

به ختیاره لی

هه وره کانی دانیاں

منتدی اقرأ الثقافی

لکھنؤ (پښتانه - عربي - فارسي)

www.iqra.ahlamontada.com

شہزادہ کانی دانیاں

ناوەندی روڤشنییری و هونه‌ری له‌ندیشه
به‌پۆنه‌ری چاپ و بڵاوکردنه‌وه: سیروان مه‌حمود
به‌پۆنه‌ری هونه‌ری: باسهم ره‌سام

ناوی کتیب: مه‌وره‌کانی دانیال
ناوی نووسه‌ر: به‌ختیار عه‌لی
بابه‌ت: پۆمان
دیزاینی تیکست: دانا هه‌سه‌ن
نۆبه‌تی چاپ: یه‌که‌م ۲۰۱۵
چاپخانه: په‌نجه‌ره
تیراژ: (۱۰۰۰۰) دانه
نرخ: (۱۲۰۰۰) دینار
ژماره‌ی سپاردن: له‌ به‌پۆنه‌ری هونه‌ری گشتی کتیبخانه گشتیه‌کان
ژماره (۱۲۷۶) ی سالی (۲۰۱۵) ی پێدراوه.

ته‌واوی مافه‌کانی ئەم به‌ره‌مه‌ به‌ نووسه‌ر پارێزراوه. به‌بێ ره‌زامه‌ندی نووسه‌ر،
هیچ که‌س و کتیبخانه و چاپخانه و بنکه‌یه‌کی بڵاوکردنه‌وه له‌ ناوه‌وه‌ی ولات و
ده‌ره‌وه‌یدا مافی کۆپیکردن یان له‌ چاپدانه‌وه ئەم کتیبه‌ی نییه. هه‌روه‌ها که‌س مافی
ئه‌وه‌ی نییه بێ ره‌زامه‌ندی نووسه‌ر ئەم به‌ره‌مه‌ یان به‌شیکه‌ی بخته‌ سه‌ر
تۆری ئینته‌رنه‌ت یان له‌ شێوه‌ی CD و کتیبی خوێنراوه‌دا بۆ مه‌به‌ستی بازرگانی
تۆماریه‌کات. به‌ پێچه‌وانه‌شه‌وه‌ روو به‌ رووی به‌رپرسیاریتی یاسایی ده‌بیته‌وه.

ناوەندی روڤشنییری و هونه‌ری له‌ندیشه/ئه‌ندیشه‌ بۆ چاپ و بڵاوکردنه‌وه
سه‌لمانه‌ی -شه‌قامی مه‌وله‌وی- ته‌لاری سیروانی نوێ- نه‌هۆمی چواره‌م
www.endeshe.org • andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>
07501026400

مامه سیامه‌ندم پیتیگوت که «کوشتن له خه‌وندا به یه‌کجار و به یه‌ک
گوژمی کتوپر پوونادات، کوشتن چهند کتوپر دیاربیت، هر له‌سه‌رخو و
هنگاو به هنگاو هاتوته پیشی ... ده‌بیت شتیک له ژیا‌نتدا ه‌بیت، یاخود
پوونت‌ر و راست‌ر قسه‌بکه‌م، ده‌بیت شتیک له ژیا‌نماندا ه‌بیت وای له تو
کردبیت ئه‌م خه‌ونه ببینیت».

خولیا‌ی بینینی جه‌سته‌ی خو‌ی به مردووی ه‌موو خه‌یالی
داگیرکردبوو. چهند شه‌وه به‌رده‌وام خه‌ونی لاشه‌که‌ی خو‌ی ده‌بینیت، له
خه‌و و له زنده‌خه‌ودا، به جو‌ری جیا‌واز جیا‌واز، به لام زو‌ربه‌ی جار وه‌ک
سه‌ریکی بر‌او که لاشه‌که‌ی له خه‌وزیکی لیخندا سه‌ر ئاو که‌وتوه، خو‌ی
دیته پیش چاو. له خه‌ونه‌که‌دا سه‌ر و پوخساری سه‌راپا قه‌وزه‌یه، ق‌ژی
شه‌پ‌زلیکی ه‌یمنی ئاو یاری پنده‌کات، ه‌رده‌م له خه‌یالاته‌کانیدا چاوانی
خو‌ی به نوقا‌وی ده‌بینیت، تا ئیستا جاریکیش نه‌بوو چاوانی کراوه‌بن، به
جو‌ریکی سه‌یر و توند و ب‌یرهمانه چاوانی نوقاندوه، وه‌ک بیه‌ویت ه‌م
مه‌رگی خو‌ی و ه‌م سیمای بکو‌ژه‌که‌ی نه‌بینیت. ه‌مه‌یشه له‌و ئاوه بو‌ر
و دزیوه‌دا که له‌گه‌ل ره‌نگی سه‌ی جه‌سته‌ی ئه‌ودا نه‌ده‌گونجا مه‌له‌یده‌کرد.
وه‌ک له عیاده‌که‌ی مام باسیکرد، شه‌وی پیشووتر له خه‌ونه‌کانیدا له‌و
خه‌وزه لیخنه‌ی مه‌رگدا خو‌ی بینی بوو، ئاوه‌که بو‌ن مه‌رگیکی توندی

لیټاټبو، بڼه که هه راسانی کړدبوو، وهما که سکون و چړبوو وهک له
 گهڼینی چه ندین لاشه وه بیت، هیند به هیزبوو له خهوی ههستان، وهک
 شهوی نه زانیت بونی شهو هه موو مه رگه له خهونه کانیه وه دیت یاخود
 هر به راستي له هه وای هاوینه ی ژووره که دایه، به پرتاو په نجره کانی
 کړدبوو وه ... هه موو په نجره کان ... ته وای په نجره کانی ماله کی، چ له
 نهومی خوار و چ له نهومی سهره وه، وهک شهوی کړدنه وهی په نجره کان
 بتوانیت شهو بڼه سامناکه له خهونه کانی دهر بکات و هه وایه کی تازه بهینیته
 خه یالییه وه. دهمو ئتواره که به ماندووی هات بؤ عیاده که ی مام، هینده
 ماندو دیار بوو که به رده وام به دهسته سړیکی سبی عاره قی دهسړی.
 دوو جار داوای ناوی ساردی کړد و من بؤم هینا تا وهک خوی دهیگووت
 «پوچی فینک بکاته وه». شهو کات دوو ههفته زیاتر بوو به رده وام دهاته
 «دهروونخانه» که ی مام تا شتیک له ناخی خوی تیگات. هه موو به
 میرشه ودال بانگیانده کړد، من نه بیت که به زمانیکی رهسمی و وشک، به لام
 پر ریژ و بیخه وش بانگمه کړد «جه نابی میر»، جوړه بانگه شتیک که
 هندی جار دلخوش و هندی جاریش تور هیده کړد. بؤ خهونی به مردنی
 خویه وه دهبینی؟ ... نهیده زانی. نه دوژمنی هه بوو، نه شهو که سهشی
 دهناسی که له خهونه کهیدا دهر دهکوت و سهری دهبری، زوو زوو به
 سهسره ته وه به مامی دهگووت «پیده چیت شهو خهونه باوه حیزه له خویندا
 بیت». شهو چه د ههفته یه به رده وام خهون به مردنی خویه وه دهبینیت.
 ئیستا ثاره زوویه کی تاریک له ناخیدا بوو، دهیویست شهو قهسابه ی ناو
 خهونه کانی خوی بدوزیته وه و بیکوژیت، یان هر که سیکی دی داپاچیت
 که لهو بچیت. شهو ثاره زوویه کی کویر و تاریک و بیتو بوو که له ناخه وه
 میرشه ودالی ئازارده دا.

میرشه ودال که له عیاده که ی مام دهر کهوت، پوژیکی گرمی هاوین
 بوو، که رچی زور به ی شوینته پزیشکییه کان ماوه یهک بوو که رهسته ی

فیتەکردنەوێ نۆتیاڵ بەکار دەهێنا، بەلام لە عیادەکە ی ئێمەدا، وەک
 بیست ساڵ لەمەوبەر، پانکە یەکی کۆن، بە جۆری جانەوهرێکی گێژ
 و ماندوو لە سەقفەکەدا دەسوڤایەو. مامە سیامەندم، کە نزیکەکانی
 بە دکتۆر سیا بانگیان دەکرد، عادتێ بوو یەکەم شت بەروانکە ی سبێ
 دکتۆرەکان بپۆشیت، چاویلکە یەکی شتوێ پزیشکی دەکردە چاوی و وەک لە
 ستۆدیۆ یەکی تەلەفزیۆندا خۆی بۆ پیشکەشکردنی بەرنامە یەک ئامادەبکات،
 لە پشت میزەکە ی خۆیەو تەیار و لە خۆپازیی دادەنیشت. گەرچی چاوانی
 لاواز نەبوون، بەلام حیرسێکی زۆری هەبوو نەخۆشەکان بە بن چاویلکە
 نەیبینن. گەر چاویلکەکە ی پاکبکرایەتەو، پیشتر دەرگاکی توند دادەخست
 و وەک لە ناوهراستی مەراسیمێکدا بە دزییەو دەرپێی ژێرەو بگۆریت،
 لەسوچێکدا چاویلکەکە ی دادەگرت و پاکبەکردەو و دەینایەو سەر
 کەپووی. عیادەکە مان شوێنێکی کۆن و پیسبوو، بەلام جل و بەرگەکانی
 مام تابلێتی نوێ و تەڤ و تەمیز بوون. هەر نەخۆشێکی بپشکنیایە سەرەتا
 دەستکێشی لە دەستدەکرد. هەرگیز نەمیبینیوو تەوقە لەگەڵ نەخۆشێکدا
 بکات. پیاویکی مۆن و خۆ بەزلزان نەبوو، بەلام برۆایەکی عەجایبێ هەبوو
 کە نەخۆشییە دەرروونییەکان وەک زۆربە ی نەخۆشی تر، بە بەریەککەوتنی
 جەستەیی، لە ڕینگای پیستەو، لە ڕینگای بەکارهێنانی کەلوپەلی یەکدییهو
 دەگوازیێنەو. بەدریژایی ژیاڵی لەو دەرەسا دەردی یەکیک لە بیمارەکانی
 خۆی بگرت. بە پێکەنینەو لاقرتی بە ترسی خۆی دەکرد و دەیگوت
 «چۆن تاوانبارە راستەقینەکان لە ترسی شەیتانەکە ی ناو خۆیان دەبن
 بە پۆلیس، نەخۆشە راستەقینەکانیش لە ترسی دەردی خۆیان دەبن بە
 دکتۆر». بەلام بە هەلە تێمەگەن و حوکمی خێرا مەوهشینن، ئەو هەمیشە
 پیاویکی باش و دەم بە خەندە نەبوو، خالی نەبوو لە خۆیستی و لە
 خواستی گەورەبوون و هەلکشانێ زۆر. گەرچی من سەرەتا بە عاتیفە ی
 برازا سەیرمەکرد، وەک دکتۆریکی دۆنیادیدە کە ئەوروپای دیوێ لێم

تینگه‌یشتم که هیچ کات هه‌ستیکی تایبەت یان عاتیفەیه‌کی قوول له‌نیوان من و ئەودا نه‌بووه. ئەو کات که وه‌ک به‌رده‌ست له‌عیاده‌که‌ی ئەودا ده‌ست به‌کاربووم، ناچاربووم هه‌موو شتیک قه‌بوولبکه‌م. دلنیا‌بووم هه‌ر ناره‌زایی و تو‌په‌یه‌یکیش ده‌ربخه‌م، باوکم ده‌لێت «ده‌عبا ... ده‌تکه‌م به‌قوربانی مامه‌ سیات، ئەم چەرت و پرته‌ چیه‌. کێ خوا ده‌یدات، له‌ به‌رده‌ستی عالمیکی وه‌ها که‌وره‌دا ئیشبکات». زۆربه‌ی خزمانی نزیکمان مامه‌ سیایان وه‌ک زانایه‌کی که‌وره‌ سه‌یره‌کرد، ده‌یانگووت، م‌رو‌ف له‌ دیلاوار نرخیکی نییه‌، که‌ر قه‌در و قیمەت ببوایه‌، ده‌بوو لایه‌نیکه‌م ئەو وه‌زاره‌تیک وه‌ربگریت. هه‌لبەت من ده‌زمانی که‌ دکتۆر زانایه‌کی که‌وره‌ نییه‌. خۆشی دلنیا‌بوو، به‌لام به‌جۆریک حەزی له‌ پایه‌ و مه‌قامی کۆمه‌لایه‌تی بوو، به‌رده‌وام له‌ کۆششدا بوو زیاتر و زیاتر ئەو چیرۆک و ئەفسانانه‌ له‌سه‌ر خۆی بلالو‌بکاته‌وه‌. ئەو جۆره‌ ئەفسانانه‌ وایانده‌کرد، له‌ ناو بنه‌ماله‌ی «زه‌ریا‌واری» دا هه‌یه‌تیکی زۆری هه‌بیت، به‌رده‌وام ناوی هاوشان به‌ ترس و پ‌ر‌یزه‌وه‌ ده‌هاته‌ سه‌ر زمان. خزمه‌کانمان درۆی زۆریان له‌سه‌ر زیره‌کی و حیکمه‌تی ئەو هه‌لده‌به‌ست، دکتۆر نه‌وه‌ک ئەو چیرۆکانه‌ی به‌درۆ نه‌ده‌خسته‌وه‌ به‌لکو شتی نادروستی دیکه‌ی ده‌خسته‌سه‌ری و زۆریشی بۆ زیادده‌کردن. ده‌یگووت «به‌لێ، به‌لێ هه‌موو م‌رو‌ف‌ئیک ده‌بیت ئەفسانه‌ی خۆی هه‌بیت، ئەگینا خۆ نابیت به‌ م‌رو‌ف». هه‌میشه‌ وینه‌ی «زانایه‌کی غه‌در لێکراو» ی ده‌دایه‌ خۆی و چیرۆکی زۆری له‌وه‌ ده‌بینی وه‌ک مه‌زلوم‌ئیک ده‌ربکه‌ویت. ئەوکات له‌گه‌ل هه‌ندی دکتۆر و ئەکادیمیستی تردا، که‌ دلنیا‌م هیچیان زانای که‌وره‌ نه‌بوون، جه‌معیه‌تیکی بچوک و نافه‌رمییان دروستکردبوو، ناوی «ئەکادیمیسته‌ غه‌مگینه‌کانی دیلاوار» بوو. مامم، له‌وه‌ جه‌معیه‌تدا دکتۆر جاه‌داری ناسی که‌ دواتر پ‌ن‌که‌وه‌ تیوره‌یه‌کیان دانا، تیوره‌یه‌کی پوچ و پ‌ن‌که‌نینا‌وی، که‌ کاریگه‌رییه‌کی که‌وره‌ی له‌سه‌ر ژیا‌نی خه‌لکی دیلاوار هه‌بوو.

جه‌نابی میر پیاویکی به‌هه‌یکه‌ل بوو، به‌لام ده‌مو‌چا‌وی مندالێکی هه‌بوو،

سهریکی خپ و جووتیک چاوی گه‌وره و کال، پر له پامان و سهرسامی. به‌رده‌وام قات و هیله‌کی له‌به‌رده‌کرد، هر پوژه و جوړه بۆینباغیکی ده‌به‌ست، به‌لام له‌که‌ل ئه‌و سهر و پو‌خساره مۆدیرنه‌یدا، تا خوا‌حه‌زبات ئیلچی و عه‌شره‌تی بوو، ده‌مارگیریه‌کی بۆینه‌ی بۆ تایه‌فه‌که‌مان هه‌بوو. جاریک به‌مامه‌سیامی گووت «که‌ر تۆ سهر به‌عه‌شره‌تی زه‌ریاواریی نه‌بایتایه، قه‌سه‌م به‌خودا، عیلمی خۆت نه‌وه‌ک له‌به‌ریتانیا، به‌لکو له‌ته‌به‌قه‌ی حه‌وته‌می ئاسمان بتخویندایه، پازی خۆم لا نه‌ده‌رکانی». هه‌لبه‌ت میرئه‌ودال ماممی خۆش نه‌ده‌ویست، به‌لام هر ده‌ویست ده‌ماری ئیلگه‌راییی و عه‌شره‌تچیتی خۆی ده‌ربخات. له‌و پیاوانه‌بوو که شه‌رمده‌که‌ن سهردانی پزیشکی ده‌روونی بکه‌ن. پشتریش له‌عیاده‌که‌دا، میوانی وه‌ک میرمان که‌م بوو. پیاوماقوولانی شار، سیاسه‌تمه‌داره‌کانمان، خوینده‌واره ناسراوه‌کانمان خۆیان واده‌رده‌خست وه‌ک ئه‌وه‌ی تووشی کیشه‌ی ده‌روونی نه‌بن، شوره‌یی بوو یه‌کیکیان لای پزیشکی ده‌روونی ببینریت. مامم زۆر له‌وه‌په‌ستبوو، خه‌لکی وایانده‌زانی که پزیشکی ده‌روونی ته‌نیا بۆ شیته‌کانه. ئه‌و قینه‌ی ناو دلی وایکرد، دواتر سه‌دان خه‌لکی ساغ بخاته قه‌ره‌نتینه‌ی دیوانه‌کانه‌وه، وه‌ک به‌وه‌بیسه‌لمینیت که ده‌سه‌لاتی پزیشکی ده‌روونی ته‌نیا به‌سهر شیته‌کاندا نییه، به‌لکو له‌پاستیدا به‌سهر ته‌ندروست و ساغه‌کاندايه. هه‌لبه‌ت هۆی ئه‌و ترسه‌له‌پزیشکی ده‌روونی ده‌گه‌پایه‌وه بۆ بڕوایه‌کی به‌ربلاو و گه‌ژانه‌ی خه‌لکی دیلاوار، که‌ر بیانیه‌ستایه سیاسه‌تمه‌داریک، هونه‌رمه‌ندیک، دکتۆریک، چۆته‌لای ده‌روونناس، هه‌موو قاقا پیده‌که‌نین و ده‌یانگووت «بروانه‌کابرا مه‌له‌که‌ت به‌پێوه‌ده‌بات، یان کابرا نوسه‌ریکی ناسراوه‌که‌چی خۆی ده‌ردی ده‌روونی هه‌یه... هاهاما ... توخودا شتی واده‌بیت؟ بڕۆ بابیه، له‌بری کاروباری ولات، له‌غه‌می عه‌قلی خۆتا به». هه‌موو ده‌که‌وتن به‌پشتدا و پیده‌که‌نین و به‌شتیکی عاجباتیان ده‌زانی، مرۆف ئیشیکی گرنگ یان به‌هره‌یه‌کی گه‌وره‌ی هه‌بیت و

لهگه‌لێشیدا بيمارێکی دهروونی بێت. مامه سیام هه‌موو پوژیک له‌ کۆتایی ده‌وامدا و به‌ر له‌ داخستنی ده‌رگای ده‌روونخانه‌که، ده‌ستی به‌ دیتۆل ده‌شت و ده‌یگوت « پێنوار، زۆری ده‌ویت تا خه‌لک له‌م کارخانه‌ی سه‌گه‌دا تێده‌گن ده‌روونیان هه‌یه‌». مامه‌ شاره‌که‌ی به‌ کارخانه‌ ناوده‌نا، کارخانه‌ی سه‌گ، کارخانه‌ی گورگ، کارخانه‌ی مه‌یمون، کارخانه‌ی گوو. باوه‌رده‌که‌م مامه‌ سیام له‌وه‌دا له‌سه‌ر هه‌ق بوو، شاری ئێمه‌ باوه‌ری به‌ جه‌سته، به‌ عه‌قل، به‌ پوچ هه‌بوو، به‌لام که‌س باوه‌ری به‌ ده‌روون نه‌بوو. جه‌نابی میر دوو هه‌فته‌بوو، زۆربه‌ی پوژ ده‌هاته‌ لای مامه‌، دیاربوو گوشارێکی بێته‌ندازه‌ وایکردوه‌ پوو له‌ ئێمه‌ بکات. یه‌که‌م روژ گووتی «من پیاویکی ساغم، به‌لام خه‌ونه‌کانم کێشه‌یان تیکه‌وتوو». ئه‌و یه‌که‌مین نه‌خۆشی ئێمه‌ بوو له‌وجۆره‌ خه‌وانانه‌ بیهێت. دکتۆر سیا دوو سێ پوژی یه‌که‌م، به‌رده‌وام ستایشی میرئه‌ودالی ده‌کرد، که‌ ئازایه‌تییه‌کی وه‌های هه‌یه‌، ده‌وێریت له‌ سه‌ر ده‌روونی خۆی قسه‌بکات، ستایشی که‌سێک خه‌ونه‌ تاریک و ترسناکه‌کانی خۆی هه‌تاوه‌ته‌ لای پزیشکی ده‌روونی. دوایی زانی‌م که‌ خاتوو «مرواری» هاوسه‌ری «جه‌نابی میر» له‌ پشت ئه‌وه‌وه‌ بووه‌ جه‌نابیان پێ به‌ جه‌رگی خۆیاندا بنێن و بپێتس پوو له‌ جێگایه‌ک بکه‌ن که‌ وه‌ک خۆی ده‌یگوت، ته‌نیا شیت و شه‌پڕیوه‌کان پووی تێده‌که‌ن.

مامه‌ هه‌موو قسه‌ و دانیه‌شته‌کانی خۆی له‌گه‌ل میوانه‌کانی ده‌روونخانه‌که‌دا، به‌ ریکۆردیکی بچوک و کۆن تۆمارده‌کرد. شه‌وان ده‌بایه‌ من ناوه‌پوکی کاسیته‌کان بگوازمه‌وه‌ سه‌ر کاغه‌ز. بۆ هه‌ندێ نه‌خۆش دۆسیه‌ی زۆر تاییه‌تی ده‌کرده‌وه‌، هه‌موو دۆسیه‌کانی له‌ جێگایه‌کی دوورده‌ست و به‌رزدا، له‌ ژووری خۆینده‌وه‌کانی خۆیدا پاراستبوو. هه‌ندێ له‌ نه‌خۆشه‌کانی خۆشه‌دویست، بۆ هه‌ندیکیان ده‌گریا، زۆر جار ببنیومه‌ گریاوه‌، هه‌لبه‌ت به‌ ده‌نگی به‌رز نا، به‌جۆریک نا و یقاری پیاوانه‌ی برینداربیت، وه‌ک زۆرینه‌ی دانیه‌شتوانی ئه‌م شاره‌ باوه‌ری و ابوو پیاو ده‌بیت به‌ جۆریکی نه‌ینی و تاییه‌تی

بگري. زۆر جار كە ئازارى نەخۆشەكانى خۆى دەيىنى، ۋەك پادشاھىك ئازارىكى نەينى ھەيىت، پالى دەدايەۋە و بىدەنگ چاۋانى پردەبوون لە ئاو و دەيگوت «دەروون دۆزەخە». من زۆر بە وردى گويم لىدەگرت، چىروكى ھەندى لە نەخۆشەكانى زۆر ئازاريان دەدا، ھۆكارى زۆر دەردى نەدەزانى. پاي وابوو ھەر كاتىك مەرف زانى ھۆكارى نەخۆشەيە دەروونىيەكان خودايە ياخود شەيتان، دەتوانىت لە نەينى گەردون تىيگات. ھەستمدەگرد بەردەوام دەيەويت زانستە ئالۆز و پە كىشەكانى خۆى بە شتىكى ناديار و غەيبىيەۋە گرييدات. من دەمىيىنى ھەندى جار ئيمانىكى بەھىزى بەخودا ھەبوو، ھەندى جارىش كوفرى دەگرد و لە بەرامبەر ژان و كەسەرى نەخۆشەكانىدا، يەخەى ئاسمانى پادەتەكاند. ھەندى جار غەيب و خوداي بە بەرپسى نەخۆشەيەكانمان دەزانى، ھەندى جارىش ھىور دەبووۋە و بىرو بۆچوونى دەگۆرا و بە زمانىكى دى قسەيدەگرد. باۋەپى وابوو كە شوينى شارەكەى ئىمە، ئاو و ھەۋاكەى، چۆنىتى خواردن و جلو بەرگمان، ھۆكارى سەرەكىن بۆ دەرگەۋتنى ئەم دەردانە. باۋەپىكى تەۋاۋى ھەبوو، ھەموو ئەو زانست و زانباريانەى خويىدونى كۆمەكى ناكەن لە دەردەكانى ئەم شارە تىيگات، سال دواى سال زياتر تىدەگەيشت كە ناتوانىت بە راستى ھەتا يەك نەخۆشەيە چاكبكاتەۋە. بەلام ئەو مامە باشەم، ئەو مامەم كە غەمى نەخۆشەكانى دەخوارد، ھەمىشە ۋا نەبوو، دىۋىكى تاريك و شەپانى ھەبوو، تەنيا چاۋەروانى دونيا و پەۋتى رۆژگارى دەگرد تا دەرەكەۋىت ... پۆژىك ھات ئەۋىش زۆر گۆرا ... ئەۋىش ۋەك ھەموومان بوو بە كەسىكى تر.

لەدواى دانىشتنى سىنەمەۋە لەگەل جەنابى مير، كاسىتى دانىشتەكانى دايە دەستم و بە منى گوت «ئەم پياۋە نەخۆش نىيە، بەلكو ترسناكە». من شتىكى تاييەتم لە ميرئەۋالدا نەدەيىنى، دەمىك گويم لە كاسىتەكانىش گرت، بەجۆرىكى سەير شىفتەى خەۋنەكانى بووم. خۆم عاشقىكى نەينى

شيعر بووم، خه‌ونه‌کانی ميرئه‌ودالم وهک دونيايه‌کی نه‌ینی و ئه‌فسوناوی هاته‌ به‌رچاو. سه‌یربوو لام پیاویکی وه‌ها، که پتر له‌ ميرزاده‌یه‌کی که‌مژه ده‌چوو، خه‌ونی له‌و جو‌ره‌ بیهیت... خه‌ونه‌کانی که‌رچی له‌ ده‌وری کوشته‌تیکی دل‌ه‌قانه‌ ده‌سورانه‌وه، کوشته‌تی به‌رده‌وام و دووباره‌ی خۆی به‌ ده‌سته‌تی نه‌ناسراو، به‌لام که‌لیک په‌نگین و شاعیری بوون. به‌رده‌وام خه‌ونی ده‌بینی که‌سێک ده‌یکوژیت، سه‌ری لێده‌کاته‌وه و ده‌یخاته‌هه‌وزیکی که‌وره‌وه. به‌هه‌شقیکی زۆره‌وه خه‌ونه‌کانیم ده‌نوسیه‌وه و دوا‌ی نوسینه‌وه‌ش ده‌مخوینده‌وه، له‌ خه‌ونه‌کانیدا هه‌میشه‌ به‌ ئاره‌زوویه‌کی درنده‌وه ده‌کوژرا، وهک ئه‌وه‌ بوو خۆی هه‌شقیکی نه‌ینی بو‌ ئه‌و جو‌ره‌ مردنه‌ هه‌بیت. هه‌رجاره‌ی له‌ جینگاه‌کدا و له‌ ناو په‌نگیکدا تاوانه‌که‌ ئه‌نجامده‌درا، جارێک له‌ باغیکدا که‌ دره‌خته‌کانی هه‌موو مۆرن، جارێکیش له‌ نزیکي ئاوی روبرایکه‌وه که‌ پر بوو له‌ شه‌پۆلی ئه‌رخه‌وانی و قایه‌غی سه‌وز و ماسی وه‌نه‌وشه‌یی، ئه‌و جیهانه‌ی تییدا ده‌مرد، پر‌بوو له‌ په‌نگ، فواره‌ی زه‌رد، ئاسمانی په‌مه‌یی، پێگای سوور، بالنده‌ی قه‌ترانی. ميرئه‌ودال له‌ خه‌ونه‌کانی خۆیدا هه‌میشه‌ پالتویه‌کی خۆله‌میشی له‌به‌ردا بوو، قژیکی درێژی هه‌بوو، کلێته‌یه‌کی چه‌سه‌پی په‌شی له‌سه‌ردا بوو. له‌ خه‌ونه‌کانیدا بۆنی گولیکي ئه‌فسوناوی به‌ره‌و پێچاو‌پێچی جه‌نگه‌لیک ده‌یبرد، هه‌میشه‌ هه‌مان جه‌نگه‌ل دووباره‌ده‌بووه‌وه، به‌لام هه‌ر جاره‌ و به‌ جو‌ریک خۆی ده‌گو‌رێ وهک ئه‌وه‌ی جه‌نگه‌لیکی دیکه‌ بیت، نوێ بیت، شوێنیک بیت پێشتر جه‌نابی میر خه‌ونی پێوه‌ نه‌بیهیت. ئه‌و له‌ کاتی خه‌وبه‌نین و دواتریش له‌گه‌ل بیدارییدا، له‌ خۆی ده‌پرسی: به‌راست من ئه‌م جه‌نگه‌له‌م بیه‌یوه؟ به‌لام که‌ بیري له‌ شوێنی دره‌خته‌کان، جو‌ری هیلانه‌کان، سروشتی دووباره‌بوونه‌وه‌ی پێگا‌کان ده‌کرده‌وه، دل‌نیا‌بوو هه‌مان جه‌نگه‌له‌ و به‌ جو‌ریکی مه‌که‌رباز و فریوده‌ر خۆی ده‌گو‌ریت. نیو دره‌خته‌کان پر‌بوون له‌ بانگه‌یشتی نه‌ینی، ده‌نگی جانه‌مه‌رانیکی خه‌یالی که‌ هانیان ده‌دا به‌ره‌و پێش بچیت و نه‌ترسیت،

چەشنە ئاوازیکی مۆسیقی ش دەهاتە بەر گوینی کە پیشتر لە هیچ جیگایەکی دیکەدا نەیبیستبوو. میرئەودال خەونەکانی خۆی بە هەموو وردەکارییەکەوە لە بیربوو، بۆ نمونە لە زۆربەی خەونەکانیدا خالخالۆکەیەکی گەورە دەرەکەوت کە ئەویش هەر جارە و بە جۆریک پەنگەکانی خۆی دەگوێی. دەبوو هەمیشە فرینی ئەو خالخالۆکەیە بکاتە نیشانە تا بەرەو نیازیکی نەینی بیبات... لە ناکاو، لە ناو درەختەکاندا ئەو پیاوێ دەردەکەوت. میرئەودال دەیزانی کە بۆیە هاتۆتە ئەم خەونەوێ تا ئەم پیاوێ بیکۆزیت، دەیزانی کە ئەم چارەنوسە، ئەم قەدەرە خۆیناوییە زادهی خەون نییە، بەلکو جیگایەکی قوولتری هەیە، وەک قەدەریکە کە خۆی دەسلاتی بە سەردا نییە. لە کاسیتەکاندا چەندەها جار لە دکتۆر دەپرسیت «نازانم من خەونەکان دەبینم یان خەونەکان من دەبینن؟» خەونەکانی مولکی منن، یان من مولکی خەونەکانم؟». پرسیارەکی تەنیا یاریکردنێکی گەمزانە نەبوو بە زمان، بەلکو نەیدەزانی ناخۆ ئەو خۆی ئەم خەونانە بانگهێشتدەکات یان خەونێک هەیە گەورەتر لەم، هێزیکە نازانیت لە کوێوێ دیت، بەلام داگیریدەکات و ناچاریدەکات ئەم خەونە ببینیت. زۆرجار لە کوتایی دانیشتنەکاندا بە دەنگێکی ماندوو کە گەلیک لە گەل ئەو هەیکەل و قیافە زەلیدا دەگونجا، دەیکووت «دانیانیم ... ئایا ئەمە خەونی منە یان نا؟». سەرەتا دکتۆر هیچ نرخیکێ بۆ ئەو پرسیارانە دانەدەنا و بە هێمنییەوێ دەیکووت «جەنابی میرئەودال، هەموو کەسێک تەنیا خەونی خۆی دەبینیت، گەر دوو کەس پێکەوێ یەک خەونیان ببینی، دلت هیچ نەکات، دلتیابە کەسیان دز نین، بەلکو دوو دەروون لە یەک کارخانە هاتوونەتە دەر».

کە ئەو پیاوێ لە خەونەکانی میرئەودالدا دەرەکەوت، هەمیشە میر موچرکیکی پێدا دەهات، ئارەزوویەکی بەهێزی کوشتن دەیجولاند، توانایەکی نامۆ لە جەستەیدا دەگەرا، بۆ ساتێک هەموو فەزای خەونەکی پەشەدەبوو، لە چرکەیکدا دەیان جانەوهری ترسناک لە ناو درەختە

بێرهنگه کانه وه سهريان دهردههينا، هه وايه کي خۆله ميشي و خنکينه ر بالي به سه ر پيگا کاند دهگرت، مير هه ستیده کرد ئهم پياوه ده يکوژيت، ده ترسا و ده ويست رابکات، به لام قاچه کاني له گه ليدا نه ده هاتن، پر به جهنگه لي خه ونه کاني هاواریده کرد، هه ستیده کرد له گه ل هاواره کيدا بازووه کاني سفت و ئه ستوور ده بن، هه ناسه کاني قورس ده بوون. دلنيا بوو ئيستا له پشت ئه و پياوه وه ده رياچه يه کي نهيني ده رکه وتووه، ده رياچه يه کي ليخن و ژهنگين، ده رياچه يه ک وهک ئه وه ي ئهم پياوه له بری تابووت بۆ مردنی ئهم هيتابيتی. پياوێکی لاواز و غه مگين به جلێکی سه رتايا ڤه شه وه، پياوێکی بێدهنگ، بن هه ست، بن قسه، که وا دياربوو شتيکی نهيني به و ده رياچه تاريکه وه ده بيه ستیته وه. ئاوه ليخنه کان هه لميکی سارد و سه پيان لى هه لده ستا، کتوپر هه موو شت غه مگين و په ژمورده ده ينواند، ڤهنگه کان له خه ونه کيدا له نيوان زه ردی مات و خۆله ميشي توخدا ده که وتنه داگيرسان و کوژانه وه. ميرئهو دال ده يزانی که ئيستا ده بيت بکوژريت، ده يزانی هه چ چاره يه کي نيه ئه وه نه بيت ملی به رزبکاته وه و ئاماده يبکات سه ري لى بکه نه وه. پياوه که وه ها بوو وهک ته نيا بۆ سه ربهرين هاتبيت... وهک زاده ي ترسيکی ده روونی و ئه زه لی مير بيت، له سه ربهرين. پياوه که بێدهنگ، به لام بېره حم، به هه موو توانای خۆی په لاماری سه ري میری ده دا، ئهم هه چ شتيکی نه ده کرد، نه به رگری له خۆی ده کرد، نه په لاماری ده دا، به لکو وهک يه کيک نمايشی مردن بکات، چاوانی ده نو قاند و به بېدهنگی بیری له چه قوکه ده کرده وه که بېته وه ي ئازاری هه بيت، له مله وه ده چووه ناو گوشته که ي. ميرئهو دال سه ري خۆی ده بينی که به هيمنی له له شی جيا ده بېته وه، زياتر وهک سه ري گه وره ي بوکه شوشه يه کي لاستيک ده هاته به رچاوی تا سه ري ئاده ميزادێکی ناسراو، هه چ خوينتيکی نه ده بينی، هه چ هاواريکی له جهسته ي کوژراوی خۆيه وه نه ده بيه ست. وه ها دياربوو ته نيا بۆ سه ربهرين ها تووه. ئه وه ي ميرئهو دال ده بينی، له شی خۆی بوو که وهک

گامیشیکی کینویی و تورپە و بوخاردار دەکەوت و بێ هیچ پەلەقازەیک تەسلیمی قەدەری خۆی دەبوو. میرئەودال لە دەسفی ئەو هەستەدا، هەندێ وشە ناشارستە بەکار دەهێنا، هەتا لە جیگایە کدا گووتی «قەحبە چۆن لەشی خۆی دەبەخشیت، من بەوجۆرە لەشی خۆم دەبەخشم». هەلبەت من پەیوەندییەکی زۆر نزیکم لە نیوان ئەو دووانەدا نە دەدۆزییەوه، بەلام میرئەودال دەیویست بلیت کە ئەم لە خەونەکانیدا تەنیا بۆ تێرکردنی ئارەزووی وەحشیانەی ئەو قەسابە دەرکەوتووە. دواتر لە ناکاو هەموو شتیک دەگۆڕا، سەری خۆی کتوپر دەکەوتە سەر ئاوی دەریاچەکە... هەمیشە بەو جۆرە، وەک هیزیک لاشەکی لە حەوزیکی لیخندا سەرئاو خستبیت، وەک پەیکەریکی بەردینی قورس بیت و دەستیک بەسەر ئاوەوه پرایگرتبیت، سەر و پوختاری سەرپا قەوزەیه، قژی شەپۆلیکی هێمنی ئاو یاری پێدەکات، هەردەم چاوانی خۆی بە نوقاویی دەبینیت، تا ئێستا نەبوو چاوانی کراوە بن، بە جۆریکی سەیر و توند و بێرەحمانە چاوانی نوقاندووە، وەک کەسیک بیهوێت هەم مەرگی خۆی و هەم بکوژەکی خۆی نەبینیت.

دکتۆری مامم سەرەتا ویستی پەیوەندییەک لە نیوان پوختاری باوکی میرئەودال و پیاوی ناو خەونەکاندا بدۆزیتەوه. هەولی بوئەوهبوو، بیسەلمینیت کە بکوژی ناو خەونەکە ویتەیکە لە ویتەکانی باوکی میرئەودال، بەلام میرئەودال چەندین جار بۆ ماممی دووبارەکردووە کە باوکی هەر زوو، بەر لە دایکبوونی ئەم مردووە و زۆرینەی سالانی مندالی لە ژینگەیکە تەواو مینەدا بردۆتەسەر. چیرۆکی کە دواتر بۆم دەرکەوت درۆیه و میرئەودال تەنیا بۆ فریودانی مامم و بەتالکردنەوهی زانستەکانی پەنای بۆ بردووە. ژینگەیک بە قسەی میر لە بری ئەوێ ئارام پەرۆردەبێکات، ناخی پڕکردبوو لە جۆریک لە شەپانگیزی تایبەت کە ژنەکی بە «شەپانگیزی ژنانە» ناویدەنا. دکتۆری مامم باوهری بەجۆرە شتیکی وەها نەبوو، دەیکووت «شەپانگیزی ژنانە؟ شەپانگیزی

ژنانه چیه؟ شتی وهها بوونی نییه». بهلام مرواری خان به تهلهفون به ماممی گووت، که جهنابی میر دوای ئه وخونه به جوریکی بهرچاو ترس دایدهگریت، شهپانگیزدهبیت، دهقریشکینیت، دهزریکینیت، وهک ژنانی پرسهدار جل له بهری خوی دادهدریت و قاپهکانی سهرمیزی نانخواردن دهشکینیت و سهری دهخاته ناو کوشی و به دهنگی بهرز دهگری. مرواری خان که ههندی پوژ به ماشینهکهی خوی، میری تا عیادهکهی مامم دههیتا، بوئهوهی میردهکهی توپهتر بکات، ئه و شتانهی ناودهنا «فهرتههی ژنان».

بهلام مامم به لومهوه نیگایدهکرد و دهیگووت «خانم، له دهروونتاسیدا زاراوهیهکی وهها بوونی نییه». له راستیدا مامم له تیگهیشتی تهواوهتی ئازارهکانی میرئهودالدا دهستهوهستان بوو، هیچ شتیکی پوشن و مهنتیقی نهدهدزییهوه تا خهونهکهی پی پوونبکاتهوه، خهونیک بهردهوام دوبارهدهبووهوه، ئارهزوویهکی ترسناکی له میردا دروستکردبوو بگهریت پیاری ناو ئه وخهوانه بدوزیتهوه و بیکوژیت، دهیویست جهنگیک بهرپابکات، سهرزهمین بگوهریت بۆ گۆرهپانی شهپیکی گهوره. شتیک له کاسیتهکاندا بیرم ناچیتهوه ئهوه بوو که مامم له جیگایهکدا له میر دهپرسیت: ئایا له و ماوهیهی رابوردوودا ئارهزوویهکی تاییهتیتان ههبووه کهسیکی دیاریکراو بکوژن، یاخود کینهیهکی گهورهتان بهرامبه کهسیک ههست پیکردوه؟ . میرئهودال، لهویدا دهوهستا و وهلامیکی دهدایهوه که شایهنی تومارکردنه: «بهلی، بهلی جهنابی دکتور، هیچ پوژیک له ژیانمدا نهبووه، له مندالیمهوه، ئارهزووم نهکردبیت کهسیک بکوژم، بهپیکهوم بۆ گۆرهپانی جهنگیکی دوور ... هه کهسیک بیت بیکوژم، هه ر دوژمنیک بیت گرنگ نییه. هه میسه ههستمکردوه، پوژیک دیت دهکهومه جهنگیکهوه، لهویدا دهکوژم و دهکوژریم، ئه وهش ئهوپهپی ئاسوودهیی منه».

دىلاوار شاريكى گه ورهيه، زور زور گه ورهيه، ئه وهى دونيای نه ديييت
 واده زانى دىلاوار نيوهى گۆى زه ميني گرتووه، گه ورهيهى راسته قينهى
 دىلاوار تهنيا كاتيك دهرده كه وييت كه له باكووره وه، له لوتكهى چيا
 دووره كانه وه بته وييت هه موو شاره كه ببينيت. له هيچ پنتيكي شاره كه وه
 ناتوانيت به سهر هه موو دىلاواردا بپوانيت، دهيان گردۆلكه و بهرزايى
 بهرچاوت ده گرن، چه ندين ده رياچهى بچوك بچوك گه ره كه كان و
 به شه كانى له يه كتر جيا ده كه نه وه، مرقوف گهر بيه وييت دىلاوار بگه ريت هه م
 زه وى وشكانى ديتته ريگا و هه م ده رياچه و جهنگه ل. گهر بته وييت به پى
 له مسهرى دىلاواره وه بچيت بۆ ئه وسهر چه ند رۆژيكت ده وييت، هۆكه ش
 تهنيا دريژى تيره ي دىلاوار نيه، به لكو ئه وه هه موو به رزى و نزمى و
 كوچه پىچاوپىچ و گه ره كه كوئانه ن كه مرقوف به ئاسانى سه روده ريان
 تيا ده رناكات. شاره كه چوار به شى سه ره كى هه يه كه به تته پىنى زه مان
 و له ماوه ي جؤراو جؤردا دروستبوون، دىلاواري باكوور و دىلاواري
 باشوور، خۆره لات و خۆرئاوا. له سه دان سال له مه وبه ره وه ژماره يه ك
 له خيئه كانى ده وروبهر له م سه ر زه مينه دا نيسته جي بوون، كه زمان و
 شيوه زمانى جيا قسه ده كن، بنه ماله ديزينه كانى دىلاواريش هه ن كه ده لين
 له گه ل بناغه ي شاره وه ليره ن. له ميژه ده سه لات به جؤريكى بنه رته ي له

نیوان هه‌ندی له بنه‌ماله‌کاندا دابه‌شبووه. خانه‌واده‌ی ماروفی، که هه‌ندی به «مه‌عروفی» ناویانده‌به‌ن، نزیکی سه‌د سه‌اله‌ فه‌رمانده‌ی دیلاوارن. ئه‌ها ده‌بیت بلیم، که ئیستا له‌ خوشترین پوژ و له‌ زیرینترین قوناغی خویاندا نین، به‌لام هیشتا هه‌ر فه‌رماندارن. له‌و سه‌الانه‌شدا که دوژمنان دیلاواریان داگیرکردبوو، فه‌رماندار هه‌ر له‌ ماروفیه‌کان بوو، دواتریش که خه‌لکی ناپازی له‌ داگیرکه‌ران شو‌پشی که‌وره‌ی دیلاواریان هه‌لگیرساند، دوا‌ی مو‌رکردنی به‌یاننامه‌ی ئازادیی، وه‌ک میر و فه‌رمانداری مه‌ده‌نی دیسان هه‌ر ره‌زای ماروفییان دانایه‌وه. له‌ دوا‌ی شو‌پشه‌وه، ئه‌نجومه‌نیکی بالا که‌ کونفیدراسیۆنیکی خه‌له‌کیه، له‌ پال مه‌رکه‌زی فه‌رمانداریدا دیلاواریان ده‌برده‌پێوه، به‌لام که‌ر له‌ من ده‌پرسن ده‌لیم وه‌زیفه‌ی ئه‌و کونفیدراسیۆنه خه‌له‌کیه‌ وه‌ها لاواز و بیکه‌لک بووه، له‌ ئیستادا به‌ نه‌بوو حیساب ده‌کریت. جاران وه‌زیفه‌یه‌کی هه‌بوو که‌ سوپای دیلاوار به‌پیتی پێژه‌ی بنه‌ماله‌کان دیارییکات، به‌لام ئه‌م‌رو به‌ هوی که‌شه‌ی سوپا و ته‌کنیکی سه‌ربازییه‌وه، کاری وه‌ها شیاو و شایسته‌ نییه، زۆربه‌ی ئه‌فسه‌ره‌کان ئیستا له‌ کۆلیژیکی بالای سوپا ده‌رده‌چن که‌ ته‌نیا هه‌ندیک بنه‌ماله‌ی تایبته‌ ده‌ستیان به‌سه‌ردا گرتووه. له‌ سه‌الانی دوا‌یدا هه‌ندی جینگای شاره‌که‌ نویۆته‌وه، به‌لام له‌ هه‌ندی که‌په‌کیدا هیشتا خورافه‌ت، سیحر بره‌وێکی که‌وره‌یان هه‌یه. ئیستا هه‌ر بنه‌ماله‌یه‌ک، که‌په‌کیک یان چه‌ند که‌په‌کیکی له‌ شاره‌که‌دا داگیرکردوه، به‌لام له‌ دوا‌ی له‌دا‌یکبوونی منه‌وه، له‌م بیست سه‌اله‌دا کۆمه‌لێک که‌په‌کی سه‌یر له‌ دیلاواردا دروستبوون که‌ وه‌ک پشتینه‌یه‌کی که‌وره به‌ چوارده‌وری شاردای کشاون، دانیشتوانه‌که‌ی له‌وانه‌ن که‌ بنه‌ماله‌ و ئه‌سل و فه‌سلێکی وه‌هایان نییه، له‌ شاره‌وانی به‌و که‌په‌کانه‌ ده‌لێن «دیلاواری په‌ش». به‌شی هه‌ره‌ زۆری دانیشتوانی ئه‌و، خه‌لکی ئه‌و گوندانه‌ن که‌ ده‌که‌ونه‌ نزیک سنووره‌ هاوبه‌شاکانی ئیته‌ له‌گه‌ل دوژمندا. له‌ بیست سه‌الی پابوردوودا دوژمن له‌و سه‌ر سنوورانه‌ هه‌ر جموجۆلیکی کردبیت، سه‌دان

خیزان ناواره بوون و هاتوون له شار نیشته جیپوون. خه لکی شه و گه په کانه وهک بوونه وهری غه ربین، نه خه لکی دیلاوارن و نه که سیش لیره ده توانیت وهک دؤست و هاو زمان ناویان بنیت. خه لکانیک به غه واره ناویانده بن، به پاره یه کی کهم شه قامه کان پاکده که نه وه، لهو بینا تازانه دا کار ده کهن که له به شه کانی تری دیلاواردا دروستده کرین، له مه زرا و خانووه هاوینه کاندایه بنه خزمه تکار. به لام شه و ی سهیره شه و یه که همیشه به غه ربیی ده میتنه وه. غه واره کان پتر خه لکانیکن وهک شه و ی نه ته وه، شار، نیشتیمان، زمانیان نه بیت، که یه کجار له گونده کانی خویان هه لده که نرین، ئیتر وهک مروفی ناسایی له هیچ شوینیک جیگایان نابیتنه وه.

به لام میژووی دیلاوار له وه دیرینتره. دیلاوار، شه شاره گه وره و کشاوهی سهر شه خاکه پان و بهرینه، له دهوری زیندانیکی دروستبووه، که له دیرزه مانه وه پتی دهگووتریت زیندانی یه کهم. زیندانی یه کهم له ناوه پراستی شاردا یه. پینج سال له مه و بهر ویستیان زیندانه که بگوینه وه بۆ شوینیکی دوورده ست و بیناکانی بروخین و له جیگایدا باغچه یه ک و مه له وانگه کی شه هلی دروستبکن. بریار بوو زیندانیکی مؤدیرن له ده ره و ی شار دروستبکن، شوینیکی په نا ته نیا شه که سانه بیگه نی که بۆ دیداری ناسیاویک پروده که نه شه. به پیره بهری شاره وانی نویی شاره که که سهر به خیلی ئالیانییه، کوریکی گه نچ بوو، هیچ شتیکی له سهر میژووی پراسته قینه ی دیلاوار نه ده زانی. بریاریدا بوو و ابکات خه لکی شار زیندان له بیربکه، زیانیکی تر ده ست پینکه ن و شتیک له شادی بنوشن، جو ره میژوویه کی نوی بۆ خویان بسازین. سهیری لیده هات چون شه زیندانه سهدان ساله لیره دایه و کهس بیر له لابر دنی نه کردۆته وه، به ساده یی و دلپاکی دهیگووت «بۆ ده بیت شه زیندانه له ناوه پراستی شاردا بیت، بۆ ده بیت له هه موو هاتن و چوونیکدا چاومان بهم دیوارانه بکه ویت». به پیره بهری شاره وانی له وه دا له سهر هه ق بوو، زیندانه که به گه وره ی

و ساردیی و ناشیرینی خو، هه ره که سێکی دهتوقاند. وینهیهکی غه مگین و ترسناکی دابوو به سهنتهری گه وره، هه ره چونیک بسورابایتیه وه، بتویستبایه بچیت بۆ هه ره جیگایه که دهبوو به کهناری ئه و بینا به ردین و مۆنه دا تێپه ربیت. به لام هه موو به وه راهاتبووین، نه دهکرا بیر له وینهی شار بکهینه وه بێشه وهی زیندانیککی وا گه وره له ناوه راستیدا بێت، زۆر کهس بۆیان ئاسایی بوو ده موچاوی خۆیان بێ لووت ببینن، که چی بۆیان ئاسایی نه بوو دیلاوار بێ ئه و زیندانه ببینن. راستیه که ی شار ی ئیمه هه چ شتیکی تیدا نه بوو مایه ی شانازی بێت، نه مزگه و تیککی کۆن، نه قه لایه که، نه کتێبخانه یه که، نه بورجیککی تازه... هه چ شتیکی تیدانه بوو. ته نیا شتیک که مایه ی ئیفتخاری هه موومان بوو پاشماوه ی زیندانه کۆنه کان و ئه م به ندیخانه گه ورانه بوو. راسته دیلاوار زۆر کۆن بوو، به لام هه چ کهس بیر ی له ئه نجامدانی شتی گه وره و تاییه تی نه کردبووه وه. زیندانهکانی دیلاوار له سه رتاسه ری دنیادا ناویانگیان هه بوو، لای هه ندی ریکخراو و میژوونوس وه که ئیرسیکی به نرخی به شه ری له قه له مده دران و له لیستی شوینه واره گرنگهکانی میژوودا دانرابوون. هه لبه ت زیندانی مه رکه زی که له سه دان سه له وه هه یه، گرنگترینیان بوو. کهس بیر ی نایه ت، رۆژیک زیندانییه که توانییه تی لێ هه لبیت... هه چ کات... یه که کهس نه بێت که دواتر چیرۆکی دیته سه ر رینگامان، هه چ رۆحه به ریک له وێ نه هاتبووه ده ری، مه گه ر به رینگای یاسایی و دوا ی ده رچوونی ره زامه ندی به رپرسانی زیندان. وه که ده لێن خودی شاره که له دێر زه مانه وه به ده وری ئه و زیندانه دا دروستبووه، سه ره تا مالی به پێوه به ر و پاسه وانهکانی زیندان له وێ نیشته جیوون و دواتر خانه واده ی دیلهکان له و نزیکانه هه واریان خستوه، ئیتر له گه ل تێپه رینی کاتدا، خه لکی تر هاتوون و نیشته جیوون و ناوکه ی شارۆچکه یه کی وه که ئه م شارهیان دامه زراندوه. هه تا ده لێن دیلاوار ناوی شاره که مان له دیلاواوه وه رگیراوه، که مانای سه ره زمینه ی زیندانییهکان ئاویان کردۆته وه، هه لبه ت که سانی ش

هەن ئەو پەتدەكەنەو و دەلێن ناوی «دیلوار» لە دلاوهرەو هاتوو كە نازناوی شارێكە سەردەمانی زوو پەر بوو لە جەنگاوەرانی دلێر و نەبەز. میژوونوسیکی دیمان لە ساغکردنەوێ ناو كەدا دەلێت هەر دوو ئەم بۆچوونە پوچن و دیلوار لە «دێ لەوێ» ئەو وەرگیراوە، واتە گوندێك خەلكەكەى لە لەوێ مەفتن، دەژین و جگە لە خواردن و خەو و كەیفی پوچ، عەقل و فەكریان لای هێچى تر نییە. ناو كە لە هەرچییەكەو هاتیبێت، دەمێك قسە هاتە سەر گواستەوێ زیندانەكە، خەلكى وایان دەزانى بە پوخانى ئەو جێیە شار دەبیتە وێرانە، پێیان وابوو پزوحى ئەم شارە و نەینییە موقەدەسەكەى لەو زیندانەدايە. لای كەسانێك هەم پاسەوانەكان وەك موقەدەس و هەم دیلەكانیش بە موبارەك سەیردەكران. ئێتر دژ بە بێبارى بەرپووەبەرى كالفامى شارەوانى، خەلك ناپەزایى زۆریان دەربەرى، زیندانەكان مانیاڤگرت و پاسەوانەكان هەرپەشەى دەست لە كار كێشانەو هیان ڕاگەیان، ئەو بوو مایەى ئەوێ بێارەكە لەلایەن جەنابى فەرماندار و كۆنفەراسیۆنى خێلەكانى دیلوارەو دژایەتییكرێت، سەرۆكى شارەوانیان گۆرێ و پەرۆزەى تێكدانى زیندانەكەیان بە ئاشكرا و لە بەرنامەيەكی تەلەفزیونییدا دراند. بەجۆرێك لە جۆرەكان هەموو خۆشحال بووین زیندان لە جینگای خۆى بمیشتەو، لە ناو جەرگەى شاردا. ئەو بەر لە هەر شت، دلى زیندانەكانى ئاسوودەدەكرد كە هەستیاندەكرد هیشتا بەشێكن لە ئێمە، پارچەيەكن لە جەستەمان و جیانەبوونەتەو.

دوو پۆژ دواى سەردانەكەى میرئەودال مامم ناردمى بۆ زیندان تا بزانم حال و حیاكەت لەوێ چییە. چەند پۆژێك پێشتر هەوال هاتبوو كە لە زیندان نەخۆشییەكی دەروونى بلاوبۆتەو و وەك هەر تاعوونێك كە فایرۆسەكەى لە یەكێكەو بۆ یەكێكى تر دەگوازیترەو، مەترسى ئەو هەيە لە ماوہیەكی كورتدا دەردەكە تەواوى زیندایەكان و پاسەوانەكانیش بگرتەو. مامم پۆژى پێشتر گوتى «سبەى بەرلەوێ بێت بۆ سەر كار،

بچۆ بزانه چ باسه. ڕاپۆرتیکی سه‌ره‌تاییم بۆ بنوسه و بۆم بهینه». پێشتر
یه‌ک دوو جاری تر کاری وه‌ها پوچ و لابه‌لایی پێ سپاردبووم، هه‌ندێ
ئیشی پشکنینی سه‌ره‌تایی و سه‌رنجدانی یه‌که‌مینى نابوو هه‌ستۆی من. من
هه‌موو کاره‌کانم به‌ وردبیه‌کی باش نه‌نجامده‌دا. مامم هه‌ندێجار ده‌یگوت
«ڕاپۆرته‌كانت بۆنى قه‌سیده‌یان لێ دیت، گه‌ر له‌ زه‌مانی شكسپیردا
بوویتایه، ده‌توانی له‌ بری ئه‌و رۆمێو و جۆلیت بنوسیت». نه‌مه‌زانی
ئوه وه‌سفیکى باشه‌ یاخود پلاریکی چه‌وته و مۆریکی ڕیسواویه‌ له‌ سه‌ر
ناوچاوانی من، چونکه‌ مامم گه‌له‌ک گاته‌ی به‌ رۆمێو و جۆلیت ده‌هات و
ده‌یگوت شه‌رمه‌ می‌ژووی ئه‌ده‌بیاتی دنیا شتیکی وا پڕوپوچی پاراستوه.
که‌ چووم بۆ زیندان شتیکی ئه‌وتۆم له‌ سه‌ر نه‌خۆشیه‌که‌ نه‌ده‌زانی. من
گه‌رچی ته‌نیا وه‌ک به‌رده‌ستیکی مامم کارم ده‌کرد، به‌لام له‌و دوو ساله‌دا
هه‌ندێ کتیب و وتارم ده‌رباره‌ی ده‌روون و ده‌رده‌کانی خۆینده‌بووه‌وه،
شته‌گه‌لێکی سه‌ره‌تایی له‌ زانسته‌کانی پشکنینی ده‌روون فێربووبووم. ه‌وى
خۆیندنه‌وه‌کانم ئه‌وه نه‌بوو بیه‌ به‌رده‌ستیکی باش، یان بیه‌ که‌سیک که
ده‌یه‌ویت شتیک له‌و جیهانه‌ تێگات که‌ له‌ ناویدا ئیشده‌کات، به‌لکو زۆر جار
شته‌کانم وه‌ک مه‌ته‌لێکی ئالۆز ده‌بینی. هه‌نده‌ی نه‌خۆشیکى پڕ ته‌لسیم و
ئالۆز له‌ عیاده‌که‌ ده‌رده‌که‌وت، من ئۆفره‌م له‌ به‌ر ده‌بڕا، ده‌مگوت چۆن
مرو‌ف ده‌بیت هه‌ند ده‌سته‌وه‌ستان بیت له‌ ده‌روونی خۆی تینه‌گات. ئه‌و
پۆزانه هه‌موو دنیا له‌ پێشچاوم ته‌ماویی ده‌ینواند... هه‌یج شتیک مانای
نه‌ده‌ما، ده‌نگه‌کان و هه‌سته‌کان به‌جۆریکی درێدانه له‌ سه‌رمدا تێکه‌له‌بوون.
ئێتر له‌ هه‌یج تینه‌ده‌گه‌یشتم، نه‌ له‌ ده‌نگی ئه‌و فروشیارانه‌ی له‌ پشت
عیاده‌که‌مانه‌وه به‌ ده‌نگی به‌رز میوه‌کانی خۆیان هه‌راجده‌کرد و نه‌ هاواری
ئه‌و مه‌لایانه‌ی که‌ پۆزی پێنج جار له‌ سه‌ر بۆ ئه‌وسه‌ری شار، خودایان
به‌ هه‌موو تۆن و ده‌نگ و وشه‌یه‌ک بانگه‌کرد، هه‌تا ه‌ورنی ماشینه‌کان و
خۆیندنی که‌له‌شێره‌کان و ده‌نگی باران و گفه‌ی بای زستانان پڕده‌بوون

له تهلیسم و په مز و ئیبهامی قول. من زورجار به چاوی خوم ده مینی که مامم به دهست تاریکیه کانی دهر و نه وه دهینالاند. تا نه و نازاری زیاتر بایه و له ئیبهامدا نوم بایه، منیش زیاتر له تاریکی دهر و نه دهر تر سام... مامم همیشه دهر وونی به وشه شاعیرانه وهسفته کرد، دهیگوت «رینوار. دهر وون فیتنه بازه، فیتنه شی نه و کاته دهر ده که ویت که ده ته ویت دهر گاکانی بکه یته وه و سه یریکه یت. تا نه ته ویت قفله کانی بشکینیت مه کر و فیله کانی دهر ناکه ویت، هینده ی کردته وه، ئیتر تیناگه یت چیت دیوه و چی ده بینیت. هندی جار وهک نه شک و تیکی تاریکه، هندی جاریش وهک باغیکی رازاوهیه، هندی جار وهک دهر یا وه هایه، هندی جاریش ناسمانیکی فراوان و بیننه. پره له خه لکینک که بینوتن و نه تبیینون، له سفره و خوانیک جاری وایه زه هری له سهره و جاری وایه میوه ی به تام، له ناره زوو هیچ ومخت تیر نابن، له خواست که خویان دهر ناخن، له ده مامک که به دوا ی دهر موچاودا راده کهن، له دهر موچاو که بق ده مامک ده که رین. به لی ناوهایه دهر وون».

نه و پوژهی که چوم بق زیندان، دهر مودهست له ژووری به ریوه به ریی زیندانه وه ناردیانم بق لای دکتور حسامه دین، دکتوری سهره کی زیندان. پیاوینکی بچکوله ی پشن و کوپل بوو، سهریکی پووتاوه و ناوچاوانیکی تهختی هه بوو، چرچ به جوریکی قات قات و یهک له دوا ی یهک له ناوه راستی سهریه وه تا سهر بروی پیزبوو بوون. نه وبقاری دکتوری تیدابوو و نه هه یبه تی پاسه وانی زیندان، وهک مه خلوقیکی نامو هاته پیشچاوم که بی هیچ کاریکی دیاریکراو له م جیهانه تاریک و تاییه ته ی زینداند و نیوو بیت و خهریکی خودوزینه وهیه کی بیت نه جام بیت. پزیشکی گشتی بوو، دوو به ردهستی هه بوون، هردووکیان وهک خوی کورته بنه و خرکه ل بوون، دوو دهر موچاوی غه مگینیان بوو وهک سیمای دوو زیندانی که نازاری دیلی شیوه ی شیواندین. که به دکتورم گوت من

دهسه لماند. من گوتم «راستیه‌کەى، دکتۆر سیامند داواى له من کردوه ههموو زانیارییه‌کى پتویست له ئێوه وەر بگرم. ئهم ماوه‌یه زۆر سەرقال و بى مه‌جاله ... به سهریک کچه‌کەى زهماوه‌ند ده‌کات و به سهریکى تریش ژماره‌ى نه‌خۆشه‌کانمان ئهم سال به جۆریکی به‌رچاو زیادیانکردوه. گهر به‌مجۆره بپوات په‌نگه له زستانى داها‌توودا شار پتویستی به زیاد له دکتۆریکی ده‌روون هه‌ییت. دکتۆرى مامیشم وا هه‌ستده‌کات که ماوه‌یه‌که خه‌لک به‌لیشاو تووشى نه‌خۆشى ده‌روون ده‌بن». دکتۆر حسامه‌دین گووتى «من وهک پزیشکیکی تایبه‌ت به نه‌خۆشییه گشتیه‌کان، زانیارى دکتۆریکی وهک جه‌نابى دکتۆر سیامه‌ندم نییه. لهو چهند ساله‌ى پابوردوودا، من جگه له ستایشی جه‌نابیان، جگه له پیا‌هلدان به ناو و ناوبانگیدا شتیکی خراپم له‌سه‌ر ئه‌وان نه‌بیستوه. واده‌زانم زیندان ئیستا پتویستی به دکتۆریکی وهک ئه‌وه تا من». پێشتر جۆره له خۆبوردنیکی وه‌هام له نێو دکتۆراندا نه‌بینیوو. دکتۆره‌کانى دێلاوار، وهک زۆربه‌ى خاوه‌ن ئیش و پیشه‌کانى تر، جنسیکی له خۆبایى و له خۆرازیی بوون، بیستنى قسه‌یه‌کى وه‌ها له زارى دکتۆریکه‌وه ئاسایى نه‌بوو. له نیوسه‌عاتى دواترى دانیشتنه‌که‌مدا خه‌ریکی کو‌کردنه‌وه‌ى زانیاریی بووم له‌سه‌ر ئه‌و خه‌ونه‌ى که ئاسووده‌گى زیندانى تیکدا‌بوو. خه‌ونه‌که هه‌مان شیوه‌ى خه‌ونى میرنه‌ودال له ده‌ورى پیاویک ده‌سو‌رپا‌یه‌وه که ده‌رده‌که‌ویت و سه‌ره‌کان ده‌په‌رینیت. ئه‌وه‌ى جیکای پرسیار بوو ئه‌و ده‌نگۆ سه‌یره‌بوو که ده‌یگووت، هه‌مووان خه‌ون به‌یه‌ک که‌سه‌وه ده‌بینن، به‌یه‌ک پوخساره‌وه، که‌سیک که سه‌رى خه‌ونینه‌کان ده‌په‌رینیت و تووشى سام و هه‌راسیکیان ده‌کات، ده‌میک که وریا ده‌بنه‌وه، ئاسه‌وار و کاریگه‌رى خراپى لا ناچیت.

له‌وى من چاوم به‌یه‌که‌م که‌س که‌وت که یه‌که‌مین خه‌ونى بینیبوو، پیاویکی نیمچه لالى پته‌پتکه‌ر که به‌تاوانى کوشتنى ژنه‌کەى له‌ زیندان بوو، که‌چه‌لیکی لووت درێژ، پشینیکی کورتى هه‌بوو، جووتیک چاوى

نه‌خۆش که وه‌ک چاوی بالنده‌یه‌کی نا‌ئارام به‌ ژووره‌که‌دا ده‌یگیرا . به‌ ترسیکه‌وه‌، وه‌ک که‌سیک هه‌لگری یه‌که‌م نیشانه‌کانی فایرۆسیکی کوشنده‌ بیت، بۆی گیرامه‌وه‌ که‌ شه‌وانه‌ به‌رده‌وام یه‌ک خه‌ون ده‌بینیت. له‌به‌ر لالی و ته‌له‌کردنی به‌رده‌وامی زمان، زۆر وشه‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه‌، باسی بایه‌کی کرد که‌ ته‌نها جلی ژنانی پێیه‌، بایه‌کی به‌هێز که‌ هه‌زاران پارچه‌ جل به‌ ئاسماندا ده‌بات، ئینجا له‌ نا‌کاو خۆی له‌ گوزه‌ریکی قه‌یسه‌رییه‌کانی سه‌نته‌ری دیلاواردا ده‌بینیته‌وه‌، گوزه‌ریک پڕ له‌ بۆ عه‌تریکی خه‌یالی که‌ پێشتر ئه‌و بۆنی نه‌کرده‌وه‌، بۆنه‌کان گیرێده‌که‌ن، ته‌واوی خه‌ونه‌که‌ی له‌ گیرێ و سه‌رئیشه‌ و وێیه‌کی زۆردا دووباره‌ده‌بیته‌وه‌، دیمه‌نه‌کانی خه‌ونه‌که‌ له‌سه‌ر یه‌ک و به‌ پلان خۆیان دووباره‌ده‌که‌نه‌وه‌، له‌ خه‌ونه‌که‌یدا وه‌ها دیاره‌ وه‌ک ئه‌و قه‌یسه‌رییه‌ بسووتیت، ته‌م و دو‌که‌ل به‌رچاوی ده‌گرن، هه‌ناسه‌ی سوارده‌بیت، ده‌یه‌وێت هاواربکات و ناتوانیت، هه‌ست به‌ خنکان و گه‌رمی و له‌ هۆشچوون ده‌کات، له‌ناو ئه‌و ته‌م و ترسه‌دا ئه‌و پیاوه‌ ده‌رده‌که‌وێت، لاواز و غه‌مگین، ئه‌م هه‌ست به‌ ئاره‌زوویه‌کی توند ده‌کات بۆ مردن، شتیکی تاریک له‌ رۆحیدا ده‌جولیت، هه‌سته‌ده‌کات ده‌بیت شتیک بکات، گه‌ردنی به‌رزده‌کاته‌وه‌ بۆ چه‌قوی ئه‌و، له‌ دووره‌وه‌ بریسه‌کی ئه‌و گیرده‌ کوشنده‌یه‌ ده‌بینیت که‌ له‌ گیردی قه‌سابه‌کان ده‌چیت. تا ده‌گاته‌ به‌رده‌می ئه‌م چه‌ندین جار رهنگی گیرده‌که‌ ده‌گۆردریت، له‌ نا‌کاو هه‌سته‌ده‌کات چه‌قۆکه‌ له‌ ناو گۆشتیدایه‌، به‌ خوینیدا رۆده‌چیت، هه‌ست به‌ ئیسکه‌کانی ده‌کات ده‌شکێن، ده‌ستی ئه‌و پیاوه‌ توند و در‌پدانه‌ گه‌ردنی به‌ره‌و دوا ده‌شکێنیته‌وه‌، گوژمی خوین به‌ره‌و ناو گه‌روی ده‌رژیت و خه‌ریکه‌ ده‌خنکیت، هه‌ست به‌ سه‌ری خۆی ده‌کات له‌ جه‌سته‌ی ئازاد ده‌بیت. بۆ ئیستیک هه‌سته‌ده‌کات باری له‌شی سووک بووه‌، ده‌یه‌وێت بێ سه‌ر هه‌ستیت، به‌لام ناتوانیت. له‌ نا‌کاو وه‌ک یه‌کێک له‌ کاتی خنکاندا، ئاو هه‌لیگریت و به‌ هیزیکی گه‌وره‌ فرییداته‌ ده‌ره‌وه‌ و ریاده‌بیته‌وه‌ و راده‌چله‌کیت، بۆ سه‌ری خۆی ده‌گه‌ریت، له‌سه‌ر

زه‌بیه‌که، له ژیر جیگا که‌یدا، له پال نوینی زیندانییه‌که‌ی ته‌نیش‌تیدا، به‌لام نایدوز‌تیه‌وه. ته‌واو وریاده‌بیته‌وه و وهک هیزکی ئه‌فسانه‌یی تیگه‌پابیت هه‌لده‌ستیت و هه‌موو گیانی ده‌له‌رزیت... خه‌ونه‌که له‌ویادا ته‌واو ده‌بیت، بیته‌وه‌ی هه‌رگیز کوتایی هات‌بیت.

دیه‌که ئه‌و خه‌ونه‌ی به‌زمانیکی لال و ئالۆز بۆ گێرامه‌وه. سه‌رم له‌وه سوپما، چۆن ئهم خه‌ونه هینده له خه‌ونه‌که‌ی میرئه‌ودال ده‌چیت. له‌گه‌ل هه‌موو جیاوازییه‌کیشدا، لیکچوونیکی کوشنده له‌نیوان هه‌ر دوو خه‌ونه‌که‌دا هه‌بوو. ئه‌وه‌ی سه‌یر بوو قسه‌ی دکتۆره‌کان بوو، خه‌ونه‌که به‌خیزایی بلاوده‌بووه‌وه، ئه‌وانه‌شی ده‌یانینی ئاره‌زوویه‌کی وێرانکردن و کوشتیان تیدا ده‌جولا، شه‌پانگیز ده‌بوون، ئارامییان له‌ده‌ستده‌دا، په‌لاماری یه‌کتریان ده‌دا، تووشی و‌پ‌تیه‌ ده‌هاتن، نیگاری تاریک و هه‌ستی ناخۆش ته‌نگی پێه‌لده‌چنین، له‌خه‌و ده‌ترسان، به‌لام له‌وریایشدا ئه‌و دیمه‌نانه هه‌ر ئاوقای خه‌یالیان بوو، خولیا‌یه‌کی ره‌ش ده‌یگرتن و یه‌خه‌ی به‌رنه‌ده‌دان.

وهک دکتۆر حسامه‌دین گووتی «شیرازه‌ی زیندانه‌که ته‌واو تیکچوو‌بوو». سه‌ره‌تا به‌پێوه‌به‌ری زیندان ئه‌و که‌سانه‌ی له‌قه‌ره‌نتینیکی تایبه‌تدا جیا‌کرد‌بووه‌وه، پۆژانه‌گفتوگۆی له‌گه‌ل کرد‌بوون، خه‌ونه‌که‌ی پیکێرا‌بوونه‌وه، به‌دوادا‌چوونی بۆ هۆکاری شه‌پانگیزیان کرد‌بوو. تا هه‌فته‌یه‌ک له‌مه‌وبه‌ر خودی به‌پێوه‌به‌ر خۆشی تووشی خه‌ونه‌که بوو‌بوو. ئیستا دکتۆر حسامه‌دین زۆر ده‌ترسا، هه‌فته‌یه‌ک بوو جیگه‌ری به‌پێوه‌به‌ری زیندان نه‌قیب زرار له‌جیگای عه‌قید قزلباش ده‌وامیده‌کرد. عه‌قید خه‌ونه‌که به‌جۆرێک ته‌نگی پێ هه‌لچنیبوو، دوو هه‌فته‌ پشوو و هه‌رگرتبوو تا له‌گه‌ل ژن و مندا له‌که‌یدا به‌چیته‌ ماله‌ کۆیستانییه‌که‌ی له‌بناری چیا و له‌وی که‌میک ئارام بیته‌وه. دیار‌بوو جیا‌کرد‌نه‌وه‌ی نه‌خۆشه‌کان له‌قه‌ره‌نتینه‌یدا، سوودێکی به‌رچاوی بۆ رێگرتن له‌نه‌خۆشییه‌که نه‌بوو. به‌لام ئه‌وه‌ی

دۆخه‌که‌ی گه‌یاندبووه‌ حاله‌تی مه‌ترسی، په‌لاماردانی پیاوێکی باریک و
 ریشن بوو له‌لایه‌ن زیندانییه‌کانه‌وه‌ که‌ تا سنووری مردن ئه‌شکه‌نجه‌درابوو.
 ئه‌وه‌ی نه‌خۆشیه‌که‌ی ده‌گرت، تووشی وه‌سواسێکی ترسناک ده‌بوو، له‌ ناو
 خه‌لکدا بۆ مۆته‌که‌ی ناو خه‌ونه‌که‌ی ده‌گه‌را، که‌سانێکی تری لێ ده‌بووه
 ئه‌و ... به‌ گشتی وه‌ک دکتۆر حسامه‌دین ده‌یگووت، هه‌موو خه‌وبینه‌کان
 تووشی واهیمه‌ی لیکچوون و تیکه‌لکردن ده‌بوون، خه‌ون و پاستیان وه‌ها
 تیکه‌لده‌کرد، جیاکردنه‌وه‌یان ئیتر ئاسان نه‌بوو .

من ویستم وه‌سفی ده‌موچاوی جه‌لادی ناو خه‌ونه‌که‌م ده‌ستبکه‌ویت،
 قسه‌یه‌کی زۆرم له‌گه‌ل زیندانییه‌که‌دا کرد، به‌لام وه‌سفکردنی ده‌موچاوێک
 که‌ له‌ خه‌وندا ده‌بیینی ئاسان نییه‌، هیچ که‌س ناتوانیت به‌ ته‌واوی بزانیته‌
 له‌ خه‌وندا کێی بینیوه‌، ئه‌وه‌ بپوای منه‌. له‌گه‌ل یاریده‌ده‌ره‌کانی دکتۆر
 حسامه‌دینیشدا، که‌ دوو پیاوی هیمن و زرنگ دیاربوون، هه‌ندێ قسه‌مکرد،
 نه‌مه‌زانی ئه‌و قسانه‌ دواتر پۆلێکی گرنگ «زۆریش گرنگ» له‌ داهاتوومدا
 ده‌بینن. سه‌رسه‌ختانه‌ پێم له‌وه‌ داگرت که‌ ئه‌سته‌مه‌ مرۆف ده‌موچاوێکی ناو
 خه‌ونی وه‌ک خۆی له‌ بیریت، ئه‌وانه‌ی له‌ خه‌وندا پرووده‌ده‌ن ناکریت له‌گه‌ل
 حه‌قیقه‌تدا تیکه‌لبکری. به‌لام دواجا یه‌کنیک له‌ زیندانییه‌ لاوازه‌کان کرابوو
 قوربانی ده‌رده‌که‌، هه‌ندێ له‌ نه‌خۆشه‌کان تا له‌ خولیا و ترس و ئازاری
 خۆیان هه‌لبێن، گه‌نجیکی لاوازیان به‌وه‌ تۆمه‌تبارکردبوو که‌ ئه‌و جادوبازی
 گه‌وره‌یه‌ و ده‌ستی شه‌یتان خۆیه‌تی و ئه‌و به‌ به‌کاره‌ینانی سیحری
 په‌ش خزاوته‌ خه‌ونه‌کانیان. ئه‌شکه‌نجه‌یان دابوو، به‌ تۆمه‌تی جادوگه‌ری
 په‌تیان کردبووه‌ ملی و ویستبوویان بیخنکێن. ئه‌وه‌ دکتۆر حسامه‌دینی
 ترساندبوو، ده‌ترسا له‌ خۆرا تاوانیک له‌ به‌ندیخانه‌که‌دا پرووبدات. ئیستا
 دلایابووشته‌کان له‌ ژێر ده‌ستی ده‌رده‌چن و هیچی پێ ناکریت. به‌ ناچاری
 و به‌ فهرمانی نه‌قیب زرار زیندانییه‌ به‌سته‌زمانه‌که‌یان گواستبووه‌وه‌ بۆ
 نه‌خۆشخانه‌ و له‌وێشه‌وه‌ بۆ زیندانیکی بچوکت‌تر له‌ گه‌ره‌کیکی دیکه‌ی شار.

ئەو پۇرژە تا درەنگ لە زیندان مامەو، خەریکی کۆکردنەوێ زانیاری و پێکخستنی ئەو راپۆرتە بووم کە دەبوو بیدەم بە دکتۆر سیاى مام. خۆیندەوێ راپۆرتەکان لە لایەن دکتۆر سیاوێ هاوشان بوو بە سەرسامییەکی زۆر. دکتۆر چیرۆکەکی وەک جۆریک لە لادانی نامەنتیقی و تێکچوونی نەزمیکی گەردونی سەیرکرد. من ھەمو زانیارییەکانم بە وردەکارییەکی زۆرەوێ بۆ نوسی، پێموابوو ئەوێ من لە زیندان بێنیومەوێ نیشانەى شتیکی ئائاساییە کە دەبێت لە پووی زانستییەوێ تەفسیریکی روشنی ھەبێت. سەرھتا باوھەری بە من نەکرد و خۆی بە نھێنی و بەجۆریکی تاییبەت، دواى ئەوێ دەرگای ژوورەکی داخست، لەگەل دکتۆر حسامەدین بە تەلەفون قسەیکرد. دانیابووم وادەزانیت تەواوی چیرۆکە کە زادەى خەیاڵی شاعیرانە و لێکدانەوێ خورافاتى منە کە زۆرجار دەبوو مایەى بێزاری ئەو. دەمێک دانیابوو ھەوالە کە دەستکردی من نییە، ئاژمێدانە لە ژوورەکی ھاتەدەری و گووتى «شتیکی باش نییە، لەم چیرۆکە رازی نیم. ھەر شتیکی تەفسیری نەبێت ترسناکە، وەک خودا، وەک شەیتان... یان ھەر شتیکی تر. دنیای ئینسان لەسەر تەفسیر بەندە».

مامە سیاى ھەمیشە پێویستی بە تەفسیریکی پوون بوو، گەر تەفسیرە زانستییەکان پێدا رانەگەشتیان، دەمۆدەست پەناى بۆ تەفسیریکی غەیبی دەبرد. بەلام ئەو پۇرژە کە لەگەل دکتۆر حسامەدین قسەیکرد، بە ھێمنی منى لە ژوورەکی کردە دەری و گووتى «شتیکی بێ پیشینە، شتی وام تا ئیستا نەبیستوو. بەلام دانیاندە کە مەوێ ھیچ نەخۆشییەک لە گوپی نییە، بەلام وای بە حالى پزیشکیک لە دیلاوار گەر غیرەتى ئەوێ ھەبێت بە خەلک بلیت، ئێو نەخۆش نین. خەلکی ئەم شارە عاشقی نەخۆشین، چەند حەزەدە کەن دەولەمەندبن، خۆش بژین، ئەوئەندەش عاشقی نەخۆشین، نەخۆشی بە جۆریک لە پالەوانیتی و ھونەر دەزانن. پێویستیان زیاتر بە نەخۆشییە تا لەشى ساغ»... وای گووت و دەستی برد ھەندى کتیبی

ئینگلیزی کونی له کتیبخانه هه ژار و توژاوییه که ی خوی دهرهینا و خستنییه
سهه میزه که ی، به منی گووت «تونند دهرگا که دابخه، توند دهرگا که دابخه،
دهمیکه موتاله عاتم نه ماوه، کاتی ئه وهیه هه ندی شت موراجه عه بکه م».
مامم چی خوینده وه و له دوا ی چی دهگه را، نازانم. به لام دانیابووم ئه وه ی
بوی دهگه ریت له کتیبه کانداییدۆزیته وه.

ئەو كاتەى لای مامە سیام ئیشمدەكرد، تەمەنم ۶۲ سال بوو. سالىك لە كۆلىژى حقوق خويندبووم، بەلام ھەر زوو لە ياسا و ناكۆكى و لۆژىكە چەوتەكەى بىزاربووبووم، سالىك بەس بوو تىگەم ياسا لە جەوھەردا ھىچ نىيە جگە لە ھۆيەك بۆ دىل و ئىفلىجكردنى ئىنسان. لە چەند وانەى يەكەمەو تىگەيشتم، مەرۇف ياساى دروست نەكردوہ تا كىشەكانى خۆى پى چارەسەر بكات، بەلكو ياساى دروستكردوہ تا ژيانى خۆى پربكات لە كىشەى بى كۆتايى و لە كۆيدا كۆسپىك يان چالىك نەبوو، جەنابى ياساناس بىت و خەرەندىكمان بۆ دروستبكات، ياسا سەرەتاي داگەرانى مەرۇفە بۆ قوناغى دېندەيى، دوايى دروستبوونى ياسا دېندەيى مەرۇف شىئوہيەكى رىكخراوتر و ئامانجدارتر وەردەگرىت، بە پىچەوانەى جىھانى پىنش ياساوہ، كە دېندەيى ملکہى ناچارى و پىويستى و مانەوہ بووہ. دوايى بىرم لەوہ كەردەوہ بىم بە ئەندازيار، سالىك ئەندازيارىشم خويند و تىگەيشتم يەكىكە لە پوچترىن زانستەكانى دونيا، چونكە بۆم دەرکەوت ئەو ياسايانەى دونياى جەماد و مەترىالە وشكەكان دەبەنەپىوہ، كارىكيان بە ئەندازە و پىتكەتى دونياى ئىنسانەكانەوہ نىيە، بە پىچەوانەوہ كىشەى وجودم واهاتە بەرچاو وەك مەملانئىى دونياى پىر نەزمى شتە بىگيانەكان و دونياى بىشئوہ و بىفۆرمى زىندوئىتى بىت، ئەندازە ھىچ نەبوو جگە لە وەبىرھىتانەوہى نارىكىيە

ئىنسانىيەتكامان، ھەر چەندە ياسايەكى لۆژىكى و تيورىكى ھەندەسى وردم دەخويند، چەندە دەمبىنى ئەم ياسايانە دەتوانن جىھانى شتە نەگۈرەكان پرىكەن لە يەقىن، ئەۋەندەش بىن نەزمى و نارىكى دونىاي ئىنسان توۋشى پەرىشانى و سەرلىشىۋانى دەكردم. بۇ سالىكىش چومە بەر خويندنى فەلسەفە ... فەلسەفەم لە ياسا و ئەندازە لا خۆشتر بوو، بەلام ھەستەمكرد فەلسەفە شتىك نىيە ئىنسان بتوانىت لە كىتىدا يان لە زانكۇدا بىخوينىت. فەلسەفە كاتىك چىزى ھەيە، مەۋۇ خۇي فەيلەسوف بىت... ئەو سالە زۆر بە وردى ھەندىك لە كىتەكانى ئەفلاتون و ئەرسىق و كانت و نىتەشەم خويندەۋە، بەلام لە كۇتايىدا ھەستەمكرد، مەن ناتوانم فەيلەسوف بىم. مەن لەو كەسانەبووم كە دەمويست بۇيىم، فەيلەسوفىش دەبىت تواناي دەستەرداربوۋنى لە ژيان تىدا بىت، دەبىت بىرۈكەيەك يان خەيالىكى كەمزانە بتوانىت ھەموو مەشكەت داگىرىكات تا بتوانىت لەو بىرۈكە بلح و گىلانەيە تيۈرەيەكى قورول و قەشەنگ دروستىكەيت. بەلام مەن لەۋانە نەبووم بتوانم ماۋەى درىژ لەسەر كىتەيىك يان نوسىنىك دابنىشم و بىرىكەمەۋە. ۋازەيتانم لە خويندنى فەلسەفە باۋكى بە تەۋاۋەتى ناۋمىدكرد و ناوم لە نىۋ خوشك و براكانمدا ۋەك كەسىكى بىكەك و خۇنەناس دەنگىدايەۋە. ھەتا برا كەۋرەكانم پىشنىياري ئەۋەيان دايە باۋكم كە لە ناۋەراستى بازاردا دوكانىكى فروشتى جلوبەركى ژىرەۋەى ژانام بۇ دابنىن و چىتر كات و ژيانى خۇم بە خويندەۋە سەرف نەكەم. بەلام باۋكم ۋەك بزانىت بۇ ھىچ ئىشەك دەست نادەم، سزايەكى دىكەى دام و جۆرە پلانىكى تىرى لە فىكردا بوو. دوو سال ناۋمىد لە دوكانىكى عەجايەبدا گىرىكردم و ھىچ كارىكى ديارىكراۋى پىن نەسپاردىم، پىشتر ھىچ باۋكىك لەم شارەى ئىمەدا بەجۆرە مندالى خۇي سزا نەدابوو.

ھەموو لەو باۋەرەدا بوون كە ھۇي نىگەرانى باۋكم ئەو دۇخە نالەبارەى خويندە كە تىيدا گىرم كىردبوو. بەلام نا... مەن لە كۇتايى بىست و سىتەمىن سالەى تەمەندا شتىكى ترسناكم توۋشەت، شتىك كە خۇشم ھۇكارەكەيم

نه ده زانی، شتیک لیره دا ده بیت ناشکراییکه. شتیک بووه هژی تیکدانی
 ته و او هتی ژیانم. ئه و ساله ی که له به شی فله سه فه بووم، له خیزانی منه وه
 خانمیکیان بو دیاری کردم تا بیخوازم و ژیانی خانه واده یی دروستبکه، من
 که کوریکی ئارام و شهرمنیش بووم، هر زوو پیشنیاره کهم قه بوولکرد
 و پازیبووم بن هیچ خوشه و یستییه که خیزانیک دابه زرنیم و له کونجیکدا
 سه ره داوی ژیانیکی هیمن بگره ده ست و دانیشم. خانمی ده ستگیرانم
 کچیکی تا بلینی ناسک و سه لار و له بار بو، من به هیمنی و وه کوریکی
 شهرمن و بیده نگ ده مو یست قوناغی ده ستگیرانی تپه رنیم و بچه سه
 ژیانی سروشتی خوم، راستییه که ی هه ستمده کرد کیژه کهش وهک من
 ژنیک ی ئاسایی و عاده تییه که خه ون به مال و حالی خویه وه ده بینیت،
 هیچ کات هه ستم نه کرد بوو دلی به که سیکی دییه وه بیت یا خود به رامبه ر
 من بیزاریه کی قول له ناخیدا بیت. هر له و سه رده می ده ستگیرانییه دا،
 سه ره تاکانی ئه و ده رده م لی ده رکه وت، ده متوانی خه ونی نه وانی تر ببینم...
 سه ره تا خه ونی هه ندی له برا و خوشکه کانم ده بیننی، شه و من خه ونه کانی
 نه وانم ده بیننی و ده میک به یانی هه موو له سه ر سفره ی به رچایی داده نیشتین،
 نه وان به ریز له سه ر کورسییه کانی مه تبه خه که داده نیشتن و به خوشییه وه
 ده که وتنه گیرانه وه ی خه ونه کانیان، سه یربوو له لام که رژیکی و له نا کاو
 بوم ده رکه وت من شه و خه ونی هه ندیکیان ده بینم، هه ندی خه ون که نه وان
 ده یانگیرایه وه و شه و من بینیبووم، خه ونی خوم نه بوون، به لکو خه ونی
 نه وان بوو. من هیچم نه ده درکاند و خوم ناشکرا نه ده کرد، به لکو بیده نگ و
 چه په ساو له سه ر میزه که سه یری هه موویانم ده کرد و وهک که سیک له سه ر
 لیواری شیتیدا بیت، ده مروانی و غه مگین بووم. تا رژیکی خه ونیکم بیننی
 که دلنیا بووم خه ونی «سابات» ه، ئه و کیژه ی ده مو یست بیکه مه هاو سه رم.
 زور خوشحال نه بووم خه ونی که س ببینم، به تاییه ت ئاره زوویه کم نه بوو
 بچه دونیای خه ونه کانی ساباته وه، ده مو یست پیکه وه بژین بیته وه ی شتیک

زۆر له‌سه‌ر خه‌یالات و وینه‌کانی ناو سه‌ری بزانه‌م، به‌لام بیهینی خه‌ونه‌کان له‌ده‌سه‌لاتی مندا نه‌بوو، پێده‌چیت له‌به‌رئه‌وه‌ی من خۆم خه‌ونیکی وه‌هام نه‌بوو بیهینم، ده‌متوانی ئه‌و خه‌وانه‌ بیهینم که ئه‌وانی دی ده‌بیهین. خه‌ون بیهینه‌کانم ڕێک و ڕێک و به‌ نه‌زم نه‌بوون، سه‌ره‌تا شتیکی نه‌بوو بتوانم به‌رنامه‌ی بۆ دابنێم و پلانی بۆ بکێشم، هه‌ندێ جار له‌ شه‌ویکدا خه‌وی چه‌ندین که‌سم ده‌بیهینی، هه‌ندێ جاریش به‌ چه‌ندین مانگ ئه‌و توانایه‌م له‌ ده‌ستده‌دا و ئاسووده‌ ده‌خه‌وتم و به‌یانیان دیمه‌نیکیش چیه‌ نه‌ده‌هاته‌وه‌ یادم. جاریکیان چه‌ند شه‌ویک له‌ خه‌ونه‌کانی ساباته‌دا، تارمایی که‌نجیکی جوانم بینی که‌ هه‌میشه‌ له‌ دیمه‌ن و هه‌لوێستی عاشقانه‌دا له‌گه‌ل ساباته‌دا ده‌رده‌که‌وت، من له‌ خه‌ونه‌کانی ئه‌ودا هه‌میشه‌ به‌ ده‌مامکیکی ره‌شه‌وه‌ ده‌رده‌که‌وتم، وه‌ک که‌سیک بووم له‌ تاریکییه‌وه‌ دیت و شتیکی ده‌فریئت و ده‌روات. زۆر جار له‌ خه‌ونه‌کانی ئه‌ودا وینه‌ی کونه‌په‌پویه‌کم بوو که‌ سه‌ری ئاده‌میزادیکی هیه‌، کونه‌په‌پویه‌ک ده‌فریئت و له‌ تاریکیدا خۆی ده‌کێشیت به‌ پوختساری ئه‌و که‌نجه‌ نه‌ناسراوه‌دا و برینداریده‌کات، له‌ خه‌ونه‌که‌دا ساباته‌ به‌ داریکی که‌وره‌وه‌ کونه‌په‌پویه‌که‌ی راوده‌نا که‌ من بووم. هه‌لبه‌ت خه‌ونی تری ئه‌وم ده‌بیهینی که‌ تێیدا دیمه‌نی عاشقانه‌ی تێدا بوو، به‌جۆریک ڕۆشن ده‌متوانی تێکه‌م له‌سه‌ری بیتگوناھی ئه‌و خانمه‌ ژیکه‌له‌دا چ شتگه‌لیکی سه‌یر کۆبۆته‌وه‌. ڕۆژیکی ناچار دانیشتم و هه‌موو ئه‌و خه‌وانه‌م بۆ ئه‌و که‌چه‌ به‌سته‌زمانه‌ گیرایه‌وه‌، که‌ وه‌ک که‌سیک بروسکه‌ لێیدا بێت و اقی ورمابوو. هه‌ر ئه‌و ڕۆژه‌ به‌ده‌م گریانیه‌وه‌ دانی به‌وه‌دا نا که‌ چه‌ندین سه‌له‌ عاشقه‌ و هه‌موو ئاواتی ئه‌وه‌یه‌ بتوانیئت له‌ من جیا بیه‌ته‌وه‌ و بگات به‌و کۆپه‌ی که‌ خۆشیده‌وێت. من هه‌ر ئه‌و ڕۆژه‌ ده‌ستوبرد جیا بوونه‌وه‌ی خۆم ڕاگه‌یاند و مالاوایی هه‌تاهه‌ تاییم له‌ ساباته‌ کرد. تاکه‌ که‌سیکیش که‌ سه‌باره‌ت ئه‌و دۆخه‌ ده‌روونییه‌ قسه‌م بۆ کرد مامه‌ سیام بوو. ڕۆژیکی وه‌ک نه‌خۆشیکی چووم بۆ عیاده‌که‌ و ژماره‌یه‌کم گرت و وه‌ک هه‌ر نه‌خۆشیکی نه‌ناس چوومه‌ ژووری، سه‌یربوو

که ئه ویش هه ر وهک نه خوشیکی نه ناس پیتشوازی لیکردم و داوای لیکردم
 پاز و خواستی په نهانی دلم دهر بزم. من بۆم گێرايه وه که خه ونی ئه وانی
 تر ده بینم، خه ونگه لیک که ده زانم که سانیکی تر ده یانبینن، خه ونگه لیک هی
 من نین. سه ری سوورما له چیرۆکه کانم و پیتیگووتم، خۆم به دوور بگرم له
 تیفکرین له نهینی خه لکی تر. من ده مزانی که که سیتی کونجکۆل و تاریکی
 دۆزم، به لام نه تا ئه و جیگایه ی ههسته کانم و هه ا تیز و در بچولینم، خه ونی
 خه لکی تر ببینن. مامم تکای لیکردم که نهینی خه لک بپاریزم، هه چ شتیک
 چهنده بچوک و گه وره بیت نه یدر کینم و گووتی «ئهم توانایه هه لبگره بۆ
 پوژیک، بۆ کاتیکی گرنگ... کێ چوزانیت، پهنکه جاریک سوویدیکی هه بیت»،
 به لام ههستم به دوو شتی سه یر کرد له چاویدا، یه کهم: پیز، دووهم: ترس.

چیرۆکی جیا بونه و هم یه کیک بوو له و هۆ گه و رانه ی وای کرد باو کم بیر
 له سزادانی من بکاته وه. باو کم وای ده زانی من چۆن بیهۆ وازم له زانکۆ
 ههتابوو، هه مان شیوه و هه ر له سه ر هه و ا و هه وهس وازم له سابات ههتا وه.
 به رده وام ده یگووت «کچیکی ماقول و سه لاری وات دهست ناکه ویته وه».
 هه ر هه فته یک دوا ی جیا بونه و هم، کللی دوکانیکی دایه دهستم و گووتی له
 ئیسته به دوا وه ده چته سه ر دوکان و که مته ر خه می ناکه یته، پینماییه کانی
 ئه وه بوو هه ر چی بیت و هه ر شتیک پروویدات، به فر بیت یان باران،
 ته رزه بپاریت یان ته ور من ده بیت پوژانه له نو ی به یانبیه وه بۆ شه شی
 ئیواره له سه ر کاریم. دوکانیکی چۆل بوو، هه چ شتیکی تندا نه بوو، جگه له
 کورسی و میزیک و ته له فونیک سپی و قاسه یه کی ئاسنینی به تال، من پوژانه
 دوکانه کهم ده کرده وه و به ته نیا له وئ داده نیستم و سه یری پینواره کانم
 ده کرد، باو کم هه چ کات پیتی نه گووتم بۆ ده بیت من به رده وام بچه سه ر ئه و
 دوکانه چۆله و منیش هه چ کات نه مپرسی، هه موو پوژ بیده نگ ده چووم و
 بیده نگ ده گه رامه وه، به در یژایی دوو سال هه چ کهس نه هات و هه چ کهس لپی
 نه پرسیم تو چی ده فرو شیت، واده زانم ته وای ئه و ماوه یه مه شقیکی سه خت

باوكم و چیرۆكه‌كه له‌گه‌ل ئه‌ودا باسبكات. له‌ راستیدا من ئه‌و دوو سالمه‌ وهك حوكمینكى سزا سه‌یرده‌كرد، به‌لام له‌و باوه‌ره‌شدا نه‌بووم ئه‌و حوكمه‌ ئه‌به‌دى بێت، راسته‌ وهك خوشك و براكانم نه‌بووم، به‌لام هه‌ستم نه‌ده‌كرد شایه‌نى سزایه‌كى. وه‌ها سه‌ختیش بۆم. هه‌فته‌یه‌ك دواتر ئیواره‌یه‌ك مامم و باوكم پێكه‌وه‌ هاتن و باوكم به‌ ده‌نگینى پیر و گ‌ر كه‌ خالى نه‌بوو له‌ تورپه‌ی و نیه‌گه‌رانى گ‌ووتى «ده‌عبا ئیتر كاتى ئه‌وه‌ هاتووه‌ ئه‌م دوكانه‌ جێبه‌جێلێت و ئیشینكى باش و راسته‌قینه‌ ده‌ست پێكه‌یت... هه‌سته‌ له‌سه‌ر ئه‌و كورسییه‌وه‌ و كلیلى دوكانه‌كه‌م به‌ده‌رى و بزانه‌ مامه‌ سیات چى ده‌لێت. به‌ده‌خت، باش گوێگه‌ره‌، له‌م‌رۆ به‌دوا، مامه‌ سیات هه‌ر چیه‌كه‌ى گ‌ووت به‌سه‌ر سه‌ر له‌ فه‌رمایشتدا ده‌ییت».

كه‌ چوومه‌ لای مامه‌ سیام، خودى ژن و كه‌چه‌كانى مامم گه‌لێك نا‌رازیی و نه‌یاربوون، منیان وهك كه‌سینكى بێ كه‌لك ده‌بینى كه‌ جگه‌ له‌ ده‌ردیسه‌رى هیچی تر دروست ناكه‌م. ماوه‌یه‌كى زۆرى نه‌برد كه‌ مامه‌ سیام به‌ ستایش و لێدوانى باش ده‌رباره‌ى من شتێك له‌ پێز و نرخى لای هه‌مووان بۆ دروستكردم، هه‌لبه‌ت هه‌موو ده‌یانزانى ئیشه‌كه‌ شتینكى وه‌ها گ‌رنگ نییه‌ و من دواچار له‌ به‌رده‌ستینكى دكتۆر به‌ولاوه‌ هیچی تر نیم. هه‌تا هه‌ندى له‌ براو خوشه‌كه‌كانم ده‌یانگ‌ووت «هاهاها... دواچار دیاربوو چاره‌نووست ئه‌وه‌یه‌، بوویته‌ فه‌راش». من هه‌میشه‌ جێنیه‌كه‌م قه‌بوولده‌كرد و فرمیسكه‌كانم ده‌گه‌رتوه‌ و به‌ خۆم ده‌گ‌ووت «وانییه‌، با ئه‌وان هه‌رواب‌لێن، من یاریده‌ده‌رى یه‌كه‌مى دكتۆرم». له‌ ماوه‌ى كارمدا دكتۆر ته‌نیا وهك به‌رده‌ستینكى هوشیار سه‌یرى منى ده‌كرد، هه‌ندى جار بیویستبایه‌ قسه‌یه‌ك بكات و بیزانیایه‌ هیچ كه‌سێك تێناگات، منى بانگه‌كرد و ده‌رگای ژووره‌كه‌ى داده‌خست و ده‌كه‌وته‌ قسه‌كردن بۆم. مامم هه‌ندى كێشه‌ى فیکرى و پ‌ۆخى هه‌بوو كه‌ ده‌یزانى من نه‌ییت هیچ كه‌سینكى دیکه‌ له‌ خانه‌واده‌كه‌مان تێى ناگات. ئه‌و د‌ل‌نیا‌بوو، من تاكه‌ خوینده‌وارى هه‌موو بنه‌ماله‌كه‌یانم. له‌ راستیدا بنه‌ماله‌ى زه‌ریاوارى

که‌مژه خیلێک بوو بۆ خۆی، هه‌تا یه‌ک که‌سیشم نه‌ده‌ناسی له‌ ژيانیدا چیرۆکیکی خۆیندییته‌وه، له‌ باشترین حاله‌تدا و گه‌ر زۆر بلیمه‌ت بان گوێیان له‌ ده‌نگوباسی ته‌له‌فزیۆن ده‌گرت. مامم ده‌یزانی من چه‌ند ده‌خوینمه‌وه، به‌لام پیتی سه‌خت بوو به‌ ئاشکرا بلێت من هاوده‌میکی باشم و ده‌توانم له‌ زۆر شت حالی بم، له‌ مندالییه‌وه ته‌واوی بنه‌ماله‌که به‌ چاوێکی سووک سه‌یری منیان ده‌کرد، وه‌ک که‌نجیک که‌ له‌ وریایی و توانای ئیش و پاره په‌یداکردندا نه‌چوومه‌ته‌وه سه‌ر باوو باپیرانم، مامیشم گه‌رچی ده‌یزانی ئهم برۆایه نادرۆسته، که‌چی شتیکی نه‌ده‌کرد ده‌رییخات، من تا‌که خوینده‌واره‌ی بنه‌ماله‌ی زه‌ریاواریم. گه‌ر میوانیک یان که‌سیک به‌هاتبایه هه‌ر زوو خۆی کو‌ده‌کرده‌وه و ده‌یویست به‌ ئه‌نقه‌ست من ته‌نیا وه‌ک به‌رده‌ستیکی بچوک و ئیشکه‌ریکی که‌میک زرنگ نیشانبدات، هه‌ر زوو هه‌ندی کاری پێک‌خستن و پاک‌کردنه‌وه‌ی ده‌دا به‌ سه‌رمدا تا میوانه‌که بزانی‌ت من ته‌نیا به‌رده‌ست و خزمه‌تکاریکی زه‌لیلیم، منیش هه‌موو کارو پاسپارده‌یه‌کم به‌ وردی و بێ کێشه راده‌په‌راند. مامم ده‌یزانی به‌ده‌ختی من له‌وه‌دایه که‌ ناتوانم که‌سیکی ئاسایی بم. خۆی سه‌ر‌ه‌تا باوه‌ریکی پته‌وی به‌ جیاوازیی نێوان مرقۆفی ئاسایی و شیت هه‌بوو، به‌لام دواتر که‌ له‌ به‌ر هه‌ندیک هۆ‌ئو بیروپایانه‌ی خۆی به‌ جو‌ریکی بێمانا گو‌ری، که‌لێک نیگه‌ران بووم لێی و که‌لیکیش له‌ به‌رچاوم بچوک بووه‌وه. ئه‌و سه‌ر‌ه‌تا ئه‌و جیاوازییه‌ی به‌ بنه‌مای ئیشه‌که‌ی خۆی ده‌زانی. به‌لام منی وه‌ک مه‌خلوقیکی سه‌یر ده‌بینی، ئه‌و ده‌یگووت «له‌ نێوان مرقۆفی ئاسایی و شیتدا په‌که‌زیکی تر له‌ به‌شه‌ر هه‌یه، که‌ نه‌ ئاساییین و نه‌شیتن، سه‌رنج‌راکێشترین جو‌ری بوونه‌وه‌ران له‌و په‌که‌زه‌ن، عرقیکی زۆر بلۆ نین، به‌ ژماره‌ که‌من، به‌لام هیچ مرقۆفیکی جوانم نه‌بینیوه سه‌ر به‌و په‌که‌زه‌ نه‌بیت، تۆش سه‌ر به‌وانیت، به‌لام که‌سانی وه‌ک تۆ پۆژیک شیت ده‌بن، که‌م که‌س ده‌توانیت تا کوتایی له‌سه‌ر خه‌ته‌که به‌ه‌ستیت، که‌م که‌س. تۆش یان ده‌بیت بیته‌وه به‌ که‌سیکی ئاسایی یان پۆژیک دیت تۆش

شیت دەبیت». دەیزانی من هیچ نالیم، دەیزانی من گەر جارنیکیش بمەوئیت شتیک بلیم، ئەو دەموەستینیت و ناھیلنیت تەواوییکەم، کەم جار ... زۆر کەم ... دەبەشت من بۆچوونەکانی خۆم تا کوتایی باسبکەم. بۆی گرنک نەبوو من چی دەلیم، بەلام دەیزانی من شتەکان جیاواز دەبینم، دەیزانی من بەجۆریکی زۆر جیاواز دەتوانم قسەبکەم، بەلام هیچ کات خودی قسەکانمی بۆ گرنک نەبوو، بەلکو ئەوەی کە من جۆرە کەسیکی ترم، جۆرە دەروونیکی ترم ھەیە سەرسامیدەکرد. من سەرەتا زۆر بەختەوەر دەبووم گەر کەسیک ھەبایە و لەگەڵیدا ھەندێ بیرورام بگۆرپیایەتەو، بەلام هیچ ھاوڕێیەکی نزیکم نەبوو، لەبەرئەو کە کاتیکم ببوایە یان بە خۆیننەو یان بە بیرکردنەو یان بە خەوتن دەمبەردە سەر. ھێدی ھێدی وام لیھات تکام لە مامم دەکرد، مۆلەتم بداتن شو لە سالۆنی عیادەکە بخەوم. ئەو گەرچی خۆی ناپەرھەت و تورە دەردەخست، بەلام چاوپۆشیدەکرد و لێدەگەرا شو لەوئ بمیتمەو. راستە عیادەکە ی جیگایەکی کۆن و پڕ ئەساسی پەپھوت بوو، لە پووی پاکێ و دیکۆرەو، چەندین سال لە دوای جیگاکانی تری شارەکەو بوو، ھاوینان میش و مەگەز سالۆنی چاوەروانییەکەیان پر دەکرد، بۆنی نەخۆشەکان دەبوو ھەمەئەنگەنەفەسی و غەمگینی ... بەلام تازە بۆ من وەک مالی لیھاتبوو و لە زۆر جیگای دی پێم خۆشتر بوو.

ئەو شەو دوای سەردانی زیندان من لە عیادەکە مامەو، کەمیک سەرسام و مەستبووم، چیرۆکی ئەو خەونە ی زیندان زۆر خەیاڵی گرتبووم. مامم کتییکی زۆری لەسەر مێز و کورسییەکانی ژوورەکە ی خۆی بلاوکردبوو، دیاربوو لە ناو کتییەکاندا بۆ شتیک گەرابوو، وەک بێوئیت بزانی ت ناخۆ پێشتر لە مێژوودا ھالەتی وھا بوو، شتیک ھەبە ناوی قایرۆسی خەون بیت. ئەو ژوورەکە ی بەجۆریک پژاندبوو، من هیچ ئارەزوویەکم نەبوو کۆبیکەمەو. ھەلبەت بۆم نەبوو هیچ جۆرە پێخەفیکی تاییەت بێمە عیادەکەو، تاکە شتیک توانیبووم دزە ی پێیکەم، چەرچەفیکی

سپی بوو که له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌یه‌کی کۆن و شکاوی ژووری چاوه‌پروانییه‌که ده‌مدا به‌خۆمدا. ئه‌و شه‌وه، نزیکێ دوانزه‌ی شه‌و، عیاده‌که ته‌واو کش ومات بوو، من پۆمانیکی کازانتزاکیسیم به‌ده‌سته‌وه بوو، من مه‌ستی خۆیندنه‌وه بووم که به‌جۆریکی ناوه‌خت و کتوپر زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که لێیدا. هیچ که‌س نه‌یده‌زانی من له‌عیاده‌که‌م، زۆر که‌سیش هه‌ر نه‌یده‌زانی عیاده‌که ته‌له‌فونی هه‌یه، ئه‌وه ژماره‌یه‌کی تایبه‌ت بوو که مامم هه‌ندێ جار له‌گه‌ل مال و هه‌ندێ جاریش له‌گه‌ل ئه‌کادیمیسته‌کانی تری چه‌معییه‌ته‌که‌دا قسه‌ی پێده‌کرد. من واهات به‌خه‌یالمدا مامم بیت و داوای شتیکی تایبه‌تی له‌من بکات، ته‌له‌فونه‌که‌م هه‌لگرت و چاوه‌پروانی قسه‌ی به‌رامبه‌رم بووم. له‌وبه‌ری خه‌ت پێده‌نگیه‌کی که‌وره زال بوو، یه‌کیک به‌هیمنی هه‌ناسه‌ی هه‌لده‌کیشا و هیچی نه‌ده‌گوت. من پێموابوو که‌سیک بیت به‌هه‌له‌ ژماره‌یه‌کی لێدا بیت، بۆئه‌وه‌ی زۆر به‌هه‌له‌دا نه‌چیت، گووتم «ببورن ئه‌مه‌ ژماره‌ی عیاده‌یه‌کی پزیشکییه‌، که‌ر ژماره‌که‌تان به‌هه‌له‌ گرتوه‌، شه‌ویکی ئارام و خۆشتان بیت». من به‌هیمنی ته‌له‌فونه‌که‌م دانیاه‌وه و چه‌ند هه‌نگاوێک دوورکه‌تمه‌وه، هه‌یشتا نه‌گه‌یشتبوومه‌وه سه‌ر جینگای خۆم که‌ دووباره‌ زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که‌ لێیداوه‌، دووباره‌ هه‌لمگرته‌وه. ده‌نگیکی ئاشنا له‌وسه‌ره‌وه، به‌ئاوازیکی که‌ پر بوو له‌ دووبالی گووتی «تۆ دکتۆر سیامه‌ندیت؟». ده‌نگی نامۆ نه‌بوو بۆم، به‌لام هه‌ر چیم کرد نه‌مزانی که‌ی و له‌کوێ ئه‌م ده‌نگه‌م بیستوه‌، من ترسام... پێشه‌وه‌ی هیمنی خۆم له‌ده‌ست بده‌م گووتم «نا، من رێنوا‌ری زه‌ریاواریم، من یاریده‌ده‌ری یه‌که‌می دکتۆرم، بفرموو کاریکی تایبه‌تتان هه‌یه».

هیچی نه‌گوت، وه‌ک ئه‌وه‌ی بیربکاته‌وه شتیکی بلێت و نه‌زانیت چی بلێت، ماوه‌یه‌ک وه‌ستا و داوایی ته‌له‌فونه‌که‌ی داخست. من ماوه‌یه‌ک سه‌رسامانه‌ به‌ دیار ته‌له‌فونه‌که‌وه وه‌ستام و چاوه‌پروان بووم دووباره‌ زه‌نگ بداته‌وه، به‌لام زه‌نگی نه‌دایه‌وه.

گه په کی «غه فاری» ده که ویتنه باکووری خوره لاتنی شاروچکه که مانه وه،
 کوچه کان له وی له زستاندا ده بڼه قوړ و لینه یه کی بیوینه، شوین تایه ی
 ماشیننه کان کولانه کان وها چالده کڼ و ده کیلن، دواتر هاتوچو بڼ پیا ده کان
 که لیک سهخت ده بیت. هاوینانیش ته پوتوژیکي خنکینه ر له کوچانه دا مروف
 خه فده دکات، بایه کی گه رمی پیده شته کانی دهره وهی شار، له گه ل خویدا له پال
 توژ و پوش و په لاشدا، سه ره که رته شی و که رخورش ده هیتیت، نیواران
 هه وا پرده بیت له پوله میرو و مه که زی سهیر سهیر که وهک هه وری په ش،
 به کولانه کاند ده سورپینه وه و رینواران هه راسانده کڼ، به لام سهیرترین
 شتی تاییه ت له و گه په کانه دا نه هه موو بالنده سهیره یه که نیواران له سه ر
 سه ربان و ستاره و ته لی کاره باکان کوده بڼه وه، ده یان جوړه بالنده ی جیاواز
 جیاواز که هندیکیان به ده گمن له ناو شاردا ده بیترین، بالنده ی کتوین،
 له شوینی به ردین و عاسیدا ده ژین، له کتو دوژمنی یه کڼ، که چی لیره له
 شاردا دینه سه ر گویسه بانه کان و پیکه وه هه لده نیشن و وهک کوړی حه کیمان
 بن، ده سته یه ک بن له دووره وه بڼ وردبوونه وه و پشکین هاتبن، له جیکای
 خویانه وه له هه موو شتیک ده روان، چاویان و باله فری و بهرزیوونه وه و
 نیشتنه وه یان هه ر که سیک توپه ده دکات، گه ر بیت و به وردی له په فتاریان
 وردبیتنه وه. بالنده کان له سه ر سه ربانی مزگه وتی غه فاریی و له سه ر مناره و

بلندگوکانی زیاتر له هه‌ره‌ه‌جیگایه‌ک ده‌نیشته‌وه.

ئهو پۆژه دواى نوێژى نیوه‌پۆ «حامید سولتان» و «فه‌راسه‌ ره‌ش» که هه‌موو به «به‌رازه‌ ره‌ش» بانگیانده‌کرد، له به‌رده‌م مالى «مامۆستا ئه‌سلان» دا وه‌ستابوون که دوور له‌ چاوه‌پروانى ئه‌وان پۆلیکی گه‌وره‌ له‌ بالنده‌ که پێشتر ئاوها به‌ پۆلى گه‌وره‌ نه‌یانینیبوون، به‌سه‌ر مالى مامۆستا و دواناوه‌ندى «شه‌به‌یخون» دا ده‌سو‌پانه‌وه. مامۆستا، که که‌سه‌ نزیکه‌کانى به‌ سه‌ی ئه‌سلان بانگیانده‌کرد، نزیکى چواره‌ سه‌ل له‌ و قوتابخانه‌یه‌دا وانه‌ی میژووی گووتبووه‌وه، له‌وانه‌بوو که هه‌ستیده‌کرد ژيان و هه‌سته‌کان و زمانى ئیمه‌ له‌ دیلاوار هه‌مووی له‌ مه‌ترسیدایه. پیاویک بوو چاویلکه‌یه‌کی پزیشکی ئه‌ستووری له‌ چاوده‌کرد و خۆی به‌ عاشقی یه‌که‌مى دیلاوار ناوده‌برد. ئه‌ویش وه‌ک زۆربه‌ی خه‌لکانى تری دیلاوار پای وابوو بالنده‌ی نامۆ و قه‌له‌ره‌شان، هه‌میشه‌ په‌یامیکیان له‌و دونیاوه‌ پێیه، پ‌ق‌یکى تایبه‌تى له‌م بالنده‌نه‌ بوو، له‌ منداڵیه‌وه‌ پ‌ق‌ى لێیان بووه، له‌ میژبوو خه‌ونى بوو دیلاوار بیه‌ت به‌ شاریکى خالى له‌ بالنده‌ی نامۆ و نه‌ناسراو، ئه‌م بالنده‌یه‌ی به‌ هه‌م‌ای هه‌رشیکى غه‌ریب ده‌بینی، که له‌ میژه‌ به‌ جۆریکی نه‌یتنى ده‌ستى پێک‌ردوه. که هات دهرگا له‌ حامید و هاوپ‌رێکه‌ی بکاته‌وه، گووتی «خودا ئامان، تا ئیستا پۆلى وا گه‌وره‌ی ته‌یروتیورم له‌م ناوه‌ نه‌بینیوه، پ‌ق‌م له‌م بالنده‌یه‌، که‌س نازانیت له‌ کو‌یوه‌ هاتوون بۆ دیلاوار». به‌رازه‌ ره‌ش که ته‌مه‌نى بیست و سێ سالیکی ده‌بوو، خ‌پ‌کی پ‌ه‌شتال بوو به‌ ق‌ژ‌یکى لوول و س‌م‌یل‌یکى زۆر زله‌وه، گه‌رچى زۆر گه‌نج بوو، به‌لام به‌ سه‌روسیمایه‌ پیاویکی چ‌ل‌ س‌اله‌ی کامل ده‌چوو. هه‌ر له‌ منداڵیه‌وه‌ وه‌ها بوو، نه‌چوو بووه‌ پۆلى س‌ن‌ی ناو‌ه‌ندى که‌چى سیمایه‌یه‌ته‌ی پیاوانى وه‌رگرتبوو، ئه‌وه‌ له‌گه‌ل ناوه‌یه‌ی ده‌روونیدا نه‌ده‌گونجا که هه‌میشه‌ منداڵ و پ‌قاوی و گ‌ر‌ژ‌بوو. فه‌راس له‌ پ‌وخ‌ساری خ‌ی‌ زۆر به‌ گومان بوو، ئیستا هه‌ستى به‌ پارچه‌پارچه‌بوونیکى ناوه‌کی قوول ده‌کرد. به‌سه‌ریک قورئانى ده‌خویند و خوداپه‌رستیده‌کرد و له‌ مزگه‌وتدا له‌

پيشه وه داده نيشت و ده ميک مه لا زاهير قسه يده کرد، دلی پرده بوو له گريان. به سهریکی دیش رۆزانه چهند سه عاتیک سهیری فیلمی پروتی ده کرد و له که ناله ئاسمانیه کان سهیری ئهو کلیپه ئیرو تیکیانهی ده کرد که تییدا له شی نیوه پروتی کیژده کان هه موو خه یالاتیکی فاسید و رهشیان تیا ده خولقاند. ده یویست تیپگات خوی چیه، هه م ئیمانی ئازاری دها و هه م جهستهی، هه م ده یویست خوش بژی و هه م ده یویست تۆبه بکات و دونیای له زهت و مادییات فه رامۆش بکات. فه راس که به شی زۆری ئه م سالانهی دوایی به دیار ته له فزیونه وه برده بوو سهر، ده ميک سهی ئه سلان سهیری ئاسمانی کرد و بالندهکانی بیینی، هه ستیکرد ئه مجۆره دیمه نهی له چهنده ها جیگاندا بیینیوه، له فیلمدا، له چیرۆکدا، له ژياندا... له جیگایه کی دیکه شدا. هه میسه ئه م قه له ره شه مه لعونانه له کات و جیگای ناجایزدا ده رده که ون و هه رده میس یه ک شینوه هه ست له مرۆفدا دروستده که ن. فه راس به تورپیه وه گووتی «ئینسان بۆ ههر کوئییه ک ده چیت ئه م بالنده نه به دوایه وه ن». تورپه بوونه که ی هۆیه کی گونجاوی هه بوو، چهن دین شه و بوو له گه ل حامید سولتان و نزیکي ده گه نجی دیکه ی گه ره که که دا خه ونیکی سه یریان ده بیینی، هه موو پیکرا یه ک خه ونیان ده بیینی، له خه ونه کانیندا هه میسه ئه م قه له ره ش و بالنده کتویانهی سهر ئاسمانی غه فاریی ده رده که و تنه وه، ئه م بالنده نه، ئیستا هه ر به راستی وه ک ئه وه ی له خه ونی ئه وان هه له اتیبتن، به سه ر سه ریاندا ده فپین. حامید سولتان به پپچه وانیهی فه راسه ره شه وه، جلیکی گه لیک ریک و جوانی پۆشی بوو، چاویلکه یه کی ره شی نابوو سهر چاوی، قژی به جلیکی بریقه دار چه ورکرده بوو، هیند به و یقار و به شکو بوو، فه راس له پيشده میدا هه ر به گه دایه کی شرۆله و لانه وازی ده کرد. فه راس دوو هه فته له مه و به ر، یه که م خه ونی بیینیوو، خه ونه که ی پرپوو له م بالنده نه... پیاویک له ناو پۆلیکی گه و ره ی بالنده دا ده رده که ویت و ئاره زوویه کی توندی کوشتن له ده ماره کانیدا ده سو پرته وه، له فه زایه کی سه یر و ته ماوی و پر له هاواری بالنده دا به

چه قويه کي دريژ سهری هم گه نجانده بریت و فریيان ده داته سهر بهر دیکي سپی. سهره تا نهو خه ونه که ی بینبوو، دواي نهو حامید سولتان، دواي نهو ویش وهک ناگری ناو پوش به ناو کوپانی گه په کدا بلاو بوو بووه وه، هه مووشیان هه مان خه ون ده بینن، به هه مان نهو بالندانه وه، به هه مان نهو کیرده تیژه دريژه وه، به هه مان نهو پیاهه لاوازه وه که بق کوشتن دهرده که ویت، به هه مان نهو په لاماره وه که پرپوو له ناره زویه کی خویناوی، نهو سهر برینه به کاوه خو و هیمنه، نهو له زه تبردنه له دانانی چه قوکان و سه برکردنی خوینی نهوان وهختیک ده بریت، نهو هاواری دواي لیکنه وهی سهره که له گه روی دیته دهری، نهو درهخته له ناکاوانه ی له خه ونه کدا سه وزده بن، نهو هه موو گیا دپنده یی له ناکاو بونیان ده گاته هه ناسه ی خه وتووه کان، هه میشه ش نهو سهره براوانه که به سهر بهر دیکي سپیدا تلده بنه وه. دوو کوره گه نجه که هاتبوون بق لای ماموستا نه سلان خه ونه که یان بگيرنه وه، باسی نهوه بکن که خه ونه که به جوړیکي بیمانا ژيانیانی تیکداوه، هه میشه پوخساری نهو پیاهه ی له خه ونه که دایه نازاریانده دا، نه شکه نجه ده بینن، وهک خولایه کی ترسناک ده ستیان لی بهر نادات. حامید که له ژوروره وه چاویله که په شه که ی داکه ندبوو و به جوړیک له سهر فهرشی مالی ماموستا دانیشتبوو دهقی قاته که ی تیک نه چیت، به دهنک و تونی گیرانه وه که یدا دیاربوو که زور ناااسووده یه و نازار ده چیریت، پوخساری مردوو و بیلایه ن ده یواند، له وانه بوو که ناتوانیت له چاویاندا، یان له جولای برؤ و لیو و ده ستیاندا شتیکی پوون بخوینیته وه. هه موو شتیکی ده کرد هیچ له یقاری خو ی تیک نه دات و هه ستیک یان رسته یه که دهرنه بریت دوايی بقی راست نه کریته وه، به لام دهنکی به پوشنی نازاری پیوه دیاربوو. گووتی «کیشه که ماموستا له خه وه که دا نییه، خه و هر چیه که بیت ئینسان گه نه مریت خه بهری ده بیته وه، به لام من له دواي خه وه که یه که ناره زووم تیدا ده جولیت که ماموستا پیشتر نه مدیوه، هه سسته که م ته نیا به وه له م مته که یه پرزگارم

دهبیت که ئو پیاوه بدۆزمهوه و بیکوژم... ههستدهکهه ئه پیاوه هه
 خوی نییه، بهلکو زۆرن، شتیکی سهیره مامۆستا، له دلهوه ههستدهکهه
 جنسیک له بهشهر له شارهدا دهژین که خوینیان ههلاله». بهرازه رهش
 گوئی له قسهکانی حامید دهگرت و زهردهخهندهیهکی پیس لهسهه لیتی
 بوو، زهردهخهندهیهک تهنیا له کاتی خۆناسوودهکردندا له بهردهم فیلمهکانی
 پۆرنۆدا دهپهڕیه سهه لیتی، حامید چهند قسهی بکردبایه، مامۆستا ئهسلان
 تهنیا سههیری ئهوه خهنده شهیتانییهی سهه روخساری بهرازی دهکرد، که
 ههم مهکرپازانه و ههم گومپاش دهدهکهوت، پیشتر چهند جار ئهوی بینیبوو،
 سههرنجی خهندهی وههای نهدابوو. دهیزانی گهنجهکانی دیلاوار، خالی نین
 له شههوهتیکی سههکوئکراو و در، بهلام چ بهشهریک هیه پر نهبیت له
 شههوهتی در؟ . مامۆستا ئهسلان له ناخهوه باوههپی بهوه بوو دهتوانیت
 ئهوه شههوهته در به جۆریکی تر بخاته کار، دهیویست ئهوه ئارهزووه بخاته
 خزمهتی شتیکی گرنه و پپۆزهیهکی پیروزهوه. خودی خوی لهوه شههوهته
 کتویی و رام نهکراوه بییهش نهبوو، سا بگات بهم ههزهکاره ویلانه که
 له سهههتای جۆش و خروشی گهنجیدا بوون. سهههتا هیندهی خهیالی لای
 ئهوه خهنده ژههرینهی فهراس بوو، خهیالی لای چیرۆکی خهونهکهی حامید
 نهبوو، که تهنیا به دوودلی و چهوتیبینی گهنجیکی بهدگومانی تیگهیشته. بهلام
 فهراس کووتی «بهلی مامۆستا، شتهکه خهریکه ناخۆش دهبیت، کهسیک
 هیه دهچیته میتشکمانهوه و سههرمان دهبریت. تو ئهوه چۆن لیکدهدهیتهوه،
 ههموو شهویک من له خهومدا سهردهبردیم، ئهوه ههموو گیانم دهخاته
 سهه ئاو و چی دهمار و ئیسکیک له بهدهنما هیه سپراندهکات، هاتووم
 به جهنابتان بلیم که بیر له کرینی چهک دهکهمهوه، شتهکه له خۆرا نییه،
 خهوه له خۆرا نابیریت، قهت خهوه له خۆیهوه نایهت... ئیمه قوتابی توین،
 تو ئهوهتهی ههیت پیمان دهلیت دیلاوار له مهترسیدایه، ئیوه له مهترسیدان،
 شتهکهمان به گالته گرتبوو، بهلام جهنابتان لهسهه ههقن، ئهوه خهونه وهک

تاعوون پۆحی ئینسان پهشدهکاتهوه... هاتووین ئیرشاد و ئاموژگاری له تو وه بگرین». مامۆستا ئهسلان دوو جار خهونهکهی له سه رهتاوه پتگی پانه وه. ئه و پشتر له م چیرۆکانه ی نه بیستبوو. به لام به وردی وه سفی ئه و پیاوه ی لپرسین که له خهونهکاندا ده رده که ویت. گووتی «کی ده لیت ئه و پیاوه ی تو له خه وه که دا ده بیینیت، هه مان پیاوه که ئه وانی تر ده بیینین، ده لیل چیه؟ . ئینسان له م مه سه له یه دا قه ت ناگاته یه قین، په نگه ئه و دوو که سه له یه ک بچن، به لام ئه وه ی دلنایین یه کتکن، شتیکی تره. له گه ل ئه وه شدا ئه وه ی له خهونه که دا ده رده که ویت یه کتک بیت یاخود دووان هیچ کاریکی نییه، هیچ وه زیفه یه کی نییه. من نازانم بو ئیوه خه وی واده بین، به لام به دوری نازانم که دوژمن هه ندیک جادو و سحری خستبیته کار تا کار له گه نه کانه مان بکات و متمانه یان نه هیلیت، من خویندومه ته وه که کۆن دوژمنان، کاری وه هایان کردوه، به فیل و حیکایه ت و درۆکردن خه لکی دیلاواریان کردوته کویله و بندهستی خۆیان». فه راس گووتی «مامۆستا، به لی، یه کتک ین یان دووان، هیچ له هیچ ناگوریت، گه ر دووان بن خراپتر. پیش ئه وه ی ئه م خه وه ببینم، ته نیا هه زم له ئافه رت بوو، ده زانم بیته ده بییه له به رده م جه نابته دا شتی وا باسده که م، هه رفی له وجۆره دیت به زارمه دا، به لام خۆت ده زانی ئیمه گه نجین و له هه موو شت مه حرومین، من ته مه نم بیست و سێ سه له هیشته په نجه م به ر په نجه ی ژنیک نه که وتوو، به لام له وه ته ی ئه و خه وه ده بینم بیرم لای یه ک شته... بچم بو جیگایه ک به ئیسراحه ت لوله ی تفه نگه که م بکه مه دوژمنیک، مامۆستا خه وه که خه ریکه ته واو تیکم ده دا، شتیکی له گیانمه دا دروستکردوه گه ر نه جو لیت و نه یه ته ده ری له ناوه وه ده مخوات».

دوو کوپه که زۆر به هیمنی و عاقلانه باسی ئه وه یان بو مامۆستا کرد، که له و کاته وه ی خهونه که ده بین شه پانی بوون، باری پۆحیان گوپاوه، هه ست به غه مۆکییه کی زۆرتر ده که ن، پشپان وایه له جاران زیاتر پیوستیان به ناو خه لکه، زیاتر هه ز له وه ده که ن ته نیا نه بن و له کوپ و

کومه لدا خویان ونبکهن.

سهی نه سلان هیچی نه وتوی نه بوو پنیان بلیت، چهند سال بوو هه ولی دامه زړاندنی حیزبیککی ده دا به ناوی عاشقانی دیلاواره وه، گه نجه کانی گه ره کی غه فارسی زور به یان قوتابی خوی بوون. فeras تا له قوتابخانه بوو خوی به موریدیکی ماموستا و بیرکړنه وه کانی ده زانی. دواي دهرچوونیشی له قوتابخانه، جار جار له گه ل هه ندی قوتابی کونی ماموستا ده چوونه خزمه تی و گوئیان له ره خنه تونده کانی ده گرت سه باره ت به حوکمرانه کانی دیلاوار، هه میشه هه ندی ده ستنوسی خوی ده دانی بیخویننه وه، که زوریان په لاماردانی دوژمنه چه په له کان بوو، نه و دوژمنانه ی چاویان له خاک و سامانی نه م هه ریمه بریوه. ماموستا هه میشه هه نتازیایه کی زوری سه ر فده کړد که دوژمنانی دیلاوار وه ک کومه لیک جانه وه ری درنده نیشاندات. نیستا نه یده زانی چی له سه ر نه م خه ونه بلیت، هر نه وه ندنه بوو پیشنیاری دا، که هه موو نه وانه ی خه ونه که ده بینن، هه فته ی داهاتوو له ماله هاوینه که ی نه و، له دوری چل کیلومتری دیلاواره وه کوینه وه. له راستیدا بویه نه و پیشنیاره ی دا، چونکی قسه یه کی نه بوو بیکات. که دوو کوره که رویشتن، به په له و بیئه وه ی بوه ستیت، سه ر که وته قاتی سه ره وه بۆ لای کتیه کانی خوی، هه ستیکرد ده بیت دوو باره هه ندی شت له سه ر خه ونه کان بخویننه وه. دلنیا بوو کتیه کان زانیاریه کی پیده به خشن و به جوړیک پرینماییده که ن. به لام به رده وام خه یالی لای بالنده کانیش بوو، لای نه و پوله گه وره یه له په له وهرانی شوم و نه گبه تیه تین. دواي که میک گه ران له ناو کتیه کاند، له په نجه ره ی کتیه خانه که وه جاریکی دی سه یری بالنده کانی کړده وه، به لی بالنده کان هیشتا وه ک هه وری ره ش به ناسمانی گه ره کی غه فاریدا ده سورانه وه.

دەفەریکی زۆر گەوره چواردەوری دیلاواری گرتووه، سەدان گوند و شارۆچکەى لە خۆى بچوکتەر بە جۆریکی ناپیک لە دەوری شار بلاوبوونەتەوه، زستان لە ھەموو لایەکەوه بای سارد ڕووی تێدەکات و ھاوینانیش لە ھەر چوار قورنەى دونیاو تەپۆتۆز، بەھاران زۆر شاددەبێت و پاییزان زۆر غەمگین. دیلاوار چاران بە بەروبومی دەوروبەر دەژیا، لە کەژ و کێوانى دەوروبەرەوه جووتیارەکان بەشى پێداویستی ئێمە ماست و پەنیریان دروستدەکرد، ئاژەلیان بەخێودەکرد، بەلام چەندین سالە کەس نازانیت چى بەسەر ئەم ھەریمانەدا ھاتووه، خەبەرێک لە بەروبومی جووتیارەکان نییە، دەلێن ئەو پەلامارە زۆرانەى کە سوپا و میلیشا و خێلە دوژمنەکان دەیکەنە سەر خاکی دیلاوار ھۆیکى سەرەکییە بۆ کزبوونی بەروبومی ناوخۆ. شارێگەیکى باریک و درێژ ھەیە کە دیلاوار بە دەرەوه دەبەستیتەوه، ئەو ڕێگایەش سەد سالە بە تەواوى لە چنگى خێلى ماروفیدا یە، یەکیک لە دەسلەتدارترین بنەمالەکانى دیلاوار، شتیکی قاچاغ نەبێت لەو شارێگایەوه دیت، ڕێگایەکی باریک و نەبپاوه و غەمگینە کە کەم کەس دەتوانیت سەفەرى پێدا بکات. ئەوانەى سەفەریان پێیدا کردوھ ئامۆژگاریماندەکەن نەیکرینە بەر و سەفەرى پێدا نەکەین، نە لەبەرئەوھى خەتارناکە یان چەتە و ڕێگر دینە سەر ڕیت، بەلکو زۆر درێژ و بیپراڤنەوھى،

دواجاریش له بهردهم بنکه یه کی پشکین و سنوورنکی بیابانی و توزاویی و تهلبندکراودا دوايي دیت که به دهگمن کهسانیک لینی دهپرنه وه. مرؤف گهر هه زاران کیلومه تریش له سهر ئه و جاده یه به ره و باشور پروات، ناگاته شاریک له شاری راسته قینه بچیت، هه میشه بیئوه ی گه یشتیتته جیگاهه کی گرنک، وهک سه فهرینکی پوچ به خاکینکی وشک و گهرم و نادوستدا کوتایی دیت. به لام سهیریشه له سهر هه مان ریگا بهردهوام شتی سهیر له شوینی نادیارى دونیاوه به ره و ئیمه دین، باری گه وره گه وره له لوری زه به لاحدا که هیچ کهس به دروستی نازانیت چییان تیدایه. خوتان ده زانن ته نیا ریگاهه ک به سه تا له ویتوه هه موو به دبختی دونیا پرومان تیکهن. ریگا ترسناکه، هیچ شتیک وهک ریگا ترسناک نییه، گهر ریگا نه بووایه ئینسان له هه زاران به لا و درده سهر به دوورده بوو. مامه سیام زورجار دهیگوت «ئینسان هه میشه به ریوه یه، گور ته نیا شوینیکه ریگا کان تیدا ته واد دهبن ... گور کوتایی ئه و به لایه یه که پتیده لئین ریگا، ئیتر له ویتوه سه فهر ناکه یین، پیتخسته ناو قه بره که، ئیتر هه موو شت ته واد، خواحافیز ریگا کان، ریگا نه ما سهر په حته». مام له سهر هه ق بوو، خوی یه کتیک بوو له وانه ی که به قه ولی خوی «ریگای زور مه سهره ف نه ده کرد»، دهیگوت «تا ریگا زور مه سهره ف بکه ییت، ژیانته سه ختتر ده بییت، گهر ریگاهه کت دوزیه وه پیا بییت و برییت، ئیتر مه یگوره، یهک ریگا به سه ... ریگا شتیکه وهک درمان، ته نیا له کاتی پیویستدا و به په حته ی تاییهت ده بییت مه سهره ف بکریت». من به پینچه وانه ی ئه وه وه، له وانه بووم فزول و چه و ته سهیری به ره و لارییان ده برم. گهرچی که سیکی بیده نگ و هیمن بووم، به لام له ژیره وه گهرک و کونجدوز بووم. پیده چوو شاره که مان به گشتی به عه قلی مامه سیام بیریکردیته وه، ئه و ریگاهه تاکه شه قامی نتوان ئیمه و دونیا بوو. چهن دین ساله له و ریگاهه وه هه موو شتیک دیت، تا دیتیش خودی ریگاهه زورتر و زورتر پیر و بریندار ده بییت، پرده بییت له تاسه و

چال و داخووانی قوول، پێگایه‌که پتر له هه‌ر شتیکی تر ته‌نهایی دێلاوار نیشاندەداته‌وه . هیچ شتیکیش له‌ دنیادا وه‌ک پێگای پیر ناشیرین نییه‌. پێگایه‌ک بۆنی ماندویتی لێدیت و په‌نگی زه‌مانی لێ نیشتووه‌ . «مه‌رزی په‌ش»، که‌ گرنه‌گه‌رین بنکه‌ی بازه‌رگانی ئەم هه‌رمه‌یه‌، ده‌که‌وێته‌ سه‌ر ئەو پێگایه‌. له‌ جێگایه‌کی تایبه‌تدا بازه‌رگانه‌ بیانییه‌کان، جلی په‌ش و ده‌مامکی په‌ش ده‌پۆشن و له‌ پنتیکدا به‌ خۆیان و هه‌موو کالای عا‌جباتیه‌کانیان‌ه‌وه‌ ده‌رده‌که‌ون، بازه‌رگانه‌کانی ئیمه‌ش هه‌مان شیوه‌ به‌ ده‌مامکی په‌شه‌وه‌ و له‌ شه‌وی تاریکدا له‌وسه‌ر مه‌رزه‌ کالاکانی خۆیان ده‌هێنن و له‌و جێگایه‌دا باره‌کانی خۆیان پۆده‌که‌ن و شته‌کانیان ده‌فرشن، زۆربه‌ی کالاکانه‌مان ماده‌ و مه‌تریالی کانگاکانی ژێر زه‌وین که‌ هه‌ندێ تایه‌فه‌ و به‌مه‌اله‌ی ناسراو ده‌ستیان به‌سه‌ردا گرتوون، ئەوان بازه‌رگان و ده‌لال و فره‌شیاری خۆیان هه‌یه‌، که‌ له‌ ژێره‌وه‌ و له‌ تاریکیدا کالاکان ده‌به‌نه‌ سه‌ر مه‌رز. له‌وه‌ش بگه‌ژه‌ریت، کالای سه‌ره‌کی ده‌فه‌ری ئیمه‌ دار و دره‌خته‌کانمانه‌ که‌ ته‌خته‌ی عه‌جیبی لێ به‌ره‌م دیت، هه‌ندێ گۆ و گیا و به‌روبوومی کێوی که‌ له‌ دروستکردنی ده‌رمان و گیراوه‌ی پزیشکیدا به‌سوودن، له‌ پالیشیدا به‌ردی مه‌رمه‌ر و چه‌ند جو‌ره‌ خشتیک که‌ به‌ توندی و به‌هێزی ناسراون، جو‌ره‌ به‌ردیک له‌ کۆنه‌وه‌ زیندانه‌کانی دێلاواری لێ دروستکراون، به‌جو‌ریک ئیستا دێلاوار گه‌وره‌ترین نێره‌ری به‌ردی زیندانه‌ بۆ شوینه‌کانی تری دونه‌... له‌ هه‌ر جێگایه‌ک حاکمیک بیه‌وێت زیندانیک دروستبکات، بازه‌رگانه‌ تاریک و ده‌مامک به‌ سه‌ره‌کانی دین و لێره‌وه‌ به‌رد ده‌کرن، وه‌خته‌ بلیم ئیستا بنکه‌یه‌کی نه‌ینی، زیندانیکێ گه‌وره‌ له‌ خۆره‌لاتدا نییه‌، به‌ردی دێلاواری تیدا نه‌بێت. ئیستا که‌س له‌ شار بازه‌رگانه‌کان نانه‌ست، هیچ که‌س به‌ دروستی نازانیت شته‌کان له‌ کۆیه‌ دین و بو کۆی ده‌چن، به‌جو‌ریک ده‌توانم بلیم چه‌مه‌یه‌تی بازه‌رگانه‌ی دێلاوار ، له‌ چه‌مه‌یه‌ته‌ هه‌ره‌ نه‌ینییه‌کانه‌ که‌ هیچ که‌س زانیارییه‌کی ئەوتۆی له‌ باره‌وه‌ نییه‌.

سنوورهکانی دیلاوار زنجیره چیاپهکی سروشتی و بهرز نهخشیانکیتشاهه، لهو دیو چیاکانهوه سهرزه مینی دوژمن دهست پندهکات. تا ماویهک لهوهوبهر دیلاوار تهواو له چنگی دوژمندا بوو. بهر له له دایکبوونی من به چهند سالیکی کهم، جهنگاوه رانی دیلاوار ناوچه کهیان پرگارکرد و لهو کاتهوه وهک هریمیکي نازاد دهژین، بهلام ترس له دوژمن شتیکی نه به دییه له ناخماندا. نه چهند سالی دواپی نارامی و ئاسووده گیکی زور لیره بهرقه راره، بهلام چهندين ساله ههموو دهلین «شتهکان پروکه شن. هاکا دوژمن په لاماری دا و شاره کهی گرتهوه». نهو ترسه وهک درکیکی ژههراوی له دلمانداپه و بهردهوام تووشی گینگل و گومان و خونی په شمان دهکات. بهلام له پال نهو رینکا باریکه دا، چهندين رینگای نهینی هیه که پتر خه لکانی هه لهاتوو، قاچاغبه ران، سیخوران، تلیاکفروشان و عاشقانی سهره لگرتوو به کاریانده هین، ژیان له سهر نهو رینگایانه به جوړیکی تره، راسته رینگای ترسناکن، بهلام به پیچه وانهی نهو رینکا په سمی و نیوده وله تیپه وه، ههر که سیک بیانگریته بهر، ههر کهس ترس و سهرکیشیان له نهستو بگریته، نهوکات که پریدهی دلیری خوین، پیواری سهرکهشیان به رهو جینگایه کی دیاریکراو، شاریکی تر، زینده گیپه کی دی هله ده گرن.

بو گهنجیکی گوشه گیر و بیته زمون و کهم هاوړینی وهک من، ناسینی شاریکی ئالوز و کهورهی وهک دیلاوار ئاسان نه بوو، بهلام سهره لدانی چیروکی نهو خه ونه ده رگای ههنديک پرسپار و پووی ههنديک نهینی بوو ده رخستم که پیشتتر ههستم پی نه کردبوون و ده رکم به بوونیان نه ده کرد.

پوژی دواپی سهردانه کهی من بو بیمارستان، دکتور سیامه ند خوئی به ته نیا چوو بوو بوو زیندان. که هاته وه حالی ئاسایی نه بوو، په رنکی به جوړیکی سهر زهر دبوو بوو. پیته چوو له زیندان بارودوخیکی ناله باری دیپیت. دکتور گهر تووشی پرسپار و کیتشه ی قورس ببوواپه له که لیدا

سه‌رئیشه‌یه‌کی توندی ده‌گرت و ده‌ستی ده‌گرت به‌سه‌رییه‌وه و ده‌یگوت «هه‌ستده‌که‌م گيا له‌سه‌رمدا ده‌رویت، دارستان له‌سه‌رمدا سه‌وزده‌بیت». که شه‌و وایده‌گوت، من له‌ناو‌گه‌رما و هه‌وای خنکاوی عیاده‌که‌دا، بۆ ئیستیک له‌ناو‌په‌ژاره و ترسدا، هه‌ستیکی ره‌ش دایده‌گرتم که له‌زه‌مینیکی شیدار و جه‌نگه‌لیی و غه‌مگیندا گیرم‌کردوه و ده‌ربازم بۆ نییه. هه‌ستمده‌کرد له‌م هه‌وایه‌دا جگه له‌جان‌ه‌وه‌ری ترسناک هیچی دی دروست نابیت. هه‌ستم‌کرد مامم له‌سه‌ره‌تاوه بۆنی قه‌ومانی شتیکی ناخۆشه‌کات.

شه‌و ئیواره‌یه عیاده‌که به‌جۆریکی بێمانا جه‌نجال بوو، میرئه‌ودال له‌پیش هه‌موو نه‌خۆشه‌کانی تره‌وه‌هات و ژماره‌ی خۆی گرت، دوا‌ی هاتنی شه‌و سالۆنی چاوه‌روانییه‌که به‌جۆریکی خیرا پر‌بوو. میر به‌رامبه‌ری پیاویکی لاواز و چکولانه‌دانیشتبوو، کابرای بچکوله‌پیشیکی ره‌ش و جووتیک برۆی شه‌ستور و په‌یوه‌ستی بوو، که به‌جۆریکی وه‌ها مۆن دابوونی به‌یه‌کدا مرۆف زاتی نه‌ده‌کرد لێی بروانیت. میرئه‌ودال له‌پوژانی پیشوو خیشن و باکردوتر ده‌هاته‌پیش چاوم، ده‌موچاوی به‌جۆریکی سه‌یر پفی کردبوو، پروومه‌تی سوور هه‌لگه‌رابوو. پیش شه‌وه‌ی کاتی کردنه‌وه‌ی عیاده‌که بیت و مامم ده‌ست به‌بینینی نه‌خۆشه‌کان بکات، میر ده‌نگی هه‌ناسه‌ی به‌جۆریکی ئاناسایی به‌رزبووه‌وه و بیده‌نگی سالۆنه‌که‌ی شکاند، به‌جۆریکی توند عاره‌ق ده‌رده‌دا، له‌ناکاوه‌به‌ده‌نگی به‌رز گووتی «دکتۆر... دکتۆری چی... هیچ نازانیت، ناتوانیت گونی خۆی و گوێزه‌ر له‌یه‌ک جیابکاته‌وه، خۆی ناوناوه دکتۆر. تپ‌پ بۆ هه‌زار دکتۆری وا». پیشتر هیچ کات به‌وجۆره‌قه‌سه‌ی نه‌کردبوو، خیرا ده‌سته‌سپریکی له‌گیرفانی ده‌ره‌ینا و به‌وپه‌ریی توپه‌رییه‌وه عاره‌قه‌که‌ی سپی، له‌جیگای خۆی هه‌ستا و پرویکرده‌پیاوه بچکوله‌که‌ی به‌رامبه‌ری و گووتی «بۆ واسه‌یرم ده‌که‌یت... خۆ شیت نیم، بۆ به‌وجۆره‌سه‌یرمه‌که‌یت. ئاخ‌ر هه‌ر باوه‌جیزیکی وه‌ک توپه‌ ژيانی تیکداوم، هه‌ر جان‌ه‌وه‌ریکی وه‌ک توپه‌ دیته‌خه‌وم». پیاوه‌که

که می‌کدهسته پاچه و سهرسام لیبروانی و ته ماشایه کی منی کرد، وهک داوای یارمه تی بکات و بیهویتی کومه کییکه م، چاوانی پربوون له ترس و سهرسامی. من به هیتمنی له میر چوومه پیشی و گووتم «جه نابی میر، فهرموو دانیشه، ئیسته تۆبه ت دیت و ده توانیت لای دکتور هه موو قسه کانت بکهیت، تۆیه که مین ژمارهت ههیه». هیشتا له نیوهی پرسته که مدا بووم که وهک تینیکی سیحراوی تیگه رابیت، میر به تهواوی هیزی خوی پیاهه چکولانه کی هه لگرت و بهوپه ری هیزه وه فرییدایه کونجیکه وه که ژنیکی پیر و کورپه کی به که ساسی له وی دانیشتبوون. کابرا به جوریکی توند درا به و کورپه نه خوش و لاوازه دا و کورپه ش زیکه ی لئه هستا و دایکی وهک شیت هاواریکرد و له جیگای خوی دهرپه ری. تهواوی نه خوشه کانی تر، که هه موو پیشتر کز و مهلول له سهر کورسییه کانی خویان چاوه پروانیانده کرد، راجله کین و سهرسام و ترساو که وتنه سهیرکردن. میرئه ودال دوو هینده ی من ده بوو، وهک دیویکی سورفل و که فکرده، چاوانی جوره ههستیکی ناوازه ی شیتیان تیدابوو که پیشتر لیم نه بینیبوو. ویستم به ری پییگرم تا جاریکی دی پروونه کاته وه ئه و پیاهه به سته زمانه، به لام لا لیوه کانی به جوریکی سهیر که فی زهردیان دهرده دا و هیزی به شیوهیه کی وه حشییانه له جوشدا بوو. وهک ماتوپیکی ترسناک چون داده گیرسیت، له ناكاو میرئه ودال داگیرسابوو، بی هیچ هویه ک په لاماری ئه و میزه کۆنه شوشه یی دا که له ناوه راستی سالۆنه که دا بوو و له جیگای خوی هه لیگرت و به هه موو توانای خوی کوتایه وه به زه ویدا، شله و شریخه ی شکانی شوشه کی هینده به رزبوو، تهواوی عیاده کی له رانده وه، دکتوری مامم به خیرایی و بیوهستان له ژووره کی خوی هاته دهری و به خیرایی دهستکیشه کانی هه لکیشا و به ره و لای ئیمه هات. له ناو عیاده که دا بووه قیزه و هاواریکی زۆر، به لام پیده چوو میرئه ودال وهستانی بۆ نه بیت. به مسته ئه ستوره کانی کیشای به دیواریکی

ته‌نیشتی‌دا و هیزشی برده‌وه بۆ‌ئو پیاوه بچوکه‌ی به‌زه‌حمه‌ت هه‌ولی ده‌دا
 خۆ‌ی راستبکاته‌وه. مامم چووه پێشده‌می و هاواری‌کرد «میرئه‌ودال، ئارام
 به‌ره‌وه، له‌ سه‌ره‌خۆ، له‌ سه‌ره‌خۆ». میر ته‌کانیکی دا و پالێکی بچوکی نا به
 ماممه‌وه و دیسان به‌ره‌و لای کابرای به‌سته‌زمان هیزشی برد، که هیشتا
 له‌سه‌ر زه‌وییه‌که له‌سه‌ر چۆک هاواری‌ده‌کرد. ژماره‌یه‌ک له‌ نه‌خۆشه‌کان
 به‌ قیژه‌قیژ له‌ ته‌نیشته‌ میره‌وه هه‌له‌هاتن و چوونه‌ده‌ری، ته‌نیا که‌سیک له
 ژووره‌که‌دا مایه‌وه گه‌نجیکی چوارشانه‌ی به‌هیزبوو، ئه‌سمه‌ریکی بازودار
 و قژ درێژ که به‌قیافه‌ت له‌ میرئه‌ودال به‌رزتر بوو. ئه‌و له‌ دواوه باوه‌شی
 به‌ میرئه‌ودالدا کرد و به‌هه‌موو هیزی خۆ‌ی جه‌راندی و رایکیشایه‌وه بۆ
 دواوه. مامم کۆمه‌کی گه‌نجه‌که‌ی کرد و به‌ توندی میرئه‌ودالیان راکیشتا و
 منیش کۆمه‌که‌کردن تا بتوانین به‌ هه‌ر سێکمان له‌ سوچینکا توندی‌بکه‌ین،
 به‌لام مامم هاواری لێکردین که رایکیشین و ببیه‌ینه‌ ده‌ره‌وه. میرئه‌ودال
 وه‌ک که‌سیک تینیکی وه‌حشیانه‌ی تیگه‌راییت، جله‌وکردنی ئاسان نه‌بوو، من
 به‌هه‌موو توانای خۆم ده‌نگم به‌رزکرده‌وه و داوای یارمه‌تی و کۆمه‌که‌کرد،
 چهند جارێک به‌ ده‌نگی به‌رز قیژاندم که کۆمه‌ک و یارمه‌تی‌مان پێویسته‌.
 دوا‌ی چهند هاواریک سێ گه‌نج له‌ نوسینگه‌کانی ده‌ورو به‌ر و دوکانداره‌کانی
 سه‌ر جاده‌که‌ خۆیان کرد به‌ ژووردا و هاتن به‌ ده‌نگمانه‌وه. میرئه‌ودال
 وه‌ک جانه‌وه‌ریکی نه‌به‌ز و بیسره‌وت له‌ گیانیدا بیت، ته‌کانی توندی ده‌دا و
 به‌هه‌موو هیزی ده‌یویست له‌ چنگمان ده‌ربازبیت، چهندجار خه‌ریکبوو له
 ژێر ده‌ستی هه‌ر سێکمان ده‌رچیت و دووباره‌ به‌ره‌لا بیته‌وه. به‌لام هه‌موو
 جارێک گه‌نجه‌ قژدرێژه‌که وه‌ها مه‌حه‌کم و توند ده‌یگرته‌وه، ده‌رچوونی
 میری سه‌خت ده‌کرد. که کۆمه‌که‌مان بۆ هات، له‌ ته‌کانیکی تونددا به‌ هه‌ر
 شه‌شمان میرئه‌ودالمان پێچدا و له‌سه‌ر زه‌وی له‌ ناو ورده شوشه‌ی
 هه‌له‌پژاودا دامان به‌ زه‌ویدا، مامم له‌و جوله‌ سه‌خته‌دا که‌میک ده‌ستی چه‌پی
 برینداربوو، به‌لام کابرای زل به‌ جۆریک نیشته‌ سه‌ر سنگی میر من ترسام

هموو په راسوه کانی پیکه وه خړه بکه ن و بوهرینه ناو زگی. هموومان بؤ ماوه یه کی دریژ دهست و قاچیمان توند گرت، ئه و چیتړ جوله ی نه ده کړد، به لکو ته نیا توند و نه خوشناسا هه ناسه ی ددها، هه ستمکړد هیدی هیدی ئارام ده بیته وه، تا د وخیشی ئاسایی بایه ته وه سه رسامتر ده ی نواند، وهک له ناکاو هوشیار بوو بیته وه و نه زانیت چی بووه، نه زانیت بؤ شهش پیاو به و جوړه نیشتونه ته سه ری. دوا ی نژیکی پازده ده قیقه پؤلیس گه یشته لامان، من له ناخی دله وه به زه یم به میرئه ودالدا هاته وه که خوشی نهیده زانی بؤ وای لیهاتووه، به لام مامم زوو زوو ده یگووت «جه نابی میر... جه نابی میر... خه ریکه ده بیته پیاوینکی خه تر». پؤلیسه کان قؤله ستیانکړد و مشتگیران له دهست نا و له زهوی به رزیانکړده وه، میرئه ودال که هه ستا و سهیری منی کړد عاره ق و فرمیسک پیکه وه له پوخساری ده بارین. وهک قاره مانیکي بریندار و زامدار و ماندوو قژی ژاکاوی نیشتبووه سه ر ته ویلی. ئه و باوه ری نه کړد بوو پؤژیک شتیکی وای به سه ر بیت، مامم چووه ژووری و به ته له فون مرواری خانی هاوسه ری ئاگادار کړده وه. ئه وه ده سته پیکي سه یربوو بؤ زنجیره رووداوینکی غه مگین که ئه وکات هیشتا به روونی له هیچه وه دیار نه بوون. میر له دابه زیندا شکسته و تیکشکاو ده ی نواند... له و ساته دا بؤ ئیستیکی کورت هه ستمکړد، که ئیمه زور بیتوانا و بیده سه لاتین. له و ساته دا هه م دکتور سیامه ند، هه م پؤلیسه کان، هه م من و ئه و گه نجه سه رسامانه ی که نه یانده زانی بؤ و ا به خروشه وه په لاماری میرئه ودالیان داوه، هموو وهک خودی میر ته نیا و بیده سه لات بووین... به لکو من هه ستمکړد، زور له میر ته نیاتر و نه خوشتریشین.

دواى سه عاتىك له ده سته سه ركردى مىر نه و دال، له لايه ن پؤلىسه وه، بارو دؤخى عياده كه گه پايه وه جىنگاى خؤى. من ته واوى ورده شوشه كانم كوكرده وه و كورسى و مئزه كانم خسته وه سه ربارى خؤيان و داوام له نه خوشه كان كرد، كه له دهره وهى عياده كه و له سه ر شه قامه كانى دهره وهى كؤبوو بوونه وه بگه پئنه وه ژوورى. له و پؤژه وه ئيدى كاتىك سه خت و سه يرمان برده سه ر، ژماره يه كى زور له ميوانانى عياده كه، تووشى دهردى نه و خه ونه بوو بوون كه وه ك ئافات له شاردا بلاوده بووه وه. چيرؤكى نه و خه ونه به جورىكى وه ها خيرا ته شه نه يده كرد، ئيمه ي ته واو پهريشان كرد بوو. عياده كه بوو بوو به يه كىك له و جىنگا سه ره كيانه ي چيرؤكه كان پرويان تئده كرد. كه م جىنگا له شاردا وه ك ئيمه خه به رى له جىنگا و شوينى بلاو بوونه وهى خه ونه كه هه بوو. به لام من تا نه وكاتيش هه ستم به مه ترسييه كى گه و ره نه ده كرد، له و باوه ره شدا نه بووم شتىكى ترسناك به پئوه بيت.

ئىواره يه ك، دواى ته واو بوونى هه موو نه خوشه كان، دكتورى مام منى بؤ ژووره كه ي خؤى بانگكرد و گووتى « پئىنوار دانيشه ». يه كه مجار بوو دهنگى هئنده دؤستانه بيت. به ماندوئيتى ده ستكيشه كانى داكه ند و چاويلكه كه ي لادا و به ئارامى ماوه يه كى دريژ سه يرى كردم و گووتى « گوئيگره پئىنوار.

باش گوئیگرە. من و تۆ و ئەم شارە پوژگارێکی سەختمان لە بەردەمدایە، سەختتر لەوەی بە عەقلماندا دیت. دەرگاکی دابخە و وەرە با قەسبەکەین». من هەستام و دەرگاکی داخست و گەرامووە شوینی خۆم. سەیریکی جیدی کردم و گووتی «تۆ ماوەیەک لەمەوبەر هاتی بۆ لای من، پوژیک وەک غەریبەیک هاتی بۆ عیادەکە ... وایە یان وانییە؟». من بە هیمنی سەرم لەقاند و گووتم «بەلێ». مامم گووتی «گوئیگرە پێنوار، من لە خۆرا تۆم نەهێناوەتە ئێرە، دەزانم ئەوەتە لای من ئێشداوەت، نە پوویەکی ئەوتۆم داوەتە تۆ و نە مەحەبەتیکی زۆرم پیشانداویت و نە موچەیکە بەرز، لەو پووەوە هەم لەسەر هەق بووم و هەم ناھەق. ئێمە خۆمان تایەفەیکە و شکی، هەتا کە سێکیشمان خۆشبویت، ناتوانین بە روونی خۆشەویستی خۆمانی لائاشکراوەکەین، شتەکە لە فێرەتماندا. دەلێن یەکیک لە مامەکانمان کاتی خۆی لە عەشقا مردووە، بەلام تا ساتی گیانکێشان نەبوێراوە رازی خۆی بەیانێکات. تێدەگەیت... شتەکە لە خۆنتماندا. چەندە خۆشەواری و پلە زانستییمان سەربکەویت، ئەو شەرمە لە ناخماندا زۆرتر دەبێت. شتەکە فێرەتە، لەووەوە نەهاتوووە کە عاتیفەمان نییە. بەشەر هەموو وەک یەک عاتیفەیان هەیە، عەشرەتی زەریاواریش شتیکیان بەرکەوتوووە. بەلام بەشەر هەیه دەتوانیت دەریبخت و بەشەر هەیه ناتوانیت ... من کە تۆم هێنایە ئێرە، تووشی دەردەسەری زۆر بووم، خێزانەکەم دژم بوون. ژنەکەم حەزی بەووە نەدەکرد، برازای خۆم بێنمە سەرئێشەکەم. خۆت دەزانیت خانمی من سەر بە بنەمالەیی خانزاییە، خانزاییەکان کە یفیان بە ئێمە نایەت. باوکت برا گەورەیی من، ئەو پیاوی بازارە... زۆرجار لە ژيانمدا حەزمکردووە وەک ئەو سەروەت و سامانی خۆم بە کاسبی پەیدا کردایە. بەلام من یەکیکم لەو کەسە بەدبەختانەیی کە سەردەمێک دیناوارم بەجێهێشتوووە و شەھادەیکەم هێناوە. دەسال لە لەندەن خەریکی فیربوونی دەروونناسی بووم، پاستییەکەیی پێنوار نەمدەویست بەگەریمەو، دەزمانی عیلمەکەم بە

کەلکی ئێره نایەت، لێت ناشارمەوێه کە زۆری عێلمە کە شەم بیر چۆتەوێه، بەلام با شتیکی پێیایم، خەلکی ئەم شارە دەروونیان نییە ... کە دەلێم دەروونیان نییە، واتیمەگە کە ئێتر یە کسەرە دەروونیان نییە و تەواو، وەک کە سێک چاوی نەبێت یاخود لا قێکی لە دەست داییت، نا... بیهێتە پێشچاوی خۆت لە ژێر ئەم شارەدا دەریایەکی مەجەوهرات و یاقووتی سوور و تەلای ئەسل هەبێت، بەلام بەچی دەچیت کە هەرگیز مەوێ دەستی پێدا نەگات، بە کەلکی چی دیت، لەودێو قاپییەکی حەوت قەلپیەوێه دێلکراییت و نەکریتەوێه... دەروونیش لێره وایە. من تا خۆیندنی شەم تەواوکرد هەر لەو بڕوایەدا بووم، جاریکی تر سەر نە کەمەوێه بە پۆزەلاتدا... بەلام یەک دەفە هات بەسەرما و گەرامەوێه. مردنی باوکم و مەسەلە ی میرات و دابەشکردنی مولکەکانی شیوی سە ی حەسەن، هۆی سەرەکی گەپانەوێه بوون. بڕاکانم بڕیاریان دا بوو، گەر نە گەپیمەوێه هەموو شتیکی لە نیوان خۆیاندا بەش بکەن و لە هەر جۆرە میراتیکی بێبەش بکەن. دانیابووم بە بیست سال کاری بەردەوام بە ئەندازە ی ئەو میراتەم بۆ پێدا ناکریت، لەبەر ئەوێه وازم لە خەیاڵاتە عێلمییەکانم هێنا. یە کجار وازم لێهێنان، مەوێ لە هەموو ئان و زەمانیکدا بزانیت. تۆ پەنگە هەندێ شت بیستیت، پەنگە هەندێ شتی کەم لە میژووی ئەم شارە ی ئێمە یاخود ئەم خانەوادە ی بزانیت. بەلام کەمە، پێنوار ئەوێه تۆ و بڕاکانت و خوشکە کانت دەیزانن، کەمە... باوەریکە هیچ نییە. نەسلی ئەم مەوێ زۆر گۆیی لەوێ نییە جاران چی بوو، لەوێشدا لەسەر هەقن، میژووی دیلاوار هەرچی بک بیت، میژوویەکی گەنگ نییە، ئەسلەن گەنگ نییە، بەلام پەنگە ترسناک بیت، زۆر ترسناک بیت».

بەردەوام سەیریدەکردم، دەویست منیش پوو بە روو لە چاوانی بڕوانم و خەیاڵم نەپوات. من شتی کەم لەسەر ژێانی مامە سیا دەزانی، بەلام نەمەزانی بۆ وەرگرتنەوێه بەشە میراتی خۆی لە سەر وەت و سامانی خانەوادە گەپاوەتەوێه، هەلبەت کێشە ی خێزانی ئێمە لەسەر سەر وەت و سامان لەوێ

گه‌وره‌تر بوو که مامم باسیده‌کرد، به‌لام چونکه من ته‌ماحیکم نه‌بوو، ورده‌کاریه‌کانیم نه‌ده‌زانی. مامم که دلنیا‌بوو من به‌ه‌موو هه‌ستیکه‌وه گویی لی ده‌گرم گووتی «رینوار، له‌خانه‌واده‌ی ئیمه‌دا شتیک که له‌عاتیفه زیاتر کومانده‌کاته‌وه، هه‌زی به‌رده‌وامی هه‌موو براکانه له‌عیش و نوش... تو وانیت... من چهند ساله سهرنجی تو ده‌دهم، له‌تایه‌فه‌ی ئیمه‌دا که بوغز ده‌که‌وێته به‌ینه‌وه، یه‌کیک داوه‌تیک‌ی گه‌وره ده‌کات و هه‌موومان کۆده‌کاته‌وه، شه‌ویک هه‌موو پیکه‌وه داده‌نیشین، ده‌خوینه‌وه و مه‌ستده‌بین. سه‌ماده‌که‌ین، گۆرانی و ته‌سنیفات هه‌کۆنه‌کانی ئهم پیده‌شتی دینا‌واره ده‌خوینین، دوا‌یی که هه‌لده‌ستین هه‌موو ناشتین و براین... به‌تاییه‌ت من که مه‌ست ده‌بم، ئیتر ناتوانم به‌که‌س بلیم نا». دوا‌قه‌سه‌کانی پتر بیزاری پتوه دیار‌بوو تا ئاسوده‌یی. که‌میک ریشی خوراند و گووتی «ده‌روون چالیکه به‌رده‌وام شتی تیده‌که‌ین و سه‌رقاپه‌که‌ی داده‌خه‌ین. ده‌روون لیتره گه‌نجینه نییه، به‌لکو گۆرپیک‌ی تاریکه که یه‌کجار داخرا ئیتر دووباره سه‌ری هه‌لنادریته‌وه... به‌لام هه‌ر ئیمه وانین، له‌و کاته‌وه‌ی گه‌راومه‌ته‌وه پۆزانه به‌چاوی خۆم ده‌بینم که ئینسان له‌م شاره‌دا به‌رده‌وام شتیک ده‌شاریته‌وه، ئهمه هه‌ر ده‌ردی تایه‌فه‌ی زه‌ریا‌واری نییه، هه‌موو شاره‌که به‌وجۆره‌یه، ئهم شاره سه‌رقاپیک‌ی گه‌وره‌ی له‌سه‌ره... سه‌رقاپیک به‌س خودا ده‌زانیت که‌ی و کی خستۆیتیه سه‌ری، به‌لام رینوار ئهو سه‌رقاپه خه‌ریکه شل ده‌بیت، ئه‌وه‌ش ئهو شته‌یه که من هه‌م دلخۆشم پتی و هه‌م لپی ده‌ترسم. ئه‌وه‌ی له‌میر ئه‌ودالت بینی ته‌نیا سه‌ره‌تایه. به‌لام نا‌کریت دانیشین، نا... شتیک هه‌یه ده‌جولیت. سیامه‌ندی زه‌ریا‌واری له‌و دکتۆرانه نییه هه‌روا دانیشیت، ده‌بیت شتیک بکه‌ین، ده‌مه‌وێت هه‌ندی شت بکه‌م، شاره‌که له‌پووی ده‌روونییه‌وه پتووستی به‌رینسا و یاسا هه‌یه، ئهم ماوه‌یه پتووستیه‌کی زۆرم به‌تو ده‌بیت، له‌مه‌ولا بقه‌ر کو‌ی چووم ده‌بیت تو‌م له‌گه‌لدا بیت. ئهم‌شه‌و فایلکی تاییه‌تی بکه‌ره‌وه و ناوی بنی «فایلی خه‌ونه‌کان» یان هه‌ر ناویکی

تر که خۆت ده‌ته‌وێت، له‌مه‌ولا تۆ به‌رپرسی ئه‌و فایله‌ ده‌بیست، هه‌موو شتی‌ک لای تۆ ده‌بیست... من چه‌ند ساڵه‌ له‌وه‌ ده‌ترسم... ده‌ترسم، ئه‌م شاره‌ ده‌ستبه‌ریت و ده‌رگا‌کانی ناوه‌وه‌ی خۆی بکاته‌وه‌... ده‌بیست چی تیدا بیست... خوای گه‌وره‌ ده‌بیست چی تیدا بیست؟».

من ته‌نیا گویم ده‌گرت... مامم وه‌ک هه‌میشه‌ چاوه‌پوانی قسه‌ی من نه‌بوو. به‌لام به‌ر له‌وه‌ی هه‌ستیت و خۆی بگوریت گووتی «من ده‌زانم تۆ له‌ که‌سی تر ناچیت، تۆ له‌ تایه‌فه‌ی زه‌ریا‌واری گه‌ڕی، له‌ هه‌موو شاره‌که‌شدا که‌سی وه‌ک تۆم نه‌دیوه‌! ئه‌وانه‌ی ده‌یانگووت پێنوار به‌ که‌لکی ئه‌م کاره‌ نایه‌ت به‌ هه‌له‌داچوون. هه‌موو به‌هه‌له‌داچوون، هه‌ر هه‌موویان. من خۆم فه‌راسه‌تیکی باشم هه‌یه‌، ئاده‌مناسم، زۆجار بووه‌ ژن و می‌تردم له‌ دووره‌وه‌ بیه‌نیوه‌ و زانیومه‌ بۆ یه‌ک ده‌گونجین یان نا. تۆ ئه‌هلی کتیییت، کتیییش ئێنسان یان ده‌کات به‌ درنده‌ یان ده‌یکات به‌ مرو‌ف... ده‌بلێ وانیه‌. تا ئێستا خراپه‌یه‌کم له‌ تۆ نه‌دیوه‌، ئه‌وه‌ی له‌ هه‌ر شت زیاتر له‌ تۆدا ده‌مجولینیت، هه‌منیه‌... راستنده‌وێت، من زۆر چه‌زم له‌و هه‌منیه‌یه‌، به‌لام زۆریش لێی ده‌ترسم. هه‌ستیتی خراپم هه‌یه‌ که‌ تۆ شت زیاتر ده‌زانیت له‌وه‌ی ده‌ریده‌خه‌یت. ته‌نیا شتی‌ک ئاسووده‌م ناکات چاوته‌، شتی‌کی تیدایه‌ ده‌لیت تۆ زۆرتر ده‌بینیت له‌ من، ئه‌وه‌ش په‌ستمده‌کات».

ئهو پرۆژه‌ نه‌مه‌زانی، قسه‌کانی مامم هه‌ولێکه‌ تا له‌ داها‌توودا به‌ هه‌موو ئه‌و نه‌خشه‌ و پلانه‌ پازیم که‌ له‌سه‌ری ئه‌ودا خوله‌ده‌خۆن. ستایشی بۆ من، هه‌لدانی قولاییکی شیرین بوو، بۆ ماسیه‌ک هه‌موو ژیا‌نی له‌ ئاوی تالدا مه‌له‌یکردبوو، ده‌یویست به‌ر له‌وه‌ی ئه‌م سه‌رده‌مه‌ ده‌ست پێیکات، به‌ سۆز و میهر، من بخاته‌ ژێر پێکفی خۆی. مامم پێشتر به‌و جو‌ره‌ قسه‌ی نه‌کردبوو، یه‌که‌مجار بوو قسه‌ی له‌و جو‌ره‌م لێ ده‌بیست... نا، من نا‌لیم پیاویکی درنده‌بوو، به‌لام پیاویکی‌ش نه‌بوو ئاسان ستایشی که‌سیکی وه‌ک

من بکات که دواچار له باشترین هه لسه نگانند، ته نیا وهک برازه یه کی ژیر و ناوازه ده یینم. ویستم سهیری چاوی بکه م، تا باشتر تیگه م ده لیت چی، وهک بترسیت پروو یکرد به و دیودا و به منی گووت «دوو سال له مه و بهر تو هاتی بۆ لام و گووتت ده توانم خه ونی ئه وانی تر ببینم...». ده مزانی مامم ده لیت چی، ده ستوبرد پیشی که وتم و گووتم «جه نابی دکتور، له میژه ئه و توانایه م نه ماوه». مامم وهک باوه رنه کات، سهیریکی پر گومانی کردم و گووتی «ئه مجاره هه ر کات خه ونی که سیک تری بین، ئاگادارمبکه وه». ئه وه دوا پرسته ی گرنگی نیوانمان بوو له و ئیواره یه دا. من گهرچی شتیکی ئه و تووم نه گووت، به لام بۆ یه که مجار ههستم به سهرکه و تنیکی نهینی کرد. کاتیک مامم جانتا که ی هه لگرت و له عیاده که چووه ده ری. هه ستمکرد ئه مپرو... ته نیا ئه مپرو ژیا نی پاسته قینه ی من دهستی پیکردوه.

۷

سەردانى ئەو پۇژەمان بۇ مۇزەخانە، لە بەر داوايەكى بەپۆتەبەرى پۇلىس
 ھەلۋەشايەو. عەقید بابەتاھیری وەزیری، بەیانی زوو ناردبووی بە دواى
 مامدا، دەبوو سەعات یازدە لە نوسینگەى جەنابى عەقید بین. مامە سیام
 سووربوو من لەگەل خۆیدا بەریت، نەك ھەر ئەو، كە بەیانی ھات بۇ
 عیادەكە، چەندین بەند كاغەزى سېى و پیکوردیكى نوئ و چەندین جۆر
 شوشە مەرەكەب و قەلەمى كړیوو. بە پەلە منى نارد بۇ لای سەرتاشەكەى
 ژیرمان و گووتى سەر و قزت بەجۆرىكى گونجاو پیکبخە و ھەولیدە لە
 لای «سدقى» كراسىكى تازەى سادە بەئیت و لەلای ھەسەنى بۇياغچى
 پىلاوكانت بۇياغبەكەیت. پىمى گووت «لیرە بەدواوہ لەوانەىە كارمان زۆر
 بکەویتە جیگا پەسمیەكان، دەیت ھەردووكمەن قەد و قیافەتیکى باشمان
 ھەیت. چووینە ھەر جیگایەك بزەنن كاری گرنگمان لە دەست دیت». من
 بەخیرایى خۆم ئامادەكرد و لە نزىكى دەو نیودا بە سەرورپوخسارىكى
 نوپوہ لە بەردەم مامە سیامدا وەستابووم. ھەستمكرد دكتور گەلىك كەیفى
 بەم خۆگۆرپینە نوپەم ھات. ئىستا لە گەنجىكى زیرەك و جوان خاس
 دەچووم، ئىتر ئەو بى دوودلى دەیتوانى من وەك یاوهرىك بخاتە دواى
 خۆى و شەرم لە روخسار و جل و بەرگم نەكات. لە برى ئەوہى بە
 فیاتە كۆنەكەى مامم بپۆین، لە بەر عیادەوہ تاكسىیەكمەن گرت و تا بینای

پولیسخانه‌ی مه‌که‌زی نه‌وه‌ستاین. دیاربوو عه‌قید باب‌ه‌تاهیر به‌شه‌وقه‌وه
 چاوه‌پروانی‌کردوین. تا ئه‌و کات هیچ به‌پێوه‌به‌ریکی پولیس نه‌دیوو، عه‌قید
 باب‌ه‌تاهیر سێ جار له‌هر مروفتیکی ئاسایی زلتر بوو، هینده‌زل بوو،
 هر چاوم پیکه‌وت خه‌ریکبوو بده‌مه‌پرمه‌ی پیکه‌نین. بۆ ئه‌وه‌چاک بوو،
 له‌گه‌ل سیرکیکی گه‌رۆکدا دونه‌یا بگه‌ریت و زلیتی خۆی نمایشبات و بالای
 دیوئاسای پیشانی خه‌لکانی دی‌بدات، نه‌وه‌ک لیره‌دلی به‌م کاره‌پوچه‌ی
 خۆی خوشییت. من پیم سه‌یربوو له‌شاریکی گه‌وره‌و بینه‌زمی وه‌ک
 دیلاوارد، مروف هیند بێ میتشک بیت، بییت به‌به‌پێوه‌به‌ری پولیس. من
 و مامم سلوامانکرد و خۆمان به‌جه‌نابی عه‌قید ناساند که به‌په‌شوکانه‌وه
 پێشوازی لیکردین. دیاربوو عه‌قید زۆر شه‌ژاوه، گووتی «دکتۆر بمانبوره،
 باوه‌پکه‌ ئه‌م شاره‌له‌ زه‌مانی هه‌زه‌رتی نوحه‌وه‌هیه، به‌لام تا ئیستا
 نه‌بووه‌له‌ کاروباری پولیسدا ئیشمان بکه‌ویتته‌ده‌رووناس، به‌خودا تا
 دوینی شه‌و شتیکم له‌سه‌ر ده‌رووناس نه‌بیستبوو، ئه‌سله‌ن تا ئیستاش
 نازانم وه‌زیفه‌ی ته‌واوه‌تی جه‌نابتان چیه، به‌لام ماوه‌یه‌که‌ شار وه‌ک
 خۆی نه‌ماوه، هیچ له‌شوینی خۆی نه‌ماوه... لیره‌خه‌ریکه‌ته‌وقیفخانه‌که
 پرده‌بییت. نزیکی هه‌شت سه‌له‌به‌پێوه‌به‌ری پولیس، له‌دوای کۆچی دوایی
 باب‌ه‌رسولی باوکمه‌وه‌من له‌سه‌ر ئه‌م کورسییه‌م که‌ئێوه‌ده‌یبنن، به‌لام
 هیچ کاتیک نه‌بووه‌دیلاوار واپر شه‌ر و ئاژاوه‌بییت، هه‌موو شتی‌کمان
 کردوه‌شاره‌که‌له‌ئهم‌ن و ئوماندا بییت... ئیستا سێ قاوشی گه‌وره‌مان
 له‌هه‌پس و خه‌لکی زنجیر له‌پێ پرکردوه، زۆریان له‌بارو دۆخیکی
 ناله‌باردان. خۆم زۆر سه‌ر له‌شته‌کان ده‌رناکه‌م، باب‌ه‌علی کوپم هه‌موو
 شتی‌کمان بۆ پرونده‌کاته‌وه. دکتۆر گیان هه‌رچی شتی‌ک له‌ده‌ست من بییت،
 بۆ ئاسانکاری ئیشی ئێوه‌له‌خه‌مه‌تدام و ئینشه‌لا درێغی له‌منه‌وه‌نابینن.
 فهرموون دانیشن، ئیستا باب‌ه‌علی بانگه‌که‌م... دانیشن قوربان، دانیشن».
 خۆی هه‌ستا و چووه‌ده‌ری و که‌میکێ پێچوو له‌گه‌ل کوپیکی گه‌نجی

سپیکه‌له و پروخوشدا هاته ژووری. ده‌بوو گه‌نجه‌که له‌گه‌لمان بیت بو
 ناو ته‌وقیفخانه‌که. گه‌نجیکی زۆر وریا و به‌ و یقار بوو، به‌ پێچه‌وانه‌ی
 باوکییه‌وه ده‌ستیک جلی شیکی پۆلیسی پۆشی بوو. له‌ پێگا کو‌ره‌که به‌
 زمان و شیوازیکی جیاواز له‌ باوکی قسه‌یکرد. گووتی «من پێشنیارم
 داوه‌ته سه‌رۆکی پۆلیس که په‌نا بو ده‌رووناس بیه‌ین، به‌وه‌دا له‌ ئیوه
 زیاتر هیچ ده‌رووناسیک له‌ شاره‌که‌دا نییه، ناچار په‌نامان بو ئیوه هینا.
 دوینی شه‌و من خۆم پرسیارم له‌ میرئه‌ودال کرد و زانیم هه‌ندێ له‌
 گیراوه‌کان نه‌خۆشی ئیوه‌ن. له‌ ماوه‌ی هه‌فته‌یه‌که‌دا زیاتر له‌سه‌د و بیست
 گیراومان هه‌یه، که به‌ هۆی توندوتیژی و په‌لاماردانی بیهۆ و شه‌پانگیزی
 کتوپره‌وه که وه‌ک نۆبه‌تیک هاری تووشیان دیت هاتوونه‌ته ئیتره. شتیکه
 وه‌ک په‌تایه‌کی کتوپر، ئه‌وه‌ی ئیوه له‌ عیاده له‌ میرئه‌ودالتان بینی بوو،
 نزیکی بیست شه‌وه له‌ زۆر که‌س و له‌ زۆر جیگای تر دا پرووده‌دا. تا
 دیت ژماره‌کان به‌رزده‌بنه‌وه، به‌ جو‌ریک ئیتر مایه‌ی نیگه‌رانییه... ئیمه‌ لیتره
 له‌ ته‌وقیفخانه‌که جیگایه‌کی ترمان نییه، به‌لام زیندانیش هه‌مان کێشه‌ی
 هه‌یه... من خه‌به‌ری ئه‌وه‌شم هه‌یه که جه‌نابتان له‌ زیندانیش بوون. مرۆف
 ده‌سته‌پاچه ده‌بیت». گه‌نجه‌که گه‌لێک جوان و پاراو قسه‌یده‌کرد، نه‌ خۆی
 و نه‌ شیوه‌ی قسه‌کردنی له‌ پۆلیس نه‌ده‌چوو. ناوه‌که‌شی لای من زۆ
 سه‌رنجراکش بوو، باب‌عه‌لی وه‌زیری، هه‌ستمکرد به‌ هۆی ئه‌م ناو و قیافه
 جوانه‌وه پاشه‌پوژیکی پروونی له‌ ئیداره و ده‌وله‌تا ده‌بیت. من و مام
 سه‌ره‌تا ته‌نیا گویمان ده‌گرت، دواتر ئه‌و به‌ره‌و هۆلی یه‌که‌می ته‌وقیفخانه‌که
 بردینی، له‌وێ میرئه‌ودالمان له‌ده‌ستیک بیجامه‌ی سووردا بینییه‌وه، هه‌موو
 گیانی میر له‌ زنجیردا‌بوو، پێده‌چوو له‌ پۆلیسخانه‌ش هه‌را و زه‌نای
 کردبیت و کێشه‌ی نابیته‌وه. مام پرسى بو میرئه‌ودال وا له‌ زنجیردا‌یه،
 یاوه‌ره‌که‌مان گووتی «له‌دوینی شه‌وه‌وه سێ جاری تر نۆبه‌تی هاری
 گرتویه‌تی. به‌هۆی قیافه‌تی زلییه‌وه پاسه‌وانه‌کان ئاسان بۆیان کونترۆل

ناکریټ. دویټی شهو په لاماری زیندانییبه کی داوه که ده لیت دیته خه وم. راستییه کی جه نابی دکتور، ئیمه لیره نازانین حیسابی چی بؤ ئه مانه بکهین. ئایا شیتی ئاسایین، یاخود تاوانباری ئاسایین. هه موو به جوړیکی له پاده به در شه پانی دهین. کیشه که چهند په یوه ندی به ئاسایشی شار هوه هه یه، هیتدهش موشکیله یه کی یاساییه. ده بیت بزانیڼ ئه مانه په وانیه دادگا و زیندان بکهین یان شیتخانه یه کی تایبه تیان بؤ بکهینه وه.» بینینی میرئ ه و دال له و هه موو زنجیره دا، زور دل ته نگیردم، هه ستمکرد که سیکي له وه باشت و به و یقارتره، وهک شیتیکی له زنجیرنراو کوتایی بیت. ئیستا شیوه ی هار و فینگیریکی ته وای گرتبوو. مامیشم په نجه یه کی خستبووه سهر لئوی و به جوړیک وهک قول تیفکریت سهری هه موو زیندانییبه کانی دهکرد . به هیمنی سهری هه سق قاوشه که مان کرد، زیاد له ده زیندانیمان بینی که وهک میرئ ه و دال له زنجیردا بوون. ئه وانی تریش به گشتی بینخه و ی و ترس له چاویاندا بوو. باببه علی گووتی «هه ر یه که یان لایه نیکه م پوژی سق جار تووشی ئه و فیه دین. زور به ی جار زیندانییبه کان خویان یه ک یه کتری جله وده که ن، به کومل دمنیشن سهر ته و قه سهری نه خوشه که تا په لبه سستی ده که ن و ئارامیده که نه وه، له م هه فته یه دا ده یان جار شتی له و جوړه له قاوشه کاند ا روویاندا وه، خویان پییده لئین هاری. به لام هندی جاریش وا پیویستده کات پولیس ه کان بینه ژووری و خویان دهست به کاربن. شه وان حالیان زور خراپتر ده بیت، به شه و هه موویان خه وده بینن، هه موو ده لئین پیکه وه یه ک خه ون ده بینن. واهه سته ده که ن که سیک دیته خه و یان و سهری ئاره زوویه کی خنکاو له ناخیاندا هه لده داته وه، دوی ئه وه هه موو تووشی ئه م حالته دین. حه زده که ن یه کیک بکوژن. حه زده که ن ئه و که سه بدوزنه وه که دیته خه و یان، ئاره زووی ناو خه ونه که دواتر وازیان لینا هیئتیت».

له که پانماندا، باببه علی به جوړیکی ورد هندی خونی بؤ مام گیراپه وه که له کاتی لپرسینه وده له ده می زیندانییبه کانی بیستبوو، منیش و مامیشم

لەو هەفتەیەدا چەندەها جار ئەو خەوانەمان بیستبوو، خەوانەکان هەمووی یەکیەک بوون، تەنیا هەندێ دیکۆر و پاشخان و هەستی بچوک لە ناویدا دەگۆران. دواجار مامم بە تیفکرینیکی قوولەووە گوتی «بیگومان ئەمانە تاوانبار نین، هیچ یەکیەک لەم زیندانیانە تاوانبار نییە. من ئیستا شتیکی پرووم لەسەر خەوانەکە بۆ ناگوتریت، دەیت زیاتر بگەڕێم، زیاتر تێبگەم... بەلام، کێشەکە لەوەدایە کە ئەگەر لێرە رایان نەگرن، دەیانبەن بۆ کوێ». بابەعەلی گوتی «شەو لەگەڵ فەرماندار کۆبوونەوەمان هەیە، پێویستیمان بە راپۆرتیکی ئێوە هەیە. تا ئیستا لە شارەکەدا شتیک نییە ناوی پشکنینی دەروونی بیت، کە ئەمە عەیبیکی ترسناکی دەزگای پۆلیس بوو. من لە سێ سالی رابوردوودا چەندجار پێشنیاری دانانی پشکنینی دەروونیم بۆ هەندێ زیندانی کردووە. بەلام لێرە شتیکی لەو جۆرە بوونی نییە. ئێنسان شیت یان عاقل دێتە دنیا و دەمریت. شارەکە هێدی هێدی پێویستی بە شیتخانەیەک هەیە، بەوەدا ئێوە تاکە پزیشکی دەروونین دروستکردنی شیتخانە بۆ ئێوە نابیت... تاکە کەسێک بتوانیت ئەو شیتخانەیە ببات بەرێوە، ئێوەن».

دیلاوار هیچ شیتخانەیەکی نەبوو، شیتەکان بەرەلا و لە کوچە و بازاراندا دەژیان. ئەو پۆژە مامم هیچی نەگوت، تەنیا بیریدەکردووە. بابەعەلی دووجاری تر داواکەی دووبارەکردووە. مامم کە لە تیفکرینیکی قوولدا بوو گوتی «دەیت بیریکی ورد لە هەمووی بگەمەو، بیگومان من دوینی لە زیندان بووم، شتەکان پێویستیان بە کۆبوونەویەکی گەورە هەیە. دەیت بریاری خێرا بدریت».

من تا ئەو کات نەمەزانی کە مامم چەند دۆخەکە بە ناجۆر و خەتەرناک دەبینیت. بەلام بینینی ئەو هەموو زیندانە هەردوو کمانی دوودل کردبوو. پۆلیسە گەنجەکە گوتی «من پێویستیم بە راپۆرتیکی دەروونی هەیە،

يان بەرپزتان خۆتان راپۆرتىك ئامادەبەكەن ياخود خۆتان لە تەكمدا وەرن. بەلام بەر لە ھەر شت واى بەباش دەزانم ئىوھ چاوتان بە ھەندى لە زىندانەكان بگەوئەت و چىرۆكەكەيان وردتر بزانن تا بتوانن راپۆرتى خۆتان بە باشى بنوسن، باوەردەكەم لە دۆخىكى وەك ئىستادا جەنابى فەرماندار زۆر گوئ لە ئىوھ دەگرەت».

دىاربوو گەنجەكە تەواو خۆى بۆ قسەكانى ئامادەكردو، پۆشتن و رەفتارى بپوا بەخۆبوونىكى تىدابوو كە زۆر بۆ من نامۆ و شايەنى ستايش بوو، بەتايبەت من خۆم ھىچ كات تواناى ئەوھم نەبوو لە بەردەم غەربىياندا بەو بپوا زۆرەوھ دەربكەوم. من و مامم ئەو پۆژە چاوپىكەوتنى تايبەتمان لەگەل نزىكى شازدە دىلدا ئەنجامدا كە زۆربەيان كۆپى گەنج بوون، ئامانجى سەرەكىمان ديارىكردنى نىشانە و ھۆكارەكانى نەخۆشىيەكە بوو. من ھەموو چاوپىكەوتنەكانم لەسەر كاسىتە بچوك و تايبەتەكان تۆماركرد و چەندىن جار گوئىم لىگرتنەوھ. كۆكردنەوھى زانىارىيەكان شتىكى سەخت نەبوو، ھەموو دىلەكان يەك چىرۆكىيان دەگىرايەوھ. دواى چەند سەعات كاركردن مامم پەيمانى دا راپۆرتىكى گونجاو بۆ بەرپوھەرايەتى پۆلىس ئامادەبكات.

ئەو پۆژە لە زۆر پووھەوھ بۆ من گرنگ بوو، لە نزىكەوھ چەندىن پرسىارم لە مامم كرد، دەبوو پىكەوھ بگەينە ھەندى دەرنەجام. مامم گووتى «زۆر دەرنەجامگىرىى گرنگ لە ژياندا بە ھۆى زانستەوھ نايەنەدى. زانست تەنيا مرۆف فىردەكات چۆن بىربكاتەوھ. مرۆف بۆ كىشە قورس و گرئ كۆيرەكان زياتر پىوئىستى بە مەنتىق و خەيال ھەيە». مامم بەو قسانە دەيوئست منىش لەگەلیدا بىربكەمەوھ و بۆچوونى خۆمى پىلنم.

نەخۆشەكان چەند نىشانەيەكى ھاوبەشيان ھەبوو، لە كاتى ئاساييدا ترس دايدەگرتن، ترسىك وايدەكرد حەزبەكەن چوار دەورىان قەرەبالغ بىت،

له ناو ده‌سته و تاقمی گه‌وره‌دا بن، پێکه‌وه‌بن و یه‌ک خۆیان به‌یه‌که‌وه بنوسین. به‌لام هه‌ر ئه‌و ترسه‌ وای له‌ هه‌ندیکی دییان ده‌کرد بچنه‌وه ناو خۆیان، کرژ و گرمۆله‌بن، ده‌ست و قاچیان توند پێکه‌وه بنوسین و وه‌ک یه‌کیک له‌ سامی شتیکی گه‌وره‌ کوپ بووین، سه‌ر بخه‌نه به‌ینی ئه‌ژنۆیان و هه‌ولبه‌دن بێ ئه‌ندازه‌ بچوک بینه‌وه، هه‌ندیکیان ئازاریکی سه‌یریان له‌ ملیاندا هه‌ست پێده‌کرد، وه‌ک چه‌قویه‌کی راستی گوشتی گه‌ردنیانی برییت، هه‌ندیکیشیان ملیان به‌ شتیکی ئه‌ستور پێچابوو، چونکه‌ ترسی ئه‌وه‌یان بوو یه‌کیک ئامبازیان بیت، له‌ هه‌ندیکیاندا پله‌ی شه‌پانگیزی به‌رزتر بوو، توپه‌تر و جه‌نگاوه‌رتر ده‌یاننواند، له‌ هه‌ندیکی دیشدا پله‌ی ترس و خۆشاردنه‌وه‌ بالاتر و به‌هێزتر بوو.

مامم گووتی «باوه‌رم به‌ بوونی خه‌ونیکی وه‌ها نییه‌، خه‌ونه‌که‌ بوونی نییه‌، به‌لام ده‌بیت هه‌موو وا په‌فتاربه‌کین، وه‌ک ئه‌وه‌ی ئه‌و خه‌ونه‌ بوونی هه‌یه‌». قسه‌کانی مامم بۆ من سه‌یربوو، من ده‌مزانی ده‌رووتناسه‌کان گرنگیه‌کی تایبه‌ت ده‌ده‌ن به‌ خه‌ون، به‌لام هه‌ستمکرد مامم ده‌یه‌ویت نه‌ینی خۆی نه‌درکینیت و هه‌یج له‌ سه‌ر ئیشه‌که‌ی خۆی ئاشکرانه‌کات. من به‌ گومانه‌وه‌ سه‌یرمکرد و گووتم «پیتوایه‌ خه‌ونه‌که‌ ته‌نیا درۆیه‌ و هه‌یجی تر، چون؟ نابینیت هه‌موو به‌ ده‌ستییه‌وه‌ داغانن». مامم که‌میک بیریکرده‌وه‌ و گووتی «نا، پێنوار ترسناکترین خه‌ون ئه‌وه‌یه‌ که‌ مرو‌ف به‌ هوشیاری ده‌بینیت. باوه‌رم به‌ خه‌ونی بیه‌وشی نییه‌، خه‌لکی ئهم‌ شاره‌ ده‌منی سه‌له‌ ده‌وری مرو‌فی ساغ و ته‌ندروست ده‌بینن، ئیستا جو‌ره‌ شیتیه‌که‌ هه‌یه‌ هاو‌ته‌ سه‌ر. هه‌یج شتیک له‌وه‌ خراپتر نییه‌ ئینسان شیتیتیه‌کانی خۆی به‌شاریته‌وه‌، دیلاوار شاریکه‌ شیتیتیه‌کانی خۆی ده‌شاریتیه‌وه‌، ئه‌وه‌ش زیاتر و زیاتر شیتیده‌کات، ژیان ئه‌وه‌یه‌ بتوانیت شیت بیت، ئازادی ئه‌وه‌یه‌ بتوانیت تائه‌وپه‌ری شیتی شیت بیت، به‌لام له‌ دیلاوار نه‌عه‌قل و نه‌شیتی بوونیان نییه‌، هه‌مووی شتیکی تره‌، شتیکی تره‌، مامۆستایه‌که‌م هه‌بوو

سهى فەتحو لا، به رحمت بينت دەمى سالا مردوه، دهىگوت له دىلاوار
 - زيرەكى گەژەكان - كوشتووينى، بەلى زيرەكى گەژەكان. ئەوى ئىستا
 بلاوبۆتەوه نە دەردى شىتييه و نە دەردى عەقل، بەلكو زيرەكى گەژەكانه.
 ئىمش چارمان نيه، جگە لەوى لەگەل زيرەكى گەژەكاندا بڕوين». من
 پرسيم «مامە گيان، بەلام تكايە... نهينى ئەو كەسە چييه كە لە هەموو
 خەونەكاندا دەردەكهوێت. ئەو كەسە كييه؟ چ كارەيه؟» قولى گرتە و
 وەك بيهوێت سەرزنهشتم بكات گووتى «ئاسانه بزائين كييه. ئەو كەسە
 هيچ كەس نيه، هيچ كەسيكى ديارىكراو نيه، دهكریت من بم، تۆ بيت،
 يان هەر بيگوناھىكى تر». ئينجا كەميك توند رايوهشاندم و وەك بيهوێت
 له بيهوشيهك وريامبكاتەوه گووتى «باش بزانه، ئەوى پنت دەلیم نرخى
 خۆى هيه. ئەم شارە پيوستى به قوربانييه ... من لەو پۆژه دەترسم كە
 هەر مڕۆفە و پيوستى به لاشەيهك بيت. گوئيگرە، دەبيت بە وردى لە
 رابوردوى دىلاوار تتيگەين. سبەى دەبيت بى وەستان بچين بۆ مۆزەخانه
 بۆ لاى پرۆفيسۆر بەهنام، ئەو تاكە كەسيكە دەتوانيت يارمەتيمان بدات...
 دەمهوێت شتيكى زياتر لەسەر دىلاوار بزانم».

من زۆر بيرم لە قسەكانى كردهوه و پرسيم «بەلام قەت بووه پيشتر
 شارىك لە شارەكان هەموو يەك خەون ببينن، چۆنە شتيكى وەها ليرە
 پوڤەدات؟». مامم سەيرى كردم و گووتى «خەلكى دىلاوار لە شتيك
 دەترسن، شتيكى خراپ بەرپوهيه. شتيكى ترسناك بەرپوهيه. دەبيت
 بيربكهينهوه بزائين چى بۆ خەلكى ئەم شارە پيوسته؟ نا من كەشبين
 نيم، كەشبين نيم».

۸

ئىوارە دووبارە عەقىد بابە تاھىرى وەزىرى بانگىكردينە وە پىتى راگە ياندىن كە دەپىت لە گەل بابە عەلى كوپىدا بچىن بۇ دانىشتىنكى تايپە تى لە گەل جەنابى فەرماندار و «لىوا ياسىن» حاكىمى سەربازىي. مەن كەمىك سەرسام بووم، ئەو دووانە دوو پايدە دارترىن فەرماندە وای دىلاوار بوون. گەيشتن بەوان و بينىيان لە دۆخى ئاسايدا كارى نەكردە بوو. ئەو ەى ئىستا ئىمە ەروا سووك و ئاسان دەچووین بۇ بينىيان، شتىكى ئاسايى نەبوو. ەوا زۆر گەرم بوو، ھاوین تا دەھات بىرە حمانە تر دەيكوتاین، ئەو پۆژە تەپوتوزىكى خەست لە باشوورە وە ئاسمانى سەر دىلاواری گرتبوو. ئەو ەى مام لە ناکا و كەوتبوو بەرچاوى بەرپرسە بالاكان و ئىشەكەى بووبوو بە جىگای سەرنجى ئەوان، لای مەن شوینى خۆشحالى نەبوو، بەلام خۆى گەلىك كەیفى پىدەكرد، لە پال نىگەرانییە زانستییەكانیدا، ەستیدەكرد لەم رىگایە وە ئەستىزەى پۆشتەر دەدرەوشىتە وە. ئەو ئىوارەى لە برى ئەو ەى لە بینای فەرماندارى كۆبىینە وە، داو ەتى مالى خودى فەرماندار بووین. مەن سەرەتا سەیرم لىھات كە دانىشتىنكى بەوجۆرە لە مالدە بكريت، بەلام پۆلىسە بۆشناخ و خۆش پوخسارەكە بۆى پوونكرینە وە كە چەندین سالە زۆربەى كۆبوونە وە گرنگەكان لە مالى بەرپرسە بەرزەكاندا دەكرین و لە سەر سفرەى خواردن و خواردنە وەى پازاوە ئەنجام دەدرین.

مالى فرماندار له باكوورى ديلاوار بوو، راستيه كهى من گهرچى خوم به گهړوك و شاره زاي ديلاوار ده زانى، به لام بؤ گيشتن به مالى فرماندار كومه ليك شه قام و گهړه كى نويمان بينى كه پيشتړ له ديلاوار نه مينيبيوون. ياوهره كه مان گووتى «ديلاوار له وه گوره تره مرؤف بتوانيت همووى ببينيت. له سته تهرى شاردا وا هه سته كهيت له شارؤچكه يه كى بچوكدايت، به لام وا نيه، من چند وهخته بهر پرسى به شى نه خشه و پلاندنان و ريځخستى له پوليس، هه ميشه كيشم له گهل گوره يى نه م شاره دا هه بووه». سه يربوو به لام وه كه بابو عالى وه زيرى له به يانييه وه تا ئيستا نه ماندوو بوو بوو، نه شتيك له قيافه ي تيځووبوو، نه چرچيک كه وتبووه جله پوليسييه جوانه كاننييه وه. له دله وه غمم له وه خوارد كه بؤ ده بيت گه نجىكى وا جوان و به توانا، پاشه پروژى خوى به پوليسه وه گريندات، به لام دواتر زانيم كه له سيستمى دابه شكر دنى ده سلاتدا له ديلاوار، هر بنه ماله يه و بواريكى كار كړدى بؤ براوه ته وه، واته ده ميک كه ده سلات له نيوان تايه فو و خانه واده جيا وازه كاندا به شكر اوه، بنه ماله ي «وه زيرى» ئيداره ي پوليس و گومرگيان بهر كه وتوه و ئيستا ش نه وه له دواى نه وه، پوليسى ديلاوار له بن ده ستي نه وانه.

نه و ئيواره يه ته پوتوز به جوړيک بوو، كه من و مامم دابه زين ده تگوت له بهرميليك خوليان هه لكيشاوين، هه موو سر و قامه تمان توزبوو، به پيچه وانه ي ياوهره كه مان وه كه هه ستم نه كړد گه رديكى وه هاى لى نيشتيبت. جه نابى فرماندار له بهر ده رگاوه پيشوازي لى كړدين، پياويكى بالا مامنه وه ندى سميل زهر د بوو، چاويكى كال و مه كربازانه ي هه بوو، سه ليقه يه كى جوانى له ريځخستى جل و قز و پيلاوه كهيدا به خهرج دابوو، دواى به خير هاتنيكى گهرم ئيمه ي رينمايي كړد بؤ ده ستشوريه كى زور پاك و بريقه دار كه هيجى له و ته واليته پيس و بوها توانه ي ناو ئيداره كاني شار نه ده چوو، له وى خزمه تكاريك كه جلى تايبه تى له بهر دابوو، كومه كي كړدين

ته‌واو خۆمان له ئاسه‌واری ته‌پوتۆزی ته‌مپۆ پاکبکه‌ینه‌وه، ده‌موچاومان بشۆین و به‌هه‌یه‌ئه‌تیکه‌وه که مایه‌ی شه‌رم نه‌ییت به‌چینه‌ سه‌ر سه‌ره‌ی فه‌رماندار. جه‌نابیان وه‌ک خۆی ده‌یگوت، سه‌ره‌یه‌کی جوانی له‌سه‌ر شه‌ره‌فی تاقانه‌ دکتۆری ده‌روونی دیلاوار پیکه‌ستبوو. چه‌ند جارێک خۆی ئه‌وه‌ی دووباره‌کرده‌وه که داوای لێبوردن ده‌کات که چه‌ند وه‌خته نه‌یزانیوه زانیه‌کی ده‌روونی وا که‌وره له‌ دیلاوار ده‌ژی. جگه‌ له‌ جه‌نابی فه‌رماندار که ناوی «عه‌بدولسه‌لامی ماروف» بوو، حاکی سه‌ربازیش له‌وئ بوو که پیاویکی جیدی و مۆن دیاربوو، هه‌ر به‌ حاکم بانگیانده‌کرد، نه‌قیب زرار و دکتۆر حسامه‌دینیش، له‌گه‌ڵ دکتۆر مالیک به‌ڕێوه‌به‌ری بیمارستانی گشتی له‌سه‌ر سه‌ره‌ چاوه‌روانی ئیمه‌یان ده‌کرد. جه‌نابی فه‌رماندار له‌ ناو هه‌موواندا پزیزکی تایبه‌تی له‌ من و مامم گرت. دوا‌ی خوائیکی لایه‌ق و چه‌ور، که دیاربوو تیپیکی تایبه‌ت له‌ چه‌شتکه‌ری زۆر شاره‌زا دروستیانکردوه، ئیمه‌یان برده‌ ناو سالۆنیکی دانیشتنی شاهانه‌وه که دلنایام هه‌چ پارچه‌یه‌ک له‌ دیکۆره‌که‌ی ده‌ستکردی وه‌ستاکانی دیلاوار نه‌بوو، به‌لکو سه‌رتاپا له‌ کاری هونه‌رمه‌ندی ولاتانی تر بوون. دوا‌ی چا‌ خواردنه‌وه ئیتر کاتی ئه‌وه‌ هاتبوو، به‌چینه‌ سه‌ر ئه‌سلی چه‌ڕۆک و بزانی‌ن جه‌نابی حاکم و فه‌رماندار چییان ده‌وێت.

من و مامم که‌رچی ئه‌و پۆژه نه‌مانتوانیوو راپۆرتیکی ورد ئاماده‌بکه‌ین، به‌لام زانیارییه‌کانمان به‌شی ئه‌وه‌ بوو به‌ وردی باس له‌ «نه‌خۆشییه‌که» بکه‌ین. مامم خۆی قسه‌یکرد و بۆ هه‌ندێ ورده‌کاری، بواری به‌ من ده‌دا زانیاری زیاتر ب‌خمه‌ سه‌ر قسه‌کانی. له‌گه‌ڵ قسه‌کردندا هه‌مووان شه‌رابیان ده‌خواردوه‌وه، دوو خزمه‌تکار په‌یتا په‌یتا له‌سه‌ر میزێکی که‌ڕۆک خواردنه‌وه و مه‌ی و عاره‌قی گرانبه‌هایان ده‌گێرا. مامم بێ له‌مپه‌ر و بێ سه‌بر، وه‌ک یه‌کیک گومان و دوودلییه‌کانی ئارامیان لێ ب‌ری ییت ده‌یخواردوه‌وه، پ‌شتر نه‌مدیوو به‌وجۆره‌ ب‌شه‌رم و قولقولی بخواته‌وه، به‌شیوه‌یه‌ک هه‌ر له‌

سهره تاوه ترسم لی نیشته، شهومان به جوریکی بهد تهواو بیت. من پینگیکی بچوکم داگرد و بیته وهی قومی لیدهم، خوُم ناماده کرد، هر شتیکی نه گونجاو پرویدا زوو راستیکه مه وه.

دیاربوو. فرماندار له بوونی نه خوشیه کی ناناسایی ئاگادار کراوه ته وه. مام له سهره تاذا زور به دوودلی وشه نه خوشی به کارده هیتا، دهیویست واده ربکه ویت که ورده کاری و دیقتهی زانستی ریگای شه وهی لیده گرن سهریتی هندی ناو و وشه به کار بهینیت. حاکم یاسین له وانی تر کونجکولتر دیاربوو، من به رده وام سهری پوتبه کانیم ده کرد، هر له سهره تای قسه گانه وه گووتی «ناکریت وا دهسته وهستان دابنیشین، ده بیت شتیک بکهین گه ناجانی خو مان بیاریزین و دۆخه که ئارامبکهینه وه، هرچییه ک بیت گه نجه کانمان ترسیان لی نیشته وه و په شوکانیان پیوه دیاره». مام بوئه وهی هیوریکاته وه، گووتی «شته که تا ئیستا ترس و خه یالینکی نابه جییه و هیچی تر. راسته له هندی جیگادا کرداری توندوتیژییش ده بینریت، به لام شته که له سهره تا دایه. مروف ده بیت بزانت سهرچاوهی ئه م ترسه چییه، بوئه وهش کاریکی زانستی دووردریژمان پیویسته».

من و مام چهند جوری جیاوا زمان له و خه ونه بیستبوو خستمانه بهر دهستی جه نابی فرماندار. ههستم کرد بابه علی وه زیری و جه نابی فرماندار له ئه وانی تر خوگرت و وردتر ده توانن بیر له دۆخه که بکه نه وه. دکتور مالیک و دکتور حسامه دین په یتا په یتا قسه یان له ئافه تیکی نادیار ده کرد که له وانهیه له دهست دهر بچیت و وهک تاعوون ژیا نی شار له بنه ورا له بهر یه ک هه لته کینیت. ههردووکیان ترسا بوون، ههولیانده دا نه خوشیه که له ئه ستوی خو یان دووربخه نه وه و بلین ته نیا پولیس و دهرووناسه کان ده توانن له م بواره دا دهست به کاربن. له سهره تاوه ته وای پرسیاره کان دهر باره ی شه بوون، چۆن پیگا له بلا بوونه وهی نه خوشیه که بگرین.

سه‌یرم لێهات که ببنیم مامه سیامه‌ندم له‌و پوهوه‌و زۆر خه‌تیکی توندگیر ده‌گریته‌ به‌ر. پێشنیاره‌کانی مامه‌ سیام، پتر له‌ پێشنیاری ژهنراڵیکی توندپه‌وی سوپا ده‌چوو تا پزیشکیکی پسپۆر و مرقه‌دۆست. من ده‌مزانی مامم پیاویکی خۆپاریز و موخافه‌زه‌تکاره‌، به‌لام پێشنیاره‌کانی بۆ من مایه‌ی نیگه‌رانی بوون. ئه‌و له‌ ناخدا که‌سیکی ناسک بوو، به‌لام ئیستا ترسیکی نادیار له‌ چاویدا‌بوو، پێشنیاری ئه‌وه‌بوو به‌ توندی رینگا له‌ گێرانه‌وه‌ی چیرۆکه‌که‌ بگيریت بۆ رای گشتی، گروتی ئه‌وه‌ی بلاوده‌بیته‌وه‌ ئاره‌زوویه‌کی نه‌ینیه‌، ئینسانه‌کان له‌ هۆشیاریدا بیت یاخود له‌ خه‌وندا ترسیکی ناوه‌کیان هه‌یه‌ یه‌خه‌یان ده‌گریت. پلانی مامم ئه‌وه‌بوو خه‌ونه‌که‌ له‌ میدیاکانی دیلاواردا زۆر باس نه‌کریت، پۆژنامه‌ و ته‌له‌فزیونه‌کان بێده‌نگی لێ بکه‌ن، به‌هانه‌یه‌ک نه‌دریت به‌ خه‌لک ده‌رده‌که‌ له‌ ناو خۆیاندا بگوازنه‌وه‌ و یه‌ک ترسه‌که‌ بده‌ن به‌ ئه‌ویتریان. به‌جۆریکی هیستیری و توپه‌، وه‌ک بیه‌ویت له‌ رینگای هه‌ماسه‌تی زۆره‌وه‌ دلسۆزی خۆی بۆ دیلاوار و حاکه‌مه‌کانی نیشانبدا‌ت گروتی «ئه‌وانه‌ی خه‌ونه‌که‌ ده‌گوازنه‌وه‌ بۆ ئه‌وانی تر، ده‌بیته‌ بخریته‌ حیجزی کاتییه‌وه‌. دوو سه‌د سه‌له‌ ئه‌وروپییه‌کان ئه‌م کاره‌ ده‌که‌ن، که‌س لێره‌دا نابیت باسی دلنه‌رمی و به‌زه‌یی بکات». جه‌نابی فه‌رماندار زۆر له‌گه‌ل ئه‌و رۆحه‌ سه‌ربازی و تونده‌ی مامه‌ سیادا بوو، من گه‌رچی پێشتر زۆر به‌ بیروپای سیاس‌ی مامم ئاشنا نه‌بووم، به‌لام هیچ کات باوه‌رم نه‌ده‌کردم له‌م مه‌سه‌له‌یه‌دا وه‌ها توند به‌جیته‌ پێشی، بۆچونه‌کانی بۆنی سیاس‌ه‌تی پیاویکی ترستۆکیان لێ ده‌هات که‌ ده‌یه‌ویت دلسۆزی خۆی پێشاندا‌ت. حاکی سه‌ربازی له‌گه‌ل هه‌ر پێشنیاریکی مامه‌مدا، ده‌نگی به‌رزده‌کرده‌وه‌ و ده‌یگوت «احسنت». بابعه‌لی وه‌زیری زۆر له‌ قسه‌کان نیگه‌ران بوو، به‌ هه‌منی گروتی «گرتن و جیاکردنه‌وه‌ی هه‌موو ئه‌وانه‌ ماوه‌یه‌کی تر ده‌بیته‌ کاریکی ئه‌سته‌م. توانای پۆلیس له‌ گرتن و جیاکردنه‌وه‌ و دروستکردنی قهره‌نتینه‌دا سنوورداره‌، نابیت له‌و پوهوه‌و پشت به‌ ئیمه‌

بیهستن، دائیره‌ی ئیمه چند ساله که مبودیکی زوری بودجی هیه که همووتان هۆکه‌ی ده‌زان، هر ده‌زگایه‌ک به‌ده‌ست بنه‌ماله‌ی وه‌زیرییه‌وه بیت، خانه‌دانه‌کانی خپلی «بالول» که کاروباری مالیاتیان له‌لایه‌ گرفت و کیشی بۆ دروسته‌که‌ن. له‌وانه‌ش بگوزهریین، به‌پیزان، ئیمه له‌ ناو ته‌وقیف‌کراوه‌کاندا پوو به‌ رووی هه‌ندی حالت ده‌بینه‌وه که نازانین چون په‌فتاریان له‌گه‌لدا بکه‌ین، له‌ توانای دائیره‌ی ئیمه‌دا نییه‌ بریاریان له‌سه‌ر بدات. یه‌کێک له‌ باشیه‌کانی ده‌زگای پۆلیسی دیلاوار نه‌وه‌یه که بۆ هه‌موو کاریکمان ده‌بیت چوارچینه‌ی قانونیمان هه‌بیت به‌شیک له‌ حاله‌ته‌کان تایبه‌تن به‌ شیتخانه و بیمارستانی ده‌روونی، بۆیه یه‌که‌م کاریک بیه‌کین نه‌وه‌یه جیگایه‌کی تاییه‌تی بکه‌ینه‌وه که شیتخانه‌کان له‌ خو بگریته، دیلاوار ناتوانیت تا هه‌تا هه‌تایه به‌مجۆره به‌میتینه‌وه، تا که شاریک بیت که شیتخانه‌ی خۆی نییه. به‌بروای ئیمه هه‌ندی له‌ تووشبووه‌کان ده‌بیت له‌ شیتخانه‌یه‌کی تاییه‌تدا جیا بکرینه‌وه، شار دهم و ده‌ست پتویستی به‌ جیگایه‌کی باشه تا شیتخانه‌ی تیدا جیا بکه‌ینه‌وه».

مامم که پنده‌چوو هه‌موو ده‌ماره خراپه‌کانی هه‌ستابیت، به‌ که‌یفیکی زۆره‌وه پیشوازی له‌م پیشنیاره کرد. من له‌و گۆرانه‌ کتوپره‌ی مامم سه‌رسام بووم، نه‌و به‌یانی هیچ جۆره جۆش و هه‌ماسیکی بۆ نه‌م پیشنیاره نه‌بوو، به‌لام له‌ ناکاو، له‌م جه‌مه‌دا دلگه‌رمانه هه‌تافی بۆ ده‌کیشا. من شیتخانه‌کانم به‌ که‌سانیک نه‌ده‌زانی شایه‌نی زیندان بن، به‌شیک له‌ جوانی شاره‌که له‌ شیت به‌ره‌لا و ئازاده‌کانیدا بوو. دیاربوو خواردن و خواردنه‌وه‌ی زۆر ماممی له‌ پێگا لادابوو، به‌لام توانام نه‌بوو کاریک بکه‌م به‌ری بگرم و نه‌هیلیم زیاتر ته‌سلیمی نه‌م فه‌تازیا شه‌رانییه بیت که کتوپر له‌ ناخیدا گوژمی گرتبوو.

له‌و قسانه‌دابووین که جه‌نابی حاکم هه‌موومانێ گێژایه‌وه بۆ سه‌ر نه‌و

پرسیاره‌ی که ده‌بیت بزانیین ئه‌و که‌سه‌ کێیه ده‌چێته‌ خه‌ونی که‌نجانی دیلاوار و سه‌ریانده‌برێت. من ئه‌و شه‌وه‌ زۆر له‌ مامه‌ سیام ترسابووم. به‌ر له‌وه‌ی مامه‌ سیام قسه‌بکات و بێته‌ زمان، په‌ریمه‌ ناو قسه‌کان و گووتم «جه‌نابی حاکم، ئه‌و که‌سه‌ی له‌ خه‌ونه‌کاندا ده‌رده‌که‌وێت یه‌ک که‌سه‌ نییه‌، هه‌یج که‌سه‌یش نییه‌، مرۆف نابێت له‌ راستیدا بۆ وێنه‌ی ناو خه‌ونێک بگه‌رێت. ئێوه‌ وه‌ک کومه‌لێک ده‌زگای په‌رسی ده‌بیت مه‌ودای نێوان خه‌ون و حه‌قیقه‌ت وه‌ک خۆی به‌ پارێزرای رابگرن، تیکه‌لکردنی ئه‌و دوو دنیا‌یه‌ زۆر خه‌ته‌رناکه‌ ... ئینسانه‌کان له‌ خه‌وندا له‌ ته‌واوی هوشیاری خۆیاندا نین و نازانن چی ده‌بینن».

جه‌نابی حاکم عه‌سکه‌ری به‌ مۆنییه‌که‌وه‌ گووتی «وا نییه‌، ئێمه‌ وه‌ک حاکم و به‌رێوه‌به‌رانی شار ده‌زانین خه‌وی ئینسان په‌یوه‌ندی به‌ ناخیه‌وه‌ هه‌یه‌. وایه‌ جه‌نابی دکتۆر یان نا؟ . هه‌موو هاو‌لاتیه‌ک ناتوانیت به‌ ئاره‌زووی خۆی چی خه‌ونێکی بوی‌ت ببینی‌ت. ده‌وله‌ت ته‌نیا به‌ر په‌رسی ژبانی پۆژی هاو‌لاتیان نییه‌، به‌لکو به‌ر په‌رسی شه‌ویشه‌». سه‌یرکردنه‌که‌ی حاکم یاسین سه‌یر بوو، مامه‌ که‌ به‌رده‌وام سه‌یری هه‌مووانی ده‌کرد، به‌ ترسیکه‌وه‌ گووتی «به‌لێ جه‌نابی حاکم بێ گومان، بێ گومان خه‌ون په‌یوه‌ندی به‌ ناخی ئینسانه‌وه‌ هه‌یه‌».

حاکمی سه‌ربازی تا ده‌یخواره‌وه‌ و سه‌رگه‌رمتر ده‌بوو، کولمانی سوور هه‌له‌ده‌گه‌ران و مووی سمیله‌ سولتانیه‌که‌ی به‌جۆریکی به‌رچاو په‌په‌ده‌بون. حاکم بۆئه‌وه‌ی مانایه‌کی په‌وانتر بدات به‌ قسه‌کانی و بێته‌ده‌ب ده‌رنه‌که‌وێت گووتی «جه‌نابی دکتۆر، من خزمیکی خۆم هه‌بوو، خزمیکی زۆر نزیکم. ئه‌م حیکایه‌ته‌ی بۆت ده‌گێر مه‌وه‌ زۆر کۆن نییه‌، ده‌گه‌رێته‌وه‌ بۆ چه‌ند سالیکی له‌مه‌وبه‌ر، خزمیکی تابلیی عاقلم. شه‌ویکی خه‌وی بینی ژنه‌که‌ی له‌ خه‌ودا ده‌یکوژیت... تیده‌گه‌یت جه‌نابی کاک عه‌بدوله‌سه‌لام، شه‌ویکی ئاسایی

و ەك من و تۆ دەخەوئیت و لە خەویدا دەبینیت ژنەكەى چەقۆى خستۆتە سەر گەردنى و خەرىكە نىخە نىخ سەرى بېرىت. خزمەكەمان كە خەبەرى دەبیتەو ەموو گيانى دەنىشیتە سەر عارەق، تووشى لەرزوتا دیت و وەك لە ناكاو توفانى لى نازل بووئیت، دەكەوئیتە دانەچۆقە. بەلام ەەرچۆنىك بوو، خۆى دەگریت و ەىچ نالیت، چەند شەوئىك دەپرات و دواتر جارىكى تر خەوەكە دەبینیتەو. جا گوئىگرە قوربان، خەو شتىك نىيە ەروا بەسەرىدا تىپەرىت، لە قەدىمەو ەموو دەزانين كە خەو ەروا نابىرنیت. خەو شتىكى خۆرا نىيە، ئاگادارىيەكە يان نامەيەكى غەيبىيە يان شتىكى لەو جۆرەيە. خزمەكەمان كە ئەگەر ناوى بەئىنم پەنگە زۆرتان بىناسن، چەند جار خەونەكەى بۆ زۆربەمان كىراپەو، بەلام ەەر دەستەوستان دانىشت و ەىچى نەكرد... شەش مانگى نەبرد شەوئىك ژنەكەى بە كۆمەكى دۆستەكەى لە شىرىن خەودا سەریانبەرى ... خەو شتىك نىيە ەەر بلین بابرەوات و تەواو. جەنابى كاك عەبدولسەلام، گەر خزمەكەمان زوو فرىاى خۆى بكەوتايە، شتى وا پرووى نەدەدا ... بەستەزمانە چى لە خەوندا بىنبوو، ەەر بەراستى ەاتەو پىگای».

جەنابى فەرماندار زۆر بە وردى و سەرسامىيەو سەبرى حاكم ياسىنى كرد، كاتىك ئەو قسەى دەكرد فەرماندار بەردەوام و بى ئىرادەى خۆى سەرى بۆ دەلەقاند، دواجار وەك باسىكى زۆر جىدى بىستىت گروتى «بەلى، جەنابى حاكم، منىش دلىام خەو بۆى ەيە، منىش چىرۆكىكى سەير لەو بارەو دەزانم، ئەو ەى بۆتان دەگىرمەو ەىنى حەقىقەتە، سى و پىنج سال لە مەوبەر من ەىشتا گەنج بووم، لە گوندى خەزنەبا مامۇستا بووم، باوكم بە پەحمەت بىت خۆى حاكمى دىلاوار بوو، بەلام بۆئەو كەس نەلىت خاتر و خۆتر دەكات و كۆپەكەى خۆى غەرقى ناز و نىعمەتە، منى پەوانەى دوورترين گوند كەدبوو كە حاشا لە پرووى ئۆو، بە جۆرىك لە دوژمن نزىك بووین، لەوئۆو بۆ تسى ئەوانمان دەگەىشتى. ئەو ەى بۆتان

ده‌گیرمه‌وه خۆم به چاوی خۆم بینیمه، مامۆستایه‌کمان هه‌بوو که هه‌موو شه‌ویک خه‌وی ده‌بینی ماریکی گه‌وره قووتی داوه، ماریکی زۆر گه‌وره، که به‌یانیان له‌خه‌وه‌له‌ده‌ستا و وه‌سفی ماره‌که‌ی بۆ ئیمه‌ ده‌کرد، موچرک به‌له‌شماندا ده‌هات. مامۆستا که هه‌موو شه‌ویک ئه‌و خه‌ونه‌ی ده‌بینی به‌جۆریک ورده‌ ورده‌ کاری له‌ ژیان و ته‌ندروستی‌شی کرد، وای لێهات نه‌یده‌توانی واته‌کانی به‌باشی بلیته‌وه، نه‌یده‌توانی به‌راحه‌تی بخه‌وێت. خه‌وه‌که ئارامی له‌به‌ر هه‌لگتربوو... په‌نگه‌ باوه‌پنه‌که‌ن، به‌لام ئه‌وه‌ی پیتان ده‌لیم عه‌ینی حه‌قیقه‌ته‌، باوه‌ربکه‌ جه‌نابی دکتۆر سیامه‌ند، دوو مانگی نه‌برد، به‌یانیه‌که به‌مردوویی دۆزیانه‌وه، ئه‌ژدیهایه‌کی گه‌وره له‌ ملی ئالا بوو، ماریکی زه‌به‌لاح که ده‌یانگوت تا ئه‌و دم که‌س ماری وا گه‌وره‌ی له‌و ناوچه‌یه‌دا به‌چاوی خۆی نه‌بینیوه».

دکتۆر حسامه‌دین که تا ئه‌وکات شتیکی ئه‌وتۆی نه‌گووتبوو، یه‌ک له‌سه‌ر یه‌ک بیره‌ی ده‌خواردوه‌وه و به‌سه‌رسامی به‌چوارده‌وری خۆیدا ده‌یپروانی. بۆ یه‌که‌مجار سه‌یری هه‌مووانی کرد و گووتی «به‌لێ، خه‌ون په‌یوه‌ندییه‌کی زۆری به‌پاستیه‌وه‌یه‌، خه‌ون دونیا‌یه‌کی جیاوازییه‌. من پزیشکم، له‌ئه‌زموونی خۆمه‌وه‌ ده‌زانم. ناتوانین بلیین له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی شتیکی خه‌ونه‌که‌واته‌ هیچ نییه‌، به‌لێ عه‌زیزی من کاک پیتوار زه‌ریا‌واری، خه‌وی جهرنی و فره‌نش هه‌یه‌، به‌لام خه‌ویکی وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌ قسه‌ی له‌سه‌ر ده‌که‌ین، خه‌وی جهرنی و فره‌نی نییه‌، دیاره‌ شتیکی له‌پشته‌... خۆ شته‌که‌ خۆی ها‌وارده‌کات». دکتۆر مالیکی که جووتیک چا‌ویلکه‌ی ره‌شی له‌چا‌ودا بوو، شیوه‌ی وه‌ستان و قسه‌کردنی زیاتر له‌هی نابینایان ده‌چوو، سه‌ری بۆ هه‌موو قسه‌کان ده‌له‌قاند، به‌لام بی‌زارییه‌کی پرونی‌ش له‌پروخساریدا بوو. قاتیکی شه‌که‌ری زۆر جوانی له‌به‌ردا بوو که زۆر له‌گه‌ل گرژ و مۆنییه‌که‌یدا نه‌ده‌گونجا. قسه‌کانی به‌دکتۆر حسامه‌دین به‌ری و گووتی «له‌حیکایه‌تی ئۆدیسی پادشادا، کاره‌ساتیک و فاجیه‌یه‌کی گه‌وره به‌ ئافاتیکی

دهس پندهكات. من له گه لتم كوړم، من له گهل جه نابى دكتور حسامه دينم. ثافاتيكى وا نيشانه يه بؤ شتيك، بهلى، بى ملامت نيبه. من له دوينيوه كه خريكه له شته كه تيده گم، دهليم دهبيت دهستوبرد بگين. جه نابى فرماندار ئيوه له هه موومان دلسوزترن، پيشنياره كانى جه نابى دكتور سيامه ند و كاك بابعه لى وه زيرى دهبيت هه زو له نهجومه نى شار بخرينه كاروه. نابيت شته كه فرمانوشبكريت، دهبيت بزانيه هوى ثافاتكه چييه، نه م تاعونه چييه يه خه ي گرتووين. بزانيه چى قوماره و چى نه م به دبختييه ي بؤ شاره كه مان هيناوه...».

من و مام نهبيت كه ئاگادارى چيروكى ئويىب بووين، نهوانى تر هيچيان دهرباره ي نهفسانه كه نه ده زانى. من ههستم به وه پزيه كى زور ده كرد له ناو نه م بهر پرساندا. يه كه مين جارم بوو كومه ليك پياو بيينم، له پله يه كى وا بالادا، به وجوره وه حشيانه بخون و بخونه وه، به شيوه يه كه بهرده سته كان پيا نه ده گيشتن، پرداخى شه رابه كان و قاپى مه زه كان پر بگه نه وه.

من بيدهنگ بووم، نه مده ويست شتيك بلتم له گهل بپوا و بير كردنه وه مدا نهبيت، به لام مامه سيامه ند تهاو هه واي نه شوينه شاهانه و دانيشته نه لوردانه يه گرتبووى، هه ستمده كرد هه موو زيانى چاوه پوانى فرسه تيكى وه ها بووه خو ي له حاكمانى ديلاوار نزيكباته وه، جاريك له گهرمى قسه كانيدا، مه ستي وه ها كه مه ي به هوشى كردبوو، هه ستايه سه رپى و به دهنگى بهرز كووتى «بهلى جه نابى فرماندارى به ريز، ئيوه نازان چ شه ره فيكى كه وره يه بؤ من له گهل ئيوه دا دانيشم. گرنگرين شت نه وه يه هه موو به يه كه دهست ئيشبكه ين، ئيمه ي ها ولا تيان و ئيوه ي فرمانره وايانى دلسوز. جه نابى حاكم تو له سه ره قى، دهبيت بزانيه نه م پياوه كييه كه به وجوره له خه ونه كه دا دهرده كه ويت. نه مه كييه و نه م چه قويه ي ده ستي ئيشاره ت

بۆ چی دهکات و کێ دهترسینیت. به‌لێ به‌پێزان، ده‌روون مه‌کینه‌یه‌کی سه‌یره، مه‌کینه‌یه‌کی ناشیرینه. کاتی ئه‌وه هاتوو به‌زانین ده‌روونی ئه‌م خه‌لکه‌ی دیلاوار چی تێدا‌یه‌».

بابه‌عه‌لی به‌رده‌وام سه‌یری منی ده‌کرد و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک له‌سه‌ر لێوی بوو. هه‌رجار که پێکێکی هه‌لده‌دا، نه‌رم چاویکی لێ دا‌ده‌گرتم، ده‌یزانی نامۆم به‌ دانیشته‌که و له‌ په‌فته‌اره‌کانی دکتۆر بێزار و تو‌په‌م. هه‌ستمکرد ئه‌ویش له‌ دله‌وه وه‌ک ئه‌وان بێرده‌کاته‌وه، به‌لام ته‌نیا بۆ ئه‌وه‌ی من زۆرتر نیکه‌ران نه‌کات هه‌یج نا‌لیت. ته‌واو خۆم کێشابه‌وه‌وه و نه‌مه‌دو‌یست قسه‌یه‌کی تر بکه‌م، هه‌یوام ده‌خواست مامیشم زۆر نه‌لیت و خۆی نه‌کات به‌ ژێر باریکه‌وه له‌ توانایدا نه‌بی‌ت.

دوا‌جار فه‌رماندار ئه‌و قسه‌یه‌ی کرد که من له‌ سه‌ره‌تاوه‌ لێی ده‌ترسام، پێکێک عاره‌قی یۆنانی هه‌ل‌دا و که‌مێک ده‌ستی به‌ سمیل و ریشیدا هه‌نا و گووتی «خۆزگه‌ بۆ جارێکیش بووه ئه‌و خه‌ونه‌م ده‌بینی، خۆزگه‌ هه‌ر یه‌کێک له‌ ئێوه خه‌ونه‌که‌تان ده‌بینی. ده‌مه‌وێت بزانی ئه‌و پیاوه‌ چۆنه‌ که ئه‌م هه‌موو ترسه‌ی ناوه‌ته‌وه ... هه‌یج شتێک له‌ دونیادا له‌وه‌ باشتر نییه‌ حا‌کمیش ئه‌و خه‌ونه‌ بیه‌ینیت که خه‌لک ده‌بینن». مامه‌ سیامه‌ندم که خه‌ریکبوو ته‌واو مه‌ستده‌بوو، هه‌ر ئه‌و قسانی بیست له‌ شو‌ین خۆی ده‌رپه‌ری و هه‌ستایه‌وه سه‌رپێ و گووتی «ئاسانه، جه‌نابی فه‌رماندار ئاسانه، من ده‌توانم کارێک بکه‌م ئه‌و پیاوه‌ بیه‌ینن. سه‌به‌ی هه‌ندێ نیکارکێش ده‌هه‌ینم و واده‌که‌م نیکاری ئه‌و پیاوه‌مان بۆ بکێشن... راستیه‌که‌ی کونجکۆلی منیش پوو له‌ زیاده‌بوونه، فزۆلی منیش ومخته‌ بتره‌کی، تا بتوانم ئه‌و پیاوه‌ بیه‌ینم، ده‌مه‌وێت بزانی له‌ کێ ده‌چیت، ده‌ی ته‌مه‌نده‌که‌م له‌ یه‌کێک له‌ ئێمه‌ نه‌چیت». وای گووت و هه‌مووان دا‌یانه‌ تریقه‌ی پێکه‌نین. حا‌کم یاسین جارێکی تر ده‌نگی به‌رزکرده‌وه و گووتی «ئافه‌رین، ده‌بی‌ت ئه‌و پیاوه‌ بیه‌ینن، ده‌بی‌ت بیه‌ینن،

هرچییه کمان کردوه ده بیت توزیک بچینه ناو ئه و خه ونه وه». له و کاته دا مام پروویکرده من و گووتی «به پیزان، توزیک بیته نگی، توزیک ئارامی. من ئیستا و له بهرچاوی ئیوه پینواری زه ریاواری، هاوکاری خۆم، دهسته راستی دلسۆزی خۆم راده سپێرم بیته بهرپرسی ئه و کاره، ئیشی ئه وه هم نیکارکیشمان بۆ بدۆزیته وه و هم وینه کان ئاماده بکات ... پینوار گویت لی بوو ... تۆ له سبه پینوه ئه و کاره مان بۆ بکه، دانیام پیت دهکریت. به و بۆنه یه وه ئیستا داواتان لیده که م پیکرا پیکیکی تر هه لیده ی». حاکم و فرماندار به خوشی و سه رسامیه وه سه یری مامه سیایان کرد، که مهستی وه ها زه فهری لیهیتابوو، من دهترسام هر بجولیت له تریک بدات و بکه ویت به سه ر میزه که ی بهرده مماندا .

بوونم به بهرپرسی تایبته به دۆزینه وه ی وینه ی ئه و پیاوه ی دهچیته خه ونی خه لکه وه، خستمیه دۆخیکی سه خته وه. نازانم له بهر هر هویه ک بیت دانیابووم، هیچ نیکارکیشیک ناتوانیت وینه ی ناو خه ونیک بکیشیت. تا ئه وکاته چی نیکاریکم بینی بوو، که گوايه له قوولایی خه وندا گیراون، لای من هر نیکاری عه قلی هوشیار و خه یالی هوشمه ندانه بوون. ئه و شه وه له گه رانه وه دا که میک نیکه ران به مام گووت «تۆ خۆت دهزانیت، من باوه یم به وه نییه ئینسان هیچ کات بتوانیت نیکاری که سیکی ناو خه ون بکیشیت. مرۆف چه نده هه ولبدات، هیچ کات ناتوانیت خه ونیک وه ک خۆی ره سمبکات، چونکه ئینسان هیچ کات خه ونیکی وه ک خۆی له بیر نامینیت ... تۆ خۆت پزیشکی دهروونیت، ئه وه باش دهزانیت».

مامم له وه مه ستر بوو بتوانیت وه لامم بداته وه، به لام به ده میکی نیوه خوار و له فزیککی شکاوه وه، بیته وه ی خوشی بزانیته ده لیت چی گووتی «کوپه تۆ ده لیتی چی. حکومه ت وا ده لیت، منی چی، خۆ کاری

به منه وه نيبه... خه‌تای حکومه‌تی سه‌خيفه ... هه‌مووی خه‌تای حکومه‌تی حیزه، کاری به منه وه چیه». مام به‌جۆریک مه‌ست بوو، چه‌ناگهی یه‌ک و دووی ده‌کرد، هه‌موو له‌شی ده‌له‌رزى... له‌ دۆخیکدا نه‌بوو وه‌لامیکی دروست بداته‌وه.

ئهو شه‌وه مام گه‌يانده‌وه مال و خۆم گه‌رامه‌وه بۆ عیاده‌که و ته‌نیا له‌ بیرى ئه‌وه‌دا بووم په‌یوه‌ندى به‌ چ هونه‌رمه‌ندیکه‌وه بکه‌م تا خه‌ونه‌کانمان بۆ نیکاربکات. سه‌ره‌تا خواستی دروستکردنى نیکاره‌کانم به‌ ئیشیکی گه‌مژانه‌ له‌قه‌له‌مدا، هه‌ستم نه‌کرد هیچ مه‌ترسییه‌ک له‌ جۆره‌ کاریکی وه‌ها بکه‌ویتته‌وه، به‌لام وه‌ک بيشوود لێم ده‌روانى. به‌لام خۆشم فزولیکی زۆرم هه‌بوو، ئهو دیمه‌نانه‌ی ناو خه‌ونه‌که به‌ تابلۆ بیهیتم، هه‌ستمکرد بابه‌تیکى باش ده‌ست هونه‌رمه‌ندان که‌وتوو تا نیکاریبکه‌ن. منیش ئاره‌زووم بوو به‌جۆریک له‌ جۆره‌کان به‌شیکی ئهو خه‌ونه‌ پرووتتر بیته‌ به‌رچاوم. تا ئه‌وکاته له‌ هه‌موو خه‌ونیک ترسا بووم، به‌لام هه‌ستمکرد ئه‌م خه‌ونه نامترسینیت، به‌پێچه‌وانه‌وه ئاره‌زوویه‌کی سه‌یرم له‌ خۆمدا هه‌ست پێکرد هه‌ولبده‌م بیهیتم. ئهو شه‌وه ناوی هه‌ندى نیکارکێشى ناسراوى دى‌لاوارم له‌ خه‌یالمدا هه‌تا و برد. راستیه‌که‌ی چونکه هیچ زانیارییه‌کی ورد و زۆرم له‌ سه‌ر هونه‌رمه‌ندانی دى‌لاوار نه‌بوو، بپیارمدا سوود له‌ ناسیاویکی کۆن وه‌ربگرم، که‌ خۆی نیکارکێش و په‌یکه‌رتاش بوو، له‌ یه‌کیتى هونه‌رمه‌ندانی دى‌لاواریشدا پله‌ و پایه‌یه‌کی هه‌بوو. بۆ پۆژیی دواى ده‌مى چێشته‌نگاو، ته‌له‌فونم بۆ هاوڕیکه‌م کرد و ڕیکه‌وتین ئیواره له‌ شه‌قامی قاوه‌خانه‌کان له‌ سه‌نته‌رى دى‌لاوار، له‌ قاوه‌خانه‌ی «عه‌شق و کتێب» یه‌کتى بیهیتم.

بۇ پۇژى دواتر مامم سەعاتىك زووتر گەيشتە عيادەكە. جۆرىك لە پەشۇكانى پىئوۋە دياربوو، بە ھىچ جۆرىك نەيدەويست سەيرى من بىكات، كاتىك بۇ جىيە جىكردىنى كارە پىئويستەكانىش قسەى لەگەل دەكرىم، ھەولى دەدا چاومان بەر يەك نەكەوئىت. منىش شتىكم نەكرىد وەپزىبىكەم و بەھانەى بدەمە دەست تورەبىت. زۆربەى نەخۇشەكانى ئەو پۇژەمان خەلكانىك بوون بە دەست سەرھەلدانى شەپانگىزىيەكى كىتوپرەوۋە دەياننالاند. دوو باوك بوون كوپەكانى خۇيان بە بەستراوھىي ھىتابوو بۇ عيادەكە چونكە ماوھىەك بوو دەستيان دەوھشانىد، شتىان دەشكانىد و ئازارى غەرىبە و دەرودرائوسىيان دەدا، كچىكىش بوو لە ناكاو خواستى ئاگرىكرىدەوۋەى لە ناودا جولابوو، وىستبووى مالى خۇيان بسووتىنىت، ئىنكىش بوو مىردەكەى ھىندەى لىدابوو تووشى خەيالاتى چىرت و پىرت بووبوو.

دواى تەواوبوونى وادەى پىشكىن، بە مامە سىام گووت، دەبىت زووتر لە پۇژان بىرۇم و چاوم بە كەسىك بىكەوئىت كە دەتوانىت لە دۇزىنەوۋەى نىگاركىشىكى باشدا يارىدەدەرم بىت. ئەو پىنى گووتىم بەر لەوۋەى بىرۇم، دەبىت پىكەوۋە كەمىك قسەبەكىن. كە مامم دەستىكرىد بە قسەكرىد، ھەستىمكرىد شتىك لە شەرم لە دەنگىدايە، بەلام شەرمىك نا كە مرۇف ھىمىن و ھىئور دەكاتەوۋە، بەلكو شەرمىكى دىندە، شەرمىك وا لە مرۇف

دهکات، تیزئاژۆ و دلرهق بێت. دلنیاوو له دوینی شهوهوه شتیک له مندا بهرامبهر نهو گۆراوه، شتیک تهنیا له بهر کهمی ئازایهتی و نهبوونی جورئهته ناتوانم به پوونی دانی پێدا بنێم. مامم لهم ساتانهدا تا بۆی بکرایه دهیویست مهنتیقی بێت، به هیمنی گووتی «دانیشه کوپم، ههندیک شت ههیه دهبیت بۆتی پوونکه مهوه». من بێشهوهی هیچ جوره ههست و چاوهروانییهک له چاومدا بێت گووتم «بهلن مامه، فهرموو». «دانیشه ... دانیشه و ئیسراحهتی خۆت وهربگره» «بهلن مامه» «پینوار. شتیک ههیه دهبیت بیزانیت، شتیکی گرنه، پهنگه بۆ زۆر کهس بایهخی نهبیت، بهلام دهزانم بۆ تۆ گرنه و باشتره بیزانیت. کوپم پهنگه له داهاتوودا دانیشتنی تری وهک دوینی شهومان بێتهوه پێ، تۆ گهر له مامی خۆت تینهگهیت و بپروات پێم نهبیت پهنگه بکهویت و دودلی و گومانهوه. دانیشه... بهجوانی دانیشه، زۆر قن مهنتیره سههر قهراغی کورسییهکه. بهلن... چیمان دهگووت؟ . نهها... ئهم شاره لهسهرهتایهکی تازهدایه، تیدهگهیت، دیلاوار لهسههر پێگایهکی نوییه. دهبیت بهر لهوهی هیچ شتیک بکهین و هیچ حوکمیک دهربهکهین لهو راستیه تییگهین، دیلاوار ئیستا به ساتیکی قورسدا دهپروات، ساتیکه ههموو شارهکانی تری دنیا پیا پویشتون». «بهلن مامه». «ساتیکی خوش نییه، به هیچ جوړیک ساتیکی خوش نییه، نا من به جوړیک له دایکبوونهوهی تازه نایشوبهینم، ههموو شاریک یهک جار له دایکدهبیت، بهلام دهیشوبهینم به دۆنادۆنیک گهوره. دۆنادۆن شتیکه جیاوازه له کهل له دایکبووندا، له دایکبوون شتیک گهورهیه، هاتنه دونهیای مهخلوقیکی تازهیه که پێشتر نهبووه، بهلام دۆنادۆن وانییه... دهزانیت دۆنادۆن چییه؟» «نهخیر مامه نازانم چییه». «دۆنادۆن سهفهری پوچیکه له جهستهیهکهوه بۆ جهستهیهکی تر، وهک ئهوهی دیلاوار جهستهیهک بێت بێ پوچ. وهک ئهوهی شاریک بێت له دێر زهمانهوه چاوهروانی پوچیکی کردبیت، ئیستا له ناکاو، گیانیکێ تر ئهم شارهی

دوربیتته وه». «بهلى مامه ده زانم». «بوئوه وى جهسته يهك پوحيكى تازه وهر بگريت، دهبيت چى بكات؟». من تهنيا ته ماشامکرد و هيچم نه گووت. «دهبيت توند بيت، زور توند بيت، دهبيت بهرگه ي هاتنى ئه و پوچه تازه يه بگريت. من دوو پوژه بير ده كه مه وه، هه موو پوحيكى تازه، كومه ليك خه يالات، تراويلكه، وپينه له گهل خوييدا ده هينيت. پوچ ؟ پوچ چيه ؟ . تهنيا زنجيره يه كه له و شتانه. زور بيرى لى بكه يته وه ناكام دهر ده چيت... ئينسان هه ميشه خه يالات، وپينه، زينده خه وه كانى خوى ناوده نيت پوچ. پوچ هه ر ئه و شتانه يه... ئه وه يه و بهس... ترسيكى تازه ت هه يه، يه عنى پوحيكى تازه ت هه يه. ئه ي چى، پوچ قابيله چى بيت. ئه م خه وه تهنيا نيشانه يه كه... نيشانه يه كه بو پوحيكى تازه. له گهل هه موو ئازاره كاندا ده بيت دلمان خوش بيت، ديلاوار پوحيكى تازه ي هه يه». من نازانم چى بليم، وهك هه ميشه ناتوانم خوم كو بكه مه وه، له دهسته پاچيى و په شوكاندا وهك كه مره ده پرسم «مامه، كه واته ئيوه پيتان وايه ئه و خه ونه په يوه ندى به و پوچه تازه يه وه هه يه؟». «گوينگره رينوار، عه زيزم خه لكى ئه م شاره وزه يه كى زوريان هه يه، تين و تاويكيان هه يه كه چهند ساله خنكينراوه. ئيستاهه سته كه م شاره كه خهريكه ده جوليت، وزه يه كى كه وره خهريكه سه رده كه ويت، خهريكه ديتته ده رى... ئيمه شايه تحالى ئه وه ين، شيتى تهنيا دهر كه وته يه كى ئه و وزه يه يه، گهر زيرهك بين ده توانين زور سوود له و وزه يه بينين. ئه و پوچه تازه يه جاريك خه ونى پرپوچ ده بينيت، مته كه ي خوى هه يه، ده ترسيت، راده چله كيت، به لام به ديويكى تر ده توانيت هيزيكى كه وره بيت، هيزيك كه ديلاوار پيوستى پييه تى». له و ساته دا كه ئه و پرستانه ي ده گووت چاوانى بريقه يه كى تايبه تيبان تيدابوو، توند دانى به وشه ي هيزدا دهنه. «نايت ريكا له و پوچه بگرين دهر بكه ويت، ده بيت شيته كانى له جهنگا وهره كانى جيا بكه ينه وه... شيته كانى بخه ينه لايهك و به زنجير بيان به ستيه وه و ستايشى قاره مانه كانى بكه ين. من دوينى شه و

که له گهل جه نابى فه رمانداردا قسه مده کرد، به هيزى ئه و پوچه تازهيه مه سستبوم. ئه و شه پانگيزيهى بلا بۆته وه ته نيا سه ره تايه بۆ سه ره لدانى شارىكى نوئ، نه ته وه يه كى نوئ، كه له و نه ته وه حيزه ملكه چهى ئىستا ناچيت... پوچ كه ماوه يه كى دريژ گيربوو، دوايى وهك لافاو به رده بيت، من و تو و جه نابى فه رماندار و ئه وانى تر ده توانين واى ليتكه ين ئه و لافاو به ريگايه كى باشدا بپوات، ده بيت له پيناوى ئه و ئه ركه دا سوود له توانا و هيزى ده سه لاتداران وه ربگرين، له گهل حاكم و كه سانى به توانادا بين به دۆست. ئه مه خه ون نيه دىلاوار ده بينيت، ئه مه دلتيكى نوئيه لنده دات، هيزىكى تازهيه له خه وه لده ستيت، وهك چۆن لافاو له گهل خۆيدا ترس ده هينيت، ئه ويش تر سىكى كه وه رى له گهل خۆيدا هيناوه، وه زيفه ي من وهك دكتور ئه وه يه نه هيلم تر سه كه بمان خنكي نيت، وه زيفه ي ئيمه گزپنى پياوه تر ساوه كانه بۆ جه نكاوه... بۆ خه لكى ئازا و بوئر... من دوو پوژه به رده وام بير له و خه ونه ده كه مه وه و كه يشتوومه ته ئه و ده ره نجامه».

يه كه م جار بوو مامم به و جوژه قسه بكات. ئه و پوژه زۆر قسه يكر، زۆر باسى له ئاينده ي دىلاوار كرد... من ئىستا هيچيانم له ياد نيه، هيچيان... به لام ئه وه يه كه مجار بوو به روونى هه سته كه م كه چيتر دكتورى مامم جيگاي متمانه نيه.

من له گوزه رى قاوه خانه كان له سه نته رى دىلاوارى باكوور، له قاوه خانه ي «عه شق و كتىب» كه كومه ليك كورپى قژدريژ ده يانبرد به رپوه، قاسم وه ليدم بينى كه پيكه وه له دواناوه ندى ده مانخويند. قاوه خانه كه سه نته رى كۆبوونه وه ي ئه و كه نجان به بوو كه تازه پييان ده خسته جيهانى كتىب و هونه ره وه، هه ر يه كه يان خويان به كامويه ك، موزارتىك ياخود مايه ره و لتيكى نوئ ده زانى. زۆر به يان كه ده هاتنه ژوورى بۆ قاوه خانه كه،

چاوه پروانی شهوه بوون قه در و حورمه تی بلیمه تیکیان لی بنریت. هه موو به شیوه ی وهستان و نیگارکردنیاندا دهیانگووت «ئیوه نازانن، ئیستا وهک که سیتی گرنگ نامیینن، به لام بوهستن، ماوهیه کی تر تیده گهن که چ بلیمه تیکنان بینوه». من مانگی جاریک یان دووان دهچووم تا چایهک بخومه وه و گهر ریکه وتبایه هه ندی له ناسیاوه دیرینه کانیشم ببینم. قاسم یه کییک بوو له وانه ی له دوا ی ته و او بوونی سه رده می خویندکاری، به به رده وام له چایخانه و قاوه خانه و کافیتریاکان ده مبینی، هه ر جیگایهک شوینی دانیشنن بووایه، شه و له وی بوو. گهنجیکی ریشنی ده موچاو دریژ بوو، هه میشه کاسکتیکی تاییه تی له سه ر ده کرد که ناوی نابوو کاسکتی پرولیتاری، به رده وام ده یگووت «شیوه ی کاسکتی چالاکوانه چه په کانی سه رده ی بیسته و من عه لاقه یه کی رۆحیم له گه لیدا هه یه». خوی وهک چه پ پیشانده دا، به لام له وانه بوو که چه پیوون ته نیا وهک که رهسته ی به ره مهینانی بۆله بۆل به کارده هینن، به رده وام خوی نیگه ران پیشانده دا و جنیوی به م دنیا و به و دنیا ده دا، گهرچی ریزیکی زوری منی ده گرت، به لام خه لکانی تر وهک جنیو فروشیکی شه به دی ده یانبینی که زور له زهت له بیحورمه تیبه کانی خوی ده بینیت و جنیو فروشی خوی لی بۆته جوریک له تیفکرینی بلیمه تانه. قاسم له دواناوه ندی هاو پۆلی خوم بوو، وانه ی هونه ر نه بیت له ته وای وانه کانی دیدا خراپ بوو، من له پیش شه زمونده کان کومه کم پی ده کرد و له کاتی تاقیکردنه وه شدا بۆم بگونجایه زور له پرسیاره کانم پی ده گوته وه. شه و جگه له وه ی نیگارکیشیکی ده ست رهنگین بوو، تاکه په یکه ریک له شاری دیناواردا دانراییت «په یکه ری بزنیك به کلاو و بۆینباخ و کومه لیک کتیبه وه» له ده سترکردنی شه و بوو. هه ندی وایان له قه له مده دا، شاره وانی دیناوار بۆ سوکایه تی به رۆشنییرانی شار شه و تاکه په یکه ره یان رینداوه دابنریت، هه ندیش به گالته یه کی تالی هونه رمه ندیان ده زانی به خویندن و زانکو و شه کادیمیسته کان، به تاییه ت په یکه ره که له

ناوەندی فولکە یە کدا بوو، دەبوو شونیی هاتوچۆی مامۆستا و قوتابیانی زانکۆی گەورە دیلاوار. قاسم خۆی لەوانەبوو کە تەنیا کەیفی بەو دەهات ناوی ببری، بۆی گرنگ نەبوو خەلک چی لەسەر کارەکانی دەلێن، تاکە شتیک لەلای بایەخی بوو، بتوانیت سەرئەجی خەلک پابکیشیت، ئەوەشی بۆ گرنگ نەبوو ئاخۆ خەلک لە عەشق و خوشەوێستی هونەرەو بەسیدەکن یان بۆ لاقرتی و گالتەکاری. هیندە ی من لە گەلیدا دانیشتم و گووتم «داواکەم پەڕەندی بە ئەنجامدانی ئیشیک هونەرییەو هەیه». ئەو وەک قسەکانی لە بەرگر دیت گووتی «ئاه پینواری بڕام، تۆ ئاگات لێ نییە، هونەر مردو، نیکارکیشان مردو، پەیکەرتاشی مردو. ئەم شارە هەموو شتیک کوشتو، نازانم تۆ باسی چ کاریکی هونەری دەکەیت، مەوێ زۆر جار دەبیت خۆی پەسواپکات، خۆی نزمکاتو، بپاریتو، پێلاری هەندێ ناکەس بەچە بسپیت، بەسەر دەستی ئەم و ئەو دا بنوشتیتو، بۆئەوێ بینەریکی هەبیت، بۆئەوێ بین و تەماشای کاریکت بکەن، دەبیت گوێ لە قسە پوچەکانیان بگری، گوێ لە پەخنە نابەجێکانیان بگری...».

قاسم وێستی زۆر لەسەر قسەکانی بپروات. من دەستم خستە سەر شانی و گووتم «قاسم من دەمەوێت، خۆت لە گەل کەسیکی تردا وێتە خەونیکم بۆ بکیشیت، خەونیکە لەم ماوەدا خەلکانیک زۆر دەبینن».

قاسم جگەرەیهکی داگیرساند و گووتی «مەبەستت چییە؟ خەونی چی؟ گالتە دەکەیت یان بەراستتە؟».

«ماوەیه کە خەونیک بۆلۆبۆتو، نازانم چۆن بۆت وەسفبکەم، من بە حوکمی ئەوێ لە عیادەکە ی مام ئیشدەکەم، پۆزانە گوێ بیستی دەبم... خەونیک سەیرە، ئەوانە ی دەبینن، بەجۆریک لە جۆرەکان دەکەوێت ژێر کاریگەرییەکی نادیارەو، هیزیک نەیتێ کە تەفسیری زانستی نییە، ئێستا خەوێکە خەریکە زۆر بۆلۆدەیتو، خەریکە دەبیت هەڕەشە، حاکیان و بەرپرسیانی دەولەتی دەیانەوێت نیکارکیشان لەو کەسە هەبیت کە لە خەوێکەدا دەردەکەوێت... ئەو کارە بە من سپێردراو».

لە بەر ھەر ھۆیک بێت، من بە ڕیکەوت کەوتمە ناو جەمعیکیوە و ئەو کارەیان دا بە ملی مندا. ئیستا پێیوستیم بە کۆمەکی تۆیە». قاسم دایە قاقای پێکەنین و گووتی «بێستوومە ... بێستوومە، شتیکی لەو جۆرەم بەرگوێ کەوتوو، بەلام ڕینوار کاتی خۆی کە خۆتەکاربووین، تۆ تەنیا کەسی ناومان بوویت، تاکە کوپی پۆلەکەمان بوویت کتیت دەخویندەو و شت دەزانی ... نازانم بۆ زانکۆت تەواو نەکرد؟ بەلام خۆ دەبیت بزانیست کە خەون ڕەسم ناکریت...». من دەستم خستەو سەر شانی و گووتم «دەزانم، بەلام ئەمە یەک خەونە، یەک خەونە و تا ئیستا سەدان کەس دەیبینن، کەسیک کە بۆ جاریک خەونە کە دەبینیت ئیتر بەردەوام دەیبینیت، خەونە کە وەک خولیا یەکی لیدیت، وازناھینیت، کەسیک لە خەونە کەدا ھەبە کە ھەمووان سەردەبریت. خەونە کە دەبیتە مایە ئازار و ترسیکی دەروونی قوول کە من پۆزانە لە دەمی نەخۆشەکانەو چیرۆکە کە دەیبیستم». «ئۆکیی ... ئۆکیی، تێدەگەم. بەلام ڕەسمیان بۆچی، دەیانەویت کابرای ناو خەونە کە بگرن یان چی؟». دەنگم نزمکردەو و گووتم «نازانم بۆچیانە، کەر بمزانیایە دنیایە پێم دەگووتی. بەلام خۆت دەزانی بەشی زۆری خەلکی دیلاوار خورافاتین، پێیان وایە ئەوێ بە خەون دەیبینن بەراستی دیتەو ڕیگایان، خەون پێشبینیکردنی پاشەپۆژە... دەیانەویت شتیک بکەن، بە ھەر ڕیگایە ک بووە خۆیان بپاریزن. دانیام ھەر ھونەرماندیکیش ئەو نیگارنە دروستبکات ھەق دەستی خۆی وەردەگریت. من دەزانم باری دارایی ھونەرماندانی دیلاوار باش نییە». قاسم ڕەنگی گۆرا و ئەو زەردەخەنە گالته جاپییە سەر ڕوخساری پەڕی. کەمێک کاسکیتە کە جۆلاند و گووتی «بەلام چۆن؟ دەبیت چی بکەم؟ من ھێشتا نازانم تۆ مەبەستت چی، بە راستە یان گالته لەگەڵ دەکەیت؟». من نیکەران ڕوانیم و گووتم «نا قاسم، من ئەھلی گالته نیم. من پێتەلیم، من ھەموو شتیکت پێتەلیم، من دەتەم بۆ لای ھەموو نەخۆشەکان... دەتەم بۆ لای یەکە یەکیان...

من ده‌تبه‌م، به‌لام پێویستیمان به‌نیگارکیشیک یان دووانی تر ده‌بیت. من ده‌مه‌وێت زیاد له‌ نمونه‌یه‌کم هه‌بیت. ده‌مه‌وێت زیاد له‌ هونه‌رمه‌ندیک تابلۆکه‌م بۆ دروستبکه‌ن». قاسم دواى که‌مێک بیرکردنه‌وه، دواى هه‌ندێ پرسىاری دیکه، ژماره‌ی ته‌له‌فونی عیاده‌که‌ی وه‌رگرت و گووتی هه‌ولده‌م دوو نیگارکیشی ورده‌کار بدۆزمه‌وه تاسبه‌ی هه‌موو شتی که‌ ئاماده‌بکه‌م. هه‌ستمکرد له‌ ناخه‌وه دلخۆشه، بۆی گرنگ نه‌بوو چى نیگار ده‌کیشیت، ئه‌وه‌ی بۆ گرنگ بوو ئیشیک هه‌بوو بیکات، تا شتی که‌ ده‌ستکه‌وتی په‌واى هه‌بیت و گرفتیکى ژيانى پێ لابdat.

شه‌و قاسم وه‌لید ته‌له‌فونیکرد و گووتی به‌يانى ئه‌و له‌گه‌ل هه‌ر دوو هونه‌رمه‌ند ئاسه‌ف بوهره‌ان و مسته‌فا له‌یلان دیت بۆ لام و ده‌توانین له‌ویوه‌ برۆین بۆ هه‌ر جیگایه‌ک من ده‌مه‌وێت. ئه‌و شه‌وه به‌ ته‌له‌فون قسه‌م له‌گه‌ل بابه‌عه‌لى وه‌زیری کرد و ئاگادارمکرده‌وه که هونه‌رمه‌نده‌کان ئاماده‌ن و ده‌توانین به‌پێی فه‌رمانى کاربه‌ده‌ستانی بالا ده‌ستبکه‌ین به‌ کیشانى نیگارى ئه‌و خه‌ونه.

چەند پوژ بوو سەى ئەسلان لە کتێخانه کەى نەدەهاتە خواری تا بتوانیت
 لە دوو توینی کتێبه کانی میژوودا دەر بارەى دوژمنان زۆرتر بخوینیتەو.
 دەبویست بیسەلمینیت کە دوژمنان چ عەقلىکی ترسناکیان هەیه، نوسەر و
 زاناکیان بە چ رق و کینەیک لەسەر دیلاوار نوسیویانە. سەرى لە ناو
 کتێبه کاندای بوو کە هەوال هات، دوژمن لە بەرى دەرپاچەى دیلاوارەو،
 پەلامارى ژمارەیک ماسیگریان داو و چەندانیان لى کوشتون. سالانە
 چەند جارێک ئەو جوړە هیزشانه لەلایەنە دوژمنەو لە سەر سنوورەکانى
 دیلاوار پووى دەدا. چەندجا پیکەوتى کردووە کە دوژمن بە چەکارەکانى
 خۆى پیشرەوى کردووە و چەندان کیلۆمیتى چوارگۆشەى لە خاکی
 دیلاوار گرتووە و تالانىکردون و باغ و بیستانى سووتاندون و دواتر
 پاشەکشەیانکردووە. دوژمنەکانى دیلاوار ناویکی تاییەتیان نەبوو، ئیمە لە
 دیلاوار هەر پێیان دەلێین دوژمن. ئەوان لە یەک پەنگ و یەک خوین
 و یەک زمان نین، بە یەکشێوەش پیک نەخراون و یەک نیاز و یەک
 سەنگەریان نییە، لە نەتەو و عرقى جیاواز دروستبون، لە سوپای
 پیکخراو و پرچەکەو تیاپاندایە تا دەگاتە گروپی نەتەو پەرسى بچوک.
 لەو پەرى چەپەو تیاپاندایە کە دیلاوار وەک هەریمىکی دواکەوتووی
 خێلنشین سەیردەکەن، تا راسترەو پەگەز پەرسەکان کە خەلکى دیلاوار

به عیرقینکی لاوز و نزم و درنده ده‌زانن... سه‌ی ئه‌سلان دیتلاواری به «خاکی بو ئه‌به‌د گه‌مارۆدراو» ناوده‌نا، خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌ساریشی وه‌ک ترسناکترین دۆژمنانی ئیمه‌ ده‌ناساند. کوشتاری ماسیگره‌کان ئه‌مجاره‌ ترسینکی زۆری دروستکرد، پۆژنامه‌کان و ته‌له‌فزیۆنه‌کان بایه‌خینکی زۆریان پێدا. ئه‌وه‌ به‌هانه‌یه‌کی باش بوو، که سه‌ی ئه‌سلان، پێ له‌سه‌ر نیازی تاریکی دۆژمنان دابگریت و گه‌نجانی هه‌واداری خۆی سه‌رگه‌رم و سه‌وداسه‌رت‌ر بکات.

ماله‌ هاوینه‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان ده‌که‌وته‌ ده‌ره‌وه‌ی شار، نزیکێ چل کیلۆمه‌تر له‌ سه‌نته‌ری دیتلاواری باکووره‌وه‌ دوور بوو. ئه‌و زیاد له‌ بیست سال بوو خه‌ونی به‌وه‌وه‌ ده‌دی هینیکی سیاسی نوێ دروستبکات، هه‌موو به‌ جۆریک له‌ گومانه‌وه‌ سه‌یریانده‌کرد، به‌لام گه‌ر ببوایه‌ته‌ سه‌روک، روخسار و هه‌یکه‌لی له‌ سه‌روک پارته‌کانی دیکه‌ی دیتلاوار باشت‌ر بوو. لاجانه‌ سه‌پییه‌کانی، ریشی پروفیسۆری، قژی ماش و برنجی، قامه‌تی قیت و به‌رزى، هه‌موو روخساریکیان ده‌دایه‌ گه‌لێک له‌ سه‌روکه‌کانی ترمان شایسته‌ و له‌بارتر بیت. وه‌ک خۆی ده‌یگوت، ماوه‌پێ به‌ سێ شت هه‌بوو «خودا - نیشتیما - گه‌نجان». پێشتر نه‌بووبوو مامۆستایه‌کی قوتابخانه‌ پارتیکی سیاسی دابمه‌زرینیت و سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست به‌نیت. به‌لام له‌ میژه‌ ئه‌و یه‌ک هه‌ست دل و ده‌روونی گرتوه‌، یه‌ک ترس هه‌موو ژیا‌نی به‌رپۆه‌ده‌بات، ئه‌ویش ئه‌و ترسه‌یه‌ که دیتلاوار بکه‌ویت‌ه‌وه‌ ده‌ست دۆژمن. ماله‌ هاوینه‌که‌ی له‌ خۆشته‌رین کۆشکه‌ تازه‌کانی ئه‌و ناوه‌ بوون، سه‌رجه‌م ژووره‌کانی فهرشی گرانبه‌هیا‌ن لێ داخرابوو، دیواره‌کان به‌ تهنکی کۆن و ته‌وری دارپه‌رده‌یه‌یه‌ دیتلاوار رازبوونه‌وه‌. ماوه‌یه‌ک بوو خولیا‌ی کۆکردنه‌وه‌ی ته‌ور بوو، له‌ ژیرخانی ماله‌که‌یدا کۆمه‌لێک له‌ ته‌وره‌ هه‌ره‌ دێزینه‌کانی دیتلاواری هه‌بوو، که ده‌یگوت چه‌کی قاره‌مانه‌ کۆنه‌کانی ئه‌م نیشتیما‌نه‌ بووه‌. سه‌ی ئه‌سلان، له‌ راپه‌وه‌کاندا له‌ بری تابلۆ، قوتۆی ئه‌و

جەنگاوەرە دیرینانەیی ھەلواسیبوو کە پێدەچوو لە سەرەتای دروستبوونی کامێرادا گیرابن. مალەکەیی بەجۆریک پێبوو لە چەک و تفاقى دیرین، یەکیک نەیزانیایە، دەیگوت ئێرە مالى سەرلەشکریکی سەدەیی نۆزدەیه. بەلام ئەسلان بە راستی دەترسا، ئەو ھەستە تالترین و ئازار بەخشتین ھەستی ژيانى بوو. ھۆی بایەخدانى بە میژوو دەگەریتەوہ بۆ پشکنینی ئەو ترسە. سالانى یەكەم کە بە قوولى خەریکی خۆیندنى میژووی خۆرھەلات بوو، تووشی نەخۆشییەکی دەروونی گەورە بوو. ئاخۆ نەخۆشییەکی دەگەرپایەوہ بۆ ئەو ھەموو کوشتار و جەنگ و نالەبارییەیی لە میژووی ئەم دەفەرەدا ھەبوو یان ھەر دەرکەوتەییکی سەر بەخۆی دەروونی بوو؟ ھیچ کەس نەیدەزانى. بەلام کەسە نزیکەکانى دەلێن، پەتای زۆر، لەرزى پەیتاپەیتا، لە ھۆش خۆچوون، کەف دەردان، ھەموو ئەو دیاردانە ژيانیان تیکداوہ و زوو سەریان سپی کردوہ. ئەو ھیشتا گەنج دەبیت کە دیلاوار ئازاد دەکریت، ئەو ئازادییە جیتەگر و لەرزۆکە تووشی ئەم ترسەیی دەکەن... ئەو، لەگەڵ خەلکانیکی زۆری ئەم شارەدا دلەپاوکی و ھەسواسی ئەوہ دەیگریت کە دوژمن بەم زوانە دەگەریتەوہ. ئەو ترسە وای لێدەکات لە ژنى یەكەمى جیاببیتەوہ، چونکە بریاریدابوو مندالى نەبیت و ھیچ وەچەیک بۆ ناو ئەم ئاگرستانە دروست نەکات. ھەموو سامی ژيانى ئەوہ بوو گەر مندالى ببیت، لەوانەییە پۆژیک دوژمن بدات بەسەر دیلاواردا و مندالەکانى سەر بېرن. ئەو خەیلانە ھێندە دەیانترسان، ئارامیان لى دەبێری و تووشی کینەییەکی قوول و ترسیکی ناسروشتیان دەکرد. کەسانیک کە سالانى گەنجی سەى ئەسلانیاں لە بیرە، دەلێن، بەردەوام باسی ھێرش و پەلامارەکانى میژووی دیرینی کردوہ. سەربوردی قرمتییەکان، فاتمییەکان، مەغولەکان، سەلجوقییەکان، سەفەوییەکان، ئیسماعیلییەکان، عوسمانییەکان. سەری پرەدەبیت لە ھێرشى لەشکری خەيالى، لە تەپوتۆزى پەش، لە ھەرا و قرمەقرمى جەنگ، شەپى گەورە کە شەوان لەسەر دەنگى پنى ئەسپەکان

و هاواری کوشته‌کانی به‌خه‌بردیت. هه‌ر ئه‌و ترسه‌ وای لێده‌کات بیر له‌ دروستکردنی شورای گه‌وره‌ و خه‌نده‌کی قوول و له‌شکری دل‌ه‌ق بۆ دیناوار بکاته‌وه‌. وه‌ک ده‌لێن چه‌ندین جار پێشنیاری دروستکردنی سوپایه‌کی پر چه‌کی داوه‌ته‌ فرمانداران و حاکمانی هه‌ریم و هه‌میشه‌ به‌ پێکه‌نین و گالته‌ پیشوازی لێکراوه‌. له‌گه‌ل تێه‌پینی سالاندا ترسه‌کانی هێور ده‌بنه‌وه‌، ته‌پوتۆزی جه‌نگه‌کانی ناو سه‌ری ده‌نیشه‌وه‌ و خولیاکانی له‌ خولیاى نه‌خۆشیکه‌وه‌ که‌ پره‌ له‌ ترس و هه‌راسی ده‌روونی ده‌گۆریت بۆ خولیاى سیاسیه‌ک که‌ ده‌یه‌ویت عه‌شقی دیناوار له‌ خه‌لکدا سه‌وزبکات. ده‌گه‌رێته‌وه‌ بۆ بواری خوێندن وه‌ک مامۆستایه‌کی قسه‌زان و شاره‌زا و دووربین، ترس له‌ پاشه‌پوژیکی نادیار له‌ هه‌موو خوێندکاره‌کانیدا ده‌چینیت. وانه‌کانی له‌ خوێندنگای غه‌قاریی له‌ هه‌موو دیناواردا ده‌نگه‌ده‌نه‌وه‌، به‌رده‌وام له‌ سه‌ر ئه‌و دوژمنانه‌ ده‌دویت که‌ ده‌بیت خۆمانیان بۆ ئاماده‌بکه‌ین، قسه‌ له‌ سه‌ر په‌یداکردنی چه‌ک و مه‌شقکردنی به‌رده‌وام ده‌کات. وه‌ک نیشتیمانپه‌روه‌ریکی بێ وینه‌ له‌ لایه‌ن مامۆستایان و خوێندکارانه‌وه‌ پێز و مه‌حه‌به‌تیکی تایبه‌ت به‌ ده‌ستده‌هێنیت، له‌ قسه‌ و نوسینه‌کانیدا، که‌ هه‌میشه‌ به‌ ده‌ستتوس دابه‌شیانده‌کات، خۆی وه‌ک که‌سێک ده‌رده‌خات که‌ جگه‌ له‌ زامنکردنی پاشه‌پوژ هیچ غه‌میکى تری نییه‌. ئه‌و هه‌فته‌یه‌ که‌ فه‌راسه‌ ره‌ش و حامید سوڵتان ده‌چن بۆلای، بریارده‌دا گه‌ر زه‌مینه‌ له‌ بار بیت یه‌که‌م هه‌نگاوی راسته‌قینه‌ بنیت بۆ جیه‌جێکردنی خه‌ونه‌ دێرنه‌که‌ی خۆی. له‌ نوسینه‌کانی پێشتری خۆیدا هه‌میشه‌ باسی له‌ «نه‌فه‌رتی میژوو» کردوه‌. وشه‌ی میژوو سیحراویترین و سه‌یرترین وشه‌ بوو لای، نوسینه‌کانی پرپوون له‌ زاراوه‌گه‌لی وه‌ک «نه‌فه‌رتی میژوو» «زه‌لکاوی میژوو» «په‌وه‌په‌وی میژوو» «تۆله‌ی میژوو» «زبڵخانه‌ی میژوو» «ده‌رفه‌تی میژوو» «حوکمی میژوو» «دادگای میژوو». هه‌ر که‌س نوسینیکی بدییایه‌ ده‌یزانی وشه‌ی میژوو تا چ ئه‌ندازه‌یه‌ک هۆش و خه‌یالی گرتوه‌وه‌. ئه‌و ماوه‌یه‌

تا که شتیک له خه یالیدا بوو، وشه‌ی «فرسه‌تی میژوو» بوو. ئه‌و پوژانه وه‌ک دهره‌نجامی خویندنه‌وه‌یه‌کی دریژ له کتینه کلاسیکیه‌کانی سیاست و تیوریزه‌که‌رانی فیکری نه‌ته‌وه‌یی، له‌و باوه‌په‌دابوو که خه‌لکی دیلاوار نابنه‌ میلیله‌تیک‌ی راسته‌قینه‌ تا هه‌موو پیکه‌وه‌یه‌ک خه‌ون نه‌بینن. که کورانی غه‌فاریی هاتن بۆ لای و داوای ئیرشاد و یارمه‌تیه‌ان لێ کرد، هه‌ستیکرد ئیدی کاتی ئه‌وه‌ هاتوو هه‌ستیک بۆ ئه‌م شاره‌ بکات.

ئه‌و پوژهی گه‌نجه‌کان چوونه‌ ماله‌ هاوینه‌که‌ی، له‌ نیوه‌پووه‌ له‌ به‌ر هه‌یوانیکی بچوک و فینکدا که به‌سه‌ر سروشتی شیتی ئه‌و ده‌قه‌ره‌دا ده‌یروانی، سه‌ری له‌ ده‌فته‌ریکدا نو‌قمکردبوو تا وتاریک بۆ ئه‌و کۆبوونه‌وه‌یه‌ ئاماده‌بکات. ده‌مه‌و ئیواره‌، کاتیک گه‌نجه‌کانی غه‌فاریی له‌ پاسیکی گه‌وره‌ و چه‌ند ماشینیکی تایبه‌تیدا گه‌یشتن، خۆی له‌ پیشوازییاندان بوو... گه‌نجان هه‌میشه‌ به‌ شه‌وق و زه‌وقه‌وه‌ ده‌هاتنه‌ دیدنه‌ی سه‌ی ئه‌سلان. ئه‌و پیشتر جینگای ته‌واوی له‌ هه‌وشیکی پشته‌وه‌ی ماله‌ هاوینه‌یه‌که‌یدا سازکردبوو. له‌ جلیکدا که نه‌ شیوه‌ی پیاوی فیزن و لاف لینه‌ری ده‌دایه‌، نه‌ په‌نگی مامۆستایه‌کی په‌رپوت و که‌مه‌ترخه‌م، پیشوازی لیکردن... به‌ مه‌به‌ست که‌مه‌ پریشیکی غه‌مباری هه‌شتبووه‌وه‌ تا رۆمانسیتر و کاریگه‌رتر ده‌ربکه‌وێت. گه‌نجه‌کان سه‌رو بیستوپنج که‌س ده‌بوون... هه‌یچ که‌سیان تیدانه‌بوو پیشتر ده‌ستتوسیکی سه‌ی ئه‌سلانی ده‌رباره‌ی گرنگی نه‌ته‌وه‌ و میژوو و خۆپاراستن نه‌خویندبێته‌وه‌. سه‌ی برازای سه‌ی ئه‌سلان خزمه‌تی میوانه‌کانیان ده‌کرد. گه‌نجان هه‌نده‌ی دانیشتن و ئاو و شه‌ربه‌تیان خواردوه‌وه‌، سه‌ی ئه‌سلان ده‌ستیکرد به‌ پیشوازی و به‌خێرهاتنی گه‌رمیان، ده‌ستی زۆریانی دووباره‌ گووشیه‌وه‌ و چه‌ند دانه‌یه‌کیانی گرت‌وه‌ ئامیز و گووتی «ماشه‌لا له‌ دیلاوار و له‌م گه‌نجه‌ خوین گه‌رمه‌ جوانانه‌». هه‌وا‌ی ئیواره‌ به‌ جۆریک فینک بوو، هه‌وشه‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان به‌جۆریک سه‌وز و ئارام بوو، هه‌منی به‌سه‌ر هه‌موواندا سه‌پاند. ئه‌و دلنیا‌بوو ئه‌م دانیشته‌ی ده‌رگای قوناغیکی تازه‌ له‌

ژيانيدا دهکاته وه. کهم کهس له ديلالوار دهيتوانی ناوا کهنجان له خوی کوبکاته وه، دانیشتنیکی وهها سیاسیی بهرزهکان و بهرپرسه پایه بلندکانی ديلالوار خهونیان پیوه دهبینی. سهی ئهسلان زور ههولی دهدا جوش و خروشی ساته که وهها نهییزوینن پهیامی راستهقینهی خوی له بیربکات. پیش هاتنی گهجهکان له بهر خویه وه کووتی «ئهسلان، تو نه پاره و پوالت دهویت، نه پلهو پایه. ئهوهی ههته و نیته ترسیکه له دلتدا. ترسیکه دانامرکیته وه تا گهنجانی ديلالوار به یهک ریزی و ریکخواهیی نه بینیت، ئهه گهجه تورپه و خوین گهرمانه پیوستیان به پیاویکی دلسوزی وهک تویه رابه و چاوساگیان بیت، نابیت تو له ژیر باری ئهرک و فهرمانی خوت ههلبینیت»، ئهه قسانه قسهی راستهقینهی دلی بوون، ئهه بهراست دلسوزی ديلالوار بوو. ئهسلان گهرچی زور دلی خوش بوو، ههولی دهدا وای نیشاندات که هوی دلخوشیه کهی تهیا بینینی ههماسهت و دلگهرمی گهجنانه، بهلام نهشیده توانی ریزیک بو ئهه ریبازه شهخسییهی خوی دانهنیت که دهیگووت «تا ئهمرۆ به پاکی هیناومه». گهجهکان که پووی گهشی ماموستایان دی پتر کرانه وه، هاتبوون و باوهری تهواویان ههبوو که تهیا کهسیکی وهک ماموستا ئهسلان دهتوانیت رابه و رینیشاندهریان بیت. ههندیکیان سهرسامیان به ماموستا و دهستنوسهکانی دهگهیشه سهرسامی به فریادهرسیکی غهیبی. ماموستا به زمانیکی ساده دهینوسی، شتیکی دهخسته سهر کاغهز وهک خوی دهیگووت قسهی دلی خهک بیت.

که گهجهکان هاتنه قسه، زوریان دهیانویست له سهر ئازاری خهونهکان قسه بکه، بهلام خهونه که ورده ورده له وه دهرده چوو ههر خهونیک بیت. یهکێک له گهجهکان، که سورفلیکی موو زهره بوو، دهنگیکی غهمگینی نیر و قرخنی بوو، له پیش ههموواندا سوار کولی کۆره که بوو و کووتی «ماموستا خهکێک ههیه له وه سهرسامه که ئیمه خهونیکی وای عاجباتی دهبینن، بهلام من سهرسام نیم. هیچ سهرسام نیم، ئیمه گه نجان له

راستىدا پۇژانە سەردەبەردىن، خەونەكانمان سەردەبەردىن، ژيانمان لە پوچىدا نوقم بوو. من ھەر خۆم بگرە، ھىچ ھىوايەكم بە ژيان نىيە، ھەر خۆم بگرە، تا ئىستا چەند جار بىرم لە خۆكوشتن كردۆتەو. من واھەستدەكەم مردوم، ئەو كەسەى لە خەونەكەدا دەبىيىنم جەلادىكە پىشتەر منى كوشتو، ژيانى من چ نرخیكى ھەيە... چەند سالە لە فەقىرىيەكى خراپدا دەژىم، ھەرچى زەوى و زارىكمەن بوو، ھۆزى ئاليانى ھەرزان لە چنگيان دەرھىناين، ئىستا ژيانى باوكم ھەر لە ژيانى سەگىكى نەخۆش دەچىت، بەستەزمانە بوو بە سەگىكى نەخۆش كە دايمە بۆن بە چاك و دامىنى ئەم و ئەو ھەدەكات بەلكو ئاورىكى لىبەنەو. من ئەو ناشارمەو كە باوكم ھەمىشە ئەخلاقى سەگى بوو... ھەمىشە مايەى شەرمەزاريمان بوو، لووتىكى ھەيە بە بۆن دەزانىت، كى كۆمەكىدەكات و كى لەقە لە لمۆزى ھەلدەدا، بەلام قەسەم بە خوا، ھەندى جار خۆشحالە لەقە لە لمۆزى ھەلدەن. من لىتان دەپرسم، گەر باوكم لە دىلاوار لە دايك نەبووايە وادەردەچوو؟ . نا دلنىام كەسىك دەبوو خاوەنى كەرامەتى خۆى، دوینی كە باسى ئەو خەونەم بۆ كرد كە دەبىيىنم، دەزانن چى گووت، دلنىام باوەرناكەن چى گووت، گووتى بەو جووتە گوونەمەو سەرت دەبىرن... گووتى دلنىايت ئەو كابرايە سەرى بپىت، ھەتىو دلنىايت ھىچى ترى لى نەكردىت؟ ...». ھەموو پىكەنين، سەى ئەسلان خەندەيەكى تال كەوتە سەر لىوى و گووتى «چ خۆشحالم گویم لىتان بىت، باسى خۆتانم بۆ دەكەن، وادانى من لە برى باوكم و چ غەمىكت ھەيە بۆ منى پۆكە». زۆرىنەى گەنجەكان، لە ھەژارانى گەرەكى غەفارىى بوون، ھەلبەت غەفارىى ھەژارتىن جىگای دىلاوار نەبوو، چەندىن گەرەكى زۆر ھەژارتەر، لە باشوورى خۆرئاوا ھەبوون كە ھەتا گەنجانى غەفارىى لە بىيىنى مال و پۆشاك و ئاستى زىندەگى ئەویدا شەرم دەيگرتن. مامۆستا ئەسلان كە يەكە يەكە لە گەنجانى دەپوانى، ھەستىكرد بەم قسانە، خەرىكە لە ناكاو

شهوقی خوشی و بریقەیی هاتنی سەرەتا دەرەوێتەوه و غەمیکی قوول
 لە سەر دەموچاوهکان دەرەکهوێت. یەکیکیان کە بەو هاوینە پالتۆیەکی
 پەشی لە بەردابوو و جامانەییەکی پەشی لە مللی پێچابوو، کەمێک پێشی
 هاتبوو، قژیکی پەشی پەشوکاری هەبوو، کە دیاربوو پتر لە سێ مانگە
 سەرکۆرسی سەرتاشی نەبینیوه، جووتیک چاوی هەبوو کە مەرووف نازانیت
 وەک چاوانی شیتیک یان بلیمەتیک بیانینیت، هاتەقسە. بە «نەجمەیی
 نایشەگول» بانگیان دەکرد. هەم زیرەک و هەم خەتەرناک دەینواند، بەجۆریک
 سەیی ئەسلان هەر چاوی پێکەوت، زانی کە پیشتر هیچ کات ئەم کۆرەیی
 لە ناو قوتابییهکانی خۆیدا نەبینیوه. سەرەتا وایزانی کرێچییهکی نوێی
 گەرەکی غەفاریی بیت، بەلام دواتر زانی کە گەنجیکی نەخۆش بوو و لە
 دوایی چەند سالیکی چارەسەریی لە یەکیک لە بیمارستانەکانی ویلایەتیی
 دوور لە دیلاوارەوه گەراوەتەوه. نەجمە بە شتیک لە گرژییهوه تەماشای
 قسەکەری یەکەمی کرد، وەک ئەوێ هەقیکی ئەمی خواردبیت. گووتی
 «بەرێز سەیی ئەسلان، من یەکەمجارمە ئێوه دەبینم، بەلام لە شەش مانگ
 لەوهوه پیشەوه ئێوه دەناسم، هەلبەت ئیدیعی ناسینی ئێوه زیاده‌پره‌وییەکی
 زۆری تیدایە، بەتایبەت من رەقم لە زیاده‌پره‌وییە، مەروفتیکی میانە‌پره‌وم، هەتا
 رەقم لەو شۆفێرانەشە کە تیز دەئاژۆن، هەموو کەس دەزانی من لە کاتی
 پتووستدا نەبیت و بۆ مەبەستی پیرۆز نەبیت، رەقم لە زیاده‌پره‌وییە. نا ناتوانم
 بلیم کە زۆر دەتاناسم، هێندە دەتاناسم ئەو نەندەیی خۆیندەوهی هەندێ
 دەستفوس رینگا دەدات خۆینەرێک نوسەرێک بناسیت». شتیک لە نا ئارامی
 و دوودلی لە دەنگیدا بوو، کە سەیی ئەسلان خیرا سلی لێکرده‌وه. چاوانی
 بە جۆریکی شیتانە دەگەران... نا ئارام و شەپانگیز بوون. «تاکە شتیک بۆم
 گرنگ بوو ئەو هەبوو یەکەم کەس قسەبکەم، چونکە دەمەوێت لە قسەیی پوچ
 دەرچین، شتیک ئارام لەبەر هەڵدەگریت قسەیی پوچە، قسەیی دووبارەیی
 کە ناگەنە هیچ. هیچ شتیک لەو قسانە گرنگتر نییه کە راستەوخۆ ئامانجی

خۆیان دەپێکن. من یەکیکم لەوانەی ئێوە خەونە دەبینم، بەلام ئێوە خەونە نامترسینیت... هەلبەت هەر یەکیک لە ئێمە ئاگریک لە ناخیایەتی، هەر یەک لەم گەنجانەی تۆ دەیبینیت، ئێوە ژيانە شایستەیی نییە کە خۆی دەیه‌ویت. بەلام بوەستە بەرێزم، ژيانی شایستە چیه؟ من لە هەمووتان دەپرسم ژيانی شایستە چیه؟ . ژيانی شایستە ئێوەیە کە خوش بژیت و لە هیچ شتیکت کەم نەبیت؟ ئێوە وادەلێن... قەسەم بیت بەر لەوێ بینم دەمزانێ گویم لە قەسە وادەبیت، دەمزانێ خەلکانیک هەلەدستن و باس لە هەژاری خۆیان دەکەن، یان باس لەوێ دەکەن باوکیان بۆ پاروویەک نان وەک سەگ لەسەر قاچیک سەمایکردووە. من بەر لەوێ بینم هەموویم لە بەرچاوی بوو. من بەو بەرێزانە دەلێم کە هاتوون لێرەوێ بۆ ژيانی خوش بکڕوژێنەو، من هەموو ئێوە ژيانە خوشەم بینووە کە ئێوە بۆی دەگەرێن. من نیوێ ژیانم لە دەرەوێ دیلاوار بووم، بەلێ نەخوش بووم، بەلێ سەرمايەکی رەش چوو بوو ئێسقانمەو، بەلێ دکتۆرەکان دەیانگووت من جۆرە لەرزیکێ ئێبەدیییم هەیه کە هەرگیز چاک نابیت، بەلام ئێوە هەموو سالا لە دەرەوێ دیلاوار کاتی تەواوم بەدەستەوێ بوو تا خوش بژیم، کاتی تەواوم هەبوو خۆم لە هەر عەیش و نۆشیکدا نوقمبکەم کە گەنجانی دیلاوار خەویشی پێوە نابینن، تا سەر ئێسقان هەموو لەزەتیک تاقیبکەمەو کە بە خەيالی شەیتانیشتا نایەت... بەلام دواجار هەر دەبوو بێمەوێ بۆ دیلاوار، بۆ کوێ بچوومایە؟ . شتیکی گەرەم کەم بوو. شتیکی ناوی دەنیم ئاگر... وامەزانن حەزی من لە ئاگر پەیره‌ندی بە نەخۆشییە کەمەوێ هەیه، بەلام ئێنسان بە فیترەتی خۆی گرێک لە دەررونیایەتی بە خوشی و کامەرانی ناکوژیتەو. بەلێ من قەسەم لە گرێکە کە جۆشیکێ تر خامۆشیدەکات، جۆشیکە بەس رەنگە لە جەنگیکدا ئارام بیتەوێ. دیارە من باسم لە جەنگی راستی نییە، باسم لە بۆشاییە کە لە ژيانمدا کە بە شتیکی پرەدەبیتەوێ کە بە تەنیا ناکریت، هەر شتیکی من لەم پێستە نەخۆشەم بەهێتە دەرئ و بە ئێوەوێم بێستیت

گه‌رممده‌کاته‌وه... ئه‌م خه‌ونه بۆ من شتی‌که له‌و جۆره، ئه‌و خه‌ونه هه‌ر چیه‌که لای من گرنگ نییه، به‌لام ئه‌وه‌ی گرنگه به‌ ته‌نیا نایبینم، له‌زه‌تی ئه‌وه‌یه به‌ ته‌نیا نایبینم، ئه‌وه‌یه له‌و کاته‌دا ده‌خه‌وم و چاوه‌پروانی ده‌که‌م بێت، ده‌زانم ئێوه‌ش هه‌مووتان له‌ هه‌مان کاته‌دا چاوه‌پروانی ئه‌و ترسه‌ن بێت... ئه‌وه گرنگه بۆ من، ئه‌وه‌ی هه‌موومان پێکه‌وه چاوه‌پروانین، ئه‌و هه‌سته‌یه که تاسه‌ر ئێسقان گه‌رمی به‌جه‌سته‌م ده‌به‌خشیت، شتی‌ک که هه‌تا نوسینه‌کانی ئێوه ناتوانیت پێم به‌بخشیت». که قسه‌یده‌کرد به‌رده‌وام به‌ جۆریکی نا‌ناسایی سه‌یری ده‌ورو به‌ری ده‌کرد، دیار بوو پێشتر ته‌نهاییه‌کی زۆری چه‌شتوو، دیار بوو هه‌ر چیی کردووه نه‌یتوانیوه له‌و ته‌نهاییه‌ بێته‌ ده‌ری، به‌لام ئێستا پوناکیه‌ک ده‌بینیت و وه‌ک شیت به‌ره‌و رووی ده‌فڕیت.

هه‌ندیکی دیکه‌ش قسه‌یانکرد، یه‌کیکیان که کوری به‌قالێکی پیر بوو له‌ غه‌فاری، هه‌موو به‌ بۆقبۆقیله بانگیانده‌کرد قسه‌کانی له‌ هه‌مووان سه‌رنج ڕاکێشتر بوو، گووتی «خوام نه‌ما بێت، ئه‌وه‌ی بلی ئه‌وه خه‌ونه خیری ناگات، خه‌ونی چی کاکه گیان، من ئه‌سله‌ن خه‌ونم هه‌ر بیر نایه‌ته‌وه، له‌ دایکبووم و دوو گویم لێ پواوه خه‌ونم بیر نه‌که‌وتۆته‌وه، هه‌موو له‌ شه‌ودا ماوه‌یه‌ک خه‌به‌رمان ده‌بێته‌وه و ئه‌و ترسه‌ ده‌چیته دڵمانه‌وه. کاکه گیان. ترسه‌که شتی‌ک له‌ ئاباو ئه‌جدادمانه‌وه ماوه‌ته‌وه. من باپیره گه‌وره‌م سه‌ر قافله‌چی بووه، له‌ سیستان و بلوچستانه‌وه ئاوریشمی هیندی هیناوه و نارده‌ویتی بۆ ئه‌سته‌نبول، چی لێ بکات ئه‌و کات له‌ هه‌موو دیلاواردا په‌نجا که‌سی تێدا نه‌بووه قاتیک جلی ته‌واویان له‌به‌رده‌ بێت، ئاوریشمی به‌ دیاریش بدایه‌ته‌ خه‌لک، چلمیان پێ ده‌سه‌ری. باپیرم له‌ جیگایه‌ک که به‌س خودا ده‌زانیت کوینی، له‌سه‌ر ڕیگایه‌ک که به‌س خودا ده‌زانیت چ ڕیگایه‌که، سه‌ر ده‌به‌دریت... سه‌ره‌که‌ی ده‌خه‌نه مه‌شکه‌یه‌ک ئاو و خوێوه و ده‌می ده‌به‌ستن و ده‌یده‌نه‌وه به‌ قافله‌چیه‌کانی تر، ئه‌وانیش ده‌یه‌ننه‌وه بۆ نه‌نکم، یه‌عنی بۆ نه‌نگه‌وره‌م. کاتیک نه‌نکم سه‌ری مه‌شکه‌که ده‌کاته‌وه، ئاوێکی ڕه‌ش و بۆگه‌ن

دیتنه دهری، له گهل کهله سهریک و دوانزه دانی ئالتون. که به قسه ی باوکم بیت تا ئیستاش هر ماون. دهلین دوژمن باپیره گوره یان سهربریوم... دوژمن... ئه وه راستیه که یه تی. من دوو گویم لی رواوه دهرسم، شه ونیه که دهچمه ناو جیگا نیو سوعات له خودا نه پاریمه وه پهحم پییکات و به یانی به زیندوویی و ساغ و سه لامه تی خه بهرم بیتنه وه. ترسه که له گوشت و ئیسقاندایه... ئیستا شار که جاران جیگاهه کی ئاسایی و ئاسایشدار بوو، وا نه ماوه. له هه ندی گه ره کی دیلاواردا مروف نازانیت خه لک به چ زمانیک قسه ده که ن، له ئه ترافی پوژهلای شاره که وه بهرده وام خه لکی دهر و بهر دیتنه ژووری، خه لکیک پیشت که س نه بیینیون، هه تا دهموچاویشیان له به نی ئاده م ناچیت. من هه شت مانگ له مه و بهر بوئه وه ی له حه قیقه ت تیگه م، برا گیان تیگه یشتن له حه قیقه ت شتیکی ئاسان نییه. هه شت مانگ له مه و بهر بوئه وه ی له حه قیقه ت تیگه م، به لی، هه شت مانگی ره بق له وه و بهر، چووم بو ناوچه سنوورییه کان، به لی برا گیان له هر چوارلای دیلاواره وه. نه تهره فیک و نه دووان، له هه موو لایه که وه ... مه به ستم هه م تهره فی چیا به رزه کان و هه م تهره فی بیابانه، هه م که تاره کانی دهریاچه و هه م به ری جهنگل. راسته ئیمه لیتره دانیش تووین و دلما ن خوشه ده لیین دیلاوار یه ک شه قامی هه یه، یه ک سنووری هه یه، به لام گهر وه ک من گه شتیکتان به دوا ی حه قیقه تدا بکر دایه ده تانزانی که دوژمن له هر چوار لاه دزه یکر دوه، ده یان خیلی نیشته جی ئه و هه ریما نه، خیل و عه شره تیک که له دارستان ژیاون، قه وم و تایفه یه ک له سه ر دهریاچه به راوه ماسییه وه سه رقال بوون، کوچه رانیک له تهره فی بیابانه وه که هه تاو دهموچاوی وه ک ره ژووی ره ش براژاندون، هه موو دابزیونه ته دیلاوار. وه ک من و تو خویان به خاوه ن مال ده زانن، وه ک من و تو خویان کردوه به ئه سلی دیلاوار، له و دیو چیا شه وه بهرده وام خه لکانیک داده به زن... راسته زمانیان له زمانی ئیمه ده چیت، به لام غه ربیه ن، ناتوانن هه موو وشه یه ک به پرونی وه ک ئیمه ته له فوزبکه ن، بو

نمونه ناتوانن ۋەك من و تۆ بلىن پونگە، يان قورباقە، يان پاقلە... برا گيان ھەمووى بە جۆرىكى تر دەلین، بە شىۋەيەك ئىنسان دەبىت دەست بخاتە سەر دلى و بلىت وای خاک بەسەرمان چەند سالانىكى تر لەم دىلاۋارەدا كەسىك نابىت بە دروستى عەيب نەبىت بلىت قنگر».

بۇقبۇقىلە تەنیا كەس نەبوو كە ترس لە دەنگ و چاۋیدا بوو، بەشى زۆرى قسەكەران ۋەك ئەو لە غەزەبىكى ناديار و نەينى دەترسان. سەى ئەسلان بە ھىمنى و سەبرەۋە گوى دەگرت، دەيوست بە ھىمنى و ئارامىيە تەۋاۋى گەنچەكان بخاتە ژىر حوكمى وىقارى خۆى. ھەمووان قسەيانكرد «ئال موراد» نەبىت، كە ھەلبەت ھەر خۆى دواتر ھەموو شتەكانى بۇ گىرپامەۋە، ئەو تەنیا بىدەنگى ئەو پۇژەبوو.

ئال موراد ناۋى بىنەمالەكەيان ال المراد بوو. نازانم بۇ بىنەمالەكەيان جۆرە ناۋىكى ۋەھائى ھەبوو، كورپىكى زۆر چكولانە بوو، كەس بە ناۋى خۆيەۋە بانگى نەدەكرد، ھەموو ھەر بە ئال موراد بانگياندەكرد. پەنگ ئالىك بوو، جووتىك چاۋى كالى مندالانە و پاكى ھەبوو، لووتىكى زلېش كە زۆربەى كات زىپكەيەكى بەسەرۋە بوو. ئەو ھەموو شتىكى ئەو پۇژە و پۇژانى دواترى بۇ گىرپامەۋە.

سەى ئەسلان ۋەستا تا دواى، تا كاتىك ئىدى ھەمووان ئارەزوۋى قسە و دەنگى مامۇستايان دەكرد، كە ھاتە گۆ، بىدەنگى و گوڭگرتن لە جوانترىن ئاۋىتەى خۆياندا بوون. سەى ئەسلان، ئەو پۇژە دواى خەۋنىكى دىرىن كەوت، شتىك ھەمىشە لە مېشك و خەيالیدا بوو، گووتى «ئەزىزانم، كورە دلسۆزەكانى ئەم نىشتىمانە، ھەمووتان من دەناسن، منىش زۇرتان باش دەناسم، پۇژى لە دايكبوونى ھەندىكتانم لە بىرە، مندالى ھەندىكى ترتان لە بەرچاۋمە، يادەمە چۆن لە كوچەكانى غەفارىيدا گەرە بوون، چۆن چوونەتە بەر خویندن، چۆن سالى يەكەمى خویندن ھاتوون بۇ قوتابخانە،

سالانى خویندن چیتان له بهر بووه. هه موو دهزانن من ئه ولادم نیه، وه چه م نه خستوته وه، هه ر كه سیک چیروکی منی بیستیت دهزانیت بو. دهزانیت بهنده، هه میشه ترساوم، ده بوو واز له ژيانی خانه وادهیی بهیتم، ده بوو دهستبهرداری ئه و خه ونه بم كه هه موو پیاویکی ئاسایی خه ونی پیوه ده بینیت. من ئه وه ته ی هوشم کردوته وه بیر له دیلاوار ده كه مه وه، هیچ شه ویک نه بووه سهر بخه مه سهر سهرین و پیش ئه وه ی چاوانم بچه خه و بیر له داهاتووی ئه م ولاته نه كه مه وه، خه لکی تر سهرده خه نه سهر بالیف و ئه ستیره ده ژمیرن، سهرده خه نه سهر بالیف و بیر له یاریان ده كه نه وه، من جكه له خه یالی دیلاوار، جكه له مه ستبوون به عه تری گیای ئه م نیشتمانه هیچی تر له خه یالدا نه بووه. هه زار سوپاس بو خودا كه ئیستا له بهرامبه ر پۆلینك كه نجا دانیشتووم كه دهزانن چه ند ساله من چی ده نوسم و باسی چی ده كه م». چاوانی پرېوون له بریقە ی خوشی. دهنگی پرېوو له شور و شه وق، گووتی «من هه موو ژيانم ناشتی خواز بووم. به لام ناشتی عه ریزم به مانای توانا، ناشتی کاتیک ده بیت كه دوژمن لیت بترسیت، هیزت هه بیت، زه برت هه بیت، کاریك كه ییت دوژمن سلّت لی بکاته وه. ئه وه ی عاشقی ناشتی بوو، ده بیت عاشقی هیزیش بیت، ده بیت خوینیشی بو بریژیت. من زور بیرم له چیروکی ئه م خه ونه ی ئیوه کردوته وه. دلناتان ده كه مه وه كه من سوپاسی خودا ده كه م بو ئه م خه ونه... نا واهه زانن هه زم له ئازارتانه، به لام شتیک له و خه ونه دا ده بیینم بیباکیه تی. خه ونیکی بیباکه، خه ونیکه ده ست نا پاریزیت، ره حم به نیچیره كه ی ناکات. له به ره ئه وه ئه و شته ی ئیوه ده بیینن خه ون نیه، به لكو دیوه زمیه و چیتراوه له سهر تاندا، مۆته كه یه و چیتراوه له رۆحتاندا، به هه زاران سال خستوویانه ته ناو خوین و ئیسقانی ئه م میله ته. ئیستا سالانیک زور نیه كه دوژمن لی ره چۆته ده ری، من له بیرمن، له بیرمه چ روه ساریکیان هه بوو، ئیستاش خه وی ئه و رۆژه تر سناکانه ده بینم، ئه و

پۆژانەى سەربازانى دوژمن بە خۆيان و چەك و خودە و پۆستالەكانيانەو
بە دريژى و پانى بە شەقامەكانى ديلاواردا دەهاتن و دەچوون، ژنەكانى
ديلاواريان بە پرچ كيشدەكرده ناو پادگاكانى خۆيان... من هەموويم لە
بيريە. بەلام خۆش خەيالييه؟ كى دەليت دوژمن پويشتوو، دوژمن ليزەيه،
لە ناووە و لە دەروەيه، لەو ديو سنوورەكانەو بە چاو زەقەكانى
تەماشاماندەكات و دەيهويت پەلاماربەدات و لەم ديوەو، لە ناوماندايه، لە ژير
پيستهكەماندايه، چۆتە ناو خەو و خۆراكمان. پۆلەكانى من و باغەوانەكانى
ديلاوار، ئەم خەو مەلەونە گەر باشييهكى هەييت، ئەو هيه بيري خستينەو
كە دوژمن هيه، كە دوژمن نەمردو، كە دوژمن چۆتە ژير پيستهكەمان.
خەو كە لە خوشخەيالى بە ئاگاي هيتاينهو. ئەمە نە ساليكه و نەدوو و
نە سينيە و نە چوارە ئيمە خەوتووین، ئەمە نە دوژمنيكه و نە دووانە و
نە سيانە لە بۆسەدايه بۆمان. دوژمنەكانمان ليزەن، نزیکن، دزەيان كردۆتە
ناخمانەو، دزەيان كردۆتە عەقلمانەو، بە خۆيان و چەقۆكانيانەو چوونەتە
ناو سەرمان، دزەيان كردۆتە ناو عەقلى فەرمانپەرە و سياسسيەكانمانەو.
سەردەمى ئەو بەسەرچوو ميللەتان بيتاك دانيشن... ئيو دەتانەويت چى
بکەن، گەنجە دلاوەرەكانى نيشتيان، دەتانەويت تا مردن دانيشن و لە
ژير ليفەكانتانەو خەون بيينن، دانە چۆقەتان بيت، بلەرز و دووبل بن،
ئيو باغەوانەكانى ديلاوارن، ئەم نيشتيانە باغيكى پازاو هيه، بەهەشتيكي
بيوينهيه، ئيوەش ئەو باغەوانەن كە دەييت بە ئازايەتى خۆتان، بە
خوينى خۆتان، بە عەرەقى خۆتان ئەم باغە ئاوبەدن، ئيوەن باغەوانەكانى
ديلاوار... ئيوەن...». لەگەل هەموو قسەيهكى سەى ئەسلاندا حەماسەت
و دەمارى گەنجەكان بەرزەبوو، هەستياندەكرد گويگرتن لەم پياو
ئيلهام و ئازايەتيان دەدات. ئال مورا كە دانيشتنەكەى ئەو پۆژەى بە
وردهكارييهكى زۆرەو بۆ گيرامەو، گووتى « ئەسلان، هيچ شتيكى
تاييهتى و راستەوخۆى لە ئيمە داوانەكرد، بەلام ئيمە كە هەموو گوى

بيستی وشه‌کانی بووین، ده‌مانینی ماموستا چوَن و به چ هستیکه‌وه
باس له مه‌ترسییه‌کان ده‌کات، موچرک به جه‌سته‌ماندا ده‌هات، زور له
گه‌نجه‌کان له‌رزیان لینه‌اتبوو. شیوازی ماموستا له قسه‌کردندا هیتد کاریگر
و نه‌فسوناویی بوو، ساده‌ترین وشه‌ی ئه‌و له سیحراو‌یت‌ترین رسته‌ی خه‌لک
کاریگری زیاتری له‌سه‌ر گه‌نجان‌ی غه‌فاریی داده‌نا. ماموستا به‌دریژیی
چه‌ندین سه‌عات قسه‌ی بۆ کردین، هه‌موو ده‌مانینی که گریانکی شاراهه
له گه‌رویدایه، به‌لام ئه‌و له‌و که‌سانه‌ بوو که هیچ کات به ته‌واوی نه‌ده‌گریا،
هیچ کاتیش به ته‌واوی پی نه‌ده‌که‌نی، هیچ کات به ته‌واوی تو‌ر نه‌ده‌بوو،
به‌لام هیچ کاتیش به ته‌واوی له ناوه‌وه ئارام نه‌بوو. هه‌ر ئه‌و ده‌موچاره
سه‌یره‌ی وایانکرد من لایی بترسم نه‌وه‌ک خو‌شم بویت».

ئه‌و شه‌وه گه‌نجان‌ی غه‌فاریی تا دره‌نگ له مالی سه‌ی ئه‌سلان ده‌می‌تنه‌وه.
ماموستا پێیان ده‌لێت له‌و خه‌ونه نه‌ترسن، چونکه خه‌ونیکه یه‌کیانده‌خات،
ئامانجی گه‌وره لای ئه‌و گه‌ران بوو بۆ دو‌ژمن، ئاماده‌بوون بوو بۆ جه‌نگ،
ده‌یویست هه‌مووان چاو بکه‌نه‌وه و بزائن له ریزی غه‌ریبه‌کاندا خه‌لکانیک
هه‌ن ده‌یان‌ه‌و‌یت دی‌لاوار له «ره‌وتی می‌ژوو» بسپرنه‌وه.

شه‌و گه‌نجه‌کان سه‌ریان پر‌بوو له رسته ئاگری‌نه‌کانی ماموستا
ئه‌سلان، دل‌یان پر‌بوو له ترسیکی گه‌وره له دو‌ژمن، به هه‌مان ئه‌و
ماشینانه گه‌رانه‌وه که ئیواره پێی هاتبوون. هاواره‌کانی ماموستا، خه‌یالی
هه‌مووانی داگیرکردبوو. ئال موراد گووتی «هه‌موو دل‌نیا‌بووین له رو‌ژانی
داهاتو‌دا له دی‌لاوار شتی سه‌یر رووده‌دات، شتی زور سه‌یر، به‌لام نه‌ تا
ئه‌و ئه‌ندازه‌یه‌ی که دوا‌یی به راستی بینیمان».

ئەو بەيانییە کە من لە گەل ھونەر مەندەکاندا چووم بۆ بنکەى سەرەکی پۆلیس، کەسمان ئاگاداری دەنگوباسە سەیرەکانى ئەو پۆژە نەبووین. دواتر زانیمان کە لە ھەمان کاتدا تەلەفزیۆنەکان پاپۆرتیان لەسەر ڤودانى سى پینشەتانی ناخۆش داوہ کە ھەر سیکیان دۆخیکى شلەزاو و نااسایان لە دیلاوار دروستکردبوو. پۆژى پێشتر، کوڤى جیگرى فەرماندارى دیلاوار لە کاتى ئەسپسواریدا لە دەرەوہى دیلاوار بە دەستى ھەندى نەناس فرێندرابوو، بەشیوەیەکی دێندانە سەرپرەرابوو، لاشەکەشى شەو لە سەر یەکیک لە شەقامە سەرەکییەکانى دیلاوار فرێندرابوو. لەلایەکی ترەوہ دەیان ماسیگر لە دەریاچەى سەر سنووردا بە دەستى تاقمیک لە خەلکانى توندپەویى مەمەدخەسار، گیرابوون و قولاپ خراپووە گەرویان و لاشەکانیان شۆینترابوو، ھەوالى سێھەمیش ڤودانى شەریکی نااسایى بوو لە خویندنگایەکی دیلاواری باشووردا لە نیوان کەسانیکدا کە خەونە ترسناکە دەبینن و کەسانیک کە نایبینن... شەپیک دوازدە قوتابى پۆلیکی تیا دەسپوتیت، کاتیک دەستەیک خویندکار کە ئەو خەونە دەبینن، کۆمەلێکی دى لە ژووریکدا دیلدەکەن و ئاگریان دەدەن.

من و قاسم وەلید و ئاسەف بورھان و مستەفا لەیلان لە پارەوہکەدا وەستابووین و ئاگاداری ھیچ نەبووین، ھەر چوارمان لەوانە بووین کە

بەیانیان گوی لە ھەوال ناگرین. بێ خەیاڵ لە پریشی یەك پالمان دابوو بە دیواری ژووری بەرپووبەری پۆلیسەو و بیئەوێ کەسمان تاقەت و وزە قسە ی ھەب سەیری بنمیچی پارەووەکەمان دەکرد. ھەوا بە جۆریک خنکینەر و گەرم بوو، مەرقەفی دەپیشاند. ئاسەف بورھان کە پریشکی درێژی ھەبوو، بەردەوام بە جۆریکی سەیر دەستی بە پریشیدا دەھینا و پەشوکانی پتوھ دیاربوو. چەندین جار لە بەر خۆیەو ھەگووتی «یەكەم جارە بۆ کاریکی ھونەری بیتم بۆ پۆلیسخانە ... یەكەم جارە». کەسمان ئارەزوومان نەبوو ھیچ تێبینییەك لەسەر قسەكە ی بدەین. پاش کەمێک بەرپووبەری پۆلیس بابەتاھیری ھەزیری ھاتە دەری و بیئەوێ سلالومان لێ بکات، فەرمانی پێتداین دواییکەوین. خۆی بە ھەنگاوی زۆر خێرا دەپۆی، بەلام ئێمە چونکە کەرەستەیکە زۆری نیگارکێشانمان پێبوو، نەماندەتوانی بە ھەمان خێرای دوا ی بکەوین. ماوہیک لە پێشمانەو پوشت بیئەوێ ئاورمان لێ بداتەو، ئێمەش لامان ئاسایی بوو، دەمانزانی ھەندێ لە پۆلیسەکان بە فیترەت بیئەدەب بارھاتوون. دواجار لە جیگایەکدا ھەستا و جاریکی تر بەدەست پێنماییکردینەو دوا ی بکەوین. ئێمە ھەر چوارمان بە پێتمیکی خاوەن دەپوشتین، ھەر چوارمان ... وەلامی ئێمە بۆ ئەو بیحورمەتی و کەم پریشیە ی بەرپووبەری پۆلیس، ئەو ھەبوو خاوەن بەکاوەخۆ برۆین. ھەر سێ ھونەرمەندەکە ھەر بە سروشتی خۆیان، لە فیترەتەو، پۆلیسیان وەك گا و گەمژە سەیردەکرد. ئاخۆ پۆلیس مەخلوقیکی نزمترە لە ھونەرمەند؟ من لەو ھەووە نەمدەتوانی رایەکی تاییەت بە خۆم دروستبکەم. عەقید بابەتاھیر زۆری پێ ناخۆش بوو، بە ناوی ھووتی خۆی و بێ روتبەکە ی بانگییکەیت، بەلام سێ ھونەرمەندەکە بە «کاک بابە تاھیر» بانگیاندەکرد. دواجار ئێمە گەشتینە پارەویک پربوو لە ژووری چۆل، ژوورەکان چەشنیک بوون، پێدەچوو پێشتر ئاوەدان نەبووبن و لە ھیچدا بە کارنەھاتبن. دەبوو نیگارکێشان لەو ژوورانەدا ئیشی خۆیان بکەن. من چۆنیتی ئیشەکەم بۆ

هونرمه‌نده‌كان پوونكرده‌وه. واپريار بوو كومه‌لنك زينداني، كه به به‌پرواي من ده‌بوو له ده‌كس تينه‌په‌رئيت، به جوريكي تيكه‌ل و نه‌ناس بين و وه‌سفي پياوي خه‌ونه‌كانيان بكن. دواي شه‌وي هه‌موو گيراوه‌كان له وه‌سفي خويان بوونه‌وه، نيكاركيشان هه‌ر يه‌كه‌ي به پيئي سه‌ليقه و تيگه‌يشتنى خوي، به جيا و له ژووريكي سه‌ربه‌خودا، نيكاريكي فانتوم له پوخساري خه‌ونه‌كه بكيشيت، به جوريك هه‌چ يه‌ك له نيكاركيشه‌كان ويته‌ي ئه‌ويديكه نه‌بينن. من گويم له شه‌هاده‌تي زيندانيه‌كان گرت، خه‌ونه‌كه گه‌رچي هه‌ميشه يه‌ك بابه‌تي هه‌بوو، به‌لام به‌رده‌وام له كاتي جيا و فه‌زاي جيا دا پرويده‌دا، زوربه‌ي ئه‌وانه‌ي خه‌ونيان ده‌بينى ده‌يانگوت پيشتر ترسيكي نادياريان هه‌بووه، به‌لام هه‌چ كات بيريان له‌وه نه‌كردوته‌وه يه‌كئنگ سهريان بپرئيت. پيكر خه‌وبينه‌كان ئاره‌زوويه‌كي دپندانه‌يان هه‌بوو شه‌و پياوه بدۆزنه‌وه و بيكوژن. هه‌نديكيان دوودل بوون و نه‌يانده‌زاني، ئايا سه‌ره‌تا ئاره‌زووي كوشتيان هه‌بووه و دواتر خه‌ونه‌كه هاتوته ژيانانه‌وه، ياخود خه‌ونه‌كه شه‌و ئاره‌زووه‌ي تيدا چاندوون؟ . وه‌ك شه‌و بوو خه‌ونه‌كه به جوريك سه‌ري لئ تيكدا بن، خه‌ون و ژيانيان بۆ له يه‌ك جيا نه‌كرئته‌وه. زوريان باوه‌ريان به‌وه بوو كه شه‌وي ئازاريان ده‌دات جادويه‌كي راسته‌قينيه و ده‌يه‌ويت رۆحيان ويرانبكات، هه‌زيكي نه‌ينييه و ده‌يه‌ويت بيانترسيئيت و له پيگاي جادوه‌وه گيرۆده‌يانبكات.

ئيشي هونرمه‌نده‌كان ئاسان نه‌بوو، هه‌ر سيكيان ده‌يانزاني كه ده‌بيت بي ئاگاي يه‌ك نيكاريك بكيشن كه تا پاده‌يه‌كي زور له زوربه‌ي سيفاتا نزيك بيت له يه‌كه‌وه. حاكمانى ديلاوار ده‌موچاوينكي دياريكراويان ده‌ويست. ئه‌وان پيشتر تاقيكردنه‌وي وا سه‌ختيان نه‌ديبوو، ئاسه‌ف بورهان زوو زوو ده‌يگوت «ئاخر ئيمه ستيلمان له يه‌ك ناچيت». به‌پيوه‌به‌ري پۆليس پيشتر شه‌و وشه‌يه‌ي نه‌بيستبوو، بيته‌وه‌ي خوي وا ده‌ربخات كه له ماناي وشه‌كه تيناگات گووتي «هه‌ولبدن ستيلتان به يه‌ك بخوات.

چونکە ئەم نیکارانە ی ئیو دەیکیشن، بایەخیکی گەورە ی لەسەر مان و نەمانی شارەکە هەیە». من قسەکانیم وەک زیادەپەویی وەرگرت، هەلبەت کێشەیهک هەبوو، بەلام قسەکردن لەسەر مان و نەمانی دیلاوار و لەو کاتەدا، گەورەکردنیککی بێبایەخ و پوچی دەسلەتداران بوو. بەرپوێبەری پۆلیس بۆئەوێ قسەکە ی پوونیکاتەوێ گووتی «دوینی چەندین پیاوی ئاینی، باسیان لەوێ کردووە کە شەیتان پەلاماری دیلاواری داو، هەندیکیان گووتوویانە دوژمن سیحربازەکانی هیناوێ تا جادو لەم شارە بکەن و ژمارەیهکی زۆر جادوباز کە لەمسەر و سەری دونیاوێ هاتوون ئیستا بە بەرگی شاردراووێ لێرن، ئەم قسانە خەلکانیککی نەفام لە خستە دەبات، دوینی کورپیک خوشکەکە ی خۆی کوشتوو و لە کاتی لێرسینەوێدا گووتوویتی لە ژێر کاریگەری خەوێکەدا ئەو کاری کردووە... دەبینن خالە گیان، دەبینن، خەلکی لە ئیستاوێ شتەکیان کردوێ بەهانیە بکۆژن، دەزانن چۆن... خوشکەکە ی گۆشاو گۆش سەربریو، گۆشاوگۆش و بە کەللەسەرەکە یوێ وێنەیهکی خۆی گرتوو، هەلبەت لە ژێر لێرسینەوێدا بۆمان دەرکەوت کە ئەسلەن ئەو خەوێ نەبینو، ئەسلەن هەر نازانیت خەوێکە چییە و چۆن... ماوێیهکی دی دەبینن هەر کەسیک هەلدەستیت و دەلیت خەوێم بینو و دەست دەخاتە خوینی عالەم. سویندەخۆم کە ئەم خەوێ بوونی نییە... سویندەخۆم هەموو دروستکراوی ئەم خەلکە نەخۆشەیه کە مەبەستیانە بەهانیە بۆ ئیشی ناقانونی بهێننەو. ئەم دیلاواری تا ماوێ قانون تیا حاکم نابیت، من خۆم و باو باپیرم لەم شارەدا بەرپرسی پۆلیس بووین، دەمیک ئێمە ئیدارە ی پۆلیسمان لە دەست بوو، خەلکی بە پۆلیسیان دەگووت حەیتە، دەیانگووت جەندرمە و قلتە ی بی پلێتە و نازانم چی... بەلام لە قسەو باسی پەسەمی دەریبکەن، لە نێوان خۆماندا بیت، من ئەسلەن باوێرم بەم خەوێ نییە، دوینی پیک و راست ئەوێم بە جەنابی حاکمی عەسکەری گووت، کە پێتوایە خەوێکە جوێکە لە پێشبینی و ئەو

قسه هه‌له‌ت و په‌لاتانه، هه‌ندی سیاسی خوا سه‌لامه‌تیا بکات به دوی به‌وکتێن شتدا ده‌که‌پین بۆ ئه‌وه‌ی بڵێن ئا با تو‌زیکێ تر گونی ئه‌و خه‌لکه‌ به‌پێتین ... می‌زده‌که‌م به‌ پوتبه‌که‌مدا گه‌ر ئه‌م خه‌ونه‌ راست بیت و بوونی هه‌بیت. خه‌ته‌ره، به‌لێ خه‌ته‌ره... به‌لام خه‌ته‌ره‌که‌ی له‌ کونجیکێ تره‌وه‌ دیت. عه‌زیزم هه‌مووی بای کونه‌ په‌شیکێ تره‌ که‌ ئێوه‌ نایزانن».

گه‌رچی قسه‌کانی جه‌نابی عه‌قید شتیکێ خراپی تێدانه‌بوو، به‌لام شیوازی گووته‌که‌ی جو‌ریک له‌ گه‌م‌ژی پێوه‌ دیاربوو. هه‌نهرمه‌نده‌کان به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان ده‌ترسان. تا ده‌هات پتر هه‌ستیانه‌کرد ئه‌و ئه‌رکه‌ی چوونه‌ته‌ ژێر باری ئه‌رکیکی سیاسیی به‌ ئێشیکێ هه‌نهریی بیت، من به‌ گوینی هه‌ر سێکیاندا چرپاندم که‌ ده‌توانن تا کات تینه‌په‌پیوه‌ و شته‌که‌ له‌ ده‌ست ده‌رنه‌چووه‌ په‌شیمان ببه‌وه‌ و من هۆیه‌کی ماقول ده‌تاشم، تا جه‌نابی عه‌قید رازیبکات و به‌ریان نه‌گریت. به‌لام سروشتی هه‌نهرمه‌ندان گه‌لیک دوودیو و نا‌کوکه‌، بۆ هه‌ندی له‌وان تا ئێشه‌که‌ پوو له‌ سه‌رکێشی و ورژان بیت، جوانتر ده‌نوێنیت. ئاسه‌ف بورهان که‌ به‌ پێشه‌ درێژه‌که‌یه‌وه‌ له‌ دووانه‌که‌ی دی زیاتر ده‌ترسا، به‌ر له‌ هه‌موویان گووتی «نا پێتوار به‌گ، نا. راسته‌ فرمانه‌که‌ مه‌ترسی خۆی هه‌یه‌، به‌لام من به‌ خۆش‌حالییه‌وه‌ ئامیز بۆ جو‌ره‌ ترسی وه‌ها ده‌که‌مه‌وه‌». وای گووت و دوودییه‌کی شاردراره‌ له‌ چاویدا ده‌بریسکایه‌وه‌.

له‌ نیوه‌پۆدا دیله‌کان یه‌که‌یه‌که‌ گه‌شتن، یه‌که‌یه‌که‌ ده‌ستیان به‌ گێرانه‌وه‌ی چیرۆکی خۆیان کرد. میرئه‌ودال یه‌کێک بوو له‌وانه‌ی هه‌لبژێردرابوو چیرۆکی خۆی بۆ نیگارکێشان وه‌سفبکات، تاکه‌ که‌سێک بوو له‌ زیندانییه‌کان که‌ به‌ زنجیره‌وه‌ هینابوویان، پۆلیسه‌کان گووتیان خۆی پێداگری کردوه‌ له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی ده‌یه‌وینت چیرۆکی خه‌ونه‌که‌ی بگێڕیته‌وه‌، به‌لام هه‌سته‌که‌م ویستبووی بیته‌ده‌ری، که‌مێک هه‌وا بخوات و

پوناکی به ربکه ویت و شوینیکی دی له زیندانه کهدا ببینیت. بینینه وهی میر
 خوشحالیکردم، له راستیدا ههستم به گوناھیکی گه وره دهکرد به رامبه ری،
 وابیرمده کرده وه که ئه وه ئیمه بووین نه مانتوانی هیچ کومه کیککی راسته قینه
 پیشکesh بهم پیاوه بکهین که له دهست خولیا و موته کیککی ئازار به خوش
 ده نالینیت. له جاران پهنگ زهر دتر و غه مگیتتر دیار بوو. دهستیک بیجامه ی
 سووری له بهردابوو، که له گهل زلی و که ته یی خویدا هیشتا به به ری
 گه وره بوو. یه کهم جار بوو له ژیانمدا مروفتیک بینم له بیجامه ی سوور
 و زنجیردا. قژی به جوریک که ههستمکرد شیوازیک تابه تی شیتان بیت
 که وتبووه سهر چاوی. ههر هات و دانیشست، بینته وهی کهس هیچی لی
 بپرست گوتی «کیشه خه ونه که نییه، به لکو ئه وه یه له بیداریشدا وازم
 لینا هینیت». زور قسه یکرد، چه ندجار خه ونه که ی وهک خوی گیرایه وه، که
 قسه یده کرد زوو زوو سهیری منی ده کرد، وهک بپرست «ئه ها... تهره س،
 تو چی ده که یت لیره». زور باسی ههسته سارد و غه مگینه کانی خوی
 کرد، ئه وه ئازاری دهدا که بیده سه لاته و دهستی به هیچ شتیکدا ناگات
 توله ی به دبختی خوی پی بکاته وه، خوی گهلک به که ساس و به شخوراو
 ده بینی، وهک مروفتیک زولمیک گه وره ی لیکراییت و زالمه که ی هیشتا ئازاد
 و بیسزا بیت. گووتی به رده وام ههسته دکات ئه و پیاوه یان که سانیک
 تری وهک ئه و به دوا یه وهن، ترسیکی هه یه که ئه گهر غافل بیت نامبازی
 ده بن و سه ری ده بن. شیوه ی قسه کردن و سهیرکردنی، شله ژانیک قوولی
 دهروونی تیا ده بینرا... چاوانی چیترا له چاوانی پیاوه نه جیبزاده که ی جاران
 نه ده چوو، به لکو له شیتیک ده چوو، وه سواسیک دهروونی بیخوات. من
 له ئازاری میر تیده گه یشتم. به بروای من، مروف گهر هه میسه عاقل
 یان هه میسه شیت بایه هه ردوکیان جوریک بوون له به خته وه ری، به لام
 به شی هه ره زوری مروقه کان، ماوه یه ک شیت و ماوه یه ک عاقلن، ئه وهش
 ئازار و ئه شکه نه یه کی قوول دروسته دکات. میر ئه ودالیش ئه و ساتانه

که تووشی رابوونیکى کتوپرى عه‌قل ده‌هات و خه‌ونه‌که‌ى له‌ بیرده‌کرد، ده‌بیینی به‌رامبه‌ر به‌ رۆحى خۆى بێده‌سه‌لاته‌ و ئازارى ده‌چه‌شت. دواچار به‌ر له‌وه‌ى هه‌ستیت و بیه‌نه‌ ده‌روه‌ه‌ ڕوویکرده‌ من و گووتى «به‌ جه‌نابى عه‌قید باب‌ه‌ تاهیر بلى به‌رمبدا، به‌ دکتۆر سیامه‌ند بلى کارىک بکات بێمه‌ ده‌رى، گرتنى من سوودى نییه‌. ده‌مه‌وێت تا قمیک دروستبکهم، که‌شتیک به‌ سه‌ر زه‌ویدا ده‌ست پێکه‌ین، هه‌موو دونیا و هه‌موو ولاتانى سه‌ر زه‌وى بگه‌رپین تا ئه‌و که‌سه‌ ده‌دۆزینه‌وه‌ و ده‌یکوژین». من له‌گه‌ل پاسه‌وانه‌که‌دا ده‌ستیم گرت و گووتم «جه‌نابى میر، تکایه‌... تکایه‌، تا ده‌توانیت ئارام به‌، خه‌ونه‌که‌ و حه‌قیقه‌ت تیکه‌ل مه‌که‌. باوه‌رناکه‌م ئه‌وه‌ى له‌ خه‌ونه‌که‌دا ده‌بیین که‌سینکى راسته‌قینه‌ بیت، هه‌ولبده‌ خه‌یاله‌که‌ى له‌سه‌رى خۆتا بکوژیت و بیرى لى نه‌که‌یته‌وه‌». گووتى «وامنیش بیرم لى نه‌کرده‌وه‌، وا منیش توانیم له‌ خه‌ون و خه‌یالى خۆم ده‌ربیکهم، ئه‌ى چى له‌وه‌ هه‌موو خه‌لکه‌ى تر ده‌که‌یت؟ ... چى له‌ هه‌موو دى‌لاوار ده‌که‌یت؟ . عه‌زیزم ئه‌وه‌ چارى نییه‌، نه‌یگریت و به‌ ده‌ستى خۆت نه‌یکوژیت، چارى نییه‌». هه‌ر ده‌م‌وده‌ست له‌ویدا هه‌ستمکرد، داواکه‌م له‌ جه‌نابى میرئه‌ودال پوچ و بى‌مانایه‌، چونکه‌ ئه‌وه‌تا خۆم وه‌ک هه‌موو ئه‌وانى دى له‌ ناو جه‌رگه‌ى ماشینیکی گه‌وره‌دام که‌ ئیشمان ئه‌وه‌یه‌، خه‌ونه‌که‌ له‌ حه‌قیقه‌ت نزیک بکه‌ینه‌وه‌.

پرس و گفتوگۆى نیاوان نیگارکێشه‌کان و زیندانیه‌کان چه‌ندین سه‌عاتى خایه‌ند. من به‌ ئیشیکى گونجاوم نه‌زانى به‌شدارییه‌ک له‌و قسانه‌دا بکه‌م. نیگارکێشان ته‌نیا پرسیاریان له‌ ڕوخسارى ئه‌و مرقفه‌ ده‌کرد. له‌ هه‌موو شتیکیان پرسى، له‌ ڕه‌نگى، له‌ چاوى، له‌ برۆى، له‌ درێژى، له‌ پانى، له‌ لاوازی، له‌ ڕیشى، له‌ سمپلى و له‌ ده‌یان شتى تر. له‌ راستیدا گه‌رچى لى‌کچوونیکى گشتى له‌ قسه‌کاندا هه‌بوو، به‌لام به‌شى ئه‌وه‌ نه‌بوو، مرقف بلیت هه‌موو دیله‌کان یه‌ک خه‌ونى وه‌کو یه‌ک و یه‌ک فیه‌گه‌رى هاوشیوه‌یان بپنیه‌، هه‌ستمکرد نیگاریک خه‌یاله‌ و خه‌یال هاتوو، وێنه‌یه‌ک به‌ فه‌تتازیا

دروستكراوه و ديلهكان ههر يهك بهخشيويټى به ئويدى، ئىستا ههنديكيان
ئهو وينهيه به وردى و ههنديكيان تىكهه به خهيالانى تاييهت دهگيرنهوه.
دلنيانهبووم لهوهى ئاخو وينهكان له يهك دهچن، بهلام دلنيابووم ههر
سيكيان وينهى سى پياوى لاوازي ئهسمهه و چاو غههگين و قز كورت و
پيشهاتوو و چهناكه باريك دهكيشن.

له نزىكى سهعات چواري ئىوارهدا نىكار كيشهكان ههر يهكهيان چوونه
ژووريك بو كيشانى روخسارى ئهو پياوهى له خهونهكاندا دهردهكهوت،
من پيش ئهوان به خىزايى پولىسخانهه بهجههتشت تا بگهريمهوه و فرياي
ئيشى ئىوارههه بكهوم.

ئەو پۇژە كەڭگەرامەوۈ بۇ كۆمەكى مامە سىيام، بەر دەرگای عبادەكە، زۆر زياتر لە پۇژان شەلەژاو و پەر خەلك بوو، زۆرىنەى نەخۆشەكان كۆپ و كچى گەنج بوون كە لەلایەن دايك و باوك و خزم و كەسیانەوۈ قۇلبەست ھىنرابوون تا تاكە پزىشكەكەى دىلاوار بىيانىنىت. بەوۈدا زۆربەى نەخۆشەكان گەنجانى توندكار و ھەلچوو بوون، كە گرتن و ئارامكردنەوۈيان ئاسان نىيە، ھەر نەخۆشەك و زیاد لە سى كەس لەگەلیدا ھاتبوون، كە ھەندىك لەو ھاودەمانە لە خودى نەخۆشەكان تۆرەتر و شپەرزەتر دەیاننواند، بە درىژاى ماوۈى كاركردنم لەم خانەى دەرۈونەدا، دەمىنى كە ھاودەمى نەخۆشەكان بىمارتر لە خودى نەخۆشەكان ديارن. جەنجالى ئەو پۇژە، زۆر كارىگەر بوو. بۇ يەكەمجار ھەستەمكرد چىتر ئەم جىگا بچوكە ئەو ھەموو نەخۆشە ناگرىت، ئىتر ئەم دەرۈونخانەيەش پۇژگارى بەرەو كۆتايى دەروات و سەردەمى بەسەر چوۈە.

نەخۆشەكان تەواۋى ھۆلى چاۋەروانىيەكەيان پەركردبوو، لە دەرەوۈ لەسەر پلەكەكان كۆبووۈبوونەوۈ، ھەندى كە نەيانتوانى بوو خۇيان بپەستىننە ژوورى، لە بەردەرگای بىناكە و لەسەر شەقامە گشتىيەكە كۆمەل بووۈبون. من بەزەحمەت و دواى پالەپەستۆيەكى زۆر گەيشتمە بەردەم مامم كە ھەم خۆى ژمارەى بە نەخۆشەكان دەدا و ھەم خۆيشى پشكىنى بۇ دەكردن.

که منی بینی به نیگه رانییه وه گووتی «برازا گیان، ده بینیت شته کان له دهسه لات دهرچوون. گهر وا بروات ده بیت له کوتایی ئه م ههفته یه را دهرگای عیاده که دابخهین. تکایه پتیا ن بلن برۆن و کاتیکی تر وهرنه وه. من گهر مانگیکیش لیتره دانیشم و نهخۆش بینم ههر فریانا که وم». ههلبهت قسه ی وا بیسوود بوو، خه لکانیکی زۆر دههاتنه ئیره، چونکه په ناگا و شوینی تریان نه بوو پرووی تیکهن. من گووتم «به مجۆره بروات، ته واوی دیلاوار ده رژیت به سه رماندا». مامم به غه مگینییه وه سه یریکردم و گووتی «پاستده کهیت، بیته وه ی هیچ عیلاجیکمان پیتیت». منیش به نا ئومیدییه وه سه یرمکرد و گووتم «پاسته. ئاخیر عیلاجی چیمان پیتیت و بو چه ند که س؟».

ئه وه ی له هه ندی له نهخۆشه کانی ئه و پۆزه سه رنجد، ئه وه بوو خه ونه که یان نه دیوو، به لام ترسیکی ناوه کیان هه ست پیکردبوو، تووشی فۆبایه کی کتوپر بوو بوون، هه ندیکیان بی هیچ هۆ و به هانا یه کی پۆشن، ترسیکی گه وره یان هه ست پیکردبوو، خواستیکیان لادروست بوو بوو خۆیان بشارنه وه، تووشی وه سواس و گینگلی ئه وه بوو بوون که چاویکی نه ئینی به دوا یانه وه یه، هه ندیکیان تووشی هه لچوونی هیس تیری بوو بوون و که وتبوونه په لاماردانی ههر که سیک و ههر شتیکی نزیک له خۆیان. مامه سیام گووتی «ترسه که شتی که له ناخی خه لکی دیلاواردا هه یه، پنیوستی به هیچ به هانه یه ک نییه بو ئه وه ی زیندوو بیته وه. زۆربه ی نهخۆشه کان هه سته ده که ن کاره ساتیک به پنیوه یه، شتیک وه ک بومه له رزه یان توفان یان چه شنیک له تاعونی ره ش که له زه مانن زوودا بووه، زۆربه ی نهخۆشه کان قسه له و جۆره ترسه ده که ن، پتشیان وایه نه فره تیک، دۆعایه کی خراپ له شاره که کراوه. ههر که سیک بیتو رقی له یه کیک بیت، ئه و به تاوانبار ده زانیت، ئه مرق نهخۆشیکم هه بوو، خوشکه بچو که که ی خۆی، که ته مه نی شه شه سه له به مایه ی هه موو نه گبه تی شاره که ده زانی». له کاتی که دا له

جله پزیشکیه سپیه‌کانیدا ته‌واو نیگه‌ران و بیچاره ده‌رده‌که‌وت، پتینگوتم «سبه‌ی بچۆ بۆ لای پرۆفیسۆر به‌هنام، له‌ مۆزه‌خانه‌ی گشتی، هه‌ستده‌که‌م من و تو هه‌ردوو‌کمان زانیاریمان له‌سه‌ر میژووی ئهم‌ شاره‌ نییه‌. له‌ راستیدا هیچ کات هه‌ستم نه‌کردوه پتووستیم به‌وه‌ بیت، که ده‌بیت شتیک له‌سه‌ر میژووی ئهم‌ شاره‌ بزاتم. دیلاوار چیه‌ و میژووی چیه‌، مرۆف هه‌ر ده‌خوینتیه‌وه‌ باشتره‌ میژووی فه‌ره‌نسا یان روس، یاخود چین بخوینتیه‌وه‌. میژووی دیلاوار ... میژووی دیلاوار. به‌رده‌وام باسی ئه‌وه‌ ده‌که‌ن، ده‌مه‌وینت بزاتم پرۆفیسۆر به‌هنام ده‌لێت چی».

مامم به‌رده‌وام به‌ ده‌ست که‌می زانیارییه‌کانی خۆیه‌وه‌ ده‌ینالاند، هه‌ندی جار ده‌ستی ده‌گرت به‌ سه‌رییه‌وه‌ و ده‌یگووت «سه‌رم وه‌ک بیابانی لی هاتوه‌، سه‌رم بووه‌ به‌سه‌حرای لووت، ته‌یر هیلانه‌ی تیندا ناکات». که ده‌یزانی پتووستی به‌ زانیاری زۆرتره‌ و ده‌بیت کاتیکی زیاتر بۆ خویندنه‌وه‌ دابنیت وه‌رژ ده‌بوو، ده‌یگووت «خوای گه‌وره‌، پیتوار من که‌ی له‌ عومری خویندنه‌وه‌دا ماوم، هاو‌پێکانم ئێستا ئه‌ندامی جه‌معییه‌تی شاهانه‌ن له‌ بریتانیا، خه‌لک له‌م ته‌مه‌نه‌ی مندا داده‌نیشن و توتی فێری حیکایه‌ت ده‌که‌ن یان به‌سواری ئه‌سپ و له‌گه‌ل تاژی په‌سه‌ندا ده‌چن بۆ راوه‌ که‌رویشک، هه‌ر هیچ نه‌بیت له‌مال پۆبیک له‌به‌رده‌که‌ن و له‌ باغه‌چه‌که‌یاندا پۆژنامه‌ ده‌خوینتیه‌وه‌ ... وای چۆن ژیا‌نی خۆم به‌هه‌در دا». من خه‌نده‌یه‌کم ده‌گرت و نه‌مه‌زانی بلیم چی. جارێک گووتی «ئهم‌ ئیشه‌ی ئیمه‌، پتووستی به‌وه‌یه‌، مرۆف له‌سه‌ر هه‌موو شت زانیاری هه‌بیت، کیشه‌ی ده‌روون ئه‌وه‌یه‌ که له‌ هه‌موو شتیکدا خۆی قووتده‌کاته‌وه‌... له‌ هه‌موو شتیکدا. ئێنسان ده‌بیت له‌ جو‌ری دار و دره‌خته‌وه‌ بپیشکینیت تا ده‌گاته‌ جه‌شنی جانه‌وه‌ر و مار و میروو، ده‌روون هه‌موو شتی دونیای تیندایه‌».

ئهو شه‌وه‌ زۆر دره‌نگ که‌پایه‌وه‌ بۆ مانی. نزیک‌ی سه‌عات هه‌شت جگه‌

له دوو سئ نه‌خۆش که سووربوون تا کوتایی بمیننه‌وه، ده‌روونخانه‌که ته‌واو خالی بوو، بۆ عاره‌قی نه‌خۆش و میوانان هیشتا له ژووره‌که‌دا بوو، هه‌وای پانکه کۆن و ژه‌نگاوییه‌که ئه‌و بۆنه‌ی به‌ توندی گێژده‌دا و به‌ختیاری ده‌یکرد به‌ که‌پووی مندا. منیش و مامم وه‌ک هه‌ر ئیستا له‌ که‌رماویکی تورکی هاتبینه‌ده‌ر تک تک عاره‌ق له‌ گیانمان ده‌چۆرا. دوا‌ی په‌وانه‌کرنی دوا‌ که‌س و داخستنی ده‌رگای عیاده‌که، مامم ده‌ستکێشه‌ سپیه‌کانی دا‌که‌ند و له‌ جانتاکه‌ی نه‌خشه‌یه‌کی که‌وره‌ی ده‌ره‌ینا و گووتی «چه‌نابی فه‌رماندار و ئەندامانی کونفیدراسیۆن له‌سه‌ر کردنه‌وه‌ی یه‌که‌م شیتخانه‌ پازیبوون، ئه‌مه‌ یه‌که‌م جاره‌ دیلاوار دان به‌بوونی شیتخانه‌ی خۆیدا ده‌نیت». به‌ده‌سته‌سپریکی سپی عاره‌قه‌که‌ی سپی و گووتی «هه‌لبه‌ت ئیمه‌ ناوی نانێین شیتخانه‌، وشه‌یه‌کی وه‌ها کاریکه‌رییه‌کی خراپی له‌سه‌ر باری ده‌روونی نه‌خۆشه‌کان و که‌سوکاریان ده‌بیت، ناوی ده‌نێین سه‌نته‌ری ته‌ندورستی ده‌روونی». من سه‌پریکی نه‌خشه‌که‌م کرد و پرسیم «به‌لام ئه‌وه‌ چییه‌؟». زه‌رده‌خه‌یه‌کی مه‌که‌ربازانه‌ی گرت و چاویکی نه‌رم دا‌گرت و گووتی «ها .. له‌ مامی خۆت مه‌ترسه‌. من له‌گه‌ل ده‌رچوونی بپیاره‌که‌دا، پارچه‌یه‌ک زه‌ویم له‌ به‌پۆه‌به‌ری شاره‌وانی سه‌ند، ها .. ده‌زانی به‌پۆه‌به‌ری شاره‌وانی ناوی چییه‌، ناوی هاردییانییه‌. به‌لێ واده‌زانم ناوی بئه‌ماله‌که‌یان هاردییانییه‌، سه‌ر به‌ ئیلاتی هاردیانن». من به‌سه‌رسامییه‌وه‌ پرسیم «پارچه‌ زه‌وی بۆ چی؟». گووتی «هه‌لبه‌ت نامه‌وێت دیلاوار جارێکی تر بێ شیتخانه‌ بیت. شاره‌که‌ که‌وره‌ بووه‌، پتووستی به‌ سه‌نته‌ریکی ده‌روونی که‌وره‌ هه‌یه‌، له‌سه‌ر ئه‌و پارچه‌ زه‌وییه‌ شیتخانه‌یه‌کی که‌وره‌ دروستده‌که‌ین، تا ئیستا دیلاوار به‌ زیندانه‌کانی ناسراوه‌، له‌م‌رۆ به‌ دواوه‌ ده‌بیت به‌ شیتخانه‌کانیشیدا بناسریته‌وه‌. هه‌موو ئه‌م به‌یانییه‌ له‌گه‌ل ئەندازیار مسته‌فا باسیلیدا خه‌ریک کێشانی نه‌خشه‌یه‌کی سه‌ره‌تایی بووین بۆ شیتخانه‌که‌، لی‌ره‌ پتووستیمان به‌ شیتخانه‌ی زۆره‌ ... یان نازانم په‌نگه‌ دوا‌جار پتووستیمان به‌ هیچ نه‌بیت، ته‌نیا بگه‌ڕێین و که‌ر

چەند عاقلێك هەبن لە ناوهراستی شاردا لە سێدارەیان بدهین و خۆمان
 بزگار بكەین». من پێكەنیم و گووتم «چی؟ ها؟ گەر بە تەمای ئەو
 بین شیتخانەك لە بنەوهرێ دروستبكەین، چەند سالی دەوێت تا تەواو
 دەبێت، سالیك؟ دووان؟ دە؟ . ها بەس خوا خۆی دەزانێت پرۆژەكی
 وا كەئێ دەست پێدەكات و كەئێ تەواو دەبێت». مامە سیام سەریكی
 لەقاند و گووتی «بیرمان لەو كردۆتەو، هەر دەمانەوێت كات بە فێرۆ
 نەچێت، تۆزێك خێرایى بهێنینه میژووی شارەكەو، تۆزێك خێرایى. لە
 ئێستادا شیتخانەكە لە دیلاواری خۆرئاوا، لە جێگەئێ زیندانه كۆنەكەئێ مالى
 شوکور ئاغا كە چەندین ساله چۆله دەكرێتەو. ئەو دەكەئێ بێكەئێكی
 كاتى. تۆ پێم بلێ كەس دەناسیت؟ من پێوێستم بە سەركاریكی وریایە
 بتوانێت بە خێرایى ئەو جێگایەمان بۆ پاكبكاتەو و بەپێى پلانیكی باش
 تەخت و جێخەو و كەلوپەلى پێوێست بخاتە ژوورەكان... كەس دەناسیت،
 یەكێكی باش كاروباری وا راپەرێنیت؟ یان لێگەرێ، سێفەرێ كۆرێ مامە
 شەهاب لە تۆ باشتره، ئەو سەری زیاتر لەو جۆره ئێشانه دایه... نا، نا،
 نا.. تۆ هیچ مەكە، تۆ بەس بەیانى بچۆ بۆ لای پرۆفیسۆر بەهنام، خۆم
 قسەم لەگەل كردو، دوێنێ شەو تەلەفونم بۆ كرد و گووتم برازاكەم
 دەنێزمە خزمەتتان. ئا، بەلام لە دوێنێو تەنیا لە بیری ئەو دایەم كە
 زوو ئەم عیادەئێ دابخەین و سەنتەرێكی دەروونی گەرە بکەئێهە. من
 دوێنێ لەگەل راپۆزكارى بالای كاروباری تەندروستی قسەمكرد، خۆی
 هاوڕێهەكی نزیکى وەزیری تەندروستیه. ئەو تەواوئێ مەسەرەفێ جێگاكە
 دەخاتە ئەستۆئێ وەزارەت. دەبێت سوپاسی خۆا بكەئێن كە جێگایەكی وا لە
 شوێنێكی دواكەوتووی وەك دیلاواردا هەیه. من هەموو شتیكم بۆ جەنابی
 راپۆزكار پووێنكردو. هەستەمكرد هەست بە شانازی دەكات دیلاوار لە
 پال زیندانه گەرەكاندا، كۆمەلێك شیتخانەئێ گەرەشێ تێدا بێت، دەگووت
 دەبێت بە یەكێك لە نیشانهكانی گەشه و پیشكەوتن... نازانم، كێ چۆزانیت،

رەنگە لەسەر ھەقیش بێت». مامە سیام لەگەڵ ماندووبوونی زۆری ئەو رۆژدا ئارەزوویەکی باشی ھەبوو بەردەوام قسەبکات. گووتی «پێنوار، من زۆر بیر لە تۆ دەکەمەو. گەر عیادەکە داخەین تۆ بکەم بە چی؟ ٤ ھەزێفەیکت بدەم؟». نازانم ھیچ ئارەزوویەکت ھەیە بێت بۆ شیتخانەکە، ھەزەدەیکت لەوێش لەگەڵمدا ئیشبکەیت؟ من زۆر پێویستم بە تۆیە». من ھیچم نەگووت، لە راستیدا نەمدەزانی چی بڵێم، گوتم «پرسیاری من ئەوێ، ئەم شیتخانە ھەر بکریتەو، چەند شیت لە خۆی دەگریت ... لێت ناشارمەو، من ترسێک دایگرتووم، لە ھەموو شتێک دەترسم، بەلام بە تایبەت لەم شیتخانە ھەر زۆر دەترسم». مامە سیام پیاویکی زیرەک بوو خۆی دەیزانی من ترسێکی گەورەم لەو ھە ھە ھە لە شیتخانەکە ناپراستەوخۆ ببین بە جەلادیکی بێزەحم کە ئیشمان تەنیا بەستەو و ئازاردانی خەلک بێت. مامە بە گومانیکێ کەمیک چەپەلەو ھە سەیریکردم و گووتی «پێنوار دانیشە، دانیشە بەرلەو ھەر دەبێت ھەندێ شتی تەرت بۆ ھەربکەمەو، تۆ تا ئێستا گەنجیکێ بەرزبینی. چی پێدەلێن؟ ئا ... ئایدیالیست... بەلێ ئایدیالیستیت. خۆت دەزانیت گەنجیکێ ئایدیالیست واتای چی؟ دەزانیت؟ دە زۆر باشە». ھەندێ جار زۆر رەقە لە قسە ھەر مامە دەبوو، بەلام ھەندێ جار بە پێچەوانەو. ئەم شەو لەو شەوانە بوو کە دانیابووم قسە ھەر گەنج و تایبەت دەکات. گووتی «بەلێ. پێنوار گۆنیکرە ئەم شتانە ھەر پێت دەلێم زۆر گەنج و دەبێت تەنیا بۆ خۆتیان ھەلبگریت. ھەندێ شت ھە ھە مەرۆف ناییت بۆ ھیچ کەسێ بەرکێنیت، ھەتا عەزیزترین کەسیش، بەلام من زۆر جار خولایەکی خراب دەمگریت، چی لە دەرووندایە ھەلبێژم. من نزیکێ دەسالا ئەم عیادە ھەم داناو، بەلام راست دەوێت بە دەگەن تەنیا ھەر خۆشیک چاکبکەمەو. من دکتۆریکی سەرکەوتوو نیم. بەشی ئەو خۆم دەناسم و دەزانم کە دکتۆریکی سەرکەوتوو نیم. فاشیلیم... خۆزیا دەبووم بە شاعیر، بەلام تازە دەرەنگە، زۆر دەرەنگە. مامی خۆت لە

کهنجیدا شیعریشی نویسوه. به لām ئیستا نه وانه به سه رچوون، ئیستا ته نیا
 ئاواتم نه وهیه بتوانم یهک جار نه خووشیک به ته واوه تی چاک بکه مه وه.
 به لām نه وهی ناتوانم نه خووشه کانم چاکبکه م، هه مووی گوناھی من نییه.
 نا مه لی مامه سیام دهیه ویت وهک پشیله عه یبهکانی خو ی بکات به ژیر
 خو له وه. من نه بلیمه تم، نه هیچم. که مژه کان له تایه فه ی زه ریاواریدا که
 هیچ شتیک نازانن، پتیان وایه من بلیمه تم، من زانایه کی که وره م. باوکت
 واده زانیت من هیچم له نه نشتاین که متر نییه، به لām دلنیام تو که سیکی
 عاقلیت و فریوی نه و قسانه ناخویت... من پیاویکی فاشیلم، که سیش له
 پیاویکی زیرهک ترسناکتر نییه که ده زانیت فاشیله و وهک منیش ده توانیت
 خو ی بشاریت وه، خو ی واده ربخات که ده توانیت شتی که وره بکات. نه وه
 لای هیچ که س مه درکینه، نه وه نهینی منه، نهینی مامه سیاته. من ده مه ویت
 راست و دروست په روه رده بیت و چاوت بکه یته وه تا بزانیت له کو ی
 ده ژیت. نه خووشی ده روون وهک نه خووشی جهسته نییه، له جهسته دا دکتور
 ده زانیت نه خووشه که ی کو ی دیشیت و چ پشکنینیکی پتویسته و ده بیت
 چ ده رمانیکی بداتی. به لām ده روون چییه... کو یته؟ له ئیشه که ی ئیمه دا،
 چاککردنه وهی نه خووش پتویستی به وهیه قوول چنگ بکه یته ناو پوخی
 نه خووشه کانت وه، ده ست بکه یته ناو زیان و نهینییه کانیانه وه، به لām له
 جینگایه کی وهک دیلاوار کاری وا نهسته مه. ئینسانه کان ده روونیان قفلکی
 که وره ی له سه ره. من نه باوه پم به بوونی مرو فی ئاسایی، نه باوه پم به
 بوونی مرو فی شیت هیه. به لām باوه پم به تاریکی و پوناکی ناخ هیه.
 مرو فی تاریک نه وانه ن که ناخیان نابینریت، وهک شه وه زهنگیکی په شه،
 وهک بنکی ده ریا یه کی قوول و تاریکه که هیچ که س نازانیت چی تیدا
 خه وتوو. مرو ف له دیلاوار، بوونه وه ریکی تاریکه، هیچ که س نازانیت
 له و ده ریا تاریک و ترسناکه ی ژیره وهیدا چی خه وتوو و چ جانه وه ریک
 خو ی هه شارداوه». وهستا و که میک بیریکرده وه و گووتی «به لی ...

تاريكه. زور تاريكه. ئهم جانەوهرانهى ناو تاريكى زۆربهى كات خەوتوون، بهلام پوژيكتيش ديت كه وريادهبنهوه، جانەوهرى زيرەكن، دەتوانن له هەموو شتيكى مروف سوود وەر بگرن، له خەيالەكانى، له خەونەكانى، له فەلسەفەكانى، هەتا له باشييهكانى مروفيش، له عەشقى، له ئومىدى، له ئاواتە پاكەكانى... له زانستەكانيشى. كه ئهم جانەوهرانه بەربوون تەنيا دوو پيگامان له بەردەمدايه بۆئەوهى بيانۆهستينين». وەستا و قوول سەيرى چاوى كردم، وەك ئەوهى بيهويت جانەوهرەكانى ناو ناخى منيش بيبينيت، به هيمنيهكى ترسناك دووبارەيكردهوه «تەنيا دوو پيگا ... تەنيا دوو پيگا، كه هەردووکیان وەك يەك بەرەو وێرانی دەرۆن». ماوهيهكى كەم بیدەنگ بوو، وەك نەيهويت دريژە به قسەكانى بدات ياخود هەستبكات خەريكه شتيك دەدرکينيت كه نابيت بيدركينيت، گووتى «نامەويت گەنجيكي ئايدىاليست بيت. سەرى خۆت پڕبكهيت له تروهاى مروفدۆستانه. دەبيت ئەوه بكهيت كه پيوسته. ئەوه بكهيت كه پزگارتدەكات. شتيك مەكه جياواز دەربكهويت، له شارىكى شيتى وەك ديلاواردا عەقل مروف شيتدەكات». من به هيمنى پرسيم «ئەو دوو پيگايه چيین؟». دواى هەناسەيەك و ئيستىك گووتى «يەككيان ئەوهيه شتيك بدۆزينهوه، مروفەكان بتوانن بۆى بژين و بۆى بمرن، بتوانن پەلامارى بدن و جانەوهرەكەى خويانى تيبەربدن. ئەويتريشيان ئەوهيه بيانگرين، بيانخەينه زيندانەكان و شيتخانەكان، لەویش ناتوانين زور نەرم بين، ناتوانين پاسەوانى نەخۆشمان نەبيت، ناتوانين سزای قورس دانەنین. دەبيت پاسەوانەكان و پزیشکەكان و هاوکارەکانیان به هەمان شتێوهى دیلەکان و شیتەکان، تاوانبار و نەخۆش بن تا بتوانن شیتخانەيەك ببن بەپێوه».

موچرکيكي سارد به هەموو لەشەدا هات. نەمدەزانى بليم چى. مامم وەك بيهويت زياتر بمترسينيت، سەيرى ناو چاوى كردم و به دەنگيكي بيسۆز گووتى «ئەوه راستييهكهيتى. تا لەم دەروونخانه بچوکه دايـن

ده‌توانین هه‌مین بیه، نه‌خۆشه‌کانمان که‌س و کاری خۆیان له‌گه‌لدایه که ده‌یان‌به‌ستنه‌وه، به‌لام له شیتخانه ده‌بیت هه‌میشه زنجیریک و قامچییه‌کت به ده‌سته‌وه بیت، ئه‌وه ته‌نیا ریگایه، ئه‌وه ته‌نیا شیوه‌یه». من هاوارم‌کرد «بۆ؟ بۆ ده‌بیت وابیت؟ چ پتویسته‌کات وابیت؟». گووتی «له به‌ره‌وه‌ی دکتۆریک یان ده دکتۆر که خۆیان شیتن، ناتوانن شاریک ده‌رمان‌بکه‌ن که هه‌موویان شیتن».

وایکووت و به‌جۆریک ده‌ستی راوه‌شاند، وه‌ک بلیت ئیتر به‌سه، با لیتره‌دا هه‌موو شتیک کۆتایی بیت. جوله‌ی ده‌ستی توندییه‌کی شارداوه‌ی تیدا بوو که له مانا و ناوه‌ڕۆکی وشه‌کانی تاریکتر و په‌قتر بوو.

خه‌ونی‌ک له ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانه‌وه

شه‌و سارد‌بوو که چومه‌ ده‌ری، هه‌چ کات شه‌وی هاوین وا سارد نه‌بووه، نه‌مدیوه هه‌وای شه‌وی هاوین وه‌ک هه‌وای زه‌مه‌هه‌ریر بیت. هه‌ستمه‌کرد ته‌میکی ترسناکم لی ده‌ئالیت، ته‌میک ئازارم ده‌دات، بۆنکی تیژی ئه‌و گه‌لا و دره‌ختانه چوون به سه‌رمدا که پیشت‌ر له کاتی وریایمدا بۆنیان نه‌بوو. شتیک بۆنی نه‌ینی دره‌خته‌کانی داده‌گیرساند، وه‌ک مانگ که به جۆریکی سامناک و ترسیت‌ر پوناکی خۆی له‌سه‌ر سه‌رم داگیرساند‌بوو. سه‌یری ده‌ستی خۆم کرد وه‌ک یه‌کێک هه‌مایه‌کی تایبه‌تی له‌سه‌ر کیشابیت، وه‌ک شه‌یتانیک پیته‌کانی کتییکی پیروزی پیچه‌وانه له‌سه‌ر ده‌ستم نویسییت. زه‌خه‌فه‌ی پیته‌کان به‌جۆریک تیکه‌لا و پیچه‌ خوارد‌بوون، به ئه‌ژدیها ده‌چوون. شه‌و سارد‌بوو، من بالنده‌ی زۆرم ده‌بینی، بالنده‌کان هه‌نده پوناک بوون، وه‌ک ئه‌وه‌ی پۆژ بیت. شه‌و سارد‌بوو، من تاریکی زۆرم ده‌بینی، وه‌ک ئه‌وه‌ی بۆ تاریکی بگه‌ڕیم، ده‌ستم به زوله‌تیکدا ده‌گیرا که

زولمەت نەبوو. لە ناکاو دەنگیک بانگمەدەکات پښتواری زەریاواری. پښتواری زەریاواری. پښتواری زەریاواری... بە پێداگرییەکی زۆرەو بانگمەدەکات...
 وەک ئەوێ بەو بانگکردنە بیهوێت بمکوژیت، بەجۆریک دان بە پێتەکانی ناوێمدا دەنیت وەک بیهوێت خوینم لیبهینیت. تا ئەو بانگمەدەکان، من زیاتر ئازارم دەبیت، ئازاریک نازانم لە کوێو دەیت، نازانم چ جۆرە ئازاریکە. نازانم ئەو دەنگە لە کوێو دەیت، بەلام دەزانم نزیکە لێمەو، هێندە نزیک کە دەبیت ناو سەری خۆمی بۆ بگهڕیم. لە ناکاو شەقامی درێژ دەبینم، ئەستێرە دەبینم کە پوناکیان لە پوناکی هەموو ئەستێرەیهک گەورەتر، پیاوانی ترسناک دەبینم کە تەنیا سێبەرە درێژەکانیان بە شەقامەکاندا دەروات و خۆیان دیار نین. لە ناکاو وەک لە جەنگەلدا بم، هەزاران ئادەمیزادی رووت دەبینم کە هەموو لە نەخۆش دەچن، پێدەچیت هەموو بيمارییهکی نادياريان گرتيیت، هەموو بە زنجیر بە درەختەکانەو بە ستراونەتەو، بەردەوام ئەو جەنگەلە گەورە دەبیت و بەردەوامیش ئەو پۆلە بالندەیهی لەسەر ئەو جەنگەلە دەسوڕێتەو گەورە دەبیت و بەردەوام ژمارەى مروّفه خەستەکان کە جەنگەل دیلیکردون زۆرتر دەبیت. هەندى شت بەسەر شەقامەکاندا تلەدەبیتەو کە لە کاتزمیری گەورە دەچن، بەلام کاتزمیر نییە، قالییکە پوخساری کەسانیکى لەسەرە کە چاویان نوقاو، پوخساری کەسانیکە پێدەچیت خەوتبن یان مردبن. بەسەر ئەو پێگایەدا رادەکەم و وا هەستەکەم ئەو بالندەکانە بانگمەدەکن. بەلام دەنگیکى گەورەیه، دەنگیکى بریندار و ترساو، هاواردەکات «پزگارم کە ... پزگارم کە». سەیری چواردەوری خۆم دەکەم و هیچ کەس نابینم پزگارییکەم... بەلام دەنگیکى بریندارە کە وەک ژەهر دەچیتە خوینمەو. دەمەوێت بڕۆم و ناتوانم، دەمەوێت بگهڕیمەو ناتوانم، خەونەکە توند دەمگرت، نە دەتوانیت بمبات بۆ پیشەو و نە دەتوانیت بمگێڕیتەو بۆ دواو. دەزانم گەر بە ناگانیەمەو دەخنکیم...

پرۆفیسۆر بە ھنام، پیاویکی لاواز و بچکۆلەیه، پيشیکی سپی درێژی ھەیه،
 وەك زۆر لە پرۆفیسۆرەكان چاویلکەى لە چاودايە، وەك ئەوان کتییکی
 توند ناوہ بە سنگیەوہ. بەلام جیاواز لە پرۆفیسۆرەكان خەندەيەکی پیرانەى
 شیرین لەسەر لیویتی، ھەر کاتیک دەتینیت وەك ئەو یە وەچەيەکی خۆى
 بینینیت کە خوشیدەویت، خەندەكەى جوانییەکی تاییەتى بەخشیوہتە
 دەموچاوہ باریک و ئیسکەن و چرچەكەى، ناوچاوانیکی بەرزى ھەيە لەگەل
 قژیکی سپی چر، جەستەى بە جۆریکی بەرچاو بیجورم و پوکاوہیە، بەلام
 ئەو خەندەيە روخساریکی داوہتى کە سەیریدەكەیت وادەزانیت پیاویکی
 زۆر بەھیزە، کە سەیریدەكەیت جگە لە پروویەکی خوش ھیچی تر نایینیت.
 مەن لەو ھەیکەل و قیافەتە شیرینەدا پرۆفیسۆرم بینى. لەگەل سى ژنى
 وەك خۆى پیردا لە ناوہراستی کتییخانەى گەورەى مۆزەكەدا وەستابوو،
 بە دەستیکی کتییکی گەورەى نابوو بە سنگیەوہ، بە دەستەكەى دیکەشى
 یاری بە چاویلکەكەى دەکرد. ژنەكان ھاتبوون ئیشى رۆژانەى خویان
 بکەن. کە منى بینى بەو خەندەگەشەوہ بەرەو پروم ھات و گووتى «قسە
 مەكە بزەنم ناوہكەتم لە یاد ماوہ؟ مامە سیامەندت لە ھاوړى نزیکەكانمە...
 ھاوړى نا، ھاوړى دروست نییە، مەن زۆر لەو بەتەمەنترم، ھەندى جار
 ھەستەكەم ھێندە پیرم کە ناشیت باسى ھاوړیتی بکەم، زریقار، تۆ

ناوت زریفاره کوری سه عیدی زهریاواریت، باوکت بازرگانیکی ناسراوه». من پیکه نیم و ناوه کهم بۆ راستکرده وه. به هه مان خندهی شیرینه وه گووتی «ناو گرنگه. ناو ده بیت وهک خۆی بنوسریت و بخوینریت وه، بۆ ئه مانه تی میژوویی. بۆئه وهی مرووف به هه له دا نه چیت و شته کان وهک خویان بنوسرینه وه ناو گرنگه. بمانبوره، کاک رینوار نازانم پیشتر هاتویه مۆزه خانه که مان، پیشتر سهردانت کردوین؟». من به شهرمیکه وه ده لیم «نه خیر ئه مه یه کهمین جاره ریگام ده که ویته مۆزه خانه که ی به ریزتان». بۆئه وهی هیتنمبکاته وه ده لیت «ئاساییه، ئاساییه... هه ر تو نیت، چه ندین ساله میوانه کانمان ته واکه م بوونه ته وه، له مانگدا له چه ند که سیک تیتاپه ریت، خه لکیکی زۆر دوژمنایه تیمانده کهن، به لام ئیمه ئیشی خۆمان ده که یین، وهک ده بینیت ئه م ژنانه هه موو پوژنیک توژی سه ر کتیه کان ده سرن، پاکیانده که نه وه، بۆئه وهی هه میشه ئاماده بن، جوانی کتیب له وه دایه که هه میشه ئاماده یه یه کیک بیخوینیت وه، به پیچه وانیه ئیمه ی مرووفه وه که ناهیلین که س بمانخوینیت وه. وه ره کوری خۆم، وه ره... به شی هه ره زۆری ئه م کتیبانه هیچ که س نه یخویندونه ته وه، به شی هه ره زۆری ئه م کتیبانه لیره چاپکراون، هه ندیکیشیان له ولاتانی دیکه وه، به هۆی په یوه ندیم به نوسه ران و پرؤفیسۆرانه وه داوامکردون، هه ندیکیان به پۆست له دووره وه که یشتوون، هه ندیکیشیان به قاچاغ. به لام هه ر چوونیک بیت گرنگ نییه، دواچار که س نایانخوینیت وه، کتیه کان چاوه پیده کهن و چاوه پیده کهن، به لام که س ده ست نابات بیانخوینیت وه. هه سته که م ناخۆشترین جووری چاوه پروانی، چاوه پروانی کهنجیک نییه بۆ خۆشه ویسته که ی، چاوه پروانی دایکیک نییه بۆ که پانه وهی کورپه که ی، به لکو چاوه پروانی کتیبیکه بۆ خوینهر. هه ندیک له کتیه کانی من ده می ساله چاوه پروانن. هه ندی جار خۆم کتیبیک یان دووان هه لده گرم و ده یانخه مه بنده ستم و ده یانبه مه وه بۆ ماله وه، ده مه ویت کتیه کان دونیا ببینن، بیته ده ری، بکرینه وه و حه رفه کان هه تاو

لییان بدات. من واده‌کم، جار جار کتیه‌کان ده‌به‌مه ده‌ری و ده‌یانکه‌مه‌وه تا خور له لاپه‌ره‌کانیان بدات، تا هوا هه‌لمژن، تا له‌م کتیخانه‌یه‌دا نه‌خنکین». ده‌نگیکی خوشی هه‌یه، ده‌نگی پیریکی به‌توانایه‌که هیشتا ژیان به‌هموو توانایه‌وه له‌خوینیدا ده‌جولیت. به‌هیمنی ده‌ستم ده‌گریت، زور له‌میژه‌هیچ‌که‌س به‌م جوړه‌دهستی نه‌گرتووم، ده‌لیت «ده‌ته‌ویت له‌کوئ دابنیشین، لیره‌یان له‌ده‌روه یاخود له‌نوسینگه‌که‌ی خۆم که‌له‌هموو جیگایه‌ک هیمتته. ئه‌وئ له‌هر شوین باشتره، با‌بچین بۆ ئه‌وئ. به‌لئ باسی چیم ده‌کرد... ئا‌گیان. گووتم، خه‌لک نایه‌ن بۆ موزه‌خانه، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا شوینه‌که ده‌بیت هه‌بیت، گه‌ر موزه‌خانه نه‌بیت وه‌ک ئه‌وه وایه‌ میژوو نه‌بووبیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌ ئه‌م‌پرو له‌دایک بووبیتین، له‌کاتیکدا م‌رو‌ف کونه، دیلاوار کونه، من کونم. من سه‌رنج داوه، خه‌لکی جیاوازییه‌کی زور له‌نیوان سه‌ردانی موزه‌خانه و سه‌ردانی گو‌رستاندا ناکه‌ن... یه‌کیک له‌به‌ده‌ختیه‌کانیش ئه‌وه‌یه که‌من وه‌ک دامه‌زریته‌ر و بونیاده‌ری ئه‌م موزه‌خانه‌یه‌هیچ‌کات نه‌متوانیوه‌بۆیان پرونبکه‌مه‌وه. ئینسان که‌ژیانی وه‌ک به‌پ‌یوه‌به‌ریکی موزه‌خانه به‌سه‌ربرد کاتیک زوری بۆ نامینیتته‌وه‌سه‌له‌گه‌ل هاو‌ده‌م و هاوسه‌ردمی خۆیدا بکات، ئه‌و کاتیک ده‌بینیت میژوو له‌لای خه‌لک شتیکی بینرخه، ئیدی ئیستاش له‌پیش چاوی بینرخ ده‌بیت، چونکه‌هموو شتیک دوا‌جار ده‌بیت به‌میژوو. به‌داخه‌وه‌من پیاویکی ئیماندار نیم، شته‌کان نه‌ده‌چن بۆ به‌هه‌شت و نه‌ده‌چن بۆ دۆزه‌خ، به‌لکو ده‌چنه‌میژوووه‌وه، ئه‌وه‌تاکه‌مه‌خزه‌نیکی راسته‌قینه‌یه‌که‌ئیمه‌ی ئاده‌میزاد هه‌مانه، له‌وه‌زیاتر هیچ‌جیگایه‌کی ترمان نییه‌شته‌گانی تیدا هه‌لب‌گیرین... هه‌لبه‌ت گه‌ر به‌هه‌شت و دۆزه‌خیش هه‌بیت، هیچ‌له‌وه‌ناگو‌ریت، م‌رو‌ف دوا‌جار ناتوانیت میژووی خۆی یان شاره‌که‌ی له‌گه‌ل خۆی ببات بۆ به‌هه‌شت یان دۆزه‌خ».

هه‌میشه‌به‌و‌خنده‌شیرینه‌وه‌له‌ژیر چاویلکه‌که‌یه‌وه‌سه‌یریده‌کردم.

دەيزانى من حەزم لە بىستەن و بىنينى قسە و خەندەكانىتى، تا بەردەم
نوسىنگەكەى خۆى بەردەوام قسەى بۆ كردم. گووتى «من خۆم ئەم
مۆزەخانەيەم دروستكردو، تەمەنم پازدە سال بوو كە دەستم پىكردو، لە
پازدە سالىدا نەخشەكەم لەسەرى خۆمدا كىشابوو، ھەموو ئەم مۆزەخانە
گەورەيە كە ئىستا تۆ دەيبينىت لە پازدە سالىدا بە تەواوى، بەم شىوہەيە،
بە ھەموو ئەم دىكۆر و رىكخستەن و ئەساسەو لە خەيالدا بوو، دوو
ھاوړى بووين، ھەردووكمەن پىكەو ئەم خەيالە كەوتە سەرمان، بەلام
بە ھۆى بارودۆخىكى تايبەتو ھاوړىكەم زوو دووركەوتەو، دىلاواری
بەجىھىشت و چوو بۆ جىگايەكى دى. من لە شازدە سالىدا پرۆژەكەم
خستە سەر كاغەز، لە ھەقەدە سالىدا ئەم پارچە زەوييەم بۆ تەرخانكرد
كە بە ئىرس لە باپىرمەو ە بۆم ما بوو، لە ھەژدەدا دەستمكرد بە
دروستكردنى. ھەلبەت سالانىكى خايەند تا تەواو بوو، لە پەنجە و پىنج
سالى رابوردوودا بەردەوام ئىشم تىدا كردو، بەردەوام گەورەم كردو».
لە ناكاو سەيرىكردم و گووتى «رېنوار، بزائە جىگام زۆر زۆر، ژىر
پىنى ئىمە بە دوو قات، چەندىن ژىرزەمىنى گەورەى تىدايە، جىگای ئەوہى
تىدا دەبىتەو ھەم ئىستای تىدا بشارىنەو ە ھەم رابوردو ...» كەمىك
سەرسامانە سەيرىكردم و گووتى «ھەم پاشەرۆژ ... ھەم پاشەرۆژ ... ئەوہ
لە بىر نەچىت». قسەكانى سەير ھاتنە بەر گويم، وەك ئەوہى شتىك
لەسەر داھاتووى من بزائىت، يان وەك سەرەتا كۆمەكىكم پىشكەشبكات
كە دلىايە رۆژىك پىويسم پىنى دەبىت. نوسىنگەكەى خۆى زۆر گەورەبوو،
بەلام لەبرى ئەوہى لە ژوورى پىشوازی بەرپۆەبەرى مۆزەخانەيەك بچىت،
لە ژوورى خەوتنى نوسەرىكى ديوانە و شپەرزە دەچوو. بە پىكەنىنەو
گووتى «كەسىك خەرىكى رىكخستەنى مێژوو بىت، ناتوانىت ژيانى تايبەتى
خۆى زۆر رىكبخات، ئەو يەكەم شتە كە دەبىت لەسەر ھەر مێژوونوسىك
بىزانىت ... مەرؤف ناتوانىت بەردەوام نەزم و رىكى بخاتە ناو شتەكانەو،

عەفومکە ... عەفومکە کوڕم، ئێرە وەک بەشەکانی تری مۆزەخانەکە سەیرمەکە. لێرە هەموو شتیکی نەزم و جوانی خۆی هەیە ئەم ژوورە ی خۆم نەبێت، ئێرە وەک جینگای ژیانم وایە، زۆرجاریش هەر لێرە دەخەوم، هەلبەت مەلی خۆم هەیە، بەلام هیچ کات ئارەزووم نییە نەزم بخەمە ژيانی خۆمەو، ناخەزی ئینسان لە جینگایەکەو بۆ جینگایەکی تر دەگوێت. من نارێکی لە ژيانی خۆمدا بەووە راستدەکەمەووە کە ئەم مۆزەخانە یە لەو پەڕی نەزم و پێکخستندا رابگرم. بەلێ، لەوێدا رەحم و بەزەیییم نییە». من لەسەر کورسییەک بەرامبەر خۆی دانیشتم، لە پشت میزەکیەو، هەرچەند خەندەکی گەرەتر و درەوشاو تر دیاربوو، بەلام خۆی بچکۆلەتر دەرەکەوت. قەلەمیکی هەلگرت و کەمیک هێلی نارێکی لەسەر لاپەرە یە کێشا، کەمیک سەرسام سەیریکرد و گووتی «بۆم باسبکە چیت دەوێت؟». پرسیارەکی تۆزیک کتوپر بوو، چونکە من نەمەزانی چیم دویت. مامم ناردبوومی زانیاری لەسەر میژووی دیلاوار وەر بگرم، بەلام چیم بگوتایە، بلییم زانیایم لەسەر میژووی دیلاوار دەوێت؟ . ئەو قسە یەکی گەمژانە نەبوو؟ . من سەیریمکرد و دانیابووم خۆی زۆر شت دەزانیت، بێشەو ی زۆر بیربکەمەووە گووتم «بێگومان جەنابی پڕۆفیسۆر، خۆت دەزانیت». هەستیکرد دەستەپاچەم، بە ئارامییەووە گووتی «حیکایەتی ئەو خەو نە منیشی ئارەحە تکر دوو، منی لە هەر کەسیکی تر زیاتر ماندوو کردووە». من بە سەر سامییەووە پرسیم «جەنابی پڕۆفیسۆر ئێوە خەو نە کەتان بینیووە؟». «نە. بەلام وەک میژوونوسیکی ترسیکی گەرەم لە خەو نە کە هەیە. خەو نە کە پیشینە یەکی کونی لە میژووی دیلاواردا هەیە، ئەمڕۆ هیچ کەس نازانیت کە دیلاوار چۆن و بۆچی دروستکراو، مەرۆف گەر وردبیتەو دەتوانیت هەموو شتیکی بە رۆشنی ببینیت ... من لەو سوڕە گەرە ی کارەسات دەترسم». من بە وردی گویم گرت و پرسیم «پرسیارەکی من ئەو یە: ئایا زانیاری پتوستان لە بەرێزانەووە سەبارەت بەو رابوردووە

دهسته دهکویت، چونکه وهک مامه سیاشم پتی راگه یاندون، زانیاریه کانی
 ئیمه لهو پرووه وه شتیک نییه به زانیاری به پیزتان به راورد بکریت. هه ندیک
 خه لک، گهر به ژماره که میش بن خه ونیک ده بینن، ده مانه ویت ئه وه...»
 قسه کانی پیپریم و که میک پیکه نی و گووتی «سه رها مرؤف ده بیت بزانت
 دیلاوار کوئییه. بزانت له کوئی ده ژئی، ههر وهختیک ئه و شتانه ی زانی
 ئیتر هیچ شتیک سه یر نامینیت. من ده می ساله دکتور سیامه ند ده ناسم،
 که م که سم بینوه دیلاوار به جیهیلینت و بگه رپته وه، ئه و یه کیکه له وانه.
 راست پتیلیم من زور ئه و که سانه م خوش ناویت که دیلاوار به جیده هیلن و
 ده گه رپته وه. گومانیان لی ده که م، ده شیت هه موو کاریکی ترسناک بکه ن تا
 بۆ خۆیان بسه لمینن هه له نه بوون، بیسه لمینن لیره ش ده توانن خوش بژین،
 بیسه لمینن شتیک زور گه وره یان له ده ست نه داوه که جیهانیا گورپوه ته وه
 به ژیان له م شارهدا. من ده یاننا سم، هه میشه ده یانه ویت ئه و ده سته و تانه ی
 به ده سته ده هینن، ئه و په و پایانه ی ده یگرن له خه لکی دیلاوار به رزتر
 بیت، به لکو ئه وه قه ره بووی دۆرانی دونیا یان بۆ بکاته وه. به لام گهر هه ق
 بلیم تا ئیستا شتیک له و جورهم له دکتور سیامه ند نه بینوه. ئه و له وانه
 بوو که هاته وه بۆ دیلاوار و ده یزانی هه له یکردوه، ئیتر له گه ل هه له که ی
 خۆیدا ژیا. سه رها تا له ماله کونه که ی باپیرتا بوو، زور سه ردا نمده کرد.
 به ر له وه ی ژن به ینیت. هه لبه ت زه مانیک زور تپه پیه، ئه و کات ده بیت
 تو مندال بوو بیت، ماشه لا، من نه مده زانی کاک سه عید زه ریاواری کوپی
 وه های هه یه». من سوپاسم کرد و په له م بوو زوو بکه ویت به باسی دیلاوار.
 بۆ ئیستیک خۆم وهک غه ربه یه که هاته به رچاو که ئیستا گه یشتیته ئه م
 شاره و بۆ باسیکی تایبه ت پروو یکردیته زانیه ک، تا نه ینیه کی ئه م جیگا
 نامۆیه ی بۆ ئاشکرا بکات. بیئارامی منی خوینده وه و گووتی «دیلاوار
 زور کونه، زور کوئتره له زیندانی سه ره کی دیلاوار که لای زوربه ی
 میژوونوسه کان وهک سه ره تای سه ره تا کان، وهک به ردی بناغه ی شاره که

سه‌یریده‌که‌ن. نا، جیگا‌که‌ می‌ژوویه‌کی کۆنتری هه‌یه، هه‌لبه‌ت وه‌ک شار له‌گه‌ل بناغه‌ی زیندانه‌که‌دا ده‌ست پێده‌کات، به‌لام خا‌که‌که‌ی می‌ژوویه‌کی دیرینتی هه‌یه». خه‌نده‌یه‌کی گه‌وره‌ی گرت و چاویلکه‌که‌ی تۆزیک جولاند و گووتی «هیچ شاریک سه‌ره‌تا شار نییه، هه‌موو شاریک سه‌ره‌تا زه‌وییه، زه‌ویش ژيانی خۆی هه‌یه. هه‌ندێ که‌س زه‌وی به‌ پووته‌ن تیده‌گه‌ن، به‌ پارچه‌ خا‌کی‌کی مردوو، به‌لام زه‌ویش ژيانی خۆی هه‌یه، می‌ژووی خۆی هه‌یه». قاقایه‌کی جوان و موسیقی لێدا، ده‌نگی زۆر گه‌نجان به‌و. گووتی «دیاره‌ ژيانی وه‌ک ژيانی ئێمه‌ نییه، خاوتر و درێژتر و هه‌م‌تره». من پێکه‌نیم و پرسیم «به‌لام ژيانی زه‌وی چۆنه؟ بۆ نمونه، ژيانی زه‌وی دێلاوار ده‌بیت چی بوو بیت؟». «به‌لێ ئه‌وه ئه‌سلی چیرۆکه‌که‌یه. دێلاوار به‌ر له‌وه‌ی بێی به‌ شار سه‌رزهمینکی تایبه‌ت بووه، دیاره‌ هه‌موو سه‌ر زهمینیک سه‌رزهمینکی تایبه‌ته، به‌لام دێلاوار سیفه‌تێکی تێدا‌بووه له‌ هه‌یج زهمینکی دیکه‌دا نه‌بووه. خا‌کیک بووه مرو‌ف تێدا خه‌ونی نه‌بینیوه... هه‌لبه‌ت، ئه‌فسانه‌کان واده‌لێن. مرو‌ف له‌ هه‌موو جیگایه‌که‌دا خه‌ونی بینیوه، له‌ چوارقورنه‌ی دونیادا ئاده‌میزاده‌کان خه‌وبین بوون، خه‌ونی خۆشیان دیوه، ناخۆشیان بینیوه، لێره نه‌بیت. خێله‌ کۆچه‌رییه‌کان یه‌که‌مینى ئه‌وانه بوون که‌ ده‌رکیان به‌م نه‌هێنییه‌ کردوه، ئه‌و که‌سانه‌ی به‌ ده‌ست به‌دخه‌ونی و مۆته‌که‌کانه‌وه نالاندویانه، ئه‌وانه‌ی شه‌ویان پڕ ترس و دیوه‌ز مه‌ بووه، پوویان لێره کردوه، نزیک ده‌ریاچه‌ی دێلاوار ده‌واریان هه‌لداوه، پێیان وابوو هه‌ندیک پۆ‌حی پیرو‌ز که‌ له‌و ده‌ریاچه‌یه‌دا ده‌ژین، هه‌موو جۆره شه‌یتانیک ده‌رده‌که‌ن که‌ واده‌که‌ن مرو‌ف خه‌ونی خراپ ببینیت، ئه‌وانه‌یان ناوناوه پاسه‌وانه‌کانی خه‌و... هه‌لبه‌ت وه‌ک ئێمه‌ نه‌بوون، ئێمه‌ خورافاتى ترین، له‌ زۆر پوه‌وه خورافاتى ترین. به‌لام واز له‌وه به‌هێنه. وه‌ک چیرۆکه‌کان ده‌گێرینه‌وه، هه‌ر زوو ناوبانگی ئه‌م سه‌ر زه‌وییه به‌ دونیادا پۆ‌شستوو. کێ چوزانیت، له‌وانه‌یه هه‌مووی چیرۆک بیت، من هه‌موو ژيانم به‌ می‌ژووه‌وه

سه رقال بووم، ميژوو زانست نييه، زانست شتيكه يه قيني تيدا بيت، ميژوو يه قيني تيدا نييه. مروڤ موزه خانه كان دروستده كات بؤئه وهى باوه به خوى بهيئيت، بليت ميژوو دهينم، خوى فريوبدات و بليت راستيه كان له دهستمدان، به لام دواى ته مهنىكى دريژ له موزه خانه كاندا، دواى ته مهنىكى دريژ دريژ... من له هيچ دليانيم».

كه رچى قسه كانى زور غه مگين بوون، به لام ههستم نه كرد خوى مروڤيكي غه مگين بيت. ههستايه سه رپن، سوراخيهك ئاوى گه وهرى له سوچيكدا دانابوو، كه ميگ ئاوى تيكر و فهرمووى له من كرد، من گوتم «سوڤاس». چهند پهرداخىكى پرى له سه ريهك داكرد و خوارديه وه، وهك ماندوو بيت دهستى گرت به سه ريه وه و گووتى «خه لك هه ن هؤگري جگه ره ده بن و ناتوانن وازى ليهيئتن، هه يه هؤگري شه راب و مهى ده بن، من هؤگري ئاو بووم. دكتوره كان ده لين ده بيت وازى ليهيئيت، ده بيت وازى ليهيئيت... به لام به رده وام ههستده كه م ناوه وم وهك ئينسان پئويستى به شته. ئه وهى ميژوو زور بخويئته وه، ناچاره به و جوره خوى له گونا هه كانى ئاده ميزاد پاكبكات وه. ده زانم ئيستا مامه سيا ت ده ليت، نه خوشيت و ده بيت پشووبده يت، ده بيت بزاني ن كون چ گونا هتيكت كرده. به لام من هينده م ده رباره ي گونا هى ئه وانى تر خويندوته وه، كاتم نه بووه فرياي گونا هى خوم بكه وم». من پيكه نيم و گوتم «راستتان ده ويت پروفيسور من له مامه سيام تيناگه م، هه ندى جار ده ليم ده رباره ي ئه م بابته يان ئه ويتر، دليام مامه سيام به مجوره بيرده كاته وه، به لام دواى دهينم وانيه و من به هه له دا چووم... سه يرده كه م پيچه وانه شته كان ده بيت». ده ستى راوه شانند و هه ندى كتيب و فايلى له سه ر ميژه كه جولاند و گووتى «ئه هلى زانست به و جوره ن، هه ميشه ده يانه ويت شتيك بلين كه كه س چاوه پروانى نه كرده. به دريژايى ميژوو وابوون. زور جار خيانه تيش ده كهن، بؤئه وهى بيسه لمينن وهك خه لكى تر نيشتي مانپه روه رى گه مره نين».

من پرسیم «بەلام دیلاوار کە ی دروستبوو؟».

دەموست بە راستی بکەوێتە سەر باسی میژوو، بەهێمنی لە جینگای خۆی دانێشتەو و گووتی «دەلێن یەکیک لە شاهەنشاکان چیرۆکی ئەم سەرزمینە دەبیستیت، خۆت دەزانی شاهەنشاکان راستە حوکمی ئاسمان و زەوی دەکەن، بەلام دەسەلاتیان بەسەر خەونی خۆیاندا نییە. دەتوانن بەر لە سەدان لەشکری بەهێز بگرن، دەتوانن تاج و تەختی دەیان میر و گزیر تێکبدەن، بەلام بەری مۆتەکە و دیوێزمە ی ناو خەونیان پێ ناگیریت. وەک دەلێن، شاهەنشا کە هەموو خەلک و خودای زەمانی خۆی لێی بەقین بوون، بە دەست مۆتەکە ی ناخۆش و وێرێنە ی شەو و ھاوار ھاواری جانەوهرانی ناو خەونەو هەراسان دەبیت. دەمیک چیرۆکی ئەم سەرزمینە دەبیستیت، دەم و دەست تەدارەک دەبەستی و لەگەڵ هۆردوێک لە دەست و پێوەندا دینە پۆخی دەریاچە ی دیلاوار. شاهەنشا بەم هەوارە گەلەک بە کەیف دەبیت، خۆشییەکی ئێجگار و ئاسوودەگییەکی زۆر هەست پێدەکات. چی لەوێ خۆشتر هەیه پادشا بیت و زەمینیک بدۆزیتەو خەونی تیدا نەبیت. ئێتر هۆردو دەخات و هەوار هەلدەدات و دەیهوێت لێرە بژی، بەلام دەمیک خەلکانی سەتم دیدە و داخ لە دل بە کوچی پادشا دەزانن، خەونی ئازادبوون دەپەرێتە سەریان. شەڕیکی سامناک دادەگیرسیت، لافاوی خۆین لە دەیان گوند و شاردا هەلدەستیت، زیندانەکان پر دەبن لە ئازادیخوازانیک کە خەون بە پرزگارییەو دەبینن، شاهەنشا بە ناچار ی و بە لەشکرێکی گەورەو بەرەو پایتەختی کۆن دەگەرێتەو. گەرانهوێ شا هەرس بە شۆڕشگیران دەهێنیت. زیندانەکان پر دەبن لە دیل، سیدارەدان دەبیت بە کار و پیشە ی پۆژانە. بەلام هەندێ لە شۆڕشگیران هیچ نایانترستینیت، خەونی جەنگێکی نوێ، هەلگیرانەوێکی تازە ی تەخت و تاجی شاهانە لە زیندانەکاندا بەردەوام دەبیت... تا شەویک پادشا دەکەوێتە سەر خەیاڵیکی شەیتانی».

دیاربوو بهشی زوری ژيانی له گیرانهوهی چیرۆکه میژوویییهکاندا بردۆتهسەر. ههناسهیهکی ههڵکشیا و خندهیهکی گهورهی گرت و به هیمنی گووتی «دیلاوار لهوێوه دروستدهییت. پادشا بریاردهدات زیندانئیکی گهوره دروستبکات، زیندانئیکی زۆر گهوره. ههموو پادشاکان و حاکمهکان له کۆنهوه تا ئیستا بۆ جیگایهک دهگهڕین ئینسانهکان خهون نهپین. دهستهیهک له سهراڤی یاخییهکان ههڵدهبژیریت و دهیاننیریت بۆ یهکه بهندیخانه. دروستکردنی بهندیخانهکه چهند سالتیک دهبات، دیلهکان ئهوه ماوهیه، له کولیت و قۆخهلهی بچوکدا دیلدهبن. زیندانهکان ئارام دهبنهوه، نه ههواي ئازادی لهسهریاندا دهمیئت و نه مهیلی شوێش. دیلاوار لهوێوه هاتووه... له سههرهتاوه خهون له دیلاوار مانایهکی ترسناکی ههبووه. خهون له دیلاوار جیاواز له ههموو جیگاگانی دنیا، ئهوه ترسه گهورهیهیه که شارهکه بهرهو ویرانهیی دهبات».

« زیندانهکه سههرنجی ههموو حاکمان و زۆردارانێ دنیا پادهکشیت، دهلێن ورده ورده ئیداره ی زیندان وهک شتیکی سهربهخۆ لیدییت. پندهچیت بهپێوهبهراڤی زیندان بنکه و بناغه ی شارهکهیان دامهزراندییت، پاسهوانهکان و دهسته ی پاییکردنی کاروباری زیندان یهکهمین کهسانیک بوون مالیان پێکهوهناوه و خانوویان دروستکردوه. یهکه بهپێوهبهراڤی زیندان ناوی موسه یلهم بهگه، پیاویکی بلیمهت و کارا و دلهرق بووه، دهسهلاتی موتهلقی خۆی بپهرهههانه بهکارهیناوه، وهک دهلێن جگه له خودی شا هیچ مهرجهعێکی تری نهبووه، بهوهدا شاههنشاش هیدی هیدی پیر و کهنهفته کهوتوو، موسه یلهم بهگیش سهربهخۆیی تهواوی وهرگرتوو. موسه یلهم بهگ په یوهندی لهگهڵ زۆر له مهملهکهته دوورهکانیشدا دهستهییت. دهلێن به کاروانئیکی گهورهوه گهراوه و گریبهستی لهگهڵ پادشا و ئه میر و والی و خاوهن ئه مارهته دوورهکاندا مۆرکردوه، له ههموو جیگایهکی دنیاوه دیلی هیناوه، مانگانه به قافله ی تایبته، زیندانیانی خهترناک له زۆر جیگای

دو نیاوه هینراون بۆ دىلاوار. به رامبه ر هه موو دىلىكىش موسه يله م به گ و دواتر كوره كانی بودجه يه كى براوه يان وه رگرتووه، شتىك وه ك كۆمپانيا تازه كانی ئەم سه رده مه، به لام به شىوازی كۆن. ژماره ی دىله كان هینده زۆربوون، نزىكى په نجا سال، وه ستا و كرىكار له زیندانه كانی دىلاواردا شه و و پۆژ ئىشيانكردوه، كرىكارى شاره زا خۆيان و بنه ماله كانيان له كاردا بوون و له گه ل دروستكردى زینداندا، زینده گىيه كى بچوك و ئارامىشيان بۆ خۆيان سازكردوه. له ماوه يه كى كه مدا ژماره ی ژووره كانی يه كه مین گرتوخانه ده گاته سه رو هه زار ژوور، ده لىن گه وره ترين زیندانى ئه و كاتى دوتيا بووه. ئىتر ژماره ی پاسه وانه كان زۆرده يیت، ژماره ی ئه و بنه مالانه ی كه دىن و ده يانه ویت له نزىك كور و مێرد و كه سیانه وه نىشته جى بن و زوو زوو له ئه ساره ت و دىلیدا دلنه وایيان بده نه وه زۆرده يیت. له ده وری زیندان بناغه ی شارىكى په رشوبلاو و نارىك داده مه زرىت كه دانىشتوانى خه لكى ده يه ها جىگای جیاوازن، به چه نده ها زمان قسه ده كه ن، ژيان و ئىمانى جیاوازیان هه بووه، به لام هه موو له يه ك شتدا به شدارن، ئىتر خه ون نابینن یان هه موو پىكرا حاشا له وه ده كه ن خه ون ببینن... له دواى مردنى موسه يله م به گ، كوره كانی بازرگانىيه كه ی باوكيان ده گرنه ده ست، له هه موو جىگایه كه وه گرىبه ستیان بۆ دیت، ده بن به هاوړى ئه میر و شاليار و والىيه كان، ده بن به میوانى تايبه ت له مالى به رپوه به ره كانی زیندان و سال دواى سال ئه زمونى زۆرتر له سه ر شىزه ی به رپوه بردنى زیندان كوده كه نه وه. وه ك له كتیبه كاندا هاتووه، دىلاوار ده يیت به شارى هه زار زیندان، له هه ر جىگایه كى خۆره لات بیا نه ویت يه كىك دووربخه نه وه، بۆ ماوه يه كى زۆر حوكمى بده ن، ده یینترن بۆ دىلاوار. به لام جیا له وانه، دىلاوار ده يیت به شارى ئه وانه ش كه خه ونىكى ناخۆش یان ئومىدىكى مه حالىيان هه يه. له زۆر جىگادا، خىزان و بنه ماله گه لىك كه كچ و كورپان به ده ست ده ردی بىته مانى عه شقه وه ده نالىنن، له كه ژاوه ی تايبه ت و به

كاروانى خسوسى كچ و كورپيان دەنيرن بۆ ئەم شارە تا ئازارى دل و خەونى عاشقانه لەسەريان بكنە دەر. دەلین خاكى دىلاوار ئارامبەخش و ھيوركەر بوو بۆ سەدان چىرۆكى عەشق، ئەو و ايكردو زۆر دايك و باب و بنەمالە پەنجىكى زۆر بەخەرجبەدن و لىرە و لەم خاكەدا كۆشكى تايبەت بۆ فەرەندانيان دروستبكن، تا لىرە دوور لە ھەر ئازارىكى سەختى خۆشەويستى بژين. گەر سەيربەكەيت راستىيەكان بەوجۆرەيە، بناغەى دىلاوار لەسەر دوو شتى گەرە دامەزراو، نەبوونى خەون و نەبوونى عەشق ... دەلین باپىرە گەرەكانى ئىمە، ئەو نەوہيە لە منداڵ كە لىرە لەدايكبوون، نە عەشق و نە خەونيان نەناسيو. ئىمە لىرە لە مۆزەخانەى دىلاوار شتىكى زۆرمان ئەرشيفكردو، زىندانەكان لە مېژووى سەدان سالى خوياندا خەزنەدارى دلسۆزيان بوو، بەرپوہبەرەكانى شىوہيەكى بالايان لە تۆماركردن و دەفتەردارى بەكارھىناوہ كە جىگاي ستايشە، ناوى زىندانەكان و ھۆى گرنتيان و ماوہى مەحكوميەتيان بە جۆرىكى ورد تۆماركراو. ھىچ زىندانىك نەبوو لىرە رۆژىك زياتر يان كەمتر لە مودەتى مەحكوميەتى خۆى بباتەسەر، موسەيلەم بەگ و كورەكانى ھىچ دىلنىكان وەرئەگرتووہ سال و پۆژى ئازادكردنى ديارى نەبوويەت. ياساكانى زىندان دېندانە و بېرەحم نەبوون، بە جۆرىك دەكرىت بلىم باشترين زىندانى زەمانى خويان بوون. لە راستيدا مېژوو ھىچ كات چىرۆكىكى ئەوتوى دەربارەى دېندەيى زىندانەوانەكانى دىلاوار تۆمار نەكردو، وەك دەلین جۆرىك لە رېز و خۆشەويست لە نىوان دىل و زىندانەوانەكاندا ھەبووہ... رېز و خۆشەويستىيەك تا ئەمپۆش ماوہ. تا ئەمپۆش مەوۋە دىل و بەدبەختەكانى دىلاوار ھەر بە حورمەتىكى فېترييەوہ كرنوش بۆ زىندانەوانەكان دەبەن و خەلكيش لىرە بە كىنەيەكى غەريزييەوہ سەيرى خۆشەويستى دەكەن».

پتەچوو يەكەمجار بىت پروفيسۆر بەھنام ئەم چىرۆكە وەھا بگيرىتەوہ،

هه‌لبه‌ت له دیلاوار زۆربه‌ی خه‌لک شتیکیان له‌سه‌ر شیوه‌ی دامه‌زراندنی
 شاره‌که ده‌زانی، به‌لام پرۆفیسۆر له‌هه‌ر که‌س زیاتر له‌و میژووه‌دا قوول
 بووبووه‌وه، خۆی ده‌یگووت «کامه‌ئه‌فسانه‌ زۆر نزیکه‌ له‌ راستییه‌وه، ته‌نیا
 ئه‌وه‌ ده‌گێرمه‌وه». له‌گه‌ل دوا پرسته‌کانیدا هه‌ستا و ده‌ستی گرتم و گووتی
 «تۆ کو‌ری سه‌عید زه‌ریاواری بازرگانیت، باوکت و مامه‌کانی تریشت هیچ
 کات دیلاواریان بۆ گرنگ نه‌بووه. زه‌ریاوارییه‌کان نزیکه‌ دوو سه‌ده‌یه‌ له‌
 ژیا‌نی سیاسی کشاونه‌ته‌وه و خه‌ریکی بازرگانین، په‌نگه‌ نه‌زانیت که‌ نازناوی
 زه‌ریاواری له‌وه‌وه‌ هاتووه‌ که‌ باپیرانت زۆر هاتوچۆی شاره‌ دووره‌کانیان
 ده‌کرد، قافله‌چی ناودار بوون، سوار که‌شتی بوون و ده‌ریای دووریان
 ته‌یکردوه. باپیره‌ گه‌وره‌تان «عاتیفی زه‌ریاواری» له‌هه‌ره‌ بازرگان و
 کاروانچییه‌ ناوداره‌کانی دونه‌یا بووه، له‌سه‌رده‌می خۆیدا پێیان گووتووه
 سه‌ندبادی دووهم، له‌هیند و چینه‌وه‌ ئاو‌ریشم و میسک و خه‌نه‌ی هه‌تاوه،
 قافله‌کانی هه‌تد دريژ بوون فه‌سیلی پاسه‌وانی خۆی بووه‌ تا له‌ چه‌ته
 ئه‌فغانی و پشتونی و به‌لوژه‌کان بپه‌ریزن. ده‌لین کالای تا پۆما گه‌یشتووه.
 ئه‌م‌پ‌رۆ سه‌رده‌می ئه‌وجۆره‌ بازرگانیه‌ به‌سه‌ر چووه، به‌لام پیاوانی تایفه‌ی
 ئیوه‌ هه‌یشتا هه‌ر بازرگانن... هه‌ستیان هه‌ستی گه‌پیده و خوێنیان خوینی
 بازرگانه‌ دیرینه‌کانه، باوکت پێش ژنه‌یتانی بازرگانیه‌کی ناوداری چه‌ک بوو،
 ئه‌و کات دیلاوار له‌ شو‌رشدای بوو، قورسای شۆرشگه‌ران له‌سه‌ر ئه‌و
 چه‌کانه‌ بوو که‌ باوکت له‌ بازرگانه‌کانی تری ده‌ک‌ری و بۆ شو‌رشگه‌رانی
 دیلاواری ده‌هه‌تا ... به‌لام هه‌موو شتیکی به‌عه‌ق‌لی بازرگانان ئه‌نجامداوه.
 سه‌یره، زۆر سه‌یره... هه‌یچ نیشانه‌یه‌کی ئه‌و جنسه‌ له‌ تۆدا نایینم. تۆ
 یان پ‌ر‌وحه‌تی گه‌وره‌یت یاخود گه‌مژه‌ی ب‌ه‌ماله‌که‌ی، تۆ کامیانیته‌؟» وای
 گووت و پ‌یکه‌نینیکی ناسک و ئارام پ‌یکه‌نی. منیش به‌ پ‌یکه‌نینه‌وه‌ گووتم
 «هه‌ردووکیانم، خزمه‌کانم وه‌ک گه‌مژه‌ی عه‌شره‌تی زه‌ریاواری ده‌م‌بینن،
 منیش خۆم وه‌ک ب‌لیمه‌ت ده‌بینم». هه‌ر دووکه‌مان دامانه‌ قاقای پ‌یکه‌نین.

گووتى «گرنگ نىيە، ئىستەككە جارەن نىيە، مىندالان و گەنجانى نوپى دىلاوار ناچنەو سەر سەنەتى باوبايرىيان. كەى گرنگە». من بۇئەوئەى بىخەمە سەر ھەوئەى قسە گووتم «بەلام جەنابى پروفىسۆر، ئەم دىلاوارەى ئەمىرۇ بۇ ھىچى لەو دىلاوارە ناچىت كە ئىوئە باسىدەكەن؟». گووتى «ئەوئەئەسلى چىرۆكەكەيە. دىلاوار دوو قۇناغى ھەيە، دوو قۇناغى زۆر گەورە». لەوئەىدا ھەستەك بىرىكردەوئەى و بە زمانىك كە كەمىك ترس و تىرامانى تىداو گووتى «ئەوئە شىتىكە زۆر كەم كەس دەيزانن، ژمارەيەكى زۆر كەم لە مىژوونوسانى دىلاوار ھەرك بە نەئىيە قولەكەى دەكەن. من و چەند كەسكى تر... ئەوئە چىرۆكىكە لە بىر دونيا چۆتەوئەى. بە ھەموو گيانم گويم لە قسەكانى ھەگرت، بە ئەسپاى گووتى «دوو قۇناغ. قۇناغى پىش دانىال و قۇناغى دوئەى دانىال». ئەوئەيەكەم جارم بوو لە ژيانمدا ناوئەى دانىال بىيستم. بەجۆرىك گوئىيىستى بووم، نەمتوانى ھىچ بېرىسم. بە ھىمنى گەرايەوئەى دۆخى ئاساى خۆى و گووتى «دىلاوار سەدان سال لە بى خەونىدا نوقمەبىت، سەدان سال... كى چوزانىت پەنگە لە ھەزار سالىش تىپەرى بىت تا دانىال دىت... ھاتنى دانىال ھەموو شىتىك دەگۆرىت ... ئايا دانىال راستىيە يان خەيال كەس نازانىت، بەلام من باوھەم پىيەتى، لە مىژووى دىلاواردا دانىال ھىلى جياكردنەوئەى دوو سەردەمە. زۆر كەس باوھەريان بە بوونى نىيە، بەلام لاى من دانىال راستىيە، بوو، لايەنى كەم من بەلگەيەكى بەھىزم ھەيە». دەستى كرتم و گووتى «ھەستە بېرىنە ناو مۇزەخانەكەوئەى، شىتىك ھەيە پىويستە بىيىنىت». يەكەمجار بوو دەنگى زۆر جىدى بىت... نازانم لە بەر ھەر ھەيەك بىت، ناوئەى دانىال ترسىكى كۆپەرى خستە دلمەوئەى كە دلىابووم پروفىسۆر بەھنام بە بوونى لە چاومدا دەيىنى.

بۆ پۇژى دواى كۆبۈنەۋەى نىگار كىنشان، دەمەۋ ئىۋارەيەكى درەنگ بابەعەلى
 ۋەزىرى تەلەفونى بۆ كىردىم و تىكاي كىردى بچمە لای. ۋەك خۋوى ھەمىشەى
 خۇم ھەۋلىمدا بزانم چى دەۋىت، بىزار بوم لە كەسانىك لە تەلەفوندا دەلەين
 «تىكايە تا ئىرە ۋەرە ... ئىشنىكى بچوكم ھەيە و سەرىكم لىيىدە ... شىتىك
 ھەيە ناتوانم بە تەلەفون پىت بلىم». ئەۋ جۇرە قسانە زۆر تۈرەياندە كىردىم.
 بابەعەلى ۋەزىرى كۈۋى «شىتىكى زۆر تايىبەت نىيە، دەمانەۋىت تۆۋىنەكان
 ۋەربىگىت. لەۋ باۋەرەدام ئىۋە دەيىت وىنەكان بىيەنە لای فەرماندار و ھاكى
 عەسكەرى، چۈنكە ئەۋان چاۋەرۋانن». ھەستىمكىر تۈۋشى دەردەسەرىيەكى
 بىسۈۋد بوم و لەم كارەدا نە بارم ھەيە و نە ھىستىر. تەلەفونم بۆ مامە
 سىام كىرد و ھىۋام بوو ئەۋ بلىت مەچۇ، تا خۇم لە ئىشەكە بكىشىمە دواۋ
 و چىدى نە پۇلىسخانە و نە فەرماندار نە بىيىنم. بەلام ئەۋ بە ھەماسەتى
 مىندالىكەۋە كۈۋى «ۋاۋو، فزولم كۈلى گىرت، فزولم گەرەبوو، كۈنچكۈلىم
 گىرى گىرت، نەچىت عەزىزم، ھەر ئىستا خۇشم دىم و پىكەۋە دەچىن. مىن
 لە ھەر كەس زىاتىر مافم ھەيە ئەۋ شەيتانە بىيىنم كە ئاۋا دەچىتە خەۋنى
 خەلك». ۋەلامەكەى مامم ھىندەى تر ئاۋمىدىكىردىم، گەر ھەر خۇم بوۋمايە
 كارم خىراتىر و بىدەنگىر بەرپۈدەچۈۋ. بەلام ئىستا دىنباۋوم ھەۋو
 شەۋەكەم بە چىرۋكى ئەۋ وىنانەۋە دەرۋات.

سه‌عات نۆی شه‌و بوو که من و مامه سیام گه‌یشتینه پۆلیس‌خانه، له سالۆنی چاوه‌روانییه‌که‌دا مامم گه‌رموگورپییه‌کی زۆری پیشانده‌دا که له سروشتی تایبه‌تی خۆیدا نه‌بوو، من له گوماندا بووم، ئاخۆ به‌ راست هینده ئاره‌زووی بینینی شه‌و نیگارانه‌ی هه‌یه یاخود هه‌ر بۆئه‌وه‌ی واده‌ربکه‌وێت له گه‌رمه‌ی کێشه‌یه‌کی گرنگدایه و چه‌زی له ده‌رخستنی هه‌ماسه‌ته، واده‌کات... شه‌مه‌و مامه سیام نائاسایی ده‌هاته به‌رچاوم، هه‌ندێ جار ده‌بووه پرسیار بۆم: ئاخۆ که‌سیکی هه‌کیمه یاخود نمایش‌بازیکه به‌ کومه‌لیک ده‌مامک و زمانی جیاوازه‌وه؟ . شه‌و توند ده‌ستی له ده‌ستی ده‌خشکانه و وه‌ک یه‌کێک چاوه‌روانی له‌زه‌تیکی گه‌وره‌بیته‌ ده‌یگوت «هه‌ر ئیستا، رینوار، هه‌ر ئیستا شه‌و گونا‌ه‌باره ده‌بینین». قسه‌کانی ده‌یانترساندم، هه‌ستمده‌کرد شاره‌که هه‌مووی خه‌ریکه خه‌ون و راستی تیکه‌لده‌کات، به‌لام ده‌بوو مامه سیام وه‌ک دکتۆریکی ده‌روونی دوا‌هه‌مین که‌س بیته‌ بکه‌وێته هه‌له‌ی له‌وجۆره. به‌ نیگه‌رانییه‌وه گوتم «مامه، ئیستا ئیمه هه‌چ شتیک نابینین، هه‌چ شتیک، ته‌نیا وێنه‌یه‌ک ده‌بینین که هه‌ندێ نیگارکێشی شه‌م شاره دروستیانکردوه... وێنه‌که وێنه‌ی خه‌ونیکه که که‌سمان دل‌نیانین راسته یاخود دروستکراوه». به‌ گه‌رمیه‌وه گوتی «هه‌موو دوژمنیک له‌ ناخدا وێنه‌ی دوژمنیکه له‌ ده‌ره‌وه ... شه‌و بخه‌ره مێشکه‌وه» هیند توند و تۆره قسه‌یکرد، ویستم به‌ نیگه‌رانییه‌وه بڵیم «هه‌موو دوژمنیک له‌ ده‌ره‌وه وێنه‌ی دوژمنیکه له‌ ناخدا». به‌لام هه‌چم نه‌گوت.

مامه سیام که‌ باب‌ه‌عه‌لی وه‌زیری بیني به‌ گه‌رمیه‌وه به‌ره‌و پیری چوو. شیوه‌ی سلّاو و ته‌وقه‌کردنی نوشتانه‌وه و خۆ نزم‌کردنه‌وه‌یه‌کی به‌رچاوی تیدا بوو. باب‌ه‌عه‌لی وه‌ک پۆلیسیکی شاره‌زا که ده‌زانیت چۆن خه‌لکی ئازار بدات، بیته‌وه‌ی بایه‌خیکی گه‌وره‌ بداته مامم، روویکرده من و گوتی «فه‌رموون کاک رینوار، ئیوه وه‌رن سه‌یریکی نیگاره‌کان بکه‌ن و با راسته‌وخۆ له‌ ده‌ستی هونه‌رمه‌نده‌کانه‌وه بگاته ده‌ستی ئیوه... دواتر پیشانی جه‌نابی فه‌رمانداری

بدەن و بزانه ئەو و حاکی عەسکەری چ بریارێکی لەسەر دەدەن ... جەنابی دکتۆر فەرموون ئێوە لە جینگای خۆتان پشوو بدەن، فەرموون دابنیشن». مامم بە خەندەیه‌که‌وه لە جینگای خۆی دانیشت، بەلام بۆ یەکه‌مجار لە زیانمدا هه‌ستم بە کینه‌یه‌ک کرد لە چاوانیدا بریسکایه‌وه. لە عیاده‌که زۆرجار تۆرە‌ده‌بوو، زۆرجار پینخۆش بوو لە به‌رچاوی میوانه تایبه‌تییه‌کانی سووکایه‌تیم پینکات. بەلام هه‌موو ئەو شتانه‌ی به‌ جۆریک ده‌کرد، ئاسه‌واری کینه‌یان پێوه نه‌بوو، وه‌ک ئەوه‌ بوو بۆ خوشی ئازاری مندالێک بدات، بەلام ئەوه‌ی ئێستا ده‌مبینی، ئەو خواسته شه‌رانییه سادەیه‌ی ناو ده‌روونی نه‌بوو، به‌لکو شتیکی بوو قوولتر... کینه‌یه‌ک بوو توختر و گه‌وره‌تر.

هه‌ر سێ هونه‌رمه‌نده‌که له‌ حه‌وشی بنکه‌دا پینکه‌وه وه‌ستابوون و جگه‌ره‌یان ده‌کێشا، دوو پۆژ و شه‌وێکی سه‌ختیان بردبووه‌ سه‌ر، که‌سیان نیگاری ئەویدیکه‌یان نه‌بینییوو، من یه‌که‌م که‌س ده‌بم هه‌ر سێ نیگاره‌که ده‌بینم. بابە‌علی وه‌زیری کللی ژووره‌کانم ده‌دات و ده‌لیت، هه‌ر سێکیان بپێچه‌روه و بیه‌ بۆ مائی فەرماندار. من ده‌چمه‌ ناو ژووره‌کانه‌وه، هه‌ر سێ ژووره‌که بۆن جگه‌ره‌یه‌کی کوشنده‌یان لیدیت، له‌ هه‌ر سێکیاندا بۆنی ماندوویییه‌کی نادیار ده‌که‌م، دیاره‌ چەند پوچکی شپه‌زه به‌ درێژایی شه‌و لێزه نیگاریان کێشاوه، هه‌ر سێ وینه‌که ده‌بینم، سێ شاکاری راسته‌قینه‌ن که ده‌بیت بخرینه‌ مۆزه‌خانه‌کانی هونه‌ره‌وه، هه‌ر سێ نیگارکێشه‌که به‌پینی ئەو چیرۆکانه‌ی بیستووینه‌ نیگاریکیان کێشاوه، پیاویکه ئەسمه‌ر، ده‌موچاویکی باریک و قژیکی کورتی هه‌یه، نیگایه‌کی وشک که‌ هیچ جۆره‌ گوزارشت و په‌یامیکی تێدا نییه. کێشه‌که ئەوه نییه‌ که وینه‌کان له‌ چوارچێوه‌ی گشتیدا له‌ یه‌ک ده‌چن، به‌لکو له‌وه‌دایه‌ که ئەم وینه‌نه‌ ده‌شیت له‌ زۆر که‌س بچن... وینه‌ی ده‌موچاویکی نێزانیه، مۆنییه‌کی تایبه‌ت به‌ خۆی نییه، سه‌یرکردنه‌که‌ی له‌ هه‌زاران نیگای تردا هه‌یه، قژیکی کورتی مه‌يله‌و لولوی هه‌یه، فه‌زای ده‌وری پوختاری کپ و بیده‌نگیه‌کی قووله. زۆر له‌ وینه‌کان

ورددهبمهوه، هر سیکیان بهشی ئهوه لهیهکدهچن بتوانین بۆ خاوهنهکهی بگهڕین، بهلام بهشی ئهوهش لیک ناچن بتوانین کهسیکی وهها بدۆزینهوه. هر سئ وینهکه به پارچه رۆژنامه دهپیچمهوه، نامهویت نهینی ئهم نیگاران له منهوه بلابیتتهوه، هر سیکیان ههلهگرم، ئهوپههه و پهشکار و سکیچه سههتاییانهی نیگارکیشهکان دروستیانکردوه کۆدهکهمهوه و دهیانخهه سهه یهک، وهسواسیکی تایبهتم تیدا دروستدهبیت که ئهم سکیچانه ههگرم، نازانم بۆچیمه یاخود چ سوودیکیان ههیه، بهلام دهمهویت هیلکارییه سههتاییهکان و قوناغی پێش بریار له نیگارهکهدا لای من بێت، وینه سههتاییهکان له وینهی کوتایی ناچن، هر هونهرمهنده و دهیان سکیچی کیشاوه، دوول بوون له ههموو نیگارهکه، دوول بوون ئهوپیاوه له چی دهچیت، چهندهها جار درێژی و پانی روخسارهکیان گۆپیوه، سهههتا شیوهی زۆر دوریان له نیگاری کوتایی پهسمکردوه. به وریاییهوه نیگارهکان جیاکهمهوه، له دلی خۆمدا دهلیم «گومانم لهوه نییه، کهس ناتوانیت وینهی خهون بکیشیت». به ههموو کهلوپهلهکانهوه دیمهدهرئ، داوای کومهک له یهکیک له پۆلیسهکان دهکهه. له ناو خهوشهکهدا بابههلی وهزیری پاره بۆ نیگارکیشهکان حسابدهکات، هر سیکیان دلخۆش دیارن، پندهچیت پارهکیان بهدل بێت، هر سیکیان دهست بۆ من بهرزدهکهنهوه و خهندهیهکی گهوره لهسهه دهموچاویانه، من به پرویانهوه پندهکههم و به پێگای خۆمدا دهپۆم و ئیتر ئاورپادهمهوه، له دههرایهکی پشتهوهی پۆلیسخانه ماشینیکی تایبهتی چاوهڕیمانهکات، من نیگارهکان به هیمنی دادهنیم، داوای مۆلهت له شۆفیترهکه دهکهه و دهچم بهداوای ماممدا. ئهوه له جێگای خۆی، به ههمان ئهوه ههستی کینهیهوه، بێدهنگ و بێ هیچ ههستیکی تایبهتی سههیرمههکات، پێکهوه دهگهڕینهوه و سوار ماشینهکه دهبین، شۆفیترهکه به شهقامهکانی دیلاواردا دهمانبات... شار نیشانهیهکی ئهوتوی پتوه دیار نییه، بهلام من بهردهوام سهیری دهروه دهکهه و دلنیاام ئهمشهوه یهکیکه له شهوه هر تاریکهکانی دیلاوار.

پښکه ووهو بووین ... له شاریکی غریبدا، له پوژانیکې سهختدا ... ماوہ یه کی کورت پښکه ووهو بووین. شهوان گهر دنیا هیمن بایه، گهر ترسمان نه بایه، ئال مورد به سه رها ته کانی خوئی بؤ ده گپرامه وه.

ئهو بؤی گپرامه وه «من له و پوژه وه له مال و مه زرا تاییه ته که ی سه ی ئه سلان، گویم له قسه کانی بوو، ترسیک به رامبه ر ئهو پیاوه که و ته دلمه وه. ترسیک پیشت نه به رامبه ر باوکم، نه به رامبه ر ماموستا کانی قوتا بخانه ههستم پی نه کردبوو. به هؤی ئهو ترسه وه نه متوانی دووربکه ومه وه. چهند پوژیک دواي کوبوونه وه که ی مالی سه ی ئه سلان، به رازه رهش و فاتیحی سه ی فه یتحولای هه لاج هاتن بؤ لام و گوتیان هه موو کوپگهل، هه رچی که نجیک ئه وی پوژ لای سه ی ئه سلان کوبوینه ته وه بریارماندا وه هیژیک دروستبکه یین و خو مان ریڅبخه ن و ناوی خو مان بنیین باغه وانه کانی دیلاوار. هاتنیان بؤ لای من بوئه وه نه بوو پرسیارم پی بکه ن، من هه ر له شیوه ی قسه کردن و جوړی سه یرکردنی ئه واند ا تیگه یشتم، که بؤم نییه بلیم: نا ناتوانم، نا له که لتان نیم».

هه ندی ده لین «باغه وانه کانی دیلاوار» وه ک ریڅخراو یکی نهینی پیشت هه بووه، که سانیک میژو وه که ی ده گپړنه وه بؤ زیاد له سه د سال له مه و بهر،

پندهچیت سهی ئەسلان سالانی پیش دەرکهوتنی خەونەکش، هەر ئیشی بۆ بونیادنەن یان بونیادنەوهی ریکخراویکی لەو جۆرە کردبیت، پندهچیت دەمیک ئان و ساتی راستەقینەى کار ھاتوتە پیش، سهی ئەسلان ھەموو زەمینەیکى پێویستی خۆشکردبیت بۆ بانگەشەکردن و بلاوکردنەوهی بیروپراکانى خۆی. گومانم لەو ھەنێهە کە ئەو لە ناو دەزگاكانى دەولەتدا، لە ناو ھەزیرەکان و کابینەى شارەوانییەکان و پۆلیسی دەفەرەکاندا خەلکی بەھیز و نزیکى بوو کە پشتگیریان لى کردوھ. ھەر لەو ھەفتەیدا کە فەراسە پەش دەچیت بۆ لای ئال مورا، سهی ئەسلان و دەگەنجى خۆینگەرم، بە جلی جەنگاوەرانى سەردەمى جەنگى پزگارییەو، دەچن بۆ لای فەرماندار و داواىکى تايبەت بۆ دامەزراندنى ھیزی باغەوانەکانى دىلاوار پێشکەشکەدەن. سهی ئەسلان دەمیک دەچیت بۆ پێشەشکردنى داواکەى ھەموو پۆژنامە و کەنالە تەلەفزیۆنییەکان ئاگادارەکاتەو، لە ئوتومبیلیکى گرانبەھا و لە قیافەى سەربازىکى دلاوێردا لە بەردەم پۆژنامەنوساندا دەرەکەوێت و دەلیت «دایکى وەتەن، دىلاوارى عەزیزمان بانگماندەکات. دوژمن گەیشتوتە ژێر پێستمان، ناو عەقلمان، ژيان و زمان و کولتوورى داگیرکردوین. ئیستا ساتى ئەو ھەیه دووبارە گیانى بەرھەنگارى و خەبات لە خۆماندا زیندوو بکەینەو، چونکە دوژمن خۆى ئامادەدەکات، ئەوان شەو و پوژ لەشکر و ھیزەکانیان مەشق دەدەن و ئیمەش ھیچ، دەبیت ئەمە کۆتایى بیت. لەمپووە دوژمن دەبیت بزانی، کە دىلاوار پۆلەى نەبەردى ھەیه و دەپاریزیت». بە قیافەى ژەنرالیکی نەبەردەو، بە ھەنگاوە جیگر و درێژەکانى، وەک یەکیک دەیان سال وانەى دادابیت لەم ساتانەدا چۆن پەفتاربکات، لەبەردەم دەرگای فەرمانداریدا دەرکەوت. وەک ئەو ھەبوو دانیابیت ئەمجارە دەولەت ریکگرى لە پێشیارەکەى ناکەن، شیوہى خۆ گۆرپین و دەرکەوتنى بە تەرزى سەرکردەیکى میژووئى ھەبوو کە دەمیکە دىلاوار چاوەروانیدەکات. من وەک ھەموو خەلکی دىلاوار لە تەلەفزیۆنەو ھەببینیم چۆن «شیرەکەى غەفاریی»

وهك هه‌وادارانى ناويانده‌نا داواى دامه‌زراندنى سوپايه‌كى ميللى به ناوى «باغه‌وانه‌كانى ديلاوار» هه‌وه، پيشكesh به فه‌رماندار كرد. بۆ پۆزى دوايى پۆزنامه‌كان به مانشتى گه‌وره باسيان له سه‌ى ئه‌سلان كردبوو، وهك هاوالاتيه‌كى دلسۆز، مامۆستايه‌كى شاره‌زاي ميژوو، وتارخوينى ليزان و سياسه‌تمه‌دارى پڕ موژده، وه‌سفى جوان و سيفه‌ى باشيان دابوو پال. هه‌موو هه‌ستمانكرد كه فه‌رماندار ياخود له هيزى ئه‌م پياوه تينه‌گه‌يشتوو هه‌يان له ژيهر فشارى تاقم و ده‌سته‌گه‌لىكى به‌هيزى تر دا «له هه‌لومه‌رجىكى وا كه‌رنه‌فالى و به‌شيوازىكى وا پڕوتوكۆلى» پيشواى له سه‌ى ئه‌سلان كردوه. هه‌موو ده‌مانزاني فه‌رماندار مه‌به‌ستى له‌م كاره سوود به‌خۆى بگه‌يشت و هه‌م وهك ديموكراس و هه‌م وهك دلسۆزى ديلاوار ده‌ربكه‌ويست، به‌لام كه‌سه‌يش گوماني له‌وه نه‌بوو كه به‌م نمايشه سه‌ى ئه‌سلان له مامۆستايه‌كى نه‌ناسراوى ميژوووه ده‌بێته كۆله‌كه‌يه‌كى ئه‌ستوورى سياسه‌ت له هه‌ريمه‌كه‌دا .

ئال‌موراد له يه‌كه‌مين فه‌سيلي باغه‌وانه‌كانى ديلاواردا ده‌بێته جه‌نگاوه‌ر، شه‌وىكى هاوینه‌ى گه‌رم كه‌ ميشووله‌كان نه‌بێت ته‌واوى جانه‌وه‌رانى تر خه‌وتوون، له كاتى گوماناييدا كه ده‌كه‌ويته نيوان تاريكستاني شه‌و و بويلى پيش به‌يانيدا، پاسى گه‌وره ديت به‌ دوايدا و له‌گه‌ل ده‌يان گه‌نجى ديكه‌دا، به‌ پىگايه‌كى شاخاوى و پىچاو پىچدا، ده‌يانبات بۆ جىگايه‌كى دوور. دواى سه‌فه‌رىكى دوو سه‌عاتى به‌ ناو شه‌ودا، به‌ ناو چيا و جه‌نگه‌لى كپ و خه‌وتوودا، هه‌موو گه‌نجه‌كان له كه‌مپى يه‌كه‌مى مه‌شق و پىگه‌يانندا داده‌به‌زن، كه‌مپى شينوا. وينه‌ى دره‌خته به‌رزه‌كان و هه‌ناسه‌ى درنده‌ى جه‌نگه‌ل و كزه‌ى ساردى چيا دووره‌كان هه‌ستىكى نامۆى قوول له ئال‌موراددا دروسته‌كه‌ن، به‌لام گه‌نجه‌كانى دى دلخۆشن، گه‌نجه‌كانى دى وهك به‌ره‌و باغى رزگاربوونى رۆح و جه‌سته‌يان بپۆن به‌ پرتاو داده‌به‌زن و خۆيان ده‌كه‌ن به‌ كه‌مپه‌كه‌دا.

«هیچ کەس باسی خەونەکەى نەدەکرد. گەرچی هەموومان ئەو شەو و شەوانی دواتریش ئەو خەونەمان بینییەو، بەلام هەستەمکرد بوونی ئێمە لێرەدا پەيوەندى بە خەونەکەمانەو نەماو. گەنجەکان لە پۆژى يەکەمەو خۆيان لە مەشقى سەختدا نوقمکرد. من هەم جورمەم بچوک و هەم بە ھۆى ئەوئى دەبوو بەردەوام چاويلکەم لە چاودا بیت، پەنجىكى زۆرم دەکیشا، ھەولئى خۆم دەدا لاوازییەکانم دەرئەکەوئیت و کەس تینەگات من حەزم لەم کارە نییە. بۆئەوئى کەس نەزانئیت چۆن بێردەکەمەو هەموو شتێکم دەکرد تا وەک ئەوانى تر دەرئەکەوم، سروودەکانى بەیانیم بە حەماسەتەو دەخوئند، واجباتى پاسەوانى و ئیشکگریم بئى هیچ دواکەوتن و لادانئیک دەبردە پێو، بەلام لە زۆربەى مەشقەکانى جەستە و وەرزشە سەختەکاندا لەشەم نەیدەکرد، نە توانائى ھەلگرتنى کیشى قورسەم ھەبوو، نە برەوى جەنگاوەرئىکى راستەقینە لە ھەلمەت و پاشەکشەدا، لاوازی قاقەکانم بەجۆرئیک بوو ھەموو دەیانبینى چۆن دەرئەزئیت. پۆژئیک پراھینەرەکەمان، کە ئەفسەر نەجمى ناوئبوو، بانگیکردم و لە بەرچاوى ھەموو گەنجانئى مەشقکا پتئىگوتەم «تۆ دلائىت بە ئەسل خەلکئى دئلاوارئیت». گوتئى «ئەم لاوازییەئى تۆ بۆتە پرسىار بۆم، بە راست دەبئیت پۆلەيەکئى دئلاوار ھەبئیت ھئندە لاواز و قوول بارئیک و مل پەتک بیت، تۆ دلائىت دەتەوئیت بۆ ئەم نئشتئیمانە جوانە و بۆ ئەم مئللەتە پەسەنەئى خۆت ببئیتە جەنگاوەر؟».

من تەنئا سەرم داخستبوو و ھىچم نەدەگووت. دەبوو ھەر کاتئیک ئەفسەر نەجم پرسىارىکرد وەلامئى بەدەیتەو، لە کامپئى شئنوا ھىچ کەس بۆئى نەبوو وەلامئى پرسىار نەداتەو. دوائى ئەوئى ئەفسەر نەجم پرسىارەکەئى دووجار دووبارەکردەو، من بە دەنگئىکئى لاواز وەلاممدايەو «بەلئى گەرەم ، حەزەکەم ببم بە جەنگاوەر بۆ دئلاوار». دەبوو ئەو وەلامە دە جار بە دەنگئى بەرز دووبارەبکەمەو، دەبوو بە ھەموو ھىزم بقرئئتم و ھەموو فەسئلەکەمان گوئيان لئى بیت. من لە ناخئى دلەو درۆمدەکرد، دەموئست

بایم به‌لێ من که‌سیکی لاوازم و تینیک له له‌شمدا نییه و به‌رگهی ئهم مه‌شقانه ناگرم. له ماوه‌یه‌کی که‌مدا من بووبووم به نیشانه بۆ لاوازی، به‌و که‌سه ته‌نیا‌یه‌ی له سوچیکدا داده‌نیشیت و خۆی به‌ خویندنه‌وه‌ی کتیبیکه‌وه سه‌رگه‌رمده‌کات تا منداله‌ بیژی و سه‌ر به‌ هه‌واکان وازی لیه‌یتن. من گه‌رچی له‌و فه‌رمان و ئیشانه‌دا که پێوستییان به‌ هیز و تا‌قه‌تی جه‌سته‌یی قورس هه‌یه، مایه‌ی پێکه‌نین بووم، به‌لام له نیشانه‌شکاندن و پێکانی ئامانجدا، له سه‌لیقه‌ی به‌کاره‌ینانی تفه‌نگدا توانایه‌کم تێدابوو که تا ئه‌و کات هه‌ستم پێ نه‌کردبوو ... له مه‌شقی هه‌له‌وشاندن و به‌سته‌نه‌وه‌ی چه‌کدا، له ده‌ست راستیدا، له ده‌ره‌ینانی ته‌وه‌ر و خالی سه‌ر نه‌خشه به‌یانیه‌کاندا بۆ هاوه‌ن هاوێژان، یه‌که‌م بووم. ئه‌و وریایه‌م تا ئه‌ندازه‌یه‌ک له گونا‌هی به‌خشیم و توانیم کاریک به‌که‌م له‌گه‌ڵ هه‌موو ده‌رده‌سه‌ری و سه‌ختیه‌کدا، به‌رده‌وام سه‌رشۆر نه‌بم. زۆر له منداله‌کان خۆیان به‌ ئه‌سلانچی ناوده‌نا، پۆژانه چه‌ند سه‌عاتیکیش وانه‌ی تیورییمان هه‌بوو که نوسینه‌کانی سه‌ی ئه‌سلانمان ده‌خویند. مامۆستا که‌مان که جه‌وانمه‌ردی ناوبوو، هاو‌پێیه‌کی نزیک‌ی سه‌ید و یه‌کێک له قوتابییه‌ دێزینه‌کانی بوو، هه‌موو پۆژیک وانه‌کانی به‌وه ده‌ست پێده‌کرد که خاکی موباره‌کی دیلاوار ده‌بیت به‌ هه‌ر چوارده‌وردا له دۆژمن پاک‌بکریته‌وه. من تا ئه‌و کات شتیکی زۆرم له‌سه‌ر جوگرافیای دیلاوار نه‌ده‌زانی، ئه‌و هه‌موو پۆژیک یه‌که‌م شت نه‌خشه‌یه‌کی دیلاواری هه‌له‌ده‌واسی و ده‌بیرسی «کو‌پان، ئێره‌ کو‌تیه‌؟» هه‌موو به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «ئێره‌ دیلاواره، سه‌رزهمینی شیران». ئه‌و له‌سه‌ر نه‌خشه‌که باز نه‌یه‌کی سووری به‌ ده‌وری هه‌موو دیلاواردا ده‌کشیا و ده‌یگوت «کو‌پنا، ئه‌ی ئێره‌ کو‌تیه‌؟». هه‌موو به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «سه‌رزهمینی دۆژمن». هاواریده‌کرد «کو‌پنا دۆژمن، ناوی چییه‌؟». هه‌موو به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «دۆژمن ناوی دۆژمنه، گرنگ نییه‌ کتیه‌ و په‌نگی چییه، ئه‌و هه‌ر کتیه، دۆژمنی ئیمه‌ یه‌ و له نه‌وه‌ی دۆژمنه». ئه‌وه

پسته‌یه‌کی ماموستا ئه‌سلان بوو که له‌سه‌ر دیواری مه‌شقخانه و له‌سه‌ر ده‌رکی گۆڤه‌پانی مه‌شق‌که‌ش نوسرا‌بوو».

ئال‌موراد هه‌موو هاوینی له‌مه‌شقا برده‌سه‌ر، سه‌ره‌تای پاییز ده‌بوو بگه‌پیت‌ه‌وه‌ بو‌ دیلاوار. که‌گه‌پایه‌وه‌ بیته‌وه‌ی به‌خۆی بزانی‌ت، ئه‌ندامی چالاکی «باغه‌وانه‌کانی دیلاوار» بوو. سه‌یربوو یه‌که‌مین کاریک باغه‌وانه‌کان کردیان کوشتنی بالنده‌کان بوو.

پروفیسور بہنام دہیزانی من دہترسم، گوئی «شتیکت پیشاندہدم
 کہم کہس پیشتر بینویتی. ہر کات سہیری چاوی یہ کیک بکہم و بزنام
 بہ راستی دہیہویت لہ میژووی شارہکے تیگات، ہستدہکہم دہیت
 ببینیت و بیزانیت. باوہرم بہ ہلگرتنی نہیتی نییہ لہ میژوودا، بہلام
 ہندی راز حورمہتی خویان ہیہ و دہیت بیانپاریژین. بہ تایبہت دیلاوار
 پرہ لہ میژوونوسی بیتیشک». دووقات بہ پلہکانہیہکی دریژ و تاریکدا
 چوینہ خوارئ، گہرچی ہندی گلپ لہسہر پلہک و لہ ناو سالون و لہ
 رارہوہکاندا داگیرسابوون، بہلام لہ چاو گہورہیی جیگاکاندا، روناکیہکان
 کز بوون و ہموو شتیکیان روشن نہدہکردہوہ. سالونی مؤزہخانہکے پر
 بوو لہ میز و دلابی تایبہت بہ ہلگرتنی ٹاسہواری دیرین، چہندہا
 ہلگری شوشہیی بق پاراستی ٹاسہوارہکان دانرابوون. پیشانگاکان پاک
 راگیرابوون و بہ تیشکی زہرد و مات روناکراہوونہوہ. پروفیسور بہنام
 نہیہشت لہ ہیچ جیگاہکدا بوہستم و گوئی «سہرہتا پیویستہ گرنگترین
 شتی مؤزہخانہکے ببینیت، دستنوسی دانیال... گرنگترین بہلگہنامہیہکی
 میژووی کہ وینہی نییہ، بہلگہیہکی گہورہ دژی ہموو ٹہوانہی گومان
 لہ بوونی دانیال دہکن، بہلگہیہک بہ برہوی من لہ بہلگہکانی توفانی
 نوح، یان نغروبوونی سہدوم و ٹامورا بق دیلاوار گرنگترہ». منی بردہ

ژووریکى تاريك که دەرگایه‌كى ئاسنینى زۆر ئەستوورى ھەبوو، خۆى دەستی کیشا و لە جینگایه‌كى تايبەتدا گۆپەکانى ھەلکرد. ژوورەکه یەك دۆلابى ئاسنى گەورەى تەدابوو، بە دەستەيەك کلیلى تايبەت که پێدەچوو تەنیا لای خۆى ھەبیت، دەرگاکی کردەو، سندوقیکى گەورەى دەرھینا، ئەو سندوقەشى کردەو و کتیبیکى کۆن و کالەو ھەبوو دەرھینا، کۆنترین کتیبیک تا ئەو کاتە لە ژيانمدا دبیتم... دلنیا ھەبوو ئایا پەرەکانى لە کاغەزن یان لە جۆرە مادە و کەرەستەيەكى تايبەت، که خەلکى دیرین بۆ نوسین ئامادەیانکردو. بە دەنگیک که زۆر ئاسایی بوو، دیاربوو نایەوێت شتەكەم لا تاريك و ترسناک بکات گووتى « کتیبى دانیاڵە... کۆنترین تیکستیکە لە میژووی دىلاوار مابیتەو، دەستنوسی یەكەمى کەسیكى نەناسراو، نوسەرەكەى دیار نییە کتیبە. ئەو ھەموو شتیکى ھەك خۆى گێراو ھەو، و تەکانى دانیاڵ و چیرۆکەكەى گواستۆتەو... دەبوو مامە سیات بیت و بیبیت. ماوہیەك لە مەو بەر پۆژیک بە پیکەوت لە سەر پێ بینیم و پیمگووت، ھەرە شتیکى سەیرت پێشان دەم، بەلام نەھات... دەبوو بیت و بە دەستی خۆى ھەلیگریت. ناوێرم کتیبەكە ئاشکرا بکەم یان چاپى بکەم ھەو یاخود ناوہ پۆکەكەى لە بۆنەيەكى گشتیدا یان لە پۆژنامەيەكدا بخەمە پوو. دانیاڵ تا ئەمڕۆ دوژمنى زۆرە، کتیبەكە واسەیردەکریت ھەك ئەوہى دانیشتوانى دىلاوار بەوہ تاوانبار بکات که کوشتەى خەون و خەيال و واھیمە و ترسەکانى خۆیان، کارەسات لە ناخى مرقوف خۆیدا، دوژمن سەرھتا لە خەونەکانى ئینسان خۆیدا لەدایکدەبیت. دەلین دانیاڵ ھەمیشە پێش کارەساتەکان بە جۆریك لە جۆرەکان، بە شیوہيەكى ئامازەيى، دەگەریتەوہ بۆئەوہى ئەم راستییە بیر خەلک بەھێنیتەوہ. من کەسیكى خورافاتى نیم، بەلام باوہ پیکى زۆرم بەم چیرۆکەيە. چاپکردنى کتیبەكە مەحالە... چەند سال لە مەو بەر ویستم چاپبیکەم، بەلام کار گەیشتە ئەوہى ھەرەشەى سووتانى مۆزەخانەكە بکەن، کتیبیکە دەلیت دىلاوار لە بنەوہرا

له‌سه‌ر سته‌م دروستبووه، ئه‌وه قسه‌یه‌که دلی زۆر که‌س خوش ناکات. ئیدی وازم لیه‌ینا».

خنده‌گه‌ره‌که‌ی هه‌ر له‌سه‌ر پوخساری بوو، به‌لام من ئیستا جوریکی تر ده‌مبینی، شتیک له‌ په‌مز و رازی ترسناک په‌ریبووه سه‌ر سیمای پرۆفیسۆر که زۆر دوودلی کردم. گووتی «کتیبه‌که بگه‌ر، بیگه‌ر، تا تۆش شاهید بیت که کتیبی دانیال بوونی هه‌یه. کێ ده‌زانیت په‌نگه‌ پۆژیک تۆ یان په‌کیک له‌ نه‌وه‌کانی تۆ بتوانن ئه‌م کتیبه‌ چاپکه‌ن». من کتیبه‌که‌م وه‌رگرت و به‌ دوودلییه‌که‌وه گووتم «به‌لام جه‌نابی پرۆفیسۆر من نازانم دانیال کییه‌؟». کتیبه‌که‌ سه‌نگیکی زۆری نه‌بوو، به‌لام هینده‌ی هه‌لمگرت غه‌مگینییه‌کی کتوپر دایگرتم، ویستم زوو بیخه‌ینه‌وه جینگای خۆی و له‌و جینگایه‌ ده‌رچین. پرۆفیسۆر وه‌ک بزانی‌ت من ترسیکم له‌ جینگاکه‌ هه‌یه، ده‌ستی خسته‌ سه‌رشانم و کتیبه‌که‌ی وه‌رگرت‌وه و گووتی «نا مه‌ترسه‌، مه‌ترسه‌، من هینده‌ خورافاتای نیم باوه‌رم به‌وه بیت دانیال ده‌گه‌رێته‌وه، له‌وانه‌ نیم که ئه‌م‌رۆ به‌ رابوردو ده‌پینون. می‌ژوو په‌ر له‌ دۆخی دووباره‌، به‌لام دلنایه‌ کو‌رم، شتیک که سه‌دان سال له‌ مه‌وبه‌ر پوویدا‌بیت ئه‌م‌رۆ وه‌کو خۆی، وه‌ک دۆخی دیزین دووباره‌ نابێته‌وه. می‌ژوو له‌ لیکچوون دروستبووه نه‌وه‌ک له‌ دووباره‌بوونه‌وه، ئه‌وه دوو شتی جیان. ئه‌وه‌ی ئیستا پووده‌دات گه‌ر له‌وه‌ی کۆن ده‌چیت، هۆکه‌ی ئه‌وه نییه‌ نه‌فره‌تیک هه‌یه له‌ کۆنه‌وه دوامان که‌وتوو. من می‌ژووم خوێندۆته‌وه، شتیک وانییه‌. زۆرجار پێچه‌وانه‌که‌ی راسته‌، ئیمه‌ ئه‌و وینه‌یه‌ ده‌ده‌ین به‌ رابوردو که ئیستا پێویستمان پێه‌تی ... ئه‌وه ئیمه‌ین نه‌فره‌تی ئه‌م‌رۆ به‌سه‌ر رابوردو ده‌بارین. دانیال گووتی «جان‌ه‌وه‌ری ناو ناخی م‌رۆف هه‌ر سه‌رده‌مه‌ و خه‌ونیک ده‌بینیت، به‌لام کاره‌سات هه‌ر کاره‌ساته‌ و توفان هه‌ر توفانه‌».

قسه‌کانی پرۆفیسۆر که‌مینک ئارامیکردمه‌وه. پێکه‌وه گه‌راینه‌وه ناو

سالۆنەكە و بە پلەكەكاندا بردمى بۇ سەر بالكۆنىكى بچكۆلە. بىنىنى پوناكى لەو ساتەدا زۆر ئارامبەخش بوو. پروفىسۆر دوو كورسى ھىتا و كووتى «دانیشه با چىرۆكى دانیالت بۇ بگىرمەو». من دانىشتم و بە ھىمنى كۆيم لە قسەكانى پروفىسۆر گرت.

«گوڭبگرە، ئەم چىرۆكە وەك خۆى، بەو جۆرە كە من بۆت دەگىرمەو»
بۇ مامە سياشت بگىرمەو، بەلام نا ... نا... بە ھىچ جۆرىك نا، ببورە. يەككە زۆر بىروات پىنى نەبىت، يەككە زۆر خۆشت نەوېت، نەزانىت دەتوانىت حورمەتى راز و نياز بگريت، بۆى باس مەكە. ھەندى چىرۆك ھەن، نابىت كەسانىك بىزانن كە تىناگەن چىرۆك حورمەتى خۆى ھەيە. چىرۆكى دانیال وەك ھەموو چىرۆكەكانى تىرى دونيا رەنگە بەشىكى خەيال بىت، بەلام بەشىكى راستىيە. دانیال دىل بوو... ھىچ نەبوو جگە لە دىلىك وەك ھەزاران دىل كە بە زنجىرەو ھاتوونە شارى زىندانە گەرەكانى سەر زەوى، شارى ھەزار زىندان. ھەندى دەلېن چەندىن سال لە زىندانىكدا ژياوہ كە ئەو كات زىندانى دواز دەھەمىيان پىن گروتوو، كە ھەلبەت ئىستا ئاسەوارى نەماوہ و شوڭنەكەى دەكەوېتە ژىر گەرەكەكانى عەشرەتى شاھىلار. ئاشكرايە دانیال لە جىگايەكى زۆر دوورى دونياوہ ھاتووہ، بازارگانەكانى دىلاوار بەرامبەر پارەيەك لە حاكمەكانىيان وەرگرتووہ و ھىتاويانە بۇ ئىرە. گەنجىكى جوان و زامانزان و پىر ماریفەت بوو، دەگووترىت ھەر بە ھۆى زانىنى زۆر و دەسلەلاتى بەسەر ھونەرى جادودا گىراوہ و رەوانەى دىلاوار كراوہ، بەلام لە ھىچ جىگاندا چىرۆكىكى روون و سەلمىتراوم نەبىستوہ باسسىكات دانیال بۇ گىراوہ. دانیال جىيا لە زىندانەكانى تر زوو لە زىندان پزگارى دەبىت. دەلېن ھۆكەى ئەوہ بووہ، حاكمى دىلاوار تووشى گەرى بووہ، پىستى چەشنە زامىكى رەش خواردوېتى، جۆرە برىنىكى بەد بەربۆتە لەشى و بە خىزايى جەستەى گرتۆتەوہ. دەلېن زام وەھا گرتوويىتى مندالەكانى خۆشى نەيانتوانىوہ تەماشايىكەن. پىندەچىت دانیال كە لە مەملەكەتىكى دوورەوہ

هاتوو، خویندکاریکی پزیشکی سه رده می خۆی بوو بێت و له شار و مهمله که تی خۆیدا زانیارییه کی زۆری ده رباره ی نه یه نییه کانی ده رمانکردن و هه توان گرته وه و مه ره مه سازی کو کرد بێته وه. ده می ک هه کیم و پزیشکه که کانی دیلاوار و ده ور به ر له به رده م ئه م ده رده دا ده سته وه ستان ده بن، حاکم که سی خۆی ده نیریت بۆ ناو زیندانه کان و پرایده که یتیت، هه ر که سیک بتوانیت حاکم له ئازاره کانی پزگاربکات و ده رمانیک بۆ ده ردی بدۆزیته وه، پادا شته که ی ئازادیی ده یتیت. دانیال ته نیا که سی که له هه موو زینداند، دیته پیشی و داوده کات پێگاییده ن حاکم ببینیت. که دانیال چاوی به له شی حاکم ده که ویت، سه ری له سه ختی برین و پیسی ده رد و قورسی داوه شانی جه سته ی ده سو پمیت، تا ئه و کات له شی کی نه دیوه به و جو ره برین ته نیبیتی و زام سه رتا پای خوار دیتیت. ده لێن دانیال به حاکمی گووتوه، تۆ به خته وه رترین که سی دونیای که پێگات که وتۆته سه ر پێگای من، گه ر پێگام به دیت مانگیک بۆ گه ران بچه کتوان، گز و گیای پێویست کو بکه مه وه، له ماوه یه کی که مدا ده تکه مه وه به مرو فیه که ی جاران. حاکم که ناوی لوتفولای نه سیر بووه، ده که ویته گومانه وه. که سانی نزیک و پاوێژکارانی ده ور به ر ئامۆژگاریده کهن، یاسا و پێسای زیندانه کانی دیلاوار نه شکینیت و به م غه ربیه به بروا نه کات که پی ناچیت جێگای متمانه یتیت، به لام حاکم که ده رد و نا ئومیدی زۆری بۆ هیتاوه، هیه ر پێگایه کی نییه جگه له وه ی متمانه بکات و ژیا نی خۆی بداته ده ست ئه م هه کیمه که نجه. دانیال مانگیک له که ژ و پیده شتی ئه م هه ریمانه دا گیا کو ده کاته وه و ئاویته دروست ده کات و مه ره مه ده گریته وه. که ده که پیته وه ده که ویته سه ر کار و له ماوه یه کی که مدا حاکم وای لیدیت ده ست به هه ندی کاروباری پو ژانه ی خۆی بکاته وه. ده لێن له ماوه ی سالتکا حاکم تا ئه ندازه یه کی زور بو ته وه به مرو فیککی ئاسایی و له پادا شتی ئه و ده رمان و چاره یه دا، دانیال ئازاد ده کريت و ئیدی نا که پیته وه زیندان. هه ندی ده لێن بووه به پزیشکی تاییه تی

خيزانى لوتقولانە سىر و ھەندىكىش دەلىن نا، ھەر وەك مرقىكى ئاسايى
 لە كەنار دەرياچەى دىلاوار مالىكى دروستكردو و تيا ژياو و دواى چەندىن
 سال لەو و، كە دانيال بۆتە ھاولاتىيەكى دىلاوار، پۇژىك لە مال دىتە دەرى
 و پروودەكاتە كۆشكى فەرماندار و لە بەردەم حاكىمدا سەر دادەنەوئىتت و
 پستەيەك دەلىت كە ھەموو مىژووى دىلاوار دەگۆرپت. پستەكە لە ھەموو
 جىگايەكى سەر زەمىن ئاسايى و بى مانايە، بەلام لىرە، لەم مەملەكەتەدا
 كە ھەزاران سال خەونى دەركردو، ھەموو شتىك ھەلدەتەكىتت. دانيال
 بە ئەسپايى و بە ترسەو دەلىت: جەنابى حاكم، ئەمشەو خەونم بىنيو و.
 ئەم پستەيە وەكو تەزوويەكى ترسناك بە لەشى فەرمانپەوادا دەروات،
 پستەيەكە لەو جۆرە پستانەى كە مىژووى ولاتىك سەر لە بەر دەگۆرپت.
 حاكم دەزانىت ئەم پستەيە چەندە سامناكە، بەلام بە ھىمنى داوا لە دانيال
 دەكات خەونەكەى بگىرپتەو و. خەونەكەى دانيال سەرەتا شتىكى گىرگ ديار
 نىيە، كۆمەلىك پەلە ھەورى سوورن كە بارانىك دەبارىنن وەك خوین،
 بەلام ھەر زوو ھەورەكانى دانيال لە ھەموو دىلاواردا دەنگەداتەو و. پىش
 دانيال ھىچ ئادەمىزادىك لە دىلاوار خەونى نەبىنيو، ھەورەكانى دانيال
 يەكەمىن خەونى دىلاوارن، وە يەكەمىن خەونى دىلاواریش ھەلگىرى مژدەى
 كارەسات و نوخشەبەرى خوینە ... خەونىكە لە كۆنەو تە ئەمرو لەگەل
 خۇيدا بۆنى ترس و زەنگى كارەسات دەھىتت. چىروكى دانيال لەو خەودا
 دوايى نايەت، حاكمى دىلاوار ترسىكى گەورەى لى دەنىشيت كە خەونەكە
 درم بىت و وەك تاعون بلاوبىتەو، ھەر ئەو پۇژە فەرمان دەدات دانيال
 بگرنەو و لە زىندانىكى چەپەك و دوور دەستدا دىليكەن، بەجۆرىك ھىچ
 كەس لىنى نىزىك نەبىتەو ... بەلام ھەر ئەو شەو، شتىكى سەير پروودەدات،
 ھەر ئەو شەو لوتقولانە سىر، حاكمى بە زەبر و دلرەقى دىلاوار، خوى
 خەون بە ھەورەكانەو دەبىنيت، ھەورە خوینىنەكانى دانيال ... ھەورەكانى
 كارەسات».

۱۷

له کوتایى ههفتهدا ده‌رگای عیاده‌که‌مان داخست. مامم به دهستی خۆی تابلۆیه‌کی نوسی و هه‌لیواسی، له‌سه‌ر تابلۆکه‌ نوسرابوو «تکا له هه‌موو ئه‌و برا و خوشکانه‌ ده‌که‌ین که بۆ سه‌ردانی دکتۆری ده‌رووناس سیامه‌ند زه‌ریاوا‌ری دینه‌ ئێره، له هه‌فته‌ی داها‌توو‌وه‌ه‌ پرووبه‌که‌نه‌ بکه‌ی یه‌ک بۆ ته‌ندروستی ده‌روونی له سه‌ر شه‌قامی شه‌هره‌یار، شوینی زیندانه‌ کۆنه‌که‌ی بئه‌ماله‌ی شوکور ئاغا ... سوپاس بۆ هاوکاریتان».

داخستنی عیاده‌که‌ بۆ من مایه‌ی دلته‌نگی و به‌دبه‌ختی بوو، ئه‌و‌ی جیگایه‌کی په‌نا بوو که تێیدا ئاسووده و دل ئارام بووم. تا دوا‌ی چه‌ند پۆژ له داخستنی عیاده‌که‌ مامه‌ سیام په‌یوه‌ندییه‌کی پتوه‌ نه‌کردم و نیشانه‌یه‌که‌م لێوه‌ نه‌دی به‌لگه‌ بێت که بیر له دوا پۆژی من ده‌کاته‌وه. من نه‌مده‌زانی پۆژانی داها‌توو چی پووده‌دات و ده‌بیت من له ناو ئه‌و دونه‌یا جه‌نجاله‌ تازه‌یه‌دا چی بکه‌م. من باوکیشم له‌و که‌سانه‌ بوو گه‌ر مندا‌له‌کانی بێئیش و بێ موچه‌ بوونایه، گینگلی زۆری ده‌دا و مه‌راق دایده‌گرت. که‌چی پۆژانی دوا‌ی داخستنی ده‌روونخانه‌که‌ شه‌پ‌زه‌یی و ته‌نگه‌تاویم پتوه‌ نه‌بینی. به‌لام خۆم به‌ پێچه‌وانه‌ی جارانه‌وه‌ بێخه‌یال نه‌بووم، ترسیکی ناوه‌کیم تێدا بوو، بۆ یه‌که‌مجار له‌ خۆم ده‌پرسی بۆ کو‌ی ده‌چم و چی ده‌که‌م. ئه‌و ماوه‌یه‌ بۆ ئه‌وه‌ی خه‌یالاتی خراپ له‌سه‌رم ده‌ربکه‌م، زیاتر خه‌ریکی خۆیندنه‌وه‌ی

کتیب بووم، له ژووره که ی خۆم نه ده هاتمه ده ری و بیته وه ی له زه تیک له خویندنه وه ببینم، کتیب له دوا ی کتیب ته وا و مده کرد. دوا ی نزیک ی مانگنیک ئیواره یه کیان که سیک له ده رگای ژووره که ی دام و گو تی « پینوار... بیکه وه، هه ندی کارم پیتته ». دهنگی مامه سیام بوو که دیار بوو هه والیک و بریاریک ی تایبه تی بۆ من پیتته. قاتیک ی ره شی پۆشی بوو، چاویلکه یه کی نو یی دانابوو، سه عاتیک ی نو یی کرد بووه ده ست و هات بوو. گو تی « ببوره، له سه ر ریگادام، له گه ل باوکت و مامه شه هاب و منداله کان ده چین بۆ شای ی کچه که ی غه فوری زه ریاواری، گوتم پیتش ئه وه ی برۆین هه ندی شت هه یه پیتی بلیم ». دهنگی زۆر وشک و حاکمانه بوو « من ئه م ماوه یه خه ریک ی دامه زراندن و دۆزینه وه ی خه لکی پتویست بووم بۆ شیتخانه که ی دیلاوار. ئیستا چه ند پۆژه ئیش ده ستی پیکردوه و هه موو شت ریک و پیک ده روات. جیگا که به که لکی مرو فی لاوا ز نایه ت، که سانیک خه یالی ئیسانییه ت و شت زۆر په رپیتته سه ریان، له و ئیشه دا غه می زۆریان ده بیت. من پیزی زۆرم بۆ بۆچوونه کانی تو هه یه، به لام من دوا جار له و ئی به رپۆه به ری شیتخانه م، سه ره پرشتی باغه یه ک نیم بۆ ساوایان تا نه رم و نیان بم، سه روکارمان له گه ل هه ندی شیتی ترسناکدایه، من ئه و راستییانه م به سه عیدی باوکت و برا و خوشکه کانیش ت گوتووه، که هه موو غه می ته ندروستی ده روونی تو یانه. هه موو ده زانین تو ماوه یه ک زۆر سه رکه و تووانه لای من ئیشت کردوه، ئیستاش هه سته ده کن دووباره چوو پته وه سه ر ژیان ی گوشه گیری جاران. ده مانه ویت شتیکت بۆ بکه ین له ئیش و له ژیان دوور نه که ویتته وه، که سمان ئه وه مان پیتخۆش نییه، کوپیک ی که نجی وه ک تو بیتیش له ماله وه بکه ویت، به تایبه ت من. گه ر ده ته ویت له شیتخانه که ئیش بکه یت، دوو سه به ی به یانی وه ره بۆ ئه و ئی، به لام که مێک سه بر و تهحه مول له گه ل خۆت به یتته ... من وه ک گوتم، پتویستیم به تو یه ».

له راستیدا رینگام زۆر له به رده مدا نه بوو، ده بوو هه ول به دم سه رچاوه یه کی

ژیان و داراییم ده‌ستبکه‌وێت، به‌لام شانسی کارکردن و دۆزینه‌وه‌ی ئیشیک
 بتوانم سه‌ربه‌خۆ پێی بژیم، که‌م بوو. ده‌مزانى ماوه‌یه‌کی که‌می دی باوکم
 ده‌مخاته سه‌ر یه‌کیک له‌ کاره‌ سه‌خت و بێپشوو ده‌کانی خۆی و دواى
 ماوه‌یه‌ک ناچار ده‌بم هه‌م له‌ مال هه‌لێم و هه‌م له‌ کار. ده‌بوو هه‌رچۆنیک
 بووه و تا ده‌رفه‌تیکی گونجاوترم ده‌سته‌ده‌که‌وێت، گوێ له‌ مامه‌ سیام بگرم
 و بچه‌ ژێر بارى داواکانی. کیشه‌ی گه‌وره‌م ئه‌وه‌ بوو، من که‌سه‌ی
 توندوتیژ نه‌بووم به‌رامبه‌ر ئاده‌میزادان، به‌لام نه‌مه‌ه‌زانی گه‌ر توندوتیژی
 بینم چی ده‌که‌م.

روژی یه‌که‌م که‌ گه‌یشتمه‌ ناو زیندانه‌ کۆنه‌که‌ی «شوکور ئاغا» مام
 پێشوازی لێکردم، پرووی خۆش و که‌میکیش پر غرور بوو، هه‌ستمکرد
 ئاسه‌واری ئه‌و کینه‌ کۆنه‌ی پۆزانی پێش داخستنی عیاده‌که‌ هه‌شتا له‌
 دلایه‌تی، به‌لام وه‌ها جوان ده‌ستکیشه‌ سپیه‌کانی هه‌لکێشابوو، وه‌ها گورج
 و گۆل و مه‌تین ده‌رده‌که‌وت، بینینی دلی ده‌کرده‌وه. ده‌مزانى دکتۆریکی
 بێ به‌هره و سه‌رنه‌که‌وتوه، به‌لام له‌و ساته‌دا ئه‌وه‌ تاکه‌ شتیک بوو بۆم
 گرنگ نه‌بێت. هه‌میشه‌ پر بوو له‌ شتی سه‌یر، له‌ ناکۆکی چاوه‌پوان نه‌کراو،
 دلنایابووم هه‌موو کاته‌که‌ وه‌ک له‌سه‌ر پشکو بیت چاوه‌پوانی منی کردوه.
 وه‌ک میوانیکی تایبه‌ت پێشوازیی که‌ت له‌ به‌رم هه‌ستا و یه‌ک و چان و بێ
 په‌چران، ده‌ستی به‌ یه‌کیک له‌ وتاره‌کانی خۆی کرد و گووتی «په‌نوار، باش
 بوو هاتی، ئێنسان ده‌بیت واقعی بیت، له‌ خۆره‌لات ناتوانیت به‌ خه‌لک
 بلێت ئارام بگرن، که‌س گوێ ناگریت، خۆت ده‌زانی من ده‌مویست شاعیر
 بم. به‌لام شاعیری له‌م پۆزه‌دا که‌س ناپاریزیت، مه‌سه‌له‌که‌ خۆپاراستنه‌،
 ده‌مه‌وێت له‌ جینگایه‌کی ئه‌میدا بین، هه‌م من، هه‌م تو، هه‌م هه‌موو تایه‌فه‌ی
 زه‌ریاوارى... گوێبگره‌ ئه‌م تایه‌فه‌ مه‌لعونه‌ی ئێمه‌ هه‌چ وه‌خت هه‌ولیان
 نه‌داوه له‌ حوکمه‌رانیدا به‌شیکیان هه‌بێت، ئێستا من خۆشالم که‌ بووم
 به‌ پادشای شێته‌کان، به‌ حاکمی شێته‌کانی دیلاوار، ئه‌وه‌ پله‌وپایه‌یه‌کی

که م نییه، هر کهس لئی پرسیت دهتوانیت به شانازییه وه بلییت مامم حاکمی شیته کانه... پادشای شیته کانی دیلاوار... هیزم له هیزی حاکمه کان که متر نییه». هه ستمکرد به راست ههست به مه زنی و گه وره ییه کی تاییهت دهکات. دواپی به بیتاکییه وه گووتی «سه رده میکی پروپوچ به پتویه یه، شاعیر به که لکی ئەم پوژانه نایهت. گهر دهته ویت ئارامی به رقه رار بیت، ده بیت کوتکت پی بیت. له شیتخانه بین یان له دهره وه هه مووی یه ک شته. به لئی گهر خه لک شتی باشتی هه بیت، وه ک سه یران و گه پان و خویندن و پابواردن شه پناکه ن، به لام که هه موو ئەم شتانهت له مروقه کان حه رامکرد ده بنه جانه وهر. خه لکی شیت نابن به لکو ده بن به جانه وهر و ته واو ... من لیتره هیچ شیتیکی ته واو نابینم، به لام جانه وهری ته واو مان زوره. به خیری بیت بۆ بنکه ی تهن دروستی دهروونی له دیلاوار. دهته ویت بتکه م به چی... دهته ویت هر له گهل خۆم بیت یان کاریکی تر ت پیتسپیزم. شاره که پزیشکی دهروونی تیدا نییه، خۆت ده زانیت... تۆ بۆ ئەوه باشیت که میک قسه له گهل نه خوشه کان بکه یت، هه موویان شیتی ته واو نین. ئاه... هیچ کهس شیتی ته واو نییه، هه تا منیش شیتی ته واو نیم». وایگووت و قاقا پتکه نی، زۆر که م له گهل مندا پتده که نی. ده یویست زۆر کراوه و ئاسوده دیار بیت. مامم که سینی مه زاجی بوو، به لام تا ئەو کاته ئومیدم وابوو، هه م وه ک پیاویکی زانست، هه م وه ک تاکه پزیشکیک که خه لکی پروی تیده که ن، ره وشتی کاری خۆی به یاریزیت.

من به مامم گووت «ئوه ی من داوایده که م، ته نیا به زه یی و رهحه ته بۆ نه خوشه کان، به زه یی و رهحه ت و هیچی تر. من تۆم بینیه بۆ نه خوشه کان گریاویت، تۆم بینیه یه خه ی ئاسمانت گرتووه، تۆم بینیه که غه م به ر گه رو...». دهستی راوه شانده و پیی بریم و به توندی گووتی «به زه یی دابه زاندنه له قه دری مروف. باسی به زه یی مه که، من له جیگایه کدا بریاری خۆمدا. به لئی من زۆر بۆ نه خوشه کان گریاوم، له وانه یه له

داهاتووشدا بگرم، دلنیاشم ده‌گرم. هه‌لبه‌ت که من ئینسانیکی به‌په‌مم، تو من به‌چی ده‌زانیت. به‌لام پینوار، که شیشه‌کان زور ده‌بن، پزیشکه‌کان جگه‌له‌وه‌ی لیس هه‌ل‌بگرن، قامچی بو‌ه‌شین، تفه‌نگ هه‌ل‌بگرن چاری تریان نییه. من دکتورم و ده‌زانم، هه‌ندێ نه‌خۆش یه‌ک چاره‌یان هه‌یه، تفه‌نگ هه‌ل‌بگریه‌ت و گولله‌یه‌ک بنییت به‌سه‌ریه‌وه و پیتی بلنیت ده‌به‌رۆ ده‌ی، ئه‌وه عیلاجی تو. تا ئه‌و کاته‌ی که عیاده‌ی خۆم هه‌بوو، ده‌ترسام شتی وابلیم، به‌لام ئیستا موچه‌خۆری ده‌وله‌تم، وه‌ک فه‌رمانبه‌ریکی بالای ده‌وله‌ت مافی ئه‌وه‌م هه‌یه بلیم هه‌ندێ نه‌خۆش پتویسته تیربارانبکریڤ و ته‌واو، ناشیت ژیان له‌ هه‌موو شاره‌که‌دا بکه‌ویت به‌ر مه‌ترسییه‌وه، ئیستا هه‌موو شتیک به‌ره‌و گوڤان ده‌چیت و منیش به‌شیکم له‌م جیهانه‌ گه‌وره‌یه. ئیتر قسه‌ی ناویت. له‌ تو وایه‌ من به‌ خۆشحالییه‌وه‌ بپارمداوه‌ توندوتیژم. شه‌ر تا دیت زیاتر دیته‌ ناو شاره‌که‌وه. به‌لێ، من که عیاده‌که‌م داخست له‌ به‌رئه‌وه بوو دلنیا‌بووم که شه‌ر ده‌ستی پیکردوه، هه‌موو جینگایه‌ک ئیستا گوڤه‌پانی جه‌نگه. ئینسان له‌ دیلاوار چۆته‌ دۆخیکه‌وه‌ له‌ عاتیفه‌ تیناگات، عاتیفه‌ بو‌ته‌ شتیکی زیان به‌خش. راسته‌ من بو‌ نه‌خۆشه‌کان ده‌گرم... به‌لام تو‌م بو‌یه هه‌ناوه‌ یارمه‌تیم بده‌یت، به‌شیک له‌ نازاره‌که‌م له‌گه‌ل هه‌ل‌بگریه‌ت. شیتخانه‌ وایه‌ ده‌بیت یه‌کیک نازاره‌کان هه‌ل‌بگریه‌ت». وای گووت و گووتی «دوامکه‌وه‌ با نه‌خۆشخانه‌که‌ت پيشانبدەم، دوامکه‌وه‌، ژووریکم هه‌یه‌ بو‌ هه‌ورکردنه‌وه‌ی نه‌خۆشه‌کان، بو‌ لاواندنه‌وه‌یان، بو‌ ئه‌وه‌ی ئینسانیه‌تیان پيشانبدەیت ... ناوم ناوه‌ ژووری په‌حمه‌ت، تو ده‌که‌م به‌ به‌رپرسی ئه‌و ژووره‌، خۆت که‌سیک هه‌ل‌بژیره‌ هاوکارت بیت، بو‌ت هه‌یه‌ یه‌ک هاوکارت هه‌بیت»

ته‌نیا چه‌ند پوڤژیک بوو خه‌سته‌خانه‌که‌ نه‌خۆشی وه‌رده‌گرت، ژماره‌یه‌کی زور له‌ شیشه‌کانی پۆلیسخانه‌ی ناوه‌ندی گوازاوونه‌وه‌ بو‌ ئه‌وێ. له‌ مامه‌ سیام پرسى «چه‌ند که‌س لیره‌ ئیشه‌دکات؟». گووتی «زۆرن، زۆر زۆرن، له‌ هه‌فته‌ی پيشوودا هه‌شتا که‌سمان دامه‌زراندوه، بیست و پینجیان ژن،

لیره ده بیت ئاگات له چاو و دهست و ئەخلاقت بێت. به یانیان ههشت تا دوانزه نهخۆش وهردهگرین، خۆم له نۆدا دهگههه ئیره ... تۆش پۆژانه له نۆوه لیره به».

نهخۆشخانه که کۆنه زیندانیکه گهوره بوو، که له گهه تێپه پینی زهماندا، هه ندیک بهشی به جۆریک داپوخابوون، که لکی نیسته جیبوون و به کارهیتانی پێوه نه بوو. زۆر جیکای کۆن و شیدار و پتویستی به چاککردن بوو، هه ندی شوینی درزی گهوره که وتبووه دیوارهکان، به لام هه ندی بهشی هیشتا به که لکی نیسته جیبوون دههات، لهو بهشانه دا ژوورهکان به ئەساسیکی هه رزان و په رپووت و کۆن راخرا بوون، له چه ندین جیگادا دهیان کریکار کاری چاککردنیان ئەنجامده دا. پتر له شهست ژووری زیندانه که پڕکرا بوون له نهخۆش. کۆمه لیک ژووریش بۆ پاسه وان و فرمانبه ران و ئۆفیسێ تایبه تی مام. کاتیک له گهه مامه سیامدا به سه نته ره که دا گه رام، هه ستم نه کرد مام وهک پزیشکیکی دهروونی که ئهرکی چارسه ری نهخۆشه کانی له سه رشانه رهفتارده کات، زیاتر به پیاویک دهچوو که شتییه کی گه و ره ی کۆنی کرپیت، بیه ویت چاکیکات تا دووباره بیخاته وه ناو ده ریا. رهفتاری جیاوازی له گهه له کاته دا که پێکه وه له عیاده که کارمانده کرد، به شانازی و فخریکه وه که پێشتر که مایم بینیبوو، گووتی «گه ر بتوانین جیکاکه به ته وای چاکبکه ی، هه زار نهخۆش زیاترمان ده بیت. نیازم نییه ئیره بکه مه ته مه لخانه ... ئەوانه ی دینه ئیره ده بیت بینه مروقی سوودبه خش، یان بۆ جه هه نه م، شوینی تر هه یه بیاننێرم. یه کیک له پڕۆژه کانم ئەوه یه که نهخۆشه کان بخه مه کار ... شتیکیان پێ بکه م ... باوه رده که م ئیشی سهخت ده توانیت مروف له دهروونی خۆی دووربخاته وه. گرنگ ئەوه یه لیره کاریک بکه ی ئینسان له دهروونی خۆی نه پوانیت. دیوێک هه یه هه زاران ساله خه وتوو، ناوی دهروونی ئینسانه، لیره ناتوانین به سه ر ئەو دیوه دا سه ربکه وین، به لام ده توانین دوورببخه ینه وه، خۆمان وا لیکه ی وهک ئەوه ی

نییه، نایبینین، هه‌ستی پێ ناکه‌ین... ئه‌وه ته‌نیا ده‌رمانیکه له‌م وێرانه‌یه‌دا من
بتوانم بیه‌خشم».

ئه‌و هه‌سته‌ی که ده‌سه‌لاتی به‌ سه‌ر چاره‌نوسی سه‌دان مرۆفدا
هه‌یه، شانازی و غروریکی ترسناکی پێ به‌خشیبوو. وه‌ک فه‌رمانده‌یه‌ک
قسه‌یده‌کرد، نه‌وه‌ک پزیشکیک.

له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی هه‌تاوی هاوین له‌ ده‌روه‌ هه‌شتا گه‌ردار و به‌تین بوو،
به‌لام پاره‌وه‌کان سارد و نسرم بوون. گه‌رچی نه‌خۆشه‌کان، زۆر نه‌بوو
به‌نده‌ی ئێره‌ بوون، به‌لام زۆریان ترساو و په‌نگ زه‌رد ده‌یانفواند. له‌گه‌ل
ئه‌و ترسه‌ی ناوچاوپه‌شیاندا هه‌ستم به‌ گه‌ری توپه‌یه‌ی ده‌کرد. زۆربه‌یان
نیشانه‌یه‌کی ئه‌وتوی شیتیان پێوه‌ دیارنه‌بوو، پوانین و قسه‌کردن و مۆنیان
ئاسایی بوو. هه‌ندیکیان که ئێمه‌یان بینی وه‌ک دیلی ئاسایی سلاوێانکرد
و پرسیان «دکتۆر که‌ی ده‌توانین بگه‌ڕێینه‌وه‌ بۆ ماڵی». مامه‌ سیام به‌
خه‌نده‌یه‌کی شه‌یتانی و مه‌که‌ربازه‌وه‌ که خاڵی نه‌بوو له‌ گالته‌ و به‌دکاری
گووتی «له‌ کاتی خۆیدا ... له‌ کاتی خۆیدا». هه‌ستمکرد مام زۆر دلخۆشه‌،
له‌ شتیکی سووک و خه‌یالیکی ئاسووده‌ی هه‌یه. دوا‌ی ئه‌وه‌ی گه‌شتیکی
خیرامان به‌ بیمارستانه‌که‌دا کرد، پێش ئه‌وه‌ی ده‌ستگیره‌کانی دابه‌کهنیت
و ده‌ستی به‌ پاک‌ژاو بشوات، ده‌ستی خسته‌ سه‌رشانم و گووتی «هه‌موو
دکتۆریکی ده‌روون له‌ ناخیدا ئومیدیکی گه‌وره‌ی هه‌یه، پۆژیک له‌ پۆژان
بیه‌ته‌ خاوه‌نی شیتخانه‌ی خۆی».

له‌ پۆژی دوا‌یه‌وه‌ ده‌ستم به‌ کارکردن کرد. پۆژی یه‌که‌می کارکردنم
شتیکی ئه‌وتۆم نه‌کرد، ژووره‌که‌مم که‌میک ڕیک‌خست و که‌لوپه‌له‌کانم خسته
ناو دۆلابیکی بچوک و که‌وتمه‌ گه‌ڕان به‌ نه‌خۆشخانه‌که‌دا. شوێنه‌که‌م وه‌ک
زیندانی‌ک هاته‌ به‌رچاو نه‌وه‌ک بیمارستان و سه‌نته‌ری ده‌رمانی نه‌خۆشان.
ئه‌وانه‌ی له‌وێ دامه‌زرا‌بوون زۆربه‌یان ژنان و پیاوانیکی به‌هێز بوون که

تەنيا ھىز و تواناي بازوويان حىسابكرايو. ئىشيان لىدان و كونترولكردن و پاكىشان و بەستتەوھى نەخۆشەكان بوو، نەوھك دواندن و لاواندن و گوڭگرتن. زۆرىنەيان نەخويندەوار بوون، يان تەنيا كۆيرەختىكيان ھەبوو بتوانن ناوى خويان بنوسن و بخويننەوھ. بەلام دەستىكى زىرەك، كە ھەر دەستى مامە سىيام خوى بوو، زىندانەكانى كىرەبوو سى بەش، شىتەكان و نيوشىتەكان و عاقلەكان... پۆزى يەكەم لە گەشتەكەمدا سەرنجى جۆرە دابەشبوونىكى ۋەھام نەدا، بەلام ئەو پۆزە بىنىم كە دابەشكردىكى ۋەھا بىمارستانەكەى كردۆتە سى كەرتەوھ. «شىتەكان» ھەندى بوون لە جىھانى داخراوى خوياندا دەژيان، گروپىكى بچوك بوون كە ھاتتايان بۆ سەنتەر پەيوەندىيەكى بە خەونەكەى دىلاوارەوھ نەبوو. زۆربەيان فائىلىكى بچوكيان بۆ كرابوۋەوھ، جگە لە دوو سى دىرى بچوك كە پتر ۋەسفىكى سەرزارەكى خىرا بوو، شتىكى ورد و زانستى لەسەر دۇخيان نەنوسرابوو. ھەندىكيان كۆمەلىك نوسراو و بەلگەى تر ھەلپىچى فائىلەكانيان بوو، راپۇرتى ھەندى پزىشكى دىكە كە تايبەت نەبوون بە بوارى دەروونى. لەلای شىتەكان مرؤف دەيتوانى نىشانەى بىئاگايى تەواو، داپرانى ھۆش، ئازارى ۋەسواسە كوشندەكان بىينىت. بەلام نيوشىتەكان مرؤفگەلى غەمگىن و تەنيا و ئەفسوردەبوون، خەلكانىك كە كىشە و مەراق و ھەسرەتىك لە دونىاي دايىرپىيون. زۆرىنەيان ئازارى عەشق، دەردى خيانەت، خەنجەرى ناجوامىرانەى دۆست تووشى غەمۇكى قولى كىرەبوون، بىياۋەپىيان بە مرؤف لە ژيان دايىرپىيون، ۋەك پەگەزىكى لاواز و بىدەنگ دەيانتواند، كەسانىك بوون كەلكى ژيانىان پىنۋەنەمايو، بووبوون بە بار بە سەر خىزان و بىنەمالەكانيانەوھ، بە جۆرىكى سەير لە سەر ھىلى نىوان ژيان و مردندا ۋەستابوون، نە ئەو ھەبوو بىرن، نە ئەو ھەبوو بژىن. ئەم گروھە ھىمىنترىن گروپ بوون، كەمجار دەنگە دەنگ و ھاواريان تىدەكەوت، بە پىچەوانەى عاقلەكانەوھ يان شىتە عاقلەكان ۋەك مامم ناويدەنان،

کە گروپیکی ترسناکی پەر جموجۆل بوون، زۆربەیان لەوانە بوون کە خەونە کە راپنجی ئەم جیگایە کەردبوون، هەندیکیان بە راستی شەڕانی و پەر ئازاوە بوون، کیشە یەکی دەرونی ئەوتۆیان نەبوو، بەلام ئاوارام و تورە و جەنگخوابوون. پۆژی یە کەم و دووهم شتیکی وەهام نەبینی، زۆربە ی کاتە کەم لە ژوورە کە ی خۆمدا بر دەسەر، شوینە کەم پێکدەخست و هەولمەدا لە گەل جیتی تازەمدا بسازیم.

لە پۆژی سێهەمدا مامم بانگیکردم و پارچە کاغەزیکی دایە دەستم و گوتی «بچۆ بۆ بەشی پەرورەدە و تەمیکردن، لەوێ هەندێ نەخۆش هەیە وەریانگرە». من تا ئەو کات بەشی پەرورەدە و تەمیکردن نەبینیبوو، دەبوو لە بەشی باشووری سەنتەرە کەو، بە پلەکانە یەکی تایبەت دابەزیتە ژێر زەمینیکی گەرورە، کە پێدەچوو لە زەمانی زوودا بۆ عەمبارکردن بەکارهێنرابێت. شوینە کە چەندین میزی درێژی کۆن و ئەستووری لێ بوو کە لە داری قایم و تەختە ی فرە ئەستوور دروستکرا بوون، بە میخی ئاسنینی درێژ نرابوون بە یە کەو، شتوێ سەنەت و ناریکی لێوارەکان و گریی سەر پووکاری میزەکان نیشانە ی ئەو بوون بەرەم و دەستکاری ئەم سەر دەمە نین، دیار بوو لە دێر زەمانە وە لێرەن و سەنتەرە کە دووبارە خستوونییە و بەر کار. تێپەرینی زەمان و شتی ئەم ژێر زەمینە و کەمی پوناکی پەنگی تەختەکانی تۆخ کەردبوو، بەجۆریک هەندیکیان پەش دەیاننواند. مامم ئەو میزانە ی وەک جیگایە ک بۆ بەستتە وە و تەمیکردنی نەخۆشەکان دیاریکەردبوو، لە ژێر زەمینە کەدا نزیک ی دە پیاو و ژنی زۆر زل کاریان دەکرد، بەشی ژنان بە حەسیریکی کۆن لە بەشی پیاوان جیاکرا بوو وە. هێندە ی پیت دەخستە ناو ژێر زەمینە کەو، بۆ یەکی تایبەت پیشوازی لێ دەکردیت، بۆنی زەمانیکی بەسەرچوو تیکەل بە بۆ یە قیقی توند و شتیەکی ئازاردەر، جۆرە بۆ یە ک هەم وەسفی و هەم بەرگە گرتنی بۆ من ئاسان نەبوو. هەموو ژن و پیاو هەکانی ئەوێ وەک مامم دەستکێشیان لە دەستدابوو، بەر لە وە ی

من ھىچ شتىك بلىم جووتىك دەستكىشى سېيان دامى و گورتىان ئەو
فەرمانى دكتور سىامەند زەرباوارىيە چ پىاوەكان و چ ژنەكان جزمەى
دریژيان ھەلکىشا بوو، بەروانکە يەكى قاوھىي توخيان لە بەرکردبوو، جلەكانى
ژێرەوھيان پىکرا پەشىكى قەترانى بوو. شىوھيان پتر لە قەساب دەچوو
تا کەسانىک لە بيمارستانىكى دەروونى ئىشېکەن. سەرۆكى بەشەکە نىمچە
دیوتىک بوو، کەسىک چوار ھىندەى من بە ھەیکەل بوو، ناوى خۆى نابوو
«تەمىکاری گەورە»، ھەمووان بە «وہستا سەلاحەدین» بانگيانەکرد.
بە فەرمانىكى مام دەبوو کارمەندانى سەنتەرەکە يەکدى بە «چاودىر»
بانگبەن، بەلام لە بەر ھەر ھۆيەک بىت، ئەم پىاوە زلە کە پىشتەر وەستای
دروستکردنى خانووبەرە بوو، ھىشتا ھەر ناوى دىژىنى خۆى پاراستبوو،
کەس بە چاودىر بانگى نەدەکرد، ھەموو وەستای گەورەيان پتەدەگوت.

ئەو کاتەى من يەکەمجار پىم خستە ژىرزەمىنەکەو، ھەستم نەکرد
جىگايەكى ترسناک بىت، راستە دىمەنەكان ھىمن و دلئاراميان نەکردم، بەلام
لە نىگای يەکەمدا شتىكى وەھا وروژىنم نەبىنى ئازارم بدات. بەلام تەنيا
مرۆفى گەمژە بە نىگای يەکەم فریو دەخوات، دىمەنى يەکەمى شتەكان
ھەمىشە درۆزن و نادروستە... نا من باوھرىكى ئەوتۆم بە قوولایى نىيە،
بەلام لە نىوان پوکەش و قوولایى تارىک و نادياردا پروويەكى تر ھەيە،
پروويەک نە پروونى و پۆشنى درۆزنانەى دونىای پوکەشى ھەيە و نە
تارىک و نەبىنراوىى دونىای ناوھو، کە ھىچ کەس نازانىت بوونى ھەيە
ياخود نا، لەویدا لە ئاستىكى دیدا کە نە دەکەوێتە سەر پوو و نە دەکەوێتە
قوولایىيەو، حەقیقەت نوستو، ئەو جىگايە، جىگايەكى ميانەى و ناوھراست
نىيە لە نىوان سەرھو و خوارھو، بەلکو لایەنىكى ترە کە مرۆف
پتووستى بە چاوىكى تر ھەيە بىبىنىت، وەک خودى ژيان کە کورتاکریتەو
بۆ وەزىفەى ھىچ ئەندامىكى جەستەمان، بەلکو پنتىكى نەينى و ناديارە لە
ناوھراستى ئىش و جولەى ھەموو ئۆرگانەکانماندا، ئەو پۆزەش کە چووم

بۇ بەشى پەرۋەردە و تەمىكردن دەمزانى پوكەشى ئەم جىگايە و پوكەشى ھەموو دىلاوار درۋىيەكى گەورەيە... لەویشدا بۇ پىتتىكى نادىيار دەگەپام، كە گرتن و دۈزىنەوى، ھەك گرتن و بىنىنى خودى حەقىقەت ۋە ھا بوو لام. ۋەستا سەلاھەدىن، ۋەك بزائىت من برازى بەرپۆەبەرى سەنتەرەكەم، بە خەندەيەكى پان و رپاكارانەۋە پىشۋازى لىكردم، پارچە كاغەزەكەى مامە سىامى ۋەرگرت و پىكەنى. لە چەند دەقىقەى يەكەمدا سەرنجمدا كە ژىردەستەكانى خۇى بە «فەعلە» بانگەكات. پىشتەر ئەو ۋشەيەم لە ھىچ جىگايەكى دى نەبىستبوو، بەلام شىۋازى ھەلسوكەوت و جۆرى پىكەننەكەى و تۆنى دەنگى ھەستىكى ناخۇشيان تىدا دروستكردم. بىنىم بەردەستەكانى لە دەورى تەباخىكى گەورە ۋەستاۋن و سەرقالى دروستكردنى خواردىنىكى تايىبەتن. ھەموو بە شتىك لە ترس و گومانەۋە سەيرىاندەكردم. پىدەچوو بە ھۆى تازەيى و يەك نەناسىنەۋە ھىشتا شەرمىكى تەك لە نىۋان ئىشكەران خۇشياندا مايتت، بەلام ئەو شەرمە بەشى ئەۋە نەبوو لەگەل نەخۇشەكاندا بە رەحم بن. نەخۇشەكان دوو گەنج بوون، من ھىچ شتىكم لە سەر كىشەكەيان نەدەزانى، بەلام ۋەستا سەلاھەدىن، منى برەدە ژوورىكى پىشتەۋە، بۇ جىگايەكى تارىك، لەۋى دوو گەنجى زامدارم بىنى كە سەرتاپايان خوين بوو، بەجۆرىكى دېندانە ئەشكەنجەدرا بوون. ۋەستا گووتى «ئەۋە دوو تەمىكراۋەكەن، ھىۋادارم دىكتۇر بە دلى بىت». بىنىنى دوو نەخۇشەكە لەو دۇخەدا توۋشى پەشۋكانى كردم. پرسىم «كى ۋاى لەمانە كىردە؟». ۋەستا سەلاھەدىن بە ھىمنىيەۋە گووتى «جەنابى مامۇستا، ئىمە وامان لىكردون، بەپىتى ئەو رېتىمايى و داۋاكارىيانەى لە جەنابى دىكتۇرەۋە بۆمان ھاتوون». من ھىچ تېيىنىيەكم لەسەر قسەكانى نەدا و بە كەمىك دلگرانىيەۋە گووتم «بىيانكەنەۋە با بىانبەم». ھەر دوو گەنجەكە لەسەر دوو مىزى درىژ راكىشرا بوون و دەستيان بە كەلەپچەيەكى زنجىردار بە كۆلەكەيەكى دىكەۋە بەسترا بوو. دەموچاۋى نەخۇشەكان

به جورىكى خراپ زامداربووبوو، دياربوو كه سيك به كه رسته يه كى
 رهق چهندين جار كيشاويى به شان و رانياندا، له شيان له زور لاوه
 شين بووبووه وه، دهموچاويان له سهروو برزووه و له لاي ليوه كانيان وه
 زامى خوينينى پيوه بووه. من به وه ستم گووت «تكايه، دهموچاويان بق
 خاوينيكه نه وه و جلى ته واويان له به ربكهن و گهر تواناي پويشتنيان هيه،
 بابينه دهري، من له بهر دهرگا چاوه روانيانده كم». بينينى برينه كانيان تور
 و ده هري ده كردم. دوو نه خوشه كه زور هيمن دياربوون، ناشكرا تواناي
 قسه كردنيان نه بوو. منيش له راستيدا نه مده زانى چييان له گه لدا بليم. شتيكم
 له ميژووي ژيانيان نه مده زانى، به لام بينينيان ثاھيكي قولى له ناخدا چاندم.
 دهرسام هيدى هيدى ثم ديمه نانه بيتته شتيكى ئاسايى، پوژيك بيت و
 ثم جوړه پهفتارانه ئازارم نه دن. من دهسته پاچه و بيچاره خوځم ده بينى،
 ويستم دهموده ست له گه ل په كهرى تيكشكاوى نه خوشه كاندا بچمه لاي
 مامه سيام، به لام دلنيابووم به موحازره يه كى دريژ دهر باره ي گرنگى
 ترساندن و ته ميكردن بيده نكده كات و من جورته ناكم هيچ بليم. نه وه
 نه مده توانى رهق و بيپه رده هه موو رازى دلم پوكه م، زور ئازارى دهم.
 به لام هه ستمه كرد هه رجوړه پووبه پرووبوونه وهيك له گه ل مامه سيام
 ماناي کوتايى ثم ئيشه م و ده ست پيكردن سهرگه ردا نيه كى كه وره. من
 يه كيك بووم له هه زاران كه نجى تر له ديلاوار كه هيچ شتيكمان نه بوو
 بيكه ين، جكه له وهى بژين، زيندووبين، بچينه نه و جيگايانه وه كه بومان
 دياريده كهن... ده بوو به جورىك له جوړه كان بيسه لمينين كه شايسته ي
 نه و هه وايه ين كه هه ليده مژين، من زور جار له ناو خيزان و له بنه ماله مدا
 پنيان ده گوتم شايسته ي نه و هه وايه ش نيم كه هه ليده مژم، شايسته ي نه و
 نانه نيم كه ده يخوم، شايسته ي نه و پتخفه نيم كه تييدا ده خوم. ئيمه له
 ديلاوار هه زاران كه نج بووين كه به و جوړه ده ژايين، له ژير بارى قهرزيكدا
 بووين كه ده بوو بيده ينه وه، ده بوو بيسه لمينين كه شايسته ي نه وه ين هه وا

هه لمژین، نان بخۆین، پێخه فی خۆمان هه بیت. من له ناخمدا گهرچی ده مزانی
 ئهم قهرزارباییه چ بێداد و ناههقه، به لام شتیک وای لێده کردم نه توانم لێی
 هه لێم، من گهرچی له هوشیاریمدا دانیابووم قهرزدارێ کهس نیم، به لام
 گرییه که له ناخمدا وایده کرد بهردهوام خۆم به گوناهاوار بزانی. به جۆریک
 له جۆرهکان هه موومان له دیلاوار هه ستماندەکرد که شایسته ی ژیا نین،
 هه موومان پێمان وابوو قهرزیکێ قورس مان له سه ره که جاریک ده بیت
 بیدهینه وه... ده بوو شتیک بکهین تا خۆمان پاکژ بکهینه وه و بیسه لمێنین که
 شایه ن به ژیا نین. ئه و پۆژه تاقیکردنه وه یه کی قورس بوو بۆ من ... تا ئه و
 کات بهردهوام له خۆم ده پرسی، چۆن خه لکی ده توانن بین به پاسه وان،
 به زیندان هه وان، به کۆیله، به سه ربازی ملکه چ، به لام ئه و پۆژه که دوو
 گه نجه زامداره که م له گه ل خۆمدا هه تیا به وه بۆ ژووره که م، هه ستمکرد ئیستا
 به پوونی ئه و گوشاره سه خته ده بینم که مرقه هه کان تووشی دین ده میک
 تیکه ل به کار و کرداریکی سامناک ده بن. دوو نه خۆشه که به سه ختی به
 پێگادا ده هاتن، تا پاده یه کی زۆر توانای قسه کردنیا ن نه بوو. ستراتیژی
 ئیشکردنی مام ئه وه بوو، داوی ته میکردنیکی قورسی نه خۆشه بزێو و
 نه سه ره وته کان، له گه لیا ن دانیشین و ئارامیا نکهینه وه و دانیایان پێ بیه خشین.
 ده بوو نه خۆشه کان هه ر دوو ده موچاوه که مان بیین، هه م ده موچاوه دلره قه
 کوشنده که مان، هه م ده موچاوه نه رم و تیمارکه ر و ئارام به خشه که مان.
 ده بوو که سانیک له بیمارستانه که دا گونا هه بکه ن و که سانیکی ش باری ئه و
 گونا هه بگر نه ئه ستر و له بری هه مو ئه وانی دی داوی لیخۆش بوون بکه ن.
 من ئه و که سه بووم که ئیستا ده بوو ئه و کاره بکه م. هه ندیه ی بیمار هه کان
 گه یشتنه ژووره که ی من، بێ خواستی خۆم، بێ ئه وه ی پێشو وه خت بیرم لێ
 کرد بێته وه، چوومه بهرده میان و به چاوی پر فرمی سه که وه داوی لێ بو ردنم
 لێکردن. گووتم «من پێنو ارم، من به ناوی خۆم و هه مو مرقه یکی به
 په رمی سه ره زه مینه وه، داواتان لێ ده که م به مان بوون... من نازانم ئیوه چیتان

کردوه، ئیوه چى دهکن، بهلام گوناھى ئیوه هر چیهک بیت، لهم ساته دا
 وهک گوناھى ئیمه گه وره نییه، ئیستا گوناھبارى گه وره منم بمبه خشن».
 هر دوو نه خوشه که سه رسام سهیریانده کردم. من وهک بارانى به هر
 فرمیسک له چاوانم هاته خواری، پینشتر نه بووه وا دل پریم. نه خوشه کان هر
 سه راسیمه سهیریانده کردم، من دهمزانی ئەم ئازاره ی دهیکیشم، ئازاریکه له
 برى هه مووان ... من لهو ساته دا به فرمیسکه کانی خۆم، داواى لیبوردم بق
 هه موو گوناھباره کان ده کرد. گریانیک له ږنگایه وه هه ستمده کرد، وه زیفه ی
 خۆم لهم بیمارستانه تازه یه دا جیبه جیده کهم، که ئیدی نانی ئەوه ده دات
 به من که بگریم و به سه ر دهستی قوربانیه کاندا بنوشتیمه وه و له برى
 هه مووان، له برى خه لکی دیلاوار، له برى هه موو مرقه کانی سه ر زه وى،
 له برى زه مین و له برى ئاسمان داواى لیبوردم لهم نه خوشه به سته زمانانه
 بکه م که زوریان به ناهه ق که وتبوونه ئیره.

پروڤيسور به هنام به هيمنى له سهر گيړانه وهى چيرۆكه كهى بهرده وام بوو ، ههستمده كرد هه موو شتيك دهكات تا من نارام گوښگرىم. گووتى «بهلى حاكمى ديلاوار هه مان ئه و خه ونه ده بينيتته وه كه دانيال ده بينيتت. هه مان ئه و هه ورانه، هه مان ئه و ئاسمانه، هه مان ئه و بارانه. موسييه ت له وه دايه كه خه ونه كه به جوړيكي خيرا بلاوده بيتته وه، حاكم بۆ به يانى پياوانى خوئى دمئيريت بۆ ناو شار و رايانده سپيتريت كه باس و خواسى نيو خه لك هه رچيه ك بيت بۆى كوښكه نه وه، هه والذ و كونجكولانى فه رماندار هه ر زوو هه والى تيكچوونى شيرازهى شار و بلاوبوونه وهى ترس و دوودلى بۆ حاكم ده هيننه وه، خه ونه كهى دانيال هه موو ئه و نارامى و جيگرييه ديڙينهى تيكداوه كه مه مله كه تى راگرتووه... بهلى ... جگه له دانيال خه لكانيكى تريش ده لين هه مان خه ونيان بينيوه. فه رماندار ده سته وئه ژئو و بيچاره داده نيشيت و بۆ يه كه مجار هه سته دهكات ديلاوار چيتر خاكي ئه و ژيانه ئاسووده يهى جاران نيه. خه و ن ماناى گه پانه وهى شتيك ... هه موو له ده ربارى فه رماندار ئه و راستييه يان ده زانى. ئاشوبيك له ده رووندا سه رى هه لدا بوو، بليسهى ئه و ئاشووبه گه يشتبووه ژيڙ عه رشى حاكمانى شار... گه يشتبووه ناو كوچه كانى ديلاوار. به هه رحال ... هه و ره كانى دانيال وهك ئاگر بن و له دارستانىكى وشك به ربن بلاوده بڼه وه، شار ده كه ويته ترسه وه، خه ونه كه ده چيته هه موو

جیگایهک و خوی دهگینیتته ناو زیندانهکانیش، هورهکان لهه خهیا لهه دهپرنه ناو لهه خهیا لهه، لهه سهردا دهبارن و دهگوازنهوه بو لهه و سهر، هور و گهوالهه راستهقینه چون دهجولیت، ناوا هورهکانی سهری دانیال لهه سهرهوه بهرهو لهه و سهر دهجولین، لهه هه موو خهونیکدا دهبارین، لهه هه موو شهوینکدا دهردهکون. خهونهکه ترسیکی لهه و توی تیدا نییه، بهلام هه کهس دهیینیت دهزانیت سهرهتای جیهانیکی تر و دهستیکی جوره ژیانیکی تازهیه. لهه هه سهریکدا وهه و خهیا لهه بهرهو، هورهکان زو و دهیکه نه و تیا دهبارن. خهونهکه وا دهکات، هندی دیلاوار جیهیلن و بهرهو شوینی تر سهری خویان هه لگرن، دملین چهند مانگ و چهند ههفتهیهک زورینهه خه لک ته نیا لهه و خهونه یان بینوه. فه رماندار ده نیریت لهه شارهکانی ترهوه موفه سیر و خهونخوین دین، هه موو لهه سهر لهه و ده کوکن که هه وری خوینین مانای جهنگ، مانای هاتنی ئافاتی نو، دهستیگیرینی کاره سات. لهه گهل بلاو بوونهوهی خهونه که دا دیلاوار لهه و ههسته دیرینهه وندهکات که شاری ئاسوودهی هه زاران زیندانه، شاری پیکه وه ژیان شادومانانهی دیل و پاسه وانانه، به لکو وهک زهمینیکی تر ساو خوی دهیینیت که دوژمن لهه بوسه دایه بوی، نه یاران که مارو یانداه و گهر لهه خه و هه لئه ستیت، گهر نه بزوی و شمشیری خوی تا ئاسمان به رزنه کاته وه، دوکهل و خوین دهیخون. ئیدی ده بیت سوپا و هیژ و یه کهی خو پاراستن و په لاماری هه بیت. کتیبی دانیال ده لیت «دهمیک که هه وری خوینین باری، هه موو شمشیره کان، ته وره کان، چه قوکان، دینه ده ری». لهه و ساته وه تا لهه مرق دیلاوار به دوی دوژمندا ده گهریت. لهه وهی زانراوه و لهه هندی سهر چاه ودا تو ماره لهه ویه لهه دیلاوار ترسیک و پقیکی زور به رامبه ر دانیال دروستده بیت، دانیال به و سیحربازه ده زانن که سهری سندوقیکی پر ئافاتی هه لدا وه ته وه، شتیگ دیلاوار سه دان سال لهه بیر خوی بردو ته وه، ترسیک دیلاوار سه دان سال لهه خوی ته راندوه، دپنده یهک دیلاوار سه دان سال لهه تاریکیهکانی ناخی خویدا

دیلکړدوه... ئه و دیت و یه کجار ئاشکرایده کات. به لام دانیال خوی به بیگوناه دهنیت، بو گونا هباریت؟ دانیال چی کردوه؟ ئه و کینه جگه له که سیک که بویری ئه وهی تیدابووه خه ونیک ببینیت و بیگپیتته وه.

هیچ خه ونیک به ته نیا نایهت و به ته نیا نامینیتته وه، زور نابات خه ونیکی تر دیتته پیشی، خه ونیکی کاریگه تر و مانادارتر له خه ونی پیشوو. هه وره کان له جیگای خویان ده میتنه وه، بارانه سوور و خوین په نگه که وهک خوی هه ر ده باریت، به لام له خه ونه تازه که دا بو یه که مجار خه لکی خویان دهر ده که ونه وه، ئه و که سهی خه ون ده بینیت، خوی له خه ونه که دا ده بینیت ... ئه و کات لایان سهیر بووه ئینسان خوی خه ونی خوی ببینیت... بیهیتته پیشچاوی خوت ده بیت یه که مین خه ون چوون بوو بیت، له خه ون دا جوړه ژیان و بوونیکی تریان بینوه که هیچ له پته وی و خوگریی ژیا نه پرسته قینه که ی خویانی نه بووه. له کونه وه تا ئیستا خه لکی له خه ون دا ته نیا په ریشانی و ترس ده بیننه وه. خه ون بو ئه و دم و زمانه ی دیلاوار وهک ئه وه بوو له ناکاو ده می چالیکي گه وره له ژیر پیی خه لکدا کرابیتته وه، چالیکي تاریک. مرؤف ئه وهی به سه که بزانت دونه یه کی تر هیه بو ئه وهی شیرازه ی ژیا نی تیکبچیت. چهن دین سال بوو خه لکی ده فهره دووره کان له دیلاوار کوده بوونه وه تا خویان له و چاله سامناکه بهاریزن، به خته وه ربوون که بوونی دونه یه کی تر و ژیا نیکی تریان له بیر خویان بردوته وه. به لام ئیستا له ناکاو هه مووان خه ونیان ده بیني... هه وره کان ده یانسه لماند هیچ سه ر زه مینیک نییه به بی خه ون. له م خه ونه تازه یه دا دانیال خوی وهک جه لادیک دهر ده که وت، وهک دوژمنیک، وهک قه سابیک، زور که س ده یانگووت دانیال ده بینن سهریان ده بریت. هه موو دیلاوار دانیالیان ده ناسی، بینیبوویان، ئیستا له ناکاو له کونجی زیندان دهر ده په ری و بازیده دایه ناو خه ونه کانیا ن ... په نگه بینینی دانیال ته نیا واهیمه یه ک بوو بیت، یان په نگه له هه ر ئان و زه مانیکدا بهر له کاره ساته کان دانیال ناوی ئه و خه ونه بیت که مرؤفه کان له هاتنی

کاره‌سات ئاگادارده‌کاته‌وه، بیریانده‌هینیت‌وه که چه‌قویه‌کی نه‌ینی له‌سه‌ر که‌ردنیانه. هه‌وره‌کانی دانیال ناویک بوو بۆ کاره‌ساتیک که هه‌میشه له خه‌یال و هه‌ست و نه‌ستی دیلاواردا بووه، له ناکاو هه‌موو شاره‌که ده‌گه‌نه پنتیک که چیت‌ر ناتوانن نیشانه و ئاسه‌واره‌کانی کاره‌سات فه‌راموش و نادیده بگرن. ده‌لین، دانیال خۆی له ژیر ئه‌و شه‌سته بارانه‌دا ده‌رکه‌وتوو، به چه‌قویه‌کی مشتوماهی دریز و تیز و بریسکه‌داره‌وه، هه‌ر که‌س خه‌ونه‌کی دیبیت گووتوویتی خۆیه‌تی، دانیاله. به‌لام هه‌ر که‌سه‌و له پوخساریک و له جلیک و له سیمایه‌کدا بینویتی. ئاخو چیرۆکی ئه‌م جۆره خه‌وانه دروسته؟ من مامۆستای میژروم و شتیکی ئه‌وتو له نه‌ینییه‌کانی ناخی ئینسان نازانم. دانیال ده‌رکه‌وتبیت یان نا... چووبیته خه‌ونه‌کانه‌وه یان نا، ئه‌و ته‌نیا په‌یامه‌ینی کاره‌سات بووه، له‌سه‌رده‌میکدا که زۆرینه‌ی په‌یامبه‌ران، مژده‌ی درۆ و به‌لینی پرزگاریان داوه، دانیال وه‌ک پیزپه‌ر و نامۆ، مژده‌هینی به‌دبه‌ختی و په‌یامه‌ینی کاره‌سات بووه. په‌یامبه‌ران دوو جۆرن، هه‌یانه پیشینی کاره‌سات ده‌که‌ن و ئه‌وانی تر مژده‌هینی به‌هه‌شت و پرزگارین. دانیال بۆ دیلاوار، وه‌ک نوح وایه بی که‌شتی، په‌یامه‌ینی ده‌رده، ئاده‌میزاده‌کان له هاتنی وێرانه و کاره‌سات ئاگادارده‌کاته‌وه. به‌لام بۆ زۆر خه‌لک دانیال ده‌بینن، بۆ کاتیک پیشه‌نگه‌کانی ئافات و وێرانه‌یی نزیکه‌هیت‌وه، که‌سیکی وه‌ک دانیال له خه‌ونه‌کاندا ده‌رده‌که‌ویت؟ . خه‌لک چۆن ترسه‌کانی خۆیان ده‌دن به‌یه‌ک، خه‌ونه‌کانی خوشیان ده‌دن به‌یه‌ک... ئایا ئه‌مه راسته؟ ئاخو ئه‌مه بۆ ئه‌م سه‌رده‌م و ساته‌ی ئیمه‌ش ده‌بیت؟ ئه‌وه مامت باشتر ده‌یزانیت، ره‌نگه تۆش بیزانیت... ئینسانه‌کان چۆن هه‌ز له مالی یه‌کتر، له هاوسه‌ری یه‌کتر، له زیر و سامانی یه‌کتر ده‌که‌ن، به‌وجۆره‌ش هه‌ز له خه‌ونی یه‌کتر ده‌که‌ن، هه‌تا زۆرجار هه‌ز له مرده‌ی یه‌کتریش ده‌که‌ن. مه‌رج نییه ئه‌و هه‌زه له به‌ر ئه‌وه بیت خه‌ونیک هه‌زی لێ ده‌که‌ن، جوان، خوش یان په‌نگاو‌په‌نگ بیت... نا شتی وه‌ها نییه. مروه‌ه‌کان هه‌ز له ترسه‌کانی یه‌کتریش ده‌که‌ن، هه‌ز له ژان و ئیشی یه‌کتریش

ده‌که‌ن، حه‌ز له نه‌خۆشییه‌کانی یه‌کتریش ده‌که‌ن. ئایا ده‌بێت خه‌لکی دێلاوار هه‌موو دانیالیان له‌ خه‌ونده‌ بێنیه‌یت؟ نا من زۆر باوه‌رم به‌مه‌یان نییه‌، هه‌ند هه‌یه‌ له‌ گه‌ل بلا‌بوونه‌وه‌ی چیرۆکی خه‌ونه‌کاندا، له‌ گه‌ل پر‌بوونه‌وه‌ی کوچه‌ و کۆلان و زیندانه‌کانی دێلاواردا به‌ خه‌ون، خه‌لک به‌ربه‌یانیک له‌ جێگا‌دا رابوون و هه‌موو پێو‌ستییان به‌ دوژمنیک بوو، دوژمنیکی ئاماده‌، دوژمنیک کینه‌ و نه‌فره‌تی خۆیانی به‌سه‌ردا برێژن. له‌ می‌ژوودا تو‌مارکراوه‌ که‌ هه‌موو دانیالیان به‌و که‌سه‌ بێنیه‌ که‌ ده‌رگای دو‌نیایه‌کی ترسناکی لێ کردونه‌ته‌وه‌، زۆربه‌ی کتێبه‌کان وه‌ک که‌سیک با‌سیده‌که‌ن که‌ دێلاواری پر‌کردوه‌ له‌ سام و ده‌راوکه‌ و مۆته‌که‌ و له‌ بری نه‌ته‌وه‌یه‌کی گه‌ش و بێخه‌یال، شاریکی پر‌ ترس و دو‌دلی دوا‌ی خۆی جێهێشتوه‌. له‌و کاته‌دا دانیال نوێنه‌ری ئه‌و خاک و سه‌ره‌زمینه‌ بوو که‌ خه‌لکی دێلاوار لێی هه‌له‌هاتبوون، ئه‌وه‌ی با‌وابه‌یریان کرد‌بوویان به‌ ژێر خاک و خۆله‌وه‌ ئیستا له‌ گۆر هه‌له‌سته‌یه‌وه‌ ... ئه‌وه‌ می‌ژووی هه‌میشه‌یی مرقۆه‌، ئه‌و شته‌ی لێی رانه‌کات، هه‌میشه‌ ده‌که‌رێته‌وه‌. به‌لێ کتێبه‌که‌ ده‌لیت «یه‌که‌مین سه‌ره‌برین نه‌ له‌ سیاسه‌ت، نه‌ له‌ عه‌شق، نه‌ له‌ تۆله‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی نه‌گرتوه‌، به‌لکو له‌ تاریکی ناخه‌وه‌، له‌ قوولایی خه‌ونه‌وه‌ هاتوه‌». خه‌ون له‌و سه‌رده‌مه‌دا له‌ حه‌قیقه‌ت ئازاربه‌خشته‌ر بووه‌، مرقۆه‌کان هه‌ندێ جار بۆ ته‌فسیری خه‌ونیک، چه‌ندین ولات و مه‌مله‌که‌ت که‌راون. ده‌لێن حا‌کمی دێلاوار دوا‌ی ماوه‌یه‌ک له‌ بلا‌بوونه‌وه‌ی خه‌ونی دو‌وه‌م نار‌دویتی به‌ دوا‌ی دانیالدا، به‌لام ئه‌و نه‌یو‌ستوه‌ بێنیه‌ت، ده‌میکیش له‌ زنجیردا کێشیان‌کردۆته‌ به‌رده‌می فه‌رمانه‌وا، بێده‌نگ سه‌ری داخستوه‌ و هه‌چی نه‌درک‌اندوه‌ ... ئایا ئه‌مه‌ چیرۆکی هه‌له‌سه‌تراوه‌ یان نا؟ نا‌زانم. به‌لام ئاشکرایه‌ شاره‌که‌ له‌ خرۆشان و نا‌ئارامیدا بووه‌، زۆربه‌ی خه‌لکی شار له‌ خه‌ونه‌کانیاندا یه‌کیکی وه‌ک دانیال ده‌بینن ده‌رده‌که‌وێت و سه‌ریانده‌برێت. دیمه‌نه‌کان ترسناک و به‌ ئازار بوون، خه‌لکانیک شه‌وان نه‌یان‌وێراوه‌ بخه‌ون، گه‌ر چاویان بۆ وه‌هه‌وزیکی کور‌تیش لێک‌نا‌یه‌ت دانیالیان بێنیه‌. کتێبی دانیال

دەلىت «خەلک ھەموو پىروستيان بە جەلادىگە سەرياننېرېت، پىروستيان بە جەلادىكى دىكەشە تۆلەيان لە جەلادى يەكەم بۆ بکاتەو، بەختەو ەردەبن بېينن خۇيان چۆن دەکوژرېن، بەختەو ەريش دەبن بۆ خۇيان بگرېن، بەختەو ەريش دەبن يەكىنک تۆلەيان بۆ بکاتەو».

پروڧيسۆر بەھنام وچانىكى گرت، بەلام بەردەوام سەيرىدەکردم، بەردەوام لىمى دەروانى، ئەو خەندە گەورەيە ھەر لەسەر لىوانى بوو، كە ھەندى جار بېمانا دەھاتە پىشچاوم. من زۆر ماندووبووم، پانەھاتبووم وا بىوچان گوئ لە كەسىك بگرم. لە كاتىكدا ئەو پەرەگرافە كورتانەى لە كتيبى دانىال دەخويندەو، ھەستم بە ترس دەکرد، وەك ئەو بوو كتيبەكە نەفرەتتىكى تىدا بىت و بترسم بەر من بکەويت. گەرچى ھەموو وشەيەكى بۆ من گرنگ بوو، ھەموو دىرېكى سەرنجراكىش بوو، بەلام زوو ماندوويكردم، ئىتر شتەكانم بۆ وەرنەدەگىرا و پرستەكانم بۆ بەيەكەو نەدەنرا. ئىستاش كە دەيگىرمەو، دوودلم توانىيىتم ھەموو قسەيەكى پروڧيسۆر و ھەموو واتەيەكى وەك خۆى بگەينم. پروڧيسۆر پياويكى زىرەك بوو، گووتى «چىروكى دانىال مروڧ ماندو دەكات. تۆ ئازادىت ئەم چىروكە دەگىرېتەو يان نا، ئەو خەونەى ئەمرو دەبېينن بە جۆرىك لە جۆرەكان دەچىتەو سەر دانىال، تۆ كورېكى وريایت، گەر شتىك نەدركىنىت، گەر راستىيەك بشارىتەو، دەزانىت لەبەرچى نايدركىنىت». لە ناخمدا ھەستىكى سەيرم ھەبوو كە مامە سىام ئەم چىروكەى بۆ گرنگ نىيە. بە پروڧيسۆرم گووت «من ماندووم و دەمەويت پشووئەك بەم». پروڧيسۆر ماندووبوونى منى خویندەو و پىكەنى، دەستىگرتم و گووتى «دەچىنەو نوسىنگەكەى خۆم. لەوى پشووئەك، دەنېرم نانېكى ئامادەت بۆ بھىنن، نان بخۆ، خۆت كەمىك بە كتيبەكانى كتيبخانە تاييەتییەكەى منەو سەرقالبەك. من ئىشىكى بچوكم ھەيە، جىبەجىئەكەم و دىمە لات و چىروكەكەت بۆ تەواودەكەم».

دوای ئه وهی وینه کانمان خسته بهر دهستی فرماندار و حاکمی سهربازی،
 ئیتر خه بهرم لییان نه ما. چهند پوژیک دوای ئه وه عیاده که داخرا و من
 گه پامه وه بۆ مالی و ژیانم ره وتیکی دیکه ی گرت و چیرۆکی وینه کانم
 ته واو فراموشکرد. هیشتا ههفته یه ک بوو که له سهنته ری ته ندروستی
 دهروونی کارمه کرد، مامم بانگی کردم و گووتی «بۆ ئه وه بانگم کردویت
 پیت بلیم، ئه مشه و له ته له فزیونی دیلاواردا وینه کان بلاوده بنه وه». من
 که میک نیگه ران و سه رسام گووتم «عه جایه به. به لام کاتیک وینه ی
 که سینک بلاوده که نه وه که به س به خه ون بینراوه ده لین چی و ده پیت
 پاساویان چی پیت؟ شهرم نییه حوكمداران له شاریکی وا گه ورده دا
 کاری وابکه ن؟ مایه ی خه جاله تی نییه، خه لک بخه نه سه ر خولیای پاوی
 که سینک که بوونی نییه؟». مامه سیام گووتی «ده پیت راستگویم له گه لت،
 من نه نداسی ئه و لیژنه یه بووم که بریاری بلاوکردنه وهی وینه کانمان دا،
 ههفته ی پیشوو کوبووینه وه. بریاره که دهسته جه معی بوو، هه موو به یه ک
 دهنگ گووتمان با وینه کان بلاوپیته وه». من دلته نگ و نیگه ران پرسیم
 «به لام بۆ؟ چ حیکمه تیک له وه دایه، چ عه قلیک ئه وه قه بوولده کات؟». مامم
 هه ستا ده رگای ژوو ره که ی داخست و به وریایه وه چاویلکه که ی داگرت و
 به هیمنی پاکیکرده وه و گووتی «دلنیا بووم تو پیت ناخوشه. تو پیت وایه

ئەوێ لە نیکارەکاندا هەیە و هونەرماندەکان کیشاویانە، هەر نیکاریکە و هەندێ نیکارکیش بۆ خەونیک کیشاویانە، بەلام حوکمداران وانا ببینن، خەلکیش وانا ببینن. لای خەلک ئەو کەسە بوونی هەیە... ئەوانە ی خەونە کە دەبینن ناتوانن لەو هەوێ و هەوایە دەرخن کە پیاوی ناو خەونەکانیان حەقیقەتە. ئێنسان هیچ کات ناگاتە جیگایە کە بتوانیت بە تەواری خەون و راستی لە یەک جیا بکاتەو، بەردەوام راستی دەبیت بە خەون و خەون دەبیتەو بە راستی، ئەو سوپیک ئێ بەدیە. بەلێ پێتوار گیان، کۆری خۆم، حوکمداران بە چاویکی تر سەیری شتە کە دەکەن. پیاوانی دەولەت کە ئێستا من و تۆش یەکیکیان لەوان، ناتوانن خۆیان بدەنە باری نەفامی و بلێن ئەمە پەسەمی ناو خەونیکە. کاری وانا کریت... هەموو ترسیک، هەموو وەسوەسە یە کە دەبیت بەرگی حەقیقەتی لە بەر بکری، هەر جار ترسیک بوو دەبیت ترسناکیش هەبیت. خۆت دەزانیت دۆخی دیلاوار نالەبارە، هەموو دەزانن شتی کە هەیە هەرهەیان لێ دەکات. من بە لێژنە کەم گووت کە لە کۆمەلێک نەفام و گەمژە دروستبوون، بە پێزان خەونە کە نیشانە یە بۆ ئەوێ خەلکی دیلاوار لە ژێانی خۆیان دلنایین، هەموو هەست بە ترس دەکەن، شارە کە نوقمی خەوف بوو، من و تۆش کە خەون نابینن ئەو ترسە مان هەیە، وجودی هەموومان پێبوو لە نادلنایێ. دەولەت دەبیت حسابی خۆی بکات... بۆ دەولەت چی گەر کە سیک یان سەد کەس خەونی ناخۆش ببینن. بەلام ترسە کە زۆر بوو، پۆلیسخانەکان و خەستەخانە و زیندانەکان بەرناکەون، گەر خەلک شتیکیان نەبیت پیا بەتەقنەو، ئەوکات بە یە کدا دەتەقنەو، بە من و تۆدا دەتەقنەو، بە حوکمراناندا دەتەقنەو. دەبیت شتی کە بدریت بە دیلاوار... من وەک تاکە دەروونناسی شارە کە ئەرکیکی سەختم لەسەرە، دەبیت نەهێلم بە لەمە کە نوقم بیت، من کارم سەختە، من کەس تێم ناگات، بۆیە پێم داگرت، من گووتم دەبیت ترسە کە لە واهیمە بیتە دەری، بیکەین بە بەری کە سیکدا، دەموچاویک بدەین بە گوناھاران».

مامم له و ماوه يه دا بووبوو به راويزكاري فهرماندار و به نه ندام له ليزنه ي ليكولينه وه ي قهيرانه كان. من كه نه و قسانه م گوي لئ بوو خه ريكبوو بگريم، هه ستمكرد هه رچي گومانتيك له دلدا سه باره ت به مامه سيام دروست بووه له جيگاي خويدايه تي، هه ستمكرد بو هه تاهه تايه نه م پياوهم له ده ستداوه كه له هه ر كه س زياتر كومه كي مني كردوه، پياويك كه روتيك له روتان كه سيكي دلناسك بوو، كه چي تا ديت ده بيته جوړه مروفيني دي. مام سووربوو من تيگه ينييت و بمخاته سه ر برwai خوي، ده يو يست هه رچيه كي كردوه، ريزي من له ده ست نه دات. زاني من دلم گيراوه و هه واله كه غه مگيني كردوم، به هه سه ره تيگه وه گوتي « تيگه... ئيشه كه له روي ناچار ييه وه يه. دؤخي ديلاوار به راستي به ره و خراپي ده روات، جه نابي حاكمي عه سكه ري چه ندين جار ئاماره ي به وه كرد كه ده يه وييت بارودؤخي ئاناساي رابگه ينييت. به گياني تو من نه مه يشت، به لام وه زع باش نيه. كه ر واز به ينين خه لك ي وهك نه م ماوه يه په لاماري يه ك بدن، وه رزيكي تر نابات هه موو ديلاوار ده بنه دوژمني يه ك، بنه ماله كان ده كه ونه گياني يه ك، كوري نه م خيزان كوري نه و خيزان ده كوژيت، هه ر ئيستا خوين كه وتوته به ينه وه، حيكايه تي نه و مندا لانه ي له قوتا بخانه كه دا سووتان، ده يان خيزاني داوه به يه كدا و به س خودا ده زانيت چيتري لئ ده كه ويته وه... چيت ده وييت؟ ده ته وييت كه نه جه كان هه موو بكه ونه نه م شيتخانه يه وه... به درنده م مه زانه، واجبيكم هه يه ده بيت جيه جيببكم. ده بيت خه لك بو تاوانباريكي راسته قينه بگه رين، ده بيت سه رقاليان بكه م، ده بيت شتيك هه بيت يه كيان بخات، هه سته بكن كه نزيكن له يه ك، خه لك ي شارينكن، مندالي مه مله كه تيكن... له هه يچ دلگران مه به، له هه يچ دلگران مه به».

مامم زور هيمن و مه نتيقي قسه يده كرد، كه ر بيويستبايه قه ناعه ت به كه سيك به ينييت و خوي وهك زانايه كي ئارام و له سه ره خو نيشانبدات نه و جوړه تونه ي به كار ده يتنا. له به ر نه و شيوازي قسه كردنه ي بوو، زور به ي

خزمه کانمان به زانایه کی گه وره یان له قه له مدهدا. به جوړیک قسه یکرد، من له پال هموو نیکه رانییه کانمدا شتیکم نه گووت و نار هزاییه کی ته واوم نیشان نه دا. به بیسوودم زانی له گهل مامه سیام بکه ومه قسه و باسیکی تونده وه. به سهریک هه ستمکرد ئه و له سهر هه قه که شاره که به ره و تیکچوون و دوختکی نا ئاسایی دهرات، به سهریکی تریش نه مده زانی ده بیت چاره چی بیت و خووم دهرمانیکم نه بوو بیخمه سهر دهردی که س.

ئه و شه وه ته له فزیونی دیلاوار هاوشان به به یاننامه یه ک وینه کانی په خشکرد، داوای له هاوالاتیان ده کرد، هر که س دهموچاوی ئه م تاوانبار ده ناسیته وه، رادهستی بهرپرسانی بکات. به یاننامه که ی دولت قسه ی له سهره لدانی فیتنه یه کی ناو خو ده کرد، له که سانیک ئاسایشی گشتی تیکده دن، ده یگووت که دوژمن به هموو شیوه یه ک شهرزه یی و ناریکی ده خاته دیلاواره وه، هموو فیل و مه کریک به کارده هینیت تا ترس بنیته دلی خه لکی سفیله وه، هاوالاتیان تووشی گومان کرده و به کیتی ریزه کانی گه لی له یه ک ترازاندوه. به یاننامه که ده یگووت خه ونه که نیشانه ی یه کیتی و یه کرپی خه لکی دیلاواره، نیشانه ی هه سترکردنی ئه وانه به مه ترسییه کان. داوای هاوکاری له هاوالاتیان ده کرد کومه کیانکه ن له دوزینه وه ی خه تا کارانیکدا که ئاسووده کی هاوالاتیان تیکداوه و خاوه نی هیزیکی شه ی تانیین و له پشت تیکچوونی باری دهروونی ژماره یه ک هاوونیشتمانییه وهن. به یاننامه که به زمانیکی ره سمی ورد داپژرابوو، وه ک زوربه ی ئه و به یاننامه سیاسیانه ی له سهد سالی پابوردوودا له دیلاوار نوسرابوون، شتیکی پوژشن و پوونی تیدا نه بوو، جگه له قسه کردن له سهر دوزمنیکی ترسناک، له هه ره شه یه کی نادیار، وه ک هه میشه هانی خه لکی دیلاواری ده دا یه کیتی خو یان بپاریزن و دهره فته به به کریگیروان نه دن دزه بکه نه ناو هه سته و هوشیان، ده یگووت دوزمنان چاویان به سهرکه وتن و گه شه ی دیلاوار هه لئایه ت و به رده وام له بؤسه ی ئه وه دان

ئەم ئازادییەمان لێ زەوتیکەنەو.

من دانیابووم بـلاوبونەوێ وێنەکان دەرەنجامی خراپی دەبیت، بەلام
 باوەرم نەدەکرد کار بگاتە هەندێ جێگای ترسناک. بۆ پۆزی دوایی سەدان
 وێنەیان لە جێگا گشتییەکاندا هەلواسیبوو، وێنەکان لە هەموو جێگایەکاندا
 بوون، تەواوی دێلاوار پـاوی تارماییەکی دەکرد کە لە خەونەکانیدا دەیبینی...
 تەواوی دێلاوار بەدوای تاوانباریکەوێ بوو کە نەماندەزانی ئایا تەنیا زادەوی
 خەونەکانمانە یاخود بوونەوێکی راستەقینە. ئەو دیوارە هەمیشەییە
 کە لە نێوان خەون و راستیدا هەیە بە یەكجار پـووخابوو، پـووخانیکی وەها
 ئێتر دروستکردنەوێ ئەستەم بوو. پـۆژنامەکان و تەلەفزیۆنەکان پەیتا
 پەیتا سێ نیکارەکیان بـلاودەکردەو، منداڵان لەسەر شەقام و کۆچەکان بە
 پارەییەکی هەرزانی دەیانفرۆشتن. هەر ئەو پـۆژ پـۆژنامەکان چاوپێکەوتنیان
 لەگەڵ هەر سێ هونەرمنەکاندا کردبوو، بیئەوێ ناوی من بەرن،
 گووتبوویان دوای بیرکردنەوێ و وردەکاری زۆر، دوای دانیشتنی چروپەر و
 گوێگرتنی ورد لە خەونی دەیان کەس، نیکارەکانیان کێشاو... لە پـۆژان و
 مانگانی داهاوودا، سێ نیکارکێشە کە دەبنە ناودارترین کەسانی دێلاوار کە
 خەلکی بە کرێیان دەگرن و خەونەکانی خۆیانیان پێ دەکەنە تابلۆ. لە ناکاو
 ئەو نەخۆشییە لە دێلاوار بـلاودەبیئەو، خەلک خەونەکانیان دەگێرنەوێ و
 نیکارکێشەکان بانگهێشتەکان بیانکەنە تابلۆ، بە جۆریک ماوێە ک دواتر
 دوو پـۆژ بەرلەوێ دێلاوار بەجێبهێلم، پـۆژیک مستەفا لەیلانم لەسەر جادە
 بینی، وەک بـرایەکی ئازیز باوەشی پێداکردم و گووتی «هەزار سوپاس
 بۆ تۆ، تۆ بتهوێت و نەتەوێت، مێژووی هونەری شیوەکارت لە دێلاوار
 گۆری». تا وێنەکان بـلاونەبونەوێ بە تەواوی دەرەنجەوت چ ترسناکە
 مـرۆڤ نیکاری کەسێک بکێشێت کە بوونی نییە. من بیئەوێ جیهانناسیکی
 بە ئەزموون بـم، دەمزانی کە گەڕان بە دوای شتیکی کە نییە، دەیانجار
 ترسناکتر و کاریگەرتر و کارەسات هێنترە لە گەڕان بە دوای شتیکی کە

پيشوهخت بينوومانه و دنياين له بوونی. ناديار نهو شتهيه که دهتوانيت ببيته دهمامک بو هموو سهریک.

هفتهيه کی نه برد له يه کيک له گره که هزاره کانی ديلاواری خورثاوادا، جه معيکی شيت و گرگرتوو، دهيان خه لک که هيسستيريايه کی له ناکاو دهيانگريت، پياويک له مالی خوی کيشده که نه درئ و تومه تی نه وهی ددهنی که فیتنه بازی سر وینه که بیت. هندی له ديلاواریه کان ناوی پياوی سر نیکاره که دهنن فیتنه کار. ناوه که بو من، وهک خودی نیکاره که و وهک رهوتی هموو چیرۆکه که سهریروو. يه کيک له که ناله کانی ته له فزیون ديمه نی نهو حه شاماته ی گرتبوو کاتیک په لاماری تاوانباری ناوبراو ددهن. گره لاوزه يه کی گوره، دهيان مروف که له دخی هه لچوونکی سهردان، چاويان به جوریکی نااسایي دهره پريوه، تورهيی و ترسيکی گوره له سيمایاندایه، لالیويان که فیکردوه، بهر گه رویان هه ستاوه. هموو له مالیکی هه ژاردا پياويکی لاواز کيشده که نه درئ، که سهرسام و ترساو و يثاگا به دهست هه لچوانه وه گیروده و يته ره لهسته، پياوه که له وینه که دهچیت و له وینه که ش ناچیت... به لام هموو وهک شيت، به جوش و گرميه کی نه خوشانه وه، به بروا و گره يه کی کتوپره وه، سوورن له سر نه وهی که نه م پياوه که سی سر وینه که يه.

نه وه يه که مين و دواهمين په لامار و په لکيشکردن نه بوو، خه لک هينده ی يه کيک ده کوژن، پييان وايه نه م گوناهاکاره هاوشيوه يه کی تر و هاوکاریکی تر و هاوپه گزيکی تری هيه که دريژه به ترس و نازاری نه وان ده دات. هينده ی يه کيک ده کوژريت دهرده که ویت که گوناها بار له جیگايه کی دیکه و له سوچيکی تره وه سهری هه لداوه ته وه. هندی جار واده زانن خوی زيندو بوته وه، هندی جاريش پييان وايه که نه م پياوانه له شکريکن له خه لکی هاوشيوه که له هموو کوچه و کولانیکدا بلاو بوونه ته وه، نهو ههسته

زەمىنە خۆشەنگات بۆ ھەمىشە و بەردەوام درىژە بە كوشتن بدرىت.
دواتر پۆژانە ھەوالەكان چىرۆكى پەلامار، سووتاندن، كوشتنى خەلكى
بىتوان بلاودەكەنەوہ كە ھەموو بە تاوانبارى سەر وىنەكە حىسابدەكران.
لە ماوہى كەمتر لە ھەفتەيەكدا دەيان ڤووداوى لەو جۆرە ڤووياندا. من بۆ
يەكەمجار لە ژياندا بە دلگەرمى و بەردەوامى دواى ھەوالەكان دەكەوتم.
بەيانيان پىش ئەوہى بچم بۆ سەركار ھەموو پۆژنامەكانم دەكړى،
تكامرد لە شوڤن كارەكەمدا تەلەفون و تەلەفزيونيكي كۆنيان بۆ ھىتنام، تا
بتوانم لە نزىكەوہ ئاكام لە دۆخى ديلاوار بىت. ھەر شتىكم دەبىست غەم
و خەفەتيكى قورس لەسەر دلم دەنيشت، بەلام ھىشتا ھىندەم ترس لە
مامم ھەبوو نەوېرم يەخەى بگرم و بلىم «بۆ ئەم كارەساتەمان نايەوہ».
خۆم بە بەرپرسيكى گەورە دەزانى لە كۆى ڤووداوەكاندا و ئەنگوستى
خۆم دەگەست كە ئەم كارەم بە نىگاركيشەكان سپارد. ھەستيكي تال و
تاريك پالى پتوودەنام دواى بەسەرھات و سەربوردى ئەوانە بكەوم كە
لە ناكاو وەك دوژمنى گەل، وەك شەيتانى ناو خەونەكان سەيردەكران.
حوكمبرانان بە ئاشكرا كاريكيان نەدەكرد تا شتەكان لە جىگايەكدا بوەستيت.
بە پتچەوانەوہ ھەموو پۆژنامەكان و ڤاگەياندنەكان پتچەوہ بەردەوام
باسيان لە دوژمن دەكرد. خەونەكە بە جۆرىك بەرگى حەقيقتى كرايە
بەر كە گىزانەوہى بۆ دونيائى خەون كاريكى ئەستەم بوو. لە ڤيگاي
پۆژنامەكانەوہ زانيم كە لايەنيكەم چوار كەس لەوانەى خەويىنە توپەكان
كىشيانكردون گيانيان لەدەستداوہ، بەردەواميش باس لە ھىزيكى چەكدارى
نوئى دەكرا كە گومان لى كراوان دەگرن و سەريان دەبېرن. پتچەويت
ھەموو ھەلچوونەكان زادەى جۆرە ھىستىريايەكى دەستەبى بوويىتن كە
كەسانى ھەمەجۆر تيا بەشداربوون، لە ھەندى جىگانا بى بەرنامەيەكى
پىشوہخت و لە ھەندى جىگاي ديكەشدا وەك كاريكى پلانريژكراو سەريان
ھەلدابيت ... من ھەموو پۆژيک بە وردى ھەوالى ھەلچوونى حەشاماتەكانم

دەخویندەو. خواستم بوو جارێک ئەو هەلچوون و تورەبوونانە لە نزیکەوێ
 ببینم، بەلام وابەستەیییم بە دەوامی خەستەخانەکەوێ بواری گەڕانی ئازادی
 نەدەدامی و جگە لەوێش هیچ کات پۆشن نەبوو، ئاخۆ کەس و لە کوێ
 فتیلی تورەییەکان دادەگیرسێت. من کە شتەکان تێکەل بە غەم و مەراقیان
 کردبووم، ئازامم لێ برابوو، نە دەمتوانی لەگەڵ مامە سیام باسی هیچ
 بکەم، نە لەگەڵ خوشک و براکانیشمدا قسەو باسیکی وەهام مەبوو، تا
 پرسیان پێ بکەم و پێنمایان لێ وەربرگرم. پۆژیک تەلەفونی ژوورەکە
 خۆم لە سەنتەری چارەسەری دەروونی هەلگرت و زەنگیکم دا بۆ
 بابەعەلی وەزیری، بە ئومێدی ئەوێ هەندێ زانیارییم دەست بکەویت.
 تەلەفونەکەم بەوێ پاساودا، کە لە بیمارستانەوێ بە پتووستی دەزانین
 قسە لەگەڵ هەندێ لە گیراوانی دۆسییە «فیتنەبازی» دا بکەین، بەلکو
 بتوانین لە چارەسەری بیمارەکانماندا سوودیان لێ ببینین. بابەعەلی
 دۆستانە قسە لەگەڵ کردم و لە دەنگ و پەفتاریدا هەستم بە ریز و
 قەدرزانییەک کرد، گووتی «بەلێ کاکە رێتوار، تا ئێستا هەشت کەس بە
 تۆمەتی لێکچوون لەگەڵ پیاوی سەر وێنەکاندا گیراون، جگە لە کەسانێک
 کە کوژراون یان خۆیانشاردۆتەوێ یان ئەشکەنجە دراوان و ئێستا لە
 بیمارستانن. بە وردی ناتوانم هیچ ژمارەیەکت پێتێم. لە دیلاوار دەسلاتی
 حاکمی عەسکەری لە دەسلاتی ئێمە بەهێزترە، پۆلیس هێزیکی بچوک
 و بێئاگایە، جەنابی حاکم یاسین کە سەر بە بنەمالە قەرەقازانییە، گەر
 دیقەت بدەن تا ئێستا بەیاننامە و راگەیاندنە رەسمییەکان بە نتوی یاسینی
 قەرەقازانی ئیمزادەکات، گەرچی بریاربوو لە سوپادا نازناوی بنەمالەیی
 نەمێنێت. قەرەقازانییەکان لەگەڵ بنەمالە ماروفیدا لە میژە هاوپەیمانان، من
 لیتی ناشارمەوێ کە خەلکیکی دەسلاتخواز و شەرانیگێزن کە تا دیت ئێمە
 ناپەرەحەتەر دەبین لە دەستیان. دۆسیە ئەم گیراوانە دەبوو بدروست دەست
 دائیرە پۆلیس، شتەکە پەيوەندی بە تیکچوونی باری مەدەنییەوێ هەیە و

ته‌واوی ئه‌و کیشانه به‌پیتی ده‌ستووری دیلاوار له پکیفی ئیمه‌دان، به‌لام ده‌سه‌لاتی بنه‌ماله‌ی ماروفی و قه‌ره‌قازانی وایانکرد که بێ هیچ پشینه‌یه‌کی قانونی دۆسییه‌که ببه‌ستریته‌وه به ئاسایشی گشتی دیلاواره‌وه. ئیستا ئیمه هیچ ئاگادارییه‌کمان له دیله‌کان نییه، هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی له‌سه‌ر ئه‌م دۆسییه‌یه ده‌گیرین پراسته‌وخۆ ده‌برینه جیگایه‌کی نه‌یتی که ته‌نیا حاکمی عه‌سکهری و جه‌نابی فه‌رماندار ده‌زانن له کوێیه».

هه‌ستمکرد په‌یوه‌ندی نێوان بنه‌ماله‌کانی دیلاوار له خراپترین ئاستیداوه. بابه‌عه‌لی وه‌زیری ویلی ئه‌وه‌بوو زانیاری وردتری له‌سه‌ر هه‌موو ئه‌م چیرۆکه ده‌ستبه‌کە‌ویت، به‌لام ئه‌ویش وه‌ک من شتیکی وه‌های ده‌ست نه‌ده‌که‌وت. شتیکی که بابه‌عه‌لی وه‌زیری گووتی و سه‌رنجی منی پراکیشا ئه‌وه‌بوو، که زۆربه‌ی قوربانیه‌کان خه‌لکانێکن یان له دیلاواری ره‌ش ده‌ژین یاخود له‌وینوه‌هاتوون و تازه‌به‌تازه‌ له‌گه‌ڕه‌که‌ کونه‌کانی دیلاواردا نیشته‌جێبوون و پشتریش وه‌ک غه‌ریب سه‌یرکراون. بابه‌عه‌لی گووتی «شته‌که وه‌هایه وه‌ک ئه‌وه‌ی گونا‌ه‌بار ده‌بێت په‌گه‌یکه‌ی غه‌ریبه‌ی هه‌بێت. به‌ ئه‌سل خه‌لکی دیلاوار نه‌بێت. له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌و بێده‌نگی و نه‌نییه‌ی که خراوه‌ته‌ سه‌ر دۆسییه‌که، ئیمه وه‌ک به‌په‌یوه‌به‌رایه‌تی پۆلیس به‌ دوا‌ی هه‌موو زانیارییه‌که‌وه‌ین، هه‌رچی شتیکی بگاته ده‌ستمان به‌ وردی لینی ده‌کۆلینه‌وه. گونا‌ه‌باران یان خه‌لکی دیلاواری په‌شن، له‌گه‌ڕه‌که‌ فه‌قیرنشینه‌کان، یان له‌وانه‌ن له‌م دوو سه‌له‌ی دوا‌یدا له‌ پشتینه‌کانه‌وه‌ گواستویه‌نه‌ته‌وه‌ بۆ گه‌ڕه‌که‌ کونه‌کان. زۆربه‌یان ئه‌وانه‌ن که پشتریش که‌س و دراوسێکان وه‌ک غه‌ریب سه‌یریانکردون... ئه‌وه شتیکی منی دوودلکردوه. خۆت ده‌زانیت که‌سانێکی زۆر، له‌وانه‌ی بۆ پا‌ک‌ژی و خا‌وینی دیلاوار بانگه‌شه‌ده‌که‌ن، دژی تیکه‌لکردن و گواسته‌وه‌ی ئازاد بوون له‌ نێوان پشتینه‌ی ره‌ش و دیلاواری کوندا. ئیستا له‌ نا‌کا‌و ئه‌م پ‌و‌ودا‌وه‌ دینه‌ پ‌ش‌ن».

دنيا بوم ململانئكان له نټوان بنه ماله كانى دىلاواردا خهريكه ده چټه
 ئاستىكى ترسناكه وه. وه زيريه كان هه ستيانده كرد تا ديت په راويزده خرين
 و شتى گرنگيان لى ده سينرټه وه، له قسه كانى بابعه لى وه زيريدا سيته رى
 ئه و ترس و تور هيه به پوښنى ديار بوو، كاتيك قسه ي بؤ من كرد، وهك
 ئه وه بوو بيه وټ خه لك هه موو به چيروكى ئه م ناكوكيانه بزائن. هه ر
 ئه و شه وه ته له فزيونى په سمى دىلاوار، يه كه مين به رنامه ي پيشكه شكرد كه
 ماوه يه ك بوو بانگه شه ي بؤ ده كرد، ناوى به رنامه كه «دىلاوارى پاك» بوو.
 من بپريامد ابوو ئه و ماوه يه له هه ر جيگايه ك بم، دواى ئه و شتانه بكه وم
 كه دوور و نزىك په يوه ندييان به م كيشه يه وه هه يه... كوى شته كان بؤ خوم
 ته ليسماوى بوون، شوټنك هه يه تيدا سروشتى پر نهټنى ئينسان، تيكه ل
 به سروشتى پر نهټنى جيهان ده بټت، وه ها بوو وهك ئه و خونه ئه و خالى
 يه كدى برينه بټت. به رنامه كه له سه ر ئه وه بوو كه سالانى دوور و دريژى ژير
 ده ستى، هه په شه ي هه ميشه يى دوژمن، وايكردوه دىلاواريه كان له ترس
 و له رزىكى هه ميشه ييدا بژين. ميوانى به رنامه كه كه نجىكى بؤينباخ پوښى
 چاويلكه دار بوو، له و كه نجه خوټنده واره تازانه ي كاريكيان به تيگه يشتنى
 خه لكه وه نييه. قسه كانى پر بوون له زاراوه ي سهخت و سه يري له بابته
 «ياده وهرى دهسته جه معى» «نه ستى نيشتمانيمان» «ترسى دىلاوارى»
 «به رزه منى شه يتانى» «حافيزه ي په ش»... ئه وه ي منى له به رنامه كه دا
 ده ترسان، ئه وه نه بوو كه به رده وام قسه له سه ر ترسيك ده كرا كه ده روونى
 دىلاواريه كانى به تارمايى و جانه وهر و خواستى تاريك پر كرده ، به لكو
 ئه وه بوو كه جهنگى پاك كړنه وه ي خومان، جهنگى پاك ژبوونه وه ي ده روونى
 دىلاواريه كانى گرځنده دايه وه به شه ر و به رگري كړنه وه. «ته نيا شتىك دىلاوار
 به پاكى و نه مري به يلى ته وه شه ر پكى بيوچانه دژ به دوژمنان». پروفيسوره
 كه نجه كه مان وايده گووت.

له و هه فته نه دا سه ره تاكانى كوتانى ته پلى جهنگ ده ستى پيكره. سرودى

«دیلوار ئه‌ی سه‌رزه‌مینێ شیران» به‌ ده‌نگی به‌رز و له‌ بلندگۆی گه‌وره‌وه له‌ هه‌موو جیگایه‌ک په‌خشده‌کرا. مامم له‌ شه‌قاویکی سه‌یر و کتوپردا بپاریدا که‌ پۆزانه‌ سێ جار سرودی «دیلوار ئه‌ی سه‌رزه‌مینێ شیران» له‌ بیمارستانه‌که‌ماندا لێ بدریت، بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ تیمیکی کاره‌بایی تایبته‌ هاتن و له‌ سێ جیگای بیمارستاندا بلندگۆیان دامه‌زراند. هه‌ر له‌و کاته‌دا نیوه‌پۆیه‌ک مامم بانگیکردم و گووتی «ئه‌م‌پۆ مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی دیت به‌ میوانیمان، من پێشنیاریکم داوه‌ته‌ یه‌که‌ جه‌نگاوه‌ره‌کانی دیلوار که‌ له‌ کاتی پێویستدا ئیمه‌ ئاماده‌ین هینزی کاریان بده‌ین، له‌و پێگایه‌وه بیمارخانه‌مان تو‌زیک له‌ ژووره‌کانی خۆیان دوورده‌که‌ونه‌وه و که‌مێک بای بالی خۆیان ده‌ده‌ن و سوودێک به‌ نیشتمانی‌ش ده‌گه‌ێن». مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی ئامۆزای حاکی عه‌سکه‌ری بوو، پیاویکی لووت زل و سمیل زل بوو، چاویلکه‌یه‌کی ره‌شی ده‌کرده‌ چاوی و به‌رده‌وام خۆی وه‌ک ژهن‌رالی‌ک نیشاندده‌دا که‌ خه‌ریکی ئاماده‌سازییه‌ بۆ جه‌نگێکی مه‌زن و گه‌ردونی. له‌ دوا‌ی جه‌نگی رزگاری دیلواره‌وه نه‌میستبوو پله‌داره‌ سه‌ربازییه‌کان پۆلیکی گرنگیان له‌ ژبانی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی دیلواردا هه‌بیت، هه‌ریمه‌که‌ ده‌یویست رو‌خساریکی مه‌ده‌نی بداته‌ خۆی، به‌لام ئیستا که‌ سه‌یری پووی پاسته‌قینه‌ی شته‌کانم ده‌کرد، هه‌ستمه‌کرد من و هاو‌لاتیانی دیکه‌ به‌رده‌وام به‌ هه‌له‌دابراوین. ماوه‌یه‌ک بوو، هه‌رچیم له‌ زاری ئه‌م و ئه‌و ده‌بیست، ده‌یگووت رو‌تبه‌داره‌کان له‌ ژێره‌وه ده‌سه‌لاتیکی گه‌وره‌یان هه‌یه، پله‌کانی سوپا چکوله‌که‌مان زۆربه‌ی بۆ بنه‌ماله‌ ناودار و ده‌سه‌لاتداره‌کان بپا‌بوونه‌وه. مامه‌ سیام گووتی «بپیاره‌ زۆر شت له‌ دیلوار بگۆریت. هه‌فتانه‌ ئیمه‌ له‌ لیژنه‌ی ئیداره‌ی قه‌یرانه‌کان دووجار کۆده‌بینه‌وه، ئه‌وه کارده‌کاته‌ سه‌ر ئیشه‌که‌مان لی‌ره‌ش، من له‌ سه‌به‌ینیوه‌ دکتۆر سه‌بری جاهدار، که‌ هاو‌پێه‌کی نزیکی خۆمه‌ ده‌که‌مه‌ جیگری یه‌که‌م. دکتۆر سه‌بری هاو‌پێی خۆمه‌ له‌ جه‌معیه‌تی ئه‌کادیمیسته‌ غه‌مگینه‌کانی دیلوار. ده‌ سال

له مه و بهر بهر پررسی به شی په روهرده بوو له زانکو، دوايي له شه پښکا به دهر نه فیز گوپی سه روکی زانکو ی بریندارکرد و ناوچاوانیشی به بؤکس شکاند، له و کاته وه بیښه، به لام شاره زاییه کی زوری له په روهرده دا هیه، یه که مین ماموستای په روهرده یه، خوت دهرانیت ئیشی ئیمه ش لیره، هر په روهرده یه. من له مه ولا زوو دهر ووم و کاتیکي زورم دهویت بؤ کؤبوونه و هکانی لیژنه ی قهیرانه کان، توش کاری زورت دهییت، تو تا دیت بؤلت لیره که وړه دهییت، دویتنی له کهل جه نابی وه زیری تندرستی دا قسه مکړد، لیستی ناوه کانمان به سه رکړده وه که لیره ئیشده که ن... جه نابی یه که به یه که دهویست بزانت کاری کارمندان چییه. پیاوکی ئیشکر و نه چییه. کاتیک هاته سه ناوی تو، گووتم ئمه ته سلپی به خشه، ئیشی ئه وه یه دلی نه خوشه کانمان دهاته وه، تیتان بگه یینیت که ئیمه هر سزاده ر نین، به لکو دلش خوش ده که یین و دلنه وایش دبه خشین... وه زیر پوسته که ی توی زور به دل بوو، زوریش پیکه نی، گووتی خودا فرسه تی بدات، دهییت چ پیاوکی ئارام و میهره بان بت».

بۆم گرنګ نەبوو وەزیر چۆن سەیری ئیشەکە ی من دەکات، بەلام
هاتنی مەحمودی قەرەقازانی و ئەم دکتۆرە تازە یە نااسوودەیان دەکردم.
کاتیکی ژەنرال مەحمود هات، دوو سەعات پێشتر چاودێرەکان لە ژێر
زەبری کوتەک و قامچیدا سەدان نەخۆشیان لە قاوشەکان دەرھێنا و لە
حەوشی گەورە ی سەنتەرەکەدا ریزیانکردن. قەرەقازانی سەعات دووی
پاشنیوەرۆ گەشت، ھاوین خەریکبوو بەرەو کۆتایی دەپۆی، بەلام ھەوا
ھێشتا گەرم بوو. چاودێرەکان بۆ ئەو ی نەخۆشەکان بە پێکی و لە
پێزدا رابگرن ئەوپەڕی زەبر و دلەرقییان بە خەرچ دەدا. من و مامم و
بەرپرسی بەشەکان کە زۆریان زەلامی ھەیکەلدار و زل بوون لە پریژیکدا
وەستاین و چاوەڕوانی ژەنرالمان کرد. هاتنی ژەنرال پۆژیکی گرنکی
ژیانی من بوو، نەمدەزانی کە سیکی وا نەناس دەتوانیت رەوتی زیندەگی

من سەر له بهر بگۆڕیت، ژيانم به‌ره‌و لایه‌کی دی و به‌ره‌و شیوه‌یه‌کی نوێ ئاراسته‌بکات. ژهنرال ده‌موچاویکی گه‌مژانه‌ی هه‌بوو، زۆربه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی ده‌توانن ژيانت سەر له بهر تیکبده‌ن که‌سانیکن ده‌موچاویکی گه‌مژانه‌یان هه‌یه، تۆ له ناخی دلی خۆندا گالته‌یان پێده‌که‌یت، به‌شایه‌نی کلکه و لاقرتیان ده‌زانیت، که‌چی تۆی زانا خه‌به‌رت نییه که ئه‌و گه‌مژه‌یه، ئه‌م که‌نینداره که تۆ له پێشچاوی خۆت سووک و پرسیوا ده‌بیینیت، ده‌توانیت ژيانت تووشی ئافه‌ت و ئاشووبی وابکات، تا ماویت نه‌چیته‌وه سەر باری سروشتی خۆی. من هه‌ر ژهنراڵم بیانی له خۆم پرسی چۆن گه‌مژه‌کان و ئاسان به‌پله‌وپایه‌یه‌ک ده‌گه‌ن که هه‌یج کات زانا و دانا‌کان ده‌ستیان پێناگات. به‌رجه‌سته‌ترین نیشانه‌ی گه‌مژه‌یی ژهنرال ئه‌وه‌بوو که ده‌یویست ساده و خۆشه‌ویست و ئاسایی ده‌ربکه‌ویت، وه‌ک ئه‌وه‌ی له فیلمیکدا نمایشکات زه‌رده‌خه‌نه‌ی دابه‌شده‌کرد و میهره‌بانی ده‌به‌شییه‌وه. ژهنرال له سه‌رچاوه‌یه‌کی زاناوه زانیاری ته‌واوی هه‌بوو که نه‌خۆشه‌کانی ئێره‌ جووره‌ مه‌خلوقاتیکه‌ی هه‌لواسراون، جه‌شنیکن له به‌شه‌ر که نه‌ ئه‌وه‌یه نه‌خۆشبن و نه‌ ئه‌وه‌یه ساغ، نه‌ ئه‌وه‌یه دیل بن و نه‌ ئه‌وه‌یه ئازاد، نه‌ ئه‌وه‌یه کاری ئاسایی بکه‌ن و نه‌ ئه‌وه‌یه ته‌واو بی که‌لکیش بن... دلنیا‌بوو ئێره‌ بیمارستانیکه‌ی ده‌روونی، شیتخانه، یان سه‌نته‌ری چاره‌سه‌ری نییه، به‌لکو مه‌خزه‌نیکه‌ی تایبه‌ته به‌ جه‌سته‌ی ئاده‌می که ده‌شیت ژهنرال سوودی لی بیینیت.

ژهنرال ته‌نیا بۆ سه‌یرکردن و هه‌لبژاردن هات‌بوو، خۆی وته‌یه‌کی کورتی پێشکه‌شکرد و باسی له‌وه‌کرد دی‌لاوار پێویستی به‌ وزه‌ی هه‌مووان هه‌یه، گووتی پێشتر هه‌ندێ له قوتابخانه‌ پێشه‌یه‌کان و زیندانه‌کان و گرتوخانه‌کانی پۆلیس گه‌راوه ئه‌وسا هاتۆته ئێره. قسه‌کانی ژهنرال وه‌ک قسه‌ی زۆربه‌ی سه‌رکرده‌ سه‌ربازییه‌کان که‌وجه‌گویییه‌کی ته‌واو بوو، به‌س بوو مرۆف گوێی لیگرتیت تا تیبگات ئه‌م جووره‌ که‌سانه‌ گه‌ر وتاره‌کانیشیان بۆ بنوسنه‌وه،

هيتا به دروستى ناتوانن به دهنگىكي روون بيخوينته وه. له راستيدا ژهنرال مهحمود له لايهن دهسته يه كي بالاتره وه هاتبوو كه ناوى دهسته ي بالاى ناماده كارىي سهربازىي بوو. ئيشى دهسته كه ئه وه بوو زمينه سازى بو ساته كانى بهرگرى و پهلامار له هر جهنگيدا بكات، ههلبهت دهسته كه چهندين سال بوو دامه زرابوو، بهلام له هه موو ئه و سالانه دا كارىكي وه هاى نه كردبوو، بهلام ئيستا بنه ماله دهستدار و به هيزه كان ههستىكي ناخوشيان هه بوو كه شته كان به ره و دژوارىي ده روات، له بهرئه وه خريكي چالاكردن و به هيز كردنى ئه و دهسته يه بوون.

ئه و پوژه له كاتى سهردانه كه دا هه موو وهك ئه وهى تپىكي سهربازىي بين، له بهر قرچه ي هه تاودا وه ستابووين، وهك پشكنينىكي گشتى بكات، ژهنرال يهك به يهك سهيريكردين، هه ستمكرد ئاسووده ييه كي نهينى له نيگايدا يه، خو شحال بوو كه پياوانىكي به هيز و گهنجى ده بينى، له بازركانىكي ده كرد كه وتبيت به سهر كالائى باش و هه رزاندا. هه ندئى له بيماره كانمان نه يانده توانى ماوه يه كي زور له ژير خورى نيوه پوژدا بمينته وه، بهلام ئيشى چاو ديره كان ئه وه بوو، بيته وهى گوپيده نه بوونى ژهنرال، به قامچى و كووته كي سهر بزمارىي، هه مووان به پيوه رابگرن. دواى پشكنينى ورد، ژهنرال فه رمانيدا بيماره كان بگه پينه وه ژووره كانى خويان و خوشى له گه ل مامه سيام چوو بو كۆبوونه وه يه كي دوو قولى داخراو. دواتر مامه سيام به منى گووت كه ته واوى كۆبوونه وه كه ي له سهر ئه وه بووه، له پوژاننى داهاتوودا سه د كه س له به توانا ترين و سهره حالترين كه سانى بيمارستان، ده بيت بچين بو سهر سنووره كانى باكوور، بو دامه رزاندى بنكه يه كي سهربازىي گه وره، چونكه گومانىكي زور هه يه دووباره دوژمن له سنووره كانى باكوورى پوژه هه لاته وه په لاماربدا ت. من سهرسام بووم، به دهنگىكي كه ميك به رز گووتم «ئه وانه نه خوشن، وهك ئه مانه تيك وان له گردنى ئيمه دا، خه لكانيكن كه سوكاريان هه يه و ده بيت تا ده توانين به ساغى

و سه‌لامه‌تی بیانده‌ینه‌وه ده‌ست بنه‌ماله‌یان». مامم سه‌یریکردم و شیوه‌ی پیاویکی مه‌قانی له‌ خۆی گرت و گووتی «تۆ راستده‌که‌یت، من له‌گه‌ل‌ئدام ... من به‌ جه‌نابی حاکمی عه‌سکه‌ریم گووت که من ناتوانم هیچ که‌س بی ر‌ه‌زامه‌ندی خانه‌واده‌که‌ی بنێرم بۆ ده‌ره‌وه‌ی دی‌لاوار. من پێم‌گووت نه‌خێر ئێمه‌ دک‌تۆرین، ئێره‌ بیمارستانه‌، ئێمه‌ هه‌روا ناتوانین خه‌لکی بده‌ینه ده‌ست سوپا. جه‌نابیان هاو‌را‌بوون له‌گه‌لمدا، به‌لام ئه‌مه‌ له‌ حالێکدا ده‌بێت و ده‌توانم جێبه‌جێبکه‌م که خانه‌واده‌کان بێن و بیمار‌ه‌کانی خۆیان ببه‌نه‌وه بۆ مال و جاریکی دی نه‌یان‌هێننه‌وه. گه‌ر بنه‌ماله‌کان بیان‌ه‌وێت نه‌خۆشه‌کانیان لای ئێمه‌ بن، ئه‌م جۆره‌ کارانه‌ به‌شیکن له‌ به‌رنامه‌ی چاره‌سه‌ریمان... به‌لێ من ئه‌مه‌ ناو ده‌نێم چاره‌سه‌ری له‌ ڕیگای ئیشه‌وه، له‌ ڕیگای خزمه‌ته‌وه».

مامم باوه‌ری ته‌واوی هه‌بوو که تا‌که ڕیگا بۆ چاره‌سه‌ری نه‌خۆشه‌کانمان ئه‌وه‌یه، ژیا‌نی نوێ بژین، بچه‌ ژێر باری زه‌حمه‌تی قورس. ده‌یگووت «له‌گه‌ل شیتی ئاسایی و ستانداردا ده‌زانم چی بکه‌م، به‌لام له‌گه‌ل شیتی دی‌لاواردا نازانم چی بکه‌م، باوه‌رم به‌وه نیه‌ که سه‌ری که‌سیان له‌ کاره‌با بده‌م، بیان‌به‌ستم به‌ ئامی‌ری تیماترو‌نه‌که‌مه‌وه، یان تو‌په‌لیک پ‌ر‌فه‌نازین و کویتاپین و کلۆزاپین بکه‌م به‌ قور‌گیاندا، نا دیوانه‌کانی ئه‌م شاره‌ پتر به‌ کوته‌ک، به‌ ئیش، به‌ ماندوو‌کردن چاک‌ده‌بنه‌وه... ئه‌وه تا‌که ڕیگایه».

هه‌ندی جار گومان‌ده‌کرد مامه‌ سیام دک‌تۆر بێت، یان هیچ زانستیکی له‌ خۆر‌ئاوا خویندبێت ... ئه‌وه یه‌کی‌ک بوو له‌و جاران‌ه.

دوورکه و تنه و هم له ژيانی عياده که سهخت بوو، شه و خه و دهکانی ئه و یی گهرچی له نوینی زور خوش و نه رمدا نه بوون، به لام دووریم له نامیزی خیزان و له چاوی پر گومانی باوک و خوشک و براکانم ئاسووده ییه ک بوو به رته قای پادشاهی. چ شتیک له ژيانی گه نچیکي سهر نه که تووی که مدوو سهختر نییه که چاوی بیده نگی خیزان وهک مار هه میسه له دووی بیت، من له و کاتانه دا ئاماده بووم بچم بۆ دۆزهخ و نه گهریمه وه بۆ مال ... مال، ئاه، مال ... ئه یی دۆزهخی سهر زه مین. کیشهی گهره یی من ئه وه بوو مه خلوقیکي ته نیا و ژووره کی بووم، دانیشتنی نیو ژوورانم له گه شتی به هه شتیش پی خوشتر بوو. به دهگه ن شه وان ده چوومه دهری، راستی من نه مه خلوقی شه و بووم و نه مه خلوقی پوژ، ههر دوو واده که وهکو یه ک بیزاریانده کرم. پوژ به پوناکییهکانی و شه و به تاریکیهکانی ئازاریان دهدام. هه وای ناو ژوور و پوناکی ئه و جیگایه یی که تنیدا ته نیا ده بووم، له ههر هه و و پوژشنا ییه ک لام جوانتر بوون. بیزاریم له شه و و پوژ دهگه پایه وه بۆ بیزاریم له ئاده میزادهکانی ئه و دوو واده یه. له راستیدا من مال و جیگا و شوینم بۆ گرنگ نه بوو، نه ئه هلی دیکوری جوان بووم، نه له خوازیارانی ژيانی ئاسووده و جیخه وی مه خمه لی. خوشترین جیگا لام هه میسه باوهشی ته نیایی بووه. له کوشکه پوخله که یی باوکمدا، ژووره که م له قاتی سهره وه بوو، ژووریکي چه په ک و

ته‌نیا که تیندا له‌زه‌تیکێ زۆرم له‌بێده‌نگی و لاتهریکێ ده‌بینی. له‌گه‌نجیه‌وه خوشک و براکانم به‌ته‌نهایی و بێده‌نگی من راهاتبوون، هه‌ندی جار چهند مانگیک ده‌چوو بێته‌وه‌ی وشه‌یه‌ک له‌گه‌ل هه‌ندیکیاندا بگۆرمه‌وه. شه‌وانیک که سه‌ران و خزمانی بته‌ماله‌ی زه‌ریاوا‌ری له‌مالی ئیمه‌ کۆده‌بوونه‌وه و ده‌نگه‌ده‌نگ و هاواریان تا دوور ده‌چوو، من بۆته‌وه‌ی هیچ شتیک ته‌نیا بيم نه‌شیونیت، هه‌ردوو گویچه‌کی خۆم به‌لۆکه ده‌ناخنی. له‌و شه‌وانه‌دا، باوکم جار جار ده‌هاته ژووره‌که‌م و به‌داوایه‌کی تایبته بانگه‌یشتی خواره‌وه‌ی ده‌کردم. من تا بپێزی نه‌نوینم و وه‌ک باوکم ده‌یکووت «سه‌روفه‌سالی عه‌قل سووکیک» له‌خۆ نه‌گرم، به‌ناچاری بۆ وچانیکی کورت ده‌چوومه‌ خواری. هه‌ر کات من داده‌به‌زیم، هه‌موو به‌جۆریکی سه‌یر بێده‌نگ ده‌بوون، خوشکه‌کانم و کچه‌مامه‌کانم و پورزاکانم، نیکیان پێبوو له‌تۆرپه‌ی و گالته‌کردن، له‌که‌نینی شاردراره‌وه و به‌زی گه‌ندگۆ. بێده‌نگیان پێ له‌نیشانه‌ی بپێزاری و گالته‌کردن بوو. من به‌هه‌مینی و پێزیکی درۆزنانه‌وه، به‌جۆریک هه‌موو بزانه‌ن له‌ناوه‌وه ئاسووده‌نیم س‌لاوم لێ ده‌کردن، منیش به‌شی ئه‌وه وریابووم به‌هه‌ندی جوله‌ی لێ و ده‌ست و چاو، بپێزایی و قێزی خۆم بۆ هه‌ندیکیان نیشاندەم و به‌پروونی ده‌ریخه‌م وه‌ک گه‌وج و گێژ ده‌یانبینم. شتیک هه‌موو هه‌ستیای پێ ده‌کرد و ده‌یانبینی باوکم نه‌بیت، که هاته‌نه‌ خواره‌وه‌ی من و دانیشتنی کورتم له‌ناو میوانه‌کاندا له‌و تانه‌چه ده‌پیاراست، که‌س تۆمه‌تی ئه‌وه‌ی بداته‌ پال که‌یه‌کێک له‌کۆره‌کانی شیت و ناته‌واوه. زۆربه‌ی خزمه‌کانمان له‌ته‌ماله‌ی زه‌ریاوا‌ری ده‌یانزانی من شیت نیم، به‌تایبته کارکردنم له‌گه‌ل مامه‌ سیا، تۆمه‌تی شیتی و په‌شیوی عه‌قلی لێ دوورخستبوومه‌وه. به‌لام هه‌موو وه‌ک «به‌دجنس» ناویان ده‌بردم. هه‌تا ناوی «پێنوا‌ری به‌دجنس» جیگای ناوه‌که‌ی خۆمی گرتبووه‌وه. له‌راستیدا من به‌دجنس نه‌بووم، ئه‌سله‌ن کارم به‌کاری که‌سه‌وه نه‌بوو، به‌لام ته‌نیا ئه‌وه‌ی نه‌مه‌ویت له‌وانی تر بچم به‌س بوو له‌تایه‌فه‌ی زه‌ریاوا‌ریدا وه‌ک

که سیکي نهخوش و له شیکي دهر داوی سهر بکړیم. جاريکیان مامه سیام پتی گووتم «خزمانی خومان که یفیان به تو نایهت، تو نه که سیانت خوشده ویت، نه رقت له که سیانه. له دیلاوار خه لکی پیو یستیان به دوست و دوژمنه... دوژمنیشیان له دوست پی باشته، دوژمن بؤ زیان وهک ترش و خوږ وه هایه بؤ ناو خواردن و بؤ سهر سفره، توژیک رهنګ و بؤ ددهات بهم ژيانه بیغه ره. له شاریکی ناخوشی وهک دیلاواردا که نیمه ی داماو هیچ به زم و سه فایه کمان نییه، دوژمن سهر که رمییه کی خوشه، بویه خه لکی به پاپینه وه «خودایه دهی دوژمنیکی باش و لاوازم بؤ بنیره، له عییدا غه نی بیت، له نه نگیدا ساز بیت، له سووکیدا هاوتای نه بیت، تا منیش له ژيانه پوچدها سهر که رمی و که یفیکم هه بیت». به لام که سیکي وهک تو که بیتهنگ بیت و بچیت، نه دوستی که س بیت و نه دوژمنی که س، به شهری وا وهک ثافات وه هایه ... ددهات به زهوق و ناره زووی خه لکدا». من سه بارهت بهو قسانه شتیکی تایه تم نه بوو. هه ندی جار ده مگووت «دهی مامه گیان. من به وجوره دروستبووم و ناتوانم خوم بگوړم».

مانه وهی شه وانه م له عیاده که باری شانی زور سوو ککر دبووم، راسته شه وان که ده خوتم جیره جیره پانکه ی بنمیچه که زور نازاری ددهام، هه ندی جار دهنګه دهنګی سهر خوش و کهړوکه کانی شه که به بهردهم عیاده که دا تیده په پړین له خهوی ده کړدم... به لام نزیکی سالیګ بوو خه ونیکی وهام نه ده بیینی ناره حتم بکات. که که پامه وه مالی خومان ژيانم دوو باره تیکچووه وه، خواستی دوور که و تنه وه و هه لاهتن که و تنه وه سهرم، نیستا جاریکی تر نه م بیمارستانه ئومیدی ئه وهی پی به خشیمه وه بکه پیمه وه بؤ ژيانی جاراتم. ههر هینده ی ژوور که م خوشکړد و موبلی ته واوم خسته ناوی و دوو په تووم له خه زنه داری بیمارستان سهند، که و تمه وه خولیا ی ئه وهی دیسان له مال هه لیم و شه وانی خوم له م جیګایه دا ببه مه سهر. دواي هه فته یه ک پوخسته م له مامه سیام خواست هه ندی شهو له ژوور که ی خوم

بیمه وه و له وی بخهوم. مام ئه مجاره خوشحال بوو، دهیزانی کارمه ندانی
ئه وی به خزمایه تی من و ئه و پیده زانن و شهوانه بوونی من له وی پیکی و
نهمیکی زۆرتر ده به خشیته بیمارستانه که.

هفته یه که دوای سهردانه که ی ژهنرال قهره قازانی، شه و من له ژووره که ی
خۆم له بیمارستان دانیشتیبووم، سه رگه رمی خویندنه وه ی پۆژنامه کان بووم،
به لام له بهر شه که تی کار و مهراقی ئه و نه خوشانه ی ده مبینین، بیهیز و
گه نه فته بووم. به دریزایی پۆژ، زیاد له جاریک چووبوومه لای وه ستا
سه لاحه دین و له ته میخانه که ی ئه و بیمار و بریندارم ده رهیتا بوو، به فرمیسک
و تکا گوناوه کانم له بهردهمدا شتبوون، گریابووم بۆیان و داوی به خشین و
لیبوردم لی کردبوون. ئه و شه وه هیند به پۆژ گریابووم، هه ر زوو سه رم
له سه رمیزی کاره که م دانا و خهوم پیا که وت. شه و درهنگ نزیک کاتزمیزی
دوو، له سه ر دهنگی زهنگی ته له فونه که به ئاگاهاتم. هه ستمکرد زهنگه که چه ند
جاریک لییداوه و ئینجا منی به خه بهر هیناوه. گیز و نیوه کویر ته له فونه که م
هه لگرت و به دهنگیکی خه والو گووتم «ئهلۆۆ». هه مان دهنگی جاری
پیشوو، ئه و دهنگی که ماوه یه که له وه و پیش زهنگیدا، له وه سه ری خه ته وه
وه لامیدامه وه و پرسى «ئایا له گه ل کاک پیتواری زه ریاواریدا قسه ده که م؟»
ئه مجاره دهنگی هیمن و دلنیا تر بوو. به سه رسامی و بیزاریه وه گووتم
«ده زانی سه عات چه نده؟ به لى من پیتواری زه ریاواریم، به لام کاتت
نه دۆزیوه ته وه بۆ ته له فون ئیستا نه بیئت ... کاکه گیان که ی ئیستا کاتی
ته له فونه». ئه و گووتی «من یاوه ره که ی دکتور حسامه دینم، ببوره، گه ر شه و
نه بیئت و کات درهنگ نه بیئت و دلنیا نه بم که س ناییبیستیت ناتوانم ته له فونبکه م.
ئیشیکی گرنگم به تۆ هه یه. ده بیئت بتیینم». زۆر خهوم ده هات، من له و
خه خوشانه بووم که سه عاتیک خه وی قولم له بینینی سه د موعجیزه لا
گرنگتر بوو. که کابرا وای گووت، من به جۆریک ناحال و خه وگیربووم،
ده بوو ئیستیک بکه م و که میک بیربکه مه وه تا دکتور حسامه دینم بیته وه یاد.

بە بېزارىيە ۋە گوۋتم «باشە بە سەر چاۋ، تۆ بىر ئاي مەن، دەتوانم بىتېنم، بەلام سەبى تەلەفونىكىم بۆ بىكەرەۋە، ئىستا شەۋ زۆر درەنگە و من لە جىگايەكى ۋە ھا نىم بتوانم بەم شەۋە ھىچت بۆ بىكەم ... ئاخىر مال خراپ كەى ئىستا ۋەختى يەكتىر بىننە، تۆ ھۆشت بە خۆتە ۋەيە، دەزانىت سەعات چەندە؟». كاپرا گوۋتى «دەيىت ئەمشەۋ بىتېنم. گەر دەتەۋىت يارمەتېم بەدەيت، با ئەمشەۋ بىتېنم، ئىستا بىكەرەۋە پى». داۋايەكى نابەجى و سەير بو، بەلام ھەستىكى كىتوپىم لا دروستبوو گەر نەچم دواتر زۆر پەشيمان دەبمەۋە. لە كاپرام پىرسى «عەزىزم، تۆ دەزانىت من لە كۆيىم، دەزانىت دەلىيت چى، ئەسلەن من نازانم تۆ چۆن ئەم ژمارەيەى مەنت دەستكە ۋەتوۋە، ئاخىر ھىشتا ئەم ژمارەيەم نەداۋەتە باۋكىشم؟». كاپرا بە دلىيايەۋە گوۋتى «بەلى دەزانم، تۆ لە زىندانە كۆنەكەى مالى شوکور ئاغايەت. لە سەنتەرە تازەكەيت، گەر بىتتە دەرئى و پىنچ سەد مەترىك تا سەرى شەقامى حاجى عىنايەت بىتتە خوارئى، نىۋسەعاتى تر ئوتومبىلىكى سېى كۆن دىت بەدواتا». لەشم زۆر قورس بو، تەمبەلىيەكى زۆر داىگرتبووم، نەمدەزانى چى بلىم و چى بىكەم، ھەستەدەكرد گەر دەرپچم لەشم نايكات، بەلام دلىياۋوم شىتىكى كىرنگ لە پىشت ئەم تەلەفونە ۋەيە. لە ناكاو ھەستىكى سەيرم تىھات كە دەيىت دەم و دەست بېرۇم ... ھەر كۆنچكۆلى ئەۋەى كە بەم شەۋە درەنگە چىرۆكىك ھەيە چاۋەروانى من دەكات، ۋاى لىدەكردم دەست و برد دەرچم و شەۋ بە دەمەۋە بىگرم. دەنگىكى بەھىز لە ناۋەۋە پىمى دەگوۋت «لە ۋرۆۋەۋەى مىرئەۋدال لە عىادەكەى مامەت دەرکەۋتوۋە، تۆ چاۋەروانى ئەم تەلەفونەى». ئەۋ ھەستە لە چىيەۋە ھاتبوو ... ھۆكارى چى بو؟ نەمدەزانى.

كاتزىمىر دوو و نىۋى شەۋ، لە شەقامى حاجى عىنايەت سوار ئوتومبىلىكى سېى بووم و بىئەۋەى بزانم شۆفىرەكەى بۆ كۆيىم دەبات، خۆم دايە دەست غەرىبەيەك تا بە شەقامە تارىكەكانى دىلاۋاردا بەرەۋ جىگايەكى نادىيار، بە خىرايەكى شىتەنە بمفرىتتە.

هەندى چىرۆك ھەن، بى ھىچ ھۆيەكى تايبەتى ئازارت دەدەن، ھەستەدەكەيت تۆ ئەم چىرۆكە دەزانىت، بەلام بە زۆر لە يادى خۆتت بردۆتەو. وادەزانى ئەم حىكايەتخوانەى بەردەمت، كەسىكى مەكرىبازە و بە نيازىكى ناپاك ئەو چىرۆكەت بىردەخاتەو كە تۆ دەتەوئەت لە بىرىبەكەيت. پروفىسۆر بە ھنام بە مەكرىكەو ھەگووتى «بەلى... بەلى... تىدەگەم... ھەقى خۆتە ماندووبىت، ئەو جۆرە چىرۆكانە زۆر ئازاردەن كە يەكەم جار لە خەيالدان و دواتر دەبنە ھەقىقەت. بەلام ھەموو كارەساتى دونيا بەو جۆرەيە، سەرەتا لە خەيالدايە و دواتر دەبىتە ھەقىقەت».

و ھەك ئەو ھەبوو بزانىت، من چى لە خەيالمدايە.

ئەو دوا نيوەپۆيە لە نوسىنگەكەى پروفىسۆر بە تەنيا و بە لەزەتىكى زۆرەو ھەنانەم خوارد، لە پۆزانى دىكە برسىتربووم، شىوھى نانخواردنەكەم پەلە و نەوسنانە بوو، زوو زوو سەرم بەرزەكردەو ھەنەبا كەسىك بمىبىنىت، نەمدەويست كەس لەو چلەسىيە كۆپەردا تەماشامبكات. دلم ترسىكى تىدابوو دەمويست خواردن دايپۆشيت و بىرم بەریتەو. دواجار كە تىربووم، ھەستەمكرد زۆر تىربووم. ھەستەمكرد بە جۆرىكى قىزەون تىربووم، بە شىوھەك رەقم لە خۆم بوو. كە پروفىسۆر گەرايەو ھەسەيرى چاوى كردم

و تیکه‌یشت من بۆ شتیک ده‌گه‌ریم دوودلی و نا‌ئارامی خۆمی پێ داپۆشم. فه‌رمانی به‌ به‌رده‌سته‌کانی دا، پاشماوه‌ی خواردنه‌که‌م کۆبکه‌نه‌وه. دلنیا‌بووم نایه‌ویت کاتینکی زۆر به‌ فێرۆبدات، یه‌کسه‌ر ده‌ستی خسته‌ سه‌رشانم و گووتی «ه‌یوادارم دانیال نه‌تترسی‌نیت، دوا‌جار ئه‌ویش ه‌ر چیرۆکینکه. کتیب‌خانه‌که‌م پ‌ره‌ له‌ ه‌زاران چیرۆک. من وه‌ک می‌ژوونوس فێربووم چیرۆک و حه‌قیقه‌ت تیکه‌لبکه‌م، ئه‌وه‌ نه‌خۆشی کوشنده‌ی می‌ژوونوسانه، شیرپه‌نجی ئه‌وانه، به‌رده‌وام چیرۆک و حه‌قیقه‌ت تیکه‌لده‌که‌ن. تۆ ده‌توانیت وانه‌بیت... به‌لام ئه‌وه‌ به‌و مانایه‌ نییه‌ که‌ که‌سایه‌تی دانیال بوونی نه‌بووه، مرۆف مه‌خلوقینکی زیره‌ک نییه، گه‌ر حه‌قیقه‌ت نه‌بینیت ناتوانیت ئه‌فسانه‌ش دروستبکات». ئه‌مجاره‌ زۆر به‌ ده‌نگی به‌رز پیکه‌نی، من خۆم که‌سینکی دوودل و به‌د گومان بووم، له‌ دۆخینکی رۆحی نا‌ئارامیشدا بووم، پیکه‌نینه‌که‌ی ئازاریدام. خۆی زوو هه‌ستی پیکرد و گووتی «سه‌یرکه‌ با راستیه‌کت پێلیم، من له‌و باوه‌ره‌دام خه‌لک له‌ دیلاوار پێش هاتنی دانیالیش ه‌ر خه‌ونیان بینیوه، به‌لام سه‌دان سال چاوه‌پوانی دانیالیان کردوه تا بیت و بلیت ئێوه‌ خه‌ون ده‌بینن. ولاتی ئێمه‌ به‌و جۆره‌یه، خه‌لک شته‌ هه‌ره‌ ساده‌کانی به‌ر لووتی خۆیان نابینن، سه‌دان سال ده‌چه‌وسینه‌وه، که‌چی دوا‌جار ده‌بیت یه‌کێک بیت پێیان بلیت ئێوه‌ ده‌چه‌وسینه‌وه، گه‌ر خودا له‌ کتیب‌یکدا بیگوتبایه‌ خه‌ون بۆ هه‌تاهه‌تایه‌ قه‌ده‌غیه، ئیستا ه‌یچ مرۆفیکت نه‌ده‌بینی دان به‌وه‌دا بنیت که‌ خه‌ون ده‌بینیت».

له‌ جینگای خۆی پالیدی‌ه‌وه، جه‌ختینکی سه‌یری تێدابوو ئه‌و چیرۆکه‌ بۆ من بگێڕێته‌وه.

«دانیال که‌سینکه‌ به‌رگه‌ی درۆکه‌ی نه‌گرتووه، له‌ کتیبی دانیالدا هاتووه «قه‌سابی راسته‌قینه، ئه‌و قه‌سابه‌ نییه‌ که‌ له‌ بازاردا گوشت ده‌فروشینت، ئه‌وه‌ نییه‌ له‌ مه‌یدانی شه‌ردا خه‌لک سه‌رده‌بریت، ئه‌وه‌ نییه‌ له‌ زیندانه‌کاندا

سهری تاوانباران ده پهرینیت، به لکو ئه وه یه له خه ونه کانتدا ده بیینیت و ته نیا بۆ تو چه قوی هه لگرتووه». به ئی، له ناکاو خه لکی دیلاوار ئه و راستیه ده دۆزنه وه که ده بییت له خویان بترسن، ده بییت له جانه وه ره کانی ناخیان بسله مینه وه، بۆ یه که م جار ده روونی خویان دۆزیوه ته وه، زانیویانه چ توفان و ترس و خوینیک له ناویدا خه وتووه. به لام چ هیزیک، چ که سینگ، چ میلله تیک هه یه باوه ربکات که ناخی پره له تاریکی؟ نا هیچ که س ئاماده نییه به چیه ژیر باری حه قیقه تی وه ها، هه موو ئه وانه ئاماده ن سه دان سال شه ربکه ن، کاولکاریکه ن، به لام بۆ کورته ساتیکیش چیه باوه رنه که ن که کوشتی وه هم و ترس و دله راوکیکانی خویان. دانیال ئه و ئاوینه یه یه که به هه موو شاریک، به هه موو جینگایه کی ئه م دونیا یه ده لیت، سه ره تا جانه وه ره کان له ده ره وه نین، به لکو لیره دان، له دلی خوماندان، له هه سه ته وروژاو و ترساوه کانماندان. «شه یان بوونی نه بوو، راوچییه کان به ر له وه ی به چن بۆ راوشکار دروستیانکرد» دانیال وایگووتووه. واته شه یان زاده ی تینیویتی مروفه بۆ کوشتن و راوکردن و له تکردنی گوشتی ئه وانی تر. دانیال نوسیویتی «باشترین پینگا بۆ ئاسووده کردن و تیرکردنی شه یانه که ی ناخت، ئه وه یه راوی شه ی تانیکی تر بکه ی، شه یان حه زی له هیچ شتیک نییه، راوی خوی نه بییت».

حیکایه ته که ده لیت، کاتیک خه ونه که ی دانیال بللاده بیته وه، ئیواره یه ک سه دان که سی توپه له به رده م زیندانی که ورده کۆده بیه وه و هه را و زه نای گه وره سازده که ن، ده یانه ویت ناگر له زیندان به رده ن، داواده که ن دانیال بدریته ده ستیان و بیسووتین، واده زانن به وه پرزگاریان ده بییت. زۆربه ی خه لک ئه وه ده چیه میشکیانه وه که دانیال جادوبازیکی گه وره یه، واده زانن هه ر خه ونیک ئه وان ده بیینن، هه ر وه سه وه سه یه ک چۆته دلی ئه وان، هیزیکی به د که له دانیاله وه هاتووه دروستیکردوه. خوی به پووی خه لکدا هاوارده کات «گرمه ی هه وره کانی سهری من، له گه ل گرمه ی

هەورەكانى سەرى ئىنەدا يەككە، هاوارى من، نیشانەى ترسەكانى ئىنەى». خۆى لە كۆتییەكەدا نوسىویتی «من ترسم دروست نەكردو، من تەنیا دۆزیومەتەو». لەویدا لەسەر هەق بوو. دىلاوار بە درێژایی سەدان سال وەك شارێكى خوشبەخت و هێمن بە دەورى زیندانهكاندا دامەزراو، مەزۆف لە بیری چۆتەو كە ئیرە بەهەشت نییە، بەلكو شارى دیلە بێخەونەكانە. بەلام خەلكى ناتوانن ژيانى خۆيان بگۆرن، لە بەرئەو بەردەوام بۆ گوناھبارێك دەگەڕێن، بۆ دۆژمنێك دەگەڕێن ئەو ئیقلجى و ترسەى خۆيان لە بیرباتەو. من مێژووم خۆیندۆتەو، بیرت نەچیت من پروفیسۆرى مێژووى دىلاوار نیم، پروفیسۆرى مێژووم، مێژوو بە گشتى. سەرەتا گوناھبار دروستكراو و دواتر گوناھ گەر ئەو راستییە نەزانین هیچ شتێك لە مێژووى مەزۆف تیناگەین. دىلاوار خاكى ھەزار زیندان، تا ئەو كات گوناھبارى گەرەى خۆى نەبوو، دیلەكانى زۆربەیان میوان بوون و لە جینگای ترەو هاتوون. تا ئەو كاتە كەسێك نەبوو ھەمووان پێكەو نەفرەتى لى بكەن. ھەموو شارێك، ھەر چەند سال جارێك پتووستى بە كەسانێك ھەیە نەفرەتیان لى بكات، تا بتوانیت بژی ... نەفرەت خوانى مەزۆفەكانە، لە دىلاوار، خەلكى تەنیا و تەنیا لەسەر سوفرەى نەفرەت دەتوانن كۆبنەو».

پروفیسۆر بێدەنگى و گوێگرتنى منى بەكار دەھێنا تا خیراتر و ڕوونتر قسەبكات، لەو كەسانەبوو گەر قسەى پێ نەبڕیت خۆى وەلامى ھەموو پرسیاریك دەداتەو.

«كۆتییى دانیال، ئەو كۆتییەى تۆ گرتت بە دەستەو، بەلگەيەكى مێژووییە، كۆتییەك نییە مەزۆف لێى بترسیت. ھەموو ئەوانەى ئەو كۆتییە دەگرن بە دەستەو ترسێك دایاندەگرت. ئەم كۆتییە دۆژمنى زۆرە، زۆر دەست دەیانەوێت بيسووتێن. ھەر شارێك بۆ نەفرەت بگەرێت خەونەكانى

پەردەبەیت لە تارمایی ترسناک. خۆی دەلێت «پۆژیک دیت شارەکان
 پەردەبن لە نەفرەت، ئەم شار دەبێتە دوژمنی ئەوێتر، ئەم نیشتمان بە
 نیاری ئەوێتر، ئینسانەکان دەستە دەستە و تاقم تاقم داوەشە، جگە
 لە چەقو زمانیکی تر قەسەناکات، جگە لە خوێن پەنگیکی تر نامینیت، جگە
 لە ئاگری شالو، ئاگریکی تر لەسەر زەوی ناکریتەو». دانیال زانیویتی
 کە دیلاوار بۆ گوناھبار دەگەرێت، خەلکانی ترساو ھەموو بۆ گوناھبار
 دەگەرێن. تا ترس گەرەتر بێت مەزھەکان دەرتر و خوێنڕێژتر دەبن. بزانی
 ئەو کەسانە دەبنە تۆقینەر و دروستکەری ترس، لە ناخی خۆیاندا لە
 ھەر بوونەوەرێک ترساوترن. لە میژوودا ھەر کەس کوشتاری گەرە
 کردبێت، بۆئەو بوو بەسەر ترسەکانی خۆیدا سەربکەوێت. خوێنڕێژیک
 نییە لە میژوودا ترستۆک نەبووبێت، ھەموو خوێنڕێژەکان ترستۆکن. ھەر
 شارێکیش تووشی دەردی نەفرەت و کینە بوو، پێشتر بە ترس و ھەراسی
 گەرەدا پویشتووە. بیرت نەچیت، پق دایکی ھەموو بەلاکانە، ئەوانە لە
 دیلاوار خەونیان دەبینی، خەوێن نەبوون، بەلکو بۆ بەھانەیەک دەگەرەن
 کینە و تورپەیی خۆیان بەھێنە دەری، بۆ ھۆیک دەگەرەن یەکیک بە مایە
 ترس و بیماری و بەدبەختی خۆیان بزانی و جانەوەرەکە ناخیانی
 بۆ لەخەو ھەستێن ... دانیال دانیایە کە حاکمەکانی دیلاوار دەیانەوێت
 بیکەن بە قوربانی ترسەکانی خۆیان، دەزانیت فەرماندارانی دیلاوار پلانی
 ئەوێان ھەیە رادەستی خەلکانی تورپە بکەن، کەسانیک دەیانەوێت بە
 گورپنی دانیال بۆ شەیتان، خۆیان لە بەردەم شەیتانەکە ناخی خۆیاندا
 پاکبکەنەو. مەزھ بۆئەو شەیتانەکە خۆی تێربکات، دەبێت شەیتانیکی
 تر دروستبکات و بیسووتینیت. خۆی لە جێگایەکدا بە خەلکی ئەو زەمانی
 دیلاواری گوتوووە «شەیتانی راستەقینە، تەنیا بە خواردنی گوشتی
 شەیتانیکی دەستکرد تێردەبێت». بەلێ، ئیستاش بە ھەمان شیوەیە، تا من
 تۆ نەکەم بە شەیتان ناتوانم گوشتت بخۆم و بتسووتینم.

شهویک به پتجه وانهی هه موو چاوه روانیه کانه وه دانیال له زیندان ههلدیت. ئه وه یه که مجار ده بیت له میژووی دیلاواردا زیندانی که ههلبیت. ههلهاتنی دانیال شیرازه ی ژیان له دیلاوار تیکده دات، شاره که ده که ویتته ترسیکی گه وره وه، له ماوه ی دوو ههفته دا پتر له سه د که س به تومه تی ئه وه ی له دانیال ده چن له شوینی جیاواز جیاوازا و به شیوه ی درندانه سهریان ده په پتریت و لاشه کانیان ده سوو تتریت. له گه ل دانیالدا میژووی قه سابخانه کان ده ست پنده کات. له و سه رده مه دا یه که مین کومه له ی نهینی دروستده بیت، که ئیشیان پرگارکردنی مرۆفه کانه، هه ندیک ده لین کتیبی دانیال له کاری ئه و کومه له یه یه. دانیال دلنیا بووه قه سابه کان له خه وه ستاون، سه ربزه کان به زه بیان به هیچدا نایه ته وه، ریتمای لایه نگرانی ده کات یه کتری بپاریزن، هه شارگه دروستبکن، وه هیچ کات نه چن بو هیچ جهنگیک. دوا ی ئه وه به ماوه یه که دیلاوار ده چیتته جهنگیکی مه زه بیه وه نزیکی سه د سال ده خایه نیت. له و سه رده مه نه دا دانیالییه کان، ئه وانهی ئیشیان پشکنینی ریشه کانی خراپه و توندوتیژی ناو مرۆف بووه، وه ک خائین، خه یالاتی، بیپروا سه برکراون. له سه رده می کدا دانیالییه کان له ناو ده چن، یه که یه که هه موو ده کوژرین، به لام خواستی ئه وه ی مرۆف به دوا ی ریشه کانی درنده یی و بیپه حمی ئینساندا بگه ریت، هه می شه لای که مایه تییه که ده مینیتته وه.

«تو من وه ک دوژمن ده بینیت و من تو وه ک دوژمن ده بینم ... تو من وه ک جه لاد ده بینیت و من تو وه ک جه لاد ده بینم ... پوژنیک شه ریک له سه ر زه مین روده دات که هه موومان تیتدا جه لادین و بی گوناھی تیدا نییه». ئه وه سه ره تای ئه م میژووه ی ئه مرۆیه، سه ره تای ئه و خه ونه یه که دیلاوار ده بینیت. سه برکه پینوار... کتیبی دانیال ده لیت؛ خه لک بوئه وه ی ببن به درنده، پیوستیان به هیچ به هانه یه که نییه، به هانه کان دواتر

دروستده‌بن، ئینسان دواى كینه، دواى رق، به‌هانه‌كانى خۆى ده‌تاشیت. دینه‌كان، نه‌ته‌وه‌كان، مه‌زه‌به‌كان به‌هانه‌ن بۆ نه‌فره‌ت و كینه‌یه‌ك كه پێشتریش له‌ مرۆفدا هه‌بووه. مرۆف به‌ر له‌وه‌ى خودا بناسیت، به‌ر له‌وه‌ى زمان فیربیت، به‌ر له‌وه‌ى بزانی‌ت سه‌ر به‌ چ نه‌ته‌وه‌یه‌كه، كینه و نه‌فره‌تیكى گه‌وره‌ى تیدا‌بووه. رقی مرۆف له‌ مرۆف ئه‌زه‌لییه، له‌ پێش دروستبوونی شارستانییه‌ته‌وه‌یه، هه‌یزیکه به‌ یه‌ك شیوه‌ بوونی هه‌یه و درێژه‌ى هه‌یه و به‌رده‌وامه، هه‌ندى جار كه‌مه‌كات و هه‌ندى جار به‌هه‌یز ده‌بیت. له‌ هه‌ندى جیگا‌دا خاوده‌بیت‌ه‌وه و له‌ هه‌ندى قوناغی تردا گر‌ده‌ستینیت. ئایا مرۆف هه‌چ كات له‌ ده‌ست ئه‌و رقه‌ى ناو ناخى خۆى پزگارى ده‌بیت؟ نازانم. په‌نگه‌ تۆ و مامه‌ سیات باشت‌ر بزانی، ئیشی ئیوه‌ له‌سه‌ر جیهانی ده‌روونه و ئیشی من له‌سه‌ر رووداو و به‌لگه‌یه. به‌لام من دل‌نیام هه‌رچیه‌ك بکه‌ین و چه‌ند هه‌ول‌ده‌ین، چه‌ند پاک بین و چه‌ند بمانه‌وێت خۆمان وه‌ك مرۆفی بێ كینه ده‌ربخه‌ین هه‌میشه‌ كه‌سیك و شتیك هه‌یه كه‌ بێ هۆیه‌كى مه‌نتیقی ده‌مانه‌وێت له‌ ناوی به‌رین... هه‌میشه‌ دوژمنیك هه‌یه ده‌مانه‌وێت له‌توپه‌تیبه‌كین. من ئه‌م مۆزه‌خانه‌یه‌م بۆئه‌وه‌ دروستكرد تا خۆم به‌ سه‌رده‌مه‌ كۆنه‌كانه‌وه‌ سه‌رقالبه‌كم، به‌لام هه‌شتا پرم له‌ كینه‌ى گه‌مژانه... به‌لى، كێ هه‌یه‌ پڕ نه‌بیت له‌ كینه‌ى وه‌ها. هه‌چ كه‌س. له‌م سه‌ر ئه‌ستیره‌یه هه‌چ مرۆفیک نیه‌ پڕ نه‌بیت له‌ كینه.

دانیال كه‌ له‌ زیندان هه‌لدیت ئیتر بێ ئه‌سه‌ر و نه‌ده‌بیت و هه‌چ كه‌س نازانی‌ت چی به‌سه‌ردیت... ئاخۆ له‌ دانیالكوژییه‌كه‌دا به‌رگه‌وتووه، ئایا هه‌له‌اتووه، له‌ به‌رگی كه‌سیكى تردا خۆى گۆپیوه و هه‌ر لیره‌ ژیاوه؟ كه‌س نازانی‌ت. به‌لام به‌ش به‌ش كتیپىكه‌ى نه‌ینی لیره‌ و له‌وى بلاوده‌بیت‌ه‌وه به‌ ناوی كتیپى دانیاله‌وه. كتیپه‌كه، كتیپك نیه‌ بپروایه‌كى تیدا بیت، ئیمانیک، یان مه‌زه‌به‌یك، به‌لكو سپاره‌ى په‌وینه‌وه‌ى وه‌مه‌ ... له‌و سه‌رده‌مه‌وه تاكه‌ شتیكى سه‌یر كه‌ هه‌میشه‌ دووباره‌ده‌بیت‌ه‌وه‌ ئه‌وه‌یه، هه‌ر كاتیك

شه پرانگیزی زور دهینت، جهنگ نزدیکه بیته وه، مرقه کان دهکونه گه پان به دواي دوژمندا، ئیتر هه وره کان دهگه پینه وه و دهستده کهن به بارین.. هه وره کان دهکونه وه گه شت له سه ری ئیمه دا، له سه ری نه واندها که هه ست به نزیکبوونه وهی کاره سات دهکهن».

که میک وه ستاو و سهیریکی منی کرد و گووتی «تو بچی هاتوویت؟ هه موو شتیگ ئاشکرایه. نه وهی نه مرقو تیا دهژین، سه ره تای کاره ساته کانه.. تو ناییینیت؟».

من له ویدا هه لمکووتایه ناو قسه کانی و گووتم «تو ده لیتت نه و که سهی له خه ونه کهی ئیستادا ده رده که ویت هه ر خودی دانیاله.. هه ر نه وه که راوه ته وه؟»

پروفیسور که میک سه رسام و ترساو سهیری کردم، پیده چوو پرسیاره که م شله ژاندهیتی، گووتی «نه وهی له خه ونه کهی ئیستادا ده رده که ویت جه لاد نییه، به لکو له هاتنی جه لاد ئاگادارمانده کاته وه. به دریزایی میژوو، خه لکی درهنگ له و په یامانه تیده گهن. هه ر که سه و جه لادی خوی ده بیینیت، تا که سه نه بیته جه لاد. به لام ئاره زووی کوشتن له مرقدا له هه ر ئاگاداری و په یام و پیغه مبه ریک گه وره تره. له هه ندیک سه رده مدا مرقف هه موو هیزی خه یال و عه قلی ده خاته خزمه ت ئاره زووی کوشته وه، هه ر پیغه مبه ریکیش بیت و ئاگادارمانبکاته وه، په یامه کهی ده بیته وه به چه قو و دووباره ده چه قیتته وه گوشتی ئیمه. دانیال هه کیمیکی ئاسایی بووه، زانیویتی سه ری ده په رینن، دهیسووتینن، لاشه کهی به زه ویدا راده کیشن، نه له به ره وهی شه یتانه یان گوناهیکی کردوه، به لکو له به ره وهی نه واننی تر به وه ئاسووده ده بن. «نهی نه و که سهی ده مکوژیت، تو بو و ئاسووده یت؟» نه وه پرسیارای یه که می دانیاله، پرسیاریک که من تا ئیستا وه لامه کهیم چنگ نه که و تووه». که میک وه ستاو و نیگای به ره و جیگایه کی نادیار له بالادا

بهرزكردهوه و گووتى «بهلام هه ورهكان شتيكى ترن، هه ورهكان چهند ساله له گه لماندان، يان هيچ نه بيت له گه ل مندان، هه ورهكان شتيكى ترن». ئينجا دهنگى زور نزمكردهوه، هيند نزم منيش به ئاستهم گويم لى بوو «ئهوان له تاريكييه وه دين، تاريكييه ك كه من بوم دهستنيشان ناكريت. پيش هه موو كاره ساتيكي گه وره هه ورهكان دهگه پينه وه... كاره سات قه دهر نيه، له غه ييه وه دانابه زيت. ئينسان ده يينييت، دروستيده كات، به شدارى تيدا دهكات. هه ورهكان نيشانه ي هه ستى ناوه وه مانه، نيشانه ي ئه وه يه ... ئيستا چهند هه فته يه له سه رى مندا ده ستيانكرده وه به بارين».

من به دوودلييه وه پرسيم «چون له سه رى تو دا ده بارين؟ بو ده بارين؟ ...».

پروفيسور سه رى له قاند «ئه ي من چيت پيده ليم، له به ره وه ي كاره سات به پروه يه. ده ييت يان له ديلاوار هه لبيين يان كومه كي يه كتر بكه ين. ئه مجوره شارانه مه لبه ندى ترسن. كوچه ي ئهم شارانه، شه قاميان، باغيان، هه موو شتيكيان پره له نيشانه ي موته كه يه ك، ديوه زمه يه ك كه ده نيشيته سه ر گيانمان. ديلاوار به رده وام چاوه پروانى ئه وه دهكات درنده يه ك، جانه وه ريك، كاره ساتيكي گه وره بدات به سه ريда و ويرانبيكات. ئه و چاوه پروانيه چووه ته خوينمانه وه، ديلاوار يه كجار و بو ئه به د تووشى ئه و دهرده بووه ... هه ندي جار په نجا سال، سه د سالى ئارام تيده په ريت، به لام هه موو ئه و ئاراميانه درون، پوژييك كه سيك دييت، خه ونيك دييت، مه زه بييك دييت و به خه لك ده ليت دوژمن هاتووه نابوتتان بكات. ئه وه دووباره هه موو گيانمان پر ده كاته وه له ئاره زوى جهنگ. من سى ساله ده خوينه وه بو ئه وه ي بزائم، ئايا ئه و ترسه ده رمانى هه يه. ئاخو فله سه فه يه ك هه يه بتوانيت به مروف بلى له مروف مه ترسه، به لام نيه... هيچ كتيبيك نيه مروف فير بكات له مروف نه ترسيت».

رهنگه پرسیاره کانم مندالانه بوو بیت، به لام من جگه له پرسیارى مندالانه خه یالم بۆ هیچی تر نه ده چوو. وهک له به ردهم فالگره وهیه کدا وه ستایم به تکاوه پرسیم «ئهی جه نابى پرؤفیسۆر دیلاوار چی لیتدیت؟». پرؤفیسۆر که من بیده نگ بوو، ئینجا به دهنگیکى نزم گووتی «من خۆم بۆ شتی ترسناک ئاماده ده کهم. ده بیت ده سته به ردار نه بین، ده بیت دانه نیشین، مروّف ناتوانیت دنیا بگوریت، به لام ده توانیت درنده نه بیت. له شاریکى وهک دیلاواردا، ده بیت هه ر ژيانیک که وته مه ترسییه وه بیپاریزین. ئه وه بهروای من بووه، ئه وه تاکه شتیکه من ئیمانم پیتیه تی».

دوا رسته ی پرؤفیسۆر به هنام رسته یهک بوو له کتیبی دانیال «گهر رۆژیک هه وره کانت بینى، ئاگادار به، خه ریکه له راستی نزیکه ده پیتیه وه. ئاگادار به، راستییش هه میشه نزیکى دۆزه خه».

من لای پرؤفیسۆر هاتمه ده ری و به رده وام له به ر خۆمه وه ئه و دوا هه مین رسته یه م ده گووته وه. من نه متوانی جاریکى تر به وجۆره له گه ل پرؤفیسۆردا دانیشم و سوود له زانسته کانی بیینم، که هاتمه ده ری باوه رم نه ده کرد ئیدی جاریکى دی بییینمه وه، به لام زۆری نه برد له جیگایه کى سه یردا چاومان به یه کدی که وته وه.

نال مورد بوی گیزامه وه :

که چوومه ریزی باغه وانه کانی دیلاواره وه، به وه دا دهستم زور راست بوو، هر زو له گهل دهسته یی که مدا، بوومه خاوه نی یه کیک له تفته نگه که مه کانی سوپا بچکوله که مان. به فهرمانی سه یی تهسلان هیزه که مان ناوی «سوپای باغه وانه کانی دیلاوار» یی لیترا. من کورته بالاترین تفته نگ به دهست بووم، ده بیت بلیم وهک تهوانی تر خهونی تهو پیاوه سه ره پرتنه م نه ده بینی، له گهل تهو هسدا وهک هه زارانی تر ده مگووت به لی تهو خهونه ده بینم. جاریک تهو درویه م کردبوو و له گهلیدا توشی درده ره شی خوم بوو بووم و نه مده تهوانی لیتی بیمه ده ری. خهونه که شتیکی و نالوز نه بوو نه کریت منیش دایپریمه وه، خهونه که بوو بوو به قالب و کلیشه یه که هر که س بیوستایه ده تهوانی بوو خوی و به ئاره زوی خوی دروستییکاته وه، به مهرجی درو و زیاده ره ویی زوری پیوه نه نیت، خهونه که ئیستا بوو بوو به حیکایه تیکی ساده که هر مندالیک ده تهوانی به شیوازی خوی بیگیزیمه وه. هر تهو کاتیش باوه ریم وه هابوو تهوانی به راستی خهونه که ده بینم، ژماره یه کی که من... به لام منیش لای خومه وه پیم خوش بوو، واده ربکه وم وهک له ژیر هیرش و په لاماردایم، وهک تهوه ی نه فسیک بم دوزمن نیشانه یی لی گرتیمه وه. تهو ماویه سه یی تهسلان

رؤژانه نوسينىكى خوى بلاوده كرده وه، نوسينه كانى هيشتا به دهستنوس و به نوسراوى كاربؤنى دهستاوده ستيانده كرد. لهو كاته وهى چووبووه لاي فرماندار و باغه وانه كانى به رهسمى دامه زراند، ئاسانكارى زور بؤ دهكرا، خه لكى دهيانگووت سهى ئهسلان بؤته پياوى بنه مالهى ماروفى و قهره قازانى، ئه وه نوسينگه يه كى تاييه تى دانابوو، سى كه س تيندا نوسينه كانى ئه ويان به دهست ده نوسيه وه و سيانى ديش دابه شيانده كرد. ئه و دژى ته كنكى نوى بوو، گهر ناچارى نه بابه نه يده هيشت دهستيشمان بهر چهك و تفاقى تازه بكويت، برواى وابوو چهكى پياوى قاره مان هر ته ور و خه نجه ره و هيچى تر، به لام چونكه دوژمنى ترسنوك چهكى دوور هاويژ به كارده هينن، ئيمهش ده بيت گه و جى نه نوئين و خومان وا ته ياربكه ين، بؤ شه پى مان و نه مان ئاماده بين. سهى ئهسلان له نوسينه كانيدا ئه وه هسته لاي دروستده كردين كه هر يهك له ئيمه و به تاييهت له لايه ن دوژمنه وه كراوينه ته ئامانج. ئه وه هسته زور شانازييه كى گه و ره لاي تيدا دروستده كردم، من گه رچى ترسيكى نه نيم له سهى ئهسلان هه بوو، به لام ئه وه لاي هه ستمده كرد كه دوژمن نيازيتى من بگوپيت بؤ مروفيكى ترسنوك، غيره تيكي زورى ده دامى.

من له مه شفكاوه وهك دهستراست ناوبانگم رويشتبوو، رؤژيك فاتيجى سهيد فه تحولاى هه لاج هات بؤ لام و گووتى هه سته با برؤين تفهنگى خوت وهر بگره. ئه و كات چيروكى ماسيگره كوژراوه كان و په لاماردانى په يتا په يتاى دوژمن بؤ سهر گونده كانى سنوور قسه و باسى رؤژانه بوون. راسته من دهستم راست بوو، به لام دهنگى فيشهك و ناله لاي گولله ده يانترساندم. ده بوو هر چيه كم كردوه به سهر ترسه كانمدا سه ربكه وم، چونكه بيته وه لاي بزانم چون، ئهم واجيبه هاتبووه سهر ريگام و ده بوو جيبه جيبكه م. دلنيا بووم پيم خوش بيت يان ناخوش، هر ده بيت بيم به جهنگاوه، ده بوو هر كاتيش فرمان هات و رابه مان گووتى چهك

هه‌لبگرن، گوپرایه‌ل و ئاماده‌بم. سه‌یی ده‌یگوت «ئهو پوژه زور نزیکه یان ده‌بیت ئیمه سه‌ری دوژمن بیه‌پنین یان دوژمن سه‌رمان بیه‌پنیت، خاک به‌سه‌ری ئهو که‌سه‌ی ئاماده‌ی شه‌ر نییه». سه‌ی ئه‌سلان پوژه‌یه‌کی پیشکesh به‌فه‌رماندار کردبوو، تا له‌قوتابخانه‌کان مه‌شقی چه‌ک ده‌ست پینکات. فاتیحی سه‌ید فه‌تحولا ده‌یزانی من زور راحه‌ت و شادومان نیم، ئهو گووتی «دپه‌نگ یاخود زوو هه‌موو ده‌بیت چه‌ک هه‌لبگرن، ئیمه شانسدارین زوو چه‌کی خۆمان ده‌ست که‌وتوه».

ئهو ئیواره‌یه‌ من و فاتیح چووین بۆ بنکه‌یه‌کی تایبه‌ت، له‌وێ حامید سولتان و بۆقبۆقیله‌مان بینی له‌گه‌ل پیاویکدا ناوی حوسامی قه‌ره‌قازانی بوو، که‌ هه‌موو ده‌یانگوت نوینه‌ری جه‌نابی فه‌رمانداره. له‌وێ ریزمان به‌ست و من و هه‌ژده‌ که‌سی تر تفه‌نگمان وه‌رگرت، ئیمه‌ یه‌که‌م ده‌سته‌ی تفه‌نگ به‌ده‌ستان بووین. له‌گه‌ل تفه‌نگه‌که‌دا هه‌ر یه‌که‌مان پسوله‌یه‌کی پێپیدانی هه‌لگرتنی چه‌کمان پێدرا، له‌ پسوله‌که‌دا نوسرابوو هه‌لگری ئهم چه‌که‌ له‌ کاتی پێویستدا ده‌توانیت بۆ به‌رگری له‌ خۆی و نیشتمان به‌کاربیه‌نیت، پسوله‌کانمان به‌ ناوی سوپای پارێزه‌رانی دیلاواره‌ بوو، مۆری جه‌نابی حاکمی سه‌ربازی له‌سه‌ربوو، به‌لام بۆقبۆقیله‌ به‌ منی گووت ناوی ئیمه‌ هه‌ر وه‌ک خۆی وه‌ک باغه‌وانه‌کانی دیلاوار ده‌مینیتوه. هه‌ر ئهو شه‌وه‌ هه‌شت له‌ تفه‌نگچییه‌کان بۆ یه‌که‌مین جار له‌ غه‌فاریی یه‌که‌مین ئه‌رکمان پێسپێردرا. به‌وه‌دا سه‌ی ئه‌سلان خۆی له‌ بالنده‌کان ده‌ترسا، له‌ قه‌له‌په‌شه‌کان ده‌ترسا، ده‌بوو وه‌ک یه‌که‌مین ده‌رچوون و یه‌که‌مین ئه‌زموون له‌ گوشتنی بالنده‌کانه‌وه‌ ده‌ست پێیکه‌ین. سه‌ی ئه‌سلان هۆی بالنده‌کوژییه‌که‌ی وه‌ها پاساودابوو که‌ ئه‌وه‌ی له‌ خه‌ونی گه‌نجه‌کاندا ده‌فریت و دلیان ده‌ترسینیت ئهم بالنده‌یه‌. شه‌و به‌ خۆمان و تفه‌نگه‌کانمانه‌وه‌ له‌ مالی بۆقبۆقیله‌ خه‌وتین، دایکی ژنیکی میهره‌بان بوو که‌ بینینی تفه‌نگه‌کان دلی خستبووه‌ خورپه‌وه‌ ... دووجار پیمگووت دایه‌ گیان نه‌ترسیت، پسوله‌کانمان مۆری

حاکمی سهر بازی پیوهیه. له راستیدا من زور دلم به پسولهکه و به
 موره که ی حاکم خوشبوو، کاتیک ده مگرت و تماشامده کرد ههستم به
 دلنیا ییده کرد. ئه و گووتی «کور ی خوم ئه وه ی له تفهنگ نه ترسیت، له
 خوداش ناترسیت». ئه و شه وه هه ر هه شتمان پیکه وه نویسنیکی تازه ی
 سه ی ئه سلانمان خوینده وه که به بونه ی دامه زرانندی یه که مین کوردانی
 سوپای دیلاواره وه بلاو یکردبو وه. سه ی ئه سلان نویسیووی دوژمن له
 بهر ده رگایه و پلان و نه خشه کانی به ره و نابووتیمان ده بن. چهند جار
 هاوار یکردبوو «ده ی میلله ت له خه وه ستن درهنگه، تاکه ی ئیوه له خه ی
 غه فله تدا نوقم و له به حری زیله تدا ده ژین». باوه ری وابوو ئه م کومه له
 که نجه ی که ره کی غه فار یی به ردی بناغه ی سوپایه کی سه دان هه زار که سین
 که وه ک گر کاتیک هه لده ستن و دیلاوار ده که ن به هیزکی نویی له بن
 نه هاتوو، هیزیک جیهان حسابی بۆ بکات و دوژمنان له بهرده میدا بله رزین.
 نویسیووی ئه م لاوانه ده بن به په رمزی ئیفتیخار و هه لگری چرای پاشه پوژ.
 ئه و زمان و ئینشایه هه موو که نجانی مه سته ده کرد، من نه بیت. من که ئه و
 هات و هاواری ره بهرم ده خوینده وه، هه زمه ده کرد ده سته بجه مه سه ر ده مم
 و پیکه نم. به لام هه ستمده کرد ورده ورده ترسیکی نه نیم تیدا دروستده بیت
 و ناویرم به ئاشکرا به هیه قسه یه کی سه ی ئه سلان پیکه نم. من بۆم
 گرنگ نه بوو سه ی ئه سلان چی ده نویست و چون بیرده کاته وه، ئه وه ی من
 زور هه زم لی بوو، ئه وه بوو به یانی بهر له که وتنی خور و پیش ئه وه ی
 زه وی پوناک بیته وه ده چین بۆ راوی بالنده کان. لیتی ناشارمه وه هه زم
 له ته قه کردن بوو، ئه وه ی نیگا له که ل جاسوسی تفهنگه که دا جووتبکه م و
 نیشانه له شتیک بگرمه وه و بیپیکم، له زه تیکی بیوتنه ی هه بوو... پیکان ...
 ئه و وشه یه وه ها مه سته ده کردم، مه پرسه. ئه و شه وه تا به یانی تفهنگه که مم
 کرده باوه ش و ته نیا بیرم لای له زه تی ئه و کاته بوو که نیشانه یه ک ده پیکم...
 ئه وه ی ناوبانگم وه ک ده سته راست و نیشانه پیک که یشتبو وه خودی سه ی

ئەسلان، مایە شاناژی بوو بۆ من.

بۆ سبە دای ئەوەی دونیا کەمێک پوناک بوو، بۆقۆقێلە هەموومانى لە خەو هەستان و پێی گووتین پشکنینێکی سادە بۆ تەنگەکانمان بکەین و لە مال دەرچین. هاوریکانم هەر حەوتیان بە دەنگ و لەفریکی تورپ و ناپەحەتەو خەونەکانی شەویان دەگیرایەو، قسەیان لە ترس و عارەقێژی و تەنگەنەفەسی کاتی خەو دەکرد. ئەو یەکەمین بەیانی ئەم ژیاڵە نوێیەم بوو، من یەکەم کەس بووم یەکەم فیشەکم لە تەنگەکانی سوپای باغەوانەکانەو تەقاند. ئەو کات کە لە مال دەرچووین کەسیان نەرخى ئەو یەکەمین فیشەکەى نەدەزانی من نەبیت، ئەوانى تر بێخەیاڵ دەڕۆشتن و قسەیان دەکرد. لە دلی خۆمدا گووتم، وەک لەم ئێشەو ئەلاوم، با میژوویەک تۆماربکەم و بە پێچەوانەى چاوەڕوانى هەمووانەو، یەکەم فیشەک لە تەنگى منەو تەقێت. لە نزیک مالى سەى ئەسلان و چەند مەتریک دوور لە مزگەوت، من بالدارىکى ڕەش و گەورەم بینی، بالدارىک لەسەر درەختى بەرزى بەر مالىکى خۆشدا، پیر و بالقورس لەسەر چلیک نیشتبوو، پێدەچوو هەموو شەو لەویدا ئارامى گرتبیت. من گووتم «برایان بەیژن با ئەم بالندەیه بۆ من بیت، سویتد دەخۆم کە ئەمە لە تەیریکی ڕەشى قیزەون دەچیت کە زوو زوو دیتە خەوم». هەستەمکرد ئەوانى تر بۆیان گرنگ نییە، لە مانا و نرخی فیشەکی یەکەم نازانن. بێئەوێ ناپەزاین، قەبولیان کرد من نیشانە بگرمەو و یەکەم گوللەى سوپای دیلاوار تەقێنم. دەنگی گوللەکەم وەها بە شریخە و نالە بوو، هەستەمکرد هەموو دیلاواری لە خەو هەستاندو، لەگەڵ زەرمەى لێدانى مندا هەزاران بالندە پێکەو، فرین، هەزاران بالندە لە سەدان حەوش و سەر سیلە و سەر درەخت و ناو هێلانەو. لە چاوتر و کانیکدا کە من هیشتا سەیری دوکەلى لولەى تەنگەکەم دەکرد، کە خەریکبوو دەمبینى چۆن بالندە ڕەشەکە بەردەبیتەو و بەر چلان دەکەوێت و گەلا و وردە لق لەگەڵ خۆیدا دەهێنێتە

خوار، سهرم هه لبري و بينيم خهريکه بهري ئاسمان به بالندهی سهر و به قه له پهشکهي گه وره گه وره دهگيريت که هه موو به ساميکی گه وره وه به رهو ئاسمان دهچوون، بيته وهی بزائن که ئه وه فيشه کی يه که مه له جهنگيکا که پيناچيت وا زوو کوتايی بيت. دهنگی گولله که ی من به ناله و نه عره بوو، پیده چوو له میژبيت خه لکی غه فارسی گویمان له دهنگی فيشه کی راسته قینه نه بوو بیت... ترساو له ده رگا و په نجره و سهربانه کانیانه وه سهریان ده رهیتا. من باکم نه بوو، ته نیا شتيک بیرم لیده کرده وه ئه وه بوو، ئیفتیخاری يه که م گولله له م جهنکه دا، هی ده ست و تفهنگی منه.

خهونيک له دهفتري خهونه کانه وه

خهون به ريگای په شه وه ده بينم، به ريگايه که وه ده روات و ناگاته جي. ريگايه کی نا کوتا و بيسنور، ريگايه ک به ده وری چه ندين قه لا دا ده سوړپته وه و ونمه دکات، پيچ خوار دنی بن ده رباز به ده وری قه لای بلند و کيوشين و سه ختندا، له خه ونه که مدا ده مه ویت بچه ناو قه لا کان، به لام ده رگا کان داخراون، ده رگا کان نا کرينه وه. من له ده رگای په شی قه لایه ک ده دم، ده ستم وه ک چه کوشیکی گه وره وایه. له ده رگای قه لا کانه وه، له و جيگایانه دا که من به گورزی کوشنده ده یان کوتم هالاوی سوور هه لده ستیت، من ده رگا کان ده کوتم و ده بينم هالاوی خوینينيان ليته لده ستیت. له جيگای کوتانی منه وه دهنگيک دیت، له نا کاو ده ر و دیواری قه لا که وه ک چه سته يه کی زامدار هاوار ده کن. له نا کاو زه وری له ژیر پیمدا وه ک پوخساريکی ناشیرینی لی دیت، راده که م و هه سته که م به سه ر ده موچاوی جانه وه ريکی ترسناکا ده خلیسکیم. من له خه ونه که مدا ده پرسم زه وری بو له زه وری ناچیت، هيچ که س وه لام ناداته وه. له نا کاو هه موو قه لا کان ده بن به هه لم، ده بن به شتيک وه ک گرکان، ده بن به نوریکی دې که دهنگيکی ليوه دیت وه ک

فرکه‌ی مروف. چوارده‌ورم هالایکی مۆر ده‌یگریت، دهمه‌ویت پابکه‌م، به‌لام ده‌روازه‌یه‌ک نادۆزمه‌وه لی‌ی ده‌رچم. دل‌نیام که بینۆشده‌بم، له‌ خه‌ونه‌که‌مدا له‌ ناو تابووتیکدا به‌ ئاگا دیمه‌وه، هه‌ستده‌که‌م ده‌ستیکه‌ی ره‌ش باوه‌شینمده‌کات، ته‌نیا ده‌ستیکه‌ی هه‌لواسراوه‌ له‌ هه‌وادا، ده‌ستیکه‌ی بن‌ جه‌سته. من دهمه‌ویت بلیم مردوه‌کان باوه‌شینیان ناویت. که‌ له‌ ناکاو باوه‌شینه‌که‌ ده‌بیت به‌ چه‌قویه‌کی گه‌وره، ده‌بیت به‌ چه‌قویه‌ک خوینی لی‌ ده‌تکیت و تک به‌سه‌ر پوو‌مدا ده‌تکیت. من هیز ده‌ده‌مه‌ خۆم هه‌ستم، به‌لام هیزیک ده‌مگریت و فره‌مانم پیده‌دات: بخه‌وه... بخه‌وه... بخه‌وه.

ژيان له سەنتەرەكەدا وردە وردە جۆرە پېتمېكى خۇى وەردەگرت. تەمىكردن بە جۆرىك له جۆرەكان بوو بە كەرەستەى سەرەكى بەپړوه‌بردن، زۆربەى نەخۆشەكان كەمىك داپړوى ئارامبەخشان وەردەگرت، هەندىكىشان هەندى دەرمانى تايبەت كە تووشى وپى و له هۆشخوچوونى بەردەوامى دەكردن. بەلام بە گشتى شىوازى سەرەكى چارەسەر تەنيا لىدان و بەستنه‌وه و جياكردنه‌وه و كۆتكردن بوو. سەرەتا نەخۆشەكان پړوحىيەتېكى هەلچوو و ياخيان تىدابوو، بەلام تەمىكردنه‌كان وەها قورس و دەررونشكىن بوون، هەر زوو بەشى زۆريان دايانە بارى كزى و شىوه كپى و بىدەنگىيەكى غەمگين بالى بەسەر سەنتەرەكەدا كىشا. من هەر له چەند پړۆزى يەكەمدا دپندەى پاسبەوانەكان تووشى قىز و بىزاريان كردم، پاسبەوانەكان مۆلەتيان بوو بەرامبەر هەموو سەرىنچىيەك سزاي توند بگرنبەر. هەمووى دە پړۆزىك بوو لەويىووم كە ئىوارەيەك چووم بۆ بەشى پەرودەدە و تەمىكردن و لەوى ميرئەودالم بىنى. مير بە زنجيرىكى زۆر ئەستور بەسترايووه، بە شىوه‌يەكى دپندانە لىنى درابوو، كە من بىنيم تەنيا دەرپى كورتىكى چلكنى له پىدايوو، لەشى له زۆر جىگاوه برىنداربوو، يەكېك چەند جگەرەيەكى لەسەر لەپى دەستى كۆزاندبووه. مير كە منى بىنى چاوانى پړبوون له ئاو و فرمىسكەكانى بە

پێدەنگی لە چاوی هاتنەخوار. بەلام لە بری توپەیی و ناپەزایی، سەبرێکی
 باشکێن لەسەر پوختای بوو. وەستا سەلاحەدین، زیادەپەرەوییەکی زۆری
 لە ئەشکەنجەدا بەکاردههێنا. دوو پوژ پێشتر بەجۆریک لە نەخۆشێکی دابوو،
 دەم و دەست بردبوویان بۆ بیمارستان، تووشی ڕاتەکانی میشتک، شکانی
 کاکیلە، کلافەبوونی زمان بووبوو. زۆربەی ئەوانە لە بەشی پەرورده
 و تەمیکردن ئیشیاندهکرد، جار دواي جار مۆتەر و گرژتر دەردهکەوتن،
 شتوازی پوشتنیان دەگوژا، پۆز و سنگ دەرپەراندنیان زیادیدهکرد.
 سەیر بوو بە لامەوه ئەم کەسانە کە تا چەند هەفتەیەک لە مەوبەر هەر
 کەسەیان لە جینگایەک و لە فەرمانیکی دیکەدا دەستبەکاربوون، هیچ کات
 لێدان و توندوتیژی پێشەیان نەبووبوو، لە ناکاو، دواي چەند هەفتەیەک
 لەم ئێشەدا بووبوون بە بوونەوهری نوێ، بە کەسانیک هیچیان لەو
 مرقانەي پێشتر نەدەچوو. من کە ئەوانەم دەبینی لە خۆشم دەکەوتە
 گومان و دەچوومە دوو دلییه‌وه. هەر جاریک کە سیکم لە بەشی پەرورده و
 تەمیکردن وەر بگرتایە، دەبینی چاودیرەکانی ئەو بە لە خۆپازیبوونیکی
 زۆر و بە لە خۆبابوونیکی گەورەوه تەماشای نەخۆشەکانیان دەکرد. لەو
 نەخۆشەکان هەر بەر لێدان و ئەشکەنجە نەدەکەوتن، بەلکو هەندیکیان
 ناچار دەکران خەونەکەي خوشیان بگێرنەوه، ناچار دەکران گوێ لە لاقرتی و
 گالته و سووکایەتی بگرن. کاتیک بیمارەکان دەگەشتنە باسی ئەو بەشەي
 خەونەکیان کە پیاویکی نەناسراو چەقۆ دەخاتە سەر ملیان، چاودیرەکان
 بە نیازی توقاندن، بیمارەکیان دەگرت و چەقۆی تیزیان دەخستە سەر
 گردنی و ماوێهەکی درێژ بیمارەکیان دەخستە دۆخیکی ترسناکەوه و
 هەرەشەي سەر بپێنیا لێ دەکرد.

ئەو پوژەي کە میر ئەودالم وەرگرت، میر تەواو برینداربوو، لە کاتی
 لێداندان ئازاری زۆر پێگەیشتبوو. لەو ماوێهەدا کیشی زۆر دابەزیوو، لە
 بەشی پەرورده و تەمیکردن، خۆم بە دەستی خۆم زنجیرەکانیم کردەوه و

کومه کم کرد جله کانی له بهر بکاته وه، شه پواليکی ده لب و زلی له بهر دابوو، کراسيکی په شى پان، ويستم بچمه ژيربالى، به لام به وه دا هيشتا زور قورس و به کيش بوو، داواى کومه کم له دوو چاوډيرى گه نچ کرد، که هر زوو به دهنگم وه هاتن. به هر سيکمان ميرمان گه يانده ژووره کهى من.

ميرئ و دال به ئه ستم ده يتوانى ههنگاو بنيت، هه ستمده کرد برينه کانى دهروونى له برينه کانى جه ستهى سهنگينترن. قرى زور دريژ بوو بوو، به پهنگى بزپکاو و مووى په شيويدا ديار بوو زياد له دوو ههفته په پيشى نه تاشيوه. له ژووره کهى من، له سر کورسيه کى تايه تى دامن و به په پړويه کى ته رده موچاويم بى سپرى و داوام ليکړد که که مينک پشوويدات. ميرئ و دال پاش وچانک به دهنگيک بهرز و پوون پرسى «تو هر کوپى عياده کهى دکتور سيامه نديت؟». به هيمنى وه لاممدايه وه «به لى، جه نابى مير. من و تو يه ککر ده ناسين. من ئوم». پاش بيته نكيه کى زور پرسى «تو له و باوه رده داي، من شيت بم». من به دلنبايه وه گوتم «نا جه نابى مير، تو شيت نيت، هيچ که سيش واى به تو نه گووتوه». «ئهى من چيم؟ گهر شيت نيم چيم؟». «که سيکى ماندوويت، که سيکيت به بارودوخى کى دژواردا تيده په ريت. به لام شته کان کاتين، زور نابات و چاک ده بيته وه، هه موو ئينسانىک تووشى گرفتى له م جوړه ديت». «له منداليه وه ئه و ترسم هيه، يه کيک بمکوژيت. به رده وام ئه و ترسم بووه ... تو له و باوه رده دايست روژيک له روژان که سينک بمکوژيت؟» «نا هيچ که س ناتکوژيت، جه نابى مير. هينده هيه تو نارام به، تورمه به، په لامارى که س مده به با ئه زيت نه دن». «هه ستمده کم پوژيک يه کيک ده مکوژيت و توش له وى ده بيت و ده ميينيت». من پيکه نيم و گوتم «نا جه نابى مير، هه مووى خه يالاتى چرت و پرته، منيش له و جوړه خه يالاتانم هيه، بير له شتى وا مه که ره وه». پاش ئيستىکى که مينک دريژ گووتى «پاسه وانه کان ئيشيان ئه و هيه ليتمان بدن، دکتور سيامه ند بوئ وه داياناون. قسه بکه ين يان نا

هەر سزمان ددهن ... من كه سێكی ئارام بووم، له مندالییهوه ئارام بووم، من میربووم، میر دهبیئت ئارام بیئت، یهكهمین میربووم. من له بنه ماله ی زه ریاواریم، خۆمان میرمان نییه، من مندال دهیم كه باوكم نیهتی ئه وهی لێده هیئت من بکاته میر. زۆربه ی بنه ماله کان میریان ههیه ئیمه نه بیئت، ته مه نم ههوت سال ده بیئت كه نازناوی میرئه ودال به من ده به خشن. مندال بووم كه باوكم پینیگوتم ئیتر تو میریت. ئه وکات نه مه ده زانی میربوون چ جو ره عیله تیکه. باوکی رهحه تيم یه کهم کهس بوو پینیگوتم، به ودا تو یه کهمین میری تایه فه ی زه ریاواریت له وانه یه دوژمن بتر فینیت و بتکوژیت. میره کان گه ر ئاگایان له خویان نه بیئت یه کیک له شیرین خه ودا ئامبازی سه ریان ده بیئت و ده یانکوژیت. نه یاران چه قو ده خه نه ملیان و سه ریان ده بن. من سه د حیکایه تم بیستوه له سه ر ئه و میرانه ی له شیرین خه ودا یان له جه نگدا سه ربه دراو». من له و کاته دا زانیم كه چیرۆکی مردنی باوکی به ر له له دایکبوونی ئه م، ته نیا سه ربور دیک ی درۆیه و بو فریوی مامه سیام دروستیکردوه. به فرسه تم زانی و گوتم «راسته جه نابی میر، میره کان عاده تن له شیرین خه ودا یان له شه ردا ده کوژرین. به لام جه نابی میر، تو به راست ئه و خه ونه ت ده بین، دلناییت... دلناییت ئه و خه ونه ت بینوه، مه به ستم ئه و خه ونه یه كه له عیاده كه بو مامه سیات ده گێراهوه». میر بو یه كه مجار قوول سه بیریکردم و گووتی «نا... دلناییم... چون دلناییم، هیه که سێک نییه دلناییت له خه ونیک بینویتی. به لام له خه ودا بم یان له هوشیاریدا ئه و شتانه ده په رنه سه رمه وه. چه ندین ساله ئه و وړینه و خه یالاتانه م له گه له. ئیستا زۆر بوون، ئازارم ددهن. هه ندی جار به شه و ده په رنه سه رم، هه ندی جار به پوژ. هه ندی جار له خه و هله دستم و هه سته کهم ئه و خه ونه م بینوه و هه ندی جار یش نا، به لام هه مووی هه سته، من كه وریاده بمه وه له هیه شتیک کاتی خه و دلناییم، هه ر له به ر ئه وه یه زۆر ده ترسم». «بو؟ بوچی؟ میرئه ودال... له چی

ده ترسیت؟». «نالیم، پیم نه گووتی، له مندالییه وه ده ترسم بمکوژن، شه و
 پوژ ... هر من وانیم، زوربهی ئهوانه ی لیره ن ئه ترسه یان هیه. هه موو
 دلنیا ن پوژیک شتیک دهقه ومیت، شتیکی زور ناخوش». «جه نابی میر،
 ده ته ویت بگه ریته وه بو مالی، ده ته ویت بجیته وه بو لای مرواری خان؟».
 بیته وه ی سه یرمبکات گووتی «نا... نامه ویت بگه ریته وه. باسی شتی وا بو
 من مه که. پوژ به پوژ زیاتر له خو م ده ترسم. من پیوستیم به سزایه کی
 وه ها گه وره بوو، سیامه ند دکتوریکی زور باشه، پیشتر وام نه ده زانی.
 نا، به لام دکتوریکی زور باشه، ده زانیت ئیمه پیوستمان به چییه. له م
 بارودوخه ی ئیستامدا که لکی ماله وه م پیوه نییه... گه ر ئیستا بمبه نه وه، میز
 و په نجه ره و ئاوینه کانی ماله وه ده شکینم. ئیمه که سمان ئامانمان نییه.
 ئیره شیتخانه نییه، هر که سیک لیره ده سته سه ره تاوانباره. هه فته یه که
 له مه وپیش مرواری هات بو لای من، من که وتم به سه ر پئلاوه کانیدا و
 گریام که نه مباته وه، داوام کرد لیم گه ری. ئیره شوینی ئیمه یه... هر
 که سیک دکتور سیامه ند بیخاته ئه م قه ره نینیه وه هه قی خو یه تی. هه موو
 پیاو کوژی خه ته رناکین، که سمان نییه پیاو کوژی خه ته رناک نه بین. من
 ده میکه خولیا ی ئه وه م تیدا دروستبووه که خوین بریزم...». قسه کانی
 میر سه رسامیان کردم، چاوانی تو ره ییه کی نهی نی تیدا بوو، سه یریده کردم
 و هه ستمده کرد ده یه ویت به چاو ئازارم بدات. پرسیارم زوربوو، به لام
 خو ی پاش وچانیکی کورت پرسى «بیستوومه ده مانبه ن بو جه نگ، هه قه
 بمانبه ن بو جه نگ... تو ده لییت ده مانبه ن؟». من گوتم «نازانم... جهنگی
 چی، کامه جهنگ، خو جهنگیک له گو ری نییه؟» «به لی ده مانبه ن بو
 جهنگ. جهنگیک هر ده بیت، له تو وایه جهنگ نابیت؟ ئه ی ئه و پوژه
 ئه و کابرا که رده موچاوه بو هاتبوو، مه به ستم ئه فسه ره زله که ی سوپایه.
 گه ر پوژیک جهنگ هه لگیرسا، من یه که م که س ده بم که ده چم بو شه ر.
 به و ئه فسه ره بلئ، که من یه که م که س ده بم تفهنگ هه لده گرم. تکایه بیرت

نه چیت ناوی من بنوسیت. من دهمه ویت بچم بۆ شهڕ... وهک پیاویکی زل و گه لحو تيممه گه، ده توانم شهڕکه ریکی باش بم، وامه پوانه، وهک ئه وهی لياقه تی هه لگرتنی چه کیکم نه بێت». «چه ناب میر، به وجۆره باسی خۆت مه که، تۆ که سیکی خراپ نیت، پتیوست ناکات بچیت بۆ شهڕ، شهڕ جینگای که سیکی وهک تۆ نییه... تۆ پیاویکی به پیزیت، خیزانداریت، ده بیت زوو بگه پیتته وه بۆ ناو مال و مندالی خۆت». میرئه و دال به خۆی و گوپه سوور و گه وره کانییه وه وهک مندالیکی گه وره و گرۆز ده هاته پیشچاوم. دواى ئه و قسانه م ماوه یه کی زور بیدهنگ بوو، چهند پرسیاریکی بچوكم لیکرد هیچانی وه لام نه دایه وه. له ناکاو وهک بیرى که وتیته وه ئه و میره و من هیچ نیم، به دهنگیکی زال گووتی «من له مندالییه وه باوكم ترساندومی. هه موومان له مندالییه وه ترساوین، ئه ی تۆ خهون نابینیت که س سهرت بپریت؟». ئه ی تۆ، وهک ئیمه ئه و ترسه سهری لی نه شیواندویت. گوینگیره، من قه ناعه تم وایه که هیچ که سیک له م مه مله که ته دا نییه له خه ونیدا یان له خه یالیدا نه کوژرابیت، قسه ی قۆرم بۆ مه که ن، به دکتوره که ی خزمتهان بلی قسه ی قۆرم بۆ نه کات. له که ناری ده رای سپییه وه بیگه ره تا ده گاته سه ر سنووره کانی چین، به شه ریکی تندا نییه، خه وى نه دیبیت یان له خه یالیدا نه کوژرا بیت». من هیچم نه گووت. ئه و په یته په یته دووباره یده کرده وه که ده بیت بپریت بۆ جهنگ، ده یگووت له مندالییه وه عاشقی مه یدان و دوکه ل و ته قینه وه یه، سه یری منی ده کرد و ده یگووت «هۆو کوپه، به راستیمه گه ر ناویان نوسی بۆ شهڕ، من فه رامۆش نه که یت». من په یمانم دایه جه نابی میر، گه ر شهڕ هه لگیرسا، من و ئه و پیکه وه بچین بۆ جهنگ.

من زور هه ستم به گونا هه ده کرد به رامبه ر ئه و، ده مو یست هه ر شتی که ده کریت و له ده ستم دیت در یغی نه که م، هه تا له بیرى ئه وه دا بووم به مام بلیم هه ندی کاروباری تایبه ت به میر بسپیریت و له قاوشه گه وره کان دوو ریخاته وه، وهک ئه وه ی له فیکری دامه زاندنی کتیبخانه یه کی بچو کدا

بووم، دانانى فروشگايه كه هه ندى بسكيت و بنىشت و كه لويه لى پىوستى
 ترى تىدا بىت، ياخود گۆرپىنى هه ندى به ش له حهوشى فهراموشكراوى
 سهنته ره كه بۆ باغيك كه مير باغهوانى بىت. ده مويست شتىك بكه م مير
 ئه و دال دلى خوش بىت. هه لبهت هه موو نه خوشه كانى تريشم به ئه ن دازه
 ئه و بۆ گرنگ بوو، به لام به وهدا كه ئاشنايم له گه ل ئه م چىرۆكه دا له
 خه و نه كانى مير هه وه ده ستى پىكر دبوو، ئه و لاي من جىگايه كى تايه تى بوو.
 مامه سىام دلگه رمىيه كى بۆ پىشنياره كانى من دهر نه خست، بىر كرده وه
 پۆژانه و به رده وامم، غه مخۆرىم بۆ بىماره كان، پرسينه وهى به رده وامم له
 تهن دىروستىيان، گوشارى زۆرم بۆ ته رخا نكردى ئه مبولانسىكى تايهت له
 نىوان سهنته ر و بىمارستانى سه ره كى دىلاواردا ... ئه و هه موو هه وه كانى
 منى به ره نجى بىبه رى ئىدىالىستىكى بىچاره ناوده نا، هه ندى جار پىده كه نى
 و هه ندى جارى تر قىنى ده كرد، هه ندى جارىش ده يگوت «باشترىن
 رىگايه ك، بۆ كار كردن له گه ل ئىدىالىستىكى وه ك تۆدا ئه وه يه داواكانت بۆ
 جىبه جىبه كم. تا تىبه گه يت به م كارانه موويه ك له كوونى دونيا ناگۆرپىت».
 مامه سىام ده يگوت «هيوادارم ورده ورده تىبه گه يت كه بىماره كانى ئىره
 بۆ ئه وه هاتوون لىره سزايه ك بخۆن، نه هاتوون سه يرانبكه ن. ئىنسان به
 فىترهت حه زى له سزايه، بۆى ده گه رپىت، ولاته و ولات دواى ده كه وىت».

ئه وه هه ستىكى به ربلاو و سه ير بوو كه پۆژانى دواتر لاي چهنده ها
 نه خوشى تر سه رنجمدا، زۆر به يان په زامه ندبوون له سزاكان، كاتىك من
 ده گريام و به سه ر ده ست و پىكناياندا ده كه وىتم، پر به دل هاوارم ده كرد
 «لىمان بىورن». ئه وان سه رسامده بوون و پىيان وابوو شايسه تى ئه و
 سزايه ن و ئه و لىدانه سوودى هه يه بۆيان. هه ر كات شتىكى وه هام بۆ
 مامه سىام ده گىرايه وه، قاقايه كى به رزى لىنده دا و ده يگوت «پىم نه كووتى،
 تۆ هه ر بۆ و به قسه ي من مه كه».

پوژانی دواتر که سه‌بری جاهدار هات بو سه‌نته‌ره‌که، ژیان سه‌ختتر بوو. سه‌بری جاهدار پیاویکی بچکولانه‌ی مۆن و شه‌رفروش بوو، وه‌ک ده‌یانگووت له‌ په‌روه‌رده‌دا ته‌نیا باوه‌ری به‌ ره‌وشیکی توند هه‌یه. باوه‌ری وابوو په‌روه‌ردکار ده‌بیت وه‌ک په‌روه‌ردکار توند و به‌هیز و به‌زه‌بر بیت. پیاوی فورم و ته‌ته‌کیت و نه‌زم بوو. هاتنی نه‌و پوژه‌ه‌کانی منی بو کردنه‌وه‌ی کتیبخانه و دروستکردنی باغه‌یه‌ک و دامه‌زاندنی فروشگاهیه‌کی بچوک، ته‌واو هه‌له‌وه‌شاندوه. نه‌و به‌ توندی و ره‌قییه‌کی بی‌ینه‌وه‌ گووتی «ته‌مجوره‌ شته‌ پروپوچانه‌ واده‌کات نه‌خوشه‌کان چاوه‌روانییه‌کی زوریان له‌ ئیمه‌ هه‌بیت، له‌ کاتیکدا جه‌وه‌ری نه‌و جوړه‌ په‌روه‌رده‌یه‌ی من باوه‌رم پینه‌تی، نه‌ویه‌ که‌ مروف‌ جگه‌ له‌ ئازار چاوه‌روانی هه‌چ نه‌بیت». دم و ده‌ست شیوه‌ جلیکی تاییه‌تی سه‌پاند به‌سه‌ر هه‌موو بیمار و چاودیره‌کاندا. به‌شی په‌روه‌رده‌ و ته‌میکردنی گه‌وره‌ترکرد و ژماره‌یه‌ک کارمه‌ندی نوینی بو‌ گواسته‌وه. گرنگترین بریاریشی نه‌وه‌ بوو که‌ شه‌وان ده‌بیت له‌ سه‌عات نووه‌ هه‌موو نه‌خوشه‌کان بخه‌ون و چراکان هه‌مووی بکوژیته‌وه. هه‌لبه‌ت خو‌ی شه‌وان نه‌ده‌مایه‌وه، منی راسپاردبوو که‌ نه‌و بریاره‌ جینه‌جینه‌که‌م، به‌لام من هه‌میشه‌ تا نزیکی ده‌ونیو نه‌و بریاره‌م دواده‌خست و جینه‌جیم نه‌ده‌کرد. نه‌و پینی وابوو خه‌وتنی زووی بیمارکه‌کان ئارام و له‌ سه‌ره‌خویان ده‌کات. به‌لام من دلنیا‌بووم زوو خاموشکردنی چراکان، توره‌یی و غه‌موکی و ته‌نهایی نه‌خوشه‌کان زۆرتر ده‌کات. هاتنی سه‌بری جاهدار ژیانی منی که‌مینک گۆری، من له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه‌ بریارمدا ئاسان نه‌چمه‌ ژیر باری فه‌رمانه‌کانی نه‌م پیاوه‌ بچوکه‌وه، که‌ خو‌ی راسته‌وخو و به‌ له‌زه‌ته‌وه‌ له‌ لیدان و ته‌میکردنی سه‌ره‌په‌چیکه‌راندا به‌شداریده‌کرد.

دوو هه‌فته‌ به‌سه‌ر سه‌ردانه‌که‌ی مه‌حمود قازاندا پویشتبوو که‌ پوژیک مامه‌ سیام بانگیکردم و گووتی «ئیتتر کاتی نه‌وه‌ هاتووه‌ سه‌د که‌س هه‌لبژیرین و بیاننیرین بو‌ سنوور، به‌لی نه‌وه‌ ئه‌مری جه‌نابی حاکمی

عەسكەرىيە، فەرموو خۆت بىخوینەو. سەد كەسیان لیتمان دەویت، تا لە كاری سەنگەر لێدان و ئامادەسازیدا بەشداربن، هێزە چەكدارەكانى دىلاوار ئەووە چەند پۆژە لە ئامادەباشیدان، كاروباریكى گەورە بە نەینى بە پێوەیە، جەنگاوەرانمان پێویستیان بە پشتگیری و كۆمەك هەیە، پەنگە زۆر كەس ئاگادارنەبن، بەلام من لە لیژنەى قەیرانەكان و وەك پراویژكاری كاروباری ستراتیژی جەنابی فەرماندار خەبەرم لە هەموو شت هەیە. من دەمەویت تۆ وەك بەر پرس و هاوشانی ئەو سەد كەسە بنێرم بۆ سەر سنوور، پڕۆ و بیرىكى لى بكەرەو. من وادەزانم تۆ لە هەر كەس باشتريت بۆ ئەم كارە. هەم دەتوانیت لەم كاتى ناخۆشى و میحنەتەدا كۆمەك بە نەخۆشەكان بكەیت، هەم خۆشت برۆیت و ماوەیەك لە دەرەو بەژیت... دانیام پێویستیت بە كەمێك ژيانى ناو سەروشت هەیە، ژيانى راستەقینە ... تا واز لەم خەيالاتانەى خۆت بهینیت و ببیتەو بە كەسێكى واقعی».

من هەم خۆشحال بووم و هەم دوودل ... لەو كاتانەدا كۆمەلێك كاری گرنگم بۆ هاوێبوو پێش كە جێهێشتنیا ئاسان نەبوو، بەلام خولیاى ئەوێ لەگەڵ كۆمەلێك لەم مەرقە بەدبەختانەدا بچم بۆ ناو چیا دوورەكان، ئەفسوونیكى تاییبەتى لەسەرم هەبوو.

ئەو شەۋە كە لە شەقامى حاجى عىنايەت سوار ماشىنە سېپىيەكە بووم چاۋەرۋانى بىيىنى ھەموو كەسىكم دەكرد، پروفىسۇر بەھنام نەبىت. ماشىنەكە بە جۈرىكى خىرا و شىتانه دەرۋىشت، وامدەزانى بايەكى تورە ھەلىكردوۋە و دەمانرەينىت. من رقم لە شەۋى بىدەنگى دىلاوار بوو، ھەندى سەگى وىلگەرد و پاسەۋانى خەۋالوو نەبىت ھىچ گياندارىك بە شەقامەكانەۋە نەبوون. خەلكى دىلاوار لە زەمانى دىزىنەۋە راھاتىوون شەۋان لە مالاكانى خۇياندا بمىتنەۋە، سىروشتى زىندان بووبوو بە سىروشتى مال و ژيانىش، ھەموو مرقەكانى دىلاوار بە جۈرىك لە جۈرەكان ۋەك زىندانى دەرژيان، فېرېووبوون كە زياتر لە پەنجەرەۋە دونيا بىيىن، لە پەنجەرەۋە سەيرى ئەستىرە و شەۋ و خۇرەلاتن بكەن، لە پەنجەرەۋە خۇشەۋىستى بكەن و لە پەنجەرەۋە تف لە جىھان بكەن و لە پەنجەرەۋە شۇرپى خۇيان بەرپاكەن.

شۇڧىرى ئەو شەۋەم پىاۋىكى بىدەنگ و مۇن بوو، ئامادەنەبوو ھىچ زانىارىيەكم بداتى، كلاۋىكى رەشى زىستانەى گەرمى كىردبوو سەر، كە ھىشتا ۋەرزى جۈرە كلاۋى ۋەھا نە ھاتبوو، دىاربوو لەو كەسانەيە كە لە چلەى ھاۋىنىشدا دەستبەردارى جلى گەرم نابىت. من كە زانىم ئەو پىاۋە زانىارىيەكم ناداتى، بىدەنگ لە تەنىشتىيەۋە دانىشتم و بىئەۋەى خۇم ئەزىتبدەم، چاۋەرۋانىبووم بزانم خۇى بۇ كۆيم دەبات. سەرم دابوۋە بەر

بايهكى نهينى و ئىستا ههستىكى ناخوشم ههبوو كه لهوانهيه بهرهو دهرهوهى ديلاوارم بهريت، بهلام له پيچىكدا بهزهو باشوور لاىكردهوه و پرويكرد هه و گهرهكانهه دهكهونه سهه سنوورى خوړئاوا و باشوور، بهرهو ئهه جىگا ترسناكهه پييدهلين ديلاوارى رهش. چهندين كولانى پىچاوپىچى بردهم كه پيشتر پىم نهخستبووه ناويان. ناوچهيهكى كپ و نامو و دوور هاته پيشچاوم، وهك شارىكى دىكه بيت و پهيوهندييهكى بهه ديلاوارهه نهبيت كه من دهيناسم. گهرچى جامى ئوتوميلهكه مان دادابووهوه، بهلام بوى زىرا بهكان و ئاوهروى پيس ههه دزهيدهكرده ژوورهوه. مالهكان تهواويان نيشتهجى خهلكى بيندهرامهت بوون، كه له خانووى زور بچوك و ههژارانه دروستبوو، مال كه له بلوكى شكاو و تهنهكه و لهته چىنكو و نايلون و پلاستىكى كون نرابوون به يهكهوه. سهيرم لىدههات چون تىپهرينى خىراى ماشينهكه ئهه كوليته تهپيو و مالهتهكانه ناروخىنيت، بهتاييهت شوڤيرهكهه ههه به هه مان خىراى و شىتى له پىچاوپىچى ئهه كوچه تهسكاندا دهئازوو. دواى نزىكى نبوسهعات رويشتن، ماشينهكه له بهردهم مالىكدا وهستا، ههه دووكمان له ئوتوميلهكه پيادهبووين و كابراى شوڤير بهسهه ئاماژهه بو كردم و گووتى «دوامكهوه». لهوينوه نزىكى ده دهقيقهه تر رويشتين و له كولانىكى تردها، چووينه مالىكى كونهوه، له ژوورىكى بچوكدا و له بهه شهوقى گلپىكى كز، پروفيسور بههنام و ياوههكهه دكتور حسامهدين و چههه پياوى ترم بينى كه له تاريكىدا وهك تارمايه نهخوش هاتنه بههچاوم.

پروفيسور بهه لهوهه بهخىرهاتنم بكات يان ههچ شتىكم بو روينبكاتوه، بهه نارحهتهيهوه گووتى «تهنياهه مشهه و بهه زهحههتىكى زور توانيومانه لىرهه كوبيينهوه، بهروانهه چه كارهساتىكت دروستكردهه، تو ئاگادارىه چه دهره و بهلايهكه له تووه كهوتوتهوه، ههچ كات له ديلاوار كارهساتىكى وا روى نهداوه، ههچ كات ههتا له زهمانى دانىاليشدا».

هه موو شتیکم وهک خه و هاته بهرچاو، ژووره که پرېوو له دوکه لی جگهره، پیاوه کان سهیر و نامۆ دههاته بهریدهم، ههتا دهموچاوی پرۆفیسۆر بههنامایش له دهموچاوی که سیک دهچوو له خه وندا بیینم. من حالی نه ده بووم، که میکیش تورپ و سهیر لیشتیواو بووم، تینه دهگه یستم بۆچی بهم نیوه شه وه لیرم و ئه وانه کین و چییان لیم دهویت. روناکی ژووره که به جۆریک زهر د و کزبوو، وهک ئه وهی له بهر مؤمیکی گهره دانیشیتین، دهموچاوه کان تهماوی و ترسناک دهرد دهکوتن، وهک ئه وهی به دریزیای ژیان، چین دواي چین ته نیا دوکه له سهریان نیشیتیت. هه موو ئاماده بووان به گومانه وه سهیری میان دهکرد. پرۆفیسۆر هیچی له و پیاوه دم به خه ندهیهی ئه و پۆژه نه دهچوو که له موزه خانه بینیم، ئیستا تیشکیکی زهر د و دوکه لیککی چر له دهووری سهمایانوو، به لام ههر وهک موزه خانه که کتیبیکی نابوو به سنگیه وه. بئ ئه وهی هیچم بۆ روونبکاته وه گووتی «نه ده بوو ئه و نیگار کیشه به ریت، نه ده بوو بیان بهیت، سهیر که چیت کرد، سهیر که چ کاره ساتیکت خسته وه. من بابه عه لی وه زیری هاوړیم پیگووتم که تو نیگار کیشه کانت هیناوه، ئه وانیش بیئاگا له ئه نجامی ئیشی خویان ئه و نیگارانه یان کیشه وه». دهنگی قوول و پر سه رزه نشت بوو. دهستی بۆ پیاویکی ره شتاله ی باریک و قز کورت و سهیر خپ راکیشا و گووتی «تو واده زانی ئیمه توانامان چه نده؟ واده زانیت له تواناماندایه ئه م هه مووه بشارینه وه. ئیستا چی بکهین بۆ ئه وهی ئه م پیاوانه پرگار بکهین. شوینمان له کوئ بوو؟ جیگامان له کوئ بوو؟»

من نه مده زانی باسی چی دهکات. چاوه کانی تر گهرچی به گومان و غه مگینییه وه سهیریانده کردم، به لام شتیکی وهک کینه و رقیان تیدا نه بوو، چاوانیک بوون پرېوون له پرسیار. من به هیمنی سهیری هه مووانم کرده وه و له په ریشانیدا چه ند جار سلّوم کرد و به گێژییه وه گووتم «جه نابی پرۆفیسۆر... جه نابی پرۆفیسۆر... ئه مشه و بۆ شه ویکي هیند سهیره، بۆ من

له هېچ تېناگه م؟». دلنېابووم ئهوانىش چاوه بوانى رسته يه كى لهو جوړه يان نه ده كرد. به لام من لهو كاته وهى چووبوومه ژووره كه وه هه ستيكى سامناكم هه بوو كه دووباره له خهون و مته كه و تاريكييه وه ئالاوم. به جوړيك له جوړه كان هه موو هه وليكم ده دا بوئه وهى به خومى بسه لمينم ئه وهى ده يينم خهونه. به لام دلنېابووم خهون نييه، دلنېابووم ده ركه وتنى پروفيسور به هنام له م جيگايه دا شتيكه مه نتيقى خوى هه يه. دكتور گووتى «وا دياره تېناگه يت، وا دياره هيجت نه بيسقووه... نه مده زانى وا بېياكيت، تو هه موو شتيك له سهر چيروكى دانيال ده زانيت. له سهر قوربانويه بېگوناهه كان، بېخه تاكان». دهنگى به جوړيكى سهر له گويمدا ده زرنكايه وه، وهك ئه وه بوو گويم له بير كردنه وه كانى پروفيسور بيت، وهك ئه وه بوو دهنگه كهى له سهرى مندا بيت، بيئه وهى ئه وه دمى جولانديت، ياخود هيجى گووتيت. من گوتم «چى بووه جه نابهى پروفيسور، چى بووه؟». هه موو به سهر ساميه وه سهر يان كرد. پروفيسور به زمانى سهر زه نشت گووتى «چون نازانيت چى بووه، هيزه كانى ده ولت، ئه و ميليشيا تازه يه سى ئه سلان... ههر كه سيك به شيوه ش له وينه كانى تو بچيت، هه ژاريك، بېكه سيك نيسته جى ئه م كه ره كه فه قيرانه بيت، ده يدورنه وه و ده يكوژن. ده لين ئافهت و ده رده كه له ديلاوارى ره شه وه ديت، له م كه ره كانه وه كه زور به يان خه لكى هه ژارن، غه ري به ن، تازه له گونده كانه وه هه له اتوونه ديلاوار». من سهرم داخست، وهك بو يه كه م جار هه ست به گه وره يى تاوانه كه م بكه م، به غه مگينييه وه گوتم «جه نابهى پروفيسور خوت بخه ره جيگاي من، من له كوى بزاتم... نه مده زانى شته كان ده گه نه ئه م ئاسته، نه مده زانى تووشى پوژيكي واديين. چون بزاتم كه دواچار خه لكى بېگوناهه ده كوژريت. من نيگار كيشه كانم دوزيه وه، من رېنماييم كردن چون نيگار هه كان بكيشن، به لام ئه وان دواچار وينه يه كيان كيشاوه، به راست چون ده كريت كيشانى وينه ي خهونيك وا بشكيته وه؟ چون ده كريت؟ وينه يه كه كه له كه س ناچيت، ته نيا نيگار يكه، وينه يه كه و ته واو. من خوم نيگار هه كانم راده ستى

فرماندار عه‌بدولسه‌لامی ماروفی کرد و پیمگووت، ئه‌مانه‌ ته‌نیا وینه‌ی ناو
خه‌وینک، خه‌وینک که ده‌شیت سه‌ر له‌ به‌ری درۆ بیت». پرۆفیسۆر گه‌لیک
نیگه‌ران و نارمه‌ت گووتی «له‌ تۆ وایه‌ خه‌لک ده‌توانن درۆ و راستی،
وینه‌ و ئه‌سل له‌ یه‌ک جیا‌به‌که‌نه‌وه. زۆر نه‌فامیت گه‌ر وا بیرتکردبیت‌ه‌وه.
خه‌لکی شه‌یدای ئه‌وه‌ن ئه‌و شتانه‌ تیکه‌لبکه‌ن، ئه‌وه‌ زه‌حمه‌تی بیرکردنه‌وه
و جیا‌کردنه‌ویان له‌ کۆلده‌کاته‌وه. ئینسان هه‌ر خه‌یال‌پلاویکی سه‌ری خۆی
لیده‌ییت به‌ راست و ئاماده‌یه‌ له‌ پێناویدا هه‌زاران که‌س بکوژیت... هه‌زاران».

ماوه‌یه‌ک هه‌موومان بیده‌نگ بووین و ته‌نیا سه‌یری یه‌کترمان ده‌کرد. دوا‌ی
ئه‌وه‌ یاوه‌ره‌که‌ی دکتۆر حسامه‌دین هاته‌ ده‌نگ و به‌ غه‌مگینییه‌که‌وه‌ گووتی
«گه‌ر وینه‌که‌ له‌ که‌سیک بجووبایه‌ غه‌ممان چی بوو؟ به‌لام ئیستا وینه‌که‌ له‌
که‌س ناچیت، که‌ له‌ که‌سیش نه‌چوو، پیاوه‌کانی سه‌ی ئه‌سلان، به‌ ئاره‌زووی
خۆیان هه‌لیده‌بژێرن له‌ کێ بجیت. گه‌ر تاوانبار بناسن ئیتر خۆشی نامیتیت،
هه‌موو شت تا ئه‌و کاته‌ خۆشه‌ که‌ نازانن بۆچی یان بۆ کێ ده‌گه‌ڕێن...
من بینیومن، هه‌فته‌یه‌ک له‌مه‌وپیش له‌ کاتی راوانانی قوربانییه‌کی بی‌خه‌تادا
له‌ فولکه‌که‌ی مه‌یدانی جوتیاران، به‌ خۆیان و ئوتومبیله‌کانیان‌ه‌وه‌ هاتن و
به‌خێرای دابه‌زین، جلی تایبه‌تییان له‌ به‌ردابوو، یه‌کی چاویلکه‌یه‌کی ره‌شیان
کردبووه‌ چاویان، یه‌هو له‌و ناوه‌دا بلاوبوونه‌وه، وا به‌ خێرای دابه‌زین، دلی
هه‌موومان که‌وته‌ خورپه‌. گه‌ر بیانبینیت ناتوانیت لییان نه‌ترسیت. هه‌موو
گه‌نجی مندالکارن که‌ ئالای دیلاواریان به‌ قۆلیانه‌وه‌ به‌ستووه‌. خۆشی
گه‌وره‌یان ئه‌وه‌ بوو نه‌یانده‌زانی بۆ کێ ده‌گه‌ڕێن... که‌ ده‌رکه‌وتن هه‌موو
ترساین، هه‌موو هه‌ستمانکرد ئیستا ئیمه‌ ده‌گرن، هه‌ستمانکرد تیاچووین».
پیاویکی غه‌مگین هه‌لیدایه‌ و گووتی «نه‌وه‌ لا ئیستا سه‌یری وینه‌که‌ هه‌ر
ناکه‌ن. له‌ گه‌ره‌کی خوداداوا یه‌کیک له‌و نه‌گه‌تانه‌ی که‌وتبووه‌ چنگیان، هیچی
له‌ وینه‌که‌ هه‌ر نه‌ده‌چوو، گووتبووی برا ئاخ‌ر من چیم له‌م ره‌سمه‌ ده‌چیت،
بۆ منتان هه‌تاوه‌ته‌ گاز و گیر. یه‌کیکیان گووتبووی تۆ دهم و فلقت دابخه‌، من

دهلیم کی له رهمه که دهچیت و کی لئی ناچیت ... بهسته زمانه که یان بیخته تا
گوشا و گوش وهک سا برین سه ربری بوو».

هیدی هیدی ته لیس می ژووره که له بهر چاوم دهشکا، نهو فهزای خه ونه ی
له سه ره تاوه بالی به سه ر جیگا که دا گرتبوو ده په وییه وه. ئیستا له ناو
دوکه لی جگهره و غوباری مهراق و بونی نیگه رانیدا سهیری پیاوه کانم
ده کرد و ده مزانی هه موو که سانی هه لها توون، که سانیکن له وه پایان کردوه له
وینه یه که نه چن. شه ویکی وشک بوو، بی شی، گومانا ویی. من سه رسامانه
له هه موویان وردبوو مه وه و پرسیم «ئیوه کین؟». شیوه ی پرسیار کردن و
پوانیم و پیه کی نه و تو ی تیدا بوو که هه موو هه ستیان پیکرد. هیشتا سهیر بوو
به لامه وه بهم شه وه منیان هیناوه تا ئیره. پرؤفیسور بیده نگ سهیری منی
کرد و چاویکی به وانی دیدا گیرا و گووتی «ئه مانه نهو که سانه ن که ده بیت
بیانشارینه وه، پیم بلی ئه مانه خه تایان چیه، پیم بلی گونا هیان چیه. بو
ده بیت خویان بشارنه وه...؟». یاوه ره که ی دکتور حسامه دین که روضحاری
ته واو وهک روضحاری نهو پرؤه بوو که من له زیندان بینیم، سهیری چاوی
کردم و وهک بمخوینیت وه گووتی «ته نیا خودای گه وره ده توانیت وینه یه که
بو ئیمه بکیشیت که له خومان بچیت، هیچ نیگار کیش و په یکه رتاشیک
ناتوانیت ره سمیکی من بکات له من بچیت». یه کینک له پیاوه کان که دیار بوو
په روه رده یه کی مه زه بی هه یه، به تور په ییه وه سهیر یکرد و گووتی «ناگات له
دهمت بیت، خودا نیگار ناکیشیت، خودا خه لقده کات. تو ده لیت چی. ره سم
پیشه ی عه بده، خودا هه ر شتیک دروست بکات رۆحی ده کاته بهر». بو من
گرنگ نه بوو خودا یان مروف ده توانن چی بکن، به لام نیگه ران بووم
له وه ی ئینسان هه میشه وینه یه که بو هاوسیکه ی ده کیشیت که له و ناچیت،
که چی باوه به وینه که دهکات نه که به هاوسیکه ی. من گیز بووم، دۆخی
که سیکم هه بوو دا پرویه کی بیهوشی خوار دبیت، به لام هیشتا ته واو له هوش
نه چووبیت.

فەرماندار ناترسم، ەك سەگ لە مامم و باوكيشم دەرسم، گەر ناھەقيشم پيڭكەن ناوڤرم دەنگ بەرزبەكەمەوہ ... بەس پيڤم بلي من بەم شەوہ ەجايەب و سەيرە چي دەكەم ليرە؟».

بۆ يەكەم جار خەندەكەي خۆي كەوتەوہ سەر رووي، خەندەيەك ئيستا دلي فينك دەكرمەوہ. پروفيسۆر گووتي «بەلي شەويكي ەجايەبە. وادەزانيت ئيمە دەتوانين ھەموو شەويك ليرە كۆبينەوہ، وادەزاني دەتوانين دەموچاوي راستەقينەي خۆمان دەرخبەين. ديلاوار لە ئەزەلەوہ شاري پاسەوان و زيندان بوو، شاري كەسوڪاري پاسەوانەكان و كەسوڪاري زيندانەكان، لە سەرەتاوہ تا ئيستا، مەروڤ ھەستدەكات ھەميشە كەسيك بەدوايەوہيەتي، ترس ... ھەندئ شار ھەيە ھەتا لەو پەري ئارامي و ئاشتيدا مەروڤ لە ناوياندا دەرستيت، ھيچ ھۆيەك نيبە بۆئەوہي بترستيت، بەلام ھەر دەرستيت. من ئەوہتەي لە ديلاوارم دەرسم. تۆ وادەزانيت ئيمە نابيت خۆمان بياريزين... من و دكتور سوعاد بە پيڭايەكي پيچاوپيچدا ھاتووين. مەسەلەكە پزگاركردي ژياني خەلكە. دەبوو بنيت چونكە پەنگە تا ھەفتەيەك يان دوواني تر نەتوانين كۆبينەوہ، ئيمە ناتوانين زوو زوو كۆبينەوہ... تۆ لەم مەسەلەيەدا گوناھباريت. من بە ھەموو ئەمانەم گووت كە كەسيك ھەيە دەبیت بە رووني دان بە گوناھي خويدا بنيت و قوربانيەكيش پزگاربات، من دەزانم تۆ كەسيكي دەتوانيت ئەوہ بكەيت، دەتوانيت دان بە گوناھي خۆدا بنيت. ھيچ كەس لە ئيمە ناتوانين بگەينە فرياي ھەموو قوربانيەكان، بۆيە دەبیت بگەريين، دەبیت بيربەكەينەوہ كي ھەيە دەتوانيت كەسيك پزگاربات. ھەر يەكيك لە ئيمە دەبیت بتوانين يەكيك بشارينەوہ، يەكيك پزگاربەكين... ئەوہ بچوكترين كاريكە لە دەستمان بيت. تۆ مايەي ئەم ھەموو نارەحتەي و كيشەيەيت، مايەي ئەو ھەموو بەدبەختيەيت، ئيستا لە بەرت گرانە شەويك لە خەو ھەستيت و شان بخەيتە ژير باري ئەركيكي پيويست، شتيك بخەيتە ئەستوي خۆت كە كەميك لە ئەنجامي كارە خراپەكانت كەمبكاتەوہ... من ليت

پاده‌بینم ... ئیمه له‌و کاته‌وه‌ی لێره کۆبووینه‌ته‌وه و دانیشتووین، هه‌موو بیر له‌ خه‌ڵکانیک ده‌که‌ینه‌وه به‌توانن یارمه‌تیمان بده‌ن، که‌سیکمان بۆ دالده‌بده‌ن، هه‌ر مروفیککی باش بناسین هه‌نای بۆ ده‌به‌ین، بزانی‌ن یه‌ک مروفی باش هه‌یه بانگه‌یشتی‌ده‌که‌ین. تۆ یه‌که‌م که‌س نیت که‌ ئه‌مشه‌و هه‌نامان بۆ برده‌وه. هه‌موو ترسی ئه‌وه‌مان هه‌یه که‌ ئه‌م شیتییه‌ی دیلاواری گرتووه به‌رده‌وام بیت. هه‌موو گونا‌هه‌که‌یان خستوته‌ ملی خه‌لکی به‌سته‌زمانی ئه‌م گه‌په‌که‌ کاول و وێرانانه، هه‌موو ده‌لێن غه‌واره‌کانن، پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان ئه‌مانه وه‌ک دوژمنی دیلاوار سه‌یرده‌که‌ن، وه‌ک خه‌لکیک لێیان ده‌روانن که‌ نه‌ دینیان هه‌یه و نه‌ نیشتمان، وه‌ک غه‌ریبه‌ که‌ دوژمن په‌وانه‌ی شاره‌که‌ی کردون. تۆ له‌سه‌رته‌ لایه‌نیکه‌م مروفیک رزگاریکه‌یت. له‌سه‌رته‌ یه‌کیک له‌وانه دالده‌بده‌یت...».

نه‌مه‌زانی چۆن پرۆفیسۆر و دکتۆر سوعاد گه‌یشتوونه‌ته‌ ئه‌و برۆایه‌ی به‌م کاره‌ هه‌ستن. من سه‌رم سوپما بوو، هه‌رچیم ده‌کرد نه‌مه‌توانی ئاسایی بیمه‌وه، نه‌مه‌توانی له‌ هه‌ندێ شت تیگه‌م. هه‌لبه‌ت تاریکی ژووره‌که‌، هه‌وای سه‌نگین، په‌رده‌ زه‌رده‌ کۆنه‌کان، هه‌شتا هه‌ر قورس بوون لای من و هه‌ر هه‌ناسه‌یان ده‌تاساند. که‌ پرۆفیسۆر قسه‌یده‌کرد هه‌موو پیکرا سه‌یری ده‌موچاوی منیان ده‌کرد، هه‌موو وه‌ک کۆمه‌لێک بت و په‌یکه‌ر له‌ یه‌ک خال رامابن بیجوله، بی‌یزه‌، بی‌ چاو‌تروکاندن له‌ منیان ده‌روانی. هه‌موو هه‌ولێ ئه‌وه‌یان بوو که‌ هه‌ستی سه‌ر ده‌موچاوی من بخوێنه‌وه. من له‌و ساته‌دا نه‌مه‌توانی وه‌سفی هه‌سته‌کانی خۆم بکه‌م، مروف له‌ ناو گێژی و سه‌رسامیدا ناتوانیت تیگات چۆن بیرده‌کاته‌وه. من بیرم نه‌ده‌کرده‌وه، من ته‌نیا ده‌مروانی، سه‌یری ده‌موچاوه‌کانم ده‌کرد، سه‌یری گلۆپه‌کانم ده‌کرد، سه‌یری سووتووی جگه‌ره‌کانم ده‌کرد، سه‌یری چاوی ئه‌و پیاوه‌ غه‌ریبانه‌م ده‌کرد که‌ ته‌نیا سه‌یری منیان ده‌کرد. من ده‌متوانی بلی‌م چی... مانای چی که‌سیک رزگاریکه‌م، من کیم به‌توانم که‌سیک رزگاریکه‌م؟ . له‌ نیگای پیاوانی

ئەو ژوورەدا دەمدى كە دىلاوار چەند رۆژە نوقمى جوړه تاريكيه كى پر نهينى بووه، دهووستام و بيرمده كرده وه كه تاريكى ئەمشه و، تاريكى كوچه كان، تاريكى دىلاوار له هه وای پر تهليسى ئەم ژووره دهچيت... ئىستا تيده گه يشتم بۆ له سه ره تاوه له م پوناكييه ترساوم، بۆ له رهنگى زهرد و غه مگينى ئەم ژووره سلم كر دۆته وه.

من سه يري پروفيسورم ده كرد و ده مگووت «جه نابى پروفيسور تينا گه م، ماناى چى يه كيك پزگار بكه م... من كيم بتوانم كه سيك پزگار بكه م، چون كارى وا له ده ست من ديت، ئەسلەن ده توانم چى بكه م؟». دكتور سوعاد چاويلكه كهى جولاند و گووتى «من تيت ده گه ينم. جه نابى پروفيسور به ئىجازه تان من تىي ده گه ينم. من ماوه يه ك له وه و بهر كه هاتى بۆ زيندان، ويستم ئاگادار تبه كه مه وه، گهر يادت بيت من ماوه يه ك له وه و بهر ته له فونم بۆ كر ديت، ئەوكات هيشتا له عياده كهى خوتان بوون ويستم به هر ناويكه وه بيت به جه نابى دكتور بليم خوى له م كيشه يه دوور بخاته وه، ئەوكات نه مويست ناوى خوم ئاشكرابكه م. ويستم به شه خسى له گه ل جه نابى دكتور سيامه نندا قسه بكه م، تا به ناوى زانسته وه هيج شتيكمان پى مۆر نه كه ن. من له م رۆژه ده ترسام كه به ناوى زانست يان هونه ر يان ميژووه وه تاوانيك به ريوه بچيت. حاكمانى دىلاوار ده يانه ويت هه موومان له يار ييه كى خراپه وه بئالين، وهك چون تو و نىگار كيشه كانيان تيوه ئالاند. من ده زانم چەند وه خته ده يانه ويت دىلاوار بچيته شه ره وه. ويستم به دكتور بليم كارى وانەكات، خوى له زيندان و پوليس و ديدارى حاكم بپاريژيت. خەلكيك هەن ده يانه ويت هه موومان بخه نه خزمه تى شه ره وه. من ويستم واتان پيلايم، بليم هه موو شتيك پيشوه خت ره سمكراوه، هه موو بۆنه و به هانه يه ك بۆ ئەوه به كار ده هينريت. دكتور هه كان، ماموستاكان، نه خوشه كان... هه موومان به كار ده هين، هه موومان، به لام به داخه وه دكتور سيامه ن خوى به قاچى خوى چووه ناو قوراوه كه وه و توشى له گه ل خويدا برد. من بۆ ئەوه زهنگم

بۆ دایت، شه‌ویک بوو من پرپووم له‌ دوودلی، نه‌ده‌کرا له‌ گه‌ل تۆ قسه‌به‌که‌م،
باشتر بوو راسته‌وخۆ دکتۆر خۆی بدوینم. به‌لام شته‌کان خیرا هاتن و
خیرا چوون. خۆت ده‌زانیت چه‌ند هه‌فته‌یه‌که‌ شار بارودۆخی نائاساییه‌،
تۆ خۆت هه‌والت له‌ هه‌موو شت هه‌یه‌. بۆ زانیاریت، من و دکتۆر تا ده‌
پۆژ له‌ مه‌وبه‌ر یه‌کترمان نه‌ده‌ناسی، ببوره‌ مه‌به‌ستم جه‌نابی پرۆفیسۆره‌،
به‌لام به‌ ریکه‌وت برای کورپیک که‌ له‌ زیندان لای ئیمه‌ ئیشی سرین و
پاکژکاری ده‌کات تووشی گیچه‌لی ئهم سوپا تازه‌یه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بووبوو،
خۆی گه‌نجیکی سه‌ره‌رۆیه‌، به‌ تۆمه‌تی ئه‌وه‌ی غه‌واره‌یه‌ و له‌ وینه‌که‌ ده‌چیت
تووشی ده‌رده‌سه‌ری بووبوو. دوا‌یی به‌ هۆی زیره‌کی و بزێوی خۆیه‌وه‌ له‌
ده‌ست تهن‌گه‌چیان هه‌لدیت و خۆی ده‌کات به‌ مۆزه‌خانه‌دا. جه‌نابی پرۆفیسۆر
ده‌یگریته‌ خۆی و له‌ ژیر زه‌مینی مۆزه‌خانه‌که‌دا ده‌یشاریته‌وه‌ و خه‌به‌ر به‌
فه‌رمانبه‌ره‌که‌ی لای ئیمه‌ ده‌دات بێت به‌ ده‌نگ براکه‌یه‌وه‌ ... هه‌موو چیڕۆکه‌که‌
له‌وینوه‌ ده‌ستی پیکرد. ئه‌و پۆژه‌ منیش له‌ گه‌ل ئیشکه‌ره‌که‌ی خۆماندا چوومه‌
مۆزه‌خانه‌ بۆ لای پرۆفیسۆر، خۆی تکایکرد له‌ گه‌لیدا بچم، به‌لێ خۆی تکایکرد،
چونکه‌ ده‌ترسا له‌ رینگا تووشی کیشه‌یه‌کی له‌وجۆره‌ بێت... من که‌ گه‌یشتمه‌
حزوری پرۆفیسۆر، دهم و ده‌ست زانیم پیاوی وا له‌ دیلاواردا که‌مه‌، دهم
و ده‌ست هه‌ستم به‌ سه‌لیقه‌ و زیره‌کی ئهم پیاوه‌ کرد. چه‌ند سه‌عاتیک
قسه‌مانکرد. ئه‌وه‌ی هه‌ر که‌سیک و کومه‌کی مرقئیک بخاته‌ ئه‌ستۆی خۆی،
بیڕۆکه‌ی ئه‌و بوو. به‌لێ، هه‌ر مرقئیک و خۆی به‌ به‌رپرس له‌ بێگوناھیک
بزانیته‌، ئه‌وه‌ فه‌لسه‌فه‌ی ژیا‌نی ئهم پیاوه‌یه‌. جه‌نابیان له‌ نزیکه‌وه‌ ئاگاداربوون
له‌ سه‌ر جاده‌کانی دیلاوار چی ده‌قه‌ومیت، ئه‌وان مکو‌ر بوون له‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی
شتیک بکه‌ین، مه‌سه‌له‌که‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ شتیک رووده‌دات، ده‌بێت بجولین. منیش
به‌رگه‌ی ئهم راوه‌ ناشیرینه‌ی مرو‌ف ناگرم ... نامه‌وێت زۆر سه‌رت بنیشینم،
دکتۆر حسامه‌دین هه‌موو شتیکی له‌ سه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ی مالی فه‌رماندار بۆ
گیرامه‌وه‌، باسی ئه‌وه‌ی کرد که‌ یه‌کیک تۆی کردوه‌ به‌ به‌رپرسی کاریکی

خەتەرناك، مەن تۆم پېشىتر يەك جار بېنيو، يەك جار بەس نېيە مەرۇف يەكترى بىناسىت، بەلام شىتىك تىدايە كە لىت ناترسم... بەلى بە راشكاوانە بە جەنابى پروفېسسورم گووت، مەن ترسم لەو كۆرە نېيە، كەسىكە بى ھىچ دوودلېيەك دەكرىت رازى خۇمانى بۇ باسبەكەين، تۆرەيى خۇمانى بى بلىين... خۆت دەزانىت مەن چەند بە دەست ئەم چىرۆكەو، نەرەھەتم، تۆ مەنت بېنى لە زىندان، دەزانىت ئىمە چەند بە دەست ئەم چىرۆكەو، پەرىشانىن».

بە ترسەو، گووتم «باشە، مەن دەزانم، مەن لە زىندان بووم، بەلى دەزانم... بەلام كى ھەيە ئەم خەو، پەرىشانى نەكرىت، بەلام ھەر يەكەي بە جورىك. خەونى چىي، كەي ئەو، خەو، ئەو شەيتانەكەي دەروونمانە و جولاولە... وانىيە جەنابى پروفېسسور، بېورە رەنگە زامان زۆر رەوان نەبىت و نەتوانم ئەو، ھەستى پىدەكەم بېگەينم. بەلام مەن دەبىت چى بكەم، مەن بى جىگەم، مالم نېيە، شوئىنكى باشم نېيە بۇ ژيان... چۆن دەتوانم كارى وەھا بكەم».

وام گووت و سەيرى ھەمويانم كرد و دواجار لەسەر پروفېسسور گىرسامەو. چاوانم ترسيان لى دەبارى.

پروفېسسور دەيزانى دەستەپاچەم گووتى «بىرەكەو، بىرەكەو. مەرۇف ھەر چىيەك بىت دەبىت بتوانىت يەكىك رەزگارەكات... باو، ھەم بەو نەماو، بىكرىت ھەموو مەرۇفەكان پىكەو، رەزگارەكەين. ئەو، درۆيە، نەفرەت لە ھەر كەسىك درۆى وای ھىناو، تە دۇنياو. مەن پروفېسسورى مېژووم، مەرۇف گەر ھەولەدات يەك مەرۇف رەزگارەكات، يەك مەرۇف... بەلى يەك مەرۇف... ئەو، تەنبا رەيگاي خۆشەختى ئىنسانە، بە مەرجىك ھەموومان ئامادەبىين، ھەموو كەسىك ئامادەبىين، گەر يەكىك دوايەكەو، ھەموو شىتىك دەكەو، تە مەترسىيەو. تۆش دەبىت بتوانىت، ھەموو كەسىك دەبىت بتوانىت... ھىچ كەس نەبىت ھىند دەغل و ملھور بىت بلىت ناتوانم بەرپرسىيارىتى مەرۇفەك ھەلبەگرم. مەن دلىنام دەتوانىت، ھەتا گەر جىگاشت نەبىت، پارەشت نەبىت... دەتوانىت شىتىك بۇ

یهک مروڤ بکهیت. هه موو ترسیان له وه هه بوو تۆ داوڤتبهکن، هه موو ئەم پیاوه داماو و لایقه ومانه ی تۆ ئیستا دهیانبینیت، کۆمه لیک راوچی دلره ق وان بهوایانه وه. ئیواره که دانیشتمان دهست پیکرد، هه موو گووتیان، با ئەو کهسه نهیه ته ئەم بازنییه وه، با چاره نویسی کهس نه که ویتته بندهستی... به لام من دهزانم تۆ ده توانیت ئیشیکی باش بکهیت، ده توانیت ... ده زانم ده ته ویت ... دلنایم ده ته ویت».

پروڤيسۆر ئەمجارە ھەم نىگاي و ھەم دەنگى دۆستانە تر بوو، بەلام
من ئارام نەبوومەو ە و ئاسوودەنەبووم. ترستىكى كتوپر لە دلمدا بوو كە
پىشتەر ھەستم پى نەكردبوو، گەرچى لەو ھەفتانەى داوييدا دونيا لە بەرچاوم
گۆرابوو، گەرچى شتى نويم زۆر بينيبوو، ھەستى نويم زۆر تاقىكردبوو ەو،
بەلام ئەو ە يەكەمجار بوو بزائىم كە بە راستى گىرۆدەى كىشەيەكى گەرەم.
قورسايى ھەموو پروداو ەكان و ئەو پەوتە ترسناكەى كە دەشيت بىگرنە
بەر، تەنيا لەو كاتەدا پروون لە پىشچاوم دياربوون. تا ئەو كاتە خۆم نە بە
گوناھبار و نە يىگوناھ دەزانى، يەكىك بووم شەپۆل بردبوومى، نە ھىچم
بۆ دەكرا و نە دەمتوانى بەرگرييەكى سەخت پيشانبدەم. چاوانم سامىكى
كەرەھيان تىدا بوو، سامى ئەو نەبوو ئىستا و لەم شەو ەدا سەيرى ئەم
پوخسارە نامۆيانە دەكەم، بەلكو شتىكى سەير تر و نەيتىتر و تاريكتر بوو،
سامى ئەو ەى بى ويستى خۆم لە تۆپىكى ترسناكدام و ناتوانم بيمە دەرەو ە.
من لەو ماو ە كەمەى ئەزموونى سەنتەرى چارەسەرييەكەدا، ھەستىكى قوولى
گريانم تىدا سەوز بووبوو، ھەر كاتىك لە بەردەم ئەو نەخۆشانەدا دەرگريام
كە خۆم لە بەشى پەرورەدە و تەمىكردن دەمەيتانەو ە، ھەر كاتىك فرمىسك
ھەلدەخست، پۆم لەگەل گريانەكەمدا دەرەھات، بەراستى ئەسرينم دەباران
و غەم لە ناو ەو ە رايدەتەكاندم. من خۆم بى ھىچ ھۆيەك، بى ھىچ گوناھىكى
و ەھا، خواستىكى زۆرم بۆ شيوەن تىدا بوو ... ئامادەگىيەك بۆ ئەو ەى بە
فرمىسك شەر لەگەل كارەساتەكاندا بكەم، بە فرمىسك شەر لەگەل جىھاندا

بکەم. باوەرم نەدەکرد ئەو شەو لە ناو ئەو سەرسامییەدا، لەو فەزا تەلیسمای و پڕ نەینییەدا بگریم. بەلام لە کاتێکدا هەمووان سەیریان دەکردم، دەستم بە گریان کرد... هیچ شتیکی تەرم نەبوو جگە لەوەی بگریم و داوای لێبوردن بکەم. لە ناکاو بە دەنگی بەرز و لەگەڵ هەنسکدا کە و تەمە ئەوەی لە هەمووان بپاریمەوێ لێمببورن، من لە ژێر باری فرمێسکدا وەعدەم بە پروفیسۆر بەهنامدا هەموو شتیکی بکەم تا مەروڤێکی پزگاربکەم، دەگریام و دەمگوت «گەرچی زۆر سەختە، گەرچی نازانم چۆن دەبێت، بەلام سوێند دەخۆم کە هەموو شتیکی بکەم، مەروڤێکی پزگاربکەم. جەنابی پروفیسۆر... جەنابی دکتۆر... ئێوە برا غەمگینەکانم... وامە زانن کە پزگارکردنی مەروڤێکی لە پزگارکردنی هەموو دونیا ئاسانتەرە». وام دەگوت و هۆن هۆن فرمێسک لە چاوم دەباری. هەموو زانیان من لە دۆخێکی دژواری، پروفیسۆر گووتی «بەو کارە خراپەت، دونیات ئازاردا. ئێستا پنیویست بە گریان ناکات، هەستە. من دلنایام بەرپرسیاریتی یەکیەک لە بەدبەخت و لێقەوماوەکان هەڵدەگری، یەکیەک حەشار دەدەیت و دەپاریزیت... بەس بگری، هەستە و بەر لەوەی پوژ بێتەو دەبێت هەموو ئێرە بە جێبەجێلین. مامی شۆڤێر لە کوێیە، با وردە وردە ئێرە چۆلبکەین». لە گەڕانەویدا دەنگی پروفیسۆر بەدریژایی ڕینگا لە گوێمدا دەزرینگایەو، دلنایابووم پروفیسۆر منی خوشدەوێت، دەیهوێت یارمەتیمبدات، بەلام زۆر بەلامەوێ سەخت بوو بتوانم دلی رازیبکەم. من بە جۆریک ماندوو و بێپرست بووم، قسەکانی پروفیسۆر بێ هیچ نەزەم و مانایەک تەنیا وەک ژاوەژاویک لە گوێمدا بوو.

ئەو شەو کە گەیشتمەوێ ژوورەکەیی خۆم، وەک بیهۆش لێی خەوتم... کە بیدار بوومەوێ خۆر هەلھاتبوو و مامە سیام و سەبری جاھدار هەر دووکیان وەک بە سەر مردوویەکەوێ وەستان، لەسەر سەرم وەستابوون.

دەنگوباسى پۇژانە پېر بوو لە ھەوالى ناخۆش. چەند ھەفتەبوو بەردەوام گویم لە تەقە و نالەى دەستپېژ و فېشەك دەبوو، ھېچ سەعاتىك تىنەدەپەرى بێئەوێ زەرمەى تەنگىك، گا دوور و گا نزىك، نەگاتە گویم. بەو ھەدا من زۆربەى كاتم لە سەنتەرەكەدا دەبردە سەر، سەرچاوەیەكى زۆرى زانیاریم لە بەردەستدا نەبوو، نەشمەوێست ھېچ كەسىك بزانیك كە مەرفىكەم بایەخ بە ھالى دونیا دەدەم. بارودۆخى خراپى نەخۆشەكان و خراپى نیشەجىكە و ژيانە سەختەكەیان لە ناخەوێ منى كەردبوو كەسىكى دلتەنگ و گەژە، جگە لەوێ بېر لە ژيانى ئەم نەخۆشانە بگەمەو، بېر و ھۆشم لای ھېچى تر نەبوو. دەمىك ئازارى ئەم ھەموو نەخۆشانەم دەبینى، بى وىستى خۆم چاوانم پرەدەبوون لە فرمىسك. بە جۆرىك نەوێك بووبووم بە شوین گالتەى چاودىر و فەرمانبەرەن، بەلكو بە بابەتى كلكە و لاقرتەى نەخۆشانیش. لەو كاتەدا بوو، پۇژىك بۆ پرسىنەوێ لە ھالى یەكێك لە بىماران پوومكردە یەكێك لە قاوشەكان. نەخۆشەكەم سى پۇژ بوو دواى ھاتنە دەرەوێ لە «پەرەردە و تەمىكردن» ھىشتا بە دەست و پێنە و بێھۆشبوونى پەیتاپەیتاوە دەینالاند، ھەر چوومە قاوشەكەوێ یەكێك لەوسەرەوێ داوە پرمەى پێكەنین و گووتى «چاو چاو، كى لێزەوێ، چاو چاو ... مستەر گرینۆك».

قاوشەكان زۆریان درىژ و تارىك بوون، گەرچى دونیا گەرم بوو،

نەخۆشەكان زۆريان ملېنچى ئەستوورىيان لە مليانەو ە پىچابوو، ەندىكىيان بەردەوام بە دەست برىنكى وە ەمىيەو ەدياننالاند، سەربرىنەكانى ناو خەون، وردە وردە وەك ئازارى راستەقىنە لە سەر گەردنى ەندىكىيان دەردەكەوت، وەك خەتىكى رۆشنى برىن لە ئەلقاوئەلقى ئەستوياندا خەتىك كىشابوو، ەبوو ەموو مىلى خۆى بە نىنوك برىندار كەردبوو. چەقۇ لە ەموو قاوشەكاندا قەدەغەبوو، چونكە ترسىكى وە ەلى دەخستە دلى نەخۆشەكان، ئارام و سوكناييان لە بەردەبەر. لە گەل شېرزەيى و بارى دزوارى بيمارەكان، قاوشەكان پاك و بە نەزم بوون. چاودىزەكان بە زەبرى كوتەك و گوچان رېكوپىتكيەكى ئاسنىن و دەستكرديان سەپاندبوو، بەلام ە ەر ئەو ياسا و نەزمە وايكەردبوو رەنگى ماتەمىنىكى قورس بال بەسەر جىگاكەدا بكىشىت. كە دەچوومە ناو قاوشەكان، جۆرە ەوايەكى وشك دەهاتە ناو سىنەم، دەنگى پرسەيەك لە فەزاي جىگاكەدا دەسورايەو، شىوەنىك بىئەو ەى بوونى ەبىت دەهاتە گويم، شىوەنىكى سەير بوو كە من چەند رۆژ بوو لە زۆر جىگادا دەمىيىست، ەوارى شەپۆر و لە خۇدانىكى بەرز كە سەرەتا وامدەزانى دەنگى راستەقىنەى سەدان مەرقى گرياو ە و لە نزيكەو ە بەرز دەبىتەو، بەلام چەند دەگەرەم، ئاورمەدەدايەو، دەوروبەرى خۆم دەپشكنى... ەيچم نەدەبىنى.

كاتىك ئەو دەنگە منى بە «مستەر گرىنۆك» ناونا، پەرمەى چەند قاقايەكى گەورە وەك چەند بەردىكى گەورە بن و شوشەى ئەو كپىيە بشكىنن، لە مسەرى ژوورەكەو ە تا ئەوسەر ەات و پۆى. چەند دەنگىكى كپى دىكە، لە ژىر پەتۇكانيانەو، وەك لاسايى دەنگى توتىيەك بكەنەو، چەندىن جار ئەو ەيان نووبارەكەو ە «چاو چاو كى لىزەيە، مستەر گرىنۆك»، «چاو چاو كى لىزەيە، مستەر گرىنۆك»، «چاو چاو كى لىزەيە، مستەر گرىنۆك».

يەكەك منى ناوناو «مستەر گرىنۆك».

هیدی هیدی دیناوار مالاوایی له سهرده میکی دورودریژی دنیایی دهکرد و سورې زه مان به ره و ناو تونیتکی تاریک دهیبرد. پورنامه کان و تهله فزیونه کان به ردهوام قسه یان له دوژمن دهکرد، دوژمن ههم له ناو دیناوار بوو و ههم له دهره وه، دهینرا و نه دهینرا، زور نزیک و زور دور بوو، سوپایه کی گه وره بوو له سهر سنووره کان، به لام ترس و مۆته که ی ناو خه ونه کانیش بوو، پاسه وانی سهر سنووره کان به دوربینه کانیاں له و دیو هیلیکی خه یالییه وه دهیانینی، به لام خه لکی دیناوار له پیخه فه کانیاںدا، له ژیر په تو و له سهر بالیفه کانیاں دهاته خویان. ههموو پوژیک هه واله کان باسیان له سهری برادرای خه لکانی دیناوار دهکرد، وینه ی هندی ره شه کوژی و کومه لکوژیان بلاوده کرده وه که له سهر سنووره کان پرووده دهن، گوند و سهر زهمینه کانی قه راغی دیناوار ههمیشه تخوبی پیکدادان بوون ... سنوور جیگایه ک بوو ههموو شته کان تیندا ده که وتنه بازنه ی دوودلی و گومانه وه، ههر هه والیک له سنووره وه دههات ته ماوی و ئالوز بوو، ده بوو ههم باوه ری پینکه یین و ههم باوه ری پی نه که یین. ئیستا هه واله کان، قسه یان له ئاماده کاری دوژمن بۆ په لاماری دیناوار دهکرد، جهنگاوه ره تارمایی په نگه کانی سهر سنوور، خورافه ته دووباره کان، ترسه بولیلییه کان، ئه وانه ی نه مانده زانی ههن یاخود نین، راستن یان درو، دزه یان کردبووه ناو ژیانه وه. ئیتر دوژمن له ههموو جیهه ک بوو، په لاماری دوژمن بۆ کیلکه و مه زراکانمان، بۆ سهر تروپکی چیا ستراتیژییه کان، گرتیان بۆ ئاوی پووباره کان، ژه هراوی کردنیان بۆ خواردنه کان، دزینی مه پومالاتی خه لکانی گوندنشین ... هه والی به ردهوام بوون. تهله فزیونه کان به ردهوام فیلمی ئه و ژن و منداله هه له اتووانه یان پیشانده دا که میلیشیایکانی دوژمن له زید و مالی خویان هه لیانده کهندن، دیمه نی ساوای کوژراو، ژنانیکی زگیپی سهر برادر، پیاوان که به دره ختی سهر ریگاگانه وه ده به سترانه وه و تیربارانده کړان. ههموو هه ستیکی ناخوشمان

هه‌بوو كه دوژمن په‌لامارده‌دات، شار به‌گشتى ورده وده‌ئو هه‌سته ترسناكه ده‌بخنكاند كه دره‌نگ يان زوو كاره‌ساتىكى گه‌وره ده‌قه‌وميت و له‌شكرىكى وه‌حشى له‌جىگايه‌كه‌وه ديت و دىلاوار ويرانده‌كات.

هه‌ندى باسيان له‌خه‌ونىكى تازه ده‌كرد كه هيدى هيدى له‌دىلاوار بلاوده‌بووه‌وه، له‌برى ئه‌وه‌ى جه‌لادى ناو خه‌ونه نه‌تييه‌كانمان ته‌نيا ده‌ربكه‌ويت و ته‌نيا سه‌رپه‌رئيت، هه‌م جه‌لاده‌كان و هه‌م قوربانىيه‌كان به‌كومهل ده‌رده‌كه‌وتن و له‌گوهره‌پانى گه‌وره و حه‌وشى به‌رين و فراواندا ئاهه‌نگى سه‌ربرپينيان سازده‌كرد. هه‌موو شه‌ويك له‌خه‌ونه‌كانى دىلاواردا هه‌زاران سه‌ر ده‌په‌رى، به‌جۆرىك كه‌م كه‌س مابوو له‌سه‌رى خۆى دلنابيت، هه‌موو به‌جۆرىك له‌جۆره‌كان ديمه‌نى خۆيان ده‌بينى، پۆژىك ته‌نيا وه‌ك لاشه‌يه‌كى روت، بيسه‌ر، به‌سه‌ر زه‌ويدا ده‌گه‌رين. له‌ناو شار ترسى خه‌لك له‌خه‌ونه‌كانى خۆيان و ترسيان له‌دوژمن ئاويته‌ى يه‌كده‌بوون. خه‌لكانىك ده‌ركه‌وتن كه‌ به‌رده‌وام جارى هاتنى زوو به‌زوى سوپايه‌كى ره‌شيان ده‌دا كه‌ جگه‌ له‌چه‌ق و كيرد و ساتوور، نه‌خۆشى ناديار و ئافاتى ره‌شى پييه‌كه‌ هه‌چ كات ماكى ده‌رده‌كانيان ناپه‌ريت.

له‌دىلاوار خواستى توله‌يه‌كى كويز تا ده‌هات گه‌وره ده‌بوو. چه‌ندىن گروپى چه‌كدارى نه‌ناسراو ده‌ركه‌وتن كه‌ ئيشيان ئه‌وه‌ بوو بۆ دوژمن بگه‌رين. ژماره‌ى ئه‌و خه‌لكانه‌ى باوه‌ريان به‌و ئه‌فسانه‌يه‌ هينابوو كه‌ دوژمن له‌شكرىك له‌سيحرباز و ئه‌فسونكارى به‌دى ناردوه‌ تا دىلاوارىيه‌كان تووشى ترس و په‌ريشاني ده‌روون بكات، تا ده‌هات زىادىده‌كرد. بۆ من وه‌هابوو وه‌ك شته‌كان يه‌ك يه‌كترى ته‌واو بكه‌ن، ئه‌و پۆژانه‌ مامۆستايه‌كى دينى ده‌ركه‌وت كه‌ دروشمى ئه‌وه‌ بوو «هه‌موو شتىك دوژمنه‌»... ئيدى هه‌موو شتىك به‌دوژمن ته‌فسيرده‌كرا، نه‌خۆشيه‌كان، خواردنى خراپى چيشته‌خانه‌كان، پيسى ئاو، ته‌پوتۆزى هاتوو له‌بىابانه‌وه، رووداوه‌كانى هاتوچۆ، گه‌مژه‌بوونى

به رده وامي خه لکی دیلاوار، شه پرانگیزی فروشیاره کان، بیدهنگی زور و قولی
 فرمانبه رانی دهولت، زیادبوونی فالچییه کان، زوربوونی سه عاته کانی خه،
 زیادبوونی بیشومار و له ژماره نه هاتووی شیتیه کان ... هه موو شتیک به
 دوژمنیکی نادیاره وه گریده درا، دوژمنیکی بیناو، بیروخسار.

من له ههچ شتیک نه ترسام، به ئەندازهی ئەو قسانه که پوژیک مامه
 سیام و سه بری جاهدار له کوپونه وهی کونفیدراسیونی بنه ماله کانی دیلاواردا
 کردیان. ئاخافتنی دوو قولی مامم و یاوه ره که ی، ته نیا دوو پوژ دوی شهوی
 بینینی من بوو بۆ پرؤفیسۆر و دکتۆر سوعاد. مامم ههفتهیه که بوو له
 بیمارستان کهم دهرده کهوت، به پهله دههات و به پهله دهچوو، فرماندار
 ئوتومبیلیکی ژاپونی خستبووه خزمهتییه وه. هه ر که دهگه یشته سه نته ر
 به پرتاو خوی ده کرد به نوسینگه دا و کهمیک ده مایه وه و به پرتاو بۆی
 دهرده چوو، ئەو ماوه یه هه رگیز به منی نه ده گووت بۆ کوێ ده چیت و چی
 ده کات، ته واه له ناو کاروباری ئەو لیژنانه دا نوقمبوو که ئیداره ی دیلاوار
 دروستیکردبوو. هه ستمده کرد مامم منی بیرچۆته وه، جاران خو شحال بووم
 که که سینک هه بوو غه می منی ده خوارد، به لام ئیستا به جوړیک گیرۆده ی
 ئیش و ئاماده کاری و لیژنه و کومیسییۆنه کان بووبوو، کاتیکی که میش بۆ
 ژیا نی تایبه تی خوی ده مایه وه. ئەو پوژه له ناو فرمانبه ران و چاودیران
 و پاسه وانه کانی سه نته ره که دا بوو به قاو که ئەمپۆ هه ردوو به پێوه به ری
 سه نته ره که مان له ته له فزیۆن دهرده که ون و قسه و لیدوانی سه ر سه کو یان
 ده بیت. من هه وائی دهرکه و ته که ی ئەوانم له زاری به رپرسی بیرو که ی
 ماممه وه بیست، ئەو پێیگو وتم که جه نابی دکتۆر سیامه ند و دکتۆر سه بری،
 سه عاتی به کی پاش نیوه پۆ له گردبوونه وه یه کی گه وره دا وتار ده خویننه وه.

به پهله گه رامه وه ژووره که ی خو م و دانیشتم تا هه ردووکیان له سه ر
 پووی ته له فزیۆنه که دهرکه وتن. مامم قاتیکی گرانبه های پۆشیبوو که شیهای

داوژپرین، ناوداترین بهرگدرووی دیلاوار بۆی درووبوو، هه موو که ناله کان پیکه وه دیمه نه که یان ده گواسته وه، هه ستمده کرد مام و سه بری جاهدار له ترۆپکی ژیان و گرنگی خویاندان. جاهدار گهرچی هه میسه مۆن و بوغزن دیاربوو، له وێ خۆی کردبوو به په پوله، گولیکی سبی بجوکی دابوو له یه خه ی چاکه تیکی رهش و پیکه نینیکی نه رم و یقاریکی لی نه هاتووی نیشانده دا. دیاربوو هه ردوکیان پینش ئه وهی بچن بۆ کو بوونه وه که دوو سه عات لای ئارایشته گر بوون. ئه وه یه که م جارم بوو مامه سیام له روخساریکی وادا ببینم، پیشتەر بایه خی به جوانی سه رو روخساری خۆی ده دا، به لام نه بگاته ئه وهی به وجۆره شیوهی خۆی بگوریت. ئارایشته گره که هه ولیدابوو هه موو هونه ریک بخاته کار تا مامه سیام وهک زانایه ک ده ربکه ویت، قژی بۆ سه ره وه هه لدا بووه و سمیلی به بویه یه کی رهش په نگردبوو. له مه راسیمه که دا به ده سته کیشه سپیه کانیه وه ده رکه وت، وهک یه کیک له گه وره ترین زاناکانی دیلاوار ناسینرا، له و باوه ردا نه بووم که پیشتوازی وه ها له مامه سیام بکریت، به لام ئیستا وهک زانایه کی بیوینه و پسه پۆریکی په یه ک و ته کتو کراتیکی شایسته هاتبووه مه یدان. له کو بوونه وهی کۆنفدراسیۆندا کاتیک وهک پیاویک که شوینگه و غروری خۆی هه یه له سه ر سه کۆی لیدوان ده رکه وت، کامیراکان وهک وینه له که سیکي ئه فسانه یی بگرن، فلاش بارانیان کرد. په نگي شینی بۆینباغه که ی و چیه یی زیرین و بریسکه داری چاویلکه که ی و سه عاته زیرینه که ی ده ستی به جۆریک سه رنج راکیشبوون، پۆژی دوایی پۆژنامه کان له سه ریان نوسیوو. یه که مجار له و سه کۆیه دا تیوره ی «چاککردنه وه به شوکی دوژمن» یان خسته روو.

کو بوونه وه که وهک زۆربه ی ئه و کۆنفرانس و گردبوونه وه گه ورانه ی دیلاوار بیته رنامه و ناریک بوو، به لام ده رفه تیک بوو مامه سیام و یاوه ره که ی ئه و روانینه ی خۆیان بخه نه روو تا له سه ر رۆشنایی ئه و بۆچوونه دا دیلاوار به ره و که ناری دلناییی به ره یته وه. بۆچوونه که یان وهک

تيورهيه کی زانستی نوې پيشکه شکره که دهبيت له پوژانی دواتردا ديلاوار و دهزگا دوهلتيهکان پهچاوييکهن. من به دريژاي و تارگويي ئهوان، دهمم ماق و سهراسيمه سهيري تهلهفزيونه کونه کهمم دهکرد و نه مدهتواني هيچ بليم. کورته ي پوانينيان نهوه بوو، که بووني دوژمن گهرچي پهگهزيکي ژيان تیکدر و ئازاربه خشه، بهلام به کهميک وردبيني و زيرهکيهوه دهتوانين وهک کانگايه کی هيز و سهراوهيه کی بهرهمهين سهيريبيکهين. بوچووني ئهوان نهوه بوو، دوژمن بکريته ئاراسته و نيازي هميشهيمان، به ئامانچيک که ههردهم له پيش چاومان بيت، ئيدي مروقهکان چ کينه و گري و ترسيکيان ههيه دهتوانن له دوژمندا خالييکه نهوه، پتويستيان بهوه نابيت کينهکانيان بگرنه يهک يان بيگرنه فرمانه وايان و بابسالاراني ناوخو... که مروف دوژمنيکی ههبوو، ئيتر دهزانيت دهبيت چي بکات، ژياني له بيمانايي ديته دهري، له زومره ي سه رليشيووان نابيت، نياز و ئامانچيکی پوژن کار و کرداري دهههه بهريوه.

مامم به جۆریکی وهها پوون و به لیاقهتیکی وهها زانیانهوه قسه یکرد، ههتا کهسانیکیش که تنی نه دهگه یشتن، ئاسان دهکهوتنه ژیر هیزی قسه و زمانبازی ئه وهوه. سهبری جاهدار له و پوهوه نهیده توانی به نیوهی مامدا رابگات. پێدهچوو ههردووکیان چه ندین شهو پیکه وه دانیشتن، بیریانکردیته وه چون ترس له دوژمن گه وره بکهن و دواتر بیگۆڕن به سهراچاوهی وزهیهکی له بننه هاتوو. مامم له تهله فزیۆندا شیوهی جۆره که سێکی تری وه رگرتبوو، گهرچی سهراسامبووم به ده رکهوتنی، به لام نامۆ و دوور هاته پیش چاوم. پێشتر ئه مجۆره بیروپایانه م به کالی لهو بیستبوو، به لام بوونی به تیورییهکی وهها پوون له کاری جاهدار بوو. جاهدار باوهی و ابوو گهر مرقه کان دوژمنیکی ناسراویان هه بیست و هه موو شه رانگیزی خۆیانی ئاراسته بکهن، ئه وکات مرقه ی ریک و راست و ته ندروستیان لی دهرده چیت. پهروه رده لای جاهدار یه ک مانای هه بوو، مرقه کان هه موو بیکه وه له سه ر دوژمننک

رێکبەهون و پێکەوه ھەولێدەن تێکی بشکێنن.

بۆچوونەکانیان بە چەپلەپێزانیکى زۆر پێشوازی لیکرا، ھۆلەکە سەر لەبەرى خروشا، سەى ئەسلان لە ریزی پێشەوہى گویگراندا دانیشتبوو، بە گەرمى و جۆشیکى شیتانەوہ چەپلەى بۆ لێدان و ھوتافى بۆ کێشان. وەک کەسیکى بە ئەمەک کە قەدرى ھەموو شتیکى بە نرخ دەزانیت، بە یقاریکەوہ کە پێشتر لە پیاوانى دێلاواردا نەمبینى بوو، چووہ سەر مینبەرەکە و ناوچاوانى مامە سیامى ماچکرد، ھەموو تەلەفزیۆنەکان ماچەکەیان بە پرونى گواستەوہ، باوہشە گەرم و گۆشینەکەى سەى ئەسلان چەپلە و ستایشى تری بەدواى خۆیدا ھینا. من ھێشتا دلنیانەبووم چى دەگوزەرىت، نەمدەزانى بۆ کوێ دەچین، کەمیک بە سەرسامى و کەمیک بە ترسەوہ تەماشای ئەو ئامیزانەم کرد، دەستم لەرزیکى لە ناکاوى تێدا بوو کە نەمدەزانى ھۆکەى چیبە. ئەو دیمەنە تووشى سەربوونیکى لە ناکاوى کردم، بەجۆریک ترسام دەبوو ھەر خێرا تەلەفزیۆنەکە خامۆشبکەم و لە ژوورەکە بڕۆمەدەری.

چەند پوژ دواى ئەوہ بەرنامەيەکی گشتى لە دێلاوار دەستى پیکرد کە نەخۆشخانەکان و زیندانەکان و سەربازگاكان و قوتابخانەکانى دەگرەوہ. ھەموو کەسیک لە دێلاوار دەبوو بەوہ پەرورەدە بیت کە رقى لە دوژمن بیت. نامیلکەيەکی بچوک بە سەر مامۆستای قوتابخانەکاندا دا بەشکرا کە بەرگی پێشەوہى نیگارێک بوو وەک نیگارى ئەو خەونە ترسناکە، پیاویک بە چەقویەکی درێژ سەرى کەسیکى سەبى پۆش لێدەکاتەوہ، لە ژێر وێنەکەدا بە خەتیکى شکاو و چرچ نوسرابوو، چۆن نەھیلین دوژمنان بمانکەن بە نیچیری خویان. کتیبەکە دەبوو رێنمايیکەرى مامۆستایان بیت تا قوتابیيەکان فێربکەن، کینە و تورەيى خویان ئاراستەى دوژمن بکەن و نەھیلن دووبەلى و دابران بکەوێتە ریزی خۆیانەوہ. لە ھەموو جیگایەک وانە و پانیلى ئاموژگارى و سیمینارى بەرچاو پرونى لەسەر دوژمن سازدەکرا... دوژمن...

دوژمن... وشه يهک که مروژف ده بوو له به يانییه وه له خه وه لده ستیت، تا کاتیک ده خه ویت سه دان جار بییستیت، بیئوه ی بتوانیت له روخساریکی دیاریکراودا کۆیکاته وه.

پوژیک له سهنته ری چاره سه ریه که دوو کورپی گه نچ ده رکه وتن که هه ردووکیان وهک یه کیان ده پوژی و وهک یه کیان ده خوارد و وهک یهک پیده که نین. به یه که وه ده پوژیستن و به یه که وه ده هاتن، هه میشه له پاره وه کاندایه یاسه یان ده کرد و به میهره بانی سلاویان له هه موو کارمه ند و فره مانبه ریکی سهنته ره که ده کرد. دوو روخساری پاک و فره شته ییان هه بوو، خویان وهک کورپی خانه واده ی نه جییزادان ده ناساند. وهک خویان ده یانگووت هاتبوون باسی دوژمن بۆ نه خو شه کانمان بکه ن. ناساندنی دوژمن بوو بوو به جو ره زانستیکی نوی، ماموستا و شاره زاکانی له مه کته بیکی تایبه ت کورسیکی کورتی چه ند پوژه یان ده بپی و به ناوی دوژمن تاسه وه داده مه زران. هه موو ده یانگووت ئەم ماموستایانه چاوی تایبه تی ده زگایه کی نه یین که حاکی سهر بازی دایمه زران دون. له پوژی یه که مه وه هه ندی له چاودیران ئاگاداریان کردمه وه، هه موو به هیمما و تانه وه ده یانگووت «ماموستا ئاگادار به، دیاریمان بۆ هاتووه له لای هه زره تی پاشا وه». ئاخۆ ئەم دوو کورپه گه نچه، سیخوپی ده زگایه کی تایبه ت بوون؟ نازانم... به لام پیکه نینیان هینده پاک بوو، خه نده یان هینده پر پوژنایی بوو، من گومانم لێ کردن، هه ر چیم ده روانی ئەو هه موو گه شی و روخوشیه له گه ل ئیشه که یاندا نه ده گونجا. دوو ماموستا که ئیشیان ئەو هه بوو نه خو شه کانی بیمارستان والیکه ن خه یالی خویان بخه نه سه ر دوژمنیک که ده بیت ئاماده بن پوژیک له پوژان روو به روو بۆیان بچه مه یدان. به لام نه خو شه کانمان خویان پر بوون له و وینه یه... پر بوون له و کینه یه... له و رووه وه هه موو گه یشتبووینه جیکایه ک ئیدی که س پیوستی به ماموستا نه بوو.

ثال مورد بوی گیزامه وه :

«دوو ههفته لهسه ریهک بالندهکامان راودهکرد، بپارماندابوو تا دهتوانین بالنده بکوژین ... تهقهکردن له بالندهکان خوشییهکی زوری تیدابوو، ئەو فیشهکانه‌ی دهمانتهقاندن، ترسی له شاردا بلاوکردهوه. سه‌ره‌تا واتینگه‌یشتم که نیازی ئیمه پاککردنه‌وه‌ی شاره له‌م بالنده‌غهربانه که سه‌ی ئەسلان دهیگوت نه‌خۆشی و ئافاتمان بۆ ده‌هینن. سه‌ی ئەسلان دهیگوت ئەم ته‌یرانه له شار و دارستانی دوژمندا گه‌وره‌بوون و دواتر به‌ره‌و دیلاوار به‌ریانداون تا دهرد و بیماری نه‌ناسراومان بۆ بگو‌یزنه‌وه. من و هاو‌ریکانیشم زۆر باوه‌رمان به‌ قسه‌کانی سه‌ی ئەسلان هه‌بوو. گه‌ر وانیه، بۆ ئەم بالنده‌ سالتیک له‌وه‌به‌ر له دیلاواردا نه‌بوون؟ ... هه‌ر ده‌بیت هاتن و دهرکه‌وتنیان له کاری که‌سیکی ناحه‌ز بیت، که هیچ نه‌بیت ده‌یه‌ویت دیلاوار ریه‌قه‌ باران بکه‌ن. به‌لام ئەرسه‌لانی مو‌فتی که‌ گه‌نجیکی گروپه‌که‌ی ئیمه‌یه رایه‌کی جیاوازی هه‌بوو، سو‌یندی ده‌خوارد که بالنده‌کان هه‌میشه هه‌بوون، به‌ دل‌نایسی که‌سیکه‌وه که راستی ده‌زانیت ده‌یگوت هه‌موو ئەو بالنده‌یه‌ی له مندالییه‌وه بینیه‌وه و هه‌رچییه‌ک ده‌باره‌ی تازه دهرکه‌وتنی ئەم بالنده‌ ده‌گو‌وت‌ریت ته‌نیا درۆی رووته. بۆقبۆقیله پنی گوت «ده‌مت دابخه، تو چوزانیت، دوژمن تازه ئەم بالنده‌یه‌ی نارده‌وه بۆ

دىلاوار، زۆربەيان تەيرى نەخۇشى مەمەدخەسارن، نەخۇشى خەتەرناكيان
پىيە، فېربە لە خۆتەو قسە لە قسەى سەرۇكدا مەكە». ئىستا ھەموو بە
سەى ئەسلانپان دەگووت سەرۇك، ھەر كەسىكىش بۇقۇقىلە پىنگووتبا
دەمت دابخە دەبوو دەمى دابخات.

بۇقۇقىلە و ھەندى لە كورانى تر ھىچ كات دەست لە بالندە كوژراو ھەكان
نادەن، بەلام من وانىم، من دەتوانم بالندەكان بكوژم و دەستىشان لىبىدەم.
من چىژىكى زۆر لەو دەبىنم سەيرى بالندەى كوژراو بكەم. بە پەنجە
پىلويان ھەلبەدەمەو و سەيرى چاويان بكەم، دەست بە پەرەكانياندا بەيتىم.
نا من بەر لەو ھى لەگەل باغەوانەكانى دىلاواردا بكەومە تەقەكرىن، ھىچ
كات نەمدەزانى ناو شار ئەو ھەندەى بالندە تىدايە، سەر درەختەكان پىر
لە ھەشارى نەيتى بالندە. پۇژى يەكەم من سى بالندەى جوانم ھەلگرت
بىيەمەو بۇ مال تا دايكم بىينىت من چ جورە تەيرىكم كوشتو، دەمزانى
دايكم ھەزى لە بالندەى جوانە، لە پىگا مامۇستا سىمكو سەوھەيى
دراوسىمان منى بىنى و گووتى «عاسمان، عاسمان ئەو چىيە. واى چ
جوانن، باوكەرۇ، ئەو ئەم تەقەنەى ئەمرو ئەم شتە جوانەى بە دواو
بوو؟ دەى دەستى راوكەرى خۇشبىت، كوپە گەر بالندەى وا جوانت
دەستكەوت بۇم بەيتە، من بە پەرەكانيان تابلۇ و شت دروستدەكەم ...
و ھى خالق .. برا پۇ لەو رەنگانە، دە وەرە پۇحت دەرەنەچىت». وشەى
ئاسمان لە دەمى مامۇستادا و ھەا شىرىن بوو، دواتر ھەر كاتىك وشەى
ئاسمانم بەكارھىتايت، ھەر بە تۇن و دەنگى ئەو گووتوومە «عاسمان،
و ھى عاسمان، و ھى خالق». بالندەكان و ھەا سەرساميان كرىبوو، من خۇم
باوهرم نەدەكرد كەس ھەيت بە جوانى بالندەيەكى مردوو وا بکەويتە
جۇش و خرۇش. نەمدەزانى مامۇستا دەيەويت چى بکات، بەلام پۇژى
دواتر كە نزىكى دوازە بالندارى كوژراوم بۇ بردەو، لە ھەوشى مالدا
رايگرتم و گووتى «پەرى بالندە نرخی خۆى ھەيە، من چەند سالا بىر

لە دروستکردنى بالەندەيەكى گەورە دەكەمەووە كە پەرەكانى لە پەرى
 ھەموو بالەندەكانى دونيا دروستبوويت، نانا باوكە گيان تۆ دەليت چى، لە
 شويتىكى بەرباران داينانيم، دەيخەمە قەفەزىكى شوشەو، لە شويتىكى زۆر
 تايبەت ھەليدەگرم، دەمەويت شتيك بيت بيت بە ڕەمزی دىلاوار». من
 ھەر تينەگەيشتم ماموستا سەمكو سەھەيب دەيەويت چى بكات، بەلام من
 پوژانە دەيان بالەندەى كوژراو و جوانم بۆ دەبرد، ئەو ژنەكەى زۆر جوان
 بوو، ھەمووش دەيانگووت دلييسى ليدەكات، بەردەوام لە ھەوشەكەدا
 رايدەگرتم و نەيدەھيشت بچمە ژوورى، يەك يەك سەيرى تەيرەكانى
 دەکرد و دەيگووت «وہى قوربانى خالق... وہى دايە پۆ، ئەو چيبيە ...
 سەير سەير ئەو ڕەنگە، تو شەرەف فەنان ھەيە ڕەنگى وا دەر بهيتت ...».

من و تەنەچيبيەكان لە ھەموو گەرەكەكاندا راوہ بالەندەمان کرد. سەى
 ئەسلان مەبەستى بوو خەلك گويان بە دەنگى گوللە و شريخەى دەستريژ
 رايتت. دەيگووت دەيت دىلاوار لە خەو ھەستت. دەيوست تەنەگەكان
 زرمە و نالەيان بيت.

كە سى وينەى پياوہ ناديارەكە لە شاردا بلابووووە، ئيتر وەزيفەى ئيمە
 گورانى بەسەردا ھات. ئەو پوژە سەى ئەسلان كۆبوونەوہەكى گەورەى
 پيكردين، ئەمجارە لە برى مالە ھاوينەكەى خۆى، ھەموومانى بانگھيشتى
 ھۆلى كۆبوونەوہكان کرد لە ناوہراستى شاردا. ئەو كات بۆقوبقيلە بە
 ڕەسمى بووبوو بە بەرپرس و سەرپەرشتياري ئيمە. ئەو لە ھەوشى مالى
 خوياندا ريزيكردين و گووتى «ئيمە وەك تاقميك جەنگاوەر كە ٻروامان
 بە عەقيدەيەك ھەيە، بە ٻويشتنيكى مەحكەمى سەربازي، ريز دواى ريز
 و بە نەزمى سوپايەكى پيخراو، لەسەر ئاوازی سرودى «دىلاوار ئەى
 سەر زەمىنى شيران» دەيت بچينە ناو ھۆلى كۆبوونەوہكە». ھەرواش
 بوو، زۆربەى تيبەكان بەوجۆرە و بە مارشى سەربازي چووينە ناو

هه‌وله‌که. کۆبوونه‌وه‌ی ئه‌مجاره‌ له‌ گۆردبوونه‌وه‌ی هه‌یزیک‌ی رێک‌خراو ده‌چوو، خه‌لکانیک‌ که‌ یه‌ک ب‌روا و یه‌ک ئامانج‌ کۆیانده‌کاته‌وه‌. سه‌ی ئه‌سلان چ قسه‌یه‌کی تازه‌ی پێ نه‌بوو، من له‌ کاتی قسه‌کانیدا ملم خستبووه‌ ناو یه‌خه‌ی کراسه‌که‌م و ده‌مویست که‌س سه‌ره‌نجم نه‌دات که‌ گوێ ناگرم. به‌ تيله‌ی چاو یه‌ک یه‌ک ته‌ماشای باغه‌وانه‌کانم ده‌کرد، هه‌موو به‌ جوړیک نو‌ق‌می گو‌ی‌گرتن بوون، وه‌خته‌بووم خۆم ب‌ده‌م به‌ فه‌وتان و قاقا پێیکه‌نم. سه‌ی ده‌ستیک جلی سه‌ربازی کۆنی له‌به‌رکردبوو که‌ ده‌یگووت جلی چه‌نگاوه‌رانه‌ی باوکی بووه‌، به‌ ده‌نگی به‌رز هاواریده‌کرد که‌ له‌ زه‌مانی باباپیرانمانه‌وه‌ تا ئه‌م‌رۆ هه‌مان جل و هه‌مان فه‌رمان چاوه‌رێمانده‌کات. بێینی سه‌ی ئه‌سلان له‌و جلانه‌دا زۆر پێکه‌نیناوی بوو، دیاربوو باوکی له‌ خۆی کورت‌تر و ب‌چ‌کۆله‌تر بووه‌، جله‌کانی له‌ به‌ر ئه‌ودا وه‌ها ته‌سک و کورت بوون، ده‌ترسام قۆپچه‌کانی ب‌ه‌رپێت و بدات به‌ ناو چاوی که‌سیکدا. ئه‌و سه‌ی وینه‌که‌ی به‌ ده‌سته‌وه‌ گرتبوو و رایده‌وه‌شاند و ده‌یگووت «ئه‌م تاوانبارانه‌م بۆ بدۆزنه‌وه‌... هه‌یج که‌سیک جیمه‌هێلن له‌مانه‌ ب‌چیت، هه‌ر که‌سیک، هه‌ر به‌شه‌ریک له‌مانه‌ چوو، بێگرن و کارتانه‌بیت... دیلاوار هه‌یج پوژیک وه‌ک ئه‌م‌رۆ له‌ مه‌ترسیدا نه‌بووه‌». من که‌ سه‌ی ئه‌سلانم له‌و جۆش و خروشه‌دا ده‌بینی وه‌خت بوو ده‌مدايه‌ قاقای پێکه‌نین. راستی نه‌مه‌ه‌زانی شته‌کان چه‌ند خه‌ته‌رن، گه‌ر بمزانیایه‌ چه‌ند خه‌ته‌رن پێته‌ده‌که‌نیم. پوژی دواتر ئیتر پێته‌که‌نیم، مه‌گه‌ر شه‌وان دره‌نگ له‌ به‌ر خۆمه‌وه‌ خه‌نده‌یه‌کم ب‌گرتایه‌.

نا ... که‌سمان له‌و باوه‌رده‌ نه‌بووین ب‌که‌وینه‌ راوێکی وا بێوچانه‌وه‌. له‌ که‌مپی شینواوه‌ من ده‌مزانی بۆ شه‌ری راسته‌قینه‌ په‌روه‌رده‌مانده‌که‌ن، به‌لام له‌وی هه‌یج دیار نه‌بوو، دل‌مان خوشبوو که‌ ته‌نیا بۆ دۆخی تایبه‌تی و بۆ حا‌له‌تی مه‌ترسی خۆمان ئاماده‌ده‌که‌ین، چه‌نگاوه‌ره‌کان له‌گه‌ل یه‌کدا ده‌یانگووت «شته‌که‌ بۆ روژی ته‌نگانه‌یه‌، نه‌ با جه‌نگ یه‌خه‌مان ب‌گرت، تا

گەر شتېك قەوما دەست و پى سېى نەبىن». نە من و نە هېچ جەنگاوەرىكى تىرى كەمپەكە چاوەرپىي جۆرە رۆژىكى لەو جۆرە نەبووين. دەمانزانى ئىمە بووینەتە جەنگاوەر، بەلام بچىن بۆ جەنگى راستەقىنە، نا... باوەرمان بە شتى وەها نەدەکرد.

بۆ رۆژى دوايى كورپى بەقالەكەى غەقارىيى «بۆقبۇقىلە»، لە پاسىكدات هات بە دواماندا و يەكى سى وینەى داينى و گووتى «ئەووە كابراى سەگبابى ناو خەونەكەيە، لە خوشك و دايكى بەم، با ئىمەش پياوبىن و بگەرپىين و بیدۆزىنەو، لە ئەژدادى بەرىن». ئەووە هەمان ئەو وینانەبوو كە دوینى سەى ئەسلان بە تورپەییەووە رايدەووەشاند. هەموو بە گومانەووە سەيرى وینەكانمان كرد و لەوهدا رىكبوووين كە وینەكان لە كابراى ناو خەونەكانمان ناچىت. بەوهدا من ئەسلەن خەونەكەم نەبىنيوو، ئەسلەن نەمدەزانى ئەو كابرايە چ جۆرە دەعبا و دەعجانىكە، مكور و بىترس گووتم «راستتان دەویت، ئەم رەسمانە لە فايەقى پورە شەمسەم دەچىت تا لەو كەسەى دیتە خەوى من». هەموو لاقرتیمان دەکرد، تانە و توانجمان دەدا، پێدەكەين، بە گالتە دەستمان بۆ رېيوار و خەلكى سەر شۆستە و شەقامەكان دريژدەکرد، دەمانگووت «وێى وەى ئەووە چەند لەم وینەيە دەچىت، بابىگرين... شتەكان هەمووى لە گالتەووە دەستى پىكرد، لە پىكەننەووە. تا بۆقبۇقىلە گووتى «گوپىگرن، وینەكان ئەسلەن گرنىگ نىن، وینەكان بخەنە قوونتانەووە، من خۆم هەشت مانگى رەبەق لەسەر سنوورەكان بووم، هەشت مانگى رەبەق، دەزانم كى لە دوژمن دەچىت و كى لە دوژمن ناچىت. خۆم بىنيوم... زۆريان دەناسمەووە. ئىستا دەچىن بۆ باشوور، بۆ دىلاوارى رەش، هېچ كەسىك ئەم ئىشە بە گالتە نەگریت. سەيربەكەن ئەمرى هەموو شتېكمان پىيە، بۆمان هەيە ئەووەى گومانى لێدەكەين بىگرين و وەك قاز و قەلەمون سەربىرپىن... ئەووەتا، ئەووە ئەمرى سوپاسالارى دىلاوارە. بە ناموسى دايكەم درۆ ناكەم، ئەووەتا... بە مۆر

و ئیمزای خۆیه‌وه، له‌مڕۆ به‌ دواوه‌ که‌س بالنده‌ نه‌کوژیت... ئیتر ئیشی
باشترمان هه‌یه‌».

له‌ دوازدەمی نیوه‌ڕۆدا به‌ خۆمان و چه‌که‌کانمانه‌وه‌ له‌ دیلاواری ڕه‌ش
دابەزین، له‌ جیگایه‌ک فولکه‌ی غه‌واره‌کانی پنده‌لێن. نزیکێ دوو سه‌عات
له‌ به‌ر خۆردا وه‌ستاین، هه‌موو هه‌ستمان به‌ گه‌رمایه‌کی زۆر ده‌کرد،
بۆقبقیله‌ په‌ڕۆیه‌کی ڕه‌شی به‌ستبوو به‌ ناوچاوانییه‌وه‌، زیره‌یه‌کی زیوی
له‌ مه‌چه‌کییه‌وه‌ ئالان‌دبوو، تیره‌نده‌زێکی درێژ و یه‌ده‌ک خ‌ری خ‌ستبووه‌
سه‌ر شانی، ئیمه‌ش هه‌موو تفه‌نگی خۆمان پێ بوو، من ته‌نیا چاویلکه‌ له‌
چاوی ناویان بووم که‌ هه‌تاوی نیوه‌ڕۆ زۆر ئازاری چاوی ده‌دام.

فولکه‌ی غه‌واره‌کان شوینێکی پیس و ناخۆشه‌ که‌ چوار ده‌وری به‌
دوکانی ته‌نه‌که‌ و که‌پری ورده‌واله‌فروش گیراوه‌، من‌دالانی پێخاوس و
گاوگۆلکی به‌ره‌لا و قاز و مریشکی ماله‌ هه‌زاران به‌رده‌وام به‌ شه‌قامه‌که‌دا
دین و ده‌چن. زۆرینه‌ی ئه‌و ئوتومبیلانه‌ی ڕوو له‌و فولکه‌یه‌ ده‌که‌ن، پیکابی
کۆنن که‌ باری کاله‌ک یان شووتییه‌ کۆله‌یان پێیه‌ و له‌ چوارڕیگاکه‌دا
ده‌هه‌ستن تا ک‌پ‌یاریک په‌یدا بکه‌ن، ئه‌وه‌ی منی توره‌ده‌کرد زۆری بالنده‌
پیره‌کان بوو که‌ ده‌مبێنی به‌سه‌ر ئاسمانی فولکه‌که‌دا به‌ خاوی و ماندویتی
ده‌فرین، یان ئه‌و سه‌گه‌ گه‌ڕۆلانه‌ی دیاربوو من‌دالان شه‌که‌ت و زامداریان
کردون. نزیکێ دوو کاتژمێر له‌ویدا وه‌ستاین، می‌ش و مه‌گه‌ز به‌ جۆریک
زۆربوون، من هه‌ستمده‌کرد گه‌ڕ ڕۆژیکێ ته‌واو له‌ویدا بم چاوم له‌ گلینه‌
ده‌رده‌هێتن. هه‌وا وه‌ها سه‌نگین بوو، هه‌موو هه‌ستمانده‌کرد ده‌بێت شتیک
بکه‌ین تا که‌میک ژیا‌نی ئه‌م جیگه‌ مه‌نگه‌ بجو‌لێت، هه‌موو ئه‌و گه‌ره‌که‌
له‌ گێژییه‌کی سه‌یردا ده‌ژیا ... دوا‌ی سه‌عاتیک خه‌لکی زانیان که‌ ده‌بێت
لێمان بترسن، وورده‌ وورده‌ ده‌ستمانکرد به‌ وه‌ستاندن خه‌لک و پشکنینی
شوناسنامه‌کانیان، بۆقبقیله‌ خۆی سه‌ره‌رشتی هه‌موو شتیکێ ده‌کرد،

خەلكى زۆر بەمبۆرە پرس و راگرتنە رانە ھاتبۈۈن، ھەموو بە گومان و تورەيىيە ۋە سەيرىيەندە كەردىن. بۇقۇقىلە گوۋتى «ئەم باۋەھىزانە لىمان ناترسن بابچىنە ژوورى». ھىدى ھىدى خۇمان و پاسەكەمان فولكەى غەۋارەكانمان بەرەو ناو كۆلانەكان بەجىھىشت.

ناو كۆلانەكانى دىلاۋارى رەش ھەر تەسك و تارىك نىن، بەلكو مەخلوقات و خەلكىكى تىدان پىندەچىت لە پۇژىكەۋە ھاتوون ئىدى ئەو كوچانەيان جىنەھىشتىت، مۇن و تورە، ۋەك غەزەبى خۇدا سەيرى ئىمەيان دەكرد... ھەموو لە گوماندا بوۋىن، ھەمووچاۋەروانى شتىك بوۋىن. مەن ۋەك پۇژانى پىشۋوتر ھەلگرتنى تەنگەكە ئەزىتى دەدام، ھىشتا ھەر چاۋم لە ئاسمان بوو بۇ سەيرى بالندەكان، گەر بالندەى ناۋازەم بدىيايە دەمويست تەقەى لىبكەم. بەلام بۇقۇقىلە دەيگوت ئەمرو تەقەكردن لە بالندەكان قەدەغەيە، دەبىت خەلك بزەنن بە دۋاى كەسىكدا دەگەرىن.

بۇقۇقىلە رقى لە خەلكى ئەم گەرەكانە بوو، دەيگوت «بىئەسل و فەسلن» «كەس نازانىت چىن» «دز و چەتە و گىرفانېرن» «فەسادى دىلاۋار ھەموو لىرەۋە دىت» «ژنە ساغەكەيان بە پوپىيەكى كۆن دايدەكەنىت» «ئەسلەن زمانى ئىمە باش نازەنن». كە ئەو شتىكى بگوتبايە نەدەبوو ئىمە ھىچ بلىنن، گەر بمانگوتايە «بۇ؟ چۆن؟» يان «ۋانىيە؟». دەيگوت «ئەدەبىسز كەى فىرى زەبەت و رەبىتى نىزامى دەبىت؟». لە پشۋوۋەكاندا پەرۋكەى ناۋچاۋانى دەكردەۋە و دەيگوت «خۇا شوکور، بەس نىيە ئىمە خەلكى گەرەكى غەفارىن، گەر لىرە لەدايكبوۋىنايە چىمان بگردايە، ئەمە كەى شوۋنە... ئەم پىس و چەپەلانە كەى بەشەرن، بە دەست مەن بىت ھەموو ئەم ناۋە دەسوۋتىنم». عادەتى بوو زۆرەى كات يان پەرۋيەكى بە ناۋچاۋانىيەۋە دەبەست يان كلاۋىكى مەكسىكى زلى دەكردە سەرى، ھەر كات پەرۋكەى لاگردايە يان كلاۋەكەى بەرزبگردايەتەۋە دەترانى بۇ ناۋيان

ناوه بۆقبقیله، لووتیکی سووری زلی هه‌بوو، چه‌ناگه‌یه‌کی کورت، ده‌میکی ته‌پیو، جووتیک چاوی زه‌ق و ناو‌چاوانیکی ده‌رپۆقیو. ناو ده‌می دوو ریز ددانی وه‌ها مه‌حکه‌می تیدابوو، ده‌یتوانی گۆشتی گا به‌ ساغی وه‌ک بنیشت بجوینت. من له‌ هیچ شتیکدا به‌غیلیم پی نه‌ده‌برد، له‌و که‌لبه‌ تیزانه‌یدا نه‌بینت که‌ خۆی زوو زوو پیشانی‌ده‌داین و ده‌یگوت «دامناوه‌ که‌ شه‌ر هه‌لگیرسا، قور‌قور‌اگه‌ی دوو سینه‌کی پینه‌لدرم».

له‌ ناو کۆلانه‌کاندا هه‌ستمکرد بۆقبقیله‌ش دوودل و نا‌ئارام بوو، نه‌یده‌زانی چی بکات، نه‌یده‌ویست پۆژی یه‌که‌می خزمه‌تی راسته‌قینه‌ی له‌ سوپای باغه‌وه‌انه‌کاندا وه‌ها پوچ بینت، چه‌زیده‌کرد شتیک بکات سه‌ره‌نجی سه‌ی ئه‌سلان و ئیمه‌ و هه‌موو خه‌لکی رابکیشیت. من زۆر سه‌یرمه‌کرد، ده‌مویست تیگه‌م بیر له‌ چی ده‌کاته‌وه‌، که‌ هه‌ستیده‌کرد من سه‌یریده‌که‌م پروم ده‌کرد به‌ولاوه‌، به‌لام خۆی وریا و به‌خه‌به‌ر بوو، هه‌موو جاریک مچی ده‌گرتم و ده‌یگوت «هیی، ئه‌وه‌ سه‌یری چی ده‌که‌یت». هه‌میشه‌ وابوو، من هیچم نه‌ده‌گوت و ئه‌ویش هیچی تری نه‌ده‌گوت. هه‌ستمکرد تا زیاتر بچینه‌ ناوه‌وه‌، ئه‌و هه‌ست به‌ ترس و خنکان ده‌کات، مێشه‌کانی فولکه‌که‌ هه‌ر به‌دوامانه‌وه‌ بوون، تا ده‌هات زیادیشیان ده‌کرد، له‌ هه‌ندێ جیگادا مامر و جوجکی به‌رمالان وه‌ها زۆربوون، نه‌مانده‌توانی برۆین، بۆقبقیله‌ و کوره‌کان به‌ تور‌ه‌یه‌وه‌ شه‌قیان له‌ هه‌ر مامر و مراوییه‌ک هه‌لده‌دا، به‌هاتبایه‌ته‌ به‌ر قاچیان. له‌ کوچه‌یه‌کدا بۆقبقیله‌ له‌ خۆیه‌وه‌ به‌سه‌ریدا هات و پیاویکی ره‌شتاله‌ی باریک و موو کورتی گرت، که‌ سه‌ری تۆزیک له‌سه‌ری پیاوی ناو وینه‌که‌ ده‌چوو. پیاوه‌که‌ ترسیکی کتوپ‌ر گرتی، نه‌یده‌زانی ئیمه‌ چیین و کیین، تهنه‌نگه‌کانی شانمان و نیگا‌کانمان دوودلیانکردبوو. چه‌ند جار پرسى «ئیه‌وه‌ چیین؟ ئیه‌وه‌ کین؟». که‌سمان نه‌مانده‌ویست وه‌لامی به‌دینه‌وه‌، خوشمان نه‌مانده‌زانی ئیمه‌ کیین، به‌لام کابرا بیده‌نگ نه‌ده‌بوو، ده‌یپرسی و کۆتایی نه‌ده‌هینا، تا بۆقبقیله‌ به‌ هه‌موو هیزى خۆی، مشتیکى

توندى كيشا به دهמידا. پياوه كه كه ميک گيژبوو، تاليكى باريكى خوين به لای ليويدها ته خوار، ترسيكى زور په پييه چاوى، پهنگى وهها په پرى دهتگوت پهنگى مردوانه... بوقبوقيله، بهكره دريژى بانگكرد كه كردبووى به هاوكارى دهسته راستى خوى و وينهكهى دايه دهستى و گووتى «جوان سه پريكه، له وينهكه ناچيت؟». بهكر له هه موومان لوقن و باريكتر بوو، لووتينكى منگنى دريژى هه بوو، يه كه مين دروژنى سهر زهوى بوو، هه زار سويندى ده خوارد تا درويهكى مفتى خويت به سهردا ساغبكاتوه، ئه به درو گووتى «بهلى له خوى دهچيت... ههر عهينه خوى، به موو جياوازيان نيه». دواى ئه وه يه كه يه كه هه موومانى بانگكرد و پرسى «له خوى دهچيت يان له خوى ناچيت؟». هه موو سهرمان له قاند و گووتمان «بهلى له خوى دهچيت». منيش سهرم له قاند و به ساردى و دوو دلييه وه گووتم «ئا ... وايه، توژيك له وينهكه دهچيت». گهرچى درؤمده كړد، به لام بويرى ئه وه نه بوو دژى هه مووان بوه ستمه وه، من دوو دل بووم، به لام ده مويست زوو ئيشه كه مان ته واو بيت و بگه پرينه وه بؤ ماله وه ... نه مده ويست شتيك بكم بيمه لاقرتى و گالته جارى كوربه كان. به فهرمانى بوقبوقيله گه مارؤى پياوه كه مان دا و ده ستمان به ست و ده ممان به ست و خستمانه ناو پاسه كه وه. ئه وه يه كه مين كه س بوو، بيگرين، يه كه مين ده سته كه وتى بچوكى تپيه كهى ئيمه بوو. كه پياوه كه يان خسته ناو پاسه كه وه، ئيتير دلنيا بووم ده گه پرينه وه بؤ مالى، دهچينه وه بؤ لای دايكمان، من خوش حال بووم كه به گرتنى ئه وه پياوه، هه موو هه ستيانكرد پوژيگى گرنگ و پر كاريان ته يكردوه. گهر كه سمان نه گرتبايه ناو ميندى ده يكوشتين، هه موو هه ستمانكرد گرتنى يه كيك چ سهر گه رميه كهى زورى تيدايه، چون ده توانيت پوژه كه مان پر مانا و ئيشه كه مان خوشبكات... له ناكاو هه ستيكى قولى ئاسووده يى و سوو ده خشى كه وته سهر روخسارى هه موو جهنگاوه ره كان. هه موو ئاسووده بووين... كامه رانييه كهى نهينى كه وتبووه سهر روومان.

دەمانزانى شتىكى گرنگمان كىردۈ، شتىكىمان كىردۈ كە دۈينى نەماندەتوانى
يىكەين... يەكەمجار بوو ھەستمان بە بوونى راستەقىنەى خۇمان دەكىرد،
خۇمان دەناسى ... «باغەوانەكانى دىلاوار».

بۇقۇقىلە دۈاى دە دەقىقە ھەرمانىدا بگەرىينەۋە، ھەموو خىرا سوار
پاسەكە بووين و خۇشحال بووين كە يەكەم پۇژمان تىپەپاندۈە. بەلى
باغەوانەكانى دىلاوار ۋەھا دروستبوو. مەن ئەو كاتىش ھەر ھەزەمدەكىرد
بگەرىمەۋە بۇ پۇژمانى رابوردو و نىشانە لە بالندەكان بگرم، بەلام چىتر
جەنگ دەستى پىكردبوو... لە جەنگىشدا مەرۇف دەبىت تەنبا نىشانە لە
مەرۇف بگرىتەۋە.

گەرچی من لهوانه نیم عاشقی هیچ جیگایه ک بم، به لام شکوی ئه و شوینه،
 ئه و تیشکه تایبه تیانه ی له هیچ شوینیکی تر دا نایییم. ئه و ستوونه گهره و
 ئه ستوورانه ی بنمیچه نه خشداره کانی راگرتوو، ئه و کاشیه رهش و سپییانه ی
 شکویه کی کلاسیکیان به هه موو جیگا که به خشیوه ... پیکرا، گیزمده که ن.
 شه به نگی جوانیه که ده بییم، که نازانم سه ر به چ سه رده میکه، ده مه ویت
 ته نیا بوه ستم و له زهت له م گیزییه بییم. ده نگی موسیقیایه کی ئارام له
 جیگایه که وه دیت، موسیقیایه که پیشتر گویم لی نه بووه، به لام ئیجگار هینم و
 ئاسووده به خشه، به جۆریک خواستی ملکه چییه کی قوولم تیدا دروستده کات.
 ده زانم لیره دا پیاویک هه یه کتیه کان ده بات بیانخاته به ر روناکی، بیانخاته
 به رده م با تا نه خنکین. پی ده نیمه ناو نیسته جیکه ی ئه و، خوی به ره و پیرم
 دیت، ده زانیت ئه مجاره زور ورد له هه ر شتیکم روانیوه، ده زانیت تووشی
 شوکیکی نهینی بووم، ده زانیت ئه و موسیقیایه لاوازتری کردوم. ده زانم له
 ناخی دلدا وه که گنجیکی ساویلکه و گیروده ده میینیت که دل و دروونیکی
 خراپم نییه، به لام ده زانیت ناتوانیت رزگارمبکات. ده یه ویت ئه و چاوه روانیه
 له مندا دروست نه ییت، وه که فریاد رهس سه یریکه م... به لکو ته نیا پیریکه له
 ناو موزه خانه یه کدا... پیریکه ده زانیت دیلاوار له کوپوه هاتوو و بۆ کوپ
 ده چیت. به کتیه که ی ده ستییه وه که وه که هه میشه به سنگه وه گرتویتی، به

دهنگی به‌رز پێمه‌ده‌لێت «فه‌رموو ... فه‌رموو. ده‌بینیت، ده‌بینیت. من سی پۆژه چاوه‌پوانی تۆم. ب‌روانه‌ دونه‌یا چۆنه‌، ئیستا من دوو جو‌ر ژیا‌ن ده‌به‌مه‌پێوه‌، ژیا‌نی شه‌وم شتی‌که‌ و ژیا‌نی پۆژم شتی‌کی تر، ک‌ی ده‌ی‌گووت به‌هنامی پ‌یر وای به‌سه‌ردیت». من هه‌سته‌ده‌که‌م پ‌رو‌فیس‌و‌ر ده‌زانیت من چ سه‌رگه‌ردانم، ده‌زانیت ب‌یه‌یز و لاوازم، سه‌رده‌نه‌وینم و وه‌ک قه‌رزدارێک به‌ ده‌نگی‌کی ک‌ز ده‌لێم «جه‌نابی پ‌رو‌فیس‌و‌ر، هاتووم پ‌یتان ب‌لێم، که‌سی‌کم ب‌ده‌نی له‌گه‌ل خۆمدا ب‌یه‌م بۆ ئه‌و جی‌گایه‌ی کا‌ری ل‌ی ده‌که‌م تا ب‌یکه‌م به‌ هاو‌کا‌ری خۆم... چه‌ند پۆژه ب‌یرده‌که‌مه‌وه‌، من ه‌یچ جی‌گا و پ‌ی‌گایه‌کم نییه‌، ته‌نیا ئه‌و پ‌ی‌گایه‌ شک ده‌به‌م ب‌توانم کومه‌ک به‌ قوربا‌نییه‌کان ب‌که‌م، که‌سی‌ک له‌گه‌ل خۆمدا و له‌ شو‌ین کا‌ره‌که‌مدا حه‌شا‌رده‌م، هه‌ر ئه‌وه‌م بۆ ده‌کریت». پ‌رو‌فیس‌و‌ر ده‌لێت «هه‌له‌هاتوو‌ه‌کان پۆژ به‌ پۆژ زیاتر ده‌بن... تو نایان‌بینیت، هه‌ستی‌ان پ‌ی‌ناکه‌یت؟». مۆسیقا ه‌یمنه‌که‌ زو‌ر کا‌رم تیده‌کا‌ت، ده‌مه‌و‌یت ب‌یده‌نگ‌ب‌م و گو‌ی‌ب‌گ‌رم، به‌لام ده‌زانم کا‌ری وا ب‌یشه‌رمییه‌، ده‌زانم پ‌رو‌فیس‌و‌ر مۆسیقا‌که‌ وه‌ک ئاهه‌نگی‌ک ده‌بینیت که‌ پ‌و‌حی مۆزه‌که‌ په‌خشیده‌کا‌ته‌وه‌، وه‌ک نه‌غمه‌یه‌کی نه‌ینی که‌ له‌ ک‌و‌ی ئه‌م ته‌لاره‌وه‌ هه‌لده‌ستیت. من به‌ ناچاری ده‌لێم «جه‌نابی پ‌رو‌فیس‌و‌ر پۆژانه‌ خه‌ل‌کی نو‌ی د‌ین بۆ شتی‌خانه‌که‌مان، پۆژانه‌ دی‌لاوار ماندوو‌تر ده‌بیت». من ده‌مه‌و‌یت زو‌ر له‌گه‌ل پ‌رو‌فیس‌و‌ر دا‌بنیشم، هه‌سته‌ده‌که‌م پ‌رسیارم زو‌ره‌، پ‌رو‌فیس‌و‌ر له‌و که‌سانه‌یه‌ که‌ سه‌یری چاو‌ت ده‌کا‌ت، ده‌زانیت چ نیازیک‌ت هه‌یه‌. ده‌لێت «تو ئیستا ده‌بیت هه‌موو ه‌ی‌زی خۆت ب‌خه‌یته‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌سی‌ک پ‌زگا‌ربه‌ک‌یت. پ‌زگا‌رکردنی ئینسانیک ئاسان نییه‌، شه‌و و‌ه‌ره‌ بۆ مه‌یدانی ماسی فرو‌شان. من د‌یم و له‌و‌ی که‌سی‌ک ده‌ده‌می که‌ چه‌کداره‌کان به‌ دوا‌یدا ده‌گه‌رێن. ده‌بیت زو‌ر ئاگا‌ت ل‌یتی بیت... ئه‌وه‌ ئه‌مانه‌تی ئیمه‌یه‌ له‌ گه‌ردنی تودا».

پ‌رو‌فیس‌و‌ر نایه‌و‌یت کا‌ت زو‌ر به‌ فێر‌و‌ب‌دا‌ت. نایه‌و‌یت زو‌ر له‌ من نزیک ب‌ی‌ته‌وه‌، نایه‌و‌یت له‌وه‌ زو‌ر‌تر ب‌یناسم و ب‌مناسیت. ئه‌مجا‌ره‌ به‌ پ‌و‌ش‌نی

ده‌بینم که شکوی خوی و شکوی موزه‌خانه که یه‌ک شتن. هه‌سسته‌که‌م
 سه‌رسامیم به موزه‌خانه‌که، سه‌رسامیم به‌م کتیب‌خانه گه‌وره‌یه، سه‌رسامیم
 به‌و ده‌یان هزار کتیب‌یه که که‌س نایان‌خوینیت‌ه‌و، سه‌رسامیم به‌ه‌ندازه و
 هه‌فسونی هه‌م ته‌لاره بی‌وینه‌یه، به‌م جوانیه نه‌ینیه‌ی له‌م شوینه‌دا هه‌یه، ته‌نیا
 در‌یژ‌کراوه‌ی سه‌رسامیم به‌م پی‌اوه بچک‌وله‌یه که سه‌یرمه‌کات و به‌چاو
 پیمده‌ل‌یت «نیستا تو هه‌موو شتیک ده‌زانیت... هه‌موو شتیک». نیکا‌کانی پرن
 له‌ بیباکی یه‌ک‌یک له‌ راستیه گه‌وره‌کان تیگه‌یشته‌و، وه‌ک هه‌و‌یه به‌چاو
 یه‌ک‌جار و بۆ هه‌تا هه‌تایه ده‌رمبکات، وه‌ک هه‌و‌یه بلی برۆ به‌ناو دوزه‌خدا
 سه‌فه‌ربکه و بسووتی و وه‌روه. من هه‌ست به‌به‌تالی و ترس ده‌که‌م،
 هه‌ست به‌بیمانایی ده‌که‌م. نامه‌وینت به‌پروفسور بلیم «هه‌ست به‌گونا‌ه
 ده‌که‌م»، به‌لام هه‌ست به‌گونا‌ه ده‌که‌م، نه‌له‌ به‌ره‌ه‌و‌یه که نیکا‌رکیشه‌کانم
 دوزیه‌و، به‌لکو له‌ به‌ره‌ه‌و‌یه له‌ نه‌ینی لاوازی خوم تینا‌گه‌م، هه‌موو شتیک
 ده‌مبات و منیش جگه له‌و‌یه له‌گه‌لیدا برۆم چاره‌ی ترم نییه. من خوم له
 به‌رده‌م یه‌ک پنگادا ده‌بینم، یه‌ک ریگا و هیچی تر... هه‌ست به‌گونا‌ه ده‌که‌م،
 چونکه دل‌نیام ده‌بیت به‌و ته‌نیا ریگایه‌دا برۆم.

پروفسور ده‌زانیت، من هه‌رچی‌یه‌ک ده‌که‌م له‌ ترسنوکی‌مه‌وه ده‌یکه‌م،
 ده‌زانیت وه‌ک هه‌موو خه‌لکی تر جگه له‌ باوه‌شی به‌ماله‌که‌م جیگایه‌کی ترم
 نییه خومی تیدا بشارمه‌وه، ده‌زانیت رقم له‌ خیزانه‌که‌مه، ئاسان هه‌و‌یه له
 چاو و هه‌ناسه و ده‌نگدا ده‌خوینیت‌ه‌و، ده‌زانیت من هه‌رفیکم له‌ چیرۆکی
 دانیال بۆ مامه‌ سیام نه‌گه‌یراوه‌ته‌وه، چونکه ده‌زانم تیی ناگات، ده‌زانم
 لووتبه‌رزیه‌کی زانستی تیدایه‌ گالته‌ی به‌و چیرۆکه‌ بیت، نامه‌وینت به‌من و
 پروفسور و دانیال و میژوو پینکه‌نیت. به‌لام پروفسور ده‌شرانیت که من
 ناتوانم جگه له‌ ملکه‌چی و ملکه‌چی و ملکه‌چی زیاتر هیچی تر پیشک‌ش به
 دونیا بکه‌م... ده‌زانیت له‌گه‌ل هه‌موو هه‌و‌یه ترسنوکی‌یه‌شدا، هیوایه‌کی بچوکم
 تیدایه، ده‌توانم یه‌ک‌یک پر‌گار بکه‌م. هه‌تا مرو‌فی ترسنوک و کویله‌ش ده‌توانیت

مرۆڤێک پزگاریبکات ... ڕهنگه پروفیسۆر وای بیری لێ کردبێتهوه، ڕهنگه ئهوه به دوا هیوا بزانیته بۆ من، یان بۆ دیلاوار، یان بۆ تهواوی ئادهمیزادانی دونیا. دانیایه من قارهمان نیم، دهزانیته بهشی هههه زۆری خهڵک قارهمان نین، به جۆریک سهیرمهدهکات وهک بلیته «غهم مهخۆ، دیلاوار قارهمانی تێدا نییه، تا تو قارهمان بیت». من که سهیری ئهم تهلاهه گهورهیه دهکهم، سهیری ئهو میژووه گهورهیه دهکهم که پاراستویتی، سهیری ئهو جهسته پیره دهکهم، بیری ئهو شهوه دهکهمهوه که لهو ژووره زهرد و سارد و تهماوییهدا بینیم، دهزانم قارهمانه... دهزانم دهکریته مرۆڤ قارهمان بیت، بهلام من نا... من له جنسی ئهوانهم که ملکهچن، ئهو ملکهچانهی کۆیلهیهتی و بێدهنگییان پزگاریان ناکات، بهلام له قوولایی ناخمدادانیام که کۆیلهکان چارهنوسیکی باشتریان لهوانه نییه که راستهوخۆ له ڕیگای سهڕکیشیهکی شیتانهوه ڕووبه ڕووی بهدهختی خۆیان دهبنهوه. بهلێ کۆیلهکان له قارهمانهکان تراژیدیترن، غهمگینترن، زۆرجار ڕهسهنتریشن ... منیش ڕینواری زهریاواری، مستهه گرینۆک، گهورهترین بهلگهی ئهو راستیه بووم. ئهسلی مرۆڤ دهچیتهوه سهه کۆیلهکان، نهوهک سهه قارهمانهکان. یانی من، ژیاڵی ڕینواری زهریاواری... شاهیده.

بازاری ماسی فرۆشهکان له شهودا، له بهشی شارێکی چۆلکراو و خاپوور دهچیت، بۆنی وێرانهی لێ دیت، بۆنی جینگایهک که شهو تهنیا تارماییهکان پیا دهگهڕین. مهسهلهکه تهنیا تارمایی ئهو ماسیفرۆشه خنکاوانه نییه که خهڵکانیک به شهو دهیانبینن و دهگهڕینهوه بۆ ئێره، بهلکو ئهو ههموو کوچه تاریک و ڕههه نییهیه که هههه موویان ده میان ژهنیوتهوه ئهم گۆرپانه ... ئهوه دهترسینیت. سهیری چواردهوری مهیدانه خالییه که دهکهم و نازانم ده می چهند کوچه بهسهه ئهم گۆرپانهدا کراوتهوه،

ئەژماردنی ئەستەمە. من بۆنی ماسی پزیو دەکەم، هەستدەکەم تەواوی زەوی گۆرەپانەکە پولهکە گرتویتی، هەستدەکەم بەسەر جەستە ی ماسییەکی گەورەدا دەروم. بەلام ئەوەی خەریکە دەمخکینیت بۆنی لیخنی گۆمیکە کە هەستدەکەم یەکیک ماسی پزیوی لی دەردەهینیت. من تارمایی هەندی کەس دەبینم بە تۆپی گەورەو، تۆریک دەتوانیت هەموو مەیدانەکە داپۆشیت، لە کوچەیهکەو دین و لە کوچەیهکی دیدا وندەبن، من هیز دەدەمە بەر خۆم تا نەترسم و هەلنەیهەم... هەموو خەلکی دیلاوار دەزانن کە تارماییەکانی شەو لە مەیدانی ماسی فرۆشاندا ترسناک نین. بەلام کەم کەس بە شەو دەوێریت بێتە ئەم مەیدانە، هەتا پۆلیسەکان لە تارمایی و بۆن و ورتە ورتە نەینییەکانی ئەم جیگایە دەترسن. مەیدانەکە بە شەو پڕە لە دەنگی نەینیی، دەنگەکان جاریک لە خۆرە ی ئاو و جاریک لە چرپە ی مردوێک دەچن، چرپە یەک بانگی کەسیکی نادیاربکات. من پشیلەکان دەبینم بە هیمنی و ترس و دوودلییەو گۆرەپانەکە دەبرن، گەرچی بەرمیلە گەورەکانی زبیل، پڕن لە ئیسک و ناوژگ و پیستی ماسی پزیو، بەلام پشیلەکان نزیک ناکەونەو، وەک لە شتیکی بترسن یان گومان لەم شوینە بکەن. یەکیک هەیه دەلێت ماسییەکان هیچ کات خەون نابینن، بەلام هەموو ئەم مەیدانە فەزای خەونیکی سامناکی هەیه. من هەستدەکەم خەون دەبینم، هەستدەکەم لەسەرما شتیکی شکاوه... ئایا لە ناوەرپاستی خەوندا و ئەم مەیدانە دەبینم، یان لە ناوەرپاستی ئەم مەیدانەدا و خەون دەبینم... بەجۆریکی گێژ و مەست و بیچارەم کە لە چاوتروکانیکدا تێدەگەم لە دیلاوار چی دەگوزەریت. ئەمە لەو جیگایانەیه کە مڕۆف هیچ کات بەرچاوی پوون نابیتەو، تەمیکی هەمیشە نیشتوو لەسەر شتەکانە، هیندە ی دەتەوێت پوون ببینیت، سپیتییهک وەک سپیبوونی دیدە ی نابیناکان بەرچاوت دەگریت، لەسەر عەرەبانە ی ماسی فرۆشەکان کە ئەلقاوئەلق بە دەوری مەیدانەکەدا دائراون، کۆمەلێک بالندە ی بچوک دەبینم کە هەموو لە پەلەوهری خەستە ی ژیر باران دەچن،

پێده‌چیت هه‌نده ماسی رزویان خوار دیت پیکرا نه‌خوشبن، هه‌ر شتیکی نامۆ له‌مه‌یدانه‌که‌دا ده‌ر بکه‌وێت ئه‌وان به‌ خاوی و سه‌نگینی و پیکه‌وه ملیان به‌ره‌و ئه‌و ئا‌راسته‌یه‌ ده‌جولێن... هه‌ندێ جار هه‌موو سه‌یری من ده‌که‌ن که له‌وه‌ته‌ی گه‌یشتوومه‌ته‌ ئه‌م مه‌یدانه‌ له‌ جیگایه‌که‌دا وه‌ستاوم و ترسیکی نادیار دایگر تووم. ناتوانم بزانی چه‌نده‌یه‌ لێرم، هه‌ستم به‌ تپه‌رینی کات نه‌ماوه، کات وه‌ک زه‌مانی ناو خه‌ون ده‌روات، هه‌ستده‌که‌م پێوانه‌کردنی ئه‌سته‌مه. من چه‌نده‌یه‌ له‌ویم، چه‌نده‌یه‌ وه‌ستاوم نازانم. به‌لام له‌ نا‌کاو پروفیسۆر له‌سه‌ری کوچه‌یه‌که‌دا ده‌ر ده‌که‌وێت، چاوده‌که‌مه‌وه و وا هه‌ستده‌که‌م ئه‌و له‌ میژه‌ له‌ویییه‌ و سه‌یرمه‌ده‌کات، له‌ به‌یانی زیت‌ل و سه‌رزیندوو‌تر دیاره‌، کتێنیک و جانتایه‌کی بچوکی شانی پێیه‌، وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ له‌ جیگایه‌کی دووره‌وه‌ هاتبیت. ئیستا ده‌زانیت من ده‌یینم، ده‌زانیت وری و گێژی مه‌یدانه‌که‌ خه‌ریکه‌ به‌رمه‌ده‌ات، به‌ هه‌مینی به‌ره‌و رووم دیت. هه‌نگاوه‌کانی به‌ جو‌ریک خا‌و و له‌سه‌ره‌خۆن، من واده‌زانم ده‌رم و ئه‌و ناگاته‌ لام، واده‌زانم تا دیت لێم دوور ده‌که‌وێته‌وه، به‌لام زۆر نا‌بات که دیت به‌رده‌مم، ده‌رکه‌وتنی له‌ نزیکمه‌وه‌ کتوپر و ترسناکه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ ناوه‌راستی رینگا‌که‌دا ونبووبیت و له‌ نا‌کاو له‌ به‌رده‌می مندا ده‌رکه‌وتبیته‌وه، نیکام پر به‌ ترس. پروفیسۆر ده‌زانیت، ئه‌م ترسه‌ ترسی ئیستا نییه‌، ترسی ئه‌م مه‌یدانه‌ نییه‌، ترسی ئه‌م ساته‌ وه‌خته‌ ته‌ماویییه‌ی ناو ئه‌م مه‌یدانه‌ نییه‌، به‌لکو ترسیکی کونه‌، ترسیکی قووله‌، له‌ بنی دلدایه‌ و ده‌رنایه‌ت. پروفیسۆر ده‌لێت «مه‌یدانی ماسی‌فرۆشه‌کان له‌ بناغه‌ی دروستبوونی دیلا‌واره‌وه‌ هه‌یه‌، میژوونوسان ده‌لێن به‌ر له‌ دیلا‌واریش ده‌میک ته‌نیا زیندانی‌ک لێره‌ بووه‌ مه‌یدانه‌که‌ بوونی هه‌بووه‌، به‌لن ماسی‌فرۆشه‌کان له‌ کونه‌وه‌ لێره‌دا ماسیان فرۆشتووه‌». ده‌ستم به‌ ده‌ستی پروفیسۆره‌وه‌یه‌، هه‌ستده‌که‌م بازووم به‌ نه‌رمی ده‌گوشیت تا ناچارمبکات برۆم... من خوش‌حالم که ده‌ستی ئه‌و رێنمایمه‌ده‌کات، ئیستا ده‌توانم چاو لیکبنیم و برۆم، ئه‌م جیگایه‌ له‌ هۆشی خۆم ب‌تاراینم و ده‌رچم. هه‌ستده‌که‌م

پروڤيسۆر ھەر قەسەدەكات، بەلام ئەمجارە تىناگەم دەلێت چى، وشەكان
 پچر پچر دەگەنە گویم، وەك ھىلىكى تەلەفون بېچریت و بێتەوہ... بېچریت
 و بێتەوہ. پروڤيسۆر ئاگای لەوہ نىيە كە من چاوم لىكناوہ و دەروم، دەلێت
 «برۆ... برۆ... ئێرە... شوینە... لە قەدىمەوہ... نھینى... نھینى... بەلى...
 كەسىكى بووبیت... ئەمینە... گومانى لەسەر». بە كوچەيەكى درىژدا دەروین،
 كوچەيەكى زۆر درىژ، لە جىگايەكدا ھەستدەكەم دەبیت چاوم بگەمەوہ،
 گویم لە دەنگى ترە، تائەو كاتە پروڤيسۆر وەك كوێر رامدەكىشیت.
 دەمەوێت بزانیت كە من دەترسم، لە تارىكى دەترسم، لە تەلىسم دەترسم،
 لە شوینى پى نھینى دەترسم، لە روخسارى ئالۆزى مرووف لە شەودا، لە
 دەنگى بوونەوەرگەلىك كە نابىنرین، لە دەنگى پى، لە بوونى دەنگى نامۆ، لە
 نەبوونى دەنگ، لە خودى بێدەنگى، لە خودى ھاوار كە دەبىستم و دلناییم
 لەوہى كە ھەيە. پروڤيسۆر وەك لە خەو بە ئاگام بەنیتەوہ رامدەوہشیت،
 من ماوہیەكم دەوێت تا دەوێرم چاوبگەمەوہ. پروڤيسۆر دەلێت «خۆت
 مەبوورینەوہ، چاوت بگەرەوہ، منداڵ بازارى دەرمەھیتە، ئەمە ئەو كەسەيە
 كە دەبیت بىپارىژیت، لەم ساتەوہ ژيانى كەسىك لە ملتە، بەرپرسيارىتى
 پۆحىك». ساتىكى قورسە بۆ من، تائەو ساتەوہختە خۆم بە ھەرزەكارىك
 دەزانى كە دەتوانم بى ھىچ بەرپرسيارىتيەك بەرامبەر ھىچ بوونەوەرێك
 بژیم. خۆشحال بووم كە ئازادم و كەس لە گەردنمدا نىيە، ئىستا لە ناكاو،
 لەم شەودا، لەم كوچەيەدا، لە جىگايەكدا كە ھىشتا كەپووم پرىتى لە بۆنى
 ماسى پزىو، كە سەرم لە جۆرە تەمىكى نا دیاردا نوقمە، دەبیت بىم بە
 كەسىك كە بارى ژيانى مروفتىك دەكەوێتە ملێ. گویم لىيە پروڤيسۆر دەلێت
 «لە سەردەمىكى ئاسايیدا ناژین، گەر لە سەردەمىكى ئاسايیدا بوونايە
 كىشەمان چى بوو؟ بەم شەوہ لە مالى خۆماندا بووین... بەلام ئىستا
 لە دۆخىكى نااسايیداين». دەنگى دكتور لە دەنگى پياویك دەچیت لە پال
 روبارىكى خوردا قەسەبكات، ژاوەژاوەكانى ناو سەرى من وەك ھاژەى

چەمىكى گەورەن. سەيرى ئاسمان دەكەم نە ئەستىزەى تىدايە، نە مانگ، نە تىشك... دلىيا نىم لەوەى ئاسمان ھەيە، ئەوە يەكەمجارە گومان لە بوونى ئاسمان دەكەم، گومانەكەم وەك گومانى كەسىكە بە پىگادا بىروات و لە ناكاو ھەستىكات زەوى و نكردو، وەك ھەستى كەسىكە وايزانىيىت كلاويكى لەسەردايە و بەلام لە ناكاو دەبينىت، نا ھەر ھىچ شتىك بە سەرييەو ھەندى بە زەھۇ بانگىدەكەن، خوى چىروكى خويت بۇ دەگىرپىتەو، ھەولبەدە جوان بىپارىزىت... خۆشى ئاكاى لە خوى دەبىت، بۇ ھەر جىگايەك چوويت بىيە لەگەل خۆت، ھونەرى خۆت بەكاربەينە زىندوو و سەلامەت بمىتتەو».

لە تارىكى كۈچەكەدا تارمايى پىاويكى گەنج و بارىك ھاتەپىشى، نەمتوانى شىوہ و روخسارى بە پروونى بىينم... نەمزانى كىيە و لە كى دەچىت، بەلام بۇنى غەمگىنيەكى قوولم كرد كە دلىابووم غەمگىنى شەو نىيە، غەمگىنى ئەم كۈچەيە نىيە، بەلكو غەمگىنى مروۋە. بۇنى غەمەكانى وەھا بەھىز و توندبوو، بۇنى گوللىكى دىر چۈن پەلامارى مروۋ دەدات، ئاوا پەلامارى دام. بۇنىك بوو گەرچى دىر و دلىشكىن بوو، بەلام رايەدەكىشايت... لىوارى خەرەند، چۈن مروۋ بۇ مردن بانگەپىشتەدەكات، بۇنى ئەم گەنجە بەرەو خوى دەيكىشام. بۇنى شتىكى سەيرى لىدەھات، بۇنى شىيەكى زور، بۇنى بارانىك كە دەزانم نەبارىوہ. لە تارىكى كۈچەكەدا ئەو دەستى من دەگىرەت و دەمبات، چاو دەكەمەوہ و بۇ يەكەمجار بە پروونى ھەموو شتىك دەبينم، وەك ئەوہى رۆشنايىيەكى نەينى لە دىدەمدا جىھانى بۇ رۆشنىكرىتەمەوہ. پروفىسور دەبينم كە بە غەمگىنى سەيرماندەكات، زەھاو دەبينم كە دەستى منى گرتووہ و دەروات، بە رۆشنى سى پشلىەى رەش دەبينم كە لە قوولايى تاريكىدا لە نەشتمانەوہ دەروڭ... شەو چىتر ترسناك نىيە... شەو، شەويكى ئاسايىە ... شەويكە دەتوانىن بە دىدەى خۇمان بىيىنين و پوناكى بكەينەوہ.

ئەوئەي دكتور جاھدار ھاتوو، ئىش لە سەنتەرەكەدا ئە سەرەتا زۆرتەر. لە پىشتى سەنتەرەكەو زەويىيەكى بەرىن و فراوان ھەيە، پۇژانە دەبىت نەخۆشەكان بە نۆبەت ئىشى تىدا بکەن. بردنى نەخۆشەكان بۆ ئىش تەنيا پەيوەندى بە تىگەيشتنى مامە سیا و دكتور جاھدارەو نىيە بۆ چارەسەرى دەروونى، بەلكو گریدراوى سیاسەتى مەحمود قەرەقازانىشە كە لەگەل چەند ئەفسەرىكى تردا كاریان ئەوئەيە خەلكى دىلاوار بگۆرن، بۆ كەسانىكى ئامادە و تەيار بۆ جەنگ. ھەموو كەس ئىستا دەيزانى كە دەبىت دەستەيەك لە بيمارەكان بېرىن بۆ كامپىكى كار لە باكور، بۆ ناوچە شاخاويەكانى سەر سنوور. بەلام نە ئامادەگى كرابوو، نە كاتى سەفەرەكە دياربوو، نە ناوى ئەوانەي دەبوو لە بەتالىۆنەكەدا بن ئاشكرابوو. من ھەر زوو پەزامەندى خۆم بە مامە سیام راگەياندا، مامم مەبەستى بوو من كەمىك لە سەنتەرەكە دووربخاتەو و منىش مەبەستم بوو لەگەل زەھاو بچم بۆ ناو چياكان و لەوى خۇمان ونبكەين. بۆ من ھەم سەرگەرمى و ھەم سەرکیشى و ھەم خۆونکردنىش بوو، سەرەتا دەترسام زور زوو شتەكان بەرپۆەبچن و نەتوانم زەھاو لەگەل خۆم ببەم، بەلام لە راستیدا زۆربەي شتەكان لە دىلاوار بە خاوى دەپۇن، عەشق بە خاوى دىت، كینەش بە خاوى دەپوات، جەنگ بە خاوى ھەلدەگىرسىت و ئاشتیش بە

خاوی ده‌چه‌سپیت، شیتی به خاوی ده‌رده‌که‌ویت و عاقلیش له‌و خاوتر ده‌گه‌رپته‌وه. ئه‌و خاوییه هه‌ندی جار باشه و هه‌ندی جار ترسناک.

له‌و ماوه‌یه‌دا من زه‌هاو سو‌فی عه‌بدیم وه‌ک یاریده‌ده‌ری خۆم له سه‌نته‌ره‌که دامه‌زراند و له ژووره بچوکه‌که‌ی خۆمدا جینگایه‌کم بۆ چاککرد و ئیدی پیکه‌وه ده‌ژیاين.

یه‌که‌م پۆژ که زه‌هاوم برد بۆ ناونوسین، مامم چهند جارێک به گومانه‌وه سه‌یریکرد و گووتی «حه ... ئه‌مه چیه، ئه‌م ته‌یره‌ت له کوێ راوکردوه؟». ترسام کێشه‌م بۆ بنیته‌وه و بمخاته دۆخیکه‌وه نه‌توانم زه‌هاو به خۆم بگرم، گووتم «نا ته‌یر نییه و هیچ نییه، ناسیاوی هاو‌رپیه‌که‌ که بۆ کار ده‌گه‌رپت، منیش یه‌کێکم پنیوسته کومه‌کمبکات و له‌گه‌لمدا بچپته بن بالی نه‌خۆشه‌کان، چهند وه‌خته له‌م و ئه‌و ده‌پاریمه‌وه ئه‌و کاره‌م بۆ بکه‌ن، ده‌مه‌ویت پنیوستیم به‌ که‌س نه‌بیت... زه‌هاو هه‌م گه‌نجه و هه‌م هیمنه، باش به‌ که‌لکی ئه‌و ئیشه‌ی من دیت». مامم وه‌ک به‌ته‌مای ئه‌سپینکی بالداربوو بیت و من هیستریکی شه‌لم بۆ کرد بیته‌ دیاری، به‌ وردی و به‌ گومانه‌وه سه‌یری زه‌هاوی کرد و بیته‌وه‌ی هه‌ستیکی خۆشی هه‌بیت گووتی «نازانم بۆ عه‌قلم نایب‌ریت». له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا سه‌یریکی نوسراوه‌که‌ی به‌رده‌می خۆی کردوه و دوو جار په‌ره‌که‌ی ئه‌م دیوه و دیو کرد و له‌به‌ر خۆیه‌وه گووتی «وا‌ی له‌ داخی ئه‌م وه‌ره‌قانه، هه‌ر شتێک ده‌نوسیت، مه‌ره‌که‌به‌که‌ی ده‌چۆرپته سه‌ر دیوی ئه‌و دیویشی»، هه‌ندی بۆله بۆلی تری کرد و ده‌ستی برد مۆره‌که‌ی ده‌ره‌ینا و توند له‌سه‌ر کاغه‌زه‌که چه‌سپاندی، وه‌ک بلێ «ده برۆ، ئه‌وه‌ش له‌ به‌ر خاتری تو»، ئینجا ئیمزای خۆی له‌ بن دانا، به‌لام به‌ ده‌م سه‌ر‌بادانه‌وه گووتی «ئه‌سله‌ن نازانم، بۆ گومانی شتیکێ خراپ ده‌که‌م. عه‌فومکه‌ ماوه‌یه‌که‌ ده‌ره‌ق به‌ تو داکرمی بووم، په‌نگه‌ هۆکه‌ی ئه‌وه بیت عاتیفه و به‌زه‌بیه‌کی زۆر پیشانده‌ده‌یت، پیم ناخۆشه‌ پیتده‌لین

کوپی خۆم، تو که ری وه حشیت، بزنه کیتویت، هیستری قاچاغبهریت، تو چیت ئاخهر؟ کارت بهو شاخ و کیتوه چیه؟ گهر هه زت له شوانیه، کومه لیک قاز و قهله مونت بو ده کرم له ههوشی پشته وه بهرهلایان بکه و به دیاریانه وه دانیشه، ئهو کاسییه سهه جار له ئاواره یی شاخ و کیتوان باشتره. گهر مهجنونیشیت و دهته ویت بهدهته دهشت و دهر، شهرم مهکه، قسه بکه با خیرقه و عهسایهکت بو پهیدابکهه و شلپیکی تهه بدهم به قنگندا و خواحافیزییهکی جوانت لیکهم». که باوکهه وایدهگووت، خوشک و براکانم وهها که یفیانه کرد و دهتریقانه وه، من له جیگای خۆم شهرم دهیگرتم و بیدهنگ دهبووم.

به کورتی هه زمه کرد له دیلاوار دووربکهه وه، دهموست بو دوورتر لهو چیاپانهش بهنیرن، بو ههر جیگایهک شتیکی نویی تیدا تاقیبکهه وه. من شتیکی ئهوتوم له دنیای دهره وهی ئهم شاره نه دهزانی، زۆربهی خه لکی دیلاواریش شتیکی گرنگیان له سهه ئه و دیو سنوور هکانی ئهم ههریمه نه دهزانی. زۆربهی خویندنه وه و زانیارییهکانمان دهربارهی شوینه دوور هکان بوون، له کتیهبکاندا شتکهلیکی زۆرمان له سهه ئه وروپی و ئهمریکی و چینیهکان خویندبووه وه، دهمانزانی کهی لویسی شازده کوژراوه، چون ماری ئهتوانیت گووتویتی «گهر نان نییه با کیک بخۆن»، دهمانزانی کرۆبسکایای ژنی لینین له یاداشتهکانیدا چی نویسه، تروتسکی له مهکسیک چهند جار له گهل فریدا خالودا خهوتووه، دهمانزانی ماو تسی تۆنگ له سالی ۱۹۳۴ که به ره وهه ریمی کیانگشی دهکشیته وه چون پووبه پرووی سهه فهیلهقی گه وره ی کومینتانگ ده وهستیت و دهست به پینوانیکی ئهفسانهیی دهکات، دهمانزانی تشهرشل له کاتی جهنگدا چ جوهره توتنیک کیشاوه، شارلی شاپلن چ میبازیکی مهلعون بووه، ئوزوالد له کوپه تهقه ی له جۆن کینیدی کردوه. به لام هیچ شتیکی ئهوتومان له سهه دراوسیکانی ئه و دیو سنووری دیلاوار نه دهزانی، ته نیا شتیک که

لینی دلیابووین ئه وهیه که دوژمنن، درندن، گهر بتوانن وهک مه غوله
 کۆنه کان دیلاوار کاولده کهن. هه میسه یهک شت له خه یالماندایه ئه وهیه
 که دیلاوار له باوهشی گه مارویه کی شهیتانیدایه، دلناین له چواردهوری
 ئیمه ته نیا دوژمن دهژی، له مندالییه وه فیربووم که له هه ر ئاراستهیه که وه
 دیلاوار جیهیلیم، ئه و به ره و خاکی دوژمن ده رۆم. هه لبهت من له
 سه رده می میرد مندالی و هه رزه کاریمدا خولایه کی شهتانه ی فیربوونی زمانه
 خۆره لاتیهه کان که وتبووه سه رم، به کتیب و کاسیتی دهنگ و فرههنگ،
 دوو زمان فیربوو بووم، شتیکی که میسه له زمانیکی سیههم حالی ده بووم.
 له قوتابخانه پییان ده گوتم «بلیمه تی زمانه خۆره لاتیهه کان» به لام له
 راستیدا له بازار و کتیبخانه کانی دیلاواردا سه رچاوه گه لی وه ها نه بوون،
 تا ورد و درشتی میژووی دوژمنان بخوینمه وه، جگه له وه ی له مندالییه وه
 له سه ر قیزیکی قوول و ناوه کی ده رهه ق به دوژمن گه وره بوو بووم و
 نه مده توانی له وینه یه دووربکه ومه وه. ده بیت راستی بلیم من دیلاواریشم
 خۆش نه ده ویست، به لام نه تا ئه و ئه ندازه یه ی خیانه تی لی بکه م یان ئاوات
 بخوازم ویران بیت، یاخود به رگری لی نه که م. خۆم له و بوونه وه رانه
 بووم که ته نیا مرۆف ده بیژواندم، نه شار، نه شوین، نه کوچه، نه هیچ
 شتیکی، ده میکیش ده مو یست بچم بۆ ناو چیاکان، مه به ستم بوو به کلاویکی
 توکنه وه به ناو به فردا برۆم و له سه ر لوتکه یه کی دووره وه به دووربین
 سه یری دوژمن بکه م، تا بزائم له مرۆف ده چن یان له ده عبا و ده عجان
 و پموزنان.

رۆژیک ئه فسه ریکی سی ئه سستیره هات، ناوی نه قیب نه جات یوکسه ل
 بوو، کووتی «من ژهنرال مه حمودی قه ره قازانی ناردومی، ده بیت ئه م
 ماوه یه لی ره به تالیۆنی کار هه لبژیرم و سه ره رشتی بکه م». ئه و ماوه یه
 حاکمانی دیلاوار چوو بوونه ناو نه زم و ته داره کی تازمه وه، ده ستیان له
 هه موو شتیکی وه رده دا و فیری ئه وه بوو بوون که کار له سه ر هه موو

جیگایه‌ک و هه‌موو ژیانیک بکه‌ن. که نه‌جات یوکسه‌ل گه‌یشت، من تو‌ره‌بووم له‌وه‌ی ده‌وله‌ت به‌رینگای ئه‌فسه‌ر و پله‌داری سوپاوه‌ ده‌ست له سه‌نته‌ره‌که وه‌رده‌دات، گهر کار به‌ نه‌خوشه‌کان ده‌که‌ن با به‌رپرسه‌کانیان خه‌لکێک نه‌بن که ته‌نیا ته‌قه و تفه‌نگ ده‌زانن. ئه‌و جاره‌ خووم نه‌گرت و به‌ مامه‌ سیام گووت «گهر ده‌وله‌ت هه‌ر لووت ده‌ژه‌نیه‌ کاروباری ئه‌م نه‌خوشانه، با به‌ پسپو‌ر و شاره‌زا‌کان ئیشبکات، ئاخ‌ر ئه‌فسه‌ریکی گه‌مژه‌ چوزانیت له‌گه‌ل ئه‌م نه‌خوشانه‌دا هه‌لسوکوت بکات». ئه‌و به‌ گومانه‌وه گووتی «تو ده‌لێیت چی، دیلاوار فه‌یله‌سوفی لی نییه، پزیشکی ده‌روونی لی نییه... ئاخ‌ر پسپو‌ر له‌ گو‌ری بابیان ده‌ربه‌یتن، پسپو‌ریان له‌ کو‌ی بوو... بۆ جه‌نابت پسپو‌ری ته‌واویت که لی‌ره ئیشده‌که‌یت، یان له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی به‌رازای دکتو‌ر سیامه‌ندیت لی‌ره دامه‌زراویت. دیلاوار هه‌ر شاری زیندان بووه، شاره‌که له‌ هیچ شتی‌کدا نه‌زم و پلانی نه‌بووه، ئیستا که ده‌وله‌ت خه‌ریکه نه‌زم و پلانی‌ک داده‌نیت، تو ده‌ته‌ویت تیکیده‌یت. لی‌گه‌ر ئی فرامانه‌وایان بجولین، گهر حاکم جوان جله‌ومان نه‌کات و لغاو نه‌کاته ده‌ممان، شاری ریک و پیک چو‌ن دروستده‌ییت؟». ئه‌و ماوه‌یه مام هه‌رچییه‌کی له‌ زار ده‌هاته‌ده‌ر، ده‌هری و شیتی ده‌کردم، گوتم «به‌لی باش... گهر واینت له‌ دیلاوار ماوه‌یه‌کی تر ئه‌م چه‌کدار و پله‌دارانه‌ی سوپا که هیچ کات پله‌داری راستیش نین، هه‌موو وه‌زیفه‌کان داگیرده‌که‌ن، دو‌ور نییه به‌یانی بچین بۆ نه‌خوشخانه و له‌ بری دکتو‌ره‌کان پو‌لیسیک ده‌ست بنیه ژیر گوونمان و فقمان بۆ نه‌شته‌رگه‌ری بکات». وامده‌زانی تو‌ره ده‌ییت، به‌لام دایه‌ قاقای پیکه‌نین و گووتی «هاهاها... هاهاها... به‌ شه‌ره‌قم ده‌ییت ئه‌م نوکته‌یه بۆ حاکمی عه‌سکه‌ری بگێرمه‌وه، زو‌ر حه‌زی له‌ قسه‌ی وایه». من له‌ راستیدا غه‌مگین بووم به‌لام نه‌مده‌زانی چی بکه‌م. هه‌ستمده‌کرد فرمانه‌وایان بی وایست و ئاگای خو‌مان ئاراسته‌مان ده‌که‌ن، هه‌موومان ئه‌و شته ده‌که‌ین که ئه‌وان ده‌یانه‌ویت، ئه‌وه ده‌ماری ساردی بۆ

نەدەهشتەمەو و لە غەم و حەسرەتدا لە ناوێوە گەرم دەگرت. وردە وردە
 ھەموو ژيانى دىلاوار دەکەوتە ژێر فەرمانى حاکمى عەسکەرى و چەکدارە
 سوپايى و مەدەنىيەکانى، منیش جگە لەوێ بە ديار ئەم نەخۆشانەو
 بگريم ھىچ دەسەلاتىکم نەبوو. سەنتەرەکە وردە وردە وای لێدەهات لە
 مۆلگایەکی سەربازى بچیت. مامیشم برۆی وابوو کە گۆرپى دىلاوار
 بۆ سوپاخانەيەکی گەورە کۆمەکی نەخۆش و وێل خولق و ترسۆکەکان
 دەکات بەسەر دڵەلەرزە و سامى دەرووندا سەربکەون. مامم و دکتۆر
 جاھدار بە تەواوى برۆيان وابوو ترسێک کە بلابۆتەو، شەپانگیزیەک
 کە کلپەى سەندوھ تەنیا بەو چاکدەبیت، ھەموو ببنە مرۆڤى مەشقدیدە و
 جەنگاوەر، لە بەرئەو ھاتنى نەقیب یوکسەلیان وەک جەژن سەیردەکرد و
 بە بۆنەيەکیان دەزانى، ھەموو ئاھەنگى بۆ بگێڕین.

لەو پۆژەو ئێتر نەقیب نەجات بەیانیان سەعات پینچ لە جینیکی
 سەربازیدا دەگەشتە سەنتەر و تا درەنگ دەمايەو. نەخۆشەکان دەبوو
 بخرینە ژێر بارى ھەلومەرجیکى سەختى کارکردنەو، دەبوو لە کاتژمێر
 شەشى بەیانییەو ھەستەن و بچنە مەیدانى ریزبەست و ئامادەگى،
 تاکە بەدەر لەم یاسایە شیزوفیرنى و ھیستیریەکان بوون، ئەوانەى
 پاسەوانەکان نەیان دەتوانى جلەوگیریان بن و ئاسان لێیانخوێن. نەقیب
 نەجات لە کاتى ئیشدا پیاویکی سەختگیر بوو، بەلام دواى کار گەرچى
 ھەر لە غەوروى پلەدار و ئەفسەرەکان سەرشاربوو، بەلام گەر زۆرى لە
 خۆى بکردایە ئەو خەندەيەکی بۆ دەهات و پوناکییەک دەکەوتە سەر
 سیمای، شتیک کە ھىچ کات لە گەرمەى کاردا لێى نەبینرابوو. پیاویکی موو
 زەردى باریک ئەندام بوو بە جووتیک چاوەو وەکو کۆژەکەى شین، تا
 ئەوکات پیاویکم نەدیوو برژانگى وەھا درێژى بێت، گەر چى لە ساتى
 ئاساییدا چاوە شینەکانى ئارام و خانمانەبوون، بەلام لە کاتى ئیشدا بز و
 جیدی و ترسناک دەردەکەوتن. بە گشتى لەو ئەفسەرەکانە بوو کە ھێندەى

ئه‌ستیره‌ی یه‌که‌م ده‌خه‌نه‌ سه‌ر شانیان، که‌پوو به‌ سه‌ر ته‌واوی مه‌خلوقاتی خودادا به‌رزده‌که‌نه‌وه و به‌لای چاو سه‌یری ته‌واوی ئاده‌میزاده‌کانی تر ده‌که‌ن. هه‌ر له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه که‌هات، ویستی به‌ زه‌بری باق و بریقی سی ئه‌ستیره‌که‌ی سه‌رشانی، هه‌مووان بخاته ژیر فه‌رمان و ئاماژه‌ی په‌نجه‌کانی خۆیه‌وه. وه‌ک به‌رده‌ست و کۆیله سه‌یری هه‌موومانی ده‌کرد، ئه‌و په‌فتاره‌شی منی وه‌رز و ئاشارام کردبوو. دوا‌ی دوو پوژ له‌ هاتنی خۆی، شه‌ویک چه‌ند شو‌فیریک له‌ چه‌ند که‌لابه‌یه‌کی که‌وره‌دا، چه‌ند باریک به‌ردی که‌وره و بچوکیان بۆ مه‌شقاکه‌مان هینا و له‌ مه‌یدانی پشته‌وه‌ی بیمارستاندا پۆیانکرد. من تا ئه‌و کاته نه‌مه‌زانی له‌ دیناوار ئه‌فسه‌ری وا سه‌ختگیر بوونی هه‌یه، به‌یانیان خۆی سه‌ره‌پرشتی دابه‌شکردنی ئیشه‌کانی ده‌کرد، نه‌خۆشه‌کانی ده‌سته ده‌سته ریزده‌کرد و هه‌ر تاقمه‌ی کاریکی پی ده‌سپاردن، به‌ هه‌ندیکیان خه‌نده‌کی لیده‌دا و به‌ هه‌ندیکیان گۆپی هه‌لده‌که‌ن، به‌ ده‌سته‌یه‌ک به‌ردی نه‌قارپی ده‌کرد و ده‌سته‌یه‌کیشی ده‌خسته سه‌ر کاری هه‌لچینی دیوار و که‌چکاری و ئیشی بینا دروستکردن. هه‌موو پوژیک پیش ده‌ستکردن به‌ کار قسه‌ی بۆ هه‌موومان ده‌کرد، ده‌یگوت دیناوار بچوکه، هه‌موو هاوالاتیه‌ک ده‌بیت سی هینده‌ی هاوالاتی ولاتانی دوژمن ئیشبکات، ئه‌وسا ده‌توانین هه‌مان هیزی ئه‌وانمان هه‌بیت. ده‌یگوت له‌ شه‌ردا ئازا و ترسنوک نییه، به‌لکو جیدی و که‌مه‌رخه‌م هه‌یه. هه‌مووانی ده‌خسته ژیر گوشاریکی تونده‌وه، ده‌بوو هه‌موو ئه‌وپه‌ری هیزی خۆیان ده‌ربخه‌ن، ده‌یگوت به‌تالیونی کار وه‌ک هه‌ستری سوپا وه‌هایه، خه‌لکانیکی ده‌ویت وه‌ک بارگیر وه‌هابن، سینه و که‌فه‌لی ئه‌ستووریان بیت، هه‌موو کاریکیان بۆ بکریت و به‌رگه‌ی سه‌رما و که‌رما بگرن.

هه‌موو پێکه‌وه پاچیان له‌ زه‌وی ده‌دا، هه‌موو پێکه‌وه ده‌یانترکاند، به‌ردی که‌وره‌یان ده‌خسته سه‌ر نوێلی که‌وره‌که‌وره و به‌ ده‌ستووری فیره‌وینییه کۆنه‌کان ده‌یانگواسته‌وه بۆ ئه‌وسه‌ری گۆره‌پانه‌که و له‌وسه‌ره‌وه

دهيانهيئنايه وه بؤ ئه مسهر. به يانيان گهر له دووره وه له مهيدانه كهت
 بروانيبايه، له گوڤه پانيك دهچوو سهر به ههزارسال له مهوبهر، جيگايهك
 له بابل كريكاراني زهماني زوو باغچه ههلواسراوه كانيان تيدا دروستكر دوه
 يان شوينيكي رووتهن كه ههرمه كانيان تيدا بهرزكر دۆته وه. ئيشه كان
 سعات به سعات دهچونه رپوه و بهردهوام پشووي كورتي بيست
 خولهكي دهكهوته نيوان به شه كانيبه وه، ههر بيماريك خاو و خليچكي
 بنواندايه چاوديره كان نازاريان دها. ههندي جار مامم و دكتور جاهدرا
 كاتيان هه بووايه له پال نه قيب نه جات يوكسه لدا له سهرباني سهنته ره كه دا
 دهر دهكهوتن و پينكه وه سهيري ئيشكه ره كانيان ده كرد و دهكهوته ناو نوسين
 و تيبيني تومار كردن. مامم مني وهك ياوهري پزيشكي و سه ره رشتياري
 دهرووني هيزه كه به نه قيب نه جات ناساند. ئه و بيئه وه ي بايه خم پييدات،
 ههر سه رپي نيايه كي تيگرتم و هيچي نه گوت. له راستيدا من ئه و ماويه
 كه وتبوومه خويندنه وهيه كي زوره وه، ده مويست شتي زورتر له سهر دهروون
 بزانم، به لام تا دههات تيده گه ييشتم كه زانست ته نيا بۆئه وه دروستبووه
 مروڤ سنووري نه زانيني خوي بناسيت. خويندنه وه كانم به شي ئه وه نه بوون
 خۆم وهك پسپوري دهرووني بناسينم، به لام من كه سيكي پيوست بووم،
 من ته نيا كه سيكي ميهره باني ناو بيمارستانه كه بووم. ده مزاني هيزه كه جگه
 له پزيشكيكي دهرووني پيوستيه كي زوري به غه مخوريك هيه، كه سيك
 باوهش به نه خۆشه كاندا بكات و وهك برا دلنه واييان بداته وه. پوژ به پوژ
 زياتر له گرنگي خۆم بؤ ئه م كاره تيده گه ييشتم، راسته نه خۆشه كان بؤ
 كه يف و خهندهيه كي كورت ئاماده بوون من بدنه بهر كلكان و لاقرتي،
 به لام له راستيدا پيوستيان به من بوو. زستان تا دههات نزيكه ده بووه
 و پيشبيني ئه وه م ده كرد، كاروباري سهختي به تاليونه كه بكه ويته چله
 سارده كه وه و ئيشمان له ناو به فر و له ناو گفهي زريان و ههره شه ي
 ههرهس و فه لاهه تي با و وهيشومه دا بيت.

نەقیب نەجات هەمیشە بە نیگایەکی سووک و بیبایەخەوه سەیری منی دەکرد، ئەو چەند جارە ی پێکەوتی یە کمان کردبوو و پەفتاری نە دەکرد، وەک من هاوشانی بم و سەبە لە گەشتیکی درێژدا پێکەوه بچین بۆ باکوور. من دواى هەفتەیهک هەستم بە رقیکی بیسنوور کرد بەرامبەری. بۆئەوهی سنووریک بۆ ئەو فەرامۆشی و بە هیچگرتنەى دابنیم، پۆژیک بە مەبەست چوومه بەردەمی و سلاویکی هێمنم لى کرد و گووتم «جەنابی نەقیب هیوادارم بزانی و بە پرونی پێیان راگەیاندىت کە من بەرپرسی دەروونی و سەرپشکی بارودۆخی پۆحی ئەم هێزەم کە ئێوه هەلیانەبژێرن. شتیک کە ئێوه لە سەرەتاوه دەبیت بیزانن ئەوهیه کە ئەم بیمارانه سەرباز نین و تەنیا هێزیکى یاریدەدەرن، بەشدارییان لەم پرۆگرامدا لەسەر پۆشنایی پلانیکی تەندروستیدایە بۆ چاککردنەوه و باشکردنی دۆخی دەروونیان. بۆیه بەر لەوهی بەرێزان لیتره تەواو قەراربگرن چاکتره بزانی کە کاتیکی پێکەوه دەچین بۆ چیا ئەم بیمارانه بەر لە هەر شت لە ژێر دەستی بیمارستاندان و بریاری یەکەم و کوتایی لە دۆخیان دەگەرێتەوه بۆ سەنتەر و بۆ راپۆزکارەکی لەوی، کە ئەویش دەکاتە شەخسی من، ئەمانە تەنیا کارەکیان بۆ خزمەتی سوپای دیلاواری، لەوه بترانیت وەک مەرۆف و بوونەوهی زیندوو، حوکمدان بەسەر باشی و خراپیاندا لە ژێر سایەى سەنتەر و بیمارستاندا دەمینیتهوه». گەرچی قسەکانم هەلە و حوکمەکەم نادروست بوو، بەلام توند بە گژمدا نەهات و نە یگوت وانییه. پێدەچوو تا ئیستا هیچ کەس بەو جۆره قسەى لەگەل نەکردبیت، کۆکەیهکی تۆرە و نارهەتی کرد و بە چاوه پەستەکانی سەیریکردم و گووتی «پێنواى زەریاوارى... مستەر گرینۆک، وا بانگت ناکەن لیتره؟». بەلى بەشى زۆرى نەخۆشەکان ئیستا منیان بە «مستەر گرینۆک» بانگەکرد، زۆر لە نەخۆشە تازەکان ناوی منیان هەر نەدەزانی و جگە لە مستەر گرینۆک ناویکی تریان بەکارنەدەهینا. من بۆئەوهی خۆم لاواز نیشان نەدەم، وا خۆم دەرەخەم

كە ناوى مستەر گرینۆك جۆره توانج و تانەيەكى ناخۆشه، بە بێياكى گووتم «بەلى جەنابى نەقيب، من مستەر گرینۆكم، ئىشم لىره ئارامكردنەوه و داواى لىبورتنە له بيمارەكان». گووتى «خەمت نەبێت جەنابى مستەر، من هەر زۆر دلەرق بىم ناگەمە وهستا سەلاحەدين، پێويست ناكات لە من بترسى، من تەنيا كارم لە ئىوه دەويت، لاى من نەخۆشهكان تەنيا مەكێنەيەكن بۆ ئىش. ئهوهى نەتوانیت كاربكات يان نەيهويت من دەيگۆرم بە كەسيكى دى. هەموويان لاى من هێزى كارن و هېچى تر، شوینی حەوانەوه و بارخستنى سوپايان پى دروستدەكەم، ئىشيان پێدەكەم، خەندەكيان پى لێدەدەم، سەر سنووريان پى ئاوهدان دەكەمەوه، كێسە خۆليان پى پردهكەم، تونيليان پى دەكێشم ... لە بەهاری داهاتوودا دوژمن هێرش دەهێنیت، من تا ئیستا دەجار زیاتر چوومه تە سەر سنوور، گەر زستان لە پێشمان نەبایە پێدەچوو دوژمن زووتر پەلامارى بدایە، بەلام هەواى ئەمسال سەختە، تاكە شتێك لێى دەترسن ئەوهیە بەفرى چياكان پێگريان بێت، دەبێت تا ئەوكاتە ئامادەبين ... بەلى باش، كاكى مستەر، رۆح و دەروونیان بۆ تۆ، بەلام هێز و ماسولكەيان بۆ من، هەر كەس ئىشى خۆى تەواوكرد با خۆى بخاتە باوهشى تۆ و چەند دەتوانیت دلنەوايى بدەرەوه ... ئىشەكەى تۆ بايەخيكي زۆرى لاى من هەيە، تۆ دەبێت شەوانە رۆحییەتيان والێكەیت، بەيانیان ئامادەبن بۆ كار». ئینجا بە جۆرىك بەو چاوه شینانەى سەیریکردم، هەستم بە ترس و پاشەكشەيەكى زۆر كرد. لەگەڵ ئەوهشدا تێگەيشتم كە ئەمە كەسيكە، هەم دەبێت لێى نزیک بیت و هەم لێى بترسیت. ئەفسەريكي دپ و بەرچاو روون بوو، لەوانەى هەمیشە لە هەقى خۆيان زیاتر دەبن، بێشەوهى بهێلن زۆر هەستیان پێكەیت.

ئەوتەى ئىش دەستى پێكردبوو، ژمارەى ئەوانەى دەكەوتنە بەشى پەرورەدە و تەمكردن تا دەهات زۆرتردەبوون. هەندى لە نەخۆشهكان بە خۆشحالییهوه خۆيان لە ئیشدا سەرگەرم دەكرد، شەكەتى و ماندووبوونی

جسته وه‌های لیده‌کردن، خه‌یال و بیرکردنه‌وه‌یان بمریت، دوا‌ی کار هیلاک و له عاره‌قدا شه‌لال ده‌خه‌وتن و خه‌ویکی وه‌ها ده‌بیردنه‌وه، نه‌وه‌ک دیلاوار و دوژمنانی، نه‌وه‌ک پیاوکوژی ناو خه‌ونه‌کانیان له یاده‌کرد، به‌لکو ده‌چوونه ریزی مردووان. به‌لام هه‌ندیکی تر، هیزی کاریان نه‌بوو، هیلاکیه‌کی کتوپر دایده‌گرتن، تینویتی زه‌فه‌ری لیده‌هیتان، ماسولکه‌کانیان کرژ ده‌هاته‌وه یه‌ک و له ناوه‌راستی پاچ وه‌شاندن و به‌رد شکاندندا گرمۆله‌ده‌بوون و ده‌که‌وتن... هه‌ندی جار مام و نه‌جات یوکسه‌ل ره‌حمیان به‌پیره‌کان ده‌کرد و فه‌رمانیان ده‌دا بگه‌رینه‌وه جیگای خۆیان و پشووبدن. به‌لام جاهدار وه‌ها دل‌ره‌ق بوو، هه‌ر که‌س بکه‌وتایه به‌ر حوکی ئه‌و ده‌ینارد بۆ به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن.

له‌گه‌ل زه‌هاودا ئیستا پیکه‌وه له ژوره‌که‌دا ده‌مانه‌وه. هه‌ر له شه‌وی یه‌که‌مه‌وه هه‌ستمکرد گه‌نجیکه بۆنی بارانی لیدیت... بۆنی ته‌رییه‌ک که نه‌مه‌زانی چۆن ده‌گاته گیانی، زوو زوو عاره‌قێکی بیته‌ۆ دایده‌پۆشی، زوو زوو هه‌موو گیانی ده‌نیشه‌ سهر ئاو. شه‌ویک که له‌گه‌ل مندا هات بۆ ئه‌م سه‌نته‌ره، تا ده‌مه‌وبه‌یان ترس و دوودلی له چاویدا بوو، هه‌فته‌یه‌ک بوو پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان وه‌ک دوژمن ناساندبوویان. هه‌موو غه‌واره‌یه‌ک، هه‌موو غه‌ریبه‌یه‌ک، هه‌ر که‌سیک زمانی له خه‌لکی دیلاوار نه‌چووبایه، مه‌زه‌بسی جیابووبایه، پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان وه‌ک دوژمن سه‌یریانده‌کرد. پوژیک به‌ تومه‌تی ئه‌وه‌ی زه‌هاو له دوژمنی ناو خه‌ون و زینده‌خه‌ونه‌کان ده‌چیت، چه‌کداره‌کان ده‌یگرن. ئه‌وان بیته‌ۆ خه‌لک ده‌گرن، سه‌رده‌په‌رینن، ته‌قه‌ده‌که‌ن، خه‌لک ونده‌که‌ن، ئاهه‌نگی به‌ر‌دباران و ره‌جم سازده‌که‌ن، هه‌ندی جار له‌سه‌ر ده‌نگی موسیقا و بۆنی بوغرد و گووتنی سرودی «دیلاوار، ئه‌ی سه‌ر زه‌مینێ شیزان» ئاهه‌نگی گه‌وره ده‌گیرن و کچ و کوران به‌ جۆش و گه‌رمی مه‌ستده‌که‌ن، داوا له گه‌نجان ده‌که‌ن پۆل پۆل بچنه «سوپی باغه‌وانه‌کانی دیلاوار» هه‌وه. زه‌هاو ساتیک ده‌گیریت ده‌زانیت

یان دهیکوژن یان تا مردن له جیگایهکی نهینی زیندانیدهکهن. چاره ی نییه جگه له وهی له دهست چه کدارهکان هه لیت، هه لهاتن هه میشه نه گه ریکی بچوکی زیندویتي و مانا به خشی نی به مهرگ تیدایه. نهو سوود له ساتیکی غافل بوون ده بینیت و وهک ئاهووی ترساو رادهکات. به لام دینلاوار پر بووه له چاوی نهینی، له که سانیک کار بو چه کدارهکان دهکهن، هه مان پوژ له ئیواردا باغه وانهکان ددهن به سهر مالی زه هاودا، خوشبه ختانه خو ی لهو ئی نایت، دواتر بو شار دنه وه و هه شار دانی، ناسیاوینکی دهیداته دهست پروفیسور.

کاری چه کدارهکانی سهی نهسلان تا دههات دهنگی زورتری ده دایه وه، هیزه که ی پوژ دوا ی پوژ سروشتیکی یاسایی وهردهگرت، هه ندی دهیانگووت حاکم و بنه مالهکان سوود له نهفسون و کاریزما ی نه ماموستایه وهردهگرن تا کاری خو یان بکهن، بیته وهی راسته وخو سوپا یان هیزی پیکخراوی بنه ماله دهست لهو ئیشانه وهردهن، به لام ده رکه و تنهکانی سهی نهسلان تا دههات زوتر ده بوو، زور شهو له سهر خوانی تاییه تی فه رماندار یان حاکمی عهسکه ری ده بینرا، زور بهی جار جلی ماموستایهکی به و یقاری له به رده کرد، هه ندی جاریش جلی جهنگا وهره کونهکانی دینلاوار. دهنگویهکی زور هه بوو بگریت به سهروکی هیزیک به ناوی سوپای بهرگری میلی که باغه وانهکانی دینلاواریش له خو ی بگریت. هه ندی له نوسراوهکانی نهو، شهو له ته له فزیونهکاندا دهخوینرانه وه. تا کاری باغه وانهکان خویناویتیر بایه، خه لکی سهی نهسلانیان خوشتر دهو یست، دهیانگووت نه وه ته ی پوژانه دهنگی گولله ی نهو سوپایه دهیستریت، هه ست به نه مان و دلنایی دهکهن، که متر خهون ده بینن، که متر چه قوی نادیار سهریانده بریت، جوره دلناییهک و بر وایهک گه راوه ته وه بو نهو که سانه ی که دوو مانگ له وه وه بر ترس و سام تووشی هیستیریا و شه پانگیزی له نا کاوی کرد بوون. گهر پوژانی یه که م بینینی گهنجه چه کدارهکان خه لکی ترساند بوو، ئیستا شار

نیوه‌ی بووبوو به هه‌وادار و چاوساغ و یاریده‌ده‌ریان. خه‌لکی دلسۆزانه و له‌ پرووی نیشتمانپه‌روه‌رییه‌وه‌ کۆمه‌کیانده‌کردن، تا وردتر بۆ دوژمن بگه‌ڕێن... هه‌موو دلنیا‌بوون، دوژمنان لیره‌ن و ده‌بیت بدۆزێنه‌وه‌. هه‌موو کوچه‌یه‌ک، هه‌موو گه‌ره‌کێک، ده‌بوو به‌شی خۆیان له‌ ناسین و دۆزینه‌وه‌ی دوژمندا به‌شداربن. ئیستا هه‌موو دیلاوارم وه‌ک شارێک ده‌بینی که‌ له‌ خۆ ئاماده‌کردنیک‌ی به‌رده‌وامدا‌یه‌ بۆ جه‌نگی گه‌وره‌. کاتێک پاسه‌وانه‌کانی دیلاوار له‌ کوچه‌کاندا ده‌رده‌که‌وتن، خه‌لکی به‌ هه‌له‌له‌ و شادییه‌وه‌ ده‌چوون بۆ پیشوازییان. له‌گه‌ل ده‌رکه‌وتنی چه‌کداره‌کاندا هه‌وای شوینه‌کان ده‌گۆرا و ژیا‌نی تیده‌گه‌را، پۆژانه‌ بنکه‌ی ناو‌نوسین ده‌کرانه‌وه‌ و گه‌نجی خۆبه‌خش ده‌چوونه‌ ریزی پاسه‌وانه‌کانه‌وه‌. جه‌نابی حاکمی عه‌سکه‌ری له‌ چاوپیکه‌وتنیکدا له‌گه‌ل پۆژنامه‌ی ره‌سمی دیلاواردا گووتبووی «باغه‌وانه‌کان له‌ ئیمه‌ن و بۆ ئیمه‌ن». ئه‌وه‌ بووه‌ دروشمیک‌ی نوسراو له‌سه‌ر دیوار و له‌ پیتی ده‌زگا و دایه‌ره‌کاندا. فه‌رماندا‌ریش له‌ کۆبوونه‌وه‌یه‌کدا له‌گه‌ل مامۆستای مزگه‌وت و که‌نیسه‌ و په‌رستگا‌کاندا هه‌مان رسته‌ی وه‌ک خۆی دووباره‌کردبووه‌وه‌.

له‌م کاته‌دا نیگارکیشه‌کانی منیش به‌شیک بوون له‌و کارخانه‌یه‌، ئیستا پۆژانه‌ گه‌ر سه‌یری ته‌له‌فزیۆنم بکردبا، یان پۆژنامه‌کانم بخویندا‌یه‌ته‌وه‌، هه‌وا‌لێکم له‌سه‌ریان ده‌بینی. زۆر پۆژ قاسم وه‌لید یان ئاسه‌ف بورهان له‌ ته‌له‌فزیۆنه‌کان ده‌رده‌که‌وتن و باسی ئه‌وه‌یان ده‌کرد، چه‌نده‌ گرنگه‌ هاو‌لاتیان له‌ رینگای نیگارکیشه‌نه‌وه‌ به‌ نه‌تییه‌کانی ناخی خۆیان شاره‌زابن. قاسم وه‌لید له‌ هه‌مووان زمان‌باز‌تر‌بوو، به‌لام کاتێک له‌سه‌ر ته‌له‌فزیۆنه‌کان ده‌رده‌که‌وت، هینده‌ی به‌ ده‌ست و به‌ چاو و به‌ جو‌له‌ سه‌رنجی خه‌لکی را‌ده‌کێشا، قسه‌کانی هه‌مان توانا و کاریگه‌رییان نه‌بوو. ده‌یگووت پێ‌یسته‌ مرو‌ف به‌رده‌وام هه‌ول‌ب‌دات خه‌ونه‌کانی ناو سه‌ری خۆی بگوازیته‌وه‌، نیگاریان‌ب‌کات، گه‌ر خۆی نه‌یتوانی کۆمه‌ک له‌ نیگارکیشان وه‌رب‌گرت. که‌

قسه‌یده‌کرد دهستی ده‌برد بۆ سه‌ری، بۆ پشت سه‌ری، بۆ سه‌ردلی، بۆ
 ئاسمان، بۆ شته‌کانی ده‌وروبه‌ری. جۆش و خرۆشی قاسم وها نمایشی
 بوو، ده‌یتوانی هه‌زاران خه‌لک بخه‌له‌تینیت، که‌چی نمایشه‌که‌ی هیچ که‌سی
 دلگران و توپه‌ نه‌ده‌کرد، دیلاوار هه‌مووی له‌ نمایشدا بوو، ئه‌وانه‌ی
 خه‌ونیان ده‌بینی نمایشیانده‌کرد، ئه‌وانه‌ی نه‌یانده‌بینی هه‌ر نمایشیانده‌کرد،
 من به‌ گریانم نمایشم ده‌کرد، مامم به‌ ده‌رکه‌وتنه‌کانی، سه‌ی ئه‌سلان
 به‌ سوپاکانی، ژهنراله‌کان به‌ جه‌نگه‌کانیان... هه‌موو نمایشمانده‌کرد، زه‌هاو
 نه‌بیت، مه‌سه‌له‌ی زه‌هاو گالته‌ نه‌بوو، ئه‌و ئه‌گه‌ر بگه‌ریه‌ به‌ راستی ده‌کوژرا.
 نمایشه‌کانی قاسم وه‌لید پینده‌گووتم له‌م ماوه‌یه‌دا دیلاوار چ مه‌ودایه‌کی
 ترسناکی بریوه، هه‌موو چ په‌وت و پینگایه‌کمان له‌ پشت سه‌ری خۆمانه‌وه
 جه‌یه‌شتوو. ئیستا هه‌ر سێ هونه‌رمه‌نده‌که‌ پاله‌وانی گه‌وره‌ی دیلاواربوون.
 هه‌تا شه‌ویکیان ته‌له‌فزیۆنی ره‌سمی فیلمیکی کورتی له‌سه‌ر ژبانی پۆژانه‌ی
 ئاسف بورهان به‌ره‌مه‌ینابوو، پیشانیده‌دا چۆن خه‌لک له‌ به‌رده‌م ده‌رگای
 ماله‌که‌یدا پیزیان به‌ستوو، ئه‌و وه‌ک میرزاده‌یه‌کی عوسمانی سمیلی
 بۆ سه‌ره‌وه‌ بادابوو، ریشیکی سولتانی دریزێ هینشتبووه‌وه، په‌فته‌یه‌کی
 سووری خستبووه‌ ملی، کاسکیتیکی لاری کردبووه‌ سه‌ری و له‌به‌رده‌م
 ستانديکی دارگوێزدا نیگاری ده‌کرد و پاییی ده‌کیشا، کامیژاکه‌ش پیشانی
 ده‌دا خه‌لک له‌ سه‌ره‌دا بوون تا به‌ ده‌ست و قلچه‌ی ئه‌و خه‌ونه‌کانی خۆیان
 په‌سمبکه‌ن، ناوی رینپورتاژه‌که‌ گه‌لیک جوان بوو «وه‌ره‌ و خه‌ونی خۆت
 لای من بینه‌».

من و زه‌هاوه‌ له‌ سه‌نته‌ریش ئارامان نه‌بوو، به‌ فه‌رمانی حاکی
 عه‌سکه‌ری دیلاوار هه‌ر که‌س له‌ باغه‌وانه‌کان هه‌لبه‌اتایه‌، هه‌ر که‌س دالده‌ی
 یه‌کێک له‌ گومان لیکراوانی بدایه‌، سزاکه‌ی مه‌رگ بوو. هه‌ردووکه‌مان زۆر
 ده‌ترساین، من تا ئه‌و کات زۆر به‌ر پۆحه‌ شه‌پانگیز و ده‌موچاوه‌ تاریکه‌که‌ی
 دیلاوار نه‌که‌وتبووم. تا ئه‌و کات زیاتر دیوه‌ پاکه‌که‌ی دیلاوارم ده‌ناسی،

ھىچ كات ئوھم نەدەھات بە خەيالدا پۇژىك لە يەكىك لە شەقامەكانى ئوھم
شارەدا كە من تيا گەورەبووم مەوۇف سەربېر. بەلام ئىستا دەزانم ھەموو
شارەكانى دونيا وەھان. ھىچ كەس باوەرناكات پۇژىك لە پۇژان ديمەنى
وہا لەسەر شۆستە و شەقامى شارى خۆى ببىت. بەلام ھەمىشەش
پوودەدات، ھەمىشە دووبارەدەبىتەو، ھەمىشە ئوھى تۆ وادەزانىت ھىچ
كات ناھەمىت و پوونادات، دىت و بە دېندانەترىن شىوہ بەردەركى مالت
پىدەگرىت. گەر خۆشەخت بىت و لە سەردەمى تۆدا پوونەدات، ئوھا لە
سەردەمى باپىرانتدا پوويداو، گەر نا، ئوھا پۇژىك لە سەردەمى مندال و
نەوہكانتدا پوودەدات.

من لە دىلاواردا وەك بىگانە ژىابووم، ئىستا وەك ماسىيەكم لىتھاتبوو كە
لە ناو تۆرىكدە لە دايكبووىت و پىتى نەزانى بىت.

زه‌هاو له چياكان له‌دايكبووبوو، كورې خيلىكى سهر ئه‌و سنوورانه بوو. خيله‌كه‌ى به‌شيكيان ده‌كه‌وته ناو سهرزهميني ديلاوار و به‌شيكي ترين ده‌كه‌وته خاكى دوژمن... به‌درېژايى سهدان سال هميشه له ناو جه‌رگه‌ى جه‌نگدا بووبوون، باپيره‌ گه‌وره‌كانى بوئه‌وه‌ى ژيانى خيله‌ بچوكه‌كه‌يان بپاريژن و ده‌ست به‌ زه‌وى و ئاژهل و كانياوه‌كانيانه‌وه‌ بگرن، هه‌نديكيان خويان به‌ لاي دوژمندا ساغ‌كردبووه‌وه‌. چل سال له‌وه‌وبه‌ر هيزه‌كانى ديلاوار ئه‌و خيلانه‌يان وه‌ك چلكاوخورى دوژمن ناساندبوو، چووبوونه شه‌ره‌وه‌ له‌گه‌ليان، سهره‌ك خيله‌كانيان كوشتبوون، هه‌ندى له‌ گه‌نجان و پيرانيان خستبوونه زيندان. له‌ سالانى رابوردودا كه‌ په‌لاماره‌كانى دوژمن له‌وديو سنووره‌وه‌ زيادي‌كردبوو، به‌شيكي زورى ئه‌و خيزان و خه‌لكه‌ى له‌و سهر سنووره‌بوون، بوئه‌وه‌ى خويان له‌ هه‌ر ته‌ره‌فدارييه‌ك بپاريژن، بو ئه‌وه‌ى نه‌كه‌ونه‌وه‌ نيو ئاگرى هيچ جه‌نگيك، تا ژيانى خويان و منداله‌كانيان له‌ به‌لا به‌ دووربگرن، به‌ره‌و ديلاوار كشابوون. زه‌هاو له‌ دواى هه‌موو ئه‌و رووداوه‌ تالانه‌ له‌دايك بووبوو، وه‌ك من كه‌ هيچم له‌و ميژووه‌ نه‌ده‌زانى، ئه‌ويش هيچى نه‌ده‌زانى و تينه‌ده‌گه‌يشت بو خه‌لكى له‌ ديلاوار وه‌ك دوژمن سه‌يريانده‌كن. ته‌مه‌نى بيست سال ده‌بيت كه‌ دين بو شار، له‌وى له‌ گونده‌كه‌ى خويان فيرى كه‌ميك خوينده‌وارى بووبوو، به‌لام روخساريكى

هوه هاتبن. هه موو كولبر و هيستره كان ده كوژن... ده يان كهس و سه دان
 نازلهلى به سته زمان كه زوريان به باره كانيانه وه له باريكه پښه كه وه به ره و
 بنى خه رهنديكى هه زار به هه زار به رده بڼه وه. ئه و ته نيا دهرچووى ناو
 كار هساتيكي گه ورهيه كه ئيستاش ترسه كهى له چاويدايه. دواى ئه وه ئيدى
 ناگه پښته وه بؤ چيا و له گهل دايكى و دوو براكهيدا داده به زيت بؤ ديلاوار. له
 ديلاوار جگه له كريكارى هيچ ئيشيكي ترى چنگ نايهت، له دروستكرنى
 ماله نوپكاندا، له ليدانى زيرابدا، له كانه به رده كانى دهره وهى شارد، له
 كارخانه كانى بلوكدا ئيشده كات... وه ستاكانى هه ر كه سيك بن، ئه م ته نيا
 يهك شت ده زانيت «به لى گه وره م». ده زانيت زوربهى خه لك له ديلاوار
 پريان له و ئيل و تايه فانهيه كه له سنووره وه شوږده بڼه وه و پښه ناو
 شار، هه موو وهك دوژمن و خو فروش لتيان دهروانن، وهك جنسيكى له
 خويان نرمتر، به لام ئه و هوپهك و به هانهيهك بؤ ئه و كينهيه نادوزيته وه.
 له زوربهى جىگاكان وهك لادينيكي چه پهل سه پريده كن، گوندييهك كه
 له نه ژداديانه وه به كرى گيراو و چلكاوخورى دوژمن بوون. هه قده ستى
 پوژانهى هه ميشه له كريكاره كانى تر كه متره، قورسترين كاره كان له به شى
 ئه وه، به لام جگه له وهى بلى «به لى گه وره م» هيچى تر ناليت. كه ديت
 بؤ لاي من، هه مان ترس و دوودليشى به رامبه ر من هه يه. من ده ستى
 ده گرم و پتيده ليم «گوپيگره، ئيشى من ئه وه يه كه ژيانى تو بپاريژم،
 ئه وه وه زيفه ي منه. ئه م شاره هه ندئ پياوچاكى وهك پروفيسور به هنامى
 تيدايه، به لام كه من زور كه من... لنت تيك نه چيت، تو هه ميشه ژيانت له
 مه ترسيديا، خه لكى ئيره دايمه له بؤسه دان داويكت بؤ بڼينه وه. نابيت
 بى پرسى من زور بچيته دهره وه، نابيت ليره سه ربه ست بگه پښت، نابيت
 وه لامى زور پرسىار بده يته وه، نابيت بچيته گفتوگووى دريژه وه له گهل
 كه سدا. يهك هه له ي بچوك له وانه يه ژيانى هه ردووكمان بخاته مه ترسييه وه،
 ئيستو دوخيكه وهك حوكمى عورفى، تيده گه يت حوكمى عورفى چيه، ها؟

یه عنی هه ر که سیکمان بگیرین تیاچووین». ئه و به هه مان شیوه له منیش ده ترسیت، چه ند شه ویکی ده ویت تا له من دلنیا ده بیت، زور که م قسه ده کات، به لام زور سهیری من ده کات، به رده وام به چاو لیم ده روانیت، زور جار که نو قمی خویندنه و هم و سه ره له ده بزم ده بینم چاوی تیبریوم. هه موو کاره کانی خوی به باشی ده کات، هه رچییه کی پنده لیم ده لیت «به لئ گه وره م». من هه ندی جار تو ره ده بزم و ده ستی ده گرم و ده لیم «وامه لئ... من وه زیفه یه کم له سه ره ژیا نی تو بپاریزم، نازانم ئه و هم بو ئه نجام ده دریت یا خود نا، پیوسته تو به هیزبیت، وریا بیت، چاوت بکه یته وه. پوژنیک منیش نه بووم بتوانیت خوت بپاریزیت. ئیستا یه که م شت بیکه یته ئه وه یه ده بیت قژت دریز بکه یته. تیده گه یته؟ ئه و پیاوه ی له وینه که دایه قژی کورته، هه ولیده زور قژت دریز بیت، به جوړنیک نیوه ی ده موچاوت داپو شیت. ده مه ویت که پیکه وه چووین بو شاخه کان تو یاریده ده ری خوم بیت، نامه ویت ئیشت پیبکه ن، ده تکه م به به رپرسی کاروباری تایبه تی خوم، به لام تو کاریک بکه هیچ کات له من دوور نه که ویته وه». هه میشه خه می ئه وه ی بوو که ده بیت دایک و براكانی له چ بارودوخیکدا بن. من دلیم ده دایه وه و ده مگووت «دلنیا به باشن، تو پروفیسور ناناسیت، پروفیسور پیاویکی میهره بانه، ئه و غه م له دایکت و براكانت ده خوات، دلنیا م». گه نجیکی لاواز نه بوو، ئه وه ی به رده وام فیزبوو بوو بلئ «به لئ گه وره م» له لاوازییه وه نه بوو، به لکو له مندالییه وه به وه فیزبوو بوو که ئه و له ره گه زیکی نرمتره، له وانه یه که هه میشه وه که به رده ست و ئیشکه ر ده میننه وه، ئه وه وه که هه ستیکی فیتری چوو بووه خوینییه وه. تا قسه م له گه ل نه کرد بایه قسه ی نه ده کرد، شه وان وه که من به دیار ته له فزیۆنه که وه داده نیشته و به هه مان بایه خ و گرنگییه وه که من به رنامه کانم گویده گرت، ئه ویش گوینده گرت. له و کاتانه دا نه بیت که من بیمار ده کانم ده هینا و بویان ده گریام و ده پارامه وه بمانبورن، هه موو کاته کانی تر له گه ل مندا بوو. به لام نه مده ویست له کاتی ئه و جوړه

هه لچوون و هه سترکردانه دا بمبينييت.

من سهره تا ئيشه كهى خومم وهك شيوهنگيريك كه بۆ نه خوشهكان دهگرى، به ئيشيكى بيسوود و ناچيز ته ماشاده كرد. راسته مامه سيام منى هيتابوو كه دواى ته ميكردن بيمارهكان هينوريكه مه وه، به لام ورده ورده ئيشه كهى من بوو به ئيشى شيوهنگير، به كه سينك هيندهى له بهردهم يه كيك له نه خوشهكاندا ده وهستيت، هه موو ئازارهكانى مروقى بيرده كه ويته وه و دهگرى. سهره نجمدا كه زور له بيمارهكان له زهت له و گريانهى من ده بينن و پنى ئارامده بنه وه. بوونى كه سينك كه وهك گونا هبار سه يريان ناكات، كه سينك كه خوى به تاوانبار ده زانيت نه وهك ئه وان، كه سينك كه له ناخى دل وه دواى ليئوردن له ئازارهكانى ئه وان دهكات، هه ستيكى نوئ بوو كه پيشتر تاقيان نه كرد بوو وه. زوريان كه لاي من ده چوونه دهري، به شانازى پياويكى بيگونه هه وه دهريشتن، وهك كه سينك له خورا ئازاريكى زورى دببيت و ئيسا به يهك جار بۆ دنيا روشن بوويته وه كه هه رچيهكى چه شتوه ناهه ق بووه. نا... نه مده هيشت زه هاو له و ساتانه دا بمبينييت. ئه و دهيزانى من به «مستر گرینوك» بانگده كه ن، به لام ده بوو برواى به وه بيت كه من كه سينكى لاواز نيم و ده توانم بپياريزم، گه ر به اتبايه و منى له كاتى ئه و شيوهن و فوغانه دا دبيايه، برواى به من نه ده ما.

بۆ ئه وهى واده رنه كه وين كه خومان له سه نته ره كه دا له شتيك شار دۆته وه، هه فتهى رۆژيك يان دوو رۆژ ده ميرده وه بۆ مالى خومان و شه و پيكه وه له ژووره كهى خومدا ده خه وتين. ئه و دوو رۆژه نه ده هاتينه دهري، من كتيم ده خوینده وه و ئه ويش له ته له فزيونه كه دا گوینی له گورانی دهگرت و سه يري كليپه بيانیه كانی دهكرد. رهوش و خوى خه وتنى سه رسامیده كردم، هه ر كاتيک بيوستبايه ده خه وت، له جيگايه كدا دريژده بوو و بيته وهى دهنگيك يان مشه يه كى ليته بيت، ده چووه خه ويكى قووله وه ...

له کاتی خه‌وتندا له مردوو ده‌چوو، به‌رد بجولابایه ئه‌و نه ده‌جولا، ئه‌وه نه‌بوو هه‌تا جاریکیش ئه‌م دیوه و دیو بکات، له‌سه‌ر پشت پالده‌که‌وت و وه‌ک مردوو‌یه‌ک له‌ داره‌مه‌یتدا بیت لئی ده‌که‌وت. له‌ خه‌و هه‌ستانیشی به‌ پینچه‌وانه‌وه‌ خیرا و کتوپر بوو، ئاگادار بوونه‌وه‌ و راپه‌رینی یه‌ک شت بوون، هه‌میشه به‌ ترسیکی زۆره‌وه‌ داده‌چله‌کی، به‌ خیرایی هه‌لده‌ستایه‌ سه‌ر پی و سه‌یریکی چوارده‌وه‌ری خۆی ده‌کرد، وه‌ک نه‌زانیت له‌ کوینه‌، وه‌ک بیری چووبیته‌وه‌ بۆ له‌م جیگایه‌دا خه‌وتوو.

هه‌ر دوو کمان به‌ یانیان که‌ نه‌خۆشه‌کانیان بۆ سه‌رژمیر و دابه‌شکردن و ئیش ریزه‌ده‌کرد، له‌ جیگایه‌کدا ده‌وه‌ستاین و سه‌یرمانده‌کردن. من به‌ مامه‌ سیام گووتبوو که‌ چووم بۆ چیاکان، زه‌هاو وه‌ک یاریده‌ده‌ر و به‌رده‌ستی خۆم له‌گه‌لمدا ده‌بیت. ده‌مویست هه‌موو هیزی خۆم به‌کاربه‌ینم تا سه‌ربه‌خویم له‌ نه‌قیب مسۆگه‌ربکه‌م ... نه‌مه‌دو‌یست ئه‌و هه‌سته‌م تیا سه‌وز بیت که‌ وه‌ک سه‌ربازیک بۆ چیاکان ده‌رۆم. من هاوده‌می کۆمه‌لێک بيماری ده‌روونی بووم که‌ له‌ هه‌ر کوینه‌ک بوونایه‌، پنیوستیان به‌ غه‌مخۆریک هه‌بوو. دلنیا‌بووم ژيانمان له‌ چیاکان ئاسان نابیت. راسته‌ ئیمه‌ وه‌ک بيماره‌کان ئیش ناکه‌ین، به‌لام کاری جله‌و‌کردن و ئارام‌کردنه‌وه‌ی ئه‌وان له‌ شاخه‌کان سه‌ختتر ده‌بیت. له‌و ئ وه‌ستا سه‌لاحه‌دینیکی لێ نییه‌ بترسن و هیچ به‌شیکی ته‌میکردنمان نابیت، که‌س سزابه‌دین. پۆژانه‌ که‌ سه‌رنجی مه‌یدانی کاره‌که‌م ده‌دا، ده‌مبینی میرئه‌ودال خۆی زۆر ماندووده‌کات تا له‌و لیسته‌دا جێگیریت که‌ ده‌برین بۆ ئیشی شاخه‌کان، دلنیا‌بووم میریش وه‌ک من له‌ خۆی هه‌لدیت. بۆ که‌سانی وه‌کو من و میر، چیاکان وه‌ک دوا‌هه‌مین رینگا بوو تا له‌م دۆزه‌خه‌ی ئیستا ده‌ربازبین. مرۆف هه‌ندێ جار ته‌نیا داوای گۆران ده‌کات و هیچی تر، هه‌تا گه‌ر به‌ره‌و دۆزه‌خیش بیت، منیش و میرئه‌ودالیش له‌ جۆره‌ دۆخیکی وه‌هادا بووین. ده‌مانه‌ویست شتیک له‌ ژيانماندا رۆبدا ... هه‌ر شتیک ... هه‌ر شتیک ... هه‌تا ئه‌گه‌ر ته‌قینه‌وه‌یه‌کیش

بووه و نیوه‌ی سه‌رمانی له‌گه‌ل خۆیدا بردوه. زۆر دلم به‌و ده‌سووتا، له کاتی ئیشدا هه‌موو گیانی ده‌نیشته سه‌ر عاره‌ق، قژی درێژی یه‌ک پارچه ده‌که‌وته سه‌ر ده‌موچاوی، ئه‌و به‌قه‌واره له هه‌موو زیندانیه‌کان زلتربوو، له هه‌ر جێگاهه‌که‌وه سه‌یرتبه‌کردایه به چاکه‌تیکی سووره‌وه ده‌تبینی، ئه‌و قه‌د و قه‌لافه‌ته‌ی وایه‌رهبوو زۆر ئیش هه‌یه ته‌نیا به‌و به‌کریت، گه‌رچی دیاربوو میر له ژيانیدا ئیشی سه‌ختی نه‌کردوه، به‌لام هه‌زیکه‌ی جه‌سته‌یی شاردراره و گه‌وره له ماسوله‌که‌کانیدا بوو، گه‌وره‌ترین به‌رد ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی هه‌لیبگریت، سه‌ختترین بار ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی رایبکیشیت، هه‌زیکه‌ی بیه‌اوتای هه‌بوو، به‌لام رویشتن و ئه‌مسهره و سه‌ری زۆر ماندوو یانده‌کرد، من ده‌ترسام جاریک به‌هۆی قه‌له‌وی و ماندوو بوونه‌وه تووشی گرفتیک بیت و ده‌ردیکی خراپ به‌گریت. جاریک تکام لیکرد هه‌نده خۆی ماندوو نه‌کات، هه‌نده خۆی نه‌ره‌تینیت. گووتی «نا تو ده‌لینیت چی، هه‌رچییه‌کم کردوه ده‌بیت کاریکه‌کم له‌و که‌سانه‌دا به‌م که‌ده‌چن بۆ شاخ، خوا گه‌وره‌یه ئینشه‌لا خۆمی تیندا به‌م».

منیش پڕ به‌دل هه‌زنده‌کرد، له چیاکان میرئه‌و دالمان له‌گه‌ل بیت.

ئال مورد بۇى گىزامه وه:

بۇقۇقىله پۇژانى سهره تا نه يده توانى زور دريبت. ههفته كانى يه كه م
كه سمان نه كوشت، دوو كهس له ده ستمان هه لهاتن، به لام بۇقۇقىله هه ردوو
چاره كه كلاوه كه ي داكه ند و له پشته وه سه يريكي هه لاتوو هه كانى كرد و گووتى
«گووم تىكرد، گووم تىكرد... وازى لييه يتن مى بشكىتيت». ده مانىست كه
گروپه كانى تر خه لكيان كوشتوو، به لام به كره دريژى دروزن نه بيت، هيچ
كهس له تا قمى ئيمه هه زى به كوشتن نه بوو. گهر يه كيك به راستى هه زى
له كوشتن بيت، ده توانيت له چاوى و له رهفتاريدا بيخوينيته وه. ده كرا ئيمه
كهس نه كوژين، ده كرا هه ر بسورپينه وه و خه لك بترسيئين. به لام دواچار
سه ي نه سلان كؤبوونه وه يه كى گه و ره ي پيكردين و له و خه ياله خو شانه
به ئاگاي هينايينه وه. هه مووانيان له ياريگايه كى داخراودا كوكرده وه، پييان
گووتين به ريز له سهر زه وييه كه دانيشين. سهر زه ميني ياريگا كه جمه ي
ده هات، ژماره ي گه نجه تۆمار كرا وه كان له سوپاي باغه وانانى ديلاواردا
تاده هات به ره و به رزى ده چوو. هه ر يه كه مان چه كى تاييه تى خو مانمان
پى بوو، به ر له وه ي بچينه ياريگا كه وه، يه كى په رويه كى وه نه وشه ييان
داينى بييه ستين به ناوچاوانمانه وه، له سهرى نوسرابوو «باغه وانه كانى
ديلاوار»، تيشير تيكيان داينى له پشته كه ي نوسرابوو «ئاماده ين به خوينى

دریژه‌کانی که مینک کورتکردبووه‌وه، قژیکی چری هه‌لدابوووه‌وه بۆ دواوه و به‌رده‌وام له به‌رده‌م خۆیه‌وه ده‌یگوت «پۆژیکی میژووویه... پۆژیکی میژووویه». جه‌هور که گوئی لی بوو سه‌ی ئەسلان ده‌لیت «پۆژیکی میژووویه» زیاتر جۆشی هاتی و فرمیسک له چاوی دابارین و به‌ده‌م هه‌نسکه‌وه‌ گوتی «براکه‌م زۆر حه‌زی له رۆژی وا میژوووی بوو». سه‌ی ئەسلان نه‌چوو هه‌ر بلندگۆکه قسه‌بکات، هاته‌ ناومان و پیز پیز به‌ سه‌ر یه‌ک به‌ یه‌کی باغه‌وانه‌کاندا که‌را، نه‌یده‌هیتشت که‌س له‌جینگای خۆی هه‌ستیت، گوتی «تفه‌نگه‌ پیرۆزه‌کانتان بخه‌نه‌ باوه‌شتان و دانیشن» به‌ سه‌ر ریزه‌کاندا ده‌که‌را و ده‌یگوت «ماشه‌لا، ماشه‌لا... له‌م هه‌موو که‌نجه‌ جوانه‌، ئاوه‌دان دیلاوار... ماشه‌لا ماشه‌لا. باره‌که‌لا ... به‌ه‌ به‌ه‌ له‌ دیلاوار بۆ خۆی و بۆ رۆله‌ی». که‌ گه‌یشته به‌رده‌م جه‌هوره‌ خپه‌ و بینێ جه‌هور چاوی ئاوساوه‌ و دلی پهبوووه‌ و خه‌ریکه‌ ده‌داته‌ پرمه‌ی گریان، گوتی «هه‌سته‌ باب‌ه‌ بزانه‌م چیه‌ته‌؟». من ده‌مزانێ ده‌یه‌وێت رۆلی سه‌رۆکیکی باش ببینیت که‌ غه‌می ورد و درشت ده‌خوات، به‌لام له‌ دلی خۆمدا گوتم «خودای گه‌وره‌، ساحیتی ئه‌رز و ئاسمان، خاوه‌نی هه‌ر حه‌وت ته‌به‌قه‌که‌، نه‌کات جه‌هور خۆی که‌ربکات و حیکایه‌تی ئه‌و براژنه‌ی بگێڕته‌وه‌». جه‌هور له‌ ترس و په‌شۆکاندا باش قسه‌ی بۆ نه‌ده‌کرا، که‌ قسه‌یکرد ده‌نگی هیند سه‌یر و مشن بوو خه‌ریک بوو هه‌موو بده‌ینه‌ قاقای پێکه‌نین، فرمیسک و چلم و هه‌نسک و ته‌نگه‌نه‌فسی و ترسی دابوو له‌ یه‌ک، مۆسیقایه‌کی عه‌جایه‌بی لی ده‌رچووبوو. به‌ ماندوو‌بوویکی زۆر سه‌ی ئەسه‌لان تیگه‌یشته‌ که‌ له‌ شه‌وی تیچووندا حاڵی براژنه‌که‌ی باش نه‌بووه‌ و ئیستا له‌ به‌ر هه‌ر هۆیه‌ک بیتت براکه‌ی له‌ زیندانه‌. سه‌ی ئەسلان که‌ گوئی له‌ چیرۆکه‌که‌ بوو که‌مینک سووربووه‌وه‌، تیناگه‌م سه‌ی ئەسلان ئەوه‌ی به‌ سووکایه‌تی زانی یان هه‌ر خۆی زیره‌کانه‌ کردی به‌ بۆنه‌یه‌ک، شتیکی له‌ توندیی و تورهبیی خۆی نیشانبدات. ئیستا ئەو مامۆستا که‌ی جارێ نه‌بوو،

خه ریکبوو ده بوو به که سیک خاوهن له شکر و سوپای خوی. من نزیکتیرین کهس بووم لیتوهی و ریک چاوم تی بریبوو، سه یرمه کرد و هه ناسه م نه ددها، هیچ کات پیشتتر هیته له سهی ئەسلان نزیک نه بوو بووم. له نزیکه وه نیشانهی میهره بانی تیدا نه بوو، جووتی چاوی هیمنی بوو، به لام کوی دهموچاوی به سه ریه که وه ئالۆز و ترسین بوو، وهک مه ته لیک هاته بهرچاوم، وهک په سمیکی گه و ره رۆحی کرابیت به بهردا. چه ندین جار له دووره وه دیبووم، که چی قالبی له خه یالما به و جوړه نه بوو، ئیستا وهک ئەوه بوو یه که م جارم بیت بیییم. دایکم هه میسه ده یگوت «پیاوی گه و ره له نزیکه وه جوړیکی ترن»، به لام چه ند دهمپرسی «دایه، چ جوړیکن؟» ئەو هیچی نه ده گوت.

سهی ئەسلان زۆر تیکچوو، هه ستمکرد دهیه ویت جه هوره خره هه لگريت و به شەق بیکاته دهره وه. به لام بیته وهی خه نده که ی یه که مجار له سه ر لیتوی بیت، گه رانی خوی به سه ر ریزه کانداه و او کرد. دواتر قسه یکرد ... زۆر قسه یکرد ... زۆر زۆر قسه یکرد. دهرباره ی جهنگیکی گه و ره که مان و نه مانی له سه ره، باسی له جهنگاوه ریک کرد که نابیت به رزیت یان بگری، باسی له دهسته بژیریک له جهنگاوه ران کرد که ده توانن بچن بو دۆزه خ و بگه رینه وه بو دیناوار. له کاتی قسه کاندایا جار جار به پرویه کی گرژه وه سه یری جه هوری ده کرد. دهنگی له مایکرو فون و بلندگو کانه وه زۆر بهرز و گوئی کهر که ره ده گه یشته ئیمه، ئیستا گریبهک له گه رویدا بوو که له دهنگی سروشتی خویدا نه بوو. بینیم ئەندازیاریکی دهنگ، له سه ر کومه لیک ئامیری سه یر که تا ئەوکات چاوم به که رهسته و تفاق ی وا نه که وتبوو، سه رقالی پیکهستن و سافکردنی دهنگه که بوون. به کومه کی بلندگوکان سروشتی ئەو دهنگی ده گه یشته گوینی ئیمه له جاران ئەفسوناوی و کاریگه رتر بوو. دیار بوو سهی ئەسلان زۆر بوی گرنگه دهنگی نیرانه دهر بهک ویت. قسه کانی وهک هه میسه کوتاییه کی ئاگرینیان بوو، گه نجه کان وهک مه ست

بووبن له ناوبه‌یندا هوتافیان ده‌کیشا. به‌کره درێژی درۆزن به ده‌نگه منگه و ناخۆشه‌که‌ی زیاد له هه‌مووان سه‌ی ئه‌سلانی ده‌پچران تا دروشم بدات و خرووش بچولێتیت. به‌ر له‌وه‌ی هه‌موو شت کوتایی بیت، سه‌ی ئه‌سلان چاویلکه‌که‌ی داگرت و ده‌ستیکی به‌رزکرده‌وه و گووتی «شیرانی دیلاوار، گوینگرن ... شیرانی دیلاوار، بوه‌ستن و گوێ له من بگرن. ئێوه قه‌بوولتانه مرو‌فی لاواز و گرینۆک له ناوتاندا بیت؟». بیته‌وه‌ی که‌س بیربکاته‌وه هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ هاوارمانکرد «نا سه‌رو‌ک قه‌بوولمان نییه». ده‌نگمان هینده بلند و به‌هیزبوو خه‌ریکبوو بنمیچی هۆله‌که‌ی ده‌برد به ئاسماندا، چینکۆی جه‌مه‌لونه‌کان جیره جیریان پینکه‌وتبوو. پرسى «قه‌بوولتانه جه‌نگاوه‌ره‌کانی دیلاوار، که ناموس و شه‌ره‌فی ئه‌م نیشتمانه‌یان به ئه‌مانه‌ت ده‌ده‌ینه ده‌ست لاواز بن؟». هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ گووتمان «نا سه‌رو‌ک قه‌بوولمان نییه». «قه‌بوولتانه جه‌نگاوه‌ریکی دیلاواری که سه‌بى ده‌بیت له سه‌نگه‌ره‌کانی پیشه‌وه به‌ره‌و پووی توپ و هاوه‌ن و دۆشکا بوه‌ستیته‌وه. دلێکی لاوازی پتوه بیت؟». هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ گووتمان «نا نا سه‌رو‌ک قه‌بوولمان نییه». «قه‌بوولتانه که چوونه سه‌نگه‌ره‌وه، هاو‌پیکانتان له‌رزۆک و گرینۆک بن؟»، ئه‌و جاره قیزه‌مان له هه‌موو جاره‌کان به‌رزتر بوو «نا... نا... نا قه‌بوولمان نییه». «بۆیه چۆن سوارچاک و ئازا و به‌چه‌رگه‌کان ده‌بیت پاداشت بکړین، ده‌بیت لاواز و بی‌دله‌کان سزا بدرین، تا هه‌ر که‌سیکی لاوازمان تیندا بوو هه‌ول‌بدات وه‌ک ئێوه، کورپه‌ دلسۆزه‌کانی من ئازا و به‌چه‌رگ بیت». ئیمه‌ش به‌یه‌ک ده‌نگ هاوارمانکرد «به‌لێ گه‌وره‌م. به‌لێ سه‌رو‌ک، به‌لێ رابه‌ر». ئیتر ئه‌و سه‌یه‌یه کافره‌ فه‌رمانی به‌جه‌هور کرد هه‌ستیت، جه‌هور له‌ ترس و شه‌رمدا زه‌وی قووتی بدایه مه‌منونی خودا ده‌بوو. حالیکه‌ی بوو هه‌موومان قاقا پیده‌که‌نین، ده‌گریا و موچرکه‌شی پیداده‌هات، نه‌ده‌یتوانی به‌ری فرمیسکی بگریت، نه‌ ترس و شه‌رمیش له‌ کۆلی ده‌بوونه‌وه... ئیمه هه‌موو ده‌تریقینه‌وه، من

که له ته نیشته جه هوره وه دانیشتبووم، نه با یه کیک بلیت نه مه هاوړییه تی یاخود نزیکییه کی له گله دا هیه، له هه مووان زیاتر قاقام لینده دا. سهی نه سلان فرمانیدا جه هور بچته پیشه وه تا هه موو بیبینن، من له دله وه ده پارامه وه جه هور هیچ نه لیت و به زمه که ی ته واوینت، له قوتاخانه ش به زه یم به جه هور دا ده هاته وه، هه ر کات تووشی نه مجوره کیشانه ده بوو له دلی خومدا ده مگووت خودایه واکه سووکی لی بگوزهریت. به لام هیشتا له جینگاکه ی خوی نه جولابوو که به ده نگیکی گریاو گووتی «من بو براکه م ده گریم». جه هور هه رچی بگووتبایه هه موو ده ماندایه قاقای پیکه نین. سهی نه سلان به ده نگیکی به رز داوای له جه هور کرد بیده نگ بیت، که مینک وه ستا و له پشت چاویله که کانیه وه سهیری هه موومانی کرد، هه ستمکرد به و سهیر کردنه ی دهیه ویت بهمانتر سینیت یان زیاتر بهمانخاته ژیر رکیفی خویه وه. به قه له مه که ی دوو سی جار کیشای به ته خته کی به رده میدا، ئینجا وهک بیه ویت که شوه وه ای شوینه که به چند وشه یه ک بگوریت، گووتی «بوهستن، هیمن بینه وه، ئیمه نامانه ویت سووکایه تی به هیچ گه نجیکی دینلاوار بکین، به تاییه ت گهر غیره ت و خواستی پالیان پیوه ناییت بیت به پاسه وانی نه م خاکه پیروزه ... جه هوری سابونچی، تو جه نگاوه ریت یان جه نگاوه ریت؟». جه هور وه لامیکی دایه وه که نه من، نه سهی نه سلان، نه هیچ که س تینه گیشته، به لام سهی بو نه وه ی دریژه ی نه داتی گووتی «باشه که جه نگاوه ری، بو ودها لاوازی؟». جه هور وه لامیکی دریژیدایه وه که من ته نیا له دوو وشه ی حالی بووم «براژنه که م... زیندان». له گهل نه وه شدا سهی نه سلان به رووی خویدا نه هینا و گووتی «کورم، ده بیت بزانیته که مروقی عاتیفی و لاواز له ناو ئیمه دا جینکای ناییته وه. من ناچارم تو له جه نگاوه ره کان جیابکه مه وه. له مرووه جه نگاوه ره لاواز و عاتیفیه کان ده خرینه ناو مه شقی تاییه تییه وه تا نه وانیش وهک پولایان لیدیت... من ئاسنم ده ویت ئاسن، پولام ده ویت پول... پاراستنی دینلاوار به

گرینوک و پیاوی فینگه‌فینگه‌ر ناکریت». بیئەوه‌ی به‌خۆمان بزانین، وه‌ک یه‌کی‌ک قورمیشیکردبین، هه‌موو چه‌پله‌مان لێدا. سه‌ی ئەسلان پرویکرده‌ دوو یاوه‌ری نزیک‌ی و گووتی «جه‌هور به‌رن بۆ زیندان، تا شوینیک بۆ مه‌شق و په‌روه‌رده‌ ده‌که‌ینه‌وه‌... به‌س ئازاری نه‌ده‌ن. ده‌بیت مشوری ئەوه بخۆن، جیگایه‌ک بۆ مه‌شقی سه‌ربازه‌ لاواز و عاتیفیه‌کان بکریته‌وه‌. عاتیفه نه‌خۆشیه‌، وه‌ک هه‌ر نه‌خۆشیه‌کی تریش چاره‌ی خۆی هه‌یه‌».

تا ئەوکاته‌ که‌س نه‌یده‌زانی باغه‌وانه‌کان زیندانی خویان هه‌یه‌. ئەرسه‌لانی موفتی جارێک به‌دزییه‌وه‌ به‌ منی گووت «ئال موراد من خه‌به‌رم هه‌یه‌، باغه‌وانه‌کان کاری به‌ سه‌ی ئەسلانه‌وه‌ نییه‌، سه‌ی ئەسلان هه‌ر قه‌ره‌قۆزه‌، هیچ نییه‌، بوکه‌شوشه‌یه‌کی حیزه‌ هیناویانه‌، ئەسلی کار حاکمی عه‌سکه‌رییه‌، ئەسلی کار حاکم یاسینه‌، ئەم هیزه‌ هی ئەوه‌... سبه‌ینی ده‌بینیت چیمان پی ده‌که‌ن». من به‌ په‌له‌ ده‌ستم خسته‌ سه‌رده‌می و گووتم «تۆ چی ده‌که‌یت، هه‌ر که‌سیک گوینی لیمان بیت تیا ده‌چین... تۆ ده‌لێیت چی». ئەو گووتی «من باوه‌رم به‌ تویه‌، ده‌زانم تۆ قسه‌ناکه‌یت، به‌س له‌ منی وه‌رگره‌، ئەو گه‌واده‌، مامۆستایه‌کی حیزی میژوو بووه‌، باوه‌ربکه‌ له‌ قه‌ره‌قۆزیک زیاتر هیچی تر نییه‌». من به‌ چرپه‌وه‌ پرسیم «به‌لام بۆ؟ بۆ؟ سه‌ی ئەسلان به‌کارده‌هێنن، بۆ؟ خویان سه‌ربازیان نییه‌؟». ئەرسه‌لانیش به‌ چپه‌وه‌ گووتی «تۆ بۆئه‌وه‌نده‌ گیلی، ئەم پیاوه‌ ده‌توانیت کار له‌ میشکی ئیمه‌ بکات، ده‌زانیت بمانجولێنیت. ده‌زانیت ئەو ئالقه‌ بخاته‌ به‌رده‌ممان که‌ پیتی ده‌زهرین. به‌لام حاکمی عه‌سکه‌ری ئەو توانایه‌ی نییه‌... حاکمی عه‌سکه‌ریت بینوه‌، ده‌لێی پشیلە‌ی نه‌خۆشه‌، هه‌ر ناشزانیت قسه‌بکات. ئەم هیچ نییه‌، چی پی بلین ئەوه‌ ده‌کات... هه‌موو شتیکیان خستۆته‌ به‌رده‌ست تا ئەم گه‌نجانه‌ رابه‌ینیت، بیانکات به‌ سه‌رباز، به‌س ئەم ده‌توانیت ئەوه‌ بکات، نابینیت چ زمانبازیکه‌، چون‌ خۆی خوشه‌ویست ده‌کات، که‌سی تر ئەوه‌ی بۆ ناکریت. تۆزیک میشتک بخه‌ره‌ کار و گیل مه‌به‌». من به‌گومان بووم

له ئەرسەلان، بە ترسەوه پرسیم «ها ... گەر وایە تۆ چى دەكەیت لێره، تۆ بۆ هاتوویت». گووتى «تۆ من به چى دەزانیت، وادهزانى بلیمهتم؟ . من وامدهزانى سەر بهخۆ ئێشدهكات، وامدهزانى پیاویكى ئازاده. كه چهكم هه لگرت بپروام پێى بوو. ئێستاش ناتوانم بچمه دهري. تازه قاچم كهوتوته گووهكهوه، ئاسان نیه بچمه دهري، خۆ گیل نیت، خۆت ئه و شتانه باش دهزانیت». ئەرسەلان وابوو، هەر شتیكى بۆ باس بکردیتایه، له قسه كانیدا چهند جار لینی دهپرسیت «خۆ گیل نیت؟»، تۆش دهبوو بهجۆریك وهلامبهدهتهوه و سەر به قینیت تا بیسه لمینیت گیل نیت. له ودا له سەر ههق بوو، ئه وهی له ریزی باغه وانه كانی دیلاواردا بایه، تهنیا دواى پشکنینیكى وردی هه موو له شی و دواى راپۆرتیکی درێژ كه ده بوو چهن دین دکتۆری جۆرا و جۆر له دکتۆری لووته وه تا ده گاته دکتۆری توو كه بهر مۆریكه ن، ئه وسه دهیتوانی به به هانه ی نهخۆشی ریزی باغه وانه كان جیهیلێت. کاریك وه ها ئالوزیان کردبوو هیچ كهس نهیده توانی توخنی بکه ویت. له و پۆژه شه وه كه «بنکه ی مه شقی جهنگاوه ره لاواز و عاتیفییه كان» ی دانا، كه دواتر وهك زیندانیکی ترسناك و جیگایه کی دۆزه خ ئاسا باسیانده كرد، هیچ كهس نهیده وێرا باس له دهستكێشانه وه بكات. بیانزانیا به یه كێك شتیكى وه ها به دلیدا ختوره یكردوه، دۆسییه یه كیان بۆ ده كرده وه و ده یاننارد بۆ ئه و بنكه یه، كه له جیگایه کی دوور بوو له نزیکى ده ریاچه كان. ئه و كاته ی ئه رسەلان ئه و قسانه ی بۆ كردم، سه ی ئه سلان له و په رى هیزیدا بوو، باغه وانه كان وهك له شكریكى سەر بهخۆ کاریانده كرد. هه موو ده مانزانى، هیچ كه سێك بى پشتنیكى گه و ره ناتوانیت هیزى وا له ماوه یه کی كه مدا دروستبكات، ئیستا ئیمه كورانی سه ره تا، گه نچه كانی غه فاریى ورده ورده له ناو هیزیکى گه و ره دا ده توائنه وه و ونده بووین. به لام بۆ میژوو ده بیته بلیم، ئه وه ی دواتر منى له مردن رزگار كرد، ئه و گفتوگو كورته م بوو له گه ل ئه رسەلانى مو فتی.

ئەوى پۇژ كە چووين بۇ يارىگاي باسكەكە و جەھورىيان زىندانكرد،
 دواى كۆبۈنەۋە گشتىيەكە، دواى ئەۋەى ئىمە جەنگاۋەرە سادەكان
 گەراينەۋە بۇ مالى خۇمان، سەى ئەسلان كۆبۈنەۋەىەكى تاييەتى بە
 سەرلەكان كرد، ئەۋانەى بەرپرسى شانە چەكدارەكان بوون. كە ئىمە
 پۇشتىنەۋە بۇ مالى، بۇقبۇقىلەمان بىنى پەشۇكاو و نارەحت چاۋەرۋانى
 دەست پىكردى كۆبۈنەۋە تاييەتەكەى دەكرد. گەر بۇقبۇقىلە خەيالى لاي
 خۇى نەبايە، قسەى دونيات بۇ بكدرايە نەيدەبىست و گوىى لى نەدەبوو.
 من لە بەردەرگاگە لىم پرسى «ھىنى بۇقبۇقىلە، سبەىنى سەعات چەند
 دەرەچىن. كاتمان ھەيە پىشەدەرچوون، ھىلەكىك نانمان لاي نانكەرە
 بېھىنمەۋە بۇ دايكم؟». مېشكى ۋەھا پەرت و پەشىو بوو ھەر گوىى لە من
 نەبوو. بۇقبۇقىلە دلى خەبەرى دابوو كە سەى ئەسلان پشكو سوورەى
 بۇ داغكردو.

لە ناو ھەموو گروپەكاندا كە بىست پۇژ بوو لە كوچە و شەقامى
 دىلاۋاردا راۋى دوژمىيان دەكرد، شانەى ئىمە ھەم كەسى لە دوژمن
 نەكۈشتبوو، ھەم كەمترىن ژمارە گومان لى كراۋىشى گرتبوو. سەى
 ئەسلان كە ژمارەكانى ھىزى ئىمەى بىنىبوو، گرى گرتبوو، لە ھىمنى و
 يقارى كۆنى دەرچووبوو، قژى خۇى پاكىشابوو، گووتبووى «توفەخرى
 عالەم، دىلاۋار سەرۋىنى بە ناخەز و دوژمن تەنراۋە. تۇ بۇقبۇقىلە كە بە
 حساب لە ھەرە دلسۆزەكانى خۇمىت، كە دوو سال پىش ئىستە بىئەۋەى
 كەس پىت بلىت، ھۆردويە نانت گرتە كۆل و تىشۋىيەكى بچوكت دا بە
 شانندا و چوويت بۇ سەر ئەو سنوورانە تا بىبىنىت دوژمنان لە كۆيۈە
 دىن. بە چاۋى خۇت ھەموو شتىكت دىۋە، ھەر من دەزانم چەند خاكى
 دىلاۋارت خۇشدەۋىت، چەند سوورى سەرۋەت و سامانى بپارىزىت،
 چەند سوورىت زمانە موبارەكەكەمان بە وشە و لەفزی پىروپوچى ھەندى
 خىلى خۇفروش و ۋەتەن فروش پىس نەبىت... پىمبلى ئا ئەمە چىيە؟ ...

ئەم ژمارانە چىيىن جگە لە ئابروچوون. تو فەخرى عالەم قسەبکە، ئەو نزيكى مانگىگە شەو و رۆژ ئەو گەنجانە دىنىت و دەبەيت، نانى دىلاواريان دەرڭوارد دەدەيت، لە ئاوى زولالى دىلاوار دەخۇنەو، لە ھەواى پاکی ئەم وەتەنە ھەلدەمژن کە ھەموو ئەم جىھانە ھەواى وا پاکی تىدا نىيە... بەس سى کەستان بىنيو، گومانى دوژمنى لىيکەن. واى خاک بەسەر دىلاوار بۆ رۆلەکانى... واى خاک بەسەر من بۆ خۆم و لەشکرم».

دواتر کە بۆقبۇقىلە بۆى دەگىزايەنەو، ھەموو دەماندايە قاقاي پىيکەنين. ئەو بە تورەيىيەو دەيگوت «دەمتان داخەن، ھەمووى گۆبەندى کونى و قوونبەدى وەک ئىوہيە چۆتە مىلى منىش». بۆقبۇقىلە بە راستى نىگەرەن بوو. ئەرسەلانى موختى گووتى «ھىنى بۆقبۇقىلە، تۆ سەيرىت، کابرايەكى عەجايەبىت، خۆ گىل نىت. بتگووتبايە دوژنمان نەبىنيو. خۆ کەس لەسەر پىشتملى نەنوسراوہ دوژمن. با گەر دەتوانىت خۆى دەزگايەک دروستىکات، دوژمن و کوپى باشمان بۆ جىاباکاتەو». ھەموو بە ترسەو سەيرى ئەرسەلانىان کرد، تا ئەوکات کەس بەو شىوہيە دەربارەى سەى ئەسلان قسەى نەکردبوو. خۆى ھەستىکرد خەتيكى سوورى برىوہ و کارىكى نەشياوى کردوہ. کەمىک سەرى دانەواند و گووتى «بىورن برادەرەن، خۆ گىل نىن، ھەموو دەزانن من چەند سەرۆکم خۆشدەويت. بەلام من بەش بە ھالى خۆم نازانم چۆن بزەنم کى دوژمنە». بۆقبۇقىلە بۆئەوہى ھەمووان ھىوربکاتەو و ئەرسەلان بپاريزىت، گووتى «لەمروہ من بە ھەر کەسىکم گووت ئەمە دوژمنە. تەواو، يەئنى دوژمنە، ئەوہشى رايکرد لە دەستمان دەم و دەست تەقەى لىدەکەن، ئەوہشى رابکات و بگىریتەو، بى ھىچ قسەيەک سەربىرین، ئەوہيان لەسەر خۆم. ھىچ چارمان نىيە، سەى ئەسلان لەسەر ھەقە، ئىشى لىمان دەويت. لە مانگى داھاتووەو ھەموو موچە وەردەگرين. خۆ دەبىت خىريکمان بۆ مەملەکەتەکە ھەبىت».

له رۆژی دواى گۆبونه وه کهى سهى ئهسلاندا، وهک دهستیکی شهیتانی پیلانی بۆ هه موو شتیک کیشا بیت، باغه وانه کانی دیلاوار یه که مین کوشتی خویان دا. پرودا وه که به و جۆره بوو، له گه ره کینک له خۆره لاتى باشوور، چهند چه کداریکى ئیمه که له به ردهم دوکانیکى بچوکدا شه ربه ت دهخۆنه وه، یه کینک له ناکاو به ده مانچه یه که وه ده رده که ویت و چهند فیشه کینک ده ته قینیته ناویان و سه رلقى هیزه چه کداره که که ناوی ئه سیل گولنار بوو، ده کوژیت و خوی ده رباز ده بیت. دهم و ده ست ته له فزیۆن و رادیۆکانى دیلاوار هه موو به رنامه ئاساییه کانیان وه ستاند، بۆئه وهى هه والى کوشتنى سه رکرده یه کى سه ربازى گرنگ رابه گنین. ئه و پۆژه بوو به مه حشر، راقه کار و توێژه ر و پسپۆرى سه ربازى یه ک به دواى یه ک ده هاتن و ده رده که وتن، قسه یان ده کرد و ده رۆیشتن، هه موو له سه ر یه ک شت ته بابوون که دوژمن له ناو دیلاواردا یه، ده ستیان گه یشتۆته ناخى شاره که و به ئاسانى سه رکرده کانمان ده کوژن. هه ر هه مان شه و چهند نه ناسرا ویک ته قیان له ماشینیکی لیوا سه یف یوسفى کرد، جیگرى یه که مى حاکمى عه سکهرى و شو فیره که یان پیکا... ئیتر مه حشرى ته واو هه ستا.

به یانى بۆ ناشتنى تهرمى هه ر دوو شه هیده که، ئیمه به جلی تایبه تى پاسه وانه کانه وه، به په رۆ وه نه وشه ییه کهى خۆمانه وه که ده بوو به ناوچاوانه وه بیبه ستین، چو وین بۆ به خاکسپاردنه که. ناشتنى تهرمه کان رپینوانیکى گه وره بوو، پيشتەر له ژيانمدا ئه وه نده خه لکم پیکه وه نه بینیبوو، هه ر نه شمه زانى دیلاوار ئه و هه موو خه لکه ی تیدا یه. زۆر که س وینه ی پیاو کوژى ناو خه ونه که یان هه لگرتیوو و نوسیویان « بیگرن و به سزای خۆی بگه نین ». ئیستا سه رنجم ده دا، خه لک هه مووی بیران چو و بووه وه که ئه وه وینه ی که سیکه له خه وندا بینویانه... وینه کان و ترسه کان به جۆریک دووباره بوو بوونه وه، سه رجه مى خه لک وایان ده زانى ئه و پیاوه به راستى بوونى هیه، وینه ی سه رده ستى تا قمیك چه ته یه یاخود سه رۆکی

مه مه دحه ساره. پروداوه کان هه لیککی زیرین بوون بۆ سهی ئه سلان تا رهوتی شته کان بۆ ئه و په پری رابکیشیت و بیسه لمینیت که دوژمانی دیلاوار زادهی خهون و خهیاڵ نین. له سه ره گۆری هه ره دوو کوژراوه که تیر گریا، پاراپیه وه له خودا له پێگای دیلاواردا شه هیدیکات. گه رچی ژماره یه کی زۆر له پاسه وان گه مارۆیان دابوو، به لام زوو زوو ده یگووت خواجه نیعمه تی ئه وه مان بده ری له پێناوی نیشتیماندا بمیرین. له قسه کانیدا خۆی وه ک نوینه ری فه خامه تی فه رمانداری دیلاوار و حاکمی عه سکهری پیشاندا، به قسه کانی هه موو خه لکی هینایه جۆش و خرۆش، به ره له کوتایی، خۆی دانه واند و چنگیک له خۆلی سه ره گۆره کانی هه لگرت و هاواری کرد «ژیانی ئیمه نرخی چیه، له چاو نرخی ئهم خا که مو باره که دا ... ها، نرخی چیه». به ئیمه یان گووت، ده می ک سه ی ئه سلان له سه ره گۆره کان قسه ی ته و او کرد، هوتاف بکیشین «درود بۆ تۆ ئه ی سه ره وک، درود بۆ تۆ ئه ی رابه ر»، ئیمه ش که بینیمان سه ی ئه سلان ده گری، هه موو له و په پری جۆش و هه لچوونی عاتیفیدا هاوارمان کرد «درود بۆ تۆ سه ی ئه سلان. درود بۆ تۆ گه وره مان. درود بۆ تۆ ئه ی رابه ر. ئه ی چرا که ی دیلاوار. ئه ی مامۆستای نه وه ی نوێ».

له پوژانی دواتردا، دۆزه خی راسته قینه له ژیا نی ئیمه دا ده ستی پیکرد. پوژانه سی هینده ی جاران گێچه لمان به خه لک ده کرد، هه موو ده بایه چالاک بین، ده بایه خه لک رابگرین، ده بایه وریابین، پشکنینی ورد بۆ ماشین و پاس و باره لگه ره کان بکه یین. زوو زوو خۆمان ده کرد به کۆلانه کاندایه یی هیچ بریارێکی پێشووه خت هه ر مالتیک خه یالمان بیگرتبایه خۆمان پێدا ده کرد و ده که وتینه پشکنین. هه ر که سینک شیوه یمان به دل نه بایه، قۆل به ستمان ده کرد و ده مانخسته پاسه که وه. دانیشتوانی کوچه و گوزهری دیلاواری ره ش ئیدی زۆر لیمان ده ترسان. له هیزه که ی ئیمه دا، به که ره درێژی درۆزن نه بیت، هیچ که سمان له و باوه رده نا بووین گه ر یه کتیک بکوژین ئیدی

ئارامتر دهخه وین. رۆژی یه که مین کوشتار، له جیگایه کدا بووین پییده لاین فولکه ی دووه می باشوور، نزیک ی مهخه فریکی کۆنی پۆلیس، له ویدا پاشماوه ی زیندانیک ی زۆر کۆن هه یه، پییده لاین زیندانی حه مه دپاشای جافه ری. گه نجیکمان گرت خۆی له نهخۆش دهچوو، لاواژیک بوو له وانه ی خواردنی خراب و ئاو هه وای پیسی ئه م گه ره کانه ده یانپو کینیته وه و شیوه ی دهرده داریکیان پیده به خشیت. پیستیکی داقرچاو و چاوکی به قولاچووی هه بوو. هه ر «فازیلی سه له ئه فغانی» دهستی بۆ برد و ویستی بیپشکنیت، وه ک شتیکی شاردراده ی پینیت خۆی راپسکان و به ده م قیزه یه کی به رزه وه که دلی سه گیشی دهتقاند، راپکرد. له وانه نه بوو هیز و تینیکی زوریان هه بیت، لاواز و که م نه فهس بوو، به لام له ناکاو ترسیکی بۆ هات و کردیه قاو و قیزیک دهتگووت که رویشکیکه و بۆ سه ر برینی ده بن. له نیوان کو په کانی ئیمه دا وهرزشه وان و لۆقنی باشمان بوو. به کره دریزی درۆزن، هه ر لۆقنکی به قه د ملی زه رافه یه ک ده بوو، له فرسه تیکی ئاسانیش ده که را خۆی بکاته قاره مان. گه نه که نیچیریکی ئاسان بوو، بۆقبوقیله و حه سیبی پورخاتوون و فازیلی سه له ئه فغانی که هه ر سیکیان به شی خویان به هه لمه ت بوون، دوایکه وتن. زۆری نه برد، چون تاژی پشتملی که رویشکی بریندار ده گریت، ئاوها له ناو داروپه ردووی زیندانه که ی حه مه دپاشادا ده ریانه ئینا. وه ک پشیله ی دوو گیان دهنگی سه یروسه مه ره ی لیده هات... ساتیکی سهخت بوو بۆ هه موومان، فره مانمان پینوو هه رچی به تۆمه تی سه ریچی و دوژمنکاری بگریت ده بیت سه ری لیکی رته وه.

کو په که ناوی ئاده م بوو، دوا ی دوو سهعات له گرته که ی. خه لکیکی زۆرمان به زۆر له فولکه که دا کۆکرده وه. ده مزانی بۆقبوقیله تووش بووه و چاره ی نییه و ده بیت به و کاره هه ستیت. بۆقی ده ترسا، به لام چما چاری هه بوو، هه ر ده بوو ئه و ترسه له خۆی ده ربکات و ناوی خودای لیبه ئینیت و ئیشی خۆی بکات. چون دایکم قه له موونی جه ژنی سه رده بپی، بۆقیل

قاچى خىستە سەر بالە بەستراۋەكانى ئادەم، مەجىدى مريەمىش كە لە ھەموومان قەلەو و كىشىدارتر بوو لەسەر قاچەكانى دانىشت. دلنابووم بۇقۇقىلە زۆر ناپەھەتە، سەيرى دەموچاۋىم كرد، خەرىكبوو دەگريا، بۇ بەدبەختى لەو كاتەدا، ھەتاۋىش ۋەك سوژنى ئاگر دەھات و دەيدا لە ناوچاۋى، ئەو ھىندەى تر تورە و ناپەھەتى دەكرد. بەكرە درىژى درۆزن زوو زوو دەىگۈوت «بۇقى گيان.. بۇقى گيان. گەر تۇ ناتوانىت بىدە بە من، بىدە بە من». بەلام سەى ئەسلان پىيگوتبوو «جەنگاۋەر دەبىت چاۋ لە دوژمن غافل نەكات، دوژمن ۋەك سەگ پەتبكات و بىخاتە ژىر پىتى و سەرى خۇى و ئەژدادى پانبكاتەۋە. گەر بۇت ناكرىت مۆرە و تەختەى خۇت كۆبكەرەۋە و با بەكرى ھاۋرپىت بكەمە سەردەستە». ئەو قىسانە زۆر ئازاريان دەدا، ئەۋىش ھەر يەككىك بوو لە ئىمە، نەيدەۋىست كارىكى لەۋجۆرە بكات، خەزى لەۋە نەبوو، كەس ۋەك بزى راخات و چەقۇ بخاتە مىلى... بەلام ئىستا كار لە كار ترزابوو، گەر دەستى بەردايە و كىردەكەى بخىستايە مستى بەكرە درىژ، لە ناو باغەواناندا ئابروۋى دەچوو، قەترەيەك ناموسى بۇ نەدەمايەۋە و سەى ئەسلانىش لە سەردەستەى دەخست و خوا دەزانىت چى ترى بەسەر دەھىنا و بە چ شىۋەيەكى ترىش تېۋىدەكرد.

ئەو چركەساتەم بۇ ھەتاھەتايە لەسەرى خۇمدا تۆماركرد. بۇنى فولكەكە، پەنگەكان، پوخسارى ئەوانەى لەۋى بوون، نىگاي ترساو و شېرزەى خەلكى ئەو گەرەكە، بۇنى ھەندى عەترى ھەرزان كە چەند ژن و كچىك دابوويان لە خۇيان، بۇى گەنيۋى ھەندى قاشە شووتى ترشاو لە دەورى تەنەكەيەكى زىل، پەنگى ئاسمان كە ئەگەرچى ھەور نەبوو، بەلام لەبەرچاۋى من خۇلەمىشى دەينواند، گەرچى ھەتاو بوو، بەلام لاى من مات و خەفە دەردەكەوت، ھەندى بالندەى سەرسام كە ھەر يەكەيان لە گۆشەيەكەۋە سەيرىاندەكردىن، چەند مندالىكى پيس و جل دپاو كە بىئەۋەى لە ھىچ تىبگەن لە ريزى پىشەۋە ۋەستابوون و ۋەك ئىمە ئامادەى

به ږيوه چوونى ديمه نه که بوون. که بوقبوقيله چه قوکه ی خسته سهر ملی
 نيچيره که، دهنگيکي کپ و خنکاوی ليوه هات، هه ستمکرد هاوارکردن لهو
 جوړه ساتانه دا توزيک يارمه تى کوژراوه که بدات ترس و ئازارى خوى له
 بير بچيته وه. من چاوم برييووه دهستى بوقبوقيله و ملی ئاډهم، هه ستمده کرد
 ده ماره کانی ملی به جوړيکي سهير لينده دن، هينده خيرا و به هيز که پال
 به دهستى بوقبوقيله وه دهنين بو دواوه. به عيناډيکي بيويينه وه چاوى
 کردبووه وه، نه مده زانى ئاخو هيچ دهينيت يان نا، لهو ساته دا ئاره زوويه کي
 سهيرم له خومدا هه ست پنده کرد، له نزیکه وه پروانم ... زور له نزیکه وه ...
 زور زور، به جوړيک گهر هاتوو چه قوکه ی دهستى بوقيل گوشتى گهر دنى
 ئهوى برى و خوينډا، تنوکه کانی بهر چاويلکه که م بکه ون. هه ستيکي سهير
 و تاريک بوو بو دواوه يه کي کورت دايگرتم. ههر زوو موچرکيکم پيدا هات
 و ترسيکي نهينى که و ته جه ستم، بينيم بوقبوقيله به هه موو هيزى خوى
 نيسته سهر بالى نيچيره که و چاوى نوقاند و له ژير ليوييه وه شتيکي
 گووت و به زه بريکي خيرا و يه ک که رته کيرده که ی به ملی گه نجه که دا
 هيتا که قرغه يه کي نه رم و خنکاو نه بيت دهنگيکي ترى ليوه نه هات. خوین
 به جوړيکي دږندانه فواره يکرد، باز نه ی پيشه وه ی بينه ران هه موو هه نگاو يک
 کشانه دواوه تا پریشکي خوین پيسيان نه کات. ديمه نى خوینه که وایکرد
 موچرکه له دواى موچرکه به له شمدا بيت، خوینيک بوو تا دهات خه ستر
 و خه ستر له قورگي نيچيره که وه دهاته دهري. بوئه وه ی سهيرى خه لکه که
 بکه م، چاوم له بکوژ و کوژراوه که وهرگيږا و که و تمه سهيرى خه شاماته که.
 که س وهک من نه په شوکابوو، هه موو وهک ئه وه ی ديمه نيکي دووباره بينن
 که هيچى سهير و سهرنجراکيشى تيدا نييه دهيانروانى، چاويان ئه و ترس
 و سهرسامييه ی تيدا نه بوو که له چاوى مندا بوو. هه تا ژن و منډاله کان
 ساردتر و بيترستر له من نيگايانده کرد. من له خوم ده پرسى ئال موراډ
 تو له کويدا ژياو يت، به راست ئه مه ههر ئه و شاره ی خوته، ههر ئه و

شوئەنەى جارانه، خەلک ھەر ھەمان خەلک؟ ئەوەى ئەو پوژە منى ترساند ئەو ساردى و بىياكى و بى خەيالييه بوو که له سەر پوختسارى خەلک بوو... ساردى و بىياكى و بى خەيالييهک که ھەر زوو له پوختى منيشدا سەوزبوون.

مەجىيە قەلەو، وەھا جولەى له نىچىرەکە برىبوو تا دوا گوژمى خوین لەقەفرتىيەكى پاحەتى نەکرد. من زۆر دەترسام، بەلام دەمزانی ترس بە پوختسارمەو دەریکەوئیت، بەکرە درىژى درۆزن کارىکەدەکات بمبەن بۆ ئوردوگای لاوازەکان. من ئامادەبووم بمکوژن و نەچمەو بۆ ھىچ مەکتەبىكى مەشق و پەرورەدە. گەرچى ماسولکەکانم کرژ و دەمارى جەستەم ھەمووى پەق بووبوو، بەلام ھەولمەدا پىنمەو ديار نەبیت که چ قىز و ترسیک نىشتۆتە سەر دلم.

کشانەو ھەیکى ئاسایى له مەیدانەکە کشامەو، خۆشحال بووم که کەس پى نەگووتم لاشەى کوژراوہکە ھەلگرم و بىپىچمەو. تەمىكى سبى لەسەرچاوم نىشتبوو، ھەستەمکرد فشارى خوینم داہەزیو و ناتوانم بە پوونى بىپىنم، بەلام خۆم گرت و لە ناو ئەو بىنەرانیەدا کە بىدەنگ مەیدانەکەیان چۆلدەکرد، خۆم لە چاوى ھاورپىکانم شارەدەو، نەمدەویست کەس لە نزیکەو پەنگى زەرد و زمانى وشک و چاوى لە گلینە پەپىووم بىپىنیت، لە دلى خۆمدا گووتم «ئەى خواى گەورە کە من و دىلاوار و ئەم ھەموو بەشەرانیەى تەرت دروستکردو، کەس من لەم حالەدا نەبىپىنیت». وام ھەستەدەکرد ئىستا پەنگى من وەک پىستى زەردى کوژراوہکە، چاوم وەک چاوى سەرسام و دەرپەپىوى ئەو. ئیمە ھەموومان گەنج بووین، ھەموومان یەکەم جار بوو ئاوا لە نزیکەو لاشە بىپىن. ھەموو وەک خۆ فریودانىک دەمانەویست وادەرنەکەوین که کارى وا لە ئیمە ناوہشیتەو و کوشتن نامۆیە پیمان. ھەندى لە کوپەکان بۆ ئەوەى بەھیز و نەترس

دهرکه ون چوونه سهر لاشهکه. بۆقبقيله هيشتا چهقو خويناوبیه که ی به دهسته وه بوو، هيشتا چاوی نوقاندبوو، هيشتا عاره قی لی دهتکا... من بینیم که بیئه وهی هه تا یه کجاریش سهیری لاشهکه بکات پشتی تیگرد و به کوره کانی گووت «بیپچنه وه و بیخه نه پاسه که وه». دلنیا بووم دهیه ویت بداته پرمه ی گریان... به لام له بری ئه و پرمه یه، چاوی نوقاند و به فشاریکی زوره وه لیوی خوی گهست. ویستم باوهشی پیندا بکه م و بلیم «بۆقبقيله گیان، خه تای تو نییه». به لام نه مویرا کاری وابکه م... نه متوانی، سهرم گیزێ دهخوارد و هه موو مهیدانه که له پیشچاوم دهخولایه وه و له دله وه هیلنجی توندم دههاتی.

جهسته و سهره براوه که یان به جیا خسته ناو پاسه که وه. بوونی لاشه یه کی بیسه ره له پاسه که دا وایده کرد موچرک به له شمدا بیت، یه که م جارم بوو له گهل لاشه یه کی بیسه رد له پاسیکدا به دیلاواردا بکه ریم. ناو پاسه که کش و مات بوو، هیچ که سیکمان قسه مان نه کرد، بۆقبقيله له هه موومان غه مگینتر بوو. ئیستا دلنیا بووین هه رچییه ک پیشتر بینومانه و تیا ژیاوین هه مووی یاری بووه، ژیاوی راسته قینه و سهخت له ئیستاهه دهست پینده کات. ده بوو لاشه که به بهین و ته سلیمی پیاویکی بکه ین که پینان ده گووت «مردوشوری له شکر». پیاویک بوو قۆنته راتی له گهل باغه وانه کاندایه سته بوو، لاشه کان له گورستانیکی تایبه تیدا بشاریته وه. مردوشوریکی پیر بوو، له وانه ی کهس ناتوانیت ته مه نیان به روونی بزانیته، زور پیر دیاربوو، هه ستمده کرد له زه مانن قابییل و هابیله وه تا ئه مرۆ هه ر مردوشور بووه.

من که گه یستمه وه مالی بیئه وهی هیچ شتیک به دایکم بلیم چوومه توالیته که وه و رشامه وه، له نیوه رۆ وه هه ر چیم خواردبوو به یه کجار هه موویم هینایه وه، به لام جگه له وه هه م تام بوو هه م سه رئیشه و هه م قیزیکی بیسنوو له خۆم و له و مه مله که ته.

ھەمامەكانى سەنتەرەكە زۆر بىدەنگەن، بەجۆرىك كاتىك مەن و زەھاو
 بە نەعلەكانمانەو دەپۆين، دەنگى پىمان بە جۆرىكى سەير لە فەزاي
 شوپنەكەدا دەنگدەداتەو. شەوئىكى درەنگە، ھەموو شت خامۇشە،
 سەعاتىك لەو ھەوبەر گلۇپى قاوشەكانم كۆژاندەو و نەخۇشەكان
 خەوتەن، تەنیا گلۇپى بەشى دەرمان و بەشى پەرودە و تەمىكردەن
 دەسووتەن. مەن و زەھاو دواى رۆژىكى جەنجال دەچىن بۆ دوشگرتەن.
 تەنیا شەو درەنگان خۆمان دەشۆين. بە پۆژ ئىرە زۆر جەنجالە، ژوورە
 گەرمەكان بەرناكەون و نەخۇشەكان لەسەر سەرەى خۇشتەن بەشەر
 دىن. مەن ھەفتەى سى جار لە ھەمامەكانى سەنتەرەكەدا خۆم دەشۆم.
 تاكە جىگايەكى زۆر باش و پاك لە ھەموو سەنتەرەكەدا ھەمامەكانە،
 مامە سىام زۆر جەختدەكات بەردەوام پاك بن. مەن بەردەوام بە ئاوى
 سارد دوش دەگرم، ھەموو گيانم دىتە لەرز و دانەچۆقە دەمگريت،
 بەلام دەستبەردار نىم، ئەو وريايى و ھىز و زىندویتیيەى دواتر
 دەگەرپتە لەشم، وادەكەن بەرگەى ساردیى ئاوەكە بگرم. تەنیا كاتىك
 زەھاو تىندا پىدەكەنیت ئەو كاتەى، دەمىك لە ژوورى خویەو گویى
 لىيە مەن لە ژىر دوشەكەدا دەلەرزەم و ھاواردەكەم. دواى خۇشتەن لە
 كاتى خۆوشكردنەو و خۆ گۆرپىندا لە زەھاو دەپرسەم «دەى بلى،

بۆ وا پێدهکه نیت، ده مێک من له سه رمادا ده له رزم، تۆ شه رمت نیه
 پێم پێدهکه نیت؟». به روویه کی گه شه وه که که مچار ده بیینم ده لیت
 «منیش ده زانم چۆنه، ئه وه سه رمایه م بییوه». من ده لیم «ئه ها، ئه وه
 کاته ی له چیا قاچاغبه ر بوویت. له وانه یه ئه وکات به به فریش خۆت
 شت بیت». سه ری باده دا و ده لیت «نا، به به فر ناتوانم خۆم بشۆم.
 جار جار خه وێک ده بینم، بارانیکی سارد ده باریت، که هه لده ستم هه موو
 به یه نم ده له رزیت، وه ک ئه وه یه به ئاوی سارد خۆم شتیت». لێ
 ده پرسم «بارانی چی...؟». «بارانیکه پیش ئه وکاته ده باریت که شتیکم
 لێ ده قه ومیت». من پانتۆله که م هه لده کیشم و قایشه که م ده به ستم و
 جاریکی تر توند خاوییه که به سه رمدا ده هینمه وه و ده لیم «باوه ر به
 خورافات مه که». ئه وه وه ستاوه و سه یرمه دکات، ده نگی ده گۆریت و
 روخساری وه ک خۆی لیدیته وه «خورافات نیه... وایه». بیته وه ی خۆم
 ده ربخه م که قسه کانی سه یر و گرنگن بۆم، ده سته ده به م بۆ بلۆسه که م،
 ده یته کینم، له به ر ئاوی نه که دا سه یری ریشم ده که م، بزانه م پتویستی
 به تاشینه یاخود نا، به بیباکی ده لیم «یه عنی چی وایه؟». «پیش ئه وه ی
 شتیک بیت من ئه وه هه ورانه ده بینم». پێده که نم، بلۆسه که م ده پۆشم و
 ده لیم «وای یائه لا. شتی وا هه ر نابیت». ده لیت «ده بیت، پیش ئه وه ی
 شتیکی ناخۆش رو به دات ئه وه هه ورانه دینه خه وم. هه ورێکه دايم له
 خه ومدايه، به لام پیش ئه وه ی شتیک بقه ومیت ده باریت». ئیستا ترستیک
 له ده نگی زه هاودایه، من لێ ده پرسم «شتی وه ک چۆن؟ چی بقه ومیت؟
 ... پیش ئه وه ی چی بقه ومیت؟». زه هاو سه ری داده نه وینیت و ده لیت
 «شتی خراپ، شتی زۆر خراپ، وه ک مردن، وه ک کۆچ، وه ک ونبوون،
 وه ک سه رلێشیوان یان وه ک یه کێک بیه ویت بکۆژیت». من سه یری ده که م
 و هیچ نالیم ... دلنایم شتیک ئه م کۆره به بارانه وه ده به ستیته وه.

کاتی خو له سهر جیگاکی خوځم دريژده بم، زه هاویش له سهر دوشه کيک له پال ديواره که دا. من چاو دهنوقينم و ورده ورده خو له گهل خویدا دهمبات... چەندین مانگه خوڼی سهر سهر دهبينم، هه نديکيان له دفته ري خوڼه کاند ا تومارده که م و هه نديکم بيرده چنه وه، زوربه يان خوڼی بيئسره وه به رهن. به رده وام خيال م لای ئه و پوژانه يه که دهمتواني خوڼی ئه وانی تر ببينم... بيری ئه و پوژانه ده که م، دهمه ويت ئه و توانايه م بو يته وه، دهمه ويت چاو ليک بنيم و بتوانم ئه و خه وانه ببينم که ديلاوار ده هه ژينيت، دهمه ويت بچه سهری نه خو شه کانه وه و بزاسم چ جور ه خو نیک دهبينن، به لام ناتوانم... هينده چاوه پروانی ئه و خه وانه م کردوه، ئيتر وه پز بووم. بهر له وهی خو بمياته وه، سهری حه وشي سه نته ره که ده که م، جگه له به شي دهرمان، هه موو به شه کانی دی چرایان خاموشه... چاو ليکده نيم و ده يکه مه وه، ته نيا شتيک له خه يال مدا بيت هه وره کانس، هه وره کانی ئه و. ئاوړی لينده دهمه وه و دهبينم ئارام خه وتووه... دهمه ويت بو ی بگريم، دهرسم نه توانم بيپاريزم، دهرسم پوژيک مه ترسييه کان وه ها گه وره بين، ئیدی له ده ستي بده م و تا مردن وهک شه رمه زاريک بژيم.

ئيستاش به گومانم له خوځم... من کيم بتوانم يه کيکی تر بپاريزم.

ئه و شه وهش له ساتيکدا چوومه قوولایي خه وه وه. هينده م ئاگا لييه که خوځم له ناو کيلگه يه کی زه رددا دهبينه وه، ده زانم پيشتر خه ونم به کيلگه ی وه ها زه رده وه نه بينيوه. له خه و نه که مدا ده ليم «ئه مه خه و نی من نييه». به لام بيئه وهی قسه کانم کاریگه رييه کيان بيت، به رده وام زه مينیکی به رين و فراوان و زه رد دهبينم. زه وی وهک له ده ستردی شه يتان بيت بيره حمانه دريژده بيته وه، هه ميشه کيلگه ی زه رد و پيده شتي زه رد دووباره دهنه وه، هه ست به بايه کی گهرم ده که م. له خه وه که مدا زه هاو دهبينم، به ريگايه کی

دریژدا ده پوات... خور به سهر سه ریه وه یه تی، هیچ کات ئاور ناداته وه ببینم کیه، به لام ده زانم خویه تی، تا خور ئاوا ده بیت ده پوات. هه میشه به ته نیایه، به ته نیایه و هیچی دی. خه ونه که ی ته نیا پویشتنیکی دریژ و نا کوتایه، به زه مینیکا نه ئاده میزادی تیدایه نه بالنده ... کیلگه یه ک ته نیا دریژ ده بیتنه وه، نه ده گاته جیگایه ک و نه ده گاته مردنیش.

من چاوده که مه وه و نیگام بهر تاریکیه کی ئه ستور ده که ویت، هه سته ده که به سه ختی هه ناسه م بو ده دریت. راده بم و سه رم به جوریکی سه یر ژانده کات، هه ر کاتیک خه ونی یه کیکی تر ببینم، تووشی ئه وجوره سه رنیشه یه ده بم. سه یری خه وش یه گه وری سه نته ره که ده که م، هه موو چراکان خاموشن، نازانم کاتژمیر چه نده... دلنیا م خه ونی یه کیکی ترم بینوه... دلنیا م له خه ونیکی زه هاودا بووم... هه سته ده که م هه موو له شم نیشته سه ر عاره ق. گه رچی چه ند وه خته تکا له خودا ده که م ئه و توانایه م بداته وه، ئیستا که دووباره ئه و هیژه له خومدا ده بینم، ده ترسم... ده مه ویت زه هاو هه ستینم و خه ونه که ی بو بگێرمه وه، به لام ناتوانم... زور ماندووم، راده کشیم و چاوان لیک ده نیم و دووباره ده خه ومه وه، ئه مجاره جگه له شه وه زه نگ و زولمه ت هیچی دی نییه ببینم.

سه‌عات نۆی به‌یانییه، ژهنرال مه‌مودی قهره‌قازانی به ژماره‌یه‌کی زۆر له پاسه‌وانه‌وه له مه‌یدانی گه‌وره‌دا وه‌ستاو، له لای راستیه‌وه‌یه مامه سیام و جاهدار چاوه‌ڕێده‌که‌ن، له لای چه‌پیشه‌وه نه‌قیب نه‌جات. له پشتی ئه‌وانه‌وه بیده‌نگ وه‌ستاوم و له ته‌واوی مه‌یدانه‌که ده‌روانم. گویم لێیه ژهنرال به ده‌نگه ناخۆشه‌که‌ی خۆی ده‌لێت «دوینی دوو هیزی گه‌وره‌مان له زیندانه‌کانه‌وه ره‌وانه‌ی چیا کردوه، شوینی ئیشکردنی زیندانه‌کان له جیگای عاسیدایه، تا نه‌توانن هه‌لبێن، هیزیکی پاسه‌وانی گه‌وره‌شم خستۆته ته‌کیان». مامه سیام و دکتۆر جاهدار دوو خه‌نده‌ی گه‌وره‌ی بۆ ده‌گرن و به هه‌مان پرووی خۆشه‌وه ئاوڕ له دواوه ده‌ده‌نه‌وه. چاودیره‌کان پۆل پۆل و به پیتی نه‌زمیکی دیاریکراو نه‌خۆشه‌کان ڕیزده‌که‌ن. ژهنرال زۆر زووتر له واده‌ی خۆی گه‌یشتووه، ده‌بوو کاتژمێری یازده لیژه‌بایه، هه‌موو بێئاگا بووین که ژهنرال و هیزه‌که‌ی دوو سه‌عات زووتر له مه‌یدانه‌که‌دا دابه‌زین. ئیستا به‌ فه‌رمانی مامه سیام، هه‌موو خه‌ریکی ڕیزگرتن و خۆئاماده‌کردن. یه‌کیک له بلندگۆکانه‌وه دووباره «دیلاوار ئه‌ی سه‌ر زه‌مینی شیران» لیده‌دات. زۆری ده‌وێت تا هه‌موو ڕیزه‌کان ڕیکده‌بن.

له‌و ماوه‌یه‌دا نه‌قیب یوکسه‌ل و مامم و ژهنرال قهره‌قازانی سه‌یری لیسته‌کان ده‌که‌ن، له ناکاو مامم بانگ له من ده‌کات و ده‌لێت «به‌لی

جه‌نابی ژهنرال، پیتان ده‌ناسینم، رینواری زه‌ریاواری، نوینه‌ری پزیشکی و به‌رپرسی باری ده‌روونی ئیشکه‌ره‌کان. ئه‌م نوینه‌ری سه‌نته‌ری ئیمه‌یه، هه‌موو زستانیش له‌گه‌ل هیزه‌که‌دا ده‌مینته‌وه». ژهنرال سه‌یرمه‌دکات و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک ده‌گریت و ده‌لێت «زور باشه، که‌سیکی واپنویسته، نه‌قیب نه‌جات و هیزیکی بچوکیش، نزیکی هه‌شت سه‌رباز، له‌ویده‌بن. حسابی ئه‌وه‌مان کردوه که هه‌میشه دووانیان ده‌چنه مه‌ره‌خه‌سی، به‌و پینه به نه‌قیبه‌وه هیشتا حه‌وت چه‌کدار له‌گه‌ل هیزه‌که‌دا ده‌مینته‌وه، جگه له‌وان، له‌چه‌ندین جیگا‌دا هیزیکی سه‌ربازیمان بلاوه‌پیکردوه که ته‌واوی شوینه گرنگه‌کانیان گرتووه. ده‌بیت هه‌موو پاییز و زستان له‌ ئیشدا بن. ده‌بیت به‌ر له‌ کوتایی زستان جیگای حه‌وانه‌وه‌ی هیزیکی چه‌ند هه‌زار که‌سی له به‌رده‌ستماندا بیت، کات له‌ قازانجی ئیمه‌ نییه». دکتور جاهد‌ار به‌ فزولی که‌سیکه‌وه که‌ سه‌ری له‌ پلان و نه‌خشه‌ی سه‌ربازیدا سپیکردوه، سه‌ری به‌سه‌ر نه‌خشه‌کاندا شو‌رکردبووه‌وه. مامه‌ سیام گووتی «جه‌نابی ژهنرال، من ده‌لیم با تا دوو مانگ ئه‌مانه ئیشبکه‌ن، دواتر گه‌ر زانیمان کاره‌که له‌ کاتی خۆیدا ته‌واو نابیت، ئه‌وه هه‌موو ئاماده‌ین بێین و کاربکه‌ین، من خۆشم ئاماده‌م، که‌س و کاریشمان ده‌هینین. به‌لام ئه‌مانه باشت‌ترین که‌سانیکن که‌ هه‌مانن، نه‌قیب خۆی دوا‌ی چاودیرییه‌کی ورد و پوژانه هه‌لیبژاردون». ژهنرال به‌ خه‌نده‌یه‌که‌وه به‌ مامه‌ سیامی گووت «نا جه‌نابی دکتور، ئیوه‌مان لی‌ره‌ پنیوسته، ئه‌و شوینه مه‌ترسی خۆی هه‌یه، له‌ ژیر حوکمی قه‌ناس و تو‌پخانه‌ی دوژمندا‌یه، یه‌که‌یه‌کی تو‌په‌هاوی‌ژی بچوکه‌مان له‌و نزیکانه‌ داناوه‌ بو‌ پاراستنیا‌ن. به‌لام دل‌نیا‌م ژهنرال ماهیر هه‌موو هه‌ولیک ده‌دات نه‌هیلێت به‌ ئاسانی له‌و ناوچانه‌دا هیلێ به‌رگری و په‌رژینی سه‌ربازی باش دروستبکه‌ین، ژهنرال ماهیر سه‌رسه‌خت‌ترین ئه‌فسه‌ری دوژمنه، له‌و لی‌زان و شاره‌زاتریان نییه، له‌ به‌ر گرنگی ناوچه‌که‌ کاری پاراستنی هه‌موو ئه‌و هه‌ریمه به‌و سپێردراوه». ئینجا سه‌ری به‌رزکردوه‌وه

و به منی گووت «پاراستنی هیزی معنهوی ئەم ئیشکەرانه بهشیکه له واجباتی ئیوه، هیوادارم بزانیته لهوی هه مووتان سه ربازن، گهر بگه رین دوژمن وهکو یهک رهفتار له گهل تو و نه قیبه نه جاتدا دهکات».

په به ستنی نه خوشه کان ورده ورده ته واه ده بیت. له ناکاو هه ست به رقیکی گه وره ده که م به رامبه ر مام، رقیک هه چ کات په شتر به مجوره هه ستم پی نه کردوه. له ناکاو هه سته که م هه ر یه ک له دکتور جاهدار و مام زیادن، هه ردووکیان زیادن، دیلاوار له م سه رباز و له م پیاوه نه خوشانه دروستبووه، کهسانی وهک مام و دکتور جاهدار چیه و وه زیفه یان چیه؟ به لام هاوکات هه ستیکی دژیش دیته دهروونهوه. به بیزاریه وه به خوم ده لیم «رینهواری زه ریاواری، نه وه ته ی هه یته رقت له هه موو که ستنیکی بنه ماله که ی خوته، به رده واه بو به هانه ی پوچ ده که ریت، ئەم رقه ی خوت خالیبه که یته وه ... مامه سیا ده توانیت چی بکات، گهر ئەو ئەم نه خوشانه ی لیتره کونه کردبایه ته وه، دوور نه بوو ئیستا کاره ساتی گه وره تر بقه و مایه». به لام ئەو هه ستی کینه یه م هیور نابیته وه، ده نگیک له دهروونمدا ده یگووت، مامته نیازیتی بتنیریت بو چیاکان تا هه رگیز نه که ریته وه. وهک پلانیک وایه له ناو خیزانه که تدا کینشاویانه، وهک توریکه که باوک و مام و برا و خوشه کانت چنیوویانه تا له شاخه کان بمه ریت و نه که ریته وه. هه ستیکی بیه مانا، به لام قوول و توفانتاسا دامده گه ریت «غه ریبی دیلاوار»... هیشتا له جیگای خوم، هیشتا سه نته ری چاره سه ریه که م جی نه هیشتووه، که چی بیری دیلاوار ده که م.

نه قیبه نه جات به چاوه شینه کانی سه یری مه یدانه که دهکات، به ده ست به چاودیره کان ده لیت هه ندی له ریزه ناریک و خواره کان راستبه که نه وه. نه خوشه کان دوا ی ماوه یه ک له کارکردنی سه خت، هه ندیکیان تیکشکاو و لیکه وته ده رده که ون، هه ندیکیشیان به پچه وانه وه له بالا و بو دیه کی تازه دا،

چاپوك و زيت دهنونين. مامم و جاھدار ھەستدەكەن تيورەكەيان سەبارەت بە «چاككردنەو ە شۆكى دوژمن» خەرىكە جىڭاى خۆى دەگرىت. ئىش و چاوەروانكردنى دوژمن كاريگەرييەكى پۆزەتيفيان لەسەر زۆربەى نەخۆشەكان جىھىشتوو. دەمەويت لە مامم بېرسم «بۆ ئەو نەخۆشانە بەرەو باش بوون چوون و پۆحيان ئارام بۆتەو، پەوانەى مالەو ە ناكرين؟». زۆرىنەى ئەوانەى پۆژىك بە ھۆى ترسيكەو ە ھاتوونەتە ئيرە، ئىستا كەمتر خەون دەبين و ھيور و دلارامتر ديارن. بەلام ھەموو قسەكانى ئەوم دەكەويتەو ە ياد؛ ئيرە بيمارستان نييە، ئيرە جىڭاى چارەسەرى نييە، ئيرە شوينى ھەلگرتنى جەستەكانە بۆ پۆژىك بە كەلك بين، بۆ جەنگىك، بۆ ئىشيك، بۆ تاقىكردنەو ەيەك... ھەموومان ليرە تەنيا كەرەستەى خاوين... ئيمە لەم شىتخانەيەدا، ديلەكان لە زينداندا، كەم ئەندامەكان لە سەنتەرى كەم ئەندامان ... ھەموومان دەبىت چاوەروانى پۆژىك و ساتىك و جىڭايەك بين، جەستەمان بە جۆرىك لە جۆرەكان، سوودىكى بۆ ديلاوار ھەبىت و بە كەلكى وەزىفەيەك بىت.

نەقىب يوكسەل زۆر بە وردى بەسەر ناوەكاندا دەچىتەو، بە ئامارەيەكى دەستى من بانگدەكاتە تەنىشت خۆيەو. كۆپىيەكى ئەو لىستەى كە بە دەست خۆيەو ەتەى دەيداتە منىش، لىستىكى تىكەل و نارىك و پىر لە كۆژاندنەو ە بۆ زيادكردنە. لە زۆر شويندا ناوىك سراو ەتەو ە ناوىكى تر زيادكراو، لە ھەندى جىڭادا ناوىك نىشانەى پرسىارى خراو ەتە سەر و ھىلىكى خوار كىشراو ە بۆ سوچىكى دىكەى پەرەكە و لەويدا دوو ناوى تر نوسراون. لەسەر ھەندى ناو دوو ئەستىزە دانراو، ھەندى ناو خراو ەتە ناو بازنەيەكى سوورەو، ھەندى ناوى تريش نىشانەى سەير سەيرىان لەسەر بوو، وەك دوو نىشانەى سەرسورمان، خاچىك كە دەخريتە پال ناوى مردووەكان، خۆرىك بە دەموچاوىكەو ە پىدەكەنىت، خۆرىك بە دەموچاوىكەو ە دەگرى، وينەى شىرىكى زولفەقار، كەللەسەرىك، فەرمانى

كەشتىيە كۆنەكان، چەقۇيەك . وەك ئەو ە بوو خۇشى سەرى لە ە ەموو شتەكان دەرەچىت، گووتى «لەگەل دكتور سىادا زۆربەى ناوەكانمان جياكر دۆتەو، دوو تا سى ناو ماون كە دەبىت من برىارىيان لىبەدەم. وەرە لەگەلدا با بەسەر پىزەكاندا بگەرىين. دەمەويت پراى تۆش وەر بگرم». يەككە لەو ناوانەى جىكاي گومانى نەقىب بوو، مېرئەودال بوو. ناوەكەى مېر چەقۇيەكى تىزى لە پالدا وىنەكرا بوو، كە نەمزانى نەقىب بە چ نىازىك بەكارىيەناو. مېر لەو پوو ەو ەو كە زۆر توانادار و بەهيز بوو، يەككە بوو لە كەسە زۆر پىويستەكان، بەلام بە سەرىكى دىش زلى و تەنگەنەفسى و كىشى زۆرى، بووبوون بە گرفت. نەقىب دەىگوت «ئەو ەندە زلە، لە مەدەدە سارەو ە زىخ ەلەدن بەرىدەكەويت». من گەرچى دەمزانى مېر ئەو ە ەموو رەنجەى داو ە تا لەم بەتالىونەدا بىت، گەرچى زۆر ەزەدەكرد ەمىشە لەگەلدا بىت، بەلام پەر بە دل ئاواتم دەخواست كە نەيت، پەشيمان بىتەو ە و بچىتەو ە بۆ مالى بۆ لای مراورى خانى ژنى و وەك جارار قاتە جوانەكانى لەبەربكات و لەزەت لە ژيان بىينىت. من بە نەقىم گووت «مېر پىاووىكى زۆر باشە، ئەسلەن شايەنى ئەم دۆخە نىيە، گەر پىگام بەدەيت من ەندى قسەى لەگەلدا بكەم، بزەنم خۆى دەلەيت چى». بۆ يەكەمجار نەقىب يوكسەل بە ەيمنى سەرىكرەم و بە پىزەو ە گووتى «فەرموو قسەى لەگەلدا بكە». لەو پۆژەو ە پەيوەندى من و نەقىب بوو بە پەيوەندىيەكى دۆستانە كە پتر پۆخى ەارىكارى و غەمخۆرى بالى بەسەردا كىشا تا دۆژمنايتى و ناكوكى، گەرچى ئەو ەمىشە لە ناو ەو ە سەربازىكى دەر و بىرەحم بوو، منىش گرىنو كىكى ئايدىالىست، بەلام پنتىكمان دۆزىبوو ەو ە پەيوەندىمان پابگرىت.

چاودىرەكان ەرچىيان دەكرد، پىزەكانيان تەواو بۆ پىك نەدەخرا. كە من چووم تا مېرئەودال بانگبەكەم. يەككە دووبارە گووتى «چاو چاو كى لىرەيە... چاوچاو ... مستەر گرىنو ك». ئەو قسەيە دەنگە دەنگ و

پێکه‌نینیکی خه‌فه‌که‌راوی خسته‌وه‌ هه‌موو ریزه‌کان، چاودیره‌کان بۆئه‌وه‌ی
 بێده‌نگی بسه‌پێن، به‌ گوپاله‌کانی ده‌ستیان، تا هیزیان بوو سمت و که‌فه‌لی
 هه‌ندیکیان کوتا. من بێئه‌وه‌ی خۆم تیکبده‌م، رێک به‌ره‌و میرئه‌ودال چووم
 که‌ بێننی من ناره‌حه‌تیکرد و ترسا هه‌والیکی خراپم پێیت بۆی. من میرم
 هه‌تایه‌ ده‌ری و توزیک دوورم خسته‌وه‌ و گووتم «جه‌نابی میر، تکتا لێ
 ده‌که‌م. نه‌قیب نه‌جات دوودله‌ له‌وه‌ی تۆ بیات یاخود نا. ناوت له‌ لیسته‌که‌دا
 هه‌یه‌، به‌لام ده‌کریت که‌سیکی تریش جیگات بگریته‌وه‌. من ده‌مه‌ویت پیت
 بلیم، تکیه‌ جه‌نابی میر ئه‌و جیگایه‌ی ئیمه‌ بۆی ده‌چین زۆر شاخاوییه‌،
 ترسناکه‌، له‌ هوکمی قه‌ناسی دوژمندایه‌، ژیا‌نمان زۆر مه‌ترسی له‌سه‌ر
 ده‌ییت، ده‌ییت هه‌موو زستان له‌ ژیر به‌فر و باراندا ئیشبکه‌ین. من کاری وا
 بۆ تۆ به‌ شیاو نازانم. ئه‌م سه‌فه‌ره‌ بۆ ته‌ندروستی تۆ باش نییه‌. من له‌
 دله‌وه‌ تۆم خوشده‌ویت و له‌ دله‌وه‌ بۆت ده‌گریم، تکیه‌ به‌یله‌ کاریکبه‌که‌م تۆ
 لێره‌ بمینیته‌وه‌، گه‌ر ناچیته‌وه‌ بۆ مال، ئێره‌ بۆ تۆ باشتره‌». میر ئه‌ودال
 چاوانی پرپوون له‌ ئاو و گووتی «تۆ ده‌لێیت چی. تۆ باسی چی ده‌که‌یت.
 ئه‌مه‌ دوا ئومیدمه‌ ... من ده‌مه‌ویت له‌م‌پ‌وه‌ ده‌ستبه‌که‌م به‌ ژیان». سه‌رم له‌
 میر سوپما. بۆ واده‌زانی ژیان وا له‌و چیا سه‌ختانه‌. هه‌ستمکرد وه‌خته‌ به‌
 ده‌نگی به‌رز بگری، گه‌رچی من زۆر له‌و بچوکت و بیهیزتر بووم، باوه‌شم
 پێدا کرد و گووتم «جه‌نابی میر، خۆت ده‌زانی من پێم ده‌لێن مسته‌ر
 گرینۆک، نامه‌ویت ئیستا لێره‌دا بگریم. من غه‌می تۆمه‌، دلنایم ژیا‌نی ناو
 شاخان ئاسان نییه‌». توند گرتمی و گووتی «تۆ کارت نه‌ییت، کارت نه‌ییت،
 من به‌رگه‌ی ده‌گرم. من به‌رگه‌ی ژیا‌نی ئێره‌ ناگرم. له‌م‌پ‌وه‌ تا پوژی
 قیامه‌ت بمخه‌ره‌ ناو شه‌ره‌وه‌ نالی‌م نا، به‌س نامه‌ویت ئه‌م ژیا‌نه‌ گووه‌
 له‌ دیلاوار درێژه‌ پێده‌م. گه‌ر نه‌مبه‌ن ته‌واو شیت ده‌بم مه‌گه‌ر تا پوژی
 قیامه‌ت له‌ زنجیردا بمبه‌ستنه‌وه‌». نه‌مویست کاریک به‌که‌م سه‌رنجی هه‌موو
 مه‌یدانه‌که‌ رابکێشم، به‌ خیرایی میرم نارده‌وه‌ ناو ریزه‌که‌ و گه‌رامه‌وه‌ بۆ لای

نه‌قیب یوکسه‌ل که به گهرمی له‌گه‌ل یه‌کیک له چاودیره‌کاندا قسه‌یده‌کرد. به‌گوینی نه‌قیبدا چرپاندم، میر ده‌یه‌ویت بیت، له دله‌وه حه‌زده‌کات له‌گه‌ل هیزه‌که‌دا بیت، تکایه مه‌یسره‌وه. نه‌قیب هر له‌گه‌ل چاودیره‌که‌دا به‌رده‌وام بوو، به‌لام به‌دهم قسه‌وه له‌سهر لیسته‌که‌ی خه‌تیک‌ی دا له ناوه‌که‌ی میر و له جیگایه‌کی تری لیسته‌که‌دا ناویکی کوژانده‌وه.

ژهنرال قه‌ره‌قازانی نیوسه‌عات بوو وه‌ستابوو، پوژیک‌ی هه‌تاوبوو، به‌لام کزه‌یه‌کی ساردی هه‌بوو، ئه‌و وه‌ک هر ئه‌فسه‌ریکی تری دنیا فیره چاوه‌پوانی و سه‌بر بوو. هه‌ندی له نه‌خوشه‌کان سه‌رسه‌ختیه‌کی زوریان پیشانده‌دا، به‌لام که له نزیکه‌وه سه‌یری ده‌موچاو و شیوه‌ی سه‌یرکردنی ژهنرال ده‌کرد، هه‌ستمده‌کرد به‌خته‌وه‌ره که ژیان فرسه‌تیک‌ی وه‌های داوه‌تی، ئه‌م هه‌موو شیته له یه‌ک جیگادا و به یه‌کجار ببینیت. ژهنرال خوی پیاویکی گه‌مژه دیاربوو، له‌زه‌تیک‌ی تایبه‌تی له ته‌ماشاکردنی نه‌خوشه‌کان ده‌بینی. من له میژه سه‌رنجمداوه که گه‌مژه‌کان کاتیک سه‌یری شیتیک ده‌که‌ن له‌زه‌تیک‌ی بیوتنه ده‌بینن، خوشحالی و ئاسوده‌گیان به‌جوړیک‌ی به‌رچاو زیاده‌کات، پیکه‌نینیان دزیو و پر مه‌به‌ستی خراپه، هیچ سوز و به‌زه‌بیه‌کی راستیان به‌رامبه‌ر ئه‌م مروّفه به‌سته‌زمانانه نییه، که لییان ده‌پوانن هه‌ست به سه‌رکه‌وتن و نیعمه‌تیک‌ی گه‌وره ده‌که‌ن، هه‌ستده‌که‌ن به‌وه‌دا ئه‌وان گه‌مژهن و شیت نین، خودا چاکه‌یه‌کی گه‌وره‌ی ده‌ره‌ق کردون و ژیان منه‌تیک‌ی گه‌وره‌ی ناونه‌ته مل. هه‌ستمکرد ژهنرال ئه‌مجاره به‌چاو‌یک‌ی جیاوازتر و به دیدی پیاویک که هاتوو توژیک دلی خوی به‌دیمه‌نی ئه‌م نه‌خوشانه خوشبکات، ته‌ماشاده‌کات. لیسته‌که ورده ورده ئاماده‌ده‌بوو. نه‌قیب هاته به‌رده‌می ژهنرال و سلاویکی سه‌ربازی مه‌حکه‌می بو کیشا و گووتی «گه‌ورهم هر سه‌د ناوه‌که دیاریکراون. ئیستا گه‌ر فرمان به‌رموون، جیاان ده‌که‌ینه‌وه و ده‌که‌وینه‌ی». ژهنرال بیئه‌وه‌ی سلاوی بستینیته‌وه، به‌لالووتیکه‌وه گووتی «ده‌ی په‌له بکه و جیاان

بکه ره وه». هه ستمکرد ژهنرال حورمه تی شیتته کانی زۆرتر لایه تا ئهم نه قیبه ی بهره سستی... وه هابوو وهک له ریزه بندی پله و پایه کاند، شورهی بیت نه فسه ریکی بالا به شتیک له ریزه وه له گهل بنده سته کانی دا بدویت. نه قیب به گورجی و ملکه چیه که وه که جیاواز بوو له دهنگ و پوخساری پیشینه ی کاتیک لیره له گهل نه خوش و چاودیر و فرمانبهراندا ده دوا، به زه لیلیه وه گووتی «هه ر ئیستا گه ورهم».

له کاتی خویندنه وه ی ناوه کاندایه بیده نگیه کی قورس بالی به سهر هه موو مهیدانه که دا کیشا. ئه وانه ی ناویان ده خوینرایه وه ده هاتنه دهره وه بۆ سهر ریزیکی نوێ که من و زه هاو و دوو چاودیر پیکه وه ریکمان ده خستن. هه ر سه د ناوه که خوینرایه وه، میرئه ودال نه وه دویه که مین ناو بوو، به په له له جینگای خۆی هاته دهره وه و خۆی خسته ناو ریزه که وه، زل و گوپ سوور و پر له جوله به نیگای مندالیکه وه به گه وره یی له دایک بوو بیت، سه ریکی خوشحالانه ی منی کرد و به ده سته سه ریک عاره قه ی نیوچاوانی سه ری و بۆم پیکه نی ... زۆر له میژبوو نه مدیوو وا گهش پیکه نیت. نه قیب ورده کارییه کی زۆری له هه لێژاردنی به تالیۆنه که دا به خه رج دا بوو، به بهروای من باشتترین و به توانا ترین که سه کانی هه لێژاردبوو، زۆر به یان له پووی ته ندروستییه وه ساغ و له پووی ده روونییه وه له وانی تر جیگیرتر بوون. هیزه که مان به شیک بوو له هیزیکی گه وره تر که به تالیۆنی شه شه می ئیشیان پیده گووت، ئیمه فه سیلی سیته م بووین. وهک دواتر زانیم سه رجه می به تالیۆنه که له هه زار کهس پیکده هات، له ده فه سیلی جیاواز که کاریان ئه وه بوو به دریزیای پاییز و زستان خنده ک لیده دن، هه شار دروستبکه ن، تونیلی نهینی بکیشن، بنکه ی سه ربازی دا به زرینن، ژیرزه مینی قایم بۆ هه لگرتنی ته قه مه نی چیبکه ن. نه قیب نه جات دواتر به منی گووت «ئهم جیگایانه ی دروستده کرین، ده بیت دوو سیفته ی گه وره یان تیدا بیت، یه که م وهک خه تیکی سه ره کی به رگری ته ماشا بکرین، دیواری یه که می هیزیکی

ئاسنىن كە دىلاوار دەپاريزىت، چونكە هېلى دووھم تەنيا دواتر و بە دوورى پەنجا كىلومەتر بەرقەرار دەيىت. بەلام ئەم جىگايە دەيىت وەك بىكەيەكى گەورەش وابىت بۆ پەلاماردان، دەيىت ھەموو پىداويستىيەكانى ھىرشىكى سەرگەوتوو لە خو بگريت. ئايا سەرگەردەكانمان بربارى چى دەدەن، كەس نازانىت، كى سەرەتا ھىرشەدەكات كەس نازانىت، ئىمە لىرە ھەموو سەربازىن، ئىستا ئىو ھەسلىكى سوپان، راستە تۆ موچەكەت ھەر لەسەر وەزارەتى تەندروستىيە، بەلام كۆى ھىزەكە بە ئركىكى سەربازى دەردەچىت. ئەم شوئەنى ئىمە دروستىدەكەين دەيىت بۆ ھەموو مەبەستىك دەستىدات، بۆ بەرگرى، بۆ ھىرش، بۆ پۆزانى ئاشتىش».

ئىشكەرەكانمان يەك لە دواى يەك لە پىنج پىزى درىژدا پىكخست. لە پۆزانى پىشوو دا نەقىب شتىك لە نەزم و دىسپلىنى سەربازى فىرى ھەمووان كەردبوو. ئەفسەرەكان بەو جۆرەن، بۆ ھەر كۆيەك بچن ياسا و پىورسىمى خۆيان دەبەن. كە بانگەيشتى ناوھەكان تەواو بوو، كەم كەم چاودىرەكان ئەوانى دىكەيان گىرايەو بۆ قاوشەكان. دەبوو دواى ئەوان ئەم سەد كەسەش بگەپىنەو بۆ ژوورى و جانتاكانيان لە ماوھى كاتژمىرىكدا ئامادەبەكەن، لە بەشى كەرەستە و كەلوپەل ھەموو فلچە و دەرمانى دان و سابۇنى خۆشتن و كەرەستەى پىشتاشىنيان وەرگرت. مەن و زەھاو لە مېژبوو جانتايەكى گەورەمان پىچابوووھە كە زۆر شتى گرنگى تىدا بوو. لە ناكاو يەكىك لە ناو پىزەكانەوھە كە خەرىكى گەرانەوھەكى نارىك بوون بۆ ژوورەوھە ھاوارىكرد «ھىنى مستەر گرینۆك، ھىنى... زۆرم پى ناخۆشە دەپۆيت. لىرە زۆر بىرتەدەكەين». مەن سەرم بەرزكردەوھە و بىنىم ھەموو گۆرەپانەكە پىكەوھە ئاورپان داوھتەوھە و سەيرى مەن دەكەن. يەككىكى تر لە جىگايەكى ترەوھە ھاوارىكرد «ئە بەراستى، زۆرت بىردەكەين، مستەر گرینۆك، قەت لە بىرت ناكەين». مەن چاوم پىر بوو لە ئاو، نەخۆشەكان لەگەل ھەموو لاقرتى و گالته جارىيەكدا دەيانزانى مەن غەمخورىانم. يەككىك لە

کۆچبهرانی چیا بئ پرس و مۆله تێک، دهنگی بهرزکردوه و گووتی «ئیمه زیاتر پنیوێستمانه، ئیمه زیاتر... واز له مستهر گرینوک بهینن، تازه له گهل ئیمهیه». نهقیب یوکسهل زهردهخه نهیهکی گرت و گووتی «تۆ خۆشبهختی ... تۆ پیاویکی بهخته وهری». من چاوم پڕ بووبوو له فرمێسک و به ئهسپایی گووتم «منیش زۆر بیرباندەکم».

مامم به خۆی و چاویلکه و دهستکێشه سپیه کهیهوه وهستا بوو، قیافهتی پسپۆریکی بهرزى دابوو خۆی و سهیریده کردین، هیچ ههستیک یان نیشانهیهکی تایبیهتیم له روخساریدا نهخویندهوه. دهیزانی ئیستا پاسهکان دین و بۆ چه ندين مانگ دهچین بۆ چیاکان، به لām وادهرنه دهکهوت که بینین و نه بینینی من شتیکی گرنگ بێت، به پێچهوانه وه نیگای غهریبهیه کم تیدا بینى که سهیری تا قمنیک غهریب دهکات که دهچن بۆ گهشتیکی دوور. نه خۆی و نه دکتۆر جاهدار وهک دوو سه رهپهرشتی ئهم نهخۆشانه، مالاواییهکی راسته قینهیان لى نهکردن، هیچ جۆره پرد و په یوه ندییهکی زیندووم له نێوان ئهم دوو پیاوه و ئهم مرقفه به دبەختانه دا نه بینى، که قهدهر فرییدا بوونه ئهم نهخۆشخانهیهوه. من دهبوو بهر له وهی بهتالیۆن خۆی ئاماده بکات و پاسهکان پڕبین، لیستی هه موو ناوهکان و نوسراوهکان ئاماده بکهم و هه ندی کارى ئیدارى و یاسایی جێبه جێبکهم و دواتر هه موو به لگه نامه و نوسراوه ره سمیه کان بۆ دوا هه مین ئیمزا به خمه بهر دهستی مامم. دواى نزیکى سه عاتیک ته وای نوسراوهکانم له بهرپرسی به شى ناوخۆی خهسته خانه که وهرگرت و خستمه دوو توپی فایلیکی تایبه تییه وه، له سه ر زۆربه ی نوسراوهکان به پیتیکی ئهستوور نوسرابوو «بابهت: نار دنی نهخۆشه کان بۆ پشوویهکی چه ند مانگه له ناو سروشتدا». ناو نیشانه که درۆ و شیواندنیکى گه وه ره بوو، گه رچی مرقفی توپه ده کرد، به لām من هه ر ئارام و له سه ره خۆ بووم و هیچم نه گووت. هه موو کاغه زکانم به سه فته کراوی خسته بهر ده می مامم که ئیستا خۆی و جاهدار و ژه نرال

قهره قازانى له نوسينگه سهره كى دانىشتبون و به گهرمى چيروكيان دهگيرايه وه و پندهكەنين. من به نهزاكه تيكي زوره وه له دهرگامدا و نوسراوه كانم خسته بهردهستى و بيته وهى بوهستم گوتم «مامه، زهحهت بكيشه و به يه كيک له مالى ئيمه بلى، پالتويه كى رهشى چهرمم ههيه بيهينن بو ئيره تا له گهل پوستانى ههفتهانه دا بينيرن بوم، بهلكو بگاته دهستم، باوهردهكه م ماوهيه كى تر سه رما دهست پييكات». ئهو وهلامى نه دامه وه. به وردى سهيرى نوسراوه كانى كرد و له چوار تا پينچ جىگادا ئيمزايكرد و دايه وه دهستم و به ئه سپايى گووتى «ئاكات له خوت و نه خوشه كان بيت». منيش به ئه سپايى سه رم له قاند و گوتم «ئاگام لىيان دهبيت». ئينجا زور به ئه سپايى چرپاندى «دلنيام تو كه سىكى گونجاو و شايسته يت بو ئهم ئيشه». منيش به ئه سپايى گوتم «بهلى مامه، منيش واهه سندهكه م... هه سندهكه م ئهم به سته زمانانه پتويستيان به منه». له شوينى خوئى هه سته و دهستىكى سووكى خسته سه رشانم و گووتى «دلنيام كه دهگه پييته وه بوويت به كه سىكى تر، بوويت به پياويكى ته واو». من قول سهيرمكرد و گوتم «بهلى مامه». دهنگى خوم وهك دهنگى زه هاو هاته بهر گوى كاتيك به من دهليت «بهلى گه ورهم». به مى كه چ و سه رى نهوى و نيگاي شوپروه گوتم «مامه، ويستم بهر له وهى برؤم شتىكى تريت پييليم». به هيمنيه وه پوانى و گووتى «بيلى رينووار، بيلى، قسه بكه». گوتم «ئىستا ده توانم وهك جاران خه ونى ئه وانى تر ببينم». سهيرىكى كورتى كردم و سهيرىكى ئه وانى دى كرد و گووتى «له كه يه وه؟» «دووشه وه مامه، ته نيا دوو شه وه». دهستىكى خسته سه ر شانم و گووتى «برؤ با دوا نه كه ويت... با دوا نه كه ويت». نه مزانى هه واله كه م چى شتىكى تيدا دروستكرد، كاتى ته واوم نه بوو لىيى بروانم و شتىكى دى لىيى بپرسم، ته نيا گوتم «تكايه مامه، تكايه جه نابى دكتور جاهدار، هه م ئاگاتان له خوتان و هه م ئاگاتان له نه خوشه كان بيت». جاهدار له ژير چاويلكه كه يه وه ته ماشايكرد و جگه

له زهرده خه نه يه کي بيماننا هيچي نه گووت. به لام ژهنرال به پيچه وانه وه ههستا و هاته پيشي و گووتي «کورم پيوستيت به باوه شيکي گهرمه، پيش ئه وه ي برۆيت دلنيام پيوستت به باوه شيکي گهرمه». باوه شي پيدا کردم و گووتي «بيرت نه چيت خوت و هاوري کانت له هه ر جيگايه کدا ماندووبوون، سروودي ديلاواري ئه ي سه رزه ميني شي ران بخوين، هيز و تينتانت تيده گهريته وه دلنيابه، دلنيابه. من خوم به سه رمدا هاتووه و ده زانم چ کاري گهرييه کي روحي هه يه. ئوميد ي سه رکه وتنيکي گه وره بو تو و بو هه موو هيزه که ده خوازم و سه ره رز بيت ديلاواري به ئيوه وه». ويستم بليم جه نابي ژهنرال من چه ز به و سروده ناکه م، به لام هه ستمکرد له وه غه مگين و لاوازترم بتوانم هيچ بليم. سوپاسيکي ئه سپاييم کرد و مالاواييم ليکردن و هاتمه دهري. تاکه شتيک له و ساته دا له هوش و خه يالما نه بوو ئه وه بوو، ئه وه دواچار بيت من مامه سيام ببينم.

له و يادا هه ستم به سه رمايه کي زورکرد، هه ستمکرد ژياني پيشووي من لي زه دا ته واد ده بيت و جاريکي تر ناگهريمه سه ر دوشي جارن و زينده گي دي رينم. چيتر مامه سيام ته نيا غهرييه يه ک بوو بو من، که سيک بوو که له ماوه ي چه ند هه فته يه کدا هيند له يه ک ترازابووين، ويرانبووني دونياش نه يده تواني بمانلکينيته وه به يه که وه.

له يادم نيه چۆن سواري پاسه که بووم، هينده ده زانم من دواکه س بووم و له پيشي پيشه وه، نزیکي شوفيره که جيگايه کم بو دياريکرا بوو. زه هاو جانتا و توره که ي کتييه کاني مني له گه ل شته کاني تر دا بارکرد بوو. نه قيب و پاسه وانه کان له دوو جيبي سه ربازيدا له پيشمانه وه ده رچوون و ئيمه ش له دوو پاسي گه وره دا دوايان که وتين. تا ئه و کاته هه موو ژيانم ته نيا له ديلاواري بردبووه سه ر. يه ک دوو جار له گه ل سه يرائي قوتابخانه دا هه ند ي له گونده کاني ده ور به رم بينيوو، به لام ئاواتي ژياني راسته قينه م له

ئاميزى چياكاندا، لهو شوينه عاسى و سهختانهدا كه له مندالييه وه چيروك و ئفسانه م دهر بارهيان دهبيست، تا ئه مړو تهستم و بيئاكام بوو. ئيستا كه دهبوو بچم بو چياكان له بارودوخيكى باشدا نهبووم. دهمزاني ئه مه سهفهرىك نيه برؤم و وهك خؤم بگه ريمه وه، سهفهرىكى سهخته، ههستم به بهرپرسيارىتييه كى گه وړه دهكرد بهرامبه ر بهم مرقانه، ئيشكه رهكانمان له ته مهنى جياواز جياوازا بوون. ههلبهت هيچ يه كيكيان زور به ته مهن نه بوون، نه قيب كه سانيكى ههلبزاردبوو زورينهيان به توانا و بههيز و سه ره حال بوون. پالمدايه وه و ههستم به ماندووبوونيكى گه وړه كرد، به ئيشيكى توند له هه موو جومگه كانمدا، پاسه كه هينشتا له ديلاواردا بوو كه ههستمكرد زور نائوميدم. ئه وه سه ره تاي سه ره تا بوو. دلنيا بووم له م شه وه وه تا كاتيكى ترى ديارى نه كراو، پشوو له ژيانمدا وهك ئاواتيكى دوورى ليديت.

دهزانم ماوه يه كي دريژه به چياكاندا دهړوين، پړيگاكان زور خراپن، شه قامي داپوخواوي گل كه باران و توفاني سالاني پيشوو كه نال و كه ندرې تيا هلكه ندون ... هه ورازي بيكو تايي ... لوفه ي ترسناك كه پاسه دريژه كان به سه ختي و هيوريه كي زور ده توانن بيانېرن ... ليژبوونه وه ي كتوپر و بهر به ستي په ي تا په ي تا. ليره دا به ئاساني ده توانم ئه و راستييه ببينم، كه سروشت تا جوانتر بيت درتر ده بيت. له نيگاي يه كه مدا جواني چيا و مله و كينه به ردينه كان سه رسام مده كن، به لام ترسيكي نهيني له دلمدايه كه ژيان له ئاميزي ئه م سه ختي و بهرده لانه ناكوتايه دا ئاسان نيه. كه مروف به پړيگاو به بيت بو كاريكي له م جوړه ناتوانيت چيژ له جواني ببينيت. به پيچه وانه وه له و كاتانه دا من رقم له جوانييه، هه سته ده كه م وهك ئاميزيكي قورسي ئه شكه نجه وهايه، جوړه شيرينييه كه كه پيش گيانكي شان ده رخاوردی مردوان ده دريت.

به دريژايي سه فهره كه، هه مووان بيدهنگ و خاموشن. هيج شتيك يان نيشانه يه كه هه ست پي ناكه م پيم بلئ ئيمه له پاسيكي پر له خه لكی نه خوشداين. چهند جار هه لده ستم و به سه رياندا ده گه پيم، ده سپري كاغه ز ده دم به هه نديكيان، له دوخي دهرووني و ته ندروستي هه نديكيان ده پرسم، هه موو هيمن و تا ئه ندازه يه كه خه والوون. هه ندي ده رمانی ئارامكه ره وه و

خه وليخهرم پييه، تا له کاتي پتويستدا به کاريانبهينم، بهلام پيناچيت کهس پتويستی به داروي وهها ههبيت. ههنديکيان دهپرسن «مستر گرینوک چهند لهوئ دهمينينهوه؟». من توند دهستيان دهگرم و خهندهيهک دهگرم و دهليم «نازانم، بهلام ههر چهند بيت پيکهوهين، ئاکامان له يهک دهبيت». ههنديکيان لهو کاتهوهی سواربووين خهوتوون، ههنديکيان تهنيا سهيري دهروه دهکن و چاو ناتروکيئن، يهکيکيان جار جار توند دهکيشيت به پشتی کوشنهکهی بهردهميدا وهک ئهوهی داخی شتيکی له دهستچو بخوا، يهکيک له پشتی پشتهوهی پاسهکهدا تهنيا دانيشتووه و بهبيدهنگی دهگری، بهلام من دهترسم بهرسم بؤ دهگری، يهکيکيان دهيهويت برشيتهوه و من زهرفيکی تايبهتی دهدهمی تا بتوانيت له ناويدا برشيتهوه. يهکيکيان که لهش و لاريکی وهرزشی جوانی ههيه، ههموو به «عيمادوک» بانگيدهکن دهپرسيت «مستر لهو باوهرهدايت، ئهمرؤ دوژمن ببينين؟». من دهليم «نا ... نا ... دوژمنی چی. دوژمن دووره له ئيمه». نامهويت کهس بترسيت، بهلام دهزانم هيمنی و بيدهنگی ناو پاسهکه بهشيکی پهيوهندي بهو ترس و چاوهروانيهوه ههيه که ههمووان تييدا دهژين. بهشی زوريان ئهم سهفهره وهک جوړيک له راکردن له ژيانی پيشوويان تهماشادهکن، ههستهدهکم ههنديکيان تهنيا له بیمارستانه دهروونيهکه و درندهیی چاوديرهکان و شيوهی دوزهخناسای ژيان لهوئ ههلهاتوون. دنليام پوژانی داهاتوو باستر و نزیکتر ههموويان دهناسم. سهرحهمی پاسهکه وهک کهشتيهک ديته بهرچاوم له ئاويکی بهرين و بيسنوردا بهرهو دورگهيهکی دور بروات که ژيانیکی تهليسماوی و جياوازی لهسهره.

سهعات چواری ئيواره دهگهينه شوینی کوتايی، تهختانيهکی تهبهندکراوه له قهپالی چهندهها چيا و بهرزایی بهردين و عاسيدا. له ناو تهبهندهکهدا تهنيا خانويهکی گهوره ههيه که پيدهچيت کوشکی پارهداريک بووييت و سوپا کړی بيتی يان دهستی به سهردا گرتييت. کوشکهکه

دی‌کۆریکی ده‌ره‌کی قه‌شه‌نگی هه‌یه، زیاتر له‌ مال ده‌چیت تا وه‌کو له‌ بن‌که‌یه‌کی سه‌ربازی، دواتر ده‌زانم که ئه‌و ئ جی‌گای حه‌وانه‌وه‌ی ئه‌فسه‌ره گه‌وره‌کانه ده‌میک له‌ شاره‌وه دین یان له‌ چیا‌کانه‌وه داده‌به‌زن. له‌ پشت و له‌ لای راستی کۆشکه‌که ده‌یان چادری خاکی هه‌لدراون و سه‌ریان به‌ تۆری گه‌وره داپۆشراوه و زۆربه‌یان هه‌ندئ لق و گه‌لای به‌ سه‌ردا په‌خشکراوه‌ته‌وه. نه‌قیب یوکسه‌ل دیته به‌رده‌رگای پاسه‌که و له‌ کاتی دابه‌زیندا یه‌ک یه‌ک فه‌سیله‌که به‌سه‌رده‌کاته‌وه. ده‌سته‌ده‌خاته سه‌ر شانی من و بۆ یه‌که‌مجار به‌زمانیکی دۆستانه ده‌لێت «ئیره‌ نیسته‌جێیه‌کی کاتییه‌ بۆ ئه‌مشه‌و، سه‌به‌ی ده‌بیت چادره‌کان بگوازینه‌وه بۆ کامپی تایبه‌تی خۆمان».

نازانم کئ چادره‌کانی هه‌لداه، به‌لام هه‌ر که‌سیکه‌ کارێکی جوانی کردوه. ناو چادره‌کان به‌ جۆریکی گونجاو راخراون، هه‌ر چادریک و بۆ خه‌وتن و پشووی ده‌ که‌سیک ده‌ست ده‌دات. نه‌قیب ده‌لێت «چه‌نده‌ها فه‌سیل له‌ پیش ئیمه‌وه‌ن، زۆر له‌ پیش ئیمه‌وه‌ن. هه‌ندیکیان دوو ساله‌ له‌ چیا‌کان ئی‌شده‌که‌ن، ئهم چادرانه‌ حه‌وانگای کاتین، ئه‌وه‌ی دیت یان ده‌گه‌رێته‌وه ده‌توانیت لێره‌دا پشوویه‌ک بدات». هه‌یزه‌که‌مان هه‌م برسییه‌تی و هه‌م شه‌که‌تی رینگایه، له‌سه‌عاتیکدا هه‌م نان ده‌خۆن و هه‌م پشوو‌ده‌ده‌ن. من و زه‌هاو به‌ته‌نیا له‌ چادریکی بچوکدا ده‌مینینه‌وه. نه‌قیب یوکسه‌ل هه‌ر زوو خۆی له‌ کۆشکه‌که‌دا ونده‌بیت و تا سه‌به‌ی ده‌رناکه‌ویتته‌وه، له‌و ئ مولازم جه‌هانگیر و چه‌ند سه‌ربازیک ده‌رده‌که‌ون. جه‌هانگیر به‌رپرس و ئه‌فسه‌ری چاودیری ئهم شویته‌یه. له‌و کاته‌وه‌ی ئیمه‌ هاتووین، خۆی و به‌رده‌سته‌کانی هه‌میشه‌ له‌ هاتوچۆدان، ئیشی ئه‌وانه‌ پیشوازی له‌ ئیمه‌ بکه‌ن و پشووی ئهم شه‌ومان بۆ دا‌بینکه‌ن. من تا که‌وتنی تاریکی دووجار به‌سه‌ر چادره‌کاندا ده‌گه‌ریم و دل‌نیا‌ده‌یم که‌ هه‌ر که‌س شوینی خۆی هه‌یه، تکا ده‌که‌م ئارامی و هیمنی بپارێزن. هه‌موو به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان سه‌رسام و چاوه‌پوانن. پیشتر که‌سیان ژیا‌نی ژیر چادری نه‌بینیوه، هه‌ندیکیان خۆش‌بینن و هه‌ندیکیان

بهدين، من خوم ههستدهكه م پښوېستيم به پشوو. دواى نه مانى روناكى و
 داگيرسانى دینه مویه کی بچوک، هه ندی گلویی کز و زهره له ژیر چادره کاند
 پوشنده بنه وه، زور نابات که بیده نگیه کی گه وره بال به سر جیگا که دا
 دهکشیت و جگه له دهنگی زور خهفه و خنکاوی دینه مۆکه، که پیده چیت
 له جیگایه کی دوور لیره وه ئیشبکات هیچی دیکه نایستم. هه ندی جار به
 جوړیکی دوور له یهک و پچر پچر خه په ی هه ندی سه کی دوور دینه گویم.
 بیدهنگی پادشای ئه م جیگایه یه. من گه رچی پښوېستیم به پشوویه کی دریزه،
 به لام دهمه ویت ماوه یهک له تاریکایه که دا بمینمه وه. ده زانم هینشتا زوه
 به ته نیا بکه ومه ریگا بو چیاکان، به لام ههستیکی سه یرم به بال سووکی
 و ئارامی هیه. ئیستا سه نته ره که و دیلاوار زور دوور دینه پش چاوم.
 مانگ ده بینم به هیمنی له گوشه یه کی ئاسمانه وه دیاره، مانگیکی هیمن و
 غه مگین و خه والوو که هه ست ناکه م هیچ په یامیکی دیاریکراوی پی بیت،
 مانگیک که زیاتر له جوړه جانه وه ریکی بیباک و گنژ ده چیت که باریکی
 قورسی له سه ره، که ده بیت هه موو پوژیک له م سه ری ئاسمانه وه بییات
 بو ئه و سه ر ... پیده که نم، سه یریکی ژیر چادره که ده که م و ده بینم زه هاو له
 ئیستا وه خه وتوو. ده وریکی تر به ده وری کامپه که دا ده سوریمه وه، گویم
 له دهنگی رادیویه که که جوړه موزیکیک هیندی په خشده کاته وه، دهنگه که
 له یه کینک له په نجه ره کانی کوشکه که وه دیت. بیرده که مه وه که ده بوو
 پش ئه وه ی به ره و چیاکان بیم سه ریک له پروفیسور به هنام بده م. به لام
 بیرمه ده که ویته وه که ئه و پوژانه ی دواپی چهند سه رقال بووم، به جوړیک
 نه متوانیوه جاریکیش چییه دابه زمه ناو دیلاوار. نزیکى مانگیکه، جگه له و
 شه وه سه یره ی مهیدانی ماسی فروشه کان، سه نته ری دیلاوارم نه بیني وه ...
 ئیستاش ده ست پیکردنی ژیانیکی تازه له م جیگا دوورده، بیته وه ی که س
 چاوه روانمبکات یان من چاوه روانی که س بم. بیر له سابات ده که مه وه، بیر
 له گریانه که ی ده که مه وه کاتیک ئه و راستییی ی بو درکاندم که منی خوش

ناویت. خهندهیهکی گه وره دهپه پیتته سه ر پرووم، له دلی خۆمدا دهلیم «چ خوشبهختی و بارسووکیه که کهس خوشی نهوینیت، چ نیعمه تیککی گه ورهیه هه مووان فهراموشتبکه ن». له خۆم دهپرسم «ئاخۆ شوویکردبیت، ئاخۆ بهخته وهر بیت، ئاخۆ جار جار من به خه یالیدا تیپیه ریم؟». هه ناسه یه که هه لده کیشم و دهلیم «ئیسئا من له م شه وهدا و له م جیگایه دا ببینیت، ئاخۆ چی بلیت؟». که میک به دهنگی به رز پیده که نم و دهلیم «هیچ... هیچ. بیکومان هیچ نالیت. دهلیت له بهر ئه م عه قلته عاشقت نه بووم». پر به سینه م هه وایه کی ساف هه لده مرژم و دهلیم «مسته ر گرینوک، ئه مه ژیانیککی تازه یه، زۆر تازه یه». له گه ل هه موو شتیکدا خوشحالم، نائومی دم و خوشحالم. ده زانم رۆژانی زۆر سه ختمان له پیشه، به لام ئه وه ی شتیک له بوونمدا دهجولیت، ئه وه ی ده توانم یارمه تییه کی بچوکی ئه م مرو فانه بدهم، بهخته وهر مده کات.

بۆ رۆژی دوایی سوار ده بین و به ره و جیگایه کی دوورتر له دنیلاوار و نزیکتر له سنوور ده رۆین، ماشینیکی باره لگری سه ربازیی گه وره له پیشمانه وه ده روات. رۆو له هه ریمیک ده که یین گه لیک شاخاوی و سه خت ده نوینیت، له جیگایه کدا که نیو سه عات له شوینی یه که ممان دووره ده وه ستین، ده بیت هه موو رۆژه که خه ریکی ته ختکردنی زه وی و جیگا خوشکردن بین بۆ هه لدانی چادره کانمان. یوکسه ل رۆوه توپه و جیدییه کی خۆی وهر ده گریتته وه، ئیشکه ره کان به هیمه ت و ئازایه تییه کی زۆره وه کار ده که ن، من و زه هاو له سه ر به ردیکی گه وره له ناو یاتاغه کانددا داده نیشین و سه یر ده که یین. ده مه ویت بچین و کۆمه کی فه سیله که بکه یین، به لام ده ترسم دواتر ئه وه وه ک شتیککی هه میشه یی وهر بگیری ت و به رده وام چاوه روانی یارمه تی ئیمه بن. ئیمه وه ک تیمیکی تایبه ت به ئارامی ده روونی لیره یین.

نامه ویت نهو سیفته له دهستبدهم و هیچ کهس جوړه وه زیفه یه کی دیکه مان بداتی. من کتینیکم دهرهیناوه تا له سر بهردهکان پالکهم و بیخوینمه وه، خه ریکی هه لدانه وهی لاپه رکهانم که زه هاو له تهنیشتمه وه داده نیشیت و ده لیت «همموو نه چایانه م بینوه». به گومانیکه وه سه یریده کهم و هیچ نالیم، نهو ده لیت «زور ریکا ده زانم که کهس نایان زانیت». دواچار ده پرسم «هسته کهیت هیچ سوودیکی هه بیت؟ نهو ریکایانه ی تو ده یان زانیت.. هیچ سوودیکان هه یه؟». زه هاو خنده یه کی گه وره ده گریت و ده لیت «نا ... چوزانم، گهر ویستت رورژیک ده تبهم». من ده پرسم «بو کوئی؟». به هه مان زه رده خنه وه «بو مهمه دحه سار؟». به سه رسامیه وه سه یریده کهم و به گومانه وه ده لیم «چون بو مهمه دحه سار؟». زه هاو ده لیت «له لاپالی نه چایه وه ریکایه که هه یه تا ناو مهمه دحه سار ده روات». رووی تیده کهم و ده نگم نزمده که مه وه و به ترس و سه رسامیه وه ده پرسم «ده لیت چی؟ مهمه دحه سار شاری دوژمنه، گرنگترین جیکایانه. تو قهت چوویت بو نهوئی». سه یرمده کات و ده لیت «چووم». «خودای گه وره چون؟ که ی چوویت؟ بو؟». سه ر داده نه وینیت و ده لیت «گه وره م، ریکایه کی نهینی هه یه، لیره وه تا ناو مهمه دحه سار ده چیت. زور نهینییه، ته نیا هه ندی قاچاغبره ده یزانن، به کینو و دولی وها سه خندا تیده په ریت، مه گهر خوا بزانیته. هیچ کهس نایان زانیت و ناتوانیت پیا بروات، ده بیت هه موو ریکاکه بزانیته، نه گینا ونده بیت، ئیتر خوا نه بیت کهس ناتدوژیته وه. له ویتوه باری قاچاغم هیناوه، هه ندی جاریش لیره وه بارم بردوه، نهو وه قانونی قاچاغبریه». ده پرسم «که واته تو دژمنت بینوه. پیم بلئ له چی ده چن... وهک ئیمه وان، یان چون؟». زه هاو که زور که مدووه که میک به سه رسامی سه یرمده کات و ده لیت «وهک ئیمه وان، وهک هه ر به شه ریکی ترن که خوا دروستیکرد بیت». «ده زانم، مه به ستم نهو نییه، ده لیم زور رقیان له خه لکی دیلاواره؟». زه هاو شانی به رزده کاته وه و ده لیت «نازانم.

له‌وانه‌یه. پرسپاری وام لی نه‌کردون». ده‌ستده‌خه‌مه ژیر سه‌رم و ده‌لیم «ترسایت که چوویت؟». سه‌یریک‌مه‌دکات و سه‌ر پاده‌وه‌شینئ و ده‌لایت «له قاچاغبه‌ریدا هه‌موو ریگایه‌ک ترسی خۆی هه‌یه». «ئهی پیمبلئ، ده‌زانیت به‌زمانه‌که‌یان قسه‌به‌کیت. ده‌زانیت؟». «به‌لئ گه‌وره‌م. چون نازانم. ئینسان له‌سه‌ر سنووره‌کان هه‌موو شتیک فێرده‌بیت، هه‌موو زمانیک». دووباره سه‌رسام ده‌به‌وه‌ پنی و به‌ده‌نگیکی زۆر جیدی ده‌لیم «لای هیچ که‌س، هیچ به‌شه‌ریک، هیچ رۆحه‌به‌ریک باسی ئه‌وه نه‌که‌یت. یه‌ک که‌س لێره بزانیته که جاریک چوویت بۆ مه‌مه‌ده‌سه‌ر، ته‌واو، دلنیا به‌لئ ده‌بیته‌وه». «به‌لئ گه‌وره‌م، لای که‌س باسی ناکه‌م. به‌لام هه‌ستمکرد خۆش نییه له تۆی بشارمه‌وه». «باشتکرد، ده‌ستخۆش، منیش زمانی ئه‌وئ ده‌زانم. به‌لام گه‌ر قسه‌به‌که‌م خه‌لکی یه‌کسه‌ر ده‌زانن له کتێبه‌وه فێربووم، من هه‌رچی زمانه له کتێبه‌وه فێربووم... نه‌مامۆستام بووه، نه‌که‌س هه‌بووه قسه‌م له‌گه‌لدا بکات، ناخۆشه‌ وانیه‌؟». ئه‌و نازانیت من باسی چی ده‌که‌م، زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی گه‌وره‌ ده‌گریته و ده‌لایت «به‌لئ گه‌وره‌م».

ئه‌وه‌ی له‌ دیناوار دوورکه‌وتبووینه‌وه، که‌مه‌ ئارامی و دلنیا به‌یه‌کی زۆرتری پی به‌خشیبوو، ئه‌وه‌ی ئیستا ئه‌م چیا یانه‌ی ده‌بینی که‌ پێیان ئاشنایه، دلخۆشی کردبوو. من دووباره‌ په‌ره‌کانی کتێبه‌که‌م هه‌لده‌مه‌وه و ده‌مه‌ویت له‌ به‌ر خۆری ئه‌و به‌یانیه‌دا له‌ ناو یاتاغ و باره‌ جانتای به‌تالیۆنه‌که‌دا که‌میک بخوینمه‌وه. ماوه‌یه‌کی کورت ده‌روات و ئه‌و به‌رده‌وام سه‌یری ئیشکه‌ره‌کان ده‌کات، هه‌موو خه‌ریکی ته‌ختکردن و پاککردنه‌وه‌ی جیگای چادره‌کانن له‌ ورده‌ به‌رد. له‌ ناکاو ده‌پرسیت «گه‌وره‌م، ده‌توانم پرسپاریک بکه‌م؟». بیته‌وه‌ی چاو له‌ کتێبه‌که‌م بتروکیتم ده‌لیم «بپرسه زه‌هاو، بپرسه، چیت ده‌ویت بپرسه». به‌ده‌نگیکی که‌میک دوودله‌وه ده‌لایت «بۆ به‌ تۆ ده‌لێن مسته‌ر گرینۆک؟». «له‌به‌رئه‌وه‌ی من زۆر ده‌گریم». «تۆ کوا ده‌گریته. تۆ نابینم بگریته». «نا، من زۆر ده‌گریم، به‌س تۆ نامبینیت،

کاتیک دەگرم که تۆ لەوی نیت». «بەلام گەورەم بۆچی دەگریت؟ من
 حەزناکەم بگریت». «ئاه زەهاو زۆر تورپەمدەکات که بەردەوام بە گەورەم
 بانگمەدەکەیت، زۆر ئازارم دەدات». «ئاخر من لە مندالییەوه وافیربووم،
 وافیربووم بە هەموو کەس بلیم گەورەم، بۆم تەرک ناگریت». «ئاخر
 وازی لیبهینیت باشە، تەرکی بکەیت باشە، زۆر من تورپەمدەکات». زەهاو
 بە غەمگینی سەیرمەدەکات و دەلیت «چەندجار خەلک بوو گووتوویانە
 پیمان مەلی گەورەم، بەلام هەر وەک گەورە لەگەڵدا جولاونەتەوه. بۆیە
 دەمەویت بە هەموو کەس بلیم گەورەم». من تۆزیک وەرزی و تورپە، وەک
 کەسیک ناعەدالەتیم بەرامبەر بکات دەلیم «من وام زەهاو، من وام... من وەک
 گەورە لەگەڵ تۆ دەجولیمەوه؟». ئەو بوودەکاتە ئەولاه و دەلیت «تۆ وایت
 گەورەم تۆ وایت». دەمەویت هەستم، دەمەویت تورپەم، بەلام هەستەدەکەم
 هەرچی بکەم هەمووی نیشانە ی خۆ بە گەورە زانییەکی شارداوایە
 کە پێدەچیت تا ئیستا لەخۆمدا نەمیبینیت. هیچ نالیم، بۆ ساتیک دەکەومە
 گومانیکێ تەواووە لە خۆم، ئیستا هەستەدەکەم وەک هەموو دیلاوارییەکی
 پەسەن خەریکە پرەبەم لە کینە بەرامبەر هەر شتیک خۆم بیربختەوه،
 وەک هەر دیلاوارییەکی پرەبەم لە توانای ویرانکردن، بەلام خۆم دەگرم، دان
 بە خۆمدا دەگرم و چاوانم پرەبەن لە ئاو... بە دەنگیکێ گریاووەوه سەیری
 زەهاو دەکەم و پێدەلیم «سەیرمە... سەیرمە... لە بەرئەمەیه پێدەلین
 مستەر گرینۆک». ئەو چاوه گریاوەکانم دەبینیت و بە ساردییەکەوه دەلیت
 «بەلی گەورەم». «نابینیت من لەوه لاوازترم، بتوانم ناعەدالەتی بەرامبەر
 کەس بکەم». بە گومانەوه سەیری فرمیسکەکانم دەکات و دەلیت «کەس
 نییە ئەوەندە لاواز بیت، نەتوانیت ناعەدالەتی بکات».

دواتر هیچ قسەناکەین، هیچ هیچ. من کتیبەکەم دەخەمە سەر سنگم و
 لە ژێر خۆرەکەدا دەخەوم و زەهاو بە بێدەنگ سەیری ئیشکەرەکان دەکات.

تا ئیواره هه‌موو که‌مه‌که جیگیر ده‌بیت. هه‌موو ئیشکه‌ره‌کان پیکه‌وه پازده چادر هه‌لده‌ده‌ن، راخه‌ری ده‌خه‌نه ناو، ژماره ده‌ده‌ن له چادره‌کان، ئیشکه‌ره‌کان به‌سه‌ر جیگا‌کاندا دابه‌شده‌کری‌ن، یاتا‌غه‌کان ده‌برینه ژیر چادره‌کانه‌وه، نه‌قیب یوکسه‌ل چادریکی بچوکی خوی هه‌یه بۆ خوی و هاوکاره‌که‌ی. هاوکاری یوکسه‌ل کورپکی گه‌نجی چاوشینه ناوی نه‌واسه، جگه له ناوی یه‌که‌می هیچی دیکه‌ی لی نازانین، به‌لام که‌سمان تا ئیستا گه‌نجیکی له نه‌واس جوانترمان نه‌دیوه. من له‌گه‌ل نه‌قیب یوکسه‌لدا سی که‌س هه‌لده‌بژیری‌ن بۆ‌ئه‌وه‌ی ببن به‌ به‌رپرسی هه‌میشه‌یی چیشته‌لینان، یه‌کیکیان خوی پیشتر کاری له چیشته‌خانه‌دا بووه و دووانه‌که‌ی تریان له‌وانه‌ن، وه‌ک خویان ده‌لین، به‌ هیزی نه‌وسنی بوون به‌ چیشته‌کهری بلیمه‌ت. یه‌که‌م شت بیکه‌ین ئه‌وه‌یه ده‌بیت جیگایه‌کی باش بۆ چیشته‌خانه و ته‌نووریکی نانکردن دروستبکه‌ین. نه‌قیب سه‌یری ده‌فته‌ری پلانه‌که‌ی ده‌کات و ده‌لیت «به‌لی، سه‌بی ده‌بیت چیشته‌خانه‌یه‌ک دروستبکه‌ین، ره‌نگه وه‌رزی باران بارین به‌م زوانه ده‌ست پیتکات، سه‌ره‌تا شوینیکی قایم و وشکمان ده‌ویت بۆ نانکردن و هه‌لگرتنی ئازوقه‌کان». چیشته‌که‌ره‌کان ئیشیکی زۆر گه‌وره‌یان له‌سه‌ر شانه، به‌لام به‌خته‌وه‌رن، ئیشه‌که‌یان گه‌رچی زۆرتره به‌لام ساده‌تر و ئاسانه‌تریشه. سه‌بی فه‌سیله‌که ده‌بیت به‌ دوو به‌شه‌وه، به‌ شیکیان له‌سه‌ر دروستکردنی چیشته‌خانه‌که ئیشده‌کات، به‌شه‌که‌ی تریان ده‌چیت بۆ چیاکان. نه‌قیب تکا له من ده‌کات سه‌بی له‌گه‌لیان سه‌رکه‌وم بۆ به‌رزایی، ده‌لیت په‌یوه‌ندی به‌ کاری ئیوه‌وه هه‌یه، ده‌بیت ئیوه له‌ نزیکه‌وه کریکاره‌کان بپین له‌ کویدا ئیشده‌که‌ن، ده‌بیت بزانی سه‌ختی کاره‌که تا چه‌نده. نه‌قیب پتی وایه ئه‌م هه‌ریمه‌ مرو‌فی ساغیش شیتده‌کات. ئه‌و ده‌زانیت هه‌موومان جارێ شیفته‌ی جوانی ئه‌م سروشته‌ پاک و به‌ شکویه‌ین، به‌لام ده‌لیت «فریو مه‌خۆ، ئه‌م جوانییه له‌ هه‌زار دو‌ژمن درنده‌تره».

ده‌مه‌و ئیواره به‌ر له‌وه‌ی تاریک دابیت، من و نه‌قیب پیاسه‌یه‌کی درێژ

دهكهن. تهنياسى و ماندويتى و ديمهنى ئهم بهرده لانه سهخته كه ميگ له
لووتبه رزى ئهوى بهرامبه ر من دابه زانده. وهك هه ميشه چاويكى جىدى و
تيژ و ئازارده رى ههيه، برژانگه دريژه كاني ده توانيت هه موو كه سيك دوو دل
و دردونگ بكات. به جورىك له كه پوولندي و بالانوا رى ده ست ده خاته
ژير نيताقه سه ربازيه كه ي و سه رى ئاسمان ده كات و ده لئيت «هه موو
رؤژيگ به م چيايه دا سه رده كه وين و دينه وه خوارى. ئيمه زور له دواى
دوژمنه وهين، ده لئين ئه وان چهند ساليكه به نه ئينى ئاماده كار يده كه ن، له
كاتيكدا ديلاوار نوقمى خه وه، ئيستاش ده بيت سوپاسى ئهم ترسه بكه ين،
ئهم خه ونه ي كه هه موومانى ئاگادار كرده وه». له سه ر لا ليم ده روانيت و
ده پرسيت «ئيوه ئه و خه ونه تان بينيوه؟». من ده لئيم «نا جه نابى نه قيب،
نا من ئه و خه ونه م نه بينيوه». ئينجا به چاوه شينه كاني راسته وخو
سه ريمده كات و ده لئيت «منيش نه مديوه، به لام هه ستم به ترسى خه ونه كه
كرده، ده ميگ باسيده كه ن، ده زانم باسى چى ده كه ن. زور جار هه ستمده كه م
كه س ئه و خه ونه ي نه بينيوه، به لكو ته نيا وهك من هه ستان به ترسه كه ي
كرده». سه ريم ليديت كه نه قيب به و جوړه بيرده كاته وه، به هه ندئ
ههنگاوى دريژ پيشم ده كه ويت و به ده ست هه ندئ جيگام له ناو چياكاندا
بو ديار يده كات و ده لئيت «له هه موو ئه و جيگايانه دا به تاليؤنى ئيمه، فه سيلى
ئيشى هه يه. تا ماوه يه كى تر برياره هيزه كه مان گه و ره تر بيت، ده بيت
لايه نى كه م دوو به تاليؤن يان سيانى تر بخرينه كار. پئويسته هيزيكي
مه ده نى گه و ره، به لام به سه ره رشتى ئيداره يه كى سه ربازى بيته ئيره،
له ماوه ي داهاتوودا ده بيت سه دان مامؤستا، سه دان فرمانبه ر، سه دان
كريكار، سه دان كاسب بين و له م چيايانه ئيشبكه ن، تا سه ره تاي به هار
پئويستمان به خه نده كيكي دريژه، پئويستيمان به هه زارن فه رده خو له، جگه
له وه ي ده بيت زور شوينى سنوور به چهند چينيكي يهك له دواى يه كى
تهلى دركاوى بپوشين، ناو بهينه كانيشى بكه ين به كيگه ي مين. ليروه

تا خودا هه‌زبکات، تا چاو بېرکات ... ». من ده‌پرسم «به‌لام ديلالوار ئه‌و هيزه‌ی هه‌یه‌ ئه‌م رووبه‌ره دريژ و گه‌وره‌یه‌ پرېکاته‌وه‌». نه‌قیب ده‌لێت «شه‌ر به‌ زۆر و که‌می نییه‌، شه‌ر به‌ ئیراده‌ی جه‌نگاوه‌ره‌. هيزيکی بچوک که‌ مه‌شقی ته‌واوی هه‌بیت و ئیراده‌ی شه‌ری هه‌بیت باشتره‌ له‌ هيزيکی گه‌وره‌ی نارێک. زۆرجار هيز به‌ هو‌ی گه‌وره‌یه‌یه‌که‌یه‌وه‌ تێکه‌شکێت. جگه‌ له‌ مه‌شق و ئیراده‌، دوو گرنگترین شت له‌ جه‌نگدا زانیاری ورد و ناسینی دوژمنه‌». به‌ هه‌سه‌ره‌تیکه‌وه‌ سه‌یره‌کات و منیش ده‌لیم «ئیمه‌ ئه‌وه‌مان نییه‌، زانیاریمان که‌مه‌، دوژمنیش ناسین. له‌م هه‌ریمه‌دا که‌س که‌س ناسیت، ئه‌م میله‌ت و ديانه‌ت و زمان و مه‌زه‌بانه‌ هه‌زاران ساله‌ به‌ یه‌که‌وه‌ ده‌ژین، به‌لام هه‌ر غه‌ریبن به‌ یه‌ک». ده‌وه‌ستیت، سه‌یریکی چیاکان ده‌کات و ده‌لێت «من قه‌ت باوه‌رم به‌ ناشتی نه‌بووه‌. نه‌ له‌ به‌رئه‌وه‌ی ئه‌فسه‌رم، پوتبه‌ و مه‌قامی سوپا بخه‌ره‌ لاوه‌، به‌لام به‌وه‌دا دوژمن هه‌یه‌، ناشتی بۆ هه‌بیت. ده‌بوو سی و پینچ سال له‌مه‌وبه‌ر که‌ ديلالوار ئازادکرا، جه‌نگ به‌رده‌وام بووایه‌. سه‌هینی له‌ سه‌ره‌وه‌ که‌ چووینه‌ تروپکی چیا به‌ دوربین سه‌یربکه‌، له‌وێه‌ به‌شیک له‌ چیاکانی ئه‌وبه‌ر ده‌بینیت که‌ دوژمن تێیدا سه‌نگه‌ریان لێداوه‌. دوژمن کێیه‌؟ کۆمه‌لێک تارمایی، کۆمه‌لێک خێوی بچوکن له‌ ناو دووربینه‌که‌دا دین و ده‌چن. شتیکن تا مردن نایانبینیت، هه‌میشه‌ ئه‌وان له‌مبه‌ر و ئیمه‌ له‌مبه‌رین، هه‌یج کات ناگه‌ینه‌ یه‌ک، هه‌یج کات وه‌ک دوو که‌سی ئاسایی ناتوانین قسه‌بکه‌ین. ئه‌وه‌ دیواریکه‌ خودا دروستیکردوه‌، فاسیله‌یه‌که‌ ده‌بیت بپاریزین. نه‌ من و نه‌ تۆ دروستمان نه‌کردوه‌. خودا هه‌ر میله‌تێکی خوشبویت دوژمنی زۆری ده‌دات، بۆئه‌وه‌ی زیندوو بمینیته‌وه‌، بۆئه‌وه‌ی توانای به‌رگری له‌ خۆیدا دروستبکات. به‌ خۆرا نییه‌ که‌ خودا ئیمه‌ی لێره‌دا دروستکردوه‌، سه‌یرکه‌، وامه‌زانه‌ دوژمنه‌کانمان هه‌ر له‌ مه‌مه‌حه‌سه‌ره‌وه‌ دین، هه‌ر چواره‌ورمان دوژمنه‌ له‌ ئه‌لانیاده‌وه‌ دین، له‌ سوئاباده‌ وه‌ دین، له‌ شاره‌کانی باشووره‌وه‌ له‌ که‌ربول، کوفیان، نه‌سرین، جودیان. مرقوف

دەبىت بزانىت ئەم ھەموو دوژمنە بۇ ئەو ھە ئىمە تاقى بىينەو». تا ئەو کاتە كەسىڭم نەبىينىو و ابىرىكاتەو، يان لە راستىدا لەگەل ھىچ كەسىڭدا قسەم لەو ڤووەو نەكردبوو تا بزانم خەلك چۆن بىردەكەنەو. نەقىب گووتى « من ڤەم لەوانەيە دوژمن وەك شتىكى كاتى سەيردەكەن، وەك كىشەيەكى سىاسى، دوژمن شتىكە ھەر ھەبوو، وەك چۆن ھەور ھەيە، باران ھەيە، بومەلەرزە و لافاۋ ھەيە، دوژمنىش ھەيە. ھەمىشە لەوین، ھەر كات چوويتە سەر ئەو تروپكانە و بە دووربىن سەيرتكرد دەيانىينى». ھەندى بەردى ھەلگرت و ھاويشتى بۇ دوور، بازوويەكى بەھىزى ھەبوو، بەردەكان بۇ دوور دەڤۇيشتن، خەندەيەكى گرت و گووتى «شەر بۇ خەلكى لاواز نەكراو، ھەر كات شەر دەستى پىكرد تۆ ئىشىكى تر بدۆزەو، شەر ترسناكە، خەلكانى بەھىز بەرگەى ناگرن، جا بگاتە كەسانى وەك تۆ». تىگەيشتەم مەبەستى چىيە، گووتم «بەشى زۆرى خەلك بە خوشى خويان ناچن بۇ جەنگ». بەردىكى ترى بۇ دوور نارد و گووتى «من نا، من لەوانەم كە بە خوشى خۆم دەچم. شەرى بچوك نا، شەرى دوو كەس، دوو خىزان، دوو بنەمالە، ئەوانە ئىشى خەلكى گرگن. من قىزم لە شەرى بچوك دىتەو، شەر لەگەل بوغز و كىنەدا جىاوازى ھەيە، بوغز و كىنە ھەستى مرقۇفە گرگنەكانە، شەر ڤوحيكى بەرزى دەويت. من عاشقى ئەو شەرە دىرىنانەم، شەرى گەور كە بە يەك فەرمان ھەزاران خەلك دەجولنىت. شەرىك ئەفسەرىك بتوانىت بلىمەتى خۆى تيا دەربخات». من گەرامەو ھە بۇ سەر بابەتەكەى پىشووئى و بە گومانەو گووتم «خودا كارى چىيە، ئىمە كەسانى وەك دكتور سىامەندى زەرياوارى، ژەنرال مەحمودى قەرەقازانى نارديوانىن بۇ ئىرە. كەسيان خودا نين». «نا، تۆ ھەلەيت. ئىمە دوژمن ھىناوينى بۇ ئىرە. دوژمنىك ھىچ كات لە ناو ناچىت. جەنگ خۆى ديارىيەكى خودايە. ئايا ئىمە شايسەتى مانىن يان نەمان، ئەو تەنيا لە جەنگدا تاقىدەبىتەو، دوژمن نەبىت من نازانم تۆ كىيت، ئەو كىيە، من كىم

... خودا تەنیا مەرقۇنى دروست نەکردو، بەلکۆ ئەو ئاویئەنەش کە خۇمانی
تیدا دەبینین ھەر لە دەستکردی خۆیەتی، جەنگ ئاویئەنی میللەتانە ... ھا
... یان تۆ لەو باوەرەدایت کە ئیمە خودا دروستیکردوین، بەلام ئاویئەکە
خۆمان دروستمانکردو؟». نازانم چی وەلامی نەقیب بدەمەو.

[illegible]

بای شه و سه‌داکه‌ی له‌گه‌ل خۆیدا برد و خنکاندی.

... هیچ دهنگیکی تری لیوه نه هات.

من گه رامه وه ناو که مپه که، ماندو ویتی و ئیشی زۆر ئیشکه ره کانی ته واو شه که ت کردبوو، زۆریان هه ر به جلی ئیشه کانیانه وه خۆیان دابوو به سه ر جیگه که دا. میرئه ودا لم له کونجکدا دۆزیسه وه له شه که تی و ماندو بووندا

خهوی پيدا كه وتبوو. يه كيكم راسپارد بيت به سه په رشتي پاكو خاوينی
 ناو چادره كان. به پيچه وانه ی چاوه پروانی منه وه، ئيشكه ره كان زور هيمن
 و له سه ره خو بوون. شه و به خيزاييه كي بي مانا ده كشا. كه چوومه دهره وه
 لای چادره كه ی خو مان، زه هاوم بينی له گهل نه واسدا قسه يده كرد، هر
 دوو كيان قاقا پي ده كه نين. من بيته وه ی ئاره زوويه كم هه بيت بزائم باس له
 چي ده كه ن چوومه ژير چادره كه وه، له سه ر راخه ريكي پلاستيكي هر دوو
 ياتاغه كه مان دوور له يه ك راخه رابوون... دلته نكيه كي كتوپر دايگر تيووم،
 بو ئه وه ی كه ميک پشووبده م چوومه ناو جيكا كه م و سه ري خو م به
 په توويه كي نه ستوور داپوشي و به هيمني ده ستم كرد به گريان.

له ماوهی مانگیکا سهی ئەسلان مالهکەیی غەفاریی چۆلکرد و دایه دەست دەلالەکان بیفرۆشن، بەلام دەستی له مالهکەیی دەرەوهی شار نەدا. گواستنهوهی سهی ئەسلان له مالهکەیی غەفاریی به ناوی هۆکاری ئەمنییەوه بوو، بەلام دواتر بۆی دەرکەوت هەلەیهک بووه له هەلە گەرەکانی ژيانی. له گەل وەرگرتنی پەزنامەندی پەسمی دامەزراندنی باغەوانەکانی دیلاوارد، دەستەیهک له گەنجەکان بوون به پاسەوانی تایبەتی خۆی. فەراسە پەش سەردەستەیی پاسەوانەکان بوو. بوونی به سەردەستەیی پاسەوانەکانی سەرۆک، فەراسی بەرەو دۆخیکی نوێ برد، ئیدی نە کاتی بۆ قورئان خویندن هەبوو، نە بۆ سەیرکردنی فیلمە پروتەکان و کەنالهکانی ساتەلایت. هەر له یەکەم پۆژەوه هەستیکرد ئەرکیکی وەرگرتوو که هەموو ژيانی دەگۆریت، له وانه بوو که هاوین مەشقیکی سەربازیی تایبەتی بینی بوو. خۆی دلتیابوو که سهی ئەسلان له بەر سنی شت هەلیبژاردوه، یەکەم: ناوهکەیی. دووهم: ناشیرینییهکەیی. سێهەم: سمیٹی. تا جلی سەربازیی له بەرنەکرد و له ئاویتهدا خۆی نەبینی، نەیزانی چ پڕوخساریکی ترسناکی هەیه. کاتیک بۆ یەکەم جار له جلی سەردەستەیی پاسەواناندا چوو بهر ئاویتهی کانتۆره کۆنەکەیی مالهوه، له بەر خۆیهوه گووتی «وای دایه گیان، بەرازیش بمبینیت دەتوقیت».

له وهدا له سهر حەق بوو، به لام ئەى نابيت سەردەستەى پاسەوانەكان پياويكى ترسناك بێت. خۆى سەيرى لێدەهات كە چۆن وا بەخيزايى له عاشقێكى دين و فيلمە ڕووتەكانەوه، بوو بە پاسەوانێكى بە ھەيەت كە خوشى ناوېريت سەيرى ناوچاوى خۆى بكات. پېشتەر لە پەشۆكانىكى ڕۆحى و جەستەيى قوولدا دەژيا. ھەر كات بۆ ماوەيەك لە سەيرى فيلمەكانى پۆرنۆدا نوقمبايە، دەبوو خيرا بە خويندەوێ ئايەتى قورئان و وسڵدەركردنى پەيتا پەيتا خۆى خاوينبكاتەوه. ئىستا لە ناكاو دونيا گۆرانكارىيەكى گەورەى بەسەردا ھات، چيتر نە ئايەتەكان كاريان تى دەكرد، نە جەستەى ژنە ڕووتەكان، بە جۆريكى توند و كتوپر عاشقى سەى ئەسلان بووبوو. لە قوولايى ناخيدا ھەستيدەكرد ھەم پەيوەنديەكى دينى، ھەم جەستەيى بەم پياوہوہ ھەيە. ھەر بيركردنەوہ لە گەورەيى ئەم زاتە ئاسوودەيدەكرد. كاتێك زانى سەى ئەسلان لە ناو ھەموو كۆرەكانى غەفارييدا ئەوى بۆ سەرۆكى پاسەوانەكانى خۆى ھەلبژاردوہ، لە دلى خۆيدا سويندى خوارد سەرۆك بە ڕۆح و گيانى خۆى بپاريژيت. لە ناكاو ھەموو ژيانى لە دەورى ئەم پياوہ دەسورپاوە، ئىدى ھيچ شتيك لە سەى ئەسلان لە ژيانيدا گرنگتر نەبوو.

ئەو ڕۆژەى كە مالەكەى سەى ئەسلانيان گواستەوہ، خۆى سەرپەرشتى ھەموو شتيكى كرد. سەيى زۆربەى كەلوپەلى مالە كۆنەكەى بەخشى بە دراوسېكان، ھەندى ديكوراتى تايبەتى و ناوازە نەيت، شتيكى ئەوتوى لەگەل خۆيدا نەبرد، بەلام گواستەوہى كەلوپەلى ناو گەنجينە و ژيرزەمينەكان كاتيک و ھيلاكىيەكى زۆريان برد. ھەر شتيك كە پەيوەندى بە ديلاوار و ميژووى ديلاواروہ ھەبوو، سەى ئەسلان ھەليگرتبوو. ژير زەمينى مالەكەى مۆزەخانەيەكى بچوك بوو، زۆر كەلوپەل و وینەى ميژوويى بنەمالە ناودارەكانى پاراستبوو، وینەكانيان، درەختى بنەچە و ڕەچەلەكيان، چەكە كۆنەكانيان، تەفەنگەليک ھەندى لە قارەمانان ڕۆژانى

شەڕی ڕزگاریی بە کاریان هینابوو، خەنجەری بەر کە مەری هەندێ لە
سەرەشرەت و ئاغاکانی دیلاوار، تەزینچی هەندێ لە پیاو و ناو دارەکان،
سەعاتی بن باخەلیان، کل و کلدانی چاویان، قوتوی جگەرەکانیان،
سەبیلەکانیان، دەسڕ و قەلەمبڕی ناو گیرفانیان، کەوا و سەلتەکانیان، ئەو
رادیۆ و گرامافۆنە کۆنانەیی لە ماله ئاغاکاندا بوو، ئەو سەرینە نایابانەیی
لە پەڕی مراوی دروستیانکردون، فیشەکلە قەکانیان، قاوغی ئەو گوللانەیی
لە بڕنەوهکانیانەوه تەقیون، قەفەزی کەوهکانیان، پیتستی ئەو پلنگ و ورچ
و دەلەکانەیی لە کیوان راویانکردون. بەر لەوهی بیر لە دامەزراندنی
هێزیکێ چەکاربکاتەوه، خەیاڵی لای دروستکردنی مۆزەخانەیک بوو
بۆ میرزادەکانی دیلاوار، دەیویست ناوی بنیت «مۆزەیی میران» بەلام
دوچار خەیاڵی خستە سەر ئەوهی جەنگاوەریکی راستەقینە بیت و
فیکر و هۆشی خۆی نەخاتە سەر شکۆی بەباچووی رابوردوو. هەلبەت
دروستکردنی مۆزەیی میران هەر لە خەیاڵیدا بوو، بەلام هەستیدەکرد
ئێستا کاری گرنگتری لەسەر شانه و پڕۆژەیی گەورەتری لە بەردەمدایە.
جاریک لە نووسینیکیدا هێرشیکێ بێرەحمانەیی کردبوو سەر پڕۆفیسۆر
بەهنام، بەو پێشەیی میژووی دیلاوار دەشیۆینیت. ئەو میژووهی سەیی
ئەسلان بۆ دیلاواری دروستدەکرد، ئەو میژووه نەبوو کە پڕۆفیسۆر
بەهنام دەینوسییهوه. ئەسلان ئەوهی پەتدەکردەوه کە دیلاوار نەتەوهیک
تێیدا بژی لە تیکەلبوونی چەندەها نەژاد و عیرقی تر دروستبووینیت.
چیرۆکی دروست بوونی دیلاوار، لەسەر بنەمای زیندانیک کە گوايه
شارەکه بە دەوریدا دامەزراوه، لای ئەو ئەفسانەیی پەشی دوژمنان بوو،
کە بە مەبەستی شیواندنی دیلاوار دایانرشتوه. ئەو پیتی وابوو دیلاوار
سەرزمینیکێ پیروژ بوو، لە هەموو جیگایهکی دنیاوه خەلک پرویان
تیکردوه تا ئارامی و ئاسایشی دەروونی بەدەستبھێتن. بەپیتی چیرۆکی ئەو،
دیلەکانی زەمانی زوو لە هەموو جیگایهکی دنیاوه، پارەیهکیان داوہتە

حاکمه کانیان تا دهر فته تېدهن سالانی زیندان له دیلاوار بیه نه سهر، چونکه دیلاوار زه مینی ئازادی بووه، ههستی زیندان بوون، دیلبوون، کویله بوون به پیچه وانه ی ته وای دونه اووه بوونی نه بووه. له نوسینه وهیدا بۆ میژووی دیلاوار، دانیال وهک نه خوشیک و سیحر بازیکی شه رانی ناوده بات که توانای تیکدانی ئاسووده گی مه له که تی هه بووه. دانیال لای سه ی ئه سلان که سیک بووه سی شتی له دیلاوارییه کاندای چاندوه، ترس له دوژمن، ترس له داهاتوو، ههستی دیلبوون، که ئیستا کاتی ئه وه هاتوو هه ر سیکیان له بنه وه بسپینه وه. سه رده می شکستی دیلاوار له و کاته وه ده ست پنده کات که دیلاوار شکوی ئه و پوژانه ونده کات که تیدا له دوژمن و داهاتوو نه ده ترسا و ههستی دیلبوونی تیدا نه بوو. پروفیسۆر به هنامی وهک خائینیک سه یرده کرد که میژووی دیلاوار ده شیونیت. له سالانی رابوردوودا که هیشتا وهک ئیستا سیاسیه کی به رجه سته نه بوو، چه ندجار له کوپ و کوپوونه وهدا سووکایه تی به پروفیسۆر کردبوو، به لام له گه ل ئه وه شدا ناوبانگی پروفیسۆر وهک میژوونوس زور له و له پیتشت بوو. وهک دواتر زانیم، پروفیسۆر زور ده رگیری وه لامدانه وه ی که سانی وهک سه ی ئه سلان نه ده بوو، گه ر ناچار نه بایه و نه خرایه ته جوغزیکی ته سکه وه که یفی به شه پی ئه مجۆره که سانه نه ده هات. به لام وهک له نادین خانمی کچی پروفیسۆر به هنامم بیست، سه ی ئه سلان پیتشت که سانیکی هان دابوو سووکایه تی به پروفیسۆر بکه ن، کاریکاتیری دزیوی له سه ر بلاوبکه نه وه، له ریگادا بچه به رده می و تفی تیکه ن، به جوړیک کار که یشتبووه ئه وه ی خه لکیان ده ترسان تا سه ردانی موزه خانه که ی نه که ن.

فه راس ئه و پوژه که مالی سه ی ئه سلانی گواسته وه، خوی به به خته وه رترین که سیک ده زانی که شه ره فی ئه وه ی پیتراوه خزمه تی ئه و پیاوه بکات، هه موو هه ولیکی ده دا، شته شوشه کان و که ره سته ناسکه کان به سه لامه تی بگه نه مالی نوو. کوژکه تازه که ی سه ی ئه سلان به

گر دیکه وه بوو له جیگایه ک به گه په کی جیلوه دار ناسرابوو. هه به هوی ئه وهی، له دیر زه مانه وه جیگا پشوو به پرپرس و سیاسه ته داره کانی دیلاوار بووه، فه سیلیک له پاسه وانانی تایهت پاریزگارییان لیده کرد. ده میک یه که م لوری که لوه لیان برد و فه راس مال و گه په که نو یکه ی بین ی سه ری له ئیشی خودا سوپما، ئه و پشتر جیگایه کی وا جوان و سه وزی له دیلاوار نه بینیبوو. کوشکه که وه ک ده یانگووت، مالی کورپکی میر سه لیمی قه ره قازانی بووه. میر خوی له میژه لوتف و هۆگریه کی زوری له گه ل سه ی ئه سلان هه یه. کورپه که ی میر سه لیم، که خانوه که ی سه ی ئه سلان ده یکرده مولکی ئه و، یاخی ناو بنه ماله و کایه تیکده ری عه شره تی قه ره قازانی بوو، به هوی نه گونجانییه وه له گه ل باوکیدا « که هه لبهت حاکمی عه سکه ری حاکم یاسین ده کاته برا بچوکی میر سه لیم» هه وار و گه په کی خوی جیه شتبوو تا له جیگایه کی دیکه دا مالیکی ساده بگریت و تیا نیشته جی بینت. میر که له و ماوه یه دا زور هاتو چۆی سه ی ئه سلانی ده کرد، سه رسامیه کی بیسنووری به زانین و بیرکردنه وه و نیشتیمانپهروه ری سه یی هه بوو، هه ر خوی فه رماندار و حاکم یاسینی شی «که برا بچوکیکی هۆگر و گوی له مستی خوی بوو» خستبووه ژیر گوشاریکی وه هاوه، هه ر شتیک سه ی ئه سلان ده یه ویت، ده م و ده ست بو ی جیه جینکریت.

ئه وه ی میر سه لیمی قه ره قازانی کوشکی کورپه یاخییه که ی خوی دایه سه ی ئه سلان نیشانه یه ک بوو بو ئه و جیگا گه وره یه ی سه ید لای میرانی قه ره قازان هه یه تی. کوشکه که چوار نهۆمی زور گه وره بوو، نهۆمی خواره وه ی ته رخان بوو بو فه راس و چه کداره کانی، نهۆمی دووه می ش کرابوو به جیگای کۆبوونه وه و شوینی میواندارییه کانی سه ی ئه سلان، نهۆمی سیهه می ش مال و شوینی خواردن و خه و و هه وانه وه ی سه ید بوو، هه رچی ئه رشیف و کتیبخانه که شیتی له نهۆمی سه روتر بوو. فه راس

نه وهک له به شه عاجباتی و رازاوهکانی سه ره وه سه ری سورما، به لکو به نهومی یه که میش، که ده بووه جیگا پشووی خوئی و پاسه وانه کان سه رسام بوو. پیشتر نه له جیگای وادا زیابوو، نه شوینی وای به چاوانی خوئی دیبوو.

قهره قازانییه کان به هه موو هیزی خویان له پشتی سه ی ئه سلانه وه وهستان، ته نیا مه رجیشیان ئه وه بوو که ره زمئارای قهره قازانی که هه رزه کاریکی سه ره رۆ و بېج له و بوو بیت به جیگری سه ی ئه سلان و به یه کیک له فه رمانده به رزهکانی ناو سوپای باغه وانهکانی دیلاوار، مه رجیک سه ی ئه سلان بۆ پاراستنی پشت و په نای خوئی نه وهک هه ر قه بوولیکرد، به لکو برایه کی بچوکی ره زمئاراشی کرد به بهرپرسی مالیات و مه سرهف و کاروباری دارایی هه موو سوپاکه ی. قهره قازانییه کان به وجوره هه نگاویکی گه وره و کوشنده یان ده نا ته وای ده سه لات بخه نه بنده سستی خویان. ئیستا له پال ده سه لاتی زوریاندا وهک فه رماندارانی سوپا، هیزیکی چه کداری نوییان دروستده کرد له ژیر چنگی خویاندا بیت. قهره قازانییه کان ده یانزانی بنه ماله ی ماروفی که نزیککی سه ده یه که حاکمی دیلاوارن، به قوناغیکی هه رهس و لاوازیدا ده رۆن. براکانی فه رماندار و که سه نزیکهکانی که سایه تیه کی ئه وتۆ گرنگیان تینا نه بوو بتوانن کاریگه ریه کی زوریان له سه ر ژبانی سیاسی هه بیت. سی سال له مه و بهر یه کیک له مامهکانی فه رماندار له دوا ی سه فه ریکی خۆرئاوا، که گه راپه وه به نه خوشیه کی نادیار کۆچیکرد، ئه وه تاکه که سایه تیه کی گرنگی ماروفیه کان بوو بتوانیت رۆلی سه رۆک و فه رماندار بگیرییت. مردنی ئه و کیشه ی ماروفیهکانی زیاتر قوولکرده وه و زامی سه ختر کردن. به رزبونه وه ی خوری سه ی ئه سلان هه ره شه یه کی گه وره ی بۆ سه ر ماروفیه کان دروستده کرد، به لام عه بدولسه لامی ماروفی که خوئی به که سیکی پاک و ساده ده زانی، بیئه وه ی گوینداته ئاگادار کردنه وه ی به رده وامی خزمه کان و راویژکارهکانی،

ئهو ماوهيه ئيواران بهو پهري دلسافي و سادهبييهوه دهچوو بو لاي مير سهليمي قهرهقازاني و لهوي زوربهی پوژ سهی ئهسلاني دهبيني، شهترنجی لهگهل دهکرد، پيکهوه لهسهر خوانی فراوان و سفرهه پهنگيني مير نانيان دهخوارد و دهيانخواردوه و ههندی جار گوراني سهردهمی کونيشيان دهگووت، ئاوازهليک که پوژاني گهنجی له بهريان کردبوو.

سی مانگ بوو باغهوانهکان دامهزرابوو، ترسيکی گهرهيان خستبووه دلی ههموانهوه. له پياواني دهولهتهوه بيگره تا خهلکاني سادهی سهرشهقامهکان، ههموو ترسيان لهه هيزه دلرهقه ههبوو که سل له هيچ ناکاتهوه. ههر ئهو ترسه کاريکی کردبوو، پوژ دواي پوژ ژمارهه باغهوانهکان زياتر بن و خهلک له ستايش و پياهلدانياندا زيادهرهوييکهن. شهوان سهی ئهسلان که دهگهرايهوه بو مالي دهچوو بهر پهنبهرهکه، دواي چهند ههفته له کوشتي بهردهوامی بالندهکان، ئيستا تاک تاک و پۆل پۆل بالندهی سهير و ناوازه له ئاسماني ديلاواردا دهردهکهوتنهوه، بهلام ئهو لهه کوشکه نوييهدا کهمتر له بالندهکان دهترسا، ژياني ئيستاي لهگهل غهفارييدا جياواز بوو. ههموو ژياني ئيشيکردبوو بگاته ئهم روژه، بهلام ئيستا نادلنيابيهکی قوول داگرتبوو. لهه دوايهدا دوو ريگای له بهردهمدا بوو، يان بيت بو ئهم گرده و تهواو تيکهل به جيهانی فهمانرهواکانی ديلاوار بيت، يان به پينچهوانهوه، بچيته بو ماله هاوينهکهی دهروهی شار و بيت به ئوپزسيون. ئهوه لهو بريارانهبوو که دهبوو تهنيا خوئی بيدات، زوربهی لايهنگرانی گهنجی مندالکاربوون که دووبارهبوونهوی وشهه وهک «ديلاواری مهزن» «سهرزهميني ئهفسانهکان» «لانکهی ميژوو» له قسه و نوسيني سهيدا سهرساميدهکردن. گهرچی له ناو سياسهتهدار و نهکاديميست و پاريزهر و حاکم و پزيشکهکاندا ههواداری خوئی ههبوو، بهلام بييری نهکردبووهوه هيچ يهکيان وهک راويژکار وهربگريت. خوئی له ناخی دلهوه رقی له حوکمی بنهمالهکانی ديلاوار بوو، پيشتر له

هه‌ندئ نوسیندا توند ره‌خنه‌ی کردبوون، به‌لام گهر ببووايه‌ته ئۆپۆزسیۆن،
 فهرماندار و حاکمی عه‌سکه‌ری ههر زوو به تۆمه‌تی کودیتا و ئاژاوه‌گیرى
 ده‌یانگرت. باشتترین و ئاسانتترین رینگا ئه‌وه بوو بچیته بنبالی بنه‌ماله
 حاکمه‌کانه‌وه تا له سایه‌ی ئه‌واندا بتوانیت له‌شکرکی در دروستبکات، تا
 خۆی و دیلاواریش بپارێزیت. به‌لام ئیستا گهرچی له پال قهره‌قازانییه‌کاندا
 ده‌ژیا، گهرچی ده‌سته‌یه‌ک گهنجی دلسۆز و چه‌کدار له پالیدا بوون، هه‌ستی
 به ترسیکی زۆر ده‌کرد. ئه‌وه‌ته‌ی بووبوو به‌خواه‌نی سوپای باغه‌وانه‌کان،
 زیاتر ده‌ترسا، تا زیاتریش بترسایه‌ فهرمانی به‌چه‌کداره‌ گهنجه‌کانی
 ده‌کرد دلهره‌قتر بن، تا ده‌هات بازنه‌ی دوژمنه‌کانی گهره‌تر ده‌بوون،
 نادیارتر و تیکه‌لتر و فره‌پووتریش. چوار مانگ له‌وه‌وبه‌ر که‌ بیرۆکه‌ی
 دامه‌زراندنی باغه‌وانه‌کانی دیلاواری له‌گه‌ل میر سه‌لیمی قهره‌قازانیدا
 باسکرد، دم و ده‌ست دواى هه‌فته‌یه‌ک که‌مپیکى تابه‌تی مه‌شقیان به
 خۆی و مامۆستا و ئه‌فسه‌ره‌کانییه‌وه‌ خسته به‌رده‌ست. خۆی هیچ کات
 چاوه‌روانی ئه‌وه نه‌بوو، هه‌ستیکرد قهره‌قازانییه‌کان ئیشیکیان پێیه‌تی و بۆ
 شتیک په‌روه‌رده‌یده‌که‌ن، به‌لام قاچی خستبووه‌ یارییه‌کی مه‌ترسیداره‌وه‌ که
 گه‌رانه‌وه‌ی تیندا نه‌بوو، ئیستا جگه‌ له‌وه‌ی له‌گه‌لیدا به‌روات، هیزیکی تابه‌تی
 و وه‌فادار بۆ خۆی دروستبکات چاریکی تری نه‌بوو. نه‌ده‌بوو جیگره‌که‌ی،
 که‌ ده‌یکرده‌ په‌زمنا‌رای قهره‌قازانی به‌هه‌موو شتیک بزانیته. په‌زمنا‌را
 له‌وه‌ گهنجه‌ لووتبه‌رز و له‌ خۆباییانه‌بوو که‌ به‌رده‌وام قژی به‌چینیکی
 ئه‌ستوور له‌ جیلی بریقه‌دار داده‌هینیت، هه‌میشه‌ و له‌هه‌موو بۆنه‌یه‌کدا،
 زستان بیت یان هاوین له‌کراس و پانتۆلیکی شینی کالدا ده‌سورپێته‌وه، که
 ههر که‌س له‌ به‌ری بکردایه‌ ده‌بووه‌ گالته‌جاری دنیا، به‌لام له‌گه‌ل شیوه
 و جه‌سته‌ و نیگا ئه‌رستۆکراتییه‌که‌ی ئه‌ودا زۆر ده‌گونجا و پوخساری
 که‌سیکی به‌زه‌بر و ئااسایی پێیه‌خشیبوو. سه‌ره‌تا گهنجیکی گه‌مزه‌ی
 فیزن هاته‌ به‌رچاوی که‌ ده‌کریت ئاسان لغاو بکریته، به‌لام زوو تیکه‌یشت

که شه ی تانۆکیکی بنه وه بر و فیلزانه و ته وای ئه و فه رمان و رینمایانه
 ره چاوده کات که که سانیککی له خۆی زیره کتر له سه روو یان له خوار
 خۆی پینده دهن. هه ندی جار واره فتاریده کرد وه ک ئه وه ی سه ی ئه سلان
 ته نیا فه رمان به ریک بیت، ئیشی خویندنه وه ی وتار و جۆشدانی خه لک و
 زیادکردنی خروش بیت. زۆری نه برد که سه ی ئه سلان زانی هاتنی بۆ
 ناو ئه م کۆشکه جۆریکه له ته له و گه مارۆدانی هه تا هه تای، به جۆریک
 ئیستا جیا له وه ی بی هیچ ئه مسه ره و سه ریک ملکه چی قازانییه کان
 بیت، چاره یه کی تری نییه. چه ند بیریده کرده وه، له کتبخانه که ی خۆیدا
 ئه مسه ره و سه ری ده کرد، سه یری بالنده کانی ده کرد و جنیوی پینده دان،
 ته نیا رینگایه ک بیگرتایه ته به ر، ئه وه بوو له گه ل قه ره قازانییه کان ته با بیت
 و به زورنای ئه وان سه مابکات، به لام له پالیدا خه ریکی به هیزکردن و
 جیاکردنه وه ی پینگه ی خۆی بیت له سوپای باغه وانه کاند و هه موو شتیکی
 بکات جهنگاوه رانی سوپا وابهسته و گوێرا دیتری ئه و بن. بۆ ئه وه ی خۆی
 له چاودیتری به رده وامی قه ره قازانییه کان بشاریته وه، پۆژانه کۆبوونه وه ی
 گه وره ی سازده کرد، هه ولی ئه وه بوو یه ک یه ک له باغه وانه کان نزیک
 بیته وه و بیان به ستیته وه به خۆیه وه. ده بوو کاریزمای گه وره ی خۆی
 به کاری به ئیت تا خۆی وه ک تاکه سه روک ده ربخات. نه ده بوو ئه و کاره له
 که نالیک زانراو و ئاشکراوه به رپۆه به ریت. پۆژیک فه راسه ره ش و حامید
 سولتانی راسپارد هه موو زانیارییه کی پنیوست له سه ر نه جمی ئایشه گول
 کۆبکه نه وه. ئایا مرۆفیککی راستگۆیه؟ فیل باز و بلوف چییه؟ دلسۆزه
 یان درۆزنه؟ . ماوه یه ک دواتر که هه موو ئه و زانیارییه کی له سه ر نه جمه
 ده سته که وت، پۆژیک بانگی کرد بۆ مالی خۆی له جیلوه دار .

نه جم له وانه نه بوو توانای چه ک هه لگرتنی هه بیت، به لام ده میک سه ی
 ئه سلان، قسه کانی ئه و پۆژه ی ماله هاوینه که ی خۆی بیرکه وته وه، واهاته
 فیکری که ئه و له هه ر که سیکی تر باشت ر بیت تا بیکاته جۆش سین و

خروشينهري سوپاكهى. چما سوپاياهكى وا گه وره پيوستى به كه سيك نه بوو ئيشى ته نيا گهرم كردن و جوشدانى سهربازان بيت؟ نه جم گهر چاپوك بايه، بو كارىكى و اباش بوو، ئه و ئيشه كه سيكى دهويست نه روشنفكر بيت و نه گهرمه، بهلكو شهيداي دلگهرمى و حه ماسهت بيت. ئه و به ئاشكرا بو ههستىكى قولى توانه وه و يهكگرتن و گهرمبوونه وه دهگه را. به يانيه كه له گهل فهراسدا ههردووكيان هاتن بو كتيخانه كهى سهى ئهسلان. جامانهيهكى رهشى له ملييه وه ئالاندبوو، كه مه ريشىكى هيشتبوو وه و وهك هه ميشه قژىكى شپزهى بوو، نارىكى خوى و جلهكانى له گهل فهزاي رازاوهى كوشكى سهى ئهسلاندا نه دهگونجان، به لام پاسه وانهكان بوئه وهى بريندارى نه كه ن و نه يخه نه بهر ترس و دوودلى هيچ تيبينيهكى تاييه تيبان نه دايه. سهى ئهسلان دواى به خير هاتن و تهوقهى گهرم، بهرام بهر خوى داينا و بيئه وهى هيچ پينچ و پهنايهكى له گهل بكات، دهستى گرت و گووتى «نه جم، يهك قسه، تكايه پيمبل، دهته ويت له گهل باغه وانهكانى ديلاوار ئيشبكهيت يان نا؟». نه جم كهنجىكى قسه له روو بوو، بيئه وهى ترسيكى له سهى ئهسلان ههبيت گووتى «من ئه هلى تهقه و تفهنگ نيم، هه ندئ به شهر بو چهك دروست نهكراون، من له وانه م. گهر دهته ويت منيش چهك ههلبگرم و له گهل مهفره زهكاندا ده رچم، كارى وا به من مه سپيره، من كه سيكى نه خو شم دهبيت بهردهوام له جيكاى گهرمدا بم، نابيت زور له دهره وه بمينمه وه، نابيت سهرما زور ليمبدات». سهى ئهسلان سهرى له قانده و گووتى «قسم له وه نيه، تو له وانه نيت بمه ويت بتخمه مهفره زه چهكداره كانه وه، من دهزانم تو نه خوشيت، به لام دهزانم تو چه زيشته له ئاگره، ئاگرىك دهروونى ئينسان گهرمبكات وه، من دمه ويت تو ئه و ئاگره بيت، پشكوى سوپا كه م بيت». نه جم بيئه وهى بزانيت سهى ئهسلان مه بهستى چييه گووتى «به لئى من پيوستيم به جوش و گهرميهكى زوره. كه هاتمه وه بو ديلاوار به دواى ئه وه دا هاتم،

من نیوه‌ی ژیانم زیاتر له ده‌روه‌ی دیلاوار ژیاوم، به‌لام لای ئیوه هه‌ر که‌سێک نه‌توانیت تهنه‌گ هه‌لبگریت و ته‌قه‌بکات، به‌که‌مه‌ندام و هه‌یج له باردا نه‌بوو حیسابده‌کریت. به‌لام دیلاوار ته‌نیا به‌ته‌نگ ناپاریزریت». سه‌یی بیئه‌وه‌ی هه‌یج له و یقاری خۆی تیک‌ب‌دات گووتی «من تۆم بۆ ئه‌وه بانگ‌کرده‌. باغه‌وانه‌کانی دیلاوار پێویستیان به‌حه‌ماسه‌ته، پێویستیان به‌خروشیکی که‌وره‌یه، یه‌کیک بزانیته‌ چۆن ده‌روونیان داغه‌کات و هۆشیان که‌رمده‌کاته‌وه، من تۆم بۆ ئه‌وه ده‌ویت». نه‌جم، چاو له ناو چاو سه‌یری سه‌ی ئه‌سلانی کرد و گووتی «ئیشه‌که‌ی من چی ده‌بیته‌؟ بی ئه‌مسهره‌ و سه‌ر و پێچ و په‌نا پێمب‌لی». سه‌ی ئه‌سلان سه‌یریکرد و گووتی «ئیشه‌که‌ت ئه‌وه ده‌بیته‌، بیخه‌یه‌ته‌ میشکی هه‌موو باغه‌وانه‌کانه‌وه که‌ ئه‌م سوپایه‌ ته‌نیا یه‌ک سه‌رۆکی هه‌یه، کاریک بکه‌یت باغه‌وانه‌کان عاشقی سه‌رۆکه‌کیان بن، به‌ پشت و په‌نای خۆیانی بزائن، به‌ پابه‌ری خۆیانی بزائن. که‌ر ئه‌وه نه‌بیته‌، ئه‌وا هه‌ر که‌س دیت و ده‌ست ده‌خاته‌ کاروباری ئیمه‌وه. که‌ر هه‌مووتان له ده‌وری من کونه‌بنه‌وه، ته‌مه‌نی باغه‌وانه‌کان زۆر کورت ده‌بیته‌. ته‌نیا شتی‌ک ئه‌م هه‌یزه‌ بۆ هه‌ته‌ه‌تایه‌ به‌ یه‌که‌وه گریندات عه‌شقی سه‌رۆک و عه‌شقی دیلاواره. ئه‌وه کوپم ئه‌و تین و ئاگره‌شه‌ که‌ تۆ بۆی ده‌گه‌ریت، پشکووی ئه‌و جۆش و خروشه‌شه‌ که‌ هه‌موومان ده‌کات به‌ یه‌ک دل و یه‌ک ده‌ست. سه‌یرمه‌که‌ نه‌جم... مه‌روانه‌ ئه‌م کۆشکه‌ که‌ ئێستا تیا نیشته‌جی بووم، من وه‌ک ده‌سته‌به‌سه‌ر وام، ده‌زانیته‌ که‌سیکیان به‌ سه‌ردا سه‌پاندووین که‌ ناوی ره‌زمئارا قه‌ره‌قازانییه‌، یه‌کیکی شه‌یتان سیف‌ه‌ت و به‌ فیتره‌ت سیخوره‌. ئیشی ره‌زمئارا ئه‌وه‌یه‌ باغه‌وانه‌کان بخاته‌ خزمه‌تی بئه‌ماله‌ی قه‌ره‌قازانییه‌وه... تیده‌گه‌یت؟ . له‌ کاتی‌که‌دا ئیشی ئه‌م سوپا مه‌زنه‌ شه‌پ‌کردنه‌ له‌ گه‌ل دوژمنانی دیلاواردا، پاک‌کردنه‌وه‌ی دیلاواره‌ له‌و عه‌شره‌ت و خه‌یله‌ خو‌ف‌رۆش و نیشتی‌مان‌فروشانه‌ی دزه‌یان کردۆته‌ شاره‌که‌وه، ئاماده‌کردنی که‌نجه‌کانه‌ بۆ شه‌ری داها‌توو... خۆت ده‌زانیته‌ شه‌ری

داھاتوو سەختتەرىن شەپرى ئىمە دەپىت، شەپرىك دەپىت مېژوو بەخۆيەو ەيىنىو. ئىمە سوپاسى قەرەقازانىيەكان دەكەين، كۆمەكماندەكەن، پارەمان دەدەنى، ئازوقەمان دەدەنى. بەلام دەپىت باغەوانەكان سەرۈكى خۇيان بناسن، خۇشپان بوپت... ئىشى تۇ ئەوئەيە ئەو ئاگر باوەشىنبەيت».

كە قسەكانى تەواوكرد سەيرى چاوانى نەجمى كرد، دلىيابوو ئەركىكى زۆر گەورەى پىسپاردو، نەينىيەكى گەورەشى خستۆتە بەر دەست، بەلام بېرواى بە تواناى خۆى لە ناسين و خويندەوئەى مروڤدا ەبوو. نەجم كەمىك وەستا و پاش ئىستىكى زۆر كورت گووتى «جەنابى سەى ئەسلان، ئەوئەى ئىو دەيلين راستە، ئاگر بى وەفادارى لە دىدا داناگىرسىت. مەن كە ھاتوومەو بۆ دىلاوار بۆ ئەو ھاتووم لەگەل خەلكى ئەم شارەدا تىكەل بىم، بىم بە بەشىك لە مىللەتەكەى، ھەم دەروون و ھەم جەستەم چاوپروانى ئەو تىكەلبوونەن. مەن نەخۇشم و چاوپروانى شتىكم گەرمم بكاتەو. بەلام گەر ئىستا دەم و دەست بە ئىو بلىم بەلى جەنابى سەرۈك بەم كارە ھەلدەستم، وەك كەسىكى درۆزن و ھەلپەرست دەردەكەوم. ئەوئەى ئىو داوايدەكەن ئارەزووى گەورەى مەن. مەن دەزانم عەشقى سەرۈك چ ئاگرىك لە دلى خەلكى ئائومىد و ترساودا دەكاتەو، بەلام كارىكە بەرنامەى دەوئەى، ئىشى دەوئەى، دەپىت بزانم لەگەل تواناى مەندا دەگونجىت. ماوئەكەى كورتم بەدەرى بىربەكەمەو». سەى ئەسلان، گەرچى ئىستا داواى كۆمەكى لەم گەنجە كردبوو، بە يقارى سەرۈكىكەو كە پىويستى بە ھىچ كەسىك نىيە تا سەرۈك بوونى خۆى بسەلمىنىت گووتى «تۆلەو ھەدا ئازادىت خۆت دەردەخەيت يان نا، خۆت دىيىتە مەيدان يان ھەر كار بە كادىرەكانى تر دەكەيت، لەو ھەدا بىريار بە دەست خۆتە». نەجم كەمىك جامانەكەى مىلى توندكردەو و وەك كەسىك لە ناكاو ھەست بە سەرما بكات گووتى «گەنگەرىن شت بۆ مەن بارى پۇچىيە، مەن پىويستم بە شتىكە جۆش و خرۆشى بگاتە سەر ئىسقانم. ژيان خۆى

سارده، ده بێت به هه ماسی شتی گه وره گه رمیكهینهوه، لای من پاست و درۆ نرخى نییه، به لكو خرۆش و گه رمی، تیکه لکردنى عه شق و سیاسهت، فیداكارى و ئیمان، ئه وانه گرنگن. من بۆئوه هاتمه وه بۆ دىلاوار، لێره مڕۆف به ئاسانى ده توانیت شتیک بدۆزیته وه بۆى بژى... هه ر شتیک بێت گرنگ نییه، عه شق بێت، دۆژمنايه تى بێت، ئاشتی بێت یان جهنگ... هه ر شتیک وابمه هه ژینیت هه سته بکه م هه شتا نه مردوم، هه سته بکه م له شم له و سه رمایه دوورکه و تۆته وه... من ده ردیکى پیسم هه یه، سه رمایه کى سه یر به رده وام له ئیسقامندایه». وایگووت و خۆى له شوینی خۆى هه سته، وهک به وه بزانیته قسه کان کوتایى هاتوون. هه زى له دانیشتنى وا کورت و پوون و خیرا بوو، نه یده ویست ماوه یه کى زۆرتر بمینیته وه و قسه یه کى دى بکات. پیاویک بوو ئاره زووى له قسه ی په راویز و زۆر گووتنى لابه لا نه بوو، شته کان چى بوونایه وه ریده گرت و چى هه بایه ده ییه خشى و هه لده سته و ئه و جیگایه ی به جیده هه شت. که سیک بوو پینچه وانه ی سه ی ئه سلان که په راویزی له جه وه ره لا گرنگتر بوو.

خواستی سه ی ئه سلان ئه وه بوو به جوړیک خۆى بگریت، قه ره قازانییه کان نه توانن هه ر کاتیک ویستیان له شوینی خۆى وهک سه روک و دامه زڕینه رى باغه وانه کان دووریخه نه وه. ده یزانى قه ره قازانییه کان ده یانه ویت وهک فه رمانبه ریکى پله بالاى خویان سه یریکه ن، ئیستاش خسته بوویانه بازنه ی که مارۆیه کى گه وره وه، هه رچییه کى کردوه ده بێت هه یرى خۆى جیا بکاته وه و وهک سه روکیکی پاسته قینه و بى پکا به ر ده ربکه ویت، گه ر نا که م که م ده موچاویکی تری ده خه نه جى و له ده رفه تیکی گونجاویشدا دوور نییه له ناوى به رن. ئه و ترسه سه ی ئه سلانى ده خوارد... وایده کرد گومان له هه موو شتیک و هه موو که سیک و هه موو شوینی بکات. له قوولایى دلدا زۆر پقى له قه ره قازانییه کان بوو، ده یزانى دىلاوار لای ئه وان ته نیا سه رزه مینى ده سه لات و فه رمانه واییه،

نەوێك نیشتیمان. دەیزانی ئیستا هەموو خەیاڵی ئەوان تەنیا لای ئەوێهه چۆن ئەم بەکاربەیتن، هەموو خەیاڵی ئەمیش نیشتۆتە سەر ئەوێ، چۆن قەرەقازانییه‌كان بەکاربەیتن.

لەو پۆژەوێه که نه‌جم بوو به‌ سه‌روکی تیمکی نه‌ینی پڕوپاگه‌نده، ده‌رکه‌وتن و ده‌وشانه‌وه‌ی سه‌ی ئەسلان چه‌ند پله‌یه‌کی دی به‌رزبووه‌وه. به‌یانیه‌ک دیلاوارییه‌كان له‌ خه‌و هه‌ستا و بینیان دار و دیواری دیلاوار به‌ دروشم و ستایشی خه‌باتگیری گه‌وره‌ سه‌ی ئەسلان پازاوه‌ته‌وه. دیاربوو شه‌و چه‌ندین تیمی نه‌ینی ئاوابوونی مانگیان به‌ هه‌ل زانیوه‌ و له‌ ژیر باڵی تاریکی‌دا وه‌ک کاریکی نه‌ینی بکه‌ن ئەو دروشمانه‌یان نویسه‌وه، له‌ هه‌مان ماوه‌دا، ناو به‌ ناو، هه‌ر جاره‌ش له‌ گه‌ره‌کێکه‌وه‌ گه‌نجان و مندالان وه‌ک پڕوداویکی خۆپسک و سروشتی ده‌رژانه‌ سه‌ر شه‌قامه‌كان و په‌رۆی وه‌نه‌وشه‌یی باغه‌وانه‌کانیان ده‌به‌ست و هاواریانده‌کرد «بژی سه‌روک، بژی رابه‌ر، بژی ئەسلان».

هیچ کات میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی خۆی وا پیشان نه‌ده‌دا که بلندبوونه‌وه‌ی خۆری ده‌وشاوه‌ی سه‌ی ئەسلان شتیک بیت دلی قه‌ره‌قازانییه‌كان ناخۆشبکات، شه‌وان وه‌ک هه‌میشه‌ و به‌ ده‌ستووری خۆی، خوان ده‌پازایه‌وه، هه‌م سه‌ی ئەسلان و هه‌م سه‌رکرده‌کانی تری دیلاوار ئاماده‌ده‌بوون، شه‌رابیان ده‌خواره‌وه، گۆرانیان ده‌گووت، گوینیان له‌ موسیقای په‌سه‌نی ناوچه‌ جیاوازه‌کانی دیلاوار ده‌گرت.

ئەو پۆژگارانه به‌وجۆره‌ بوو... له‌ گردی جیلوه‌دار هه‌م شه‌راب، هه‌م سوڤره، هه‌م ترس جوکمیانده‌کرد. سه‌ی ئەسلانیش له‌ مامۆستایه‌کی بچوکی میژووه‌وه، ئیستا یه‌کیک بوو له‌وانه‌ی له‌گه‌ل حاکمه‌ دیرین و بنه‌ماله‌ گه‌وره‌کاندا ململانیی ده‌کرد.

خەونیك لهده‌فتمری خەونه‌کانمه‌وه

واده‌بینم وه‌ک شاخه‌کان له ئاسن بن، ئاسنی ره‌ش. چیا‌یه‌ک له ئاسن که گولی ناسک و قه‌شه‌نگی له‌سه‌ر ر‌واوه. گویم له ده‌نگی پ‌یلاوه‌کانی خۆمه، که به‌ر ئاسنی سه‌خت و پ‌ر ز‌رینگه‌ی زه‌وی ده‌که‌و‌یت، ده‌نگی پ‌یلاوه‌کانم ه‌یند به‌رزه، وه‌ک ده‌نگی پ‌ینی دیو‌یک وه‌هایه به ه‌یمنی به ناو د‌ۆلیکی ک‌یدا ب‌گه‌ر‌یت‌وه ب‌ۆ مال. ئه‌و هه‌سته سه‌یره‌م هه‌یه که من هه‌م د‌یوم و هه‌م ئه‌و که سه‌م که له ده‌ست د‌یو هه‌لهات‌وووه. له چ‌رکه‌یه‌ک‌دا د‌یوم و زه‌وی له ژ‌یر ق‌اچ‌م‌دا ده‌له‌ر‌یت‌وه و له چ‌رکه‌که‌ی د‌یکه‌دا به‌ترسه‌وه ئاو‌ر‌ده‌ده‌مه‌وه و هه‌سته‌که‌م من مه‌خلوق‌ینکی ب‌چوک‌م و ج‌انه‌وه‌ر‌ینکی گه‌وره خه‌ریکه پ‌نم پ‌یدا‌ده‌ن‌یت... من د‌یوم و د‌یو ن‌یم... د‌یوم و د‌یو ن‌یم. د‌وا‌جار خۆم له ت‌ون‌ل‌ینکی ت‌اریک‌دا ده‌بینمه‌وه که هه‌زاران چ‌ه‌ک‌وش ده‌ک‌یشن به دی‌واره‌کان‌یدا. ماوه‌یه‌کی در‌یژ ده‌رۆم و ج‌گه له چ‌ه‌ک‌وشه‌کان که سه‌ربه‌خۆ و ب‌ی ه‌یچ ده‌ست‌یک، ب‌ی ه‌یچ شان و بازو‌یه‌ک ده‌ک‌یشن به دی‌واره‌کان‌دا ه‌یچ ن‌اب‌ینم، له نا‌کاو ده‌مو‌چ‌اوی سه‌یر سه‌یر، ع‌اره‌قاوی، م‌اند‌وو، له ت‌اریک‌دا ده‌رده‌که‌ون... هه‌ند‌یک‌یان پ‌نده‌که‌ن، هه‌ند‌یک‌یان ده‌ل‌ین «وا‌ی»، هه‌ند‌یک‌یان ده‌گر‌ین، هه‌ند‌یک‌یان ب‌ی‌باک سه‌یر ده‌که‌ن ... ده‌نگ‌یک ده‌ل‌یت «تما‌شا تما‌شا ک‌ی ل‌یره‌یه، تما‌شا تما‌شا ک‌ی ل‌یره‌یه». وه‌ک یه‌کی‌کی نه‌ب‌ین‌راو په‌لم ر‌اب‌ک‌یش‌یت، ه‌یز‌یکی باره‌ش‌ئاس‌ای ت‌وند له‌گه‌ل خۆ‌یدا ده‌م‌بات، له به‌رده‌م ئاو‌ینکی ش‌ین‌دا ده‌وه‌ستم، م‌امه سیام له‌سه‌ر به‌رد‌ینکی ره‌ش له ناوه‌راستی ئاو‌ه‌که‌دا دان‌یش‌ت‌وووه و ده‌ل‌یت «م‌سته‌ر گر‌ینۆک وه‌ره ده‌مو‌چ‌اوت بشۆ، ئه‌م ئاو‌ه زۆر پاک و ز‌واله». باوک‌م له پ‌ش‌تمه‌وه وه‌ستاوه و ده‌ل‌یت «گو‌یت ل‌ی نه‌بوو م‌امه سیات چ‌ی گووت، که‌ر‌یت، گ‌یز‌یت، که‌ر‌یت، گ‌یز‌یت، که‌ر‌یت، گ‌یز‌یت، گو‌یت ل‌ی ن‌یه‌؟». ده‌مه‌و‌یت به‌ره‌و ل‌ای م‌امم ب‌رۆم، به‌لام

ده‌بینم ده‌که‌وخته ناو ئاوه شینه‌که‌وه و ده‌خنکیت. من سه‌یریده‌که‌م ده‌خنکیت ... ده‌توانم ده‌ستی بۆ درێژ‌بکه‌م و ده‌ریبه‌ینمه‌وه، به‌لام به‌خه‌نده‌یه‌کی دزیو و ره‌شه‌وه سه‌یریده‌که‌م و ده‌ستی ناده‌من. ده‌نگیک له‌ پشته‌وه ده‌لێت «هه‌تا تۆش ئه‌ی مسته‌ر گرینۆک... هه‌تا تۆش...». به‌لام ئه‌مجاره‌ نازانم ده‌نگی کێیه، ده‌نگیکی ناسیاوه، ده‌نگیکه‌ بیستوومه، به‌لام له‌ خه‌و راده‌چه‌نم و هه‌شتا ته‌واو تینه‌گه‌یشتووم که ده‌نگی کێیه.

بۆرۈزى دوايى سەردەكەوينە سەر ترۈپكەكان، سەر لوتكەيەكى سەر كەش
 كە بەسەر زەمىنىكى سەير و ئالۈز و بەرىندا دەروانىت. پىدەچىت نەقىب
 نەجات پىشتەر چەند جارىك ئەم جىگايەى بىنىيىت. كە سەر كەوتىن نىزىكى
 پەنجا كەس بووين، ئىشكەرەكان ھەموو تىشوو و پاچ و بىل و خاكەنازيان
 پى بوو. لە بانى ترۈپك لە پشت زنجىرە بەردىكى تىژەو، تەختانىيەكى
 گەورە ھەيە، دەبىت لەویدا بنكەيەكى چاودىرى گەورە و مەحكەم دروست
 بىرىت، بنكەيەك ھەم چەند يەكەيەكى جەنگاۋەر بتوانن ۋەك خالىكى
 بەرگىرى بەكارىبەتتىن، ھەم شوينى دامەزراندنى پروانگەيەك بىت بۆ
 چاودىرى جولەى دوژمن. كە گەيشتىنە سەر لوتكە و لە بان ئەو تەختانىيە
 پشوو يەكمان دا، ھەوا ساف و ئاسمان پوون و خۆر بە تىن بوو، دواى چا
 خواردنە ۋەيەكى كورت من و نەقىب نەجات چووينە پشت بەردىكى گەورە
 و نەقىب دووربىنەكەى خۆى دايە دەست من و گووتى «پروانە، لىرەو
 بەشىكى زورى خاكى دوژمن لە بەردەمماندايە». دەستى درىژكرد و بە
 ئامازە پىشانىدام «لىرەو جولەى زۆربەى ھىزەكەيان دەبىنىن، سەيرى
 ترۈپكى ئەوبەر بىكە، دوژمن لەویدا بنكەيەكى گەورەى دامەزراندو، زۆر جار
 پاسەوانەكانيان ديارن كە دىنە خوارتر و بەسەر دامىنى دۆلدا دەروانن.
 گەر شەربكەين يەكەم جىگايەك دەبىت بىگرىن ئەو لوتكەيەيە. وا مەزانە

ئەو ە كارىكى ئاسان دەيىت، گەر جەنگ ەلبگىرسىت، ئەم دۆلەى نىوانمان
 پردەبىت لە لاشە، دوور نىيە يەكەك لە لاشانەش من بىم يان تۆ بىت يان
 ەەر كەسىكى تر لە ئىمە. دوژمن ماو ەيەكى زۆرە و بە جورىكى پوژانە
 و بە نەينى و بى راکىشانى سەرنجى ئىمە ەيز بۆ پىشتى چيا دەهەيتت.
 گەر شەر بىت ئەم زەو ەى نىوانمان ەمووى خويناوى دەبىت، بەلام
 لەگەل ئەو ەشدا من ئارەزووى جەنگ دەكەم، چاو ەروانىدەكەم. وای جەنابى
 مستەر تۆ نازانىت چەند بە خۆزگەو ە بوى دەژىم. دەبىت لىرە بىكەيەكى
 مەحكەمان ەبىت تا چاودىرى بەسەر ناوچەكەدا و نەكەين، لەم شۆيتەدا
 دەبىت ئىشىكى زۆر بکەين، دەبىت پەناگايەكى كۆنكرىتىمان ەبىت تا ەيزىكى
 كۆماندوى مەشقراو خوى بشارىتەو ە، كرىكارەكان دەبىت لە بايەخ و نرخی
 ئەم ئىشەى خويان بزائن. ئىشىكى سەخت دەبىت، دەبىت تۆ تىيان بگەيتت،
 دەبىت بزائن، لەمروو ە دەبىت دەستبەكەن بە ەلکەندن و قوولكردەو ە،
 سەعاتىكى تر ئەندازيارەكان دەگەنە بەرەو ە، ئەم لوتكەيە ساردترىن لوتكەى
 ناوچەكەيە، لەوانەيە لە مانگىك يان چل شەوى ترەو ە بەفر دەست بە
 بارىن بكات. تا خىرا ئىشبەكەين لە قازانجى خۇمانە. سەيركە لەم ترۆپكەو ە
 تا ئەوسەر، لە ەموو لوتكەكاندا تا چاو بربكات. لە ەموو جىگايەكدا
 فەسلىكى وەك ئىمە ئىشەكەت، لە ەرجىگايەكەو ە دوژمن دزەبكەت بۆ ناو
 دىلاوار دەبىت پىنگاي لىنگرىن... دەبىت سەنگەر لىدەين».

من زۆرسەرم لەو شتە سەربازىيانە دەرەدەچوو، سەيرىكى فەسلىكەم
 كرد و لە ناخەو ە ەناسەيەكى قوولم ەلكىشا. دلىابووم پوژانىكى سەخت
 لە بەردەمماندايە، بەلام راگرتنى ئارامى دەروونى فەسلىكەش كارىكى ئاسان
 نەبوو. ئەو ەى سەخت بوو ئەو ە بوو ەيچ ئىشكەرىك تا كۆتايى زستان
 و تەواوبوونى بەشى زۆرى كارەكان نەيدەتوانى ئەم ەرىمە بەجىبەيتت،
 ئەوانەى سەرىپچيان بکردايە دەبران بۆ زىندانىكى سەربازىي كە بە قسەى
 نەقىب لە ناو چياكاندا بوو، ئىشكردن لەوى ەلومەرجىكى سەختىرى

هه‌بوو. من ده‌بوو به‌ر له‌وه‌ی فه‌سیله‌که ده‌ستبکات به‌ ئیش هه‌موو شتیکیان پێیلیم. هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ ترسیک و دوودلییه‌کی زۆر له‌ چاوی هه‌موواندا بوو. ساتیکی سه‌خت و ناخۆشی ژیا‌نی من بوو، ساتیک که ئیتر ته‌واو وه‌ک هه‌ر یه‌کیکی دی له‌ دی‌لاوار را‌ده‌ستی ئه‌و شه‌پۆله‌ گه‌وره‌یه‌ ده‌بووم که هات‌بوو، یان ده‌بوو لینگه‌ریم ئه‌م ئیشکه‌رانه‌ بی هیچ پشت و په‌نایه‌ک له‌م شاخه‌دا کاربکه‌ن یان به‌ قسه‌ فریوانبده‌م و مانایه‌ک به‌ کاره‌که‌یان بیه‌خشم. دووربینه‌که‌م له‌ نه‌قیب وه‌رگرت و یه‌ک به‌ یه‌ک کریکاره‌کانم برده‌ پشتی به‌رده‌که‌ و پیمگووتن «سه‌یربکه‌، ئه‌و تارمایانه‌ ده‌بینیت که له‌وبه‌ر له‌ نێو به‌رده‌کاندا هات‌وچۆده‌که‌ن، ئه‌وانه‌ دوژمنن، تیده‌گه‌یت، دوژمن که چه‌ند وه‌خته‌ دیته‌ خه‌نمان، هه‌ره‌شه‌ له‌ شاره‌که‌مان ده‌کات، هه‌ره‌شه‌ له‌ ژیا‌نمان ده‌کات، ئیمه‌ بۆیه‌ لی‌ره‌ین تا کاربکه‌ین. گه‌ر کارنه‌که‌ین ده‌مانبه‌ن بۆ زیندان، زیندانی ئیشکه‌ره‌کان نزیک‌ی دوو سه‌عات لی‌ره‌وه‌ دووره‌، له‌ ناو چیاکانی باکووردایه‌، له‌وئ ئیش هه‌روا ئاسان نییه‌، سه‌خت‌تر و ناجۆر‌تره‌، چاودیره‌کان دل‌په‌ق‌ترن، به‌ شه‌ویش پشوو نییه‌. هه‌ر چیه‌که‌مان کردوه‌ ده‌بیت به‌رگه‌ بگرین، هه‌ر چیه‌کت کردوه‌ ده‌بیت هه‌یز بده‌یته‌ خۆت و نه‌که‌ویت و نه‌په‌وخیت. شته‌که‌ تایبه‌ته‌ به‌ دوژمن... بروانه‌ ئه‌وه‌تان، ده‌یا‌نینی له‌ دووربینه‌که‌تدا... ئه‌وه‌تان، زۆر نزیکن. ده‌بیت بزانی‌ن که له‌ جه‌نگدا‌ین، له‌ شه‌ری مان و نه‌ماندا‌ین... هه‌ر پاچیک ده‌یده‌یت له‌ زه‌وی وابزانه‌ که گورزیکه‌ و ده‌یده‌یت له‌ دوژمن، هه‌ر بسته‌خاکیک هه‌لیده‌که‌نی وابزانه‌ گوریکه‌ و بۆ دوژمنی هه‌لده‌که‌نی، بزانه‌ تو لی‌ره‌ جه‌نگاوه‌ریت و دژ به‌وه‌ شه‌رده‌که‌یت که مایه‌ی به‌ده‌ختی و نه‌هامه‌تی ئیمه‌یه‌».

ده‌بوو ئه‌وه‌ یه‌که‌ به‌ یه‌که‌ بۆ هه‌موو فه‌سیله‌که‌ دووباره‌بکه‌مه‌وه‌، تاکه‌ شتی‌ک وره‌ و هه‌یزی ده‌خستنه‌ به‌ر ئه‌وه‌ بوو باسی دوژمنیا‌ن بۆ بکه‌یت، باسی ئه‌و جه‌لا‌ده‌یا‌ن بۆ بکه‌یت که دیته‌ خه‌ونه‌کانیا‌ن و سه‌ریا‌ن ده‌بریت، جه‌لا‌دیک که ئیستا به‌ خۆی و هه‌موو تفاق‌ی کوشتن و سه‌ربرینه‌وه‌

بهرامبهريان بوو، له دووربينهكهوه دهيانينى. ههموو ئه و پوژم به و جوړه بردهسهر، له پوژانى داهاتووشدا دهيتت ئه وه دووباره بكه مه وه. له ناخى دل هه بيزار بووم له خوځ ... دهمزانى دهيتت ئه و شتانه بليم كه بروام پييان نيه، ئه و ترسانه يان بيرخه مه وه كه دهمويست له ياديبكه ن. هه ستمده كرد پلانككانى مامه سيا و دكتور جاهدار، سه باره ت به چاره سهرى به شوكى دوژمن، به جوړيكي سهر له گهل روحييه ت و خيالى ههموو ئه م خه لكه دا دهكونجيت. منيش بوو بووم به به شيك له ئاميره كه، ئيست و ا قسه مده كرد و رفته تار مده كرد وهك ئه وان ده يانه ويت، ئيتتر هيچ به هانه يه كم نه بوو خوځ له مامه سيام يان دكتور جاهدار يان هر كه سيكي تر به باشتتر بزانم. منيش روحيك بووم جكه له وهى به و پيگايه دا بروم كه بووم كيشراوه، پيگاي ترم نه ده بينى. به لام من ته نيا ماموستاى ئه و كار نه بووم، هر من نه بووم كه به رده وام دهر باره ي دوژمن قسه مده كرد. ده پوژ جاريك ئه و دوو گهنجه ي كه گوايه پسپوري دوژمناسى بوون، له شاره وه ده هاتن و قسه يان بو كريكاره كان ده كرد. من هيچ كات نه چووم گوښگرم بزانم چي ده لين و چوون دوژمن ده ناسين. هر دووكيان سه روقا تى جوانيان ده پو شى، كراسيكي خاكى و بوښناخيكي سوورى ئاوريشميان له به رده كرد، شينه ويان له دوو گهنج ده چوو بو زه ماوهند هاتبن، هه رده م ئه و خنده ساف و مندالانه يه له سهر روخساريان بوو، پيكنه نينيكي گهش كه له گهل وه زيفه كه ياندا وهك كينه چين و پروپاگهنده كار نه ده گونجا. لاي من سه مبولى ئه و دهموچاوه ناكوكه ي جهنگ بوون، كه هه ميشه خو له ژير خنده و دهمامكيكي پاك و دلسوزانه دا ده شاريتت وه. كاتيك ده هاتن و من به و كريكاره به دبختانه به راورد مده كردن، تورپه يى و دلته نكيه كي زور دايد ه گرتم ... بينينى ئه و دوو گهنجه روخوشه، پروپاكه كه به خنده يه كي مندالانه وه سلوايان لى ده كردم و ده چوون بو باسى دوژمن، له هه ر شت زياتر توره و بيحالى ده كردم. ده بوو له چهند پوژى يه كه مدا په ناگايه كي كو نكري تى له لوتكه كه دا دروست

بکریت، خودی بنکه‌که سه‌ره‌تا ده‌بوو به نیشته‌جینی تیپیکی پسپوری تاییه‌ت به ده‌زگای هه‌والگری سه‌ربازی، به‌لام به‌ر له‌وه ده‌بوو به مالیکی قایم بۆ خودی ئیشکه‌ره‌کان. له‌ خواریشه‌وه ئیشکردن به‌ جوړیکی شیتانه‌ بۆ نروس‌تکردنی کۆمه‌لیک بینا و خه‌نده‌ک و په‌ناگا ده‌ستی پیکرد. به‌ فهرمانی نه‌قیب و تیمیک له‌ ئەندازیارانی تاییه‌ت، نه‌خشه‌ و شوینی سه‌ربازگا نوپکه دیاریکرا، شوینی عه‌مباریکی گه‌وره‌ له‌ بنی چپادا، هه‌شارگای خۆشارده‌وه له‌ کاتی توپپاراندا، جینگای خه‌نده‌کینکی درێژ که‌ ده‌بوو له‌ کاتی په‌لاماردا وه‌ک دوا سه‌نگه‌ری به‌رگری به‌کاربیت. سه‌ره‌تا ده‌بوو قاوشه‌ گه‌وره‌کان ته‌واوبن. به‌رده‌وام هیزه‌که‌مان له‌ دوو ده‌سته‌ی گه‌وره‌دا ئیشیانده‌کرد، ده‌سته‌یه‌ک چه‌ند سه‌عاتیک کاریانده‌کرد و ئەوانی تر پشوویانده‌دا. ئیشه‌که پوژ دوا‌ی پوژ په‌وتیکی سه‌ختتری وه‌رده‌گرت. سه‌ره‌تا هه‌موو هه‌ر به‌ ئیقای پوژانی مه‌شق کاریانده‌کرد، به‌لام له‌ ژیر فشاری کات و سه‌ختگیری سه‌رکرده‌ سه‌ربازییه‌کاندا، هه‌م سه‌عاته‌کانی کار زیادیانکرد و هه‌م جوړیتییه‌که‌ی، گه‌رچی کاره‌کان سه‌ختبوون، به‌لام به‌ جوړیکی ناسروشتی خیرا و بیگری ده‌رویشتن. ئەو هه‌سته‌ی که‌ له‌ داها‌توویه‌کی نزیکدا په‌لاماری دوژمن ده‌ده‌ین، ئیشکه‌ره‌کانی خست‌بووه‌ سه‌ر هه‌وا‌ی خۆ ماندو‌و‌کردن و کاری بیت‌شوو. هه‌ستمده‌کرد خواستی رووبه‌رووبوونه‌وه‌ی دوژمن هیند گه‌وره‌یه، به‌سه‌ر هه‌ر سه‌ختی و ئاره‌زوویه‌کی تر‌دا سه‌رده‌که‌وت. ئەوه‌ی لای من سه‌یر بوو جگه‌ له‌ هه‌ندێ ورده‌ ده‌مه‌بۆله‌ و له‌یه‌کدی گیربوونی ئاسایی، زۆربه‌ی ئیشکه‌ره‌کان وه‌ک بیماری ده‌روونی په‌فتاریان نه‌ده‌کرد. دیاره‌ غه‌مۆکی و هه‌لچوونی له‌ نا‌کاو و په‌شۆکانی کتوپر و توپه‌بوون و گریان هه‌بوون، به‌لام من هه‌ر زوو خۆم ده‌خسته‌ نیو به‌ین و شته‌کانم ئارامده‌کرده‌وه. ئەوانه‌ی بیرى من‌داله‌کانیان ده‌کرد، یان هه‌سه‌ره‌تی که‌سیک یان عه‌شقیک تووشی په‌شۆکانی کرد‌بوون، له‌وانی دی پتر کاریانده‌کرد تا ماندویتی به‌رده‌وام یاد و تیفکرین و سۆزیان بکوژیت. دووان له‌و پیاوانه‌ی

كە زۆر پەرىشانى عەشقەكانيان بوون، بە شەویش پشوويان نەدەدا، لە كاتى پشووەكانىشدا كەمترین كات دەووەستان... ئىشى بەردەوام تاكە ڕىگايان بوو لە دۆزەخى ڕۆح ھەلپىن. زۆر شەو بە فەرمانى نەقىب نەبایە نەدەووەستان، دەیانویست لەشیان بخەنە ژىر بەرداشى ماندووبوون، تا لەگەل لەشیاندا ھۆشیشيان وردبیت. دەیانویست بەجۆرىك بچنە ژىر بارى ھىلاكى كە یادەوەریشيان لەگەل جەستەياندا ويران بیت.

چەند شەوى يەكەم، من جەستە و ڕۆح و خەيالم لەگەل ئەم جىگايەدا ناتەبا و نەگونجاو بوو، من وەك جانەوەرێكى شارنشین و كەسىك كە لەدايكبوونەو پەرورەدى شارستان بووم، ئەم كێو و چادر و بەردەلان و تروپكانەم زۆر پى سەخت بوو. بۆ مروڤى شارنشین، سروشت بۆتە جىگايەكى ناسروشتى، بۆتە جىگايەك كە تەنیا بۆ ماوہیەكى كورت و بە مەبەستى گۆرپىنىكى كەمى ژيانى پۆژانەمان بەرگەى دەگرين. ھەر لە دوو ڕۆژى يەكەمەوہ ھەستم بە بىياكى ترسناكى سروشت كرد، كە كرىكارەكانم دەبينى لە لوتكەكەدا بە پاچ و پىك و درىلى زەوێلدەر شاخەكە كوندەكەن، ھەستم بە بىياكى چىاكان دەكرد، ئەم زرمە و چەكوش و كۆھكەنىيە چى بوو لە چاو گەورەيى و مەزنى بەردە خەوتوو و مۆن و بىدەنگەكانى ئەم چىايەدا. ئىستا بووبوو بە مەراقىكى گەورەم كە دووربين لە سەربازانى چاودىر يان لەخودى نەقىب وەرېگرم و سەيرى دۆژمن بكەم كە وەك تارمايى ورد و بچوك لە لوتكەكانى ئەو بەرەوہ سەيرى ئىمەيان دەكرد. ھىدى ھىدى وام لىھات پۆژانە باسى دۆژمنم دەكرد، بۆئەوہى مەنتىق بە قسەكانم ببەخشم و وابكەم كارىگەرېن بەردەوام لە مەترسى دۆژمن دەوام. زۆر جار ھەستمەدەكرد ئەو قسانەم چەندە بەخشىنى تىن و تاوہ بە ئىشكەرەكان، خۆفريودانىكى پىويستىشە بۆ ڕۆحى شپرزە و لاواز و بىئاراستەى خۆم كە ھىچ كات نەيتوانىوہ بۆ ھىچ شتىك جەنگاوەرێكى وەفادار بیت.

زۆری نه برد تووشی په شوکانیکی سهیربووم، هیدی هیدی که وتمه بهر هیرشی خهونه ناموکان، بووم به سهیریکی جه نجال که خهون هه راسانیده کات. شهوان حاله تی سهیر دهیگرتم، خهونم دهیینی و وهک شیت وریاده بوومه وه، هه لده ستام خیرا خهونه کانم له دهفته ریکدا دهنوسییه وه و به پهله چراکه م خاموشده کرد و دهخه وتمه وه... شهوی چه ندین جار نه وه دوباره ده بووه وه ... دهخه وتم، خهونم دهیینی، هه لده ستام، چرام هه لده کرد، خهونه کانم دهنوسییه وه، چراکه م خاموشده کرد، دهخه وتم، خهونم دهیینی، هه لده ستام، چراکه م هه لده کرد، خهونه کانم دهنوسییه وه، چراکه م خاموشده کرد. دهخه وتم، خهونم دهیینی ... دهخه وتم، خهونم دهیینی دهخه وتم.

ئیش هه م سهخت و هه م زۆر بوو، له گه له هه موو چاپوکی و چالاکیدا هه ندی له کریکاره کان ده بوورانه وه، هه ندی تووشی تۆبه تی تۆره یی و گرژی ده بوون و ده بوو من ئارامیانیکه مه وه. سهیربوو، ماندویتی زۆر هه ندیکیانی ئارامده کرده وه، من بو نه وهی له هه مووانه وه نزیک بم هه ر ئیواره یه که له ژیر چادریکدا نانم ده خوارد. هه ندی جار کریکاره کان پتیا ن ده گوتم «مسته ر گرینوک تۆزیک بۆمان بگری... توخودا تۆزیک بۆمان بگری». من بیئه وهی بزانه بو، بیئه وهی بمه ویت، بیئه وهی مه به ستم بیت، چاوانم پرده بوون له ئاو. هه ندی له کریکاره کان که ده یانیینی من به راستی ده گریم، وهک من چاویان پرده بوو له ئاو و هه ندیکیان پتیه که نین. من هه ولمده دا تا ده توانم بیانخه مه پتیه که نین. زۆربه ی شهوان کریکاره کان سه ربورد و چیرۆکی ژیا نی خویان ده گیرایه وه، من له ناویاندا داده نیستم و گویمده گرت، هه ندی جار هه ستمده کرد له کۆری ژماره یه که پیاوی عاقل و فامیده دام، هه ندی جاریش هه ستم به په ریشانی و په رته هۆشی ئه م پیاوانه ده کرد، هه ندی جار هه ستمده کرد من تا که شیتی ناویانم و هه ندی جاریش هه ستمده کرد من ته نیا عاقلی ئه م ئۆردو گایه م. شیتی و عاقلی له مرو فدا شتیکی هه میشه یی نییه، شیتی و عاقلی دوو پنتن له سه ر یه که

هیل، مرؤف هیچ کات له پنتی موئله قی شیتی یان عاقلیدا نییه، به لکو له هاتووچویه کی هه میسه بیدایه، لیزه وهیه دهکریت بهانیان شیت بین و شهو عاقل، نیوه پوان هیمن و فامیده بین و ئینواران شیت و هه لچوو. هه موو پیاوانی که مپه که به وجوره بوون، تووشی نۆبه تی کتوپری شیتی ده بوون و نۆبه تی حکمهت و عاقلیشیان هه بوو. داده نیشتن و به هیوری باسی ژانیان ده کرد، له ناکاویش هه لده چوون، که فیان ده رده دا، ده یاندا به سه ری خۆیاندا، کوفریانده کرد، ئاسمانیان ده دایه بهر تف. ئیستا هیچ کهس باسی خه ونه که ی نه ده کرد، به لام زور باسی دوژمنیان ده کرد. ئه وه ته ی دوژمن بوو بو به شتیکی کۆنکریت و به رجسته، له و کاته وه ی له دوورینه که وه تارمایی بچوک و لیلی خودی دوژمنیان بینییوو، چیتر دوژمن ته نیا وه ک خه ون و خه یالیک ده رنه ده که وت، به لکو پوژ به پوژ و تا ده هات زیاتر ده بوو به حقیقهت، تا زیاتریش له راستی نزیک ببایه ته وه، که متر خه ونمان پتوه ده بینن. نه قیب نه جاتیش ههستی به و راستیه کردبوو، جار جار نه قیب بواری ده دایه کریکاران تا سه ربکه ون و له بن به رد و تاویرانی سه ر تروپکدا سه یریکی دوژمن بکه ن، دوورینه که ی ده دایه ده ست ئیشکه ره کان و پریگای ده دا نیگایه کی تر له دوژمن بگرن. بینینی به رده وامی ئه و تارماییانه ههستی جیاوازی دروستده کرد ... ئه و مه ترسیانه ی جارن ته نیا له خه ودا بینییویان ئیستا به زه قی و له شوشه ی دوورینه که وه ده یانبینن. په رچه کرداره کان جیاوازی بوون، هه ندیکیان هینده ی دوژمنیان ده بینن ده موده ست جینویان ده دا، سه رسام وه ک شتیکی عه جایه ب و جوړه مه خلوقاتیکی نازه مینیان بینیت تووشی گیز و وریه کی کتوپر ده بوون، هه ندیکیان باریکی ههستیری و هه لچوون و خروشانیکی نه خواستراو ده یگرتن و ده یانویست تفهنگ هه لبگرن و دم و ده ست له ویدا په لاماری چیاکانی ئه و بهر بدن. من زور جار ده بوو هیمنیان بکه مه وه و داویان لیبکه م که توپه یی ته واوی خویان هه لگرن بو ساته کانی جهنگ و پوژانی پروو به پروو نه وه.

گەر نه‌قیب نه‌جات قسه‌ی بۆ کریکاره‌کان بکردایه، به‌رده‌وام یه‌ک پرسته‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه «سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ر دوژمندا، له‌م چه‌کوشانه‌ی ده‌ستی ئیوه‌وه ده‌ست پنده‌کات». نه‌قیب قسه‌که‌ریکی باش نه‌بوو، به‌لام که ده‌بیینی ئیشکه‌ره‌کان خۆیان ماندووده‌که‌ن ئه‌ویش چه‌ماسه‌ت ده‌یگرت و چه‌زی قسه‌کردنی گولی ده‌گرت، هه‌ستمده‌کرد توانای کریکاره‌کان و به‌رده‌وامی و خۆگریان هۆیه‌ک بوون نه‌قیب ئارام و سه‌نگین بنوینیت. ئیشی فه‌سیله‌که له‌وه باشتر و خیراتر بوو، بوار به‌ نه‌قیب بدات غه‌ریزه‌ به‌د و جیدیته‌ درپندانه‌که‌ی خۆی ده‌ربخات، به‌لام هه‌میشه‌ له‌گه‌ل بانگی به‌یانیدا هه‌لده‌ستا و به‌ چاوه‌ شینه‌ جیدی و گورگ ئاسا‌کانییه‌وه به‌ سه‌ر ئیشکه‌ره‌کاندا ده‌گه‌را، کاتیک که ته‌خته‌به‌سته‌کان بۆ تیکردنی سه‌قفه‌کان هاتن، زۆر غه‌مخۆر به‌دیار هه‌موو ورد و درشتیکه‌وه بوو. ئه‌و ماوه‌یه‌ خۆم زۆر لی لاده‌دا، هه‌ستمده‌کرد شتیکی تایبه‌تی من و ئه‌م پیاوه‌ کۆناکاته‌وه، نیگا و شیوه‌ی وه‌ستان و جۆری سه‌یرکردنی بۆ چیاکان، بۆ کریکاره‌کان، بۆ سه‌نگه‌ر و بینا‌کان تو‌ره‌یده‌کرم. هه‌ندی که‌س هه‌ن هه‌تا کاتیک سه‌یری ئه‌ستیره‌ش ده‌که‌ن، چاویان پر به‌ له‌ غروریکی گه‌وره، ئه‌و له‌وانه‌ بوو، هه‌ندی که‌س هه‌ن گه‌رچی زۆر به‌هیزین، له‌سه‌ر هیچ عه‌رشیک نه‌وه‌ستاو، که‌چی فیز و هه‌وایه‌کیان هه‌یه، په‌نگه‌ ئه‌وانه‌ی له‌ ئاسمانیش نه‌یانینیت. ئه‌وه‌ی لای من سه‌یربوو ئه‌وه‌ بوو، هه‌ستم به‌ غروری نه‌قیب ته‌نیا له‌و کاتانه‌دا بوو که پیکه‌وه قسه‌مان نه‌ده‌کرد و له‌ دووره‌وه سه‌یری چۆنیتی وه‌ستان و رو‌یشتن و نیگا‌کردنیم ده‌کرد، کاتیک پیکه‌وه ده‌وا‌ین ئه‌و هه‌ستم و نده‌کرد و نه‌قییم وه‌ک که‌سیکی ئاسایی ده‌بیینی. ئه‌و هیچ هۆیه‌کی نه‌بوو له‌ ده‌ست من یان له‌ ده‌ستی فه‌سیله‌که‌ گله‌بییکات. روژانه به‌رنامه‌کان هه‌رچییه‌ک بووايه ئیشکه‌ره‌کان زیاتر کاربانه‌کرد و ئیشیکی فره‌تریان ئه‌نجامده‌دا، هه‌میشه‌ به‌رنامه‌که‌ چه‌ند هه‌نگاوێک له‌ پێش پلانی دیاریکراوه‌وه بوو، هه‌تا جاریکیش که مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی له‌گه‌ل کومه‌له‌ ئه‌فسه‌ریکی پایه‌به‌رزی

ديكه‌دا هاتن بۇ پشكنين، سەرسامبوون لەوەى فەسەيلەكەمان بە چ ھىمەت و خەيرايىيەكەوہ كاردەكات. مەن ھەموو شتەكەم دەكرد كە دۇخى دەروونيان باش بىت، خۆم بۇ دەكردنە لىبوك، شەوان لە ژىر خەيمەكاندا ئاھەنگى بچوكى گۆرانى گوتتم بۇ سازدەكردن، پىشبركىنى ھەندى گەمەم بۇ رىكدەخستەن... دانىشتنى تايبەت و خسوسىم بۇ دەسازاندن تا لەگەلما ژان و ناسۆرى دەروون دەربىرەن. ئىتر بووبوو بە شتەكى ئاسايى شەوان ھەر لە دواى داگىرساندن ماتۆرى كارەباكەوہ، مەن لە ژىر چادريكدا دەربەكەوم و داواشبكەم كى ھەزى لە بەزم و رەزمە بىتە لامان.

مەن ھەر ئەو ماوہىيە شەوانە خەونگەلىكم دەبينى كە خەونى خۆم نەبوون. لە ھەندى لە خەونەكاندا دەمزانى خەونى كى دەبينم، لە ھەندىكى دىشدا ديارىكردنى خەونىيەكە سەخت بوو. جاريك خەونم بينى يەكەك خۆى بە بەندۆلى سەعاتىكى مەزندا ھەلواسىوہ، بەندۆلىكى زۆر گەورە، پياوہكە بە ھەموو تواناي خۆى ھەولیدەدا بەندۆلى كاتزمىرەكە بوەستىنەت كە بە بورجىكى مەزندا ھاتبووہ خوار. ھىشتا لە خەودا بووم دەمزانى ئەوہ خەونى «كىسرا» يە، گەنجىكى مندالكار، كە نەوہك لە مال بەلكو لە گەرەك و قوتابخانەش بە شىت ناوبانگى دەركردبوو. ماوہىيەكى زۆر لە مال زىندان كرابوو، مامۆستايەكى تايبەت بووبوو بە سەرپەرشتى، ھەموو شتەكى بە كات و چركە و خشتە بۇ ديارىكرابوو. ئىستا رەقەكى تايبەتى بەرامبەر بە سەعات ھەبوو، ھەر جۆرە سەعاتىكى بدىبايە دەيدزى و دەيشكاند و فرىدەدا، ھاورىكانى لە ترسى ئەو دەبوو كاتزمىرەكانى دەستيان بشارنەوہ ياخود بە جۆرىك قايمىيەكەن، ئەو دەستى نەگاتى. لە خەونەكەدا بەندۆلە شىتەكە كىسراى دەھىنا و دەبرد، ئەویش بىسوود ھەر كاريكى لە دەست بەھاتبايە دەيكرد تا جۆلەى ئەو ئامىرە گەورەيە رابگرەت... خەونەكە چەندەھا شەو و بە چەندەھا جۆر دووبارەدەبووہوہ، لە شوينى جياوازدا، لە سەر سەعاتى جياواز، لە كاتى جياوازدا، بەلام ئەو لە خەونەكەدا ھەمىشە يەك

خولیاى هه‌بوو، جوله‌ى به‌ندۆله گه‌وره‌كان بوه‌ستينيت، جوله‌ى سه‌عاته‌كان، چركه‌كان ... زه‌مان به‌گشتى.

له‌ خه‌ونىكى تردا «مه‌مه‌د سديق خاوه‌ر»م بينى به‌ده‌ستىك جلى ژنانه‌وه له‌گه‌ل پيرىژنىكدا دانىشتوو و له‌سه‌ر پنه‌يه‌كى سپى زۆر گه‌وره ناندەكەت، زوو زوو به‌ ژنه‌كه ده‌لێت «دایه مه‌هێله نانه‌كه‌ت بسووتیت ... دایه مه‌هێله نانه‌كه‌ت بسووتیت». نه‌مه‌ده‌زانى سه‌رچاوه‌ى ئه‌و خه‌ونه له‌ كوێوه هاتوو. مه‌مه‌د سديق خاوه‌ر وه‌ك نه‌قیب ده‌یگووت، له‌ پیاوه هه‌ره ئیشتكه‌ره‌كانى به‌تالیۆنه‌كه بوو، كه‌سىكى هێمن بوو، له‌سه‌ر ئه‌وه‌ى به‌رده‌وام و بى هیچ هۆیه‌ك په‌لامارى یه‌كێك له‌ دراوسێكانى دابوو هاتبووه بيمارستان، وه‌ك خۆى ده‌یگووت ته‌نها هۆى كینه‌كانى ئه‌وه‌بوو ئه‌و پیاوه به‌رده‌وام له‌ خه‌ونه‌كانیدا به‌ ده‌نگى ناخۆش بانگى له‌ داىكى كردوه. ئه‌و بانگه نادیاره‌ى ناو خه‌ونه‌كانى وه‌ك ماكىكى شیتى چوو بووه سه‌رى و هه‌تا له‌ ناو ئه‌م دۆل و چیاينه‌دا وازیان لى نه‌ده‌هێنا. له‌ خه‌ونه‌كانیدا به‌رده‌وام له‌گه‌ل داىكى بوو، له‌گه‌ل ئه‌و نانیده‌کرد، سه‌فره‌ى ده‌رازانده‌وه، ئیشى ناو مالى ده‌کرد، به‌رده‌وامیش قسه‌یده‌کرد، وه‌ك «دایه مه‌هێله سه‌فره‌كه‌ت پيس بیت» «دایه مه‌هێله ئاوه‌كه‌ت برژیت» «دایه مه‌هێله گوشته‌كه‌ت بخوریت».

خه‌ونىكى دیم بينى «سه‌بور» كه‌ له‌به‌ر ده‌ست بلاوى به‌ «كه‌ره‌مدار» ناویانده‌نا، له‌ ژیر دره‌ختیكدا وه‌ستاو و هه‌ولده‌دات به‌ دارىكى درێژ هه‌ندى سیو بخاته‌خوار. سه‌بور چه‌ندى ده‌کرد سیوه‌كانى بۆ نه‌ده‌خرا، هه‌ر ده‌یویست داره‌كه‌ى درێژبكات و لقى دره‌خته‌كه به‌كه‌ینیت، پۆله بالدارىكى توپه‌ ریگیان لى ده‌گرت، هه‌ر ده‌ستى بجولاندايه، ژماره‌یه‌ك بالنده ده‌هاتن و په‌لاماریانده‌دا. بالنده‌كان شیت بوون، خویان ده‌كیشا به‌ سنگیدا، ده‌نوکیان له‌سه‌رى ده‌دا، به‌ چنگ پوخساریان بریندارده‌کرد، خه‌ونىكى بیته‌نجام و پوچ بوو كه‌ وه‌ك بازنه‌یه‌كى داخراو دووباره‌ده‌بووه‌وه .

خه‌ونیکى دیم بینى، که‌سیک روخسارى دیارنه‌بوو، ته‌نیا له پشته‌وه دهرده‌که‌وت، به تفه‌نگینکى دریزى کونه‌وه نیشانه‌ی له شتیکى نادیار ده‌گرته‌وه، نیشانه‌که‌ی له تمدا ونبوو، جیگا‌که‌ی هه‌لم و سپییانییه‌کی چر بوو که هیچی له نیودا نه‌ده‌بینرا، ئه‌و که‌سه‌ی له خه‌ونه‌که‌دا تفه‌نگه‌که‌ی پی بوو، وه‌ک ئه‌وه‌بوو دانیشتیبت تا ئامانجه‌که‌ی روونده‌بیته‌وه، ده‌یویست ته‌م نه‌میثیت و هه‌وا روو‌نبیته‌وه و رو‌شنایى بگه‌ویت تا ئه‌و ته‌قه‌ی خۆی بکات، به‌لام پیده‌چوو بۆ هه‌تاهه‌تایه مژ نه‌نیثیت و بولیل رو‌شن نه‌بیته‌وه. نه‌مه‌زانی ئه‌وه خه‌ونی کتیبه. هیچ نیشانه‌یه‌کم تیدا نه‌بینى خه‌ونینه‌که‌ی بناسمه‌وه.

ئیت‌ر خه‌ونم زۆر ده‌بینى... زۆر زۆر ... شه‌و دواى شه‌ویش زۆتر و زۆتر.

له‌و شه‌وانه‌دا بۆ یه‌که‌مجار ئه‌و خه‌ونه‌شم بینى که چه‌ند مانگ بوو چاوه‌پوانى بووم، ئه‌و خه‌ونه‌ی دونیای دیلاواری هینابووه له‌رزه.

چه‌ند وه‌خت بوو ده‌مویست ئه‌و خه‌ونه‌ بیبینم و نه‌مه‌بینى، ده‌مویست به نه‌ینى ئه‌و وینه‌یه بگه‌م و نه‌ده‌گه‌یشتم، خولیا‌م بوو ئه‌و پیاوکۆزه‌ بیبینم که ده‌چوو خه‌ونه‌کان و سه‌رى مرو‌قه‌کانى ده‌په‌راند، به‌لام دوا‌جار خه‌ونه‌که‌م له شتیه‌یه‌کی سه‌یردا بینى.. له هیچ یه‌ک‌یک له‌و خه‌وانانه نه‌ده‌چوو که پیشتر بیستبووم، له جیگایه‌کی سه‌یردا بوو که پتر له بیمارستان ده‌چوو. خه‌ونیکى به‌رگ‌درووی ناودارى دیلاوار «داودى داود ئاغا» بوو، که به‌هۆى نه‌خۆشى و به‌دبه‌ختیه‌وه که‌وتبووه به‌تالیۆنه‌که‌ی ئیمه‌وه. له خه‌ونه‌که‌دا داود ئاغا به‌خۆى و ئه‌سپیکى به‌رزوه‌وه به‌پیا‌قینکى دریز و سپیدا ده‌رویش‌ت که زه‌وییه‌که‌ی له‌ کاشى سپى و دیواره‌کانى له‌ مه‌ر‌مه‌ر بوون. ئه‌سپه‌که به‌سه‌ختى ده‌یتوانى له‌سه‌ر کاشیه‌کان هه‌نگاو هه‌له‌ینیت. له‌ملاولای رینگای ئه‌سپه‌که‌دا، له‌سه‌ر سه‌دان قه‌ره‌ویله‌ی تایبه‌ت بیمارانىکى بى سه‌ر

پالکە و تېوون، هه‌موو جلی سپییان له‌به‌ردابوو، جه‌سته‌کان به‌بی سهر پۆ‌حدار بوون و ده‌جولان، له‌سهر قه‌ره‌وێله‌کان ئه‌مدیوه و دیویان ده‌کرد، بیته‌وه‌ی هه‌ستن یان دابه‌زن. ئه‌و هه‌سته‌یان ده‌دا به‌ من که ئه‌گه‌رچی سه‌ریان نییه‌، به‌لام ده‌توانن ببینن. داودی داود ئاغا که خۆی به‌رگدروویه‌کی ناوداری جلی پیاوان بوو، وه‌ک له‌ به‌فریکی چێدا جل‌ه‌وی ئه‌سپه‌که‌ی رابکێشیت له‌ ناو ئه‌و رپواقه‌ درێژه‌دا، ئه‌و ئاژه‌له‌ به‌رزهی کێشده‌کرد و هه‌ولی ده‌دا جل‌ه‌وی له‌ ده‌ست نه‌دات. له‌ ناکاو ناو دالانه‌که پڕ ده‌بوو له‌ تارمایی، له‌ خێوگه‌لی ئارام که به‌ قات و جل و به‌رگی جوانه‌وه به‌ره‌و پووی داود ده‌هاتن و سلاویان لێده‌کرد و ده‌یانگووت «سلاو ئه‌ی به‌رگدرووی مه‌زن» «سلاو ئه‌ی باشتترین به‌رگدرووی خۆره‌لات» «سلاو ئه‌ی خاوه‌نی ته‌قه‌لی ته‌لا و ده‌رزی زیرین» «سلاو ئه‌ی هه‌لگری مه‌قه‌ستی ئالتونین». داود هه‌میشه به‌ خۆی و ئه‌سپه‌که‌یه‌وه هه‌مین ده‌پوشت و به‌رێزه‌وه کلاوه‌که‌ی به‌رزده‌کرده‌وه و به‌ حورمه‌ته‌وه وه‌لامی سلاوه‌کانی ده‌دايه‌وه. له‌ ناکاو ئه‌سپه‌که‌ ده‌که‌وته‌ حه‌له و سمکۆلانی توند، وه‌ها به‌رزده‌بووه‌وه و ده‌خزی، وه‌ها توند به‌لادا داهاات و ده‌خلیسکا من له‌رز ده‌یگرتم و سامم لی ده‌نیشت، ئه‌سپه‌که‌ له‌ که‌وتن و هه‌ستانه‌وه‌دا بوو، له‌ ته‌پاوتل و لوق هاویشتندا، له‌ حه‌له و پرمه و خه‌زه‌دا بوو که له‌ ناکاو جه‌سته‌یه‌کی بالابه‌رزی بیسه‌ر له‌ ناوه‌راستی رینگاکه‌دا ده‌رده‌که‌وت و پێشی به‌ ئاغا ده‌گرت. جه‌سته‌که شمشیرێکی درێژی به‌ده‌سته‌وه بوو، سه‌ری نه‌بوو، ته‌نیا له‌شیکی درنده و بیته‌ست و بزۆک بوو. جه‌سته‌ پرووت و هاره‌که به‌ جوله‌یه‌کی ده‌ست ئه‌سپه‌که‌ی هه‌لده‌ستان و وه‌ک ئه‌فسونی کردبیت چۆکی پێده‌دایه‌ زه‌وی. داودی داود ئاغا وه‌ک له‌ دووره‌وه بۆ لای ئه‌م جه‌سته‌یه‌ ها‌تیت، سه‌ری حورمه‌تی داده‌نه‌واند و ده‌یگووت «گه‌وره‌م، من ئه‌مشه‌ویش ئاماده‌م بۆ مرده‌ن، شمشیری پیرۆزی ئێوه گه‌ردنی پیسی ئێمه‌ موباره‌ک ده‌کات و به‌ره‌که‌تیکي ئیلاهیمان پێده‌به‌خشیت، فه‌رموون ئه‌مه‌ گه‌ردنی چه‌په‌لی

ئیمه و ئه وهش شمشیری پیروزی ئیوه، به لام تکایه ئاگادار بن که ملوانی قاته که مان خویناوی نه بیت، چونکه هونه ریکی زورمان له دروونیدا به خه رج داوه، کاره که تان وهک شهوانی تر به وردی ئه نجامبدن، بیته وهی ئهم ناوه پیسبکه ن، چونکه دواي من کهس نییه ئیره پاکبکاته وه». داودی داود ئاغا له پال ئه سپه کهیدا ده وهستا و چوکی داده دا و سه ری داده نه واند، به جو ریک بکو ره بیسه ره که بتوانیت ناسان سه ری بپریت. جهسته که بی هیچ دوو دلییه ک، داودی راده کیشایه سه ر به سستیکی بچوک و سه ری ده نایه سه ر به سته به ردینیک و به شمشیریکی تیژ دهیدا له گه ردنی ئاغا. سه ری داود وهک سه ری بوکله یه کی پلاستیک ده په ری. هیچ خوینیکی لی نه ده هات، وهک توپیک تل ده بو وه و چاوانی کراوه و ره زامه ند وهک خوی ده یانروانی. له ناکاو هه وا ده گورا، وشکه به فریکی توند به پوخی گه وره وه دایده کرد. با و گیزهن به خیراییه کی سه یر سه رما و سپیتییه کی زوریان ده هینا... هیدی هیدی هه موو شتیک سپی ده بوو، هه موو شتیک، هه تا سه ری داود ئاغاش که به فر ده یبرد و له خویدا ده یشارده وه .

من ئه و شه وه له گه ل راچله کان و وریابوونه وه مدا، وهک شیت هه لده ستام و به ناو تاریکیدا به ره و چادره که ی داودی داود ئاغا رامده کرد، شه و سارد و من عاره قاوی و شپه رزه بووم، دوو جار له به رد و کوسپی سه ر ینگا هه لده نوتام، ده که وتم و هه لده ستامه وه، پاسه وانی شه و ده یناسیمه وه و به سه رسامی سه یری ئه و تیکچوون و شپه رزه بوونه کتوپره ی ده کردم و لینه گه را برۆم، لینه گه را بگه مه چادره که ی داود. ده گه ی شتمه سه ر جیگای ئه و و به لایتیکی ده سته وه سه ری په تو وه که یم لاده دا. داود هه موو گیانی نیشتبوو سه ر عاره ق، باوه شم پیداده کرد و ده مچرپاند «داود... داود ... داود». سه رسام و ترساو راده چله کی و له ترس و په شوکاندا باوه شیده کرد به مندا. من که میک رامده وه شاندا و به چرپه وه ده مگووت «من بینیم، بینیم، ئه وه ی تو بینیت منیش بینیم». داود هه لده ستا و ده یگووت «مسته ر تویت؟

تۆیت؟ چى بووه... چى بووه؟». ههستمکرد داود زهندهقى چووه، چاوانى دهريزى بوون، دلنياه بوو هينشتا ههري خهون دهبينيت يان هوشياره. گووتى «مه عز بۆ خوا مسته، مه عز بۆ خوا مسته، چى بووه؟». گووتم «ئهو خهونهم بينى كه تۆ بينيت». سه رسام بوو، پيشتر له ژيانيدا شتى وای نهبيستبوو. سهري خوى توند راوهشاند و گووتى «مستهر دانيشه، وای مسته، خهويكى ناخوش بوو... ئهري تۆ بهم شهوه چيته؟». من دهستم خسته سهري دهيمى و بۆ ئهوهى ئهوانى تر ههلهستى پرسيم «خهوت به چيهوه دى؟». خوى په شوکابوو، راچه نينى خيرا و بينينى من وهها دهسته پاچهيان کردبوو، نهيده توانى هوشى کوبکاتهوه و بزانيت چى خهونىكى بينيوه. به شپىزهيمى و به چهوه پرسيم «ئىستا خهونت بينى يان نا؟ خهونت بينى يان نا؟». دهستى گرتى و گووتى «کاک مسته، کاک مسته... خهونم بينى، دلنياه... خهونم بينى، ئهسپىكى سپى تىدابوو». من گووتم «بوسته، بوسته من بۆت تهواوبكه، ريوقيقى سپى دريژ بوو، پرپوو له قهرهويلهى نهخوشان، خهليک ههموويان بيهسهري بوون، تۆ ئهسپىكى بهريز پى بوو بهسهري کاشيدا دهريزشت... سمکولانى دهکرد، هار بوو، ئىنجا ئهوپاوانه هاتن...». له ناکاو داود روژى و سهريههال و هوشيار بووهوه، چاوانى کرانهوه و به دهنگىكى هيمن و سهرسام بۆى تهواوکردم «ئىنجا ئهوپاوانه هاتن كه سلاويان له من کرد، ئهوپاوانه ههموو شهويك دهيانبينم، ههري خهوه له چاوى ئهم داوده بکهويت، له پيش چاوم قيت دهبنهوه... دوايى ئهوپاوه دهريهوت، ئهوى سهري نيه، دهموچاوى نيه، هيچى نيه، ئهوهش زوو زوو دهبينم. بهلام مستهري گيان... مستهري بۆ وایه... مستهري گيان... ئهوپاوه بۆ لای من هيچى نيه. سهگبايىكى بى سهريه و هيچ. ئهسله له هيچ ناچيت، نه له دوست... نه له دوژمن... نه له بهسهري... تۆ خودا مستهري تۆ دهزانيت، تۆ تيدهگهيت بۆچى ئهوى من سهري نيه؟». من له قهراغ نوينهكهى داود دانيشتم و ههموو رستهکانى ناو

خەونەكەى خۆيم بۇ دووبارەكردەو. چاوانى كرانهو و بەسەرسامىيەو
شانى گرتم و گووتى «مەردى خوابە پىم بلئ، تۆ چۆن ئەو خەونەى من
دەزانى. مستەر گرینۆك، تۆ جنوكەيت، شەيتانیت، تۆ چیت؟». من دەمىم
گرت و بە بىزارىيەو وەك كەسىكى نائومىد لە ھەموو شتىك، بەقىنەو
گووتم «كاك داود، من نەخۆشىيەكى پىسم ھەيە، من نەخۆشىيەكى پىسم
ھەيە، من خەوى خەلكى تر دەيىنم. ئەمشەو ئەو خەونەى تۆم بىنى، چەند
وہختە چاوەرئ بووم خەونى ئەو سەرپرینە بىنىم، دواچار بەمشوہيە بىنىم
... من لە دەست خۆم بىزارم، بىزارم».

داودى داود ئاغا بەرگدروويەكى قسەخۆش بوو، بەلام بىنىنى بەردەوامى
ئەو خەونە ھاوسەنگى تىكدابوو، ژيانى لە بنەو ھەلتەكاندبوو. بەر
لەوہى بىھىتن بۇ بيمارستان تووشى غەمۇكيەكى كتوپر بووبوو، دوكانى
خەياتىيەكەى داخستبوو، لە ھەموو كەسىك و لە ھەموو شتىك كەوتبوو
گومانەو، ھەر كەس قسەى لەگەل دەكرد وەك شىت سەيرىدەكرد و
دەيگوت «ئەوہى من سەرى نىيە... ئەوہى من سەرى نىيە». رۆژانىك
تەواو ھاوسەنگى دەروونى خۆى لە دەست دەدات و بە كوچەكاندا رادەكات
و ھاواردەكات «ئەوى من سەرى نىيە». ھەلبەت كەسانى بىژى و بەدجنس
تەفسىرىكى تەواو خراپ بۇ قسەكەى داودى داود ئاغا دەكەن و بە گالتەو
دەچنە سەر پىگای و دەلین «داود ئاغا، ئەوہى كەى قسەيە تۆ دەيكەيت،
ھى ھەموو كەس سەرى ھەيە، ئىستا بۇ بەس ئەوہى تۆ لە ناو عەوام و
عالمدا سەرى نىيە».

ئەو شەو سەرلىشىواو و دەستەپاچە بووم. چىرۆكى وینەى
نىگاركىشەكانم دەھاتەوہ ياد و لە دەست خۆم بىزاربووم. ئەوہى من
ئىستا دەمىنى جەلادىكى بىسەر بوو، داود ئاغا دوژمنىكى دەبىنى كە
ھىچ روخسارىكى نەبوو، وەك ئەوانى تر نەيدەتوانى دوژمن لە كەسىك

یان شیوه‌یه‌کدا کۆبکاته‌وه... بینینی ئەو خه‌ونه و له‌و کاته‌دا ترسناک بوو، وه‌ک ئە‌وه‌ی یه‌کی‌ک پیمبلی دروستکردنی نیگاریک بۆ دۆژمن ئە‌فسانه‌یه، مه‌حال و بینه‌وده‌یه. ویستم پرسپاری زۆر له‌ داود بکه‌م، به‌لام تووشی جوژه هه‌لچوونیک‌ی ده‌روونی وه‌ها بووبووم، نه‌مه‌دتوانی دانیشم و دوو قسه‌ی عاقلانه له‌ زارم بێته‌ده‌ر. ویستم بکه‌ریمه‌وه ژیر چادری خۆم، به‌لام داود ئاغا بۆ میزکردن هه‌ستا و گووتی منیش دیمه‌ ده‌ری. له‌ پرێگادا هه‌ردووکه‌مان تووشی نۆبه‌تیک‌ی هه‌لچوون و ژانی هاوبه‌شبووین و له‌ پرگه‌یه‌کی قسه‌کانماندا ده‌ستمانکرده ملی یه‌ک و پیکه‌وه گریان. داود ئاغا به‌ده‌م سپینی فرمیسکه‌وه گووتی «به‌ فخری عاله‌م، ئە‌م ماوه‌یه ئە‌وه‌نده‌ی به‌ ده‌ست هه‌تیو مه‌تیوی لای خۆمانه‌وه ئە‌زیتیم دیوه، نیو ئە‌وه‌نده مه‌راقی دۆژمن نه‌بووه ... ده‌زانی چ ده‌ردیکیان به‌سه‌ر هیناوم، ده‌زانی چ نامه‌ردی و سووکایه‌تییه‌کیان پیکردوم؟». ده‌نگی داود ئاغا پر بوو له‌ ئازار، منیش هه‌ستم به‌و ژانه‌ شارده‌راوه‌یه‌ی ناو دلی ده‌کرد. ئە‌و شه‌وه تا دره‌نگ قسه‌مانکرد، تا دره‌نگ باسی ئە‌وه‌ی کرد که هه‌یچ کات جه‌لادی ناو خه‌ونه‌کانی ئە‌و سه‌ری نه‌بووه، ده‌نگی نه‌بووه، ئە‌ویش هه‌نده‌ی بۆ سه‌ری ئە‌و گه‌راوه، مه‌راقی هه‌لگرته‌وه‌ی سه‌ری به‌راوی خۆی نه‌بووه، هه‌نده‌ی به‌دوای ده‌موچاوی نادیار‌ی دۆژمندا گه‌راوه، به‌دوای عه‌قلی له‌ ده‌ستچووی خۆیدا نه‌گه‌راوه. که‌رچی هه‌وا ساردبوو، به‌لام پۆشنایی مانگ شتیک له‌ جوانی و ئولفه‌تی به‌ ئیمه‌ به‌خشی بوو. ده‌مه‌وبه‌یان هه‌ستمکرد، که خه‌و زۆری بۆ هیناوم و توانای قسه‌کردنم نه‌ماوه، به‌ گه‌یژ‌ی گه‌رامه‌وه ناو جیگاکه‌ی خۆم. زه‌هاو ته‌خت له‌ جیگاکه‌ی خۆیدا نوستبوو، بێئه‌وه‌ی کاریک بکه‌م هه‌ستیت، چوومه ناو جیگا و وه‌ک نیوه‌ مردو منیش خه‌وم لیکه‌وت.

ئال مورد بوی گیرامه وه :

پوژیک بوقبوقیله بانگیکردم و گووتی ئال مورد فرمانیکی تاییه تیم
 بو هاتووه، تو ده بیت به جیمان بهیلیت و بگوازیته وه بو یه که یه کی تاییه،
 ئیشی ئیوه چییه و ده بنه چ کاره من هیچ نازانم، به لام ئه وه ی به من
 گه یشتووه، ئیوه راسته وخو له ژیر سه ره پرشتی ره زمئارای قهره قازانیدا
 ده بن، ئه و جیگری ره سمی سه ی ئه سلانه و راسته وخو فرمان له وه وه
 وهرده گرن. که وایگووت خه ریکبوو دلم له ده ممه وه بیته ده ری. زانیم ئه مه
 به زمیکه هه موو ژیان ی من ده گوریت. هه ر ئه و پوژه بوقبوقیله و ئه ندامانی
 تری هیزه که مان یه ک به یه ک ماچیانکردم و باوه شمان به یه کدا کرد
 و به چاوی پر فرمیسه که وه خودا حافی زیمان له یه کتر کرد. گه رچی من
 له ناخی دله وه رقم له باغه وانه کان بوو، به لام وه ک گیروده بوو بووم و
 به دبه ختییه که م ده کیشا، هه زمه کرد هه ر له گه ل ئه م هاوپی کونانه دابم و
 نه چمه هیژیکی تره وه که نایانناسم. من له وانه بووم که گورینی کتوپری
 ده ورو بهر و تیکه لاو بوون له گه ل خه لکی نویدا ده یترساندم و نائاسووده ی
 ده کردم، ئه وه ته ی له دایکبووم هه زم له شوینی دووباره و خه لکی دووباره
 و ژیان ی دووباره یه... له هه ر جیگایه ک راهاتم و ره وتیکم وهرگرت، هه زم

له ټيكدانی نښه.

ئو روزه بوقبيله پينگوتم که پښوېست ناکات من هيچ بکه، شهو جينیک ديت به دوامدا و دهمبات بو شوينی مه به ست. که شهو هات و له دهرگایان دا، له بری جیب پیکابینکی سهر به تال له بهر دهرگای مال وهدا وهستا. هر ئو شهو من له پشتی پیکابینکی تایبه تدا، له گهل چوار که سی دیکه دا که هر چوارمان له پشتی پیکابه که دا له بهر سهرما و بای توندی رڼگا و بان هله دله رزین، چو وین بو دهر وهی شار. ئیمه یان له شوینیکي دوور ده ستدا داگرت، شوینیک ودها چه په ک و لاکه و ته بوو، مه گهر هر بو ئوه باش بیت، شهیتان هیلکه ی لی بکات. من له بهر تاریکی نه مده توانی به پرونی بهر پنی خوم ببینم. سهر بازیکی مندالکار پیشوازی لیکردین و بردینی بو جیگاهه که که ناوی دنا «پشووخانه». هر پینجمان سهر و کوله پشتی قورسما به شانه وه بوو، بای توندی پشت پیکاب ودها منی کوتابوو، سهر تا پام ژانیده کرد، خول و ته پوتوزی رڼگا سهر و پوخساری شار دبوینه وه، بیده نگي شهو و هله ته که هله ته کی ماشین گیزیکر دبوین. به لام جیگاهه له شوینیکي تایبه ت و پر خزمه ت ده چوو. سهر بازه که پینگوتین که ئه م جیگاهه، شوینیکي تایبه ت به مه شقی «پیکه ران». ئه ها، من تا ئه وکاته وشه ی ودهام نه بیستبوو. یه کیکمان پرسى «ده ی یائنه لا، ئه مه یان چییه و پیکه ران چیین و کاریان چییه؟». هاوده مه که مان بوی پروونکر دینه وه که ئیمه ده بین به قه ناس. گوايه هر پینجمان له ده ست راستترین تفه نگیانی ولاتین و به فرمانی سهر کرده کانی سو پای دیلاوار، ده بیت بو ماوه یه که مه شقی باش بکه یین و ببین به پسپوری تایبه تی تفه نگي دوور بیندار.

هموو شتیکی شوینه که پاک و ناماده دهر ده که وت، چه مامه کان، ته والیته کان، ژووره کانی نوستن، چیشتخانه بچوکه که، پیکرا به ئه ساسیکی

تا بلێی جوان و گرانبه‌ها رازابوونه‌وه. هەر یه‌که‌مان ژووریکێ تایبه‌تی خۆمان هه‌بوو، خواردنمان له‌ خوشترین و باشتترین جۆر بوون. شه‌وی یه‌که‌م تا به‌یانی له‌ جینگای نه‌رم و گه‌رمدا خه‌وتین، به‌یانی که‌ هه‌ستام ده‌رکمکرد که‌ ئه‌م جینگایه‌ تایبه‌ت و نه‌ینی و لاتهریکه‌، شوینیکه‌ نه‌ ڕینگای به‌شه‌ری له‌سه‌ره‌ و نه‌ بالنده‌ ڕیی تیده‌که‌وێت. ئه‌وه‌ له‌ جیاتی خوشحالم بکات ترسیکی نه‌ینی خسته‌ دلمه‌وه‌. یه‌که‌م پرسیارم ئه‌وه‌ بوو: ئیمه‌ چیین و کێین و بۆ هاتووینه‌ ئه‌م جینگایه‌؟ به‌لام وه‌لامیکی وه‌هام چنگ نه‌که‌وت. له‌ ناو هاوڕیکانمدا، من بچوکتیین و لاوازترینیان بووم، چواره‌که‌ی تر زل و به‌خۆوه‌ بوون. سه‌یربوو به‌لامه‌وه‌، که‌ جینگاکه‌ جگه‌ له‌ سێ که‌س که‌ هه‌م پاسه‌وانیان ده‌کرد و هه‌م سه‌ره‌رشتی پاک و خاوینی و ڕینکخستن بوون، که‌سێ تری تیدا نه‌بوو. له‌ چیشته‌خانه‌که‌ و له‌ کاتی به‌رچاییدا هیچ خزمه‌تکاریم نه‌بینی، وه‌ک ده‌ستیکی نه‌ینی هه‌موو شتیکی له‌سه‌ر میزه‌کان دانابیست و خۆی کلاویکی ئه‌فسوناوی له‌سه‌ر کردیبست و غه‌یب بووبیست. به‌یانی هەر پینجمان له‌و چیشته‌خانه‌ پاک و ته‌میزه‌دا به‌رچاییمان خوارد. هیشتا یه‌که‌ترمان نه‌ده‌ناسی، هه‌موو له‌ ژیره‌وه‌ سه‌یری یه‌که‌مان ده‌کرد و هیچمان نه‌ده‌گه‌وت. یه‌کیکیان سه‌رنجی ڕاکیشام، به‌رده‌وام له‌ کاتی به‌رچاییدا سه‌یری منی ده‌کرد و له‌ ژیره‌وه‌ زه‌رده‌خه‌نه‌ی ده‌گرت. کوڕیکی مووزه‌ردی ده‌موچاو بچکۆله‌ بوو، سه‌ری له‌ چاو له‌شیدا گچکه‌تر ده‌ینواند، تا به‌رچاییمان ته‌واوکرد، ئه‌و هەر له‌ بنه‌وه‌ سه‌یریده‌کرد و وه‌ک مندا لان بیده‌که‌نی، ئیستا که‌ بی‌ری ئه‌و چه‌ند ڕۆژه‌ ده‌که‌مه‌وه‌، جوانترین شت له‌لام ئه‌و خه‌نده‌ و نیگا نه‌ینی و ژیره‌وانکییه‌ی ئه‌وه‌ که‌ زیاتر له‌ هەر شت دیته‌وه‌ به‌رچاوم. دوا‌ی به‌رچایی ده‌بوو بگه‌ڕێینه‌وه‌ ژووره‌کانی خۆمان، من چونکه‌ کاریکم نه‌بوو هەر ده‌بوو یان سه‌یری ته‌له‌فزیۆنی دیلاوار بکه‌م یان گوێ له‌ رادیۆ بگرم، به‌لام هیچ کات له‌ ژيانمدا نه‌متوانیوه‌ له‌ چاره‌کیک زیاتر هۆشی خۆم به‌و دوو ئامیره‌ بسپیرم، ڕقم له‌ هەر ئامیریکه‌ مرۆف

نەتوانیت وەلامبیداتەو. هەر زوو تەلەفزیۆن و رادیۆکەم بێدەنگکرد و لە بەر پەنچەرەکەدا دانیشتم و سەیری بەرەدرگای ئەم جیگا چەپەک و نەینییەم دەکرد. لە نزیکی نیوەڕۆدا لە پەنجەرەى ژوورەکەمەوە بینیم ماشینیکی نوێ هات و دووان لە جلی سەربازیدا دابەزین و دوو هاو دەم بە چەکەو پێشیان کەوتن. دواى سەعاتیک دەبوو هەر پینجمان لە ژووریکى تایبەتدا کە پتر لە پۆلى وانه خویندنى قوتابخانه دەچوو کوبیینەو. گەرچی من شتیکی ئەوتۆم لە پلە و پایەى سەربازى نەدەزانى، بەلام ئەم دووانە هیچ پوتبە و نشانەیه‌کی سەربازییان پێوە نەبوو تا بزانی بە راستى پلەدارى سوپان یان هەر شارەزای مەدەنین و جلی سەربازیان پۆشیو. دوو کەس بوون بە دوو چاویلکەى ڕەشەو، بە دوو کاسکیى سەربازییەو، کە پراوپر سەریانی داپۆشیبوو. هیچ کات چاویلکەکانى چاویان دانەگرت، بە جۆرە دەنگیک کە پیشتەر کەسیکم لە دیلاوار نەبینیوو واقسەبکات دەدوان، دەنگیکى منگن، وەک ئەوێ لە بن ئاوێوە بیتەدەری، خۆیان وەک مامۆستای مەشق بە ئێمە ناساند، گووتیان کە پسپۆرى تایبەتى قەناسن و ئیشیان ئەوێە فێرى ئەو چەکەمان بکەن. زوو زوو دەیانگوت «ئێو پێنج دەست راستترین گەنجى دیلاوارن». پێیان گووتین کە غەمى هیچ نەخۆین و دلمان لای کەس نەبێت، ئەوان هەموو شتیکیان بۆ ریکخستووین و هەر شتیک خیزانەکانمان پێویستیان پێ بیت دابینیانکردو. مامۆستاكانمان هیچ کات ناوى خویان ئاشکرانەکرد، هەتا کە من پرسیم ئایا راستە کە جەنابى ڕەزماى قەرەقازانى بەرپرسى ئێمەیه؟ بە مۆنى و گرژییەو وەلامم وەرگرت کە نەخیر، هیچ کەس نییە و گەر بەرپرسیکیش هەبێت، ئەوا ئێمە وەک سەرباز کارمان تەنیا جێبەجێکردنى فەرمانى سەرکرده‌كانمانە و بۆمان نییە لە ناو و شوناسى کەس بپرسین.

دەبوو لە هەمان ڕۆژەو مەشق دەست پێکەین.

مه شقه كانمان له حهوشى پشته وهى بنكه كه دهستى پيكره، به لام له ويداا
 دوايى نه هات... وهك ماموستا كانمان ده يانگوت هه موو هونه ر وه لسه فهى
 ئيشه كه له وه دابوو، هه ميشه به يه كه م فيشهك نيشانه كه مان بينكين. له كارى
 قه ناسدا ئه گهرى ته قاندى فيشهكى دووهم زور كه مه، مروف يان به فيشهكى
 يه كه م كارى خوى جيبه جندهكات يان نايكات. ماموستا كه مان كه هه زوو
 ناوماننا «گف لووت»، چونكه وه ها بوو وهك هه ميشه له لووتيه وه با
 گفهى بيت. ده يگوت «قه ناسى راسته قينه هه ميشه يهك فيشهكى به سه».
 ئه و به دهست راستى و نيشانه شكينى ئيمه سه رسام بوو، به لام شهيداي
 من بوو، هه ر ئيوارهى يه كه م كه برديانين و سهرو قه ناسيان داينى، من
 بريسكهى ئاسن و بريقهى تهخته و دووربينى سه ر تفهنگه كان شيتيانكردم.
 چهنده ها جوړى قه ناسمان بو دابوو، هه ر يه كه مان جوړيك تفهنگمان
 وهرگرت كه ده بوو له كاتى مه شق و له سه ر رينمايى و به داواى ماموستا،
 جار جار بيگورينه وه. من سه ره تا تفهنگيكى نوينى جوړى پى ئيس جى ۱
 ي ئه لمانيم پى بوو، به قسهى ماموستا، جوړيكى كونى قه ناس بوو كه ئه و
 به چه كيكى زور باشى ده زانى. ئه وانى تر تفهنگه كانيان نويترو باشتر بوو،
 يه كيك ئيم سى جى ۹۰ يه كى تازه تازه ي بهر كه وت، يه كيك ئيم ۲۴ يكى
 ئه مريكى، يه كيكى تر ئيم ۴۰ يك، يه كيكى ترمان والتير ده بليو ئه ي ۲۰۰۰
 كورته قه ناسيكى عاجه يه ب كه ئاره زووم بوو، بهر من بكه وىت.

پوژى يه كه م سه لماندم كه چ دهست راستيكى عه جايه بم. هيچ
 نيشانه يه كم به خه سار نه ده دا. كابرا هه ر شتيكى بو دابنا بام، چاوم ده نا
 به لولولهى دووربينه كه وه و تراق هه ر هيندهى بليت يهك و دوو ده ميپكا.
 كوراني تريش ده ستراست بوون، به لام كه سيان نه ده گه يشته ئاستى من.
 ماموستا هه ر يه كه م ئيوار به منى گووت «بچكول، بهم هه موو زيبكه
 قيزه ونه ي سه ر لووتته وه ئه م هونه ره له كوئى فيزبوويت. من دهست
 راستى وهك تووم له ژيانمدا نه بينيوه». زورم پى ناخوش بوو كه به

بچکۆل بانگی کردم، به لām ئەو هه قیقه ت بوو، من بالām به ئاسته م له تهنه که که درێژتر بوو، که ده مکرده شانم دیمه نیکی سه یر و پیکه نیناویم هه بوو، به وه دا سه رو رو خساریشم مندا لانه بوو که سیک منی نه ناسیبایه هه ر باوه ڕی نه ده کرد بتوانم فیشه ک به قینم. به شانازییه وه گووتم «هینی مامۆستا، خه به رداربه، رهحه تهی خوات لی بیت، یه که م فیشه ک له تهنه کی باغه وانه کانه وه من ته قاندومه، تۆش ئیستا پتم ده لیت بچکۆل». ده بیت بلیم چواره که ی تر هیچ که فیان به وه ده ست راستییی من نه ده هات. سه ره تا که نوبه تی تهقه ده هاته سه ره ی من، هه موو کو ده بوونه وه و چاوه ڕوان بوون، من نیشانه یه ک ویلبکه م و نه ییکم، به لām دوو مامۆستاکه مان هه ر نیشانه یه کیان دابنایه، من ده مدا له ته ختی و زرمه م لی هه لده ستان. تا نیشانه که بچو کتر بایه و دوورتر بایه و له چاوی دووربیندا لی ل و نه بینراو بایه و زیاتر بجو لایه، هاوړیکانم کیشه یان زو رتر ده بوو، به لām منی بیره م چارم نه بوو، گالته م له گه ل نه ده کرا، ئەوه ی تهنه کی شه یتانیش نه یپیکایه، به تر په یه ک ته ختیم کوناو ده ر ده کرد.

زو ر درهنگ بۆم ده رکه وت که ئەو هه موو زرنگی نواندنه م هیچ نه بوو هه گه له گه مژده ییه کی ته واو. چوار کوره که ی تر «ئهحمه د سو ره ت، ئهحمه د کوفیان، محمه د پاشا و نیاز گچکه ل» یان ناو بوو. ئهحمه د کوفیان زو ر زل بوو، له سه ره وه پان و پوړ و گه وه، به لām قاچه کانی باریک و درێژ، به جوړیک هه موو سه رسام بووین چو ن قاچی له ژیر ئەو باره قورسه دا ناچه میته وه. من هه ر سه ر و رووم له گه لیدا کرایه وه، پیمگوو ت «مالو یران، تیم ناگه ینیت ئەو قووله باریک و تیروکیانه ت، چو ن ئەو له شه زل و سه ره قورسه تی بۆ هه لده گیریت؟». ئهحمه د قسه ی له نه خو شیییه کی خراپی مندا لان ده کرد که له سه ر بیشکه وه تووشی بووه و ته نیا مو عجیزه ی خودایی له ده ست ئیفلجییه کی هه میشه یی رزگاری کردوه. پی ی وابوو ئەوه ی ده توانیت به پیوه بوه ستیت، ته نیا به ره که ت و کو مه کیکی

یه‌زدانییه و له قهره‌بووی ئه‌وه‌دا ده‌بیت به‌رده‌وام سوپاسگوزاری خودای
 گه‌وره بیت. ئه‌حمه‌د تاکه که‌س بوو که هه‌موو نویژه‌کانی ده‌خویند و
 به‌ر له‌وه‌ی په‌نجه له په‌له‌پیتکه‌ی تفه‌نگه‌که راکیشیت ناوی خودای ده‌هینا.
 نیاز گچکه‌لێش ئه‌و گه‌نجه موو زه‌رده سه‌ر بچکوله‌یه بوو که قه‌ناسی
 والته‌ر ده‌بلویه‌که‌ی پی بوو، به‌رده‌وام له کاتی نان خواردندا له ژیره‌وه
 سه‌یری منی ده‌کرد و پنده‌که‌نی، کوپیکی منداڵ بوو، ده‌ستی له‌وانی تر
 راستتر بوو، به‌لام له‌و که‌سانه بوو که هه‌موو شتیک به‌ فشه‌ده‌گرن و
 به‌ بینینی لووتی خوشیان ده‌که‌ونه تریقه، له‌به‌رئه‌وه ماموستا زوو و
 هه‌ره‌شه‌ی سزای قورسی لیده‌کرد، هه‌تا جاریک فورمیان پی پرکرده‌وه
 بینێرن بۆ بنکه‌ی جه‌نگاوه‌ره لاوازه‌کان و له‌وئ پهره‌رده‌ییکه‌ن، به‌لام له
 دوا چرکه‌دا په‌شیمان بوونه‌وه. ئه‌حمه‌د سوره‌ت و محمه‌د پاشا، هه‌میشه
 پیکه‌وه بوون، زۆرتر له‌گه‌ل یه‌کدا قسه‌یانده‌کرد، من و نیازیان وه‌ک دوو
 مندالی گیل و گه‌مژه ده‌بینی، ئه‌حمه‌د کوفیانیش هیند بیده‌نگ و به‌سته‌زمان
 بوو، نه‌ده‌کرا بیکه‌یته هاوپی خۆت، له‌و پیاوانه بوو که ناتوانیت هاوپی
 هه‌بیت. ئه‌و جووته هیچ کات قسه‌یه‌کی ئه‌وتویان له‌گه‌ل مندا نه‌ده‌کرد،
 به‌لام ده‌مزانێ محمه‌د پاشا ئیره‌یه‌کی خراپی له‌ ده‌ستراستییه‌که‌ی من
 هه‌یه، هه‌تا جاریک من نیشانه‌یه‌کی گه‌لێک بچوک و سه‌ختم پیکا، به‌و
 کاره‌م گه‌لێک خوشحال بووم، ئه‌و گووتی «زیپکاوی ... ئه‌وه‌نده به‌ خۆت
 مه‌نازه، وامه‌زانه که ده‌ستت تۆزیک له ئیمه راستتر بوو، ئیتر ده‌تکه‌ن به
 پاشا. ئه‌م هه‌راو زه‌نایه‌ت له چیه، ئه‌وه‌نده بچوکیت، بتخه‌نه سه‌ر ته‌ختی
 شاهیش، سه‌رت هه‌ر ناگات به‌ گوونم». قسه‌کانی زۆر بریندارکه‌ر بوون،
 من وه‌لام نه‌دایه‌وه، ترسیکم هه‌بوو زۆر له‌سه‌ری بپۆم به‌ مستیک نوقمی
 زه‌ویم بکات.

پۆژانه چه‌ندین سه‌عات مه‌شقمان ده‌کرد، هه‌ستمده‌کرد بۆ کاریکی
 گرنگ و خه‌ته‌رناک ئاماده‌مانده‌که‌ن، به‌لام جیگا و شیوه‌ی ژیان و خه‌و و

خۆراکمان به‌جۆریک تایبەت بوون، حەزەم نەدەکرد مەشقگاکە بەسەر بچیت و بمانبەنەوێ بەو شار. لەو ماوەیەدا دەروونیکی ساردەم گرتبوو، بیرێ کەسم نەدەکرد، هەتا دایکەم بە خەیاڵدا نەدەهات. هەلبەت تەلەفون و پەڕەندیکردن تەواو قەدەغەبوون. نیاز گچکەل هەندێ جار دەیکووت دواێ تەواو بوونی مەشقگاکە دەماننێرن بۆ مەمەد حەسار، لەوێ دەبیت هەندێ چالاکی گەرنە ئێنجامدەهێن. جاریک «گەف لووت» پێی گووتین وامەزانی ئێشی قەناس کاریکی ئاسانە، گەر بچن بۆ شەڕ و ئەم تەقەنگە دووربیندارەتان پێ بوو، بزانی خەو و خۆراکتان وەک جەنگاوەرێکی ئاسایی نییە، قەناس جەنگاوەرێکی تەنهایە، سەد لەشکری لە پشت بێت هەر تەنهایە، زۆربەێ جارەکانیش گوللەییەک کە بەر تەختی ناوچاوانی دەکەویت، کوتایی بە ژبانی دەهێنیت.

چەندەها هەفتە لەو جیگایە مایەنەوێ. مامۆستاکان هیچ کات پێیان نەدەگووتین کەێ مەشقمان دواێ دیت و بۆچی مەشق دەکەین، لە راستیدا خوشیان وەک ئێمە شتیکی ئێوتۆ گەرنگیان نەدەزانی، زانیارییەکیان نەبوو کە بۆچی ئەم گەنجانە پەروەردە دەکەن. شەویک نزیکێ دوو هەفتە بەر لە کوتایی پاییز، نیوێشەو لە دەنگی ماشینییک بە ئاگاهاتمەوێ. شەوان ئەو دەفەرە چۆل و بێدەنگ بوو، مامۆستاکان لە سەعات چوارەوێ دەگەرانیوێ بۆ شار، لەو کاتەوێ ئێمە هاتبووین بە شەو هیچ ماشینییک نەهاتبووێ ئەم ناوچەییە. من لە پەنجەرەکەوێ پوانیم و ماشینیکی نویم بینی، دوو پیاوێ نەناسراو لە جینیکی سەوز دابەزین، دڵم خورپەییەکی سەیری پێداهات و ترسینکی کتوپر دایگرتەم. بێئەوێ بزانی بۆ، هەستەمکرد ئێتر ئەمە دواھەمین شەوێ ژبانی منە لەم جیگایەدا ... دلتیابووم ... بێئەوێ کەس فەرمانم پێدات، پەتوگەم لا برد و هەستام و دەستمکرد بە کوکەردنەوێ جەکانم و پیکخستنی کوڵەپشتەکەم.

«که هوشم هاته وه مستهر گرینوک له سهرم بوو. وه ها چه په سابووم ههر وه ختبوو چاوانم له گلینه دهر په رن. گووتم خوای عالم، تو چی ده که یت بهم شه وه، تو سنگدان لینی داویت، گلاروت گرتووه وا هاتوو یته سهر جیگای من و چیت له من دهو یت، من پیاو یتی به سته زمان نه هلی کاری گهند نیم. نه وه فیهیره خوی وه که ژنی کو سته که وتوو ده گریا. مستهر گرینوک ههر به راستی مستهر گرینوکه، که سیکی تا خوا چه زکات دلناسکه، تو بلی توزیک خراب به سهر گو یچکه ی چه پمدا خه وتووم نه وه سه عاتیک بؤت ده گری. گوو تی داود ناغا قوربانی رؤحت بم... قوربانی نه وه دل په پاکه ت بم، تو نه مشه و چ خه ونیکت بینووه، منیش ههر نه وه خه ونه م بینووه. دهی من چون باوه ر به قسه ی وابکه م، که سستان بیستووه تا ئیستا خه ونی که سی تر بینیت، نه وه ته ی ئاده م ئاده مه و حه وا حه وایه، ههر که س خه ونی خوی ده بینیت و برایه وه. من گووتم به س قسه ی مفت و به لاشم بؤ بکه، خو من مندا ل نیم کلاوم له سهر بنییت. گووتم عه زیم، من تا ئیستا کلاوم بؤ هه زاران که س دوریوه، ئیستا تو ده ته ویت کلاو بخه یته سهری من... فیهیره له بهر په ریشانی زمانی گوی نه ده کرد و له بهر بارانی فرمی سک چاوی نه یده بینی. به س که نه وه مال باوکه باسی نه وه نه سپه سپیه ی ناو خه ونه که ی منی کرد، ئیتر که س نه پرسیت حالی من چی بوو... له دلی خومدا گووتم کوره

خۆ ئهم سه گگی سه گبابه به راستیتى. له ئیوهی ناشارمه وه ئه وه ده قیه ی
ئهو رایچه له کانم من خه ونم به وه ئه سپه سپیه وه ده بینى. مه گهر به س خوا
خۆی بزانیته ئهو ئه سپه سپیه چه ند ساله له هه موو خه ویکمدا هه یه. ئهو
مه لعوته من چیم له خه وندا بینییوو ئه ویش بینى بووی. هه موو ئه وانه شى
بینى بوو که له خه وندا سلاوم لیده که ن. ده ی سلاوی خواتان لى بیت ئه مه
یه عنى چى... من گووتم مه رده و مه ردی خوا به پیمبل ی تو چون ده زانیته
من خه وم به چیه وه دیوه، که چی ئه وه گه مال باوکه نایه نیت و نایبات ده لیت
واى داود ئاغا گیان، واى به قوربانى ئه و رۆحه پاکه ت بم، ئه وه نه خوشیه
و چه ند ساله له گه لمایه. من گووتم ده ی نه خوشیه گه مال باوک له ناو ئه و
دونیا و عاله مه دا که س بر او وه خه ونى من نه بیت بیبینیت. ئه و ده ستیکرده
ملم و وه ک ئیستا باوکی مر دیت ده گریا گووتی داود ئاغا تو رۆحیکى پاکت
هه یه، دامینى تو وه ک دامینى فریشته خاوینه بۆیه خه ونى تو ده بینم».

داود ئاغا ده مى نانى نیوه رۆ، بیئوه ی خه به ردارى ئه وه بیت من له پشت
چادره که وه وه ستاوم و گویم له هه موو شتی که به وه جوړه به سه رهاته که ی
شه وى بۆ ئه وانى تر ده گزیره وه. هه موو له ده وری سفره ی نیوه رۆ
رۆنیشتبون و ماق و حه په ساو گوینیان له داود ئاغا ده گرت. یه کیک
گووتی «شتى وا هه ر ناییت، داودى داود ئاغا، خوتان دنیا دیدهن، پانتۆل
و چاکه تى زۆربه مان خوتان درووتانه، قه ت شتى وانه بووه و ناییت، من
قه ت نه مبیستوو ه که س خه وى یه کیکى تر بیبینیت». یه کیکى تر که «ئهو
شه هاب» یان پیده گووت، پتر له هه موو ئه وانى تر نیشانه ی بيمارى و
په شوکانى ده روونى پنه بوو گووتى «هیچ عه جایه ب نییه. عه جایه بى
له کویدایه، عه جایه بى چى، له خوته وه بۆ ده لیت عه جایه به، من ئه سلان
به عه جایه ب نایینم، بۆ ده بیت عه جایه ب بیت، له که یه وه شتى وه ها
بۆته عه جایه ب، گهر شته که وانه بیت عه جایه به». زۆر له ئیشکه ره کان تا
ئاوا نه که وتبانه ته قسه هه ستم به هیچ نیشانه یه کى شتى نه ده کرد، به لام

ئەبو شەھاب کە قسەیدەکرد بە‌وجۆرە ونیدەکردیت، دواى چەند رستەيەك نەتدەزانی چیت گوتوو و لە باسی چیدا بوویت. ماوەیەك هەموویان پیکەو قسەیانکرد، ئیدی من لە دەرەوێ چادرەكە هیچ تینەدەگەیشتم، لە ناکاو بۆ ئەوێ تووشی سەرسامیانكەم، قرخەيەكم كرد و يەك راست خۆم كرد بە ژێر چادرەكەدا، هیندەى منیان بینی هەموو بیدەنگ بوون. من رۆخسەتم خواست و لەگەڵاندا دانیشتم. هەوا وردە وردە خەریکبوو ساردی دەکرد، گووتم «سوپاس کە ئیشەکان باش بە‌پێوەدەچن. گەر هیمەتکەین، تا چەند پوژیکى تر گەچکاری دوو سى هۆل تەواو دەبیت. بەر لەوێ باران و بەفر دەست پێ بکات دەبیت ب‌پۆینە شوینیک لە جیگای بە‌شەر بچیت». هەموو بیدەنگ سەیریانکردم و هیچیان نەگووت. من بۆئەوێ ئاسایی دەرکەوم گووتم «ئەم بە‌یانیه يەکیك بە‌رمیلە بانزینی موەلیدەكەى كونکردو و زۆربەى بە‌نزینەكە پ‌ژاوه، رەنگە ئەمشەو بى کارەبا بین... نازانن كى وایکردو؟ كەستان هیچتان نەبینیوه؟». هیچ كەس قسەى نەکرد، هەموو بیدەنگ سەیریانده‌کردم و هیچیان نەگووت، من سەرم داخست و گووتم «تا دوو پوژى تر بانزینمان بۆ نایەت، جەنابی نەقیب زۆر تورپە». ئینجا داود ئاغا وەك دلنایبیت من گویم لە هەموو قسەکان بوو، بە‌شەرمیکەو گووتى «جەنابی مستەر، ئحم ... جەنابی مستەر... من پیمگووتن کە تۆ دەتوانیت خەونى خەلکانى تر ببینیت». من سەیری داوودم کرد و چاویکم بە‌ رۆخسارى ئەوانى تر داخشان و گووتم «من شەوان هەندى خەون دەبینم کە خەونى خۆم نین ... بە‌لى، داود ئاغا راستدەكات، من دەتوانم هەندى خەونى خەلکانى تر ببینم». کەس هیچى نەگووت، هەموو پیکەو خامۆشبوون، سەیری یەکیان کرد و بیدەنگیەكى ئالۆز و تەماوى نیشتە سەر رۆخساریان. هەموو بیدەنگ نانى خویان خوارد، لە کاتى نانخواردندا هەندیکیان لە ژێرەو و بە‌ ترسەو سەیریانکردم و هەندیکیشیان بە‌ هیچ جۆریك، وەك نەبم، تەماشایان نەکردم.

ئێواره‌یه‌ک به‌ خۆم و ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانمه‌وه‌ خۆم کرد به‌ چادری‌کدا و ئیشکه‌ره‌کانم له‌ ده‌وری خۆم کۆکړده‌وه‌ و گووتم «وه‌رن له‌ ده‌ورم دانیشن با هه‌ندی له‌ خه‌ونه‌کانی خۆتان بۆ بگێرمه‌وه‌». نازانم بۆچی وامکرد، هه‌میشه‌ ئاره‌زوویه‌کی بێمانا له‌ ناخدا بووه‌ واکه‌م خه‌لک بزائن من خه‌ونی ئه‌وانی تر ده‌بینم، ده‌توانم بچمه‌ ناو مائی ئاره‌زوو و ترسه‌کانیان‌وه‌، هه‌ر ئه‌و هۆیه‌ش بوو کاتی خۆی پالی پتوه‌نام بچمه‌ لای مامه‌ سیام و نه‌ینی خۆمی بۆ ئاشکرا‌بکه‌م. په‌نگه‌ هۆکه‌ی ئه‌وه‌ بیت، من به‌هره‌یه‌کی گه‌وره‌م له‌ هیچ شتیکی تر‌دا نه‌بوو، هه‌تا کاتیک سه‌یری ده‌ست و بازووی کرێکاره‌کانی فه‌سیله‌که‌شم ده‌کرد، ده‌مزانى ده‌ست و بازووی ئه‌وانیشم نییه‌ و ناتوانم نیوه‌ی ئه‌و کارانه‌ش ئه‌نجام‌بده‌م که‌ ئه‌وان ده‌یکه‌ن. ئیستا ده‌مویست خاوه‌نی شتیک بم و شانازی پتوه‌ بکه‌م، ئه‌وه‌ی ده‌متوانی له‌ سه‌ری خۆمدا خه‌ونی هه‌موو دونیا کۆبکه‌مه‌وه‌، بیانپاریزم، هه‌لیانگیرم مایه‌ی شانازیم بوو... خۆم به‌ که‌سیک ده‌بینی پێچه‌وانه‌ی هه‌موو میژووی کۆن و نویی دیلاوار که‌ یان خه‌ونی خنکانده‌وه‌، یان وه‌ک لانکه‌ی کاره‌سات سه‌یریکرده‌وه‌. من به‌ پێچه‌وانه‌ی هه‌مووانه‌وه‌ هه‌ستمده‌کرد خه‌ون بینین هه‌ونه‌ره‌ و منیش توانای ئه‌وه‌م هه‌یه‌، خاوه‌نی ئه‌و هه‌ونه‌ره‌بم.

له‌ ناکاو من بووبووم به‌ ماشینیکی ترسناکی خه‌ونبینین، سه‌ره‌تا که‌س باوه‌ری به‌وه‌ نه‌ده‌کرد، به‌لام هینده‌ی که‌ وتمه‌ گێرانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کان، هینده‌ی هه‌موو شتم ئاشکرا‌کرد، هینده‌ی ناوه‌کانم هینا و ترسه‌کانم بزواند و ده‌رگای هه‌موو په‌نه‌انیکم کرده‌وه‌، ئیتر بواریک بۆ گومان نه‌مایه‌وه‌. له‌ راستیدا سه‌فه‌ری شه‌وانه‌م به‌ خه‌ونه‌کاندا تا ده‌هات قوولتر و سه‌یرتر و خیراتر ده‌بوو، زۆرجار له‌ کاتی خه‌وتندا هه‌ستمده‌کرد خه‌ونه‌کان له‌سه‌ر ئه‌وه‌ به‌شه‌ردین کامیان زووتر بگه‌نه‌ لام، وه‌ک شه‌مه‌نده‌فه‌ریک، به‌ خیراییه‌کی

شیت، به سهر هیلکی ئاسنینی پر مه ترسیدا بروات، به سهر زهمینی نیگار و خه یالاتدا ئاوها سهرم له گوژمی سهرکه وتن و دابه زینیکی شیتانه دا بوو، که ههر ساتیک و مه ترسی به ربوونه وهیه کی کوشنده ی لیده کرا . من ئیمپراتوری جیهانیکی تایبته و نهینی بووم و لهو بووه وه هیچ کهس له وینه نه بوو. بینینی ئه وه موو خه ونه سهیر و تیکه لاهه، رۆچوون بۆ ناو ئه وه موو جیهانه سهیر و ته ماوی و تاریکه، نوقمبوونم له ئازار و ترس و ئاره زووی نهینی ئه وانی تر دا، به دریزایی رۆژیش له گه لهدا ده مایه وه و کاریگه ریه کی ریشه یی کرد بووه سهر ره فтарم. هیچ شتیک له بینینی خه ونی ئه وانی تر سهیرتر و ترسناکتر نییه، من له گه شته که مدا به خه ونه کاند، ته نیا ئه وه جه لادانه م نه ده بینیی که ههر یه که یان رهنگیک و شیوهیه ک و روخساریکیان هه بوو، به لکو ده چوومه ناو نهینی رۆحی مرۆقه کان، ناو عه شقیان، ئاره زووه کانیان، ته ماحه کانیان ... هه زیانده کرد کئ بکوژن، گومانی خراپیان له کئ هه بوو، ده یانه ویست له گه ل کئ بخه ون، بۆ کوئ سه فه ربکه ن ... خه ون خه زنه ی ههره نهینی و شاردراره ی مرۆقه کانه، به پینچه وانه ی هه ندئ له ته فسیره ده روونیه کانیش، مرۆف له پال هه موو خه ونیکی ئه لاجیه یی و جرنی و فرنی دا، ژماره یه کی زور خه ونی ئاقلانه و داربژراوی هه یه. ئه وه ی سهیربوو من زور به روونی و سافی خه ونه کانم ده هاته وه یاد، ریده کهوت هه ندئ شه و چهنده ها خه ونی یه ک که سم ده بینیی، خه ونکه لیک هیچ یه ک له خاوه نه کانیان به و سافی و بیگه ردیه یی من نه ده هاته وه یادیان، من زور به ی خه ونه کانم پروونتر له خاوه نه کانیان ده هاته وه یاد. ئه وه ی له سه ره تاوه باوه رم پنی بوو، خه ون و حه قیقه ت تیکه لاهه که م، له ناو ئه م چیا یانه دا له ده ستمدا، به یه کجار خه ون و حه قیقه ت وه ها له ژیانمدا بوون به یه ک، ئیتر جاریکی دی ترازانیان بۆ نه بوو. له و رۆژه وه که ئیشکه ره کان ده یانزانی من خه ونه کانیان ده بینم، ترسیکی سهیریان له من هه بوو، هه ندیکیان خویان لاده دا و هه ندیکیان

خۆیان نزیکه‌کردوهه، هه‌ندیکیان که ده‌یانزانی من خه‌ونه‌کانیان ده‌بینم ده‌هاتن و چی نه‌ینییه‌کی تریان هه‌بوو ئاشکرایانده‌کرد، سۆزی دلیان هه‌لده‌رشت، ئاره‌زووه‌هه‌رامه‌کانی خۆیان ده‌رده‌خست، ده‌گریان و منیش له‌گه‌لیاندا ده‌گریام.

سه‌ره‌تا گیرانه‌وه‌م بو خه‌ونه‌کان ئاشکرا و کراوه‌بوو، شه‌وان وه‌ک هیکایه‌تخوانیکی قسه‌خۆش، ناوه‌پاستی مه‌جلیسه‌کانم ده‌گرت و ده‌فته‌ره‌که‌مم ده‌رده‌هینا و ده‌که‌وتمه‌گیرانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کانی شه‌وی پێشوو. خه‌ونی هه‌ر که‌سیکم وه‌ک خۆی و له‌به‌ر چاوی هه‌مووان ده‌گیرایه‌وه... دوو هه‌فته‌ی به‌که‌م هه‌مووان هه‌ر پێده‌که‌نین، کاته‌کانی خه‌ون خۆندنه‌وه‌ له‌سه‌ته‌ خوشه‌کان بوو، کۆبوونه‌وه‌یه‌کی ئا‌اسایی بوو. دوا‌ی پۆژیکی درێژی ئیش، هه‌موو کۆده‌بووینه‌وه‌ و که‌میک خه‌نده‌ و خوشیمان دروستده‌کرد. به‌لام خه‌ون ئامیزیکی سامناکه‌ نازانیت له‌کویدا و که‌ی و چۆن نیچیری خۆی ده‌پیکیت، نه‌ینی پاسته‌قینه‌ی زۆر خه‌ون ته‌نیا لای خاوه‌نه‌که‌یه‌تی، من ته‌نیا سه‌ریک بووم پر له‌دیمن، شتیک وه‌ک مه‌کینه‌ی سینه‌مایه‌ک که‌ له‌بری فیلم ته‌نیا خه‌ون پێشاندده‌اته‌وه... له‌مانای زۆربه‌ی خه‌ونه‌کان تینه‌ده‌گه‌یشتم، زۆر جار سه‌مبول و ئاماژه‌کانم نه‌ده‌بینی، تینه‌ده‌گه‌یشتم ده‌رکه‌وتنی ژنیکی گریاو، مندالیکێ کۆژاو، ده‌ختیکێ گرگرتوو، بالنده‌یه‌کی بیبال، مه‌مکیکی بریندار، گولیکێ زیرین، ماسیه‌کی ئاسن... ده‌بیت نیشانه‌ی چی بن. هه‌ندی له‌خاوه‌ن خه‌ونه‌کان هه‌چیان له‌خه‌ونی خۆیان بیر نه‌ده‌ما، قه‌بوولیان نه‌ده‌کرد ئه‌وه‌ خه‌ونی ئه‌وان بیت، یان ته‌نیا پرزۆلیک له‌خه‌ونه‌که‌یان یاد بوو، به‌شتیک کورت، وینه‌یه‌ک، پسته‌یه‌ک... هه‌ندیکیان گه‌رچی هه‌چیان له‌خه‌ونه‌که‌ی خۆیان یادنه‌مابوو، هه‌نده‌ی من ده‌که‌وتمه‌گیرانه‌وه‌ی ده‌یانزانی ئه‌وه‌ خه‌ونی خۆیان. هه‌موو مرو‌فیک، هه‌موو شاریک، هه‌موو ده‌قه‌ریک شتیک له‌خه‌ونه‌کانیدا هه‌یه‌ که‌ له‌جیگا و شوینی تردا نییه. مرو‌ف گه‌ر هه‌موو ئه‌رشیفی خه‌ونی خۆی له‌به‌رده‌ستدا بیت، پرووتتر تیده‌گات.

شتگه لیک که له سهر خۆی ده یانزانیت، چهند کهم و چهند نادروستن. له ناکاو من به هۆی خهونه کانه وه، بووبووم به که شتییه وانیکی ترسناکی ناو ناخ، ته نیا نهینی مروقه کانم نه ده بینی، به لکو هه موو ترسه کانی دیلاوار و ئاوات و پلانه کانیشم ده بینی. من به پوژ، کاتیک کریکاره کان سه رقالی ئیشکردن و بازوو وه شانندن بوون، خه ریکی جه به گرتنه وه و تیکه لکردنی چه و و چیمه تنۆ و لم بوون، عاره قیان ده رده دا، به ردیان ده شکاند، دیواریان به رزده کرده وه، خه نه ده کیان لیده دا ... من داده نیشتم، گهر هه تاو بایه له ژیر هه تاودا، گهر سارد بایه په توو یه کم له خۆمه وه ده پپچا و خهونه کانم ده خوینده وه، لینیان ورده بوومه وه، شته هاوبه شه کانم تیدا جیا ده کردنه وه، کوچه و بازار و قه سه ریییه کانی دیلاوارم تیدا ده بینیییه وه، باغه کان، ده ریچه کان، ماسیگره کان، قاچاغچییه ره شپۆشه کان، هه زار پینچی ناو زیندانه کان، ریزی بیکۆتایی نه خۆشه کان، بالنده ی کوژراو و که له که بووی سهر شۆسته کان، مناره کان له دۆخی له رزان و له رینه وه دا، زهنگی کلیساکان له حاله تی کپ و خامۆشیدا، باغه کان له گه شی و باغه کان له په ژموورده گیدا... ده فته ری خهونه کانم ورده ورده تا ده هات گه وره ده بوون. هه ستمکرد ئیستا به راستی ناو رۆحی دیلاوار ده بینم. دوژمه کانم ده بینی له خه وندا، ترسم ده بینی له جهنگ، ئاره زووم ده بینی بۆ جهنگ، خه یالاتی مردن و هه لاهه لاپوون، خه یالاتی سه رکه وتن و مارشی هه ماسه تدار ی سوپاکان، بریندار بوون، که وتن، به رپایوونی مه حشه ر، تیکشکان.

سه دان وینه که هه مووی وینه کانی دیلاوار بوون، ئه رشیفی تاریکی شاره که بوون، میژووی هه ره خنکاو و هه ره نادیار و نه گیراوی شوینیک بوون که میژوو تیدا چین دوا ی چین له سهر یه ک نیشتبوو. جه لاده کان ته نیا شتیک نه بوون که به رده وام له هه موو سه ریک و له زۆر خه وندا دووباره ده بوونه وه، جه لاده کان له یه ک خه ون و له یه ک رۆخساردا ده رنه ده که وتن، خهونه ترسناکه که ی دیلاوار ته نیا خه ون

نه بوو که چه قو به دهستیکی نه ناسراو و غه ریب به خوئی و ئیرادهیه کی
 بیسۆز و په حمه وه ده ده که وت و بی هیچ ترسیک له مهرگ و خوین
 قوربانییه کانی سهرده بری. جه لاده کان هتا له ناو یه که سهردا، هه ندی جار
 له ناو یه که خه وندا پوخساری جیا، په نگی جیا، چه کی جیا، نه شکه نه و
 مردنی جیا یان پی بوو. خه و نه کان ته نیا سهر برین و ترسیان تیدا نه بوو،
 به لکو دهیان خه ونم بینوه که قوربانی غه ریبه کان و جه لاد ئیمه بووین،
 جه لاده کان ئهم پیاوه ماندوو و دیوانه و ته نه یانه بوون که له بهرگی
 تردا، له ده موچاوی تردا له خه و نه کانی خو یاندا وه که سهر په رین، چه قودار،
 سزابه خش ده ده که وتن. خه لکانیان وه که مهر ریز ده کرد و وه که قه ساب
 سهریان له له شیان جیا ده کردنه وه. هه موو له یه که کاتدا جه لادی که بووین
 به سهدان ده موچاوه وه، قوربانییه کیش بووین که جه لاده کانمان سهدان
 ده موچاویان هه بوو. من هه ندی شه وه لده ستام و هه موو گیانم ده له رزی،
 هه لده ستام و سهر سام بووم، چون ئهم پیاوه ماندوو و بیده نگ و
 به ده ختانه ده توانن له خه وندا ببن به پیاو کوژ، به سهر په رین، به قه ساب...
 من له دوو هه فته ی یه که مدا خه و نه کانم ته نیا وه که مه یه کی مندالانه،
 وه که یارییه که که خوشی و پیکه نینی تیدایه ده گیرایه وه. یارییه که بوو وه که
 ئه وه ی که سیک ئه نگوستیله یه کی له ژیر یه کینک له ده کلاودا شار دبیتته وه
 و من هاتیم بی هیچ بیر کردنه وه و سه ختییه که ئه نگوستیله که م دوزیبیتته وه.
 وه که به خاوه ن خه و نه که بلیم «ئه ها، من ده زانم تو ئه نگوستیله که ت له
 ژیر چ کلاویکدا داناوه». سهر هتا شته کان یاری بوون، پیکه نین بوون، پاک
 بوون، بیگونا ه ی بوون ... نه نیازیکی به دیان له پشت بوو، نه خواستیکی
 خراپ... به لام هیچ یارییه که نییه شهیتان دهستی تی نه خات، به تایبته
 کهر کاری به دونیای پر نهینی و زولمه تی خه و نه وه هه بیت.

ورده ورده و پوژ دوا ی پوژ پاک ی گیرانه وه کانم ده که وتنه ژیر پرسیار.
 شه ویکیان دوا ی دوو سه عات گیرانه وه ی خه ونی جیاواز له ژیر یه کینک له

چادرهکان هاتمه‌دهری، دهفته‌ره‌که‌مم خستبووه بن هه‌نگلم و به ریگاوه‌بووم
 بو شوینی خوم. له ناکاو ده‌ستیک توند رایکیشام و به‌ره‌و ناو بینای هوله
 تازه‌کانی بردم، بو بهینی کوله‌که‌ی ترنجاوی ژیر ته‌خته‌ی ته‌خته‌به‌سته‌کان،
 جیگایه‌ک بوینی چیمه‌نتو و شی لیده‌هات، ساردیییه‌کی کپ و خنکینه‌ری
 تیدابوو، بوینی بینایه‌ک له سه‌ره‌تای دروستبوونیدا، بوینی سه‌قف، بوینی
 کوله‌که، بوینی دیوار به‌ر له‌وه‌ی هیشتا خویان گرتییت. ده‌ستیک به‌هیز
 بوو که توند رایکیشام و ده‌ستی خسته سه‌رچاوم و تا نه‌گه‌یشتمه نیوان
 کوله‌که‌ی ته‌خته‌به‌سته‌کان، ئازادی نه‌کردم. به‌جوری‌ک توند گرتبوومی و
 رایدیه‌کی‌شام نه‌توانیم هاواربکه‌م، نه‌توانیم تیگه‌م، نه‌توانیم هه‌لبیم. که
 به‌ریدام راسته‌وخو له پایه‌یه‌کی کونکریتی گیرکردم، هه‌ر به‌قه‌واره‌ی
 له‌ش و روخساریدا زانیم، ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا بوو، ئه‌و پیاوه‌ی
 له‌خه‌ونه‌کانیدا به‌رده‌وام هه‌زاران بولبول ده‌یانخویند. ئه‌و شه‌وه‌من
 یه‌ک خه‌ونم له ئیسماعیل گیرایه‌وه، خه‌ونی ژنیک به‌رووتی له‌دوکانیکی
 قه‌سابیدا وه‌ستاوه و به‌چه‌قویه‌کی گه‌وره، پارچه‌یه‌ک گوشتی گه‌وره‌له‌ت
 له‌تده‌کات، ناو قه‌سابخانه‌که‌چه‌ندین قه‌فه‌زی بالنده‌ی تیدابوو، کومه‌لیک
 بولبول به‌یه‌که‌وه ده‌یانخویند. له‌خه‌ونه‌که‌دا ئیسماعیل ده‌هات و هه‌ندی
 قسه‌ی له‌گه‌ل ژنه‌که‌دا ده‌کرد، قسه‌کان نه‌ده‌نگیان ده‌بیسترا و نه‌دیاربوو
 باسی چی ده‌که‌ن، دواتر بو‌چه‌ند ده‌قیقه‌یه‌ک هه‌موو شتیک ده‌وه‌ستا،
 ده‌نگی بولبوله‌کان به‌جوری‌کی درنده‌نه‌به‌رزده‌بوونه‌وه، به‌شیوه‌یه‌ک
 مرو‌قی شیتده‌کرد... ده‌نگه‌کان گه‌رچی جوان بوون، به‌لام به‌جوری‌ک
 ئازاربه‌خش بوون مرو‌قیان نه‌خوش ده‌خست. من هه‌ستمکرد جه‌نجالی
 ئه‌و ده‌نگه‌جوانانه‌تا سنووری کوشتن و شیتی ده‌مبه‌ن... له‌ناکاو ئه‌و
 ژنه‌قه‌شه‌نگه، به‌گیرده‌که‌ی ده‌ستی ده‌که‌وته‌سندوقه‌کان، وه‌ک بایه‌کی
 شیت، وه‌ک جه‌نگاوه‌ریکی زامداری کوته‌ک به‌ده‌ست، قه‌فه‌زه‌کانی ده‌شکاند
 و بالنده‌کانی ده‌خست و په‌ری بولبوله‌ زامداره‌کانی دونیا‌یان پرده‌کرد...

بولبوله‌کان هه‌میشه ده‌یانخویند، ژنه‌که له ناکاو به کێرده تیز و بی‌هه‌مه‌که‌ی ده‌ستی ده‌که‌وته گیانی خۆی، ده‌که‌وته له‌ت له‌تکردنی ده‌ستی خۆی، له په‌نجه‌کانیه‌وه ده‌ستی پیده‌کرد، ورد ورد ده‌یجین، بازووی، قاچه‌کانی، مه‌کی، به‌ جوړیک دواچار ته‌نیا ده‌ستیک و سه‌ریکی غه‌مگین و جووتیک چاوی سووری خوینین ده‌مانه‌وه.

ئه‌وه ئه‌و خه‌ونه بوو که من گێڕامه‌وه.

من هه‌یج شتیکم له‌سه‌ر ژیا‌نی ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا نه‌ده‌زانی، ئه‌وه نه‌بیت خه‌لکی گوندیکی باشووری دیلاوار بوو، واده‌زانم زه‌مانیک که هاتبووه دیلاوار هه‌ر کات خۆی به‌ خه‌لک ناساندبوو، وه‌ک ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا خۆی ناساندبوو، بۆیه هه‌ر به‌و جو‌ره بانگیانده‌کرد. کاره‌که‌ی تیمارپنجی بیمارستان بوو، هۆی بوونیشی له‌ به‌تالیونی سیدا، ئه‌وه بوو تووشی ترسیکی بیهۆ و ده‌روونی له‌ ژنان بوو بوو. ده‌میک هاتبووه سه‌نته‌ر، به‌ نیازی چاره‌سه‌ری له‌و ترسه‌ ناوی تو‌مار کرابوو، ژنه‌که‌ی و من‌داله‌کانی له‌گه‌ل هه‌ندێ خزمدا په‌له‌به‌ست هه‌ینابوویانه بیمارستان، دواچار له‌ سه‌نته‌ر ئارام و ئاسووده و هه‌نور بووبوووه‌وه، هاتنیشی بۆ چیاکان له‌سه‌ر ئاره‌زووی خۆی بوو تا به‌ره‌و سه‌ر زه‌مینیک ب‌پ‌وات ژنی تیدا نه‌بیت. که منی راکیشایه‌ ناو دار و شیلمانی بینا تازه‌کانه‌وه، توند ده‌ستی خسته‌ بینم و به‌ تو‌ره‌بوونیکی نا‌اساییه‌وه گووتی «دواچار بیت باسی ژنه‌که‌م بکه‌یت... دواچار بیت». من سه‌رسام و بی‌ئاگا گووتم «من، من له‌ کوێ باسی ژنی تو‌م کردوه، من ژنی تو‌ له‌ کوێ ده‌ناسم». توند رابوه‌شاندم به‌ جوړیک سه‌رم به‌ر شیلمانه‌که‌ که‌وت و گووتی «ئه‌و ژنه‌ی ناو خه‌ونه‌که‌ ژنی خۆمه... تیده‌گه‌یت... ئه‌وه ژنی خۆمه. من نامه‌و‌یت بیته‌وه یادم تیده‌گه‌یت، من نامه‌و‌یت، من هه‌موو خه‌ونیک، یادیک، شتیک په‌یوه‌ندی به‌وه‌وه هه‌بیت له‌ می‌شکی خۆم سه‌ریومه‌ته‌وه و

تۆ دئیت دهیخه‌یته‌وه بیرم». شیتیه‌کی بیوینه له دهنگی ئیسماعیلدا بوو، به‌هموو هیزی خۆی دهستی خسته بینم و گووتی «تۆش مه‌لعونی، وای مستهر گرینۆکی مه‌لعون، مستهر گرینۆکی مه‌لعون، هه‌ی گه‌نیوی بۆگهن، جان‌ه‌وه‌ری بیمه‌زه‌ب». چه‌ند جارێک توند رایوه‌شاندم، سه‌رم زۆر توند به‌ر شیلمانه‌که‌ که‌وت و هه‌ستم به‌ خه‌فه‌بوون و خنکان و ترسینکی گه‌وره‌ کرد، دلنیا‌بووم به‌و ده‌سته‌ زل و به‌هیز و زبرانه‌ی خه‌فه‌مده‌کات. له‌ چرکه‌یه‌کدا ده‌مم‌کرده‌وه و به‌هموو توانایه‌کی خۆم قیزاندم و داوای یارمه‌تیم‌کرد، هاوارم‌کرد فریام‌که‌ون. ئه‌و به‌ جۆریک وه‌ک نیازی بیت بمخنکینیت توند ده‌ستی خسته‌ سه‌ر ده‌مم. هاواره‌که‌م گه‌یشه‌ گۆنی هه‌ندێ له‌ ئیشکه‌ر و پاسه‌وانه‌کان و به‌ره‌ و ناو بیناکان پرتاویان‌کرد. هه‌موو سه‌رسام‌بوون که‌ منیان خویناوی و نیوه‌ خنکاو له‌ ژیر ده‌ستی ئیسماعیلدا بینێ. ئیسماعیل که‌ هوروزم و هاواری ئه‌وانی تری بینێ، ده‌ستی کیشایه‌وه و گه‌رایه‌وه دوا. من له‌ به‌ر لیلی چاوانم و تاریکی شوینه‌که‌ جگه‌ له‌ کۆمه‌لیک تارمایی هه‌چی دیکه‌م نه‌ده‌بینێ، هه‌ستم به‌ خوینیکی گه‌رم کرد، به‌ سه‌ر و پشت‌لمدا دیته‌خوار، خوینیکی به‌ خور... به‌ ده‌نگینکی گریاو گووتم «یارمه‌تیم‌بدن ده‌م‌رم، یارمه‌تیم‌بدن خوینم لی ده‌روات».

شه‌ویک بوو له‌ شه‌وه‌ ناخۆشه‌کان، پاسه‌وانه‌کان ئیسماعیلیان گرت و نه‌قیب به‌ ماشینه‌ تاییه‌تیه‌که‌ی خۆی منی نارد بۆ بیمارستانێکی سه‌ربازی که‌ نزیکێ چل ده‌قیقه‌ له‌ خێوه‌تگا‌که‌مانه‌وه‌ دوور بوو. من زۆر خوینم له‌ به‌ر ده‌چوو، به‌لام هه‌شتا ئه‌وه‌نده‌ وزه‌ی ژیانم تیدا‌بوو له‌ هۆش نه‌چم. هه‌ر یه‌ک له‌ زه‌هاو و نه‌واس له‌گه‌لمدا بوون. دوا‌ی دوورینه‌وه‌ی برینه‌که‌ی سه‌رم، شه‌و له‌و بیمارستانه‌ مه‌یدانییه‌ مامه‌وه‌ که‌ ته‌نیا بۆ چاره‌سه‌ری خه‌یرای رووداوی کتوپر دانرا‌بوو، بیته‌وه‌ی که‌ره‌سته‌ و که‌لوپه‌لیکی پزیشکی ئه‌وتۆی تیدا بیت بکریت برینی گه‌وره‌ و ده‌ردی سه‌خت چاره‌بکه‌ن. پزیشکیکی گه‌نجی خه‌والوو به‌ ده‌م باویشک و پرسیا‌ری گیلانه‌وه‌ برینه‌که‌ی ته‌قه‌لکار‌کردم،

من گەرچی له لیواری له هۆش خۆچووندا بووم، به لām پزیشکه که له من بیهاتر، هیند خه والوو بوو، ترسم بوو له بری جی برینه که شوینیکی دیم بدووریتهوه. واپیویستیده کرد ئه و شهوه له سه ر ته ختیک له بیمارستانه مهیدانییه که بمینمه وه، من به کاریگه ری ده رزییه ک و هه ندی حه ب خه ویک ی قوولم لیکه وت و ته نیا به یانی زانیم که زه هاو و نه واس شه و گه راونه ته وه بۆ ختیه تگا که و من ته نیا له و ی بووم.

بۆ پۆزی دوا یی که گه را مه وه زانیم، نه قیب هه ر ئه و پۆزه و بۆ ماوه ی دوو هه فته ئیسماعیلی نار دوه بۆ که مپی ئیش و ته می کردنی قورس، که مه که چه ند سه عاتیک له ئیمه دوور بوو، له ناو به شی هه ره سه خت و ترسناکی چیاکاندا، جیگایه ک بۆ سه ر پیچی که ران و ئیش نه که ران و گیره شیوتنان ته رخا ن بوو. ئه و بریا ره ی نه قیب زۆر تو ره یکردم، ئیسماعیل دوا جار که سیک ی نه خۆش بوو له دۆخیکی ده روونی نا ئاسایی و په ریشاندا، من بی شه وه ی بز انم و مه به ستم بیت بریندار مکرد بوو، سزای وه ها ده ره نجامیکی باشی نه ده بوو. من هه ستم به گونا هیکی گه وه کرد و له به رچاوی هه مووان گریام بۆی. هه موو نا ره زاییه کانی خۆم به نه قیب گه یاند، به لām نه قیب به روونی پییگو وتم که یاسا کان وه هایه هه ر که سیک بجیته ئه و ی تا ما وه ی ته می کردنی خۆی ته وا و نه کات نا گه ریته وه... جگه له وه ی ئه و ته می کردنه به پیویست ده زانیت، تا هه ر که س سنووری خۆی بز انیت و ئەندامانی تری فه سیله که له جو ره په لاماری وه ها به یاریزیت .

له و پۆزه وه من گیرانه وه ی خه ونه کانم وه ستان، هه ستم کرد به رده وامبوون له سه ر ئه م یارییه ده ره نجامی ترسناکی ده بیت... به لām ئه وه ته نیا سه ره تا بوو.

خوین ناخوینریته وه، خوین ناخوینریته وه». من ده لیم «ئاه، چۆن خوین ناخوینریته وه». ئه وانه ی له ئاوینه که دان هه ر سیکیان سه ر ده له قینن و ده لین «خوین هه ر خوینه، ناخوینریته وه». پرۆفیسۆر ده لیت «هه ر کتیییک خویناوی بوو، با له ئاسمانیشه وه هاتییت، ده ستی لیمه ده... ده ستی لیمه ده». من ترساو له کتیه که دوورده که ومه وه و راده چله کم ... به ئاگادیمه وه بیئه وه ی به ئاگابم.

ثال مورد گيڙايه وه :

تفهنگی دووربیندار، وهک تفهنگی ئاسایی نییه. لهم تفهنگه‌دا مروف
نیچیره‌که‌ی پرووتر و سافت و نزیکتر ده‌بینیت. له تفهنگی ئاساییدا هه‌تا
کاتیک جاسوسه‌که‌ت ریک له نیشانه‌که جووتده‌که‌یت، نیشانه‌که هه‌میشه
دوور و ناروشنه لات، شتیک هه‌یه من ناوی ده‌نیم غه‌ریبی نیوان تفهنگچی و
نیشانه‌که‌ی، ئه‌و غه‌ریبییه هه‌میشه ده‌مینتیه‌وه. دوورییه‌ک که له دوورییه‌کی
پروته‌وه ده‌بیت به لیکترزانیکی ته‌واوی نیوان تفهنگچی و نیشانه‌که‌ی، وهک
ئه‌وه‌ی من و نیچیره‌که‌م هر له ئه‌زه‌له‌وه له‌یه‌ک دووربووبین، من بۆ ئه‌وه
دروست بووبم لی‌ره‌دا به دیار نیچیره‌وه دانیشم و ئه‌ویش له دووره‌وه
هاتبیت تا ئیستا و لی‌ره‌دا من بیپیکم. به‌لام تفهنگی دووربیندار نیچیره‌که به
جۆریک نزیکه‌کاته‌وه که هه‌موو ئه‌و غه‌ریبییه‌ی پیویسته له نیوان تفهنگچی
و نیشانه‌که‌دا بمینتیه‌وه، له نیو ده‌چیت. کاتیک له چیا مه‌شقمانده‌کرد،
نیشانه‌کان بیگیان بوون، شوشه‌بوون، به‌ردبوون، درخت بوون، پیویستم
به‌وه نه‌بوو بیر له دوور و نزیکی بکه‌مه‌وه، به‌لام که دیتیه سه‌ر ئه‌وه‌ی
له شوشه‌ی دوورینه‌که‌دا، له زائدی پیکاندا روخساری مروفیکی زیندوو
ببینیت هه‌موو شتیک ده‌گوریت، دووربین وه‌ها روخساره‌کان نزیکه‌کاته‌وه

ناتوانیت خوشت نهوین، من به جۆریک له جۆره کان عاشقی هه موو ئه و ده موچاوانه بووم که له باز نه ی دوورینه که مدا بینیم. نا سه رزه نشتم مه که ن، من ده زانم هیچ خوشه و یستییه که وه که ئه و عه شقه ئه ستم و ئازار به خش نییه که له نیوان تفهنگچی و نیچیره که یدا دروستده بیت، عه شقیکه له و ساته دا له دایکه ده بیت که ده ست به په له پیتکه ی تفهنگه که تدا ده نییت، له و چرکه یه دا که گولله که ت به ریوه یه به ره و پیکان، ساتیکی سهیره، زۆربه ی قوربانیه کان له و چرکه یه دا پیده که نن، خنده یه کی گه وره ده که ویته سه ر پوخساریان، وه که ئه وه یه بۆ کامیزایه که، بۆ فلاشی وینه گریک پینکه نن، دوا خنده و دوا پینکه نییه، دواتر گولله که دیت، گولله که وه که بریسکه ی فلاشه که وه هایه... تراق... له گه ل بریسکه ی فلاشه که دا گولله که ده پینکیت و بۆ هه تا هه تایه وینه یه که له خه یالتدا ده مینیته وه، به جه شنیک گه ر دوا ی مه رگیش خه یالت بکړینن په نگه کانی هه ر ماون و نه پویشتون.

هیچ کات باوه رم نه ده کرد بمانبه ن بۆ جیگایه که له سه ر مروقی راسته قینه مه شقبکه یین. ده مزانی دیلاوار تا دیت له گۆمی خوین و بیتره حمیدا نو قمده بیت، به لام بگاته ئه وه ی قه ناسه کان له سه ر نیچیری زیندوو مه شقبکه ن، شتی وا ئه ستم بوو، گه ر خۆم له و ی نه بوو مایه و یه کیک حیکایه ته که ی بگێر پایه ته وه، باوه رم نه ده کرد. ئه و شه وه ی له نیشته جیی یه که ممان هه لیانکه ندین، به ماشین هێنایانین بۆ جیگایه کی دووری دیکه. مالیک بوو، وه که مالی پادشای ناو فیلمی مندالان به سه ر قوته یه کی به رزه وه، جیگایه که به سه ر خه په ندیکی گه وره دا ده یروانی، چالیکی قوول که له بنیدا زیندانیکی بچوک هه بوو، زیندانی خه رندیان پی ده گووت. له بنکه نوینکه دا مامۆستایه کی نویشمان هه بوو، کورپکی قۆزی باریک بوو، له ش و لاریکی رینک و مه شق دیده ی پیوه بوو که له به رمبه ریدا من به خۆم و جه سته ی لاواز و پیوه له یه مه وه هه ستم به شه رمه زاریده کرد، وه که دوو مامۆستا که ی پێشوو چاویلکه یه کی ره شی له چاودا بوو، ئه میش به ده ستووری ئه وانی پێشوو ته په له که ی

سهرى خوى تا بناگوینی کیشابوو. هیچ نیشانه و روتبهیهکی سهربازی پیوه نهبوو، بهلام زمانیکی سافتر قسهیدهکرد و ئیرادهیهکی ئاسنینتری ههبوو. ماموستاکه مان ههر رۆژی یهکه م به دهست ئاماژهی بو زیندانی بنی خه رهند کرد و ئاگادازیکردینه وه که ئه وه زیندانی که سانیکی مه حکومن به مهرگ. سه دان کهس له وانهی ده بوو بمرن له و زیندانه قووله دا بوون، جیگا که وه ها عاسیوو، هه لهاتن لینی کاری رۆحله بهری بی بال نه بوو. تا ئه و کات بوونی جوړه زیندانیکی وه هام نه بیستبوو، دیلاوار خوی شاری زیندانه که ووره کان بوو، ئیستا بو ده بیت له م دۆله بیده نگه دا، له ناوچه یهکی سهربازی داخراودا، له زهویه کدا نزیکی سه د کیلومه تر له خودی دیلاواره وه دووره، ئه م زیندانه له شونینکی وه ها نه ئینیدا هه بیت، دلنیا بووم دیله کانیش به رهوشیکی یاسایی دروستدا نه رۆیشتوون و به دزیه وه گیراون و به دزیه وه هوکمدراون.

ماموستا نوێکه مان که پیاویکی خوینده وار و پر زانیاری دیار بوو، پنیگووتین «قه ناسه چه کیکی نوییه بو ئیمه. چه کیکی پیسه، پیشتر ته نیا خوړئاواییه سه گبابه کان باش به کاریانه ئیناوه، به لام ئیتر ئیمهش ده بیت هه مان بیت. قه ناسه چه کیکی سه رده میکه که بکوژ نایه ویت خوی دهر بکه ویت، چه کیکی ئه و کارانه یه که ده مانه ویت به نه ئینی بمیننه وه، هیچ شتی له وه خوشتر نییه یه کیک بکوژیت و تا قیامهت کهس نه زانیت کی په نجهی ناوه به په له پیتکه ی تهنه نگه که دا، ئه م چه که ده توانیت میژوو پر بکات له نه ئینی، ئیشیکی زور بو میژوو نوسه ده به نگه کان بدوژیته وه که تاقیامهت بیهین و بیبهن بزائن کی و له کوپوه ته قه یکردوه. هینی گوئیگرن، ئیوه که وه ک پیتج دهست راستترین جهنگاوه ری دیلاوار هه لېژیر دراون، بوئه وه نییه نیشانه له که له شیر بگرنه وه، شوشه ی شروبی کو که یان بو تله بیسی به تال بشکینن، له دووره وه رپوی بن به ردانمان بو بکوژن. ئیوه ئیستان نیشانه گرته وه یه له سه ری ئیسان، ئه وه ئیشی ئیوه یه. ههر چی مه شقیک که ده یکه ن ته نیا به یه ک مه به سته، که نیشانه تان گرت راسته وخو له ناوچاوان بدهن».

که رچی له سه ره تاوه ئه وه مان ده زانی، به لام قسه کانی وا ڤوون و بئ پینچ و په نا بوو، ئازاری دلی دها. ماموستا نوێکه مان رهحمی نه بوو، فیشه کیکی گرت به دهسته وه و گووتی «ئه وهی ئهم چه که ی گرت به دهسته وه، چاوی نا بهم دوورینه وه، ده بیت کاری به وه وه نه بیت کن له بازنه ی ئهم شوشه بچوکه دا ده رده که ویت... نه پرسیت ئهمه کییه؟ ئهمه چییه؟ ئهمه بۆ؟ ئیشی ئیوه یه ک شته، نیشانه یه کی ورد بگره وه و هه له نه کهن. هه موو هه له یه ک له دونیا دا له وانه یه راست بکریته وه، به لام هه له ی قه ناس نا، ئیوه بهم فیشه که ی ده یته قینن میژوو ده گوڤن، گهر بیکن میژوو به ئاراسته یه کدا ده ڤوات گهر نه پیکن به ئاراسته یه کی تر دا»، فیشه که که ی به رز کرده وه و به ئیمه ی گووت «جوان سه یری بکه ن... جوان... شتیکی وا بچوک و بیمانا هه ندی جار ده توانیت بریار له چاره نویسی سه دان هه زار که س بدات».

کوڤه کان ده یانگووت ماموستا که مان به شداری له ده یان شه ڤدا کرده، له هه موو جهنگه کانی خوڤه له لاتدا به شدار بووه، له که ناره کانی ده ریای سپییه وه تا چیاکانی ئه فغانستان چ جهنگ و پینکا دانیک بووه ئهم له وی بووه. ئه و شتیکی له سه ر ڤابوردووی خو ی بۆ ئیمه باس نه ده کرد. له و ماموستا حیرفه گه رانه بوو که هه میشه مه ودا یه کی تاریک و پئویست له نیوان خو یان و قوتا ییدا ده هیلنه وه. ئه و ده یگووت «هه ر که سیک، هه ر شتیک له ئاوینه ی دوورینه که دا بوو تو مه یینه، مه یناسه، گوئی پیمه ده، ئیشی ئیوه پئویستی به ئیحساسات نییه، ئیوه نیشانه یه کتان هه یه و ده بیت لیبده ن. هه موو خه یالتان ده بیت له سه ر ئه و بیت له نیشانه که بدن، هه ر کات بۆ چرکه ساتیکی کورتیش خه یالتان چوو ه سه ر ئه وه ی ئهم که سه ی ده تانه ویت ته قه ی لیبکه ن کییه، پرسیتان بۆ ده بیت من ئهم که سه بکوژم، دلنیا بن نیشانه که تان له ده ستدا وه. هونه ری ئهم ئیشه ئه وه یه که بزانیته تو ته نیا قه ناسیت... تو که س نا کوژیت، تو نیشانه یه ک ده پیکیت».

گەرچی قەبوولکردنی ئەوە سەخت بوو، بەلام هیچ دەسلەتیکم نەبوو جگە لەوەی کە قەبوولیبکەم.

شوینی ئیمە لەو مالهێ لیواری خەرنەدا بۆ ئەوە دیاریکراو بەسەر سەربانی زیندانه کە و حەوشە گەورەکیدای بڕوانیت، زیندانه کە دوو ئەلقەیی مەحکەم پاسەوانی هەبوو، یەکیکیان لە ناو زیندانه کەدا، یەکیکی دیشیان لە دەرەوە، لە دەمی دەری خەرنەدە کە و لە چوار دەوری بیناکە، ئیمە لە سەربانی مالهێ خۆمانەو تەنگە دووربیندارەکانمان دادەمەزراند. بەرپرسانی زیندانه کە کە خەبەری تەواویان لە مەشقەکانی ئیمە هەبوو، مەحکومەکانیان دەهینا، لەسەر کورسییەکان دایاندەنان، دەیانخستە ناو هەندێ نیشانەی ترەو، فەرمانیان پێدەدان بجولین. ئەوانەیی مەحکوم بوون بە مردن دەبوو بەو جۆرە حوکمەکیان جێبەجێکەرت. ئیمە ئەو جەلادانە بووین کە هەم مەشقماندەکرد و هەم حوکمان جێبەجێدەکرد ... مامۆستا گووتی «مەشقەکان درێژ نین، تەنیا چوار پۆژ دەتوانین لەسەر نمونەی بەشەری ئیشبکەین. دواي ئەم چوار پۆژە تەنیا یەکیکتان وەک شا قەناسی دیلاوار هەڵدەبژێردریت و چوارەکی تر دەگەرێتەو بۆ ناو فەسیلەکانی خۆتان و دەبنەو بە جەنگاوهریکی ئاسایی». ئەو کات نەماندەزانی بۆچی هەڵماندەبژێرن، ئەوەی دەبێت بە شا قەناس دەبێت چی بکات و چ پاداشتیکی دەستدەکەوێت.

پۆژی یەکەمی مەشقەکانمان، کە دەستمان پیکرد، من دواھەمین کەس بووم کە دەبوو نیشانە بگرم. نیوهرۆیەکی پاییزی ساردبوو، نیوھەور و نیوھەتاو. هەر چوارمان پەرۆیەکی تایبەتی باغەوانەکانمان بەستبوو و نیوچاوانمانەو و بە ریز تەنگەکانی خۆمان لە بەردەم خۆماندا دانابوو، مامۆستا کەمان بە خۆی و چاویلکە رەشەکانییەو لە پشتمانەو رێنماییدەکردین و فەرمانی پێدەداین. مەمەد پاشا یەکەمین گوللەیی گەلیک خراپ تەقاند،

ئەحمەد کوفیانیش نیشانەکی نەپینکا، بەلام نیاز گچکەل یەکەمین کەسی ناومان بوو نیشانەیهکی زیندوو بە جۆریکی کوشندە بپیکت. ئیستا دەبوو بۆ من و ئەحمەد سورەت نیشانەیهکی تر بهێنن. ئەحمەد سورەت تەقەیکرد و نەپینکا، نیشانەکەمان کەسیک بوو لە ناو چەندین بۆکڵەیی تەختەدا دەجولا، پینکانی سەخت بوو، یەکیک بوو نەیدەویست بە ئاسانی بمڕیت، دەیزانی گۆللەکان لە کوێوە دین. من کە چاوم نا بە دووربینەکەو، یەکەمجار تەنیا کۆمەلێک بۆکڵەیی دارینم بینی کە وەک دەیان بەرەبەست لە بەردەم پوانیندا پێگر بوون. هەموو شوێنەکە وا چنرابوو تا بکریت قەناسیکی باشی تیندا تاقیبکریتەو، ئاشکرا بوو هەر مامۆستاکانی خۆمان نەخشەی ئێو جیگایەیان چنیو و ئیدارەی زیندانیان فێرکردووە دیلەکان وەها پێنمایینکەن، بە سوودی تاقیکردنەو و مەشقی ئێمە بجۆلێنەو. من لە ناو بۆکڵەکاندا نیشانەکەم دۆزییەو، بە پروونی دەموچاویم لە ناو دووربینەکەدا بینی، زۆر دەجولا، بەلام دەتوانی ببینم. گەنجیکی ئەسمەر بوو، سەریان تاس بۆ تاشی بوو، لەگەڵ لاوازییەکەشیدا دەیویست دوا شەری ژيانی خۆی بە باشی بکات، فانیلەیهکی سپی و پانتۆلیکی ڕەشی لە بەردابوو، تەنیا فریاکەوتم و وینەکەیم لە یادهوریدا گرت و بۆ ئەبەد خستە خەیاڵمەو، دەمزانی دواتر و تا مردن دەیهێنمەو پێش چاوی خۆم، دەمزانی وەک هاوڕێکە یادگاری هەلدەگرم و دەپارێزم. کاتم زۆر نەبوو، ئێو بە جۆریکی خێرا و شیتانە هاوچۆیدەکرد، نەیدەویست ئۆقرەبگریت و ئاسان بخریتە جوغزی پێکانەو، نەیدەویست نێوچاوانی خۆی دەربخات و بلێت ئێو منم و تۆ وەرە و وەک دۆستێک بمکوژە، تا بیتوانیایە سەری خۆی لە نێوان بۆکڵە دارینەکاندا وندەکرد، دەیزانی بەس بوەستیت دەپێیکم، لەبەر ئێو بە جۆریکی زیرەکانە لە ناو بۆکڵەکاندا رایدەکرد. لە مەشقەکانی پێشوودا سەلماندبووم کە پینکانی نیشانەیی جولاو بۆ من لە نیشانەیی وەستاو سەختتر نییە، دەستیکی خێرا و ساتیکی دروستی بپارم هەبوو. لەو ساتەدا قسەکانی مامۆستا بە جۆریکی

كه مژانه له سهرمدا ده زرينگانه وه «من ناکوژم، من نيشانه يهک ده پيکم». ئه وه
 بر وايه وايده کرد هه موو هوشم له سهر ليدانی نيشانه که کوبکه مه وه. ئه وه
 ده جولاً و به هه موو لايه کدا هه لده هات، ده يزانی مه رگ له پيچی داهاتو دايه
 و ده يو يست. دونيا له وراکردن و هه لهاته نه بيسووده دا بوه ستينيت. من
 چيتر منداله تر سنوکه که ی دوو مانگ له مه وپيش نه بووم که له فولکه يه کی
 ديلاواری ره شدا خه ريکبوو خوين بمگريت و ببوريمه وه، له ژير ليومه وه
 گووتم «بوه ستيت يان نه وه ستيت ده تپيکم». خووم وهک ئه وه له ژير باری
 فشاريکی توندا ده بينی، منيش ته نيا يهک گولله م هه بوو، ته نيا چاره م نه وه بوو
 له يهک ساتدا و به مه ودايه کی زور کورت گولله که م بته قينمه پيشی، بۆ
 ئه وه ی له گه ل هه نگاوی داهاتووی ئه ودا فيشه که که م دروست بدات له
 شوينی مه به ستی خوی. له گه ل ده رچوونی گولله که دا هه ناسه يه کی کورتی
 ده ويست تا دلنيا بم نيچيره که م پيکاوه، بينيم که وت و چهند بوکله يه کی له
 نزیک خويه وه خست. ماموستا که مان که له دوور بينی خويه وه به وردی
 ته ماشايده کرد، گووتی «له سهریت دا ... ریک له سهری ... قه ناس يان
 نه بيت، که بوو ده بيت و ابيت». من تفهنگه که م داگرت و خنده يه کی بوونی
 سهر که وتن له سهر نيگام بوو، ئه وه ی له و ساته دا بيرم لی نه کرده وه ئه وه
 بوو که من مروفيکم کوشتوه، که سيکم کوشتوه که رهنگه بيگونا نه بيت.
 ئه وه ی دواتر ئازار يده دام ئه وه نه بوو که يه کيکم کوشتبوو، به لکو هيچ کات
 هه ستم نه کرد که که سيکم کوشتبيت، تاکه هه ستیک داگير يکردبووم ئه وه بوو
 نيشانه يه کم پيکاوه.

هه مووی بۆ ئيمه وهک ياری و پيشبرکی بوو، که رچی پيشتر که سمان
 پياوکوژ نه بووين، به لام له ماوه يه کی که مدا وهک بکوژی سارد و بياک
 نيشانه مان ده گرت، من هه موو کوژرا وه کانم له خه يالی خومدا وينه ده گرت،
 هه موو يانم خو شده ويست. خو شه ويستيه که له جوړيکی تاييه تی، خو شه ويستی
 کوړيک نا بۆ کچيک، خو شه ويستی دايکيک نا بۆ کوړه که ی يان هه ر شتيکی

پروپوچی تر له و جوړه، به لکو خوشه ویستی یاریزانیک بو مه دالیاکانی. خوشمه ویستن له بهرته وهی شتیکیان دابوو به من. خوشه ویستیم بویان، خوشه ویستی دهروزه که ریک بوو بو که سیک له رینگادا خیریکی گه وره ی پنده کات و ئیتر ناییینیته وه، هه ستم نه ده کرد که من سزام داو، به لکو دلنیا بووم نه وان روهی خویان به خشیوه به من، روهی رهنگاورهنگیان، وهک بالنده کان، وهک نهو تهیره قه شنگ و دهگمه نانه ی ژیان ی خویان و په ری جوانی خویان و گوشتی ناسکی خویان به خشی به من. من کال موراد که به دریزایی ژیانم له غه فاریی خاوه نی هیچ نه بووم، زور رۆژ به برسیتی چوو بووم بو قوتا بخانه، سال ده هات و ده چوو من پاره ی بنیشتیک له گیرفانمدا نه بوو، دزی کتیب بووم، شهرمنی یه که م که هه موو گالته به زیپکه کانی سهر لووتی ده که ن، ئیستا به یارمه تی نه م تفهنگه، هه موو شته کان ژیان ی خویان به من ده به خشی. من که هیچ نه بوو ئیستا له سهرمدا نه لبومی که سانیکم هه لگرتووه، که چاکه یه کی گه وره یان دهره ق کردبووم، ژیان ی خویان پی به خشیبووم.

چوار رۆژ به و جوړه مه شقمانکرد، زور زیندانیمان پینکا که ده بوو به و جوړه حوکه کانیان جینه جییکریت، به قسه ی ماموستا هه ر زامداریک گولله ی ئیمه نه یکوشتیت، پاسه وانه کان له خواره وه به فیشه کی رحمت کوتاییان پی هیناوه... باشتین پینکان که خالی زور له سهر بوو پینکانی سهر بوو. من له پینشی هه مووانه وه بووم، که مترین گولله م به خه سار دابوو، زورترین سهرم پیکابوو، سه ختترین نیشانه کانم شکاندبوو.

ئیستا نامه ویت ورده کاری نهو رۆژانه بگیرمه وه. ده ستراستی و نیشانه پینکان شتیکه ته نیا دلی نهو که سه خوشده کات که تفهنگه که ی له ده سترایه. یارییه کی دووباره یه، به لام هه میشه نه وهی که نیشانه یه کت پیکاهه، بو ده ستراستان مایه ی به خته وه رییه، هه زار جار یه ک نیشانه ت بو دانین،

ھەر ھەزار جار ھەكە تۆ بېيىكىت، لەزەتى ھەزارەمىن جار لە لەزەتى يەكەمىن جار كەمتر نىيە. من لەو مەشقە سەختانەدا تووشى ئەو دەردە بووم، كە ھەمىشە بېيىكم، ھىچ كات ھەلە نەكەم، ھىچ كات فېشەكم بە زايە نەچىت.

لە ئىوارەى پۇژى چوارەمدا ھەموو شت پۇشن بوو، من باشترىن نىشانەشكىن و قەناسى دىلاوار بووم. بى ئەوھى بزانم ئەو بەرھەو چ كارەساتىكم دەبات، خۇشحال و مەست كەيفمەكرد و بە خۆم و زىپكەكانى سەر لووتمەو ھەخرم دەفرشت، ھىندە شانازىم نواند، پۇژى دواتر ھاوپىكانم دىشكاو پۇيشتن و مالاواييان لى نەكردم. بەلى، بەيانى پۇژى دواتر ھەر چوار ھاوپىكەم پىكەو ھەسار ماشىنىك بوون و بى خوداھافىزى پۇيشتن. ئايا گەرەنەو بۆ شار؟ چوونەو بۆ ناو ھەسەلەكانيان؟ بوون بە بناغەى ھىزىكى تايبەت؟ نازانم... ئىتر ھىچ شتىكم دەربارەيان نەبىست. لەو ماوھەدا كىشەكەنى خۆم ھىندە گەرە بوون، كات و دەرفەتى ئەوھى نەدا لە چارەنوسيان بېرسەمەو.

من ئىوارەى ھەمان پۇژ جىيىكى ئەمىرىكى سەوز ھات بە دوامدا و سوارىكردم و بردمى بۆ جىگايەكى دىكە، بۆ ناو مالىكى تايبەتى زۆر گەرە، كۆشكىكى راستەقىنە لە قەرەغى دىلاوار. دوو پاسەوانم لەگەلدا بوو كە بەرھەو بەشىكى تايبەتى كۆشكە كە پىنماييانكردم، سويتىكى كەمىك جىا و سەربەخۇ، بەلام پاك و پاراۋە. بە حورمەتىكى زۆرەو ھەك كارمەندى ئوتىلەكان ھەموو شتىكان بۆ پوونكردمەو، ھەمامەكەيان پىشاندام، سارد و گەرمەكەيان تاقىكردەو، كونترۆلى تەلەفزیونەكەيان دايە دەستم، لە بەفرگەرەكەدا چەندىن جۆرى خواردنەوھى تىدابوو، چەندىن جۆر خواردنى قوتو، چەرەس، ميوھى جۆراو جۆر... گوتيان كە نيوھەروان و ئىوارانىش خواردنى تايبەتیم بۆ دىت. دەبوو لەو چاۋەروان بىم تا ھەرمانىكى نویم بۆ دەردەچىت.

پاسه وانه کانم روښتن و له ویدیوه وه دهرگایان له سهر داخستم، دیلیکی به شکو بووم، پیشواز ییه کی سهیر بوو که له ساتی یه که مه وه تووشی گومانیکردم. من ئال موراد، جیقنه ی ناو قاره مانه کانی دیلاوار، کوره زییکاو ییه که ی غه فاریی، با ده ستیشم راست بیت، با باشتین نیشانه شکینی دونیاش بم، بۆ ده بیت قه دری وام لیبنین، که ی شیوه و روخسارم ئهم جینکا شاهانه ده هینیت... دایکم له مندالییه وه پیگو و تبووم «قه دری زۆر، نیشانه ی داوی گه وره ده»، ده یگووت له هر جینگایه ک دۆشه کی ئاوریشمیان بۆ راخستی، سهیری ژیری بکه، له بنیدا چالیک ی گه وره هیه ... خو من بلیفت نه بووم، به لام هر ئهم جینگایه م بین ی، گومانیک ی تاریکم تیدا سه وزبوو ... بۆ جیایان کردم وه، بۆ دهرگایان له سهر داخستم؟ چند سهرم ده هینا و ده برد به هیچ نه ده گیشتم.

هر یه که مین شهو، له سهر ته ختی خه و تنه که وهک پادشاکان پالکه و تبووم و سهیری ته له فزیونم ده کرد، که له ناکاو له دهرگا درا، پاش ئیستیکی کورت دهرگا که کرایه وه و پیاویکی که ته و بالا به رز هاته ژووری، که سینگ بینینی توره یکردم، پیاویک له وه مخلوقه دوو بارانه ی له م ماوه یه دا بوو بوونه ماموستام، به خویان و چاویلکه رهش و ته پله سهر بازییه چه سه په کانیانه وه، بی نیشانه، بی روتبه، بی هیچ به لگه یه ک بۆم بسه لمینیت کین و چین. پیاوه که خوی وهک به رپرسی راسته وخوی من ناساند، گووتی «له سهره تاوه من به رپرسی راسته وخوی تۆ بووم، تۆ جینگای متمانه ی هه موو سه روک و پیاوه گه وره کانی دیلاواریت». من پرسیم «مه به سستان سه ی ئه سلان و جه ناب ی جیگره که یان ره زمئارای قه ره قازانییه؟». گووتی «ده بیت باوه رت به من بیت، من ناتوانم هیچ ناویکت پی بلیم، من ده لیم هه موو سیاسه تمه داره دلسۆزه کان، هه موو پۆله به شه ره فه کانی دیلاوار، هه موو ئه وانه ی ده یانه ویت دیلاوار له شه ری داها تودا نه به زیت، سه رشۆر نه بیت. هه موو ئه وانه ی ده زانن دیلاوار پیویستی به هیزیک ی راسته قینه و نوییه...

تو جيگاي متمانهى هه موويانيت». من سهري لووتم خوراند و گووتم «
مه منونى هه موو به شهرهفه كانى ديلاوارم، به لام جه نابى بهر پرسى من
ئيوه به تهمان چى له من بکهن وا به جيا داتان ناوم و لهه جيگايه
توندتانکردوم؟». گووتى «تو دهست راستى يه که مى، له ديلاوار له تو
باشترمان نييه، من پينج راپورتى تاييهت و نهينيم له سهر تو خویندوته وه،
ماموستا و مه شقدهران وهک موعجيزه باستده کهن، وهک ديارى خودا بو
خه لکى ديلاوار. ئيتير رۆژى ئه وهيه بهم توانا و بههرهيهت کارىک بو ديلاوار
بکهيت، کارىکى گه وهه که ميژوو بيرى نه چيته وه». من بيسه بر گووتم
«دهى گه وهه، ميژوو هه رقل و ناپليونى بيرچوته وه، ئيستا منى به دبهخت
چى بکهم تا له بير نه چمه وه. کارى چى، پيم بلئ بزانم ده توانم». خنده يه کى
گرت و سهري دانه واند، زور حه زنده کرد يه کينک لهه چاويلکه له چاوانه
جاريک چاويلکه کهى دابگريت و به روونى سهيريبکهه، به لام هه موو دنياى
پى بدانيه، وازيان لهو چاويلکه يه نه دهينا. کابرا کلاوه کهى له سهري توندتر
کرد و گووتى «لهه رۆژانه دا کارىکى گه وهه مان هه يه... کارىکى گه وهه.
هه ر کاتىک له هه موو شت دلنيا بووين خوم ديم به دواتدا. بيرت بيت،
تو فه رمان بهس له من وهرده گريت، هه ر نيشانه يه کم نيشاندايت تو تهقه
له وه ده کهيت ... ئه ي چۆن، به وه ده چيته ميژوو وهه». من هيچ نه گووت...
دوودل بووم... ده بوو تهقه له کى بکهه؟ . زانى گومانم خراپ کردوه و
که وتوومه ته سه ر گينگل و دوودلى. گووتى «ده بيت دهستت نه له رزيت،
نه ترسيت، تا ئيستا چۆن هه موو نيشانه يه کت پىکاوه ئه مهش ببيکيت، دلنيا به
ئاسانتر ده بيت لهو نيشانه سهختانه ي له مه شقدا پىکاوتن، به لام له رووى
پۆحى و دهروونيه وه خوت ئاماده بکه. ئه و فيشه کهى ئه مجاره ده يته قينيت
هه موو ميژووى ديلاوار ده گوريت».

ئاه... چ مهراقينكى گه وهه بوو ... ده بوو تهقه له چ كه لله زليک بکهه...
خودايه؟.

سهرم به شاشیکی سپی به ستووه و له سهر بهردیکی گه وره بهرام بهر
چادره کان دانیشتووم، سه عاتیک ده بیئت ئیشکه ره کان ده ستیان هه لگرتووه،
ئه وانه ی نوێژ ده که ن پیکه وه چوونه سهر بهر ماله کانیان، ئه وانه ی خویان
ده شۆن، له پشت په رده کهانه وه مه نجه لیککی گه وره یان خستوته سهر ئاگر
و ئاو گه رمده که ن، دووان له سهر بهردیکی گه وره دانیشتوون و دامه
ده که ن. دیمه نی زنجیره یه ک هۆلی درێژ که ده بیئت به جیگای سهر بازگه
و جبه خانه یه کی گه وره، وه ک هه ندی دیوی دزیو و خۆله میشی بهرام بهر
نوستون. هه وا تا دیت سارد ده بیئت، هه ندی سه عات هه ور ته واوی ئاسمان
ده گریت. ده بینم له سهر ڕینگای سهره کی ماشینه قورس و گه وره کان
به رده وام له هات و چۆدان. میرئه ودال ده بینم له به رده م چادره که دا چه ند
فانیله و ده رپییه کی شۆراوی خۆی هه لده خات، سه یریده که م و پێده که نم،
سی شه و له وه بهر له خه ونه کانمدا به له مه مۆره کان و که شتییه شینه کان
و ڕیواقه ئه رخه وانی و چه قو وه نه وشه ییه کانی ئه وم بینى، هیچ خه ونیک
وه ک خه ونه کانی ئه م پیاوه زله ره نگاو په نگ نییه، خه ونه کانی یه ک پارچه
په نگن. له خه وندا هه ر بکه وتبامایه ته جیهانیکی په نگاو په نگه وه، ده مزانی
ئه وه یه کیکه له خه ونه کانی میرئه ودال. ئیستا ده بینم جله کانی ژیره وه شی
به جۆریکی سه یر، به لام جوان په نگدارن، میر هه ر مندالیکه و گه وره بووه،

خوشحالم دهیبینم نارام و دلخوشه، هندی جار که دهیبینم بانگمدهکات
 «هینی برازاکی دکتور، مامه سیات هیج نازانیت، هیج ... هر هیج.
 له ئینسان تیناکات»، وادهلایت و به دهنگی بهرز پیدهکه نیت. من ئیستا
 ته ماشایدهکم و خالخالوکه رهنگینهکانی ناو خهونهکانیم بیردهکه ویتتهوه و
 پیدهکه نم. له نیوه پرووه زه هاو چووه بو سهر چیاو نه هاتوتهوه، ئه وینی زور
 پخوشه، زور دهجولایت، دهچیته بان لوتکهی چیا و بهرامبه رهنگاوه رهکانی
 مه مه دحه سار دهووستیت و سهیریاندهکات، دهزانم بینینی ئه و سروشته
 گه وره و بهرینه ناره زووی گه شتیکی دووری تیدا دروستدهکات، له
 خهونهکانیدا زور دهگهریت، ههمیشه دهروات، بهلام ههمیشهش سهیری
 ههور دهکات، هیج که سم نه دیوه وهک ئه و کوره عاشقی ههور بیت، ههم
 له خوندا و ههم به وریایی. من به دریزایی رۆژ ههستم به سهر ئیشه
 و لاوازی دهکرد، ناره زوویه کم نه بوو نان بخۆم و شتیک بخمه بهر دلم.
 بیرى دىلاوار دهکم، ههستدهکم پیویستم به سهفه ریک و پشوویهک و
 گه رانه وهیهک ههیه، بهلام نامه ویت له کریکاره کان دووربکه ومهوه ... ئاه
 دىلاوار، ده بیت ئیستا چۆن بیت؟ ئه وه تهی هاتووم هیچم ده باره ی
 نه بیستووه، نازانم شته کان چۆن ده چنه پیشی، ئه م جیگایه نه رۆژنامه ی
 بو دیت و نه ته له فزیون وهر ده گیریت. زور جار ههستدهکم نه قیب شتمان
 لی دهشاریتتهوه، هندی جار ده پرسم «جه نابی نه قیب، دهنگوباسی دىلاوار
 چییه؟ خه بهر چییه؟ دنیا چی به سهر هاتووه؟». به دوودلییه وه
 سهیرمه دهکات و به چاوه شینه پر غروره کانییه وه دهلایت «چی بیت، دىلاوار
 چی بیت... ئیمه هه موو سه ربازی ئه وین، سه ربازی قهره قازانییه کانیین،
 گیانفیدای نیشتمانین... ئیتر چی بیت». دوتنی که له بیمارستان گه رانه وه
 زور له ئیشکه ره کان له پشووی خویاندا هاتن بو لام، من زور گریام، وا
 ههستدهکم هیج رۆژیک له ژیاندا هینده نه گریابم... ئیستا بوته شتیکی
 ئاسایی هه موو من بینن ده گریم، هیج کهس ناپرسیت بو ده گریت ... ئه وه

پرسیاریکی پوچه که سێک له مستەر گرینۆک بپرسیت بۆ ده‌گریته. هه‌موو ده‌زانن هه‌میشه به‌هانه‌یه‌کی پوچم بۆ گریان هه‌یه... خواستیکی نه‌خۆشانه بۆ لێبوردن و خۆپاککردنه‌وه.

من وانه‌بووم، ناتوانم ب‌لێم هه‌موو ژيانم گرینۆک بووم. ئاره‌زووی من بۆ گریان ته‌نیا پابه‌ندی ئه‌وه نه‌بوو داوای لێبوردن له‌ م‌رو‌قه به‌ده‌خته‌کان بکه‌م، به‌لکو ب‌یده‌سه‌لاتی ر‌ده‌های من بوو له‌ گ‌ورپینی ه‌یچ شتی‌کدا له‌ د‌ونیا. ئه‌و ئیواره‌یه که له‌سه‌ر ئه‌و به‌رده‌ گ‌ه‌وره‌یه دانیشتم، ده‌م‌زانی گ‌ریانی من هه‌میشه سه‌رچاوه‌ی له‌ ترسه‌وه‌ بووه ... ترس له‌ شتی‌کی گ‌ه‌وره. کاتیک له‌ ب‌یمارستان ده‌گریام ه‌و‌که‌ی ترسم بوو له‌ شیتی، له‌و خواسته‌ی که هه‌موومان‌ی ده‌هاری. راسته‌ من له‌ به‌رده‌م ب‌یماره‌کاندا ده‌گریام، ئه‌وانه‌ی له‌ به‌شی په‌روه‌رده و ته‌م‌یکردن ده‌مه‌ینانه‌وه، به‌لام ئه‌وه‌ی منی والیده‌کرد تا ئاستی مردن هاوار بکه‌م و ب‌گریم، گ‌ه‌وره‌یی ئه‌و ئامیزه‌ ترسناکه‌ی شیتی بوو که هه‌موومان‌ی به‌ره‌و ناو خ‌وی ک‌یشده‌کرد. شیتی ... شیتی ... شیتی ... له‌ هه‌موو شوینی‌کدا بوو، له‌ هه‌موو که‌سی‌کدا بوو، له‌ هه‌موو شتی‌کدا بوو ... ئه‌و شیتی‌یه که به‌ هه‌موو ج‌ینگایه‌کدا ده‌ک‌شا وه‌ها به‌ه‌یزبوو ج‌گه له‌ گ‌ریان ه‌یچ شتی‌کی ترم نه‌بوو ج‌ه‌نگی به‌رامبه‌ر بکه‌م. گ‌ریان لای من هه‌زارجار له‌ ن‌وسینی درۆ، له‌ سیاسه‌تی درۆ، له‌ چاکسازیی چاکسازه‌ درۆزنه‌کان، له‌ شو‌رشی شو‌رشگ‌یره‌ درۆزنه‌کان راستگ‌وتر بوو ... من، مستەر گرینۆک، به‌ فرم‌یسکه‌کانم ته‌نیا چ‌یرۆکی ئازاره‌کانی خ‌ۆم نه‌ده‌گ‌یرایه‌وه، به‌لکو تاکه‌ ر‌ینگای راستگ‌ویانه‌شم ده‌گرته‌ به‌ر، که له‌گ‌ه‌ل خ‌ۆمدا، له‌گ‌ه‌ل ر‌ۆحمدا ده‌گونجا، بۆ دوورکه‌وته‌وه له‌ هه‌ر درۆ و ر‌یایه‌ک که به‌ ئوم‌یدی درۆ ئازاره‌کانیان سووکده‌کردین.

هه‌موومان که‌سانی لاوازی‌بووین، به‌لام من له‌ هه‌ر که‌سی‌کی دی زیاتر هه‌ستم به‌و لاوازییه‌ ده‌کرد، ئه‌وه ده‌یگریاندم که ده‌م‌بینی ه‌یزیکی تاریک

ههيه كه ههچ كهس ناتوانيت ږنگاي لښگریت. دهمينى ئه و شيتييه ده مكات به به شيك له خوئ، دهمبات، دهمخاته ناو هه زار پيچى خويه وه. له و كاته وهى هاتم بؤ ناو چياكان بچوكى و ناچيزى ئيمه به رامبه ر ئه م هيزه گه وړانه ده يانترساندم، بچوكيم به رامبه ر چياكان، به رامبه ر تاويزه ره قه كان، به رامبه ر ئه و تاريخيه بيسنور و قورسه ي شه و له م دؤلانه دا دهنشيت، به رامبه ر ره قى خاك كه ده بيت هه زاران مروث، هه زاران سه عات له تهمه نى خويان ببه خشن تا خنده كى تيدا دروستبكن، به رامبه ر ره نجى بيه وده ي ئه م هه موو پياوه كه له چاوه وړوانى شه ږيكي نادياردا ده بيت به رده وام پاچ به اون، گل دهرده ن، به رده بشكين، بلوك بگوازنه وه، چيمه نتؤ بگرنه وه، عاره ق ږيژن، بيئه وهى ديار بيت ئاخؤ ماندووبوونيان ههچ مانايه كى ههيه. هه موو شته كان بچوكى خوميان بيرده خستمه وه... گريانم گريانى بيده سه لاتي م بوو به رامبه ر ئه م هه موو هيزه تاريخه ي له ناوه وه و دهره وه گه مارؤياندا بووم .

ئهو ئيواره يه له سه ر به رده كان دانishtبووم كه نه واس، كوپه به ردهسته كه ي نه قيب نه جات هات به دوامدا و گووتى «جه نابى نه قيب، ده فهرمويت، شه و گهر كاتتان هه بوو، گهر به سه ر پيشه وه بووه، سه ريكي ليده ن». پيم گووت «باشه، به جه نابى نه قيب بلئ، شه و ده بمه ميوانيان». شه و دواى ئه وهى شتيكم خوارد، چووم بؤ ژير چادره كه ي نه قيب. ئه وه ته ي پيكه وه له ناو ئه م چيايانه دا كارده كه ين شه و سه ردانى نه قيب نه كرده. نه قيب شه وان كه م تيكه لئى ئيمه ده بيت، هه ندئ شه و به جيبه كه ي ده روات و ده چيت بؤ جيگايه ك ئه فسه ره كان لئى كوده بنه وه. هه ندئ جار بؤ كاروبارى سه ربازى و هه ندئ جار بؤ خواردنه وه و كه يفكردن له وئ ئه لقه ده به ستن. جگه له نه قيب، هه موو ئه فسه ر و پله داره به رزه كانى ناو چيا، له وئ يه كديان ده بينى. كؤبوونه وه كان له جيگايه ك بوون كه يانه ي ئه فسه رانيان پئ ده گووت. گهر شه ويك نه قيب نه چووبايه بؤ ئه وئ له

چادره که ی خۆیدا ده مایه وه و گوینی له رادیو ده گرت، هه زی زۆر به گۆرانی و ئاوازی کۆن، ده نگه خۆشانی سه رده می گرامافۆن ده کرد. ئه و شه وه نه قیب به ده ستیک تراکسوتی ره شه وه له سه ر ته ختیکی گه وره پالکه وتبوو، بالیفیکی سووری گه وره له ژیر سه ریدا بوو، لیقه یه کی بریقه داری په مه یی خاوینی دابوو به خۆیدا. ناو چادره که ی نه قیب هیچی له ناو چادره کانی ئیمه نه ده چوو، بۆنیککی خۆشی لیده هات، ریکوپیکیه کی سه یری تیدابوو، که له بری ئه وه ی دیسپلینی سه ربازیم بیربخته وه، سه لیقه ی دیکۆرسازیکی پسپۆری به یادا ده ینامه وه. چادره که له ناوه وه گه وره تریوو له وه ی له ده ره وه ده ینواند. رهنگی که لوپه له کان و چۆنیتی دانانی ئه ساسه که ش وه ها بوون، وهک نه قیب نه یه ویت ههستی ژیا نی ناو مال ونبکات. چادره که ی ته واو وهک ژووریک له مالی شاریکی ئارامدا ریکخرابوو، چهنده ها گۆلدا نی جوان، پارچه فه رشی رهنگین له چادره که دا بوو. دوو قه نه فه ی گه وره و میزیککی شوشه ش هه بوون که من و نه قیب یوکسه ل به رامبه ر یهک له سه ری دانیشتن.

نه قیب که منی بینی له جیگا که ی هه ستا و هه والی ته ندروستی می پرسی و فه رمووی لیکردم تا دابنیشم. پیشت ره سه ر ئیسماعیل که میک توند له گه ل یه کدا قسه مانکردبوو، به لام ئاسایی بوو، له و ماوه یه دا فیربوو بووین هه ندی شتی رهق به یه کتری بلین بیته وه ی له یهک زویر بین. من گووتم «ببوره جه نابی نه قیب، به لام له چادره که ی ئیوه دا مروف هه ست ناکات له م شاخ و کین و ره قه نه دا گیرخواردوه. هه ستیکم هه یه وهک ئه وه ی له مالیکی خۆش بم له شار». نه قیب به رامبه رم دانیشت و گووتی «به ئه گه ری زیاد له م جهنگه دا که دیت تیا ده چین... نامه ویت دوا مانگ و هه فته کانی ژیا نم زۆر نا ره حه ت بم». وه لامه که ی غه مگین بوو بۆ من. بیته وه ی هیچ بزانه یان به لگه م هه ییت، گووتم «نا جه نابی نه قیب، باوه ر ناکه م جهنگ رۆبدا ت... قسه که م ته نیا بۆ ئه وه بوو شتیک بلیم. نه قیب قاچی خسته سه ر قاچی و

بەو چاوانەيەووە کە لە گورگ دەچوون، سەیریکی قوولی کردم و گووتی «جەنگ دەبێت روبەدات، رودانی جەنگ شتیک نییە لە ئەگەر و نەگەردا بێت. مانەوێ دىلاوار بە جەنگەو بەستراو، گەر لەگەڵ مەمەدحەسار یان جیگایەکی تردا نەچینە جەنگەو، دىلاوار لە ناووەو وێرانەدەبێت. ئەم رۆحەى تۆ دەیبینیت، ئەم هیزانەى تۆ دەیانبینیت کە وا ئازا ئیشدەکەن، بەرھەمى جەنگن. جەنگ نەبێت ئەم میللەتانەى ئیمە دەرزین، بۆگەندەکەن. سالاھىە دىلاوار لە ناووەو بۆگەنیکردو، مەگەر ئەم جەنگە رزگاریبیکات». من بە هیمنى و بە خەندەيەکەو پرسیم «لەو باوەرەدایت بۆنى جەنگ لە بۆنى ئیستای دىلاوار خوشتر بێت؟». جەنابى نەقیب کە پێدەچوو ھەموو دواى نیوەرۆ خەوتبیت، گووتى «بۆنى جەنگ و بۆنى رۆحى رزىو دوو بۆنى جىاوازن. وەک جىاوازی گوشتیک تازە لە قەسابخانە ھاتبیتە دەرى لەگەڵ گوشتیک بۆگەنیکردبیت. لە جەنگدا بۆنى خوین و گوشتى تازە لە تکرار دەچیت بەسەرماندا، من ئەو ھەم لە رزىنى رۆح و لە بۆگەنکردنى ئیمانى ئىنسان پىناشترە». من ھىچم نەگووت، نەمدەزانى بلیم چى و نەشمەدەویست بچمە گفتوگۆيەکی رەق و توندەووە لەگەڵ نەقیبدا. خۆى پاش ئیستیک گووتى «بۆ ئەو ھەم ناردم بە دواتدا تا لەسەر چىروکی ئەم خەوانانە قسەبکەین. ئەو ھى من بیستوومە شتىکی سەیرە، شتىکی زۆر سەیرە. ھەزەدەکەم بپرسم بە راستى وایە، شتى وادەبیت؟». ویستم وەلام نەدەمەو، بلیم جەنابى نەقیب فەرماوشىیکە، ئەو ھى بوو و پوویداو تەنیا یارییەک و سەرگەرمییەک بوو و ھىچى تر، بەلام کتوپر ئارەزوویەکی نھینیم تیدا خولقا، شانازییەک بە خۆمەو بەکەم و فەخریک بفروشم، گووتم «بەلێ جەنابى نەقیب، من ھەستدەکەم لەو پروووە کەمیک نەخوشم، ھالەتەکەم شتىکی نااسایىیە. بینینى خەونى ئەوانى تر نەخوشییە. دەردىکی ئازار بەخشە». نەقیب، نەواسى بانگکرد و پىنگووت «دوو پەرداخ ئاوى پرتەقالمان بۆ بگرە، لە پرتەقالە تازەکان». کەمیک خۆى راستکردووە و

به چاوه شينه کانی سه يريکردم و گووتی « من دىلاوارييه کى ره سه نم، پشتاوپشتم له دىلاواردا ژيان، من گهر خه ونيش ببنم نايه ته وه يادم. يه کيک له پرسياره سه يره کانی ژيانم ئه وه بووه، له خه ونه کانمدا ئاخۆ چى بگوزه ريت». چاوه کانی هه ميشه شتيکی ترسناکيان تىدابوو، هيچ چاويک لای من وهک چاوی شين جيگای گومان نيه، به پينچه وانه ی خه لکی ئاساي دىلاواره وه که زوريان عاشقی چاوی شين، چاوی شين بو من هه ميشه شتيکی ترسناکی تىدابوو که نا ئوميدیی و دوو دليم تىدا دروستده کات. ئه و پروانين و غروره قووله ی له و جوړه چاواندا هيه توږمه ده که ن. ده ليم «جه نابی عه قيد. باشتر که خه ونه کان نايه ته وه يادت، له وهش باشتر ئه وه يه مروڤ هه ر خه ون نه بينيت. من له و بروايه دام وه سو سه يه که هيه له خه وندا دروستده بيت، دواتر مروڤ بيئه وه ی به خو ی بزائيت سه يرده کات هه موو ژيان و هوشياریی بوته ديلی ئه و وسوه سه يه». عه قيد گووتی «نا، نا ئه وه راست نيه. ئينسانیک له خه ونه کانی پچراييت، له نيوه ی ژيانی پچراوه. خه و سه رزه ميني ئيلهامه، من خويندومه ته وه، زور له سه رکرده سه ربازيه کان له خه ودا ئيلهامی نه خشه گرنگه کانيان بو هاتوو. به شتيکی ئيمه له خه ونه کانماندايه، ئيمه ئه و به شه مان ونکردوه. ره نگه ئاسووده بين، به لام نوqsانين، نيوه ژيان ده ژين». سه يرم ليها ت که نه قيب نرخيکی وه ها زور ده خاته سه ر خه ون. گووتم «کيشه ئه وه يه، مروڤ چه ند هه ولبدات خه ون و حه قيقه ت تیکه ل نه بن، ره نجی به هه در ده روات. من له م چه ند مانگه ی دواييدا سه رم له دىلاوار سوږماوه، سه رم له وه سوږماوه چۆن خه لکی به و جوړه راستی و خه ونه کان تیکه لده که ن. خه ون به بروای من يارييه، گه مه يه کى هوشه. هه سته ده که م جه نگ له به نه رتدا تیکه ليوونی ئه و دووانه يه، تیکه ليوونی خه ونه له گه ل حه قيقه تدا». نه قيب پيکه نی و گووتی «به جوړيک له جوړه کان هه ق به توپه. به لی هه ق به توپه. جه نگ به بن خه ون نا کریت. له ميژ جه نگ به شيکه له خه يالاتی پوژانه م. جه نگ

له پيشدا له خياللى ئفسه ره كاندايه، دواتر ده بىت به راست. رهنگه زور له وانهى ده چنه كولىژى سهربازى به و ئومىده بچن كه هىچ كات و هىچ رۇژىك جهنگ پروندهات، روتبه كانيان بخنه سهر شانيان و له نيوان سهربازگه و ماله وهدا هاتوچوبكه، زوربهى ئفسه ره كان به و خيال له ده چنه كولىژى سهربازى كه جهنگ ئهسته مه، به لام من پىم گووتى، من وانىم... من عاشقى جهنگم. خيال م پره له باروت و بونى جهنگ، دهمه وىت بزانم له خه و نه كانمدا چى پروندهات، دهمه وىت تو خه و نه كانم بىنىت».

ئوه سهرترىن داواوو لىم بكرىت، يه كىك تكا بكات خه و نه كانى بو بىنىم.

من ئىرا ده يه كم به سهر خه و نه كانمدا نه بوو، به لام سهرنجم داوو كه من خه و نى ئه و كه سانه زياتر ده بىنىم كه لىمه وه نزيكن، كه سانىك كه له جىگايه ك ده خه و ن كه دوور نىن له منه وه. تا نزيكتر بن، پروتتر و زياتر خه و نىان ده بىنىم، كه سانىكىش زور بىرم لى كردبانايه ته وه، خوم بمويستايه خه و نىان بىنىم، خيال و هوشم بخستبانايه ته سهر، هه تا گهر دوورىش بانايه لىم، وهك ئه وهى له پىگاي رادارىكى نه نىييه وه شه پوله كانيان بدوزمه وه و له لاي خوم تومارىيكه م، دهمتوانى خه و نىان بدوزمه وه. له سهره تاي سهره لدانى ئه و توانايه دا به وجوره خه و نه كانى سابات، خه و نى كچه مامه كانم، خه و نى هه ندى هاوپرى كونى خومم ده بىنى، ده چوومه ناو نه نىييه كانيان، هه زه كان و ترسه كانىانم ده دوزىيه وه. هه ندى جار هه ستمده كرد له كاتى خه و تندا به مه به ست خيال م بو خه و نى كه سىكى ديارىكراو ده گهرىت و ده بىنىكىت. زور جار هه ستم به شانازى ده كرد كه دهمتوانى له ناو لىشاوى سهدان خه و ندا، ئه و خه و نه بدوزمه وه كه بوى ده گهرىم، به لام هه ندى جار گهرچى هه ولمده دا و خيال م كۆده كرده وه، نه ده گه يشته هىچ. ئه وه تهى هاتووينه ناو چىاكان و ئه و ئامىره درنده يه له سهرمدا كه وتوته وه كار، خه و نى زور ده بىنىم، زور جار زياتر له وهى بتوانم هه موويان بناسمه وه، زور جار

دهيان خهون دهبينم كه نازانم هي كين، ههستدهكهه خهوني هه مووان دهبينم، خهوني غهرييه كان، خهوني خيوه تگاكانى تر، خهوني ئه و پاسه وان و سه ربازانهش كه له لووتكهى ئه م چيايانه دا ئيشكده گرن. رهنگه هه ندى خهوني نه قيبيشم بينييت و نه مزانييت.

نه قيب گووتى «بهلى، جه نابهى كاك رينوار، من زور بهم توانايهى تو سه رسام، ئه و توانايهى تو له وه گرنگتره كه خو ت هه ليده سه نگييت. من دوينى له گه ل چه ندين له كريكارانى فه سيله كه دا قسه مكرد، هه موو دليايانكرده وه كه تو خهوني ئه و انت بينيوه، شته كه گومان هه لئاگرى ت، جى گاي دوودلى نيه. تو توانايه كى سه يرت هه يه كه پيشتر كه سى تر نه يبووه».

بو ئه وهى خوم له هه ر گفتوگويه كى جى دى دووربخه مه وه گووتم «واى جه نابهى نه قيب، شته كه چ نرخيكى هه يه. هه ندى جار من وه ك يارى و بو خو شى باسيده كه م. تواناي چى ... من ته نيا بو خو شى شته كان ده گيرمه وه، ده مه وى ت خه لك ته نيا به مسته ر گرينو ك ناوم نه بهن، به لكو كاتى ك منيان بيركه وته وه، پييكه نن، دليان خوش بيت». نه واس شه ربه ته كانى هينا و نه قيب ده م و ده ست، ده مى نا به په رداخه كه ي خويه وه «نا، مه سه له كه گه مه نيه، تو پتر وه ك دكتورى ك وه هايت. چون پزى شكه كان له كاتى بيهوشيدا ناوزگمان ده درن و سه يرى له شمان ده كه ن و پارچه ي ليده رده هينن، توش له كاتى بيهوشيدا، كاتى ك له خومان بيخه به رين، دى يت و چى له سه رماندا ده قه وى ت ده بينييت... ئه وه كه م نيه. تو له من تى يكه، ده مه وى ت دا وه تى بكه م بينى ت و خه ونه كانم بينى ت». ساتى كى بچو كبو ونه وه و دابه زين بوو له ئه فسه رى كى مه غروره وه ... هه ستم كر د بو يه كه مجار له به رده ممد ا هه ست به بينيزى ده كات.

سه ره تا نه مزانى چى بلىم، سارد و بى ترو ج سه يرى نه قيب يو كسه لم

کرد، نىگام وەك نىگای كەسىك بوو لە بۆشایىيەك پامبىت. بۆ ئىستىك شتەكان سەرسۆرەينەر بوون، لەم چيا سەختانەدا كە ھىدى ھىدى سەرەتاكانى وەرزی سارد خەرىكبوو دەرەكەوت، من لەگەل نەقىيىكدا، لە ژىر چادرىكدا، وەك چادری جادوگەرەن باسماڻ لە خەونىنەن دەکرد... نەمدەزانى نەقىب ئەو خەوانەى بۆ چىيە. بە ساردىيەو ھە گووتم «خەون يان شتى بىمانا و بى پەيوەندى و شلەوبلەيە يان ئازارىكى نەينى تىدايە كە باشترە ھەر دەرەكەويت. خەونت بۆچىيە جەنابى عەقىد، خەونت بۆچىيە؟ گەر خودا لە ئەزەلەو ئەو دەرگايەى لى داخستويت مەيكەرەو، تۆ وەك خۆت دەلەيت دىلاواریيەكى رەسەنەيت، دىلاواریيە رەسەنەيت خەون نابىنەيت». بە گومانەو سەيرىكردم و گووتى «وانىيە ... لەو باوەرەدام خەون نەبىنەن نىشانەيەكى بېھىزى بىت. دىلاواری كۆن وىستويتى ئاسوودە بۆى، بەلام دونىاي ئىستا ئاسوودەيى تىدا نىيە، ھەمووان خەون دەبىنەن، مىللەتە گەرەكان، بچوكەكان، بەھىزەكان، لاوازەكان، زىندووەكان، مردووەكان... ھەموو خەون دەبىنەن، ھەموو خۆيان دەدەنە دەست خواست و وىستى ناو ناخى خۆيان. نا لە نرخى خەون كەممەكەرەو. پىنم بلەى وەحى چىيە كە بۆ پىنغەمبەرەكان ھاتۆتە خوار، جۆرىكە لە خەون. ئىلھام چىيە كە شاعىرەكان پىيان نوسىو، ئەویش ھەر جۆرىكە لە خەون. من كە ئەم كرىكارانە دەبىنم لىر بەم جۆرە ئىشەكەن، لە بەرئەوہيە خەونىكيان بىنيو... من جەنگاوەرم، جەنگاوەرىش يەك مانای ھەيە و بەس. مەرۆف لە جەنگدا خۆى بداتە دەست خواست و ئارەزووەكانى ناخى خۆى. دىلاوار دەبىت خۆى بداتە دەست تارىكيەكانى رۆحى خۆى... خۆى بداتە دەست ئەو خىو و دىو و درنجانەى لە ناخيدا خەوتوون. ھەموو دونيا وادەكات. مىللەتەك بۆ ئەوہى بتوانىت بۆى، دەبىت خۆى بداتە دەست ئەو تارىكيە. بەيانى لە جەنگدا پىويستمان بە كەسانىكە خۆيان بتەقینەو، مندالان سەربېرن، بەسەر مىندا برون، دوژمن بە زىندووى بسووتىنەن.

پێویستیمان به کریکاره شه‌و و رۆژ ئیشبکات، پێویستیمان به جه‌نگاوه‌ره شه‌و و رۆژ له سه‌نگه‌ردا بیت، پێویستیمان به ژنه قاچی هه‌لبێت و ئه‌فسه‌ر و سه‌ربازه‌کانمان خویان له ناویدا خالیکه‌نه‌وه. پیت وایه ئه‌مانه به مرو‌فی هوشیار ده‌کړین؟ ... ها.. پیت وایه پیاو و ژنی دانا ده‌چنه ژیر باری وه‌هاوه؟ هه‌ر که‌سیک له ژیر کاریکه‌ری ئه‌و به‌شه تاریکه‌ی گیانی خۆیدا نه‌بیت، ناتوانیت ئه‌وه بکات. تو واده‌زانی من له خه‌وندا بۆچی ده‌گه‌ریم... با پیت بلیم، من ده‌زانم ئه‌م تاریکیه‌ی ئیستا له ناخمدایه به‌شم ناکات. سوپای دیلاوار له‌وه لاوازتره بتوانیت ئه‌م جه‌نگه به‌ریته‌وه، جه‌نگ به ئیراده ده‌بریته‌وه، هه‌موو ئیراده‌یه‌ک نا، به‌لکو ئیراده‌یه‌کی بێهه‌م. من پێویستیم به جه‌نگاوه‌ریکه کاتیک سه‌رده‌په‌رینیت، هه‌ست نه‌کات سه‌ر ده‌په‌رینیت، که خۆی ده‌ته‌قینیته‌وه هه‌ست نه‌کات ده‌مریت. دیلاوارییه‌ک هه‌یه هیشتا ماویتی، هیشتا لاوازه، هیشتا زوری ماوه بتوانیت شه‌ری گه‌وره بباته‌وه. دیلاوار پێویستی به شه‌رکه‌ریکه تاوانبار و بیتاوان نه‌ناسیت... به‌لێ ده‌بیت شه‌رکه‌ری وا په‌روه‌رده‌بکات، ئه‌وه‌ش به یه‌کیک ناكریت نه‌زانیت له ناخی خۆیدا چی هه‌یه. کێ در‌تر بیت ئه‌وه جه‌نگ ده‌باته‌وه».

من سه‌رسام گویم ده‌گرت و نه‌مه‌ده‌ویست باوه‌ریکه‌م. گووتم «له‌وه زیاتر چیت ده‌ویت جه‌نابی نه‌قیب. هه‌ر که‌سیک بروانیت ده‌بینیت که دیلاوار ئه‌م ماوه‌یه زۆر گۆراوه، خه‌لک شه‌وق و ئاره‌زوویه‌کی زۆریان بۆ جه‌نگ هه‌یه، به‌رده‌وام سه‌ر‌به‌رین و کوشتن هه‌یه». نه‌قیب یو‌کسه‌ل زیره‌ی چاکه‌تی تراکسوته په‌شه‌که‌ی که‌میک کرده‌وه و سه‌یریکیکردم و به گومانه‌وه گووتی «من باس له خۆم ده‌که‌م، هه‌سته‌که‌م خه‌لکی دیلاوار ده‌توانن ئیلهام له خه‌ونه‌کانی خویان وه‌ربگرن. ئه‌م کریکارانه ئیلهامیان وه‌رگرتوه، دیلاوار لاوازه، زۆر لاوازه، پێویستیمان به هه‌موو شتیک هه‌یه هی‌زی خۆمانی پی پاپه‌رینین. ئه‌مه جه‌نگه، له جه‌نگدا ده‌بیت هه‌موو که‌ره‌سته‌یه‌ک به‌کاربه‌نین». بۆ ئه‌وه‌ی زۆر له‌سه‌ری نه‌روات و

تورهم نه کات گووتم «من دهبيت چى بکهـم... داواى ئیوه چیه له من؟». به نیگای ئەفسەریکه وه که ههم دهیه ویت وهک دۆست بنوینیت و ههم نایه ویت غرورى خۆیشی له دهستدات، گووتی «داواى من له تۆ داوایه کی دۆستانهیه، تکایه که، ئومیدیکه خهونهکانی خۆمم پینلییت. دهمه ویت بزائم خهونى چى دهبینم. وهک ئەفسەریک که خۆم بۆ جهنگیکی گهوره ئاماده دهکهـم پینویستم به وهیه». من گووتم «جهنابی نهقیب. خوت دهزانى ئەوه به دهست من نییه، من وهک بیهوشم، وهک ئیوه له خه ودام، منیش دهمه ویت تهنیا خهونى خۆم ببینم، چه زم له وه نییه سه رم وهک گه نجینه ی لى بیت، باوه رت بیت چه زم له وه نییه. به لام جهنابی نهقیب... دلنیا به، گومان له هر خهونیک بکهـم بۆ ئیوه ی دهگیرمه وه».

داواى ههفتهیه که هه ولدانى به رده وام، ده متوانى خهونهکانى نهقیب نه جات یوکسه ل ببینم ... وهک دهستیکی نهینى خهونهکانى ئەو پینماییکهـن، به پۆل دهفرینه لای من، وهک خۆیشی به نهینى که نالیکی دوزبیته وه و خهونهکانى خۆی به رهو لای من رهوانه بکات، ده متوانى خهونى ئەو ببینم.

نمونه له خهونهکانى نهقیب

«نهقیب له جلی سواکه ریکدا دهبینم، له شه قامیکی جهنجالدا دهروات، شه قامیک هه زاران که سى له سه ره. له ناو ئەو شه قامه جهنجالدا، ژنیکی بیر، به لام ریکفوش و خوش نوین دهستى نهقیب دهگریت و دهیبات. ژنه که زۆر له نهقیب توره یه، به سه ریدا دهقیزینیت، ئەو تهنیا ملکهـج وهستاوه و سه یریده کات، دواچار نهقیب دهلیت » وازم لینهینه، وازم لینهینه، دهمه ویت بچم بۆ دوکانى ئاستگه رهکان و چه قو بهینم ». ژنه که زۆر شت دهلیت من تینا کهـم. نهقیب دهروات و به چه قویه کی تیزه وه دهگه رتیه وه. ئەمجاره

گویم له دهنگی ژنه که یه دهلیت « تو ناتوانیت چه قو به کار بهنیت، خوت دهبریت، بچو بو لای یه کینک فیرت بکات ». نه قیب دهلیت « من دهزانم... من دهتوانم فیریم ... دهتوانم فیریم ». ژنه که دهلیت « تو قهت فیری چه قو نابیت، فیر نابیت، من له مندالییه وه پیم گوو تو ویت ». نه قیب له خه ونه که دا پارچه یه که له گوشتی مه چه کی دهکاته وه و دهیخته بهر ده می ژنه که و دهلیت « ببینه، ببینه، دهتوانم ». ژنه که وهک مه ست بیت، گوشته که هله دگریت و به سه سامییه وه سه یریده کات و دهیخته ناو ده فیرکی قوول و سه ری داه خات و ده روات.

« نه قیب جلی جهنگی له بهر دایه، له مه دیدانکی دوکه لاویسی و تاریکدا وه ستاوه. چوار دهوری سه رباز و نهفسه و پله داره، دوو ربینکی بچو کی به دهسته و ده و سه یری دوو دهکات. دهلیت پنیسته له ئاوی گه وره وه که نالیکي گه وره لنبه دین تا دوژمن نه توانیت ئاسان به پرته وه. دواتر له گه ل سه ربان سه رباز دا که هه موویان گه لاو گیا و وره چلیان له خویان داوه، به چپایه کی به رزدا سه رده که ون. یه کیک له و سه ربازانه ی له گه ل نه قیبدا سه رده که ویت میرئه و داله، میرئه و دال شان به شانی نه قیب ده روات و ئالایه کی دراوی دیلاواری به دهسته و ده و به دهنگی به رز سه رو دی. دیلاوار ئه ی سه رزه مینی شیران. دهلیته وه. له ناوه راستی چپا که دا پیریزنیک ده بینن له سه ر به ریک دانیشتووه. ژنه که دهلیت « پیمگو تی له به رزاییه وه مه رو. مه مه د حه سار لیره وه زور دووره. برو خوار ی و له ری دارستانه کانه وه برو ». پیریزنه که رهنگ و رووی شه تیانی هیه، به لام به رده وام دهلیت « مه مه د حه سار لیره وه نییه، گه ر ده ته ویت بجیت بو مه مه د حه سار برو خوار و به ناو داه کاندایه برو ». دواتر وهک ئه وه به نه قیب له ناو دره خته کاندایه تووشی داویکی گه وره بوو بیت، له شکره که ی خنکابن و به دره خته کاندایه هه لواسرابن، لاشه ی میرئه و دال له ناو لاشه کاندایه دنا سمه وه. نه قیب له خه ونه که یدا یه که یه که بانکی سه ربازه مرده کانی دهکات و دهلیت

«هستن، هستن بو خوتان کردوه به خوتور، بهر له و دی زستان بیت ده بیت خنده که که مان ته و او بکه یین» به لام که س و ه لام نادانه وه... پیریزنه که در ده که ویت و ده لیت» پیم گووتی لیره وه مه چو بو مه مه د حه سار، لیره وه مه چو». نه قیب هله ده ستنی و به ته نیا له که ل پیریزنه که داله ئاو یک ده په رنه وه. پیریزنه که به ده ست ئامازه بو ناو ته متومانیک ده کات و ده لیت» نه وه یه مه مه د حه سار ... بری، نه وه یه مه مه د حه سار» «.

«شه و یکی پر نه ستیره یه، نه قیب له که ل پینج سهر بازی نه ناسراودا که هر پینجیان کلاوی ئاسنینی سهر بازیان له سهر دایه، له سهر تروپکی چایه کی به رز دانیشتون. دهنگی ته قینه وه دیت، به لام عه قید و سهر بازه کان بیناک له سهر ئو به رده سهری مانگ ده که ن، گیزه ی گواله، شریخه ی پارچه ی خومپاره، هاردی تیکشکانی به رد و ههره سی شان دیت. له ناکاو یه کیک له سهر بازه کان ده لیت، جه نابی نه قیب سهری ئو فیشه که بکه. نه قیب سهری دوور ده کات و ده لیت وایه ئو وه فیشه کیکه بو لای ئیمه دیت. هه موو سهری بریسکه ی ئو گواله یه ده که ن که به ره و پرویان دیت. نه قیب سهری سهر بازیک ده کات و ده لیت بهر سهری تو ده که ویت. سهر بازه که ده لیت ده میکه چاوه روانیده که م، ده ترسم بهرم نه که ویت. هه موو پیده که نن و ریک راده وه ستن و چاوه روانن گواله که بگاته به ره وه. گواله که دیت و ده دات له سهری سهر بازه که. نه قیب ده لیت. من گووتم نه وه فیشه کی تویه، هر که سه و فیشه کی خوی هه یه. سهر بازه که ده لیت راستده که یه، جه نابی نه قیب یوکسه ل، خوم هر له مندالیه وه ده زانم شه و یکی مانگه شه و ده مرمر، ئیستا زور دلخوشم که شه و یکی وه ها ده مرمر. عه قید ده سته ده کاته ملی و ده لیت چه ندیم پینخوشه که توله شه و یکدا ده مریت که خوت حه زت لیه، منیش حه زده که م له شه و یکدا بهرم خوم حه زم لینی بیت. سهر بازه

کوژراوه‌که که هیشتا قسه‌ده‌کات ده‌لێت . که جه‌نگتان برده‌وه، منتان له
بیر بیت . . نه‌قیب و هه‌موو سه‌ربازه‌کان پیده‌که‌نن و ده‌لێن . به‌لام که‌س
نازانیت تو‌ناوت چیه، تو‌ناوت ته‌نیا سه‌ربازه، سه‌رباز و هیچی تر، ئێتر
چون تو‌مان له‌ بیر بیت - سه‌ربازه‌که ده‌لێت . ئا راسته‌که‌ن بلێن ئه‌و
سه‌ربازه‌ی له‌ سه‌ر به‌ردیکی به‌رز کوژرا - یه‌کیک له‌ سه‌ربازه‌کان ده‌لێت
- باشه که جه‌نگ ته‌واو بوو، هه‌موو ده‌لێن درود بخه‌وه و سه‌ربازه‌ی له
سه‌ر به‌ردیکی بلند کوژرا - سه‌ربازه‌که واده‌لێت و هه‌مووان پیده‌که‌نن، هه‌تا
خودی سه‌ربازه مردوو‌که‌ش زاری به‌ گه‌وره‌یی ده‌کاته‌وه و پیده‌که‌نیت».

نه‌قیب ده‌یه‌ها خه‌ونی سه‌یر و بێمانا و کورتی له‌و جو‌ره ده‌بینیت،
که لای من وه‌ک زنجیره خه‌ونی پیاویکی شپ‌رزه و شله‌ژاو درده‌که‌ون.
دیمه‌نیک هه‌موو شه‌ویک له‌ خه‌ونه‌کانی نه‌قییدا دووباره‌ده‌بێته‌وه، دیمه‌نی
پ‌ر‌و‌یش‌تی ته‌نیا‌ی نه‌قیبه به‌ سه‌وزاییه‌کی پان و به‌ریندا، ده‌نگیکی ژنانه له
نووره‌وه بانگیده‌کات « نه‌جات نه‌پ‌و‌ی، نه‌پ‌و‌ی، ئه‌وه پ‌ی‌گاکه نییه، نه‌پ‌و‌ی».
به‌لام نه‌قیب به‌ خ‌و‌ی و گو‌چانی‌که‌وه هه‌ر ده‌روات، تا ده‌گاته ناوه‌راستی ئه‌و
کیلکه زور گه‌وره‌یه، له‌ویدا ئاو‌رده‌داته‌وه و وه‌ک مالاوایی له‌ که‌سێک بکات
ده‌ست به‌رزده‌کاته‌وه و چه‌ند جارێک ده‌ستی را‌ده‌وه‌شینیت. هه‌نگاوێک
ده‌نیت ب‌و‌ دواوه و خه‌نده‌یه‌کی گه‌وره ده‌گریت، خه‌نده‌یه‌کی گه‌ش و پ‌ر
ئومید، وه‌ک یه‌کیک ده‌ست به‌ سه‌فه‌ریکی نو‌ی بکات، من هیچ کات خه‌نده‌ی
وه‌هام له‌سه‌ر بو‌خساری خ‌و‌ی نه‌دیوه. هه‌نگاوێکی تر ده‌روات دواوه و له
نا‌کاو بو‌خساری ده‌گوریت، شه‌تیک له‌ ژێر پ‌ی‌یدا به‌رزده‌بێته‌وه و نا‌له‌یه‌کی
سامناک دنیا ده‌هه‌ژینیت، عه‌قید پارچه‌ پارچه ده‌بیت و پارچه‌کانی به‌هه‌وا
و ئاسماندا بلاوده‌نه‌وه... له‌ جیگای ئه‌و ته‌نیا دو‌که‌لیکی ره‌ش به‌رزده‌بێته‌وه،
ره‌شتر له‌ هه‌ر دو‌که‌لیک من له‌ ژیاندا بینیتیم.

عه قید هه موو شه ویک ئه و خه ونه ده بینیت... هیچ شه ویک نییه ئه و
خه ونه دوو باره نه بیته وه.

عه قید ده بیان خه وى سه یر ده بینیت که یه ک یه ک هه موویانی بو
ده نوسمه وه. خوشی نه واس راده سپیزیت هه موو خه ونه کان له ده فته ریکی
جیادا بو بنوسیته وه. زورجار له سه رسامیدا دهمده کاته وه و زورجاریش
بیده نگیه کی قورس دایده گریت و چاوه شینه دپهکانی کز و ماندوو
ده روان. من جار دواى جار تکاده کهم که واز له گیرانه وهى خه ونه کان
بهینم. به لام ئه و ده ست به ردار نییه.

من ماندوو ده بم، به رۆژ هه موو کاتم له گهل کریکاره کان و کیشهکانیان
ده به مه سه ر، به شه ویش ئه م خه ونانه ئازارمده دن. رۆژیک هۆلهکانی
خه وتن ته واوده بن و هه موو چادره کان کوده کهینه وه و له ژوورهکاندا جیگا
ده گرین. زۆر نابات یه کهم بارانی توندی پاییز و یه کهم بای شیتانهى ناو
چیاکان هه لده کات. ئیشکرین له ژیر باراندا سهخت و ناله باره، کریکارهکان
زیاتر نه خوشده کون و ماندوو ده بن. رۆژیک ئیسماعیلی خه لکی دسکارا
ده گه رپته وه و زۆر تورپه له من، ژيانى له ته میخانهى ناو چیاکان
دۆزهخ بووه. من بانگیده کهم و له به رده میدا ده گریم. بانگیده کهم و تیدا
ده پاریمه وه بمبوریت. ئه و سارد و بیههست سه یری گریانه کانم ده کات و
ده چپته دهره وه و نامبوریت، هیچ ههستیکی به نارحه تی و په شیمانی من
نییه، تاکه شتیک له ناخیاپه تی رقیکی گه وره یه. له گهل ئه وه شدا ده بینت من
لیزه بم و پاریزگاری له بارى پوچى ئیشکهره کان بکه م. له و کاته وه که
هۆلهکانی بنار ته واوده بن، ژماره یه کی زوره له ئەندامانی فه سیله که ده چن
بو سه ر چیا و له ویش بنکه نه ئینییه کان ده بینت ته واو بین. تا ئه و کاته هیچ
نیشانه یه کی جهنگ دیار نییه، هه میشه دوژمن له دووره وه سه یرمانده کات
و ئیمهش له دووره وه سه یری ئه وان ده کهین. ئیستا به دامینی چیادا و بو

مه‌ودایه‌کی نادیار ده‌بیت له‌سه‌ر خه‌نده‌کیکی درێژ ئیشبکه‌ین. من له‌گه‌ل زه‌هاو ژووریکی بچکوله‌مان جیاکردۆته‌وه‌ و له‌وێ ده‌خه‌وین. له‌و کاته‌وه‌ی من خه‌ونه‌کان ده‌گیرمه‌وه‌ نه‌قیب بۆته‌ پیاویکی غه‌مگین، زۆر ڕیز له‌ من ده‌گریت. ئیستا شه‌وان به‌رده‌وام به‌جیمان ده‌هیلت و ده‌چیت بۆ یانه‌ی ئه‌فسه‌ره‌کان، هه‌میشه‌ به‌ غه‌مگینی ده‌گه‌ڕێته‌وه‌. نه‌واس باس له‌وه‌ده‌کات که‌ ره‌فتار و روانینی ته‌واو گۆراون، له‌جاران بێده‌نگتر و غه‌مگینتره‌. دلنایام له‌ ناو خه‌ونه‌کاندا به‌ر هه‌ندێ نه‌ینی که‌وتوو که‌ ته‌نیا خۆی ده‌یانزانیت. دلنایابووم خه‌ونه‌کانی پڕن له‌ ئاژه‌ی نه‌ینی و سه‌یر بۆ شتگه‌لیک که‌ ته‌نیا خۆی تییانده‌کات. من به‌یانیان ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کان ده‌بهم و له‌سه‌ر میزه‌که‌ی دایده‌نیم و ئه‌و بێده‌نگ ده‌ستده‌کات به‌ خویندنه‌وه‌یان، دواتر نه‌واس خه‌ونه‌که‌ له‌ ده‌فته‌ریکی تردا ده‌نوسیته‌وه‌. زۆر که‌م پرسیار له‌سه‌ر خه‌ونه‌کان ده‌کات، وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ بۆ شتیک گه‌ڕابیت و دۆزیبیتیه‌وه‌. هه‌ندێ شه‌و، هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان دین و داواده‌کن من خه‌ونیان بۆ بگیریمه‌وه‌، به‌لام بریارمداوه‌ هیچ نه‌درکینم، ده‌ستده‌خه‌مه‌ سه‌ر شانیان و ده‌لیم «نا، شتیک به‌ده‌ختی له‌ دواوه‌ بیت، ده‌بیت زوو کو‌تایی پی به‌نین. وازبه‌نین ئه‌وه‌ هه‌ر بۆ خوشی بوو».

له‌و پۆژه‌وه‌ی ها‌تووین هه‌والیکی ئه‌وتۆم له‌ دیلاوار نییه‌. هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان نامه‌ و پۆستان له‌ خیزانه‌کانیانوه‌ بۆ دیت، به‌لام من هیچ سه‌ره‌تا چاوه‌ڕوانی ئه‌وه‌م ده‌کرد، مامه‌ سیام هه‌ندێ جار نامه‌یه‌ک یان هه‌والپرسییه‌ک بکات، به‌لام نه‌بوو هه‌تا به‌ سلاویکیش منی یاد بیت ... هه‌ر جارێک که‌ پۆست ده‌هات، من چاوه‌ڕوانی ئه‌وه‌ بووم بانگمه‌که‌ن، به‌لام هه‌تا جاریکیش نه‌بوو نامه‌یه‌کی منی تێدا بیت. تاکه‌ که‌سیک هه‌زمه‌کرد بیه‌ینه‌وه‌ پروفیسۆر به‌هنام بوو، ئه‌ویش نه‌یده‌توانی نامه‌ بنیریت.

ئیستا به‌رده‌وام باران ده‌باریت، بارانیکی به‌ خوێ و شیتانه‌، کریکاره‌کان

هموو به موشه‌مای بارانه‌وه ئیشده‌که‌ن، ماشینه‌کان خنده‌که‌کان هه‌لده‌که‌ن و کریکاره‌کان ده‌بیت خیرا فهرده خۆل و لم پربکه‌ن. له ناوچه‌کانی سه‌روو ئیمه زۆر له کاره‌کان هاتوونه‌کو‌تایی، ورده ورده پوژانه ده‌بینین هیزی سوپا دیت و ده‌چیته‌بنکه تازە‌کان، فه‌سیله‌کانی دی به خیرایی له باره‌لگر و پاسی گه‌وره‌دا ده‌گوازی‌نه‌وه بۆ شوینی تر. نه‌قیب ده‌لێت «کاری ئیمه تا دوا‌یی زستان به‌رده‌وام ده‌بیت». له‌گه‌ل هاتنی سه‌رمادا حا‌لی ئیمه زۆر به‌ره‌و خراپی ده‌روات، کریکاره‌کان زوو زوو توشی نه‌خۆشی ده‌بن، باری ده‌روونیان چیت‌ر وه‌ک جار‌ان هیمن نییه، ئیشیکی زۆر و دوور‌ودریژ هیدی هیدی لاوازیان‌ده‌کات. من پێشنیار ده‌ده‌م به نه‌قیب که هه‌فتانه ده‌سته‌یه‌ک له کریکاره‌کان پشووبه‌ن تا تین و هیزیان تیده‌گه‌ریته‌وه، به‌لام نه‌قیب قه‌بوولی ناکات، کاره‌کان زۆرن، نه‌قیبیش له‌گه‌ل هیلاکی و په‌که‌وتنی جه‌سته‌یی فه‌سیله‌که‌دا زیاتر تو‌ره و گرژ ده‌بیت.

دوا‌ی دوو هه‌فته سه‌رما و باران ئیستا کریکاره‌کان زیاتر له جار‌ان تووشی باری پو‌حی دژ‌واره‌ین. له یه‌کیک له ئیواره‌کاندا مو‌حس‌نی عه‌ره‌بانچی، که به درێژایی پوژ فهرده خۆلی پر کردبوو، له به‌رده‌م سه‌نگه‌ره‌کاندا له هۆش خۆی چوو، له جیگای کاره‌که‌ی و له ناو قو‌راوی ئیشکه‌یدا بو‌ورایه‌وه. که هیتایانه‌وه بۆ ناو قاوشی خه‌وته‌که سه‌راپای لیه‌ و ته‌ریی و پیسی بوو، به ده‌ستی خۆم مشه‌ما قو‌راییه‌که‌م له به‌ر دامالی و که‌وتمه هه‌ولێ هۆشه‌ینانه‌وه‌ی به هه‌موو ئه‌و پێگایانه‌ی له فزیا‌که‌وتنی سه‌ره‌تایی ده‌مزانێ، دوا‌ی ماندوو‌بوونیکی زۆر هاته‌وه هۆش خۆی، بیته‌وه‌ی بتوانیت به‌ پو‌ونی قسه‌بکات و باس له ده‌ردی خۆی بکات، به‌جۆریکی خراپ نه‌خۆش بوو، به‌شیوه‌یه‌ک گه‌یشته ئه‌وه‌ی من چه‌ندجار به‌سه‌ری‌دا بگریم. هه‌موو کاته‌که‌ من و زه‌هاو به‌سه‌ریه‌وه بووین و ئاگاداریمان لیده‌کرد.

ئێواره دوای ته‌واو بوونی کاره‌کان، نه‌قیب یوکسه‌ل به‌ خۆی و پالتویه‌کی زستانه‌ی درێژ و کاسکیته‌کی سه‌وزه‌وه که پیشتر له‌سه‌ریدا نه‌مدیبوو، هات بۆ لای نه‌خۆشه‌که. من خۆشحال بووم بیه‌نم نه‌قیب دۆخی کریکاره‌کانی بۆ گرنگه، به‌ گرتنی پله‌ی گه‌رما و فشاری خۆین و تریه‌ی دل حالێ خراپی دۆخی موحسینم زیاتر بۆ پوو‌نکرده‌وه. هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ ناردمان بۆ بیمارستانه‌ مه‌یدانییه‌که، ئه‌و له‌ پینگا دووباره‌ تووشی له‌ هۆش خۆچوون هاتبوووه‌ و دکتوره‌کان به‌ ئه‌مبولانسیکی تایبه‌ت نارده‌بوویانه‌وه‌ بۆ شار. موحسن یه‌که‌مین دۆخی دژوار نه‌بوو، کریکاره‌کان تا ده‌هات غه‌مگینتر ده‌بوون، زۆریان نیشانه‌کانی غه‌مۆکی و بیده‌نگی و داکه‌وتنی پۆحیان پێوه‌دیار بوو. هه‌ندیکیان به‌رده‌وام ئاژاوه‌یان ده‌نایه‌وه، سیاسه‌تی نه‌قیب له‌ نێوان نه‌رمی و ره‌قیدا هاتوچۆیده‌کرد. نه‌ده‌یتوانی زۆر نه‌رم بیت، ده‌ترسا شیرازه‌ی فه‌سیله‌که‌ له‌ یه‌ک بترازیت، نه‌شده‌یتوانی زۆر ره‌ق بیت، ده‌ترسا کریکاره‌کان بخزینه‌ جوغزیکی ته‌نگه‌وه‌ و یاخیبین و کاره‌کان دوا بکه‌ویت. له‌ پۆژانه‌دا چه‌نده‌ها جار شتی وا هاته‌ پیش، هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان له‌ هۆش خۆ ده‌چوون، هه‌ندێ توند ده‌که‌وته‌ گیانی یه‌ک ... هه‌موو شته‌کان نیشانه‌ی کاره‌سات بوون... کاره‌ساتیک ده‌مانزانی له‌ پێدایه‌ و هیچمان نه‌ده‌کرد بۆ ئه‌وه‌ی خۆمان و دونیای لێ بپاریزین.

ئال مورد بۆي گنزامه وه

دلىابووم منيان بۆ يه كجار ده وىت، هه رچه ند سه ىرى سه ر و بىچمى
خۆم ده كرد، له و باوه ردا نه بووم، وه ك كه سىكى زىرپىن هه لمبگرن
و بمخه نه كۆشى سه فا و عه يش و نۆش، تا گه ر جارىكى دى كارىكى
نويان بوو بلىن «ئاغاي ئال مورد، توخودا كاتتان هه يه، گه ر به ئه ركى
نازانن، ده ي به ساقه، قوربانى جووته گوونه ئالتوونيه كه ت بىن، بفرموون
كه سىكى ترمان هه يه بۆمان بكوژه». نا ... هينده گيل نه بووم، بكه ومه
داوى وه هاوه. هه مىشه ئه و قسه يه ي دايكم له ياد بوو، له هه ر شويىنىك
زۆر حورمه تيان گرتى، له پيشدا و به ر له وه ي دلخۆشكه يت، ژىر قوونى
خوت بۆ چاللىكى ره ش بگه رى . هه موو ئه و پۆژانه ي له ژووره ته نيا و
داخراو و رازاوه كه دا بردمنه سه ر، بىرم له يه ك شت ده كرده وه، چۆن
دواى جىبه جىكردنى ئه و ئىشه ي پىم ده سپىرن، ده رچم و و نه گه رىمه وه...
راستىم ياخود هه له، ده نىك له ناخدا پىنده گووتم من وه ك ئه و چه قويا نه م
كه يه ك جار به كاردىن، دواى ته واوبوونى زه ماوه نده كه بى هىچ دوودلى
و نىگه رانىيه ك ده مخه نه ته نه كه ي زب له وه. راستىن شتىك له ژياندا
بىستىبىتم ئه و رسته يه يه كه ده لىت «قه ناس ته نيا يه ك گولله ي هه يه».
منىش يه ك گولله م هه بوو، فىشه كىكى تاك و تاقانه و هىچى تر. دلىابووم

هه‌ر نیشانه‌یه‌کم بۆ دابنن ده‌بیت لیبیده‌م. گه‌ر له‌ نیشانه‌که نه‌ده‌م، له‌و‌یادا ده‌ست‌ب‌ورد گولله‌یه‌ک ده‌نن به‌ سه‌رمه‌وه و کۆتایی به‌ هه‌موو شتیک ده‌هینن ... تۆ چیت؟ هیچ نیت؟ ته‌نیا فیشه‌کیکی هه‌له‌یت و ته‌واو.

به‌یانان که له‌ خه‌و هه‌له‌ده‌ستم، له‌ ناو جیگا‌که‌دا چاو‌م ده‌نوقاند و بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه که ده‌بیت شته‌کان چۆن به‌‌پ‌یوه‌ب‌چن. ئه‌وه‌ی پیش‌بینی وردی ره‌وتی هه‌موو شته‌کان بکه‌م، وه‌ک جو‌ره‌ خولیا و یارییه‌کی لیهاربوو. له‌و کاته‌وه ده‌مه‌ینایه به‌رچاوی خۆم که ده‌رگای ئه‌م ژووره ده‌که‌نه‌وه تا ئه‌و کاته‌ی ئیدی من نیشانه‌که‌مم پ‌یکاره و ئه‌وان به‌ دوو که‌س ئه‌ملاولام ده‌گرن و ده‌مخه‌نه جییکی بچوکی جام ره‌شه‌وه و ده‌مبه‌ن تا بمکوژن و به‌ نه‌ینی له‌ چالیک‌ی نه‌بینراو و نه‌زانراودا بم‌نیژن. هه‌موو ئه‌و ره‌وته‌م ده‌یان جار ده‌هینایه‌وه پیش‌چاوی خۆم، هه‌ر ر‌یگایه‌کی دیلاوارم له‌ خه‌یالدا بایه، ماشینه‌که‌م ده‌برده ئه‌وی، هه‌ر مه‌یدانیکی دیلاوارم بزانیایه، کاری خۆم ده‌برده نزیک‌ی، ده‌مو‌چاوی ئه‌وانه‌م ده‌هینایه‌ خه‌یالم که ده‌شیت له‌گه‌لمدا بین و ر‌ینماییم‌که‌ن و نیشانه‌که‌م پیش‌ان‌بدن، شیوه‌ی قسه‌کردن‌یان، شیوه‌ی ر‌و‌یشتن‌یان، شیوه‌ی سلّو و مالا‌وا‌یی‌کردن‌یان. له‌ هه‌موو ئه‌و وینه‌دا بۆ یه‌ک شت ده‌گه‌رام، کاتیک نیشانه‌که ده‌پ‌یکم، دواتر چۆن له‌ ده‌ست ئه‌و یاوه‌رانه ر‌ابکه‌م و خۆمیان لی ونبکه‌م. شتیک له‌ دلمدا پ‌ینی ده‌گوتم گه‌ر هه‌له‌یه‌م ده‌مکوژن. ئه‌وه‌ی ئه‌و ماوه‌یه له‌ دیلاوار بینبووم به‌س بوو باوه‌ر به‌وه به‌ینم ئه‌وانه‌ی له‌ پشت ئه‌م کاره‌وه‌ن ده‌ست له‌ که‌س نا‌پار‌یزن، به‌تایبه‌ت می‌رو‌چه‌یه‌کی مل باریکی وه‌ک من. ده‌بوو بیر‌که‌مه‌وه دوا‌ی ئه‌وه چی بکه‌م و چۆن نزیک‌ترین ده‌رفه‌ت به‌کاربه‌ینم تا خۆم ونبکه‌م. ئه‌ی گه‌ر خۆم ونکرد بۆ کو‌ی ب‌چم؟ . ته‌نیا جیگا‌یه‌ک له‌ خه‌یالدا بوو، مالی ئاموزایه‌کی دایکم بوو، پ‌یاویکی به‌ ته‌مه‌ن که هه‌ندی جار ماله‌که‌یم بۆ پاک‌ده‌کرده‌وه و له‌سه‌ر خواستی دایکم خواردن و میوه‌م بۆ ده‌برد، پ‌یره‌م‌یزدیک‌ی له‌ خواترس و بیئاگا له‌ دنیا که ژیا‌نی زاهیدیک‌ی له‌ دنیا

دابراو ده ژيا، من له مندالييه وه «مامه ی دايه» م پنده گووت. نه وه خولياى سهره کيم بوو، دهمويست هه موو وینه کان بهينمه پيش چاوى خوم، تا له و ساته دا که داده به زم، بتوانم راستترين برياربدهم.

دوو پوژ دواتر، من له خه ودا بووم که دهرگا که يان کرده وه. که سيکی دريژ که لووتيکی نيوه خه رتومی هه بوو هاته ژووره که مه وه، وهک نه وانی تر چاويلکه يه کی رهشی له چاودا بوو، به لام له بری بهرگی سهر بازی، قاتيکی خوله ميشی توخی پوشیوو، رهنگیکی بوری هه بوو، جله جوانه کانی له گهل قیافه يدا نه ده گونجان، سميلىکی ناریکی بوو که ديار بوو خوی نه زانانه مه قه سته پاچی کرده. کاسکيتيکی ته پانده بوو سهری، که ديار بوو که لاله يه کی ساف و بيموو و پوچی له ژيردا شاردوته وه. خاليکی گه وره له ژير لووتيدا بوو که ناشيرينييه کی بيوتنه ی پينه خشی بوو، له گهل نه و سيفه تانده دهنگی له پوخساری به دتر بوو، که قسه يکرد دهنگی وها ناخوش بوو، گهر به و دهنگه سرودی پهريانی به هه شتیشی بخويندبايه ده تگوت خالق ريگای جه هه نه م کوا و قاپی دوزه خ له کوينه. که هاته ژوورئ، يه که م شت سهریکی وردی ناو ژووره که ی کرد، چاوی به هه موو لايه کدا گيتر، ئينجا چووه تواليت هه وه و ميزيکی دريژئ کرد، که هاته دهرئ سهر له نوئ به چاو ژووره که ی پشکنی و دواچار بيته وه ی سلاوبکات گووتی «نه مرو کاریکی گرنگ هه يه، هه سته». پهفتاری لای من قيزه ون بوو. پرسيم «تو کيت... دايک و باوکت فيری نه ده ب و سلاويان نه کردويت، نازانيت چوويته ههر جيگايه ک چاوت به که سيک که وت يه که مجار ده بيت سلاوبکه يت؟». کابرا بيته وه ی سهرمبکات يان بوی گرنگ بيت چی ده ليم گووتی «من دايک و باوکت نييه. پيم گووتی هه سته، نه مرو کاریکی گرنگ هه يه». بيته وه ی له جيگای خوم بجوليم گووتم «نه وه ی سهر په رشتی نه مجوره کارانه ده کن. هه قه خه لکيک بدوزنه وه، له تو نه چن». کابرا گووتی «هه سته برو خوت بشو، هه ماميت بکه، با هوشت لای خوت بيت

و چاوت بوون ببینیت». من به بیزارییه‌وه هه‌ستام و گووتم «تۆ خه‌می
چاوی خۆت بیت... کارت به چاوی منه‌وه نه‌بیت». تو‌ره‌ییم که‌متر به
هۆی بی نه‌زاکه‌تی و که‌م ره‌وشتی کابراوه بوو، به‌لکو زیاتر له‌وه بوو
که پیشتر چی شیوه و چی نه‌گه‌ریکم هینابوو به‌رچاوی خۆم هیچیان
به‌وجۆره‌ ده‌رنه‌چوون که پیشبینیمکردبوو. لووت زلی وه‌ها هه‌ر نه‌هاتبوو
خه‌یالم. کابرا بیئه‌وه‌ی تو‌ره‌ بیت گووتی «په‌له‌بکه، خه‌لکیکی به‌ پایه و
مه‌قام، له‌ خواره‌وه چاوه‌پوانن». من له‌ هه‌مامه‌که‌وه بانگمکرد «هینی تۆش
قسه‌ت خۆشه. خه‌لکی به‌ پایه و مه‌قام کاریان به‌ من چیه‌؟». که خۆم
شت و هاتمه‌ ده‌ره‌وه، له‌ ئاوینه‌که‌دا سه‌یری خۆم کرد، دوو‌دل بووم ئاخۆ
ئه‌م‌رۆ دوا پۆزی ژيانمه‌ یاخود نا؟ . هه‌ستم به‌ بیناکییه‌کی شیرین ده‌کرد.
ده‌زانیت بیناکی شیرین چیه‌، ئه‌وه‌یه نه‌ بۆت گرنگ بیت کئ ده‌کوژیت و
نه‌ بۆت گرنگ بیت کئ ده‌تکوژیت، به‌وه ده‌لێن بیناکی شیرین. ئه‌و هه‌سته
به‌ره‌می ژيانی ئه‌م چهند مانگه‌ی رابوردو بوو، به‌ره‌می ئه‌و ئیواره‌یه‌م
بوو که له‌ مه‌یدانه‌که‌ی باشووری شار، سه‌یری بۆقبۆقیله‌م کرد که‌سیک
سه‌رده‌بریت و هیچم نه‌کرد. ئیستا ئه‌و بیناکییه‌ شیرینه هه‌موو بوون و
ژيانمی داگیرکردبوو. کابرا له‌ سه‌ر کورسییه‌ک دانیشتبوو و چاوه‌پوانی
منی ده‌کرد. من به‌ ده‌ربینه‌کی کورته‌وه له‌ ژووره‌که‌دا ماوه‌یه‌ک هات و
چۆمکرد. ده‌مویست کابرا بزانیتم من هه‌ست به‌ بوونی ناکه‌م. دواتر به
کاوه‌خۆ خۆم گوژی و قژم داهینا. کابرا ته‌نیا سه‌یریده‌کردم و هیچی
نه‌ده‌گوت. دواي ئه‌وه‌ی ته‌واوبووم، بۆئه‌وه‌ی بیزارییه‌که‌م پرسیم «هینی
کابرا... تۆ خه‌لکی دیلاوارییت یان چی؟ به‌سه‌روچاوتدا له‌وه ده‌چیت
خه‌لکی شاری قزقاژان بیت». هه‌لبه‌ت من ده‌مزانئ ئه‌سله‌ن هیچ ناوچه‌یه‌ک
یان شارێک له‌ دونیادا بوونی نییه‌ ناوی قزقاژان بیت، ته‌نیا بۆ تو‌ره‌کردنی
ئه‌و پرسیاریکی وه‌هام کرد. کابرا پرسى «قزقاژان کوییه‌؟ تۆ ده‌لێت
چی؟». من گووتم «قزقاژان کوییه‌؟ ئه‌و شوینه‌یه که خه‌لکی وه‌ک تۆ

لىلى له دايك دهبن. دلنيام تو سهرتا له قرقازان له دايك بوويت و دوايى هيناويانيت بو ئيره». كابرا پيدهچوو له وه گيلتر بيت له گالته تيبكات، ههر له جيگاي خوى قنچ دانىشتبوو و گووتى «نا بابە، من خەلكى قرقازان نيم».

نيو سهعات دواي ئه وه له خواره وه بووين، له بهردهم ته لاره كه دا. ئيتتر ده بوو دلنيابم شته كان گالته نين. سوار ئوتومبيليكى نوپيان كردم، ئهم پياوه خوى دهركاي پيشه وهى بو كردمه وه و سوار بكردم، دوو كهسى تر، كه ههر دوو كيان قاتى خوله ميشتى تيريان له بهردابوو، چاويلكهى ره شيان دانابوو، كاسكيتيان له سهر كردبوو، له دواوه دانىشتبوون. ئه و پياوه مونهى له ماله وه له گه لمدا بوو، سوار ماشينه كه نه بوو، سلاويكى كويلانهى بو نيشته جيگاني دواوه كرد و يهكيكى تر له ته لاره كه هاته دهره وه و بو شوفيري له ته نيشتمه وه سوار بوو. من جيگا كه م وابوو نه توانم باش ئاوربده مه وه و به وردى له سهرو سيماي ئه وانى دى وردبمه وه. كهس هيچى نه گووت. باش ئيستىك يهكيكيان پرسى «كاك موراد خو خوت ده زانيت چى ده كه يت؟». من بيئه وهى هيچ بزاتم گووتم «بهلى ... بهلى، ئهى چون، حه يفت نه كرد». واهات به دلما ئه وهى له دواوه دانىشتوو و پرسى يارده كات، ره زمئاراي قهره قازانى خو به تى. دهى ره زمئاراي قهره قازانى كى بوو؟ من ههر نه مده زانى، له ژياندا نه ميني بوو، هيچ وينه يه كيشى بهرچاوم نه كه وتبوو. به لام له و ماوه يهى دواييدا كوراني باغه وان ناويان زور ده هينا. بوچى هه ستيكى وام تيدا دروستبوو كه ئه وه ره زمئاراي قهره قازانيه، نازانم؟ . هه ستمكرد شتيكى زور گه وره به ريويه و من قاره مانى يه كه مى ئه و شته گه وريهم و ره زمئارا وهك كه سيني نهيني و ئه فسانه يى ده شيت له پشتى هه موو شته گه وره كانه وه بيت، بويه دوور نيه خوى به ده ستي خوى پاله وانى يه كه م به ره و جيگاي ئه و رووداوه گه وريه به ريت، كه هه لبهت له كو تا ييدا قاره مانى يه كه م، وهك هه ميشه، به

هۆی خه نجه ریکى نامهردانه له پشته وه شههید دهکریت و وهک پالهوانى ناو ئهفسانهکان بهر له وهى بمریت دهست بهرز دهکاته وه و دهلیت «ئهى ئاسمان...ئهى ئهستیرهکان ... شاهید بن، من به چ غه دریک کوژرام». من بیرم لهو شتانه دهکرده وه و دهموست قاقا پیبکه نم. جار جاریش دهوستام و به خۆم دهگووت «بهلى ئال موراد ئه وه خویه تی، ئه وه بیناکى شیرینه، که دهلین بیناکى شیرین ههیه ئه مهى تویه، ئیستا دهتبه ن یه کیک بکوژیت و دواى خۆشت وهک توتکه سهگ دهتوینن، که چى تو خه یالت لای ئه م شته پروپوچانهیه، بۆ خۆت هه ر پیبکه نه، توژیکى تر حالى گهل و گیپالى خۆت ده بینیته وه». ههلبهت ئه و کاتهى له ماشینه کهدا بووم ته نیا بیرم لای ئه وه بوو که دواتر چۆن ده ر بازیم و رابکه م. ماشینه که به هیچ یه کیک له و رینگا و شهقامانه دا نه رویشت که من پیشبینیم کردبوو، من چهند رۆژ بوو هه موو جوړه رینگایه کم هینابووه خه یالى خۆم، که چى ئیستا ئه م ماشینه مهلعونه به لاریگایه کهدا دهچوو بۆ دیلاوارى باکوور، بۆ نزیک مالى خۆمان له غه فارى، بۆ جیگایه ک من هه ر له فیکر و خه یالما نه بووه. هه ر له رینگا بوو به پرسىاریکی گه و ره بۆم: بۆ ده بیت بچین بۆ نزیکى غه فارى، ده بیت کوڤى لى بیت، ده بیت کینى لى بیت؟ . خه یالم بۆ هیچ نه دهچوو. ته نیا ترسم ئه وه بوو که ئیشه که له چۆله وانیدا بیت. بۆ نمونه من بخه نه سه ر بانى بینایه ک یان قوتابخانه یه کى چۆل و له و یوه نیشانه یه کم بدهنى بیپیکم، ئه و کات ده ر باز بوونم مه حال بوو، چونکه دهم و دهست له و یادا کوڤایى به منیش دههینن و مالاوایى هه تا هه تاییم لى دهکه ن. له پێچیکدا ماشینه که به ره و ناو بازارى غه فارى دابه زیى. ئه وه نیشانه یه کى ئومید به خش بوو بۆ من. تا جیگا که جه نجال و پر جوله بیت، ئومیدى ده رچوونم زو رتر ده بیت. بازارى غه فارى جیگایه کى جه نجاله، سه دان دهستگیر و ورده واله فروش له م ناوه دان، سه دان دوکانى بچوک و کوچه و لا گوزه رى تیکه لاو، خۆشم شاره زاییه کم له و شوینه ههیه.

ماشينه كه له ناو جهرگه‌ى بازاردا ده‌وه‌ستيت، يه‌كيك له‌وانه‌ى دواوه له‌گه‌ل مندا له ماشينه‌كه داده‌به‌زيت، شؤفيره‌كه و ئه‌ويدى دانابه‌زن، من و رابه‌ره‌كه‌م له ده‌روازه‌يه‌كى بچوكه‌وه ده‌چينه ژوورى كه له‌سهرى نوسراوه «ئوتيلى ئوميد». ناويكى سه‌ير و پيكه‌نيناو، كه له‌گه‌ل بارى ده‌روونى مندا نه‌ده‌گونجا. من له‌و ساته‌دا له‌و په‌رى نائوميدى و شكاويدا بووم. هاو‌ده‌مه‌كه‌م زه‌لاميكى كه‌ته و به‌قيافه‌ته، پتيگوتم «دوامكه‌وه». چوار قات به‌پله‌كه‌يه‌كى ته‌نگ و بژداردا سه‌رده‌كه‌وين، سه‌ر پله‌كه‌كان به‌جورى‌ك چلكن و بژگرتوون خه‌ريكه ده‌رشي‌مه‌وه، له‌ناوه‌راستى پله‌كاندا هه‌ستىكى توندى هيلنج دامده‌گرئت، به‌لام زور له‌خۆم ده‌كه‌م سه‌ريكه‌وم. سه‌رپله‌كان ته‌واو بيته‌نگن، پتيانچيت كه‌س له‌ئوتيله‌كه‌دا بيت. من پيشتر نه‌مزانىوه ئوتيلى وه‌ها له‌غه‌فارى هه‌يه، من يه‌ك يه‌ك ده‌ست له‌ده‌رگاي ژووره‌كان ده‌ده‌م بزاتم ده‌كرينه‌وه. تا ده‌گه‌ينه قاتى چوار هيچ كه‌س نابينم، دلم به‌خيرايى لى ده‌دات، سه‌يرى هه‌موو كونج و ديوار و ده‌رگايه‌ك ده‌كه‌م، هه‌ولده‌ده‌م به‌خيرايى له‌خه‌يال‌مدا وينه‌يه‌كى گشتى بۆ هه‌موو ئوتيله‌كه‌ و ده‌وروبه‌رى بكيشم. له‌ژيانمدا سه‌دان جار ليره‌وه تپه‌ري‌بووم و ئه‌م ئوتيله‌م نه‌بينىوه. ئيستا له‌گيليتى خۆم توهره‌م. تاكه‌ ريگاي رزگاريم ئه‌وه‌يه هه‌ولده‌ده‌م بزاتم ده‌توانم له‌ديوى ئه‌و ديوه‌وه ده‌رباز بم. به‌په‌له سى پلان له‌سهرى خۆمدا داده‌نيم، يه‌كيكيان : له‌كاتى دابه‌زيندا هه‌رايه‌ك بنيمه‌وه و گۆله‌زيك سازبكه‌م و شانسيك دروستبكه‌م تا به‌ته‌نيا تيبته‌قينم و ده‌رچم. دووه‌م : سه‌يربكه‌م بزاتم ده‌رگاي هيچ ژوورى‌ك كراوه‌يه تا له‌كاتى دابه‌زيندا، به‌خيرايى خۆم له‌ژورى‌ك تونديكه‌م و له‌په‌نجه‌روه خۆم بگه‌ينمه يه‌كيك له‌شه‌قامه‌كاني ئه‌وديو. سيه‌هم وريابم و هه‌ر ده‌رفه‌تيكى گونجاو بۆ فيلكردن له‌م پياوه هاته‌پيشى، گيليتى نه‌نوينا و به‌كاربهبه‌ينم، تا چه‌ند ده‌قيقه‌يه‌كه‌م ده‌ستبكه‌ويت و خۆم ليره‌ دووربخه‌مه‌وه. كه‌گه‌يشينه قاتى چوار، هاو‌ده‌مه‌كه‌م ده‌رگاي ژوورى چوارسه‌د و شه‌شى كرده‌وه و پيكه‌وه

چووينە ژوورئ. ژوورەكە بۇى جگەرە، زېلى كۆن، تەوالىتى گىراو، فەرشى شى گرتوو، چەرچەفى چلكن، تەختەى رزىوى لىدەھات. پىدەچوو بەر لە ھاتنى ئىمە كۆمەلىك خەلك بۆگەنى پاشەلى خۇيان لىرەدا بەردابىتەو و بە ھەرکەوتنى ئىمە، ھىندەى بلىنى يەك و دوو ئەم ناوھىيان چۆلكردىبىت. ژوورەكە ژوور نەبوو، بۇ پاشەرۆيەكى پىسى لىدەھات، ھەك ھەموو پىسى دىلاوار پڑابىتە ئەم چەند مەتر چوارگۆشەيەو. كابراى ياوهرم، كورپكى دەموچاو خېرى سىپىكەلە بوو، گووتى «دوو قاتى ئوتىلەكەمان بۇ ئەم ئىشە بە كرى گرتووه». دەستى برد و پەردەكانى لادا و پەنجەرەى ژوورەكەى كردهو و ھەوايەكى پاك ھاتە ژوورئ. گووتى «وهرە لىرەو و سەيربەكە... لىرەو». كە چوومە بەر پەنجەرەكە سەرەنجى شتىكى تايبەتىم نەدا، سەققى سەدان سەربان بەرامبەرم بوو. دىمەنەكە جىگای دلخۆشى نەبوو، دىمەنى بەرمىلە كۆن و كورسىە شكاو و تايەى بىكەلك چاوى تووشى رېشكە و پېشكە دەكرد. خوار پەنجەرەكە بەسەر لا كوچەيەكى تەسك و داخراودا دەپروانى كە پىدەچوو شوینى كۆكردنەو و زېل و پىسى بىت. جىگاكە لەو و بەرزتر بوو بتوانم بازىدەم، نزیكترىن سەربان لە ژىرمدا ھەشت مەترىك دەبوو. ياوهرەكەم دەستى بۇ خالىك راکىشا و گووتى ئەو ھەوشەيە دەبىنىت، ئەو ھەوشەيە كە لە پشەتەو نو سراو «قوتابخانەى سورەيای سەرەتايى كچان». گووتم «بەلى دەبىنم، چۆن نایىبىنم ... جا دەبىت تەقە لە چى بكەم، لە قوتابخانەكە يان لە كچانەكە». كابرا زۆر بە خوین ساردى گووتى «ھىچيان... ھىچيان... تەقە لە نوسىنەكە ناكەيت، تەقە لە زەلام دەكەيت. ئىستا كۆمەلىكى زۆر دىتە دەرەو، لە ناو ئەوانەدا يەككىت پىشانەدەم، تۆ تەقە لەو دەكەيت». لە ژوورەكەدا دۆلابىكى كۆن ھەبوو، دەرگاگەى كردهو و تەنگىكى دووربىندارى گەرەى دەرھىنا، تەنگىكى جوان، جۆرىكى تابلىنى ناياب و ناوازە. تەنگەكە ھىند جوان بوو ھەزمدەكرد مولكى من بىت، تەنگى ئەو بوو تەنیا دەستراستىكى بلىمەتى ھەك من

بيگريت به دهستییه وه. من ئەم ماوهیه که له گهل تفهنگی پینکان و دووربینداردا ئاشنائیم پهیدا کردبوو، بووبووم به عاشقی تفهنگی جوان، زور حهزم له گرتن و دهست لیدان و سهیرکردنیاں دهکرد. که تفهنگه که ی دایه دهستم گووتم «وای چ پارچهیه که، وای چ بووکیکه... ئەمه چییه؟ دهتوانم ئەم تفهنگه بۆ من بیت». دهمزانی پرسیاریکی بیمانا دهکهم، بهلام ویستم توزیک هۆشی پهرتبکه و کاتم هه بیت دواى نیشانه که، به قسه ی پوچ که میک کات بدزم و هۆشی به لایه کی دیکه دا بهرم. کابرا یهک فیشه کی له گیرفانی دهرهینا و دایه دهستم، گووتی «تهنیا ئەم فیشه که ت ههیه، گهر نیشانه که ت پینکا، ئەوا تفهنگه که و کۆمه لیک شتی تریش هی خۆته. گهر نه تپینکا...». دهستی کرد به گیرفانیدا و یهک فیشه کی تری دهرهینا و خستییه ناو دهمانچهیه که وه و خستییه سهر سهرم و گووتی «بهمه میشتکت دهته قینم». «میشتکت دهته قینم»... ئەو رستهیه بوو که زورجار له کوپانی باغه وانم بیستبوو. من ئەو دیمه نه م وهک خۆی له خه یالما دهنابوو ه پیش چاوم، بیتاکانه دهستیم لادا و به نار هه تییه وه گووتم «دهست لابه و کهر مه به، گهر تۆ وا هه ره شه م لی بکهیت، چۆن دهتوانم باش نیشانه بگرمه وه. ئیوه بۆ ئەوهنده سهیرن هیچ حساب بۆ باری دهروونی من ناکهن، له گیای چ کینوکتان خواردوه و به ئالفی چ ئاخوورپیک گه وره بوون؟ دهی تا تۆ ئەو فیشه که له و دهمانچهیه دهرنه هینیت، قه سه م به چل و چوار هه زار پیغه مبه ر ته قه له تفهنگی منه وه نایه ت». له راستیدا ده مویست مندالبازاری دهر بهینم و کاریکبکه م کابرا تووشی په شوکان بیت و له رووی دهروونیه وه ئاسان بریاری بۆ نه دریت. کابرا به ناچاری فیشه که که ی دهرهینا و خستییه وه گیرفانی. من گووتم «نا عه زیزم، ئەوهنده ش گیل نیم، بینه فیشه که که م بدهری، کئی ده لیت ئیستا ناچیته توالیته که و دهمانچه که ت پر ناکایته وه... کئی ده لیت. دهته ویت تۆ دهمانچه بخه یته سهر سهرم و من نیشانه ت بۆ بپیکم، بۆ؟ ها بۆ؟ چی بووه؟ کهری کئی تۆپیوه تۆ ئەم

حورمه‌ت و ئیمتیازه‌ت داوه‌ته‌ خۆت. من ئال موراد باشترین قه‌ناسی دیلاوار ده‌بیت من نازیکه‌م یان تو ... کابرا، که هه‌ر نه‌مدیوی و نازانم کینیت». کابرا چاوه‌بروانی ئه‌وه نه‌بوو تووشی قسه‌ زلی وه‌ک من بیت. دوا‌یی زانیم هه‌موو ئه‌م هیزه‌ی له‌ سه‌ره‌تاوه‌ من سه‌روکارم له‌گه‌لیاندا بووه‌، گروپیکی تاییه‌تی بنه‌ماله‌ی قه‌ره‌قازانین که چه‌ندین سال بو‌ ئه‌م جو‌ره‌ کارانه‌ په‌روه‌رده‌کراون. له‌وه ده‌چوو له‌سه‌ر هه‌موو شتیک مه‌شقیا‌نکردییت، ئه‌وه نه‌بیت چۆن له‌گه‌ل که‌سانی وه‌ک مندا په‌فتاریکه‌ن ... که‌سیکی قیرچیسه‌ که‌ ده‌زانیت چۆن تووشی په‌شوکان و سه‌رلینشیوانیان بکات. دوا‌ی هه‌ندی گه‌توگو و ده‌مه‌قاله‌ کابرام ناچارکرد فیشه‌که‌م بداتی. که‌رچی دلنیا‌بووم کابرا فیشه‌کی تری پینیه‌، به‌لام هه‌ستمکرد به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان متمانهم لی سه‌ندۆته‌وه‌ و ئیستا به‌ دو‌دلییه‌وه‌ په‌فتارده‌کات. من تهنه‌که‌م له‌ لێواری په‌نجه‌ره‌که‌دا دامه‌زراند و نیشانه‌م له‌ ناو ده‌رگای قوتابخانه‌که‌ گرت‌وه‌. کابرا له‌ ته‌نیشتمه‌وه‌ به‌ وردی چاوی بری‌بووه‌ ناو هه‌وشی قوتابخانه‌که‌. من پرسیم «ئه‌وه‌ی ته‌قه‌ی لیده‌که‌م، ژنه‌ یاخود پیاوه‌؟». گووتی «هه‌لبه‌ت پیاوه‌... پیاوه‌. لیت تیکنه‌چیت». «ئه‌ی بو‌ وینه‌که‌یم پیشان ناده‌یت، تا بیناسم». کابرا خه‌ریک‌بوو هه‌وسه‌له‌ی له‌سه‌ردا نه‌ده‌ما، به‌لام دانی به‌ خۆیدا گرت و گووتی «دیاره‌ هۆیه‌ک هه‌یه‌ که‌ وینه‌که‌ت پیشان ناده‌م، هۆیه‌ک هه‌یه‌. ئیت‌ر ئه‌وه‌نده‌ قسه‌مه‌که‌». گووتم «باشه‌ ... باش. به‌س یه‌ک پرسیا‌ری تر. ئه‌و که‌سه‌ی ده‌یکوژم پیاویکی زۆر گرنگه‌ یان نا؟». «گرنگه‌ ... به‌لی ... به‌شی خۆی گرنگه‌؟». «پیاویکی خراپه‌؟ ئه‌گه‌ر پیاویکی خراپ نییه‌، بو‌ بیکوژین؟». «به‌لی پیاوی خراپه‌. ده‌یکوژین چونکه‌ پیاویکی خراپه‌». من هه‌ناسه‌یه‌کم هه‌لکیشا و گووتم «شتیکی باش نییه‌، پیاویکی وا خراپ خۆی کردوه‌ به‌ خویندنگای کچاندا. بو‌ هیش‌تتان بچیت؟ ده‌بوو به‌ر له‌وه‌ی برواته‌ ژووری بیکوژین. تازه‌ سوودی چیه‌؟». «ئه‌هه‌هه‌هه‌ها. تو چیت، بیده‌نگ به‌، چاو بنی به‌ دو‌ورینه‌که‌وه‌، دلنیا‌م

تۆزىكى تر دىنە دەرى». من گووتم «باشە باش. بەس راست دەوئەت، تا ئىستا نەمىستەو كەس لە دىلاوار بە گوللەى قەناسە بكوژرئەت. گەر خەلكى فىرى ئەم ئىشەش بىن باش نىيە. ئەوسا كەس بۇ مىزكردنىش ناتوانئەت سەر لە ژوور بىنئەتە دەرى، ئىشەكە دەبىت بە گالتە بازار. پىم خوش نىيە ئەم تەنگە جوانە بۇ ئەم كارانە بەكاربەينم. من بوومايە لە جياتى ئىوہ كارى وام نە دەكرد». كابرا كە تەواو سەغلەت بووبوو، گووتى «تو راستەكەيت.. راستەكەيت. منىش كەسىكم وەك تو. بەس تو ئاگات لە تەنگەكەت بىت». من گووتم «هينى باشە باش. بەلام پىم بلى توش سەر بە باغەوانەكانىت، توش وەك من لە باغەوانەكاندا بووئەت؟». ئەو بەدرۆوہ گووتى «ئا.. كاكە .. ئا. منىش لە باغەوانەكانم». «دەى كەوايە، دەبىت بزائىت كى يەكەم فىشەكى باغەوانەكانى تەقاند، دەى پىم بلى، گەر زىرەك بىت دەزانىت ...». كابراى گوپدار گووتى «نازانم، لە كوئى بزائىم. ئاگات لە ئىشەكەت بىت و ئەوئەندە قسەى پروپوچ مەكە». «من بووم، من يەكەم كەس بووم كە يەكەم فىشەكى باغەوانەكانم تەقاند. ھەموو دەزانن، سەى ئەسلان خوشى دەزانئەت». كابرا جگەرەيەكى داگىرساند و گووتى «باشە، دەستخوش بىت، دەستخوش بىت. خىرت بنوسىت». من تۆزىك لووتم خوراند و گووتم «دەزانىت، ئەم ماوہيە ھىندە كورت و كەمە ئەسلەن قەناسى ناوئەت. من بە دەمانچەى ئاسايى ھەر شتىكم بوئەت لىئەدەم». كابرا گووتى «وايە، راستە، بەلام چەكى دووربىندار وردترە، قەناسە باشترە. نامانەوئەت ھەلەى تىندا بكرئەت. ئىمە ئىشى خۇمان دەزانئەت. ئىتر تىكايە بىدەنگ بە». من بۇ ماوہى چەند ھەناسەيەك بىدەنگ بووم و دواتر پرسىم «تو مامۇستا سىمكو سۆھەيب دەناسىت؟». «مامۇستا سىمكو سۆھەيب چ گەواىكە؟». «نا، مامۇستا سىمكو سۆھەيب زور پىاوى چاكە، ئەسلەن گەواد نىيە، راستە ژنەكەى زور جوانە، ئەوئەش زور دلى پىسە و ھەزىش ناكات كەس بچئەتە مالىان، بەلام ئەسلەن گەواد نىيە. پىاوىكە

ده‌زانیت زۆر چه‌زی له چیه‌یه؟». کابرا به‌ تورپیه‌یه‌وه شه‌قیکی له دیواره‌که‌ی به‌رده‌می هه‌لدا و گووتی «نا... نا، له‌ کوینه‌ بزانه‌ مامۆستا گوو، چه‌زی له چیه‌یه؟». من به‌ ساردی گووتم «زانیم نازانیت... به‌ خودا زانیم نازانیت. مامۆستا زۆر چه‌زی له‌ په‌ری بالنده‌ بوو، ده‌یه‌ویتی بالنده‌یه‌کی گه‌وره‌ گه‌وره‌ دروستبکات، په‌ری هه‌ر چی جووره‌ ته‌یری دونیایه‌ کۆیکردۆته‌وه‌، چی ته‌یریک له‌سه‌ر زه‌وی هه‌یه‌، مامۆستا له‌ هه‌ر یه‌که‌یان تاقه‌ په‌ریک به‌ کارده‌هینیت، له‌ هه‌موو په‌ره‌کان دواچار بالنده‌یه‌ک دروستده‌کات، به‌ ئەندازه‌ی بورجیکی زۆر به‌رز ...».

له‌و قسانه‌دابووین که‌ به‌ر ده‌رکی قوتابخانه‌که‌ جموجۆلیکی تیکه‌وت. من چاوم نا به‌ دوورینه‌که‌وه‌ و نیشانه‌م له‌ ناو ده‌رگا که‌ گرته‌وه‌. کابراکه‌ی ته‌نیشتم هه‌ناسه‌برکینی پیکه‌وت، به‌ په‌له‌ گووتی «پیاویکی قات له‌ به‌ره‌، قاتیکی قاوه‌یی کالی له‌ به‌ردایه‌، سمیلکی گه‌وره‌ی زه‌ردی هه‌یه‌، قژی بۆ دواوه‌ هه‌لداوه‌ته‌وه‌». له‌گه‌ل قسه‌کانی ئه‌ودا خه‌لکانیکی زۆر پیکه‌وه‌ له‌ ده‌رگای قوتابخانه‌که‌ هاتنه‌ ده‌ری. قوتابخانه‌که‌ دوو ده‌رگای هه‌بوو، ده‌رگایه‌ک له‌سه‌ر چه‌وشی قوتابخانه‌که‌ و ده‌رگایه‌کی له‌سه‌ر ده‌ره‌وه‌، مه‌ودای نیوان ئه‌و دوو ده‌رگایه‌ نزیکی بیست مه‌تر ده‌بوو، من ده‌بوو له‌ مه‌ودای ئه‌و بیست مه‌تره‌دا بیپیکم. باشت‌ر بوو له‌ ده‌ مه‌تری یه‌که‌مدا، گونجاوترین ده‌رفه‌ت هه‌ل‌بژیرم و بیپیکم. له‌ ناو دوورینه‌که‌مدا دۆزیمه‌وه‌، پیاویک نه‌بوو که‌س نه‌یناسیت، هه‌موو دیلاوار له‌ منداڵیه‌وه‌ ده‌یانناسی. به‌لام من له‌و ساته‌دا وه‌ها خه‌یالم له‌سه‌ر ده‌ست و هه‌ناسه‌ی خۆم بوو، ئه‌وه‌ی بیرم لی نه‌ده‌کرده‌وه‌، ئه‌وه‌یه‌ ئه‌و پیاوه‌ بناسمه‌وه‌ و بزانه‌م کینه‌. له‌ ناو دوورینه‌که‌مدا وه‌ک پیاویکی سوور و سه‌بی و جوان هاته‌ پیش چاوم، پیکه‌نینیکی گه‌شی هه‌بوو، چوارده‌وری به‌ مامۆستای قوتابخانه‌که‌ گیرابوو. ئه‌و له‌ ناو دوورینه‌که‌دا پتده‌که‌نی و منیش له‌گه‌لیدا پتده‌که‌نیم، به‌جۆریک نزیک بوو لیمه‌وه‌ هه‌ستم به‌ دۆستایه‌تی ده‌کرد. ئیستا دوو

هاوړی بووین، من ئه وم دهبینی و ئه و منی نه دهبینی ... ئه و ساته ی که
 دهستم نادا به په له پیتکه ی تفهنگه که دا، ده مزانی گولله یه ک ره وانه ده که م که
 هرگیز ناگه رپته وه، دلنیاش نه بووم ده پیکیت یان نا، نه شمده زانی ئایا به
 زیندوویی ده مینم تا بزائم کاریگه ریی گولله که م له سهر میژووی دیلاوار
 چیه یان نا... ته قاندم و ته واو ... ته قاندم و بیئه وه ی بزائم بو؟ به
 سه لقه ی ده ستراستیکی لیزانه وه نا، به لکو به بیناکی یه کیکه وه که هیچ
 شتیکی بو گرنگ نییه.

له دهرهوه باران به توندی دهباریت. من لهسهه جیگا کهم گینگل ددهم و دهمهویت بڅهوم. زه هاو له میژه خهوتووه و من دهنکی بارانه که ناهیلایت بڅهوم، چاو ددهخهه و گوئ له دهنکی باران دهگرم. له کورتهساتیکدا ئو مهودا ئهفسانهییهی له نیوان خهون و راستیدا هیه تیکهل دهییت. ههه له دهرهوهی ژووره کهم باران دهباریت و ههه له خهومدا، به جوریک نازانم ئو دهنکی دیته گویم، دهنکی بارانی ناو خهونه کهیه یان دهنکی بارانی راستیییه... ههر دوو دهنکه که وهک یهک وان، ههر دوو دهنکه که یهک ئاواز و یهک خیراییان هیه. من چاو لیکدهنیم و هیدی هیدی دهرومه ژیر ترسناکترین بارانیک له ژیانمدا بینیومه. کومه له ههوریکی زور تورپ دهبینم، ههورهکان وهک ههوری ئاسایی نین، لهو ههورانن که به نیازی پهلامار دهردهکهون، له سهههتاوه شیت و پقاویی و هیرشبهرن. تهنیا که ئو جورپ ههورانن دهبینم له بوونی هیزیکی هوشیار و تاریکی ناو سروشت دلنیا دهمهوه، جورپ ههوریکن که له ئاسوکانهوه دهردهکهون دیاره به نیازی ترساندن و هههههه دهرکهوتوون، دیاره دهیاننویت شاریک یان نهتهویهک یان دهههریکی کهوره بترسینن، من دهیاننیم دین، دهیاننیم وهک درندهیهک به سهههههه دهکشین، وهک ههوری تر نم نم داناکن... وهک ههوری تر له چهههه دلویکهوه دهست پی ناکن، بهلکو وهک ئهوهی

غزه بیکى خودایی دهر بخن ناله یک دهکن و به جور یکی یه کسره دهگنه
 ئهوپه ری توندی و خیرایی، به شیوه یهک ئاده میزاده کان ناتوانن جاریکی
 تر سهر به رزبکه نه وه و ببینن به چ هوروژمیک، به چ گوژمیکى شهیتانی
 دهدهن به زه ویدا. من هه وره کان ده بینم... هه وری ناو خه ونه کان... هه وریک
 یه که مجاره دهپه ریته خه ونمه وه، هه وریک که نازانم هه وری ناو خه ونی
 منه یان خه ونی که سیکى تره... له ساتیکدا هه سته دهکم له خه ونی خۆم
 دهرچووم، له ساتیکدا دهپه ریته ناو خه ونی زه هاو، دهزانم ئیتر نه وه من
 نیم که سهیری ئه وه وره شیتانه دهکات، هه وره کان له سهیری ئه ودا شیتتر
 و توندتر و درنده ترن، وهک جان هه وری تورپه، وهک درنده یهکی نه په داری
 خوارفی، هه موو به جور یکی ترسناک دهرکینن، دهنگیان له دهنگی
 جان هه وریک دهچیت خۆی بۆ په لامار ئاماده بکات، هه ورن که هاتوون
 زه مین ویرانبکه، دارستانه کان هه لکه نن، شاره کان بخنکینن، هه سته دهکم
 که زه هاو که وتوته ژیر ئه و بارانه، هه سته دهکم ورده ورده دهله رزیت، گویم
 له هه ناسه یه تی به رزده بیت هه وه، له خه ونه که دا دهنگی دلی زه هاو ده بیستم،
 ترسی هه ست پیته دهکم، له رزی له شی دهگوازیت هه وه بۆ ناو له شم... له
 ناکاو هه وره کان په نگیان دهگوریت، وهک ئه وهی له پشت هه وه، له چینه
 بالاکانی ئاسمان هه وه، له شوینه دووره کانی گهردونه وه قه سابخانه یهکی
 نهینی بهرپاییت، وهک ئه وهی خوینیکی نهینی له سه قفی مه له کوه وه بتکیت
 و دنیا سوور بکات، هییدی هییدی هه وره کان سوورده بن، به جور یک
 سوورده بن من تووشی ترس و هه راس و هاوار ده بيم، هه موو گیانم
 دهنیشیته سهر ئاو، ئاگادار ده بمه وه و له بهر خۆمه وه وهک فیکرتوو
 ده لیم «هه وره کانی دانیال .. هه وره کانی دانیال ... هه وره کانی دانیال».
 سه رپای جه سته م ئاوه، وهک ته واوی ئه و بارانه مه لعونه لیدایم، هه موو
 له شم وهک یه کیک له رزوتایه کی کوشنده ی گرتیت دهله رزیت، ده ست به
 دهموچاومدا ده هینم و گویم له ته په ی سینه ی خۆمه، وهک یه کیکى شیت،

هه‌ندی قالدونچه‌ی قیزه‌ون به جه‌سته‌یدا هه‌لبگه‌پریت چه‌ند هاواری خنکاو له‌گه‌روم دیته‌ده‌رئ... چاو ده‌که‌مه‌وه و له‌تاریکیه‌که‌دا زه‌هاو ده‌بینم که له‌جیگای خۆی هه‌ستاوه و وه‌ک مندالیکێ ترساو له‌شوینی خۆی به‌ده‌نگیکێ کپ و خه‌فه‌ده‌گری. من خۆم ده‌خشینم و ده‌که‌مه‌لای و باوه‌شی پێدا‌ده‌که‌م و هاو‌ده‌که‌م «زه‌هاو، زه‌هاو، زه‌هاو». به‌ده‌نگیکێ ترساو و گر و کپه‌وه‌ده‌لێت «مستهر هه‌وره‌کانم بینیه‌وه، هه‌وره‌کان، باب‌روین شتی ناخۆش به‌ریوه‌یه... باب‌روین». من باوه‌شی پیا‌ده‌که‌م و ده‌لیم «منیش بینم، هه‌وره‌سووره‌کان، هه‌وره‌کانی دانیال... هه‌وره‌کانی ئه‌و». وه‌ک ئه‌وه‌یه گویی لێ نه‌بووبیت من گووتم چی، به‌ده‌م نازار و هه‌نسکیکه‌وه که‌پره له‌نیشانه‌ی ترس ده‌لێت «باب‌روین، گه‌وره‌م با لێره‌بروین. هه‌ر وه‌ختیک ئه‌و خه‌ونه‌ده‌بینم شتی زۆر ناخۆش بووده‌دات، زۆر ترسناک». من باوه‌شی پیا‌ده‌که‌م و ده‌لیم «بۆ کوێ بروین، بۆ کوێ... شوینیک نییه‌بۆی بچین...». ده‌کشیته‌وه‌دواوه و خۆی ده‌نوو‌سینیت به‌دیواره‌که‌وه و هه‌موو گیانی ده‌له‌رزیت.

ئه‌وه‌یه‌که‌مین جار بوو، هه‌وره‌کانی دانیال بینم... هه‌وره‌کانی کاره‌سات... نیشانه‌کانی ترسیک که له‌میژه‌چۆته‌رۆحمانه‌وه. زۆری نه‌برد دوا‌ی ئه‌و شه‌وه‌سه‌ره‌تای کاره‌ساته‌کان ده‌رکه‌وت.

چه‌نگ له‌گه‌ل سه‌ره‌تای زستاندا ده‌ستی پیکرد، جه‌نگی راسته‌قینه. سوپای مه‌مه‌دحه‌سار که ئاگاداری خۆئاماده‌کردنی گه‌وره‌ی ئیمه‌بوو، بۆئه‌وه‌ی ڕیگا له‌ئاماده‌کارییه‌کان بگریت و پلانی ژهن‌راله‌کانی دیلاوار هه‌لبوه‌شینیته‌وه، ده‌ستیدا‌یه‌هێرشیکێ پێشوه‌خت. ته‌واوی سه‌رکرده‌سه‌ربازییه‌کانی دیلاوار له‌و برۆایه‌دا نه‌بوون که دوژمن له‌سه‌ره‌تای زستاندا په‌لامارب‌دات، هێرشه‌کان غافلگیریه‌کی ته‌واو بوون. له‌وکاته‌وه‌ی ئیمه‌هاتبووین، به‌

من و زه‌هاو تکامان له ئیشکه‌ره‌کان کرد دابنیشن و ئارام بگرن و نه‌چنه ده‌ری، تا برۆین و هه‌والیک بزانی. هه‌ر دوو‌کمان دوو جلی باشی ژیر بارانمان له‌به‌رکرد و چووینه‌گۆشه‌یه‌که‌وه تا شتیک له‌لوتکه و رینگاکانی ده‌وروبه‌ر ببینن. ته‌قینه‌وه‌ی یه‌که‌م، چه‌نده‌ها ته‌قینه‌وه‌ی تری به‌دوادا هات. شریخه‌ی توپ که ده‌یدا به‌به‌رد و تاویره‌کانی چپای سه‌روماندا له‌ته‌واوی دۆل و بناره‌که‌دا به‌جۆریکی تو‌قینه‌ر ده‌نگیده‌دایه‌وه. دوا‌ی هه‌ر ته‌قینه‌وه‌یه‌ک گویمان له‌چه‌ندین ده‌ست‌ریژ ده‌بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی یه‌کیک به‌چه‌کیکی سووک بیه‌و‌یت وه‌لامی ئه‌و ناله و گرمانه‌ بداته‌وه که گواله‌ تو‌په‌کان دروستیانده‌کرد. زه‌هاو گووتی «دانیام له‌مه‌مه‌د حه‌ساره‌وه په‌لامارده‌ده‌ن». منیش گووتم «دیاره... شه‌ر زووتر له‌وه ده‌ستییت‌کرد که نه‌قیب یوکسه‌ل چاوه‌روانیده‌کرد». باران نه‌یده‌ه‌یشته‌ به‌روونی ده‌نگی هه‌موو ئه‌و گواله و ته‌قینه‌وانه‌ بییستین که شه‌ویان ده‌هه‌ژاند، له‌وچانیکدا هه‌ستم‌ان‌کرد که له‌سه‌روه‌وه و له‌ترو‌پکدا پیک‌دادان و شه‌ری روو به‌روو هه‌بیت، ده‌نگی ده‌ست‌ریژ له‌شوینی جیا و له‌تفه‌نگی جۆراو‌جۆره‌وه ده‌هات. من ترسیکی گه‌وره‌ له‌دلم نیشتبوو. تاکه‌ پرسیارم ئه‌وه‌ بوو، گه‌ر دو‌ژمن له‌چیا بیته‌خواری، ئیمه‌ چیمان به‌سه‌ردیت.

نیوسه‌عاتی نه‌برد که نه‌قیب و دوو سه‌ربازه‌که به‌په‌له‌هاتنه‌خواره‌وه. تاریکی و باران نه‌یانده‌ه‌یشته‌ به‌روونی رو‌خساری نه‌قیب بینم، به‌لام به‌هه‌ناسه و په‌ش‌یویی ده‌نگیدا هه‌ستم به‌شه‌ژانیکی ده‌روونی گه‌وره‌کرد. گووتی «سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌د حه‌سار گه‌یشته‌وونه‌ته‌سه‌ر چیا. په‌یوه‌ندیمان به‌سه‌روه‌وه بۆ نا‌کریت. چه‌ند هه‌ولده‌ه‌ین په‌یوه‌ندی بگرن و هه‌والیکمان ده‌ست‌به‌و‌یت یان فه‌رمانیک له‌سه‌ر‌کردایه‌تی سو‌پاوه‌وه‌ربگرن، شتیکمان ده‌ست‌گیرنابیت. تکایه‌ به‌په‌له‌پاسه‌کان ئاماده‌بکه‌ن، مه‌هیلن هیچ‌رو‌ناکییه‌ک ببینریت، چ‌را ده‌ستی و لایته‌ دامه‌گیرسین، که‌م‌ترین ده‌نگتان لێوه‌ بیت، ده‌بیت هه‌ولده‌ه‌ین کری‌کاره‌کان تا خواره‌وه‌به‌رین و جی‌گایه‌کی ئه‌مینان

بۆ بدۆزینه‌وه، گەر ئیستا کریکاره‌کان دوورنه‌خه‌ینه‌وه سبه‌ی که روناک بووه‌وه ناتوانین و خودا ده‌زانیت دواتریش چی رووده‌دات.

دلنیا‌بووم که نه‌قیب خوشی به دروستی نازانیت چی ده‌کات. شتیکی دیاریکراوی له پلاندا نه‌بوو، هیند هه‌بوو ئیستا ئیمه هیزیکی دابراوی گه‌وره بووین که نه‌مانده‌زانی چی له چوار ده‌ورمان روویداوه. من له ناو ده‌نگی پێژنه‌ی ته‌قه و په‌هیلێ‌ی باراندا به نه‌قیبم گووت «گەر ئه‌مشه‌و سه‌ری چیا‌یان گرتیت، له‌وانه‌یه‌ بینه‌ خوار، به‌لام ئه‌ی کریکار و سه‌ربازه‌کانمان له‌سه‌ر چیا چیا‌یان به‌سه‌رهاتووه؟ چۆن ئه‌وان جیهیلێ‌ین؟». نه‌قیب گووتی «ئیمه‌ تا نزیکی لوتکه‌ سه‌رکه‌وتین. دوو جار وه‌خت بوو پارچه‌ تۆپ بمانیکی‌ت. لووتکه‌که‌یان گرتووه و هیزیکی زۆریان لی‌ی بلا‌وکردۆته‌وه. ئیستا به‌هه‌موو جو‌ره‌ چه‌کێک ده‌وربه‌ری خۆیان بۆردومان ده‌که‌ن، ده‌ترسن هیزی‌ک هه‌یتت سه‌ربه‌که‌ویت و په‌لاماریان بداته‌وه، دلنیا‌م که‌میکێ دی ده‌که‌ونه‌ کوتانی ئه‌م بناره. تا زووتر لێ‌ره دووربه‌که‌ینه‌وه دره‌نگه. له که‌متر له‌ چاره‌کیکی تر‌دا بۆردومانی که‌مه‌که‌ش ده‌ست پێ‌ده‌کات. ته‌نیا شتی گرنگ رزگارکردنی ئه‌م ئیشکه‌رانه‌یه، ئه‌مانه‌ حیسابی هیزی جه‌نگاوه‌ریان بۆ نا‌کریت، ده‌یتت تا زووه‌ لێ‌ره دووریان به‌خه‌ینه‌وه».

من بی‌ئهو‌ی بیربه‌که‌مه‌وه گه‌رامه‌وه بۆ ناو ئیشکه‌ره‌کان، هه‌موو به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان ئاماده‌بوون، چراکان خامۆشکران و له‌سه‌ر پۆشنایی هه‌ندێ لای‌تی ده‌ستی و مۆمدا هه‌رچی‌یه‌ک هه‌بوو کۆمان‌کرده‌وه، من له‌ ژووره‌که‌ی خۆمدا به‌سته‌ی ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانم خسته‌ کۆله‌ پشتیکێ بچوک و ده‌ستی زه‌هاوم گرت و گووتم «زه‌هاو گویی‌گره، من به‌رپرسم له‌ تۆ، به‌رپرسم له‌ ژیا‌نت، هه‌رچی‌یه‌ک بووه‌ ده‌یتت پێ‌که‌وه‌ بین، تکایه‌ له‌ من دوورمه‌که‌وه». زه‌هاو سه‌یریکێ کردم و گووتی «که‌وره‌م من پێ‌گا ده‌زانم، باب‌ڕۆین، من پێ‌گا ده‌زانم. دلنیا‌م شتی خراپ روووده‌دات، شتی زۆر خراپ».

هه‌ر دوو‌کمان گومانیککی زۆرمان هه‌بوو، من بتوانم نه‌ خۆم و نه‌ ئه‌و له‌ هیچ مه‌ترسییه‌ک و له‌ هیچ دوژمنیک بپاریزم، به‌لام ده‌بوو باوه‌رمان به‌ یه‌ک بیت. ده‌ستم خسته‌ سه‌ر شانی و گووتم «چۆن ده‌توانم له‌ شه‌وینکی وه‌ها بپه‌رحمدا واز له‌م به‌دبه‌ختانه‌ به‌ینم. چۆن ده‌توانم؟ ها بۆ واده‌زانی من هه‌نده‌ نامه‌ردم». زه‌هاو به‌ ده‌نگیککی گریاوه‌ وه‌ گووتی «ده‌زانم هیچت بۆ ناكریت، چیت بۆ ده‌كریت، هیچ كه‌س هیچی بۆ ناكریت». توند ده‌ستیم گرت، نه‌مه‌و‌یست كات به‌ فیرو‌ بده‌م گووتم «گوئیگه‌ زه‌هاو ده‌بیت هه‌ولی خۆمان بده‌ین، هه‌سته‌ و خۆت كۆبكه‌ره‌وه‌». له‌و ساته‌دا خه‌یاڵم لای هیچ نه‌بوو هه‌له‌هاتن و دووركه‌وتنه‌وه‌ نه‌بیت له‌م جیگایه‌ كه‌ سی مانگ بوو به‌رده‌وام ئیشتان تێداده‌کرد. زه‌هاو ویستی كه‌له‌ره‌قی پیشانبدا، کاریكه‌ری خه‌ونه‌كان و ترسی ته‌قینه‌وه‌كان و وینه‌ تاریكه‌كانی ناو یاده‌وه‌ریی خۆی ته‌واو ترساندبوویان، گووتی «ئه‌و بارانه‌ی ئه‌م شه‌و ده‌باریت، هه‌مان بارانی ناو خه‌ونه‌كانمه‌». من توند ده‌ستم گرت و له‌گه‌ل خۆمدا برده‌مه‌ ده‌ری، بیته‌وه‌ی بواریك بۆ قسه‌ و نا‌ره‌زایی به‌یلمه‌وه‌. به‌ په‌له‌ و بیده‌نگ، له‌ ناو باران و په‌هێله‌یه‌کی بی‌ینه‌دا كه‌ هه‌موومانی تا سه‌ر ئیسقان ته‌ركردبوو، چووینه‌ ناو پاسه‌كان، نه‌قیب بپاریدا خۆی له‌ پیشمانه‌وه‌ ب‌روات. ترس، له‌رزی خستبووه‌ جه‌سته‌ی زۆبه‌مان، میرئه‌ودال نه‌بیت كه‌ كپ و بیناك ده‌رده‌كه‌وت، پێده‌چوو درێژه‌دان به‌ خه‌وی له‌ هه‌له‌هاتن له‌ مه‌رگ بۆ گرنگتر بیت. مام ده‌رویشی شۆفیر له‌ گه‌شتان زیاتر ده‌له‌رزی. یه‌ك دووانیک له‌ ئیشه‌كه‌ره‌كان به‌ر له‌وه‌ی سوار پاسه‌كه‌ ببن، سه‌رسه‌ختیان ده‌نواند و داوای چه‌کیان ده‌کرد تا شه‌ری دوژمن بکه‌ن، به‌ ده‌نگی به‌رز ئازایه‌تیان ده‌رده‌خست و جوامیتریان ده‌رده‌هینا و ده‌یانگووت «لینگه‌رین بابكوژرین و دوژمن بزانیته‌ دیلاوار جه‌نگاوه‌ری هه‌یه‌». من كه‌میک توپه‌ و نا‌ئارام گووتم «هه‌لبه‌ت گه‌ر چه‌ك هه‌بوایه‌ شه‌رمانده‌کرد. به‌لام ئه‌مه‌ هه‌رشیککی كتوپه‌ر، نه‌ چه‌کمان هه‌یه‌، نه‌ ده‌زانین

چی پرویداوه. په‌یوه‌ندی بیته‌له‌کامن له‌گه‌ل سهرکردایه‌تیدا پچراوه. نه‌مه کاریکی خوپاراستنه تا تیده‌گه‌ین چی پرویداوه و ده‌بیت چی بکه‌ین». هه‌موو له‌پاسه‌که‌دا دانیشتبووین که یه‌که‌م گولله‌هاوه‌ن له‌شوینی کۆنی خپوه‌تگا‌که‌ماندا ته‌قییه‌وه. ناله‌که‌ی وه‌ها گه‌وره‌بوو پاسه‌که‌ی له‌رانده‌وه. هه‌موو دلمان به‌جۆریکی نااسایی و خپرا لیده‌دا، ناو پاسه‌که‌تاریک بوو، هیچ جۆره‌سهرچاوه‌یه‌کی روناکی نه‌بوو، به‌لام هه‌ستمده‌کرد ده‌توانم له‌فه‌زای گشتی پاسه‌که‌دا، له‌و بیده‌نگییه‌قورسه‌ی که‌بالی به‌سهرماندا کیشاوه، قوولایی ترسه‌کان بخوینمه‌وه، ترس ته‌نیا له‌ناو چاو و له‌سهر روخسار و له‌روانیدا ناخوینرته‌وه، به‌لکو له‌هه‌ناسه‌و بیده‌نگی و جوله‌ی جه‌سته‌ی مرقفه‌کانیشدا ده‌رده‌که‌وینه‌وه. به‌ر له‌وه‌ی پاسه‌که‌بکه‌وینه‌جوله‌، دوو‌هاوه‌نی تر له‌به‌رده‌لانه‌کانی بان‌ئو جیگایه‌ی خنده‌کمان لیده‌دا که‌وت و روناکی ته‌قینه‌وه‌کانیان شه‌وی پرووناککرده‌وه. پاسه‌کان به‌خیرایی که‌وتنه‌رئ، ئیمه‌دوای خیرایی جیبه‌که‌ی نه‌قیب که‌وتبووین، من له‌پیشه‌وه‌نزیکی مام‌ده‌رویشی شۆفیژ دانیشتبووم، ده‌مبینی که‌خیرایی ئیمه‌پابه‌ندی خیرایی جیبه‌که‌ی نه‌قیبه‌که‌له‌هه‌ندی شویندا خپرا و له‌هه‌ندی شوینی تردا به‌کاوه‌خۆ ده‌رۆیشتم. زۆر نه‌بوو که‌وتبووینه‌رئ که‌له‌ناکاو جیبه‌که‌وه‌ستا، من له‌شوشه‌ی باراناوی پاسه‌که‌وه‌تارمایی نه‌قییم بینی دابه‌زیی، له‌تاریکی‌دا هه‌ستم به‌نزیک‌بوونه‌وه‌ی تارماییه‌کی تر کرد. وه‌ک‌ئوه‌بوو رینگاکه‌کۆمه‌لیک که‌س و سهربازی تری له‌سهر بیت. بۆ ئیستیک دوودل‌بووم، به‌لام دواچار بریارمدا دابه‌زم. دابه‌زیم و به‌ره‌ولای جیبه‌که‌ی نه‌قیب رۆیشتم، باران درندانه‌تر له‌پیشوو ده‌باری، له‌به‌ر خوره‌ی ئاو نه‌مه‌توانی باش گویم له‌هیچ بیت. تارمایی نه‌قییم بینی له‌گه‌ل دوو‌سهربازی پاسه‌واندا به‌ره‌و ناو‌تاریکی ده‌رۆن و منیش بیته‌وه‌ی بزانه‌م بۆ، دوايانکه‌وتم. گویم لی‌بوو یه‌کیک به‌نه‌قیبی گووت «بگه‌رینه‌وه، بگه‌رینه‌وه. سوپای مه‌مه‌د‌ه‌سار په‌ریونه‌ته‌وه و سهرجاده‌ی دیلاواریان

گرتووه». دلم به جوړیکی توند لیده‌دا، فشاری خوینم تا دیت ده‌چیته بالا، به‌لام بو ئه‌وه‌ی بزاتم چیه، به‌رهو لای نه‌قیب و ده‌نگه‌که چووم و پرسیم «خه‌به‌ر چیه؟ بو وه‌ستاوین، که‌ی ئیره جینگای وه‌ستانه؟». نه‌قیب قسه‌ی له‌گه‌ل چهند سه‌ربازیکدا ده‌کرد که هه‌موو گیانیان له ئاو هه‌لکشابوو، پۆسته‌له‌کانیان هه‌مووی قور و لیته بوو، له سه‌رمادا ده‌له‌رزین. گووتیان «ئیمه سه‌ربازی په‌رته‌وازه‌ی فه‌سیلی هه‌ژده‌ین، شه‌ش پۆزه بو پاسه‌وانیکردن هاتووینه ئه‌م ناوچه‌یه، شاره‌زایمان له‌م ناوه‌دا هه‌ر نییه. چوار سه‌عات له مه‌وبه‌ر هینزیک‌ی که‌وره په‌لاماریان داین، هینزیک‌ی زور که‌وره‌یه که له پشتی ئیمه‌وه په‌ریونه‌ته‌وه و هه‌م شه‌قامی گشتیان گرتووه و له‌و دیویشه‌وه پینچیانکردۆته‌وه و پشتیان له ته‌واوی هینزه‌که‌مان گرتووه». سه‌ربازه‌کان له‌وانه بوون که شانسیان هینابوو و به هوی باران و تاریکیه‌وه توانیبووین ده‌رچن و نه‌که‌ونه دیلی سوپای مه‌مه‌د هه‌سار که یه‌ک‌یکیان ده‌یگوت به چاوی خوی بینویییه‌تی، دهم و ده‌ست، هه‌ر له جیدا هه‌موو دیله‌کانیان سه‌ربه‌ریوه. به قسه‌ی سه‌ربازه‌کان و به پیتی دوا قسه‌یه‌ک که له ئه‌فسه‌ری هینزه‌که‌ی خویان بیستبووین، یه‌که‌مین بنکه‌ی سه‌رکردایه‌تی سوپا، واته دوورترین خالێک که ده‌بوو دوژمن ده‌ستی پندا بگات، له‌ویوه ده‌ستیان پینکردبوو، هه‌م بو ئه‌وه‌ی شه‌قامی سه‌ره‌کی بپچرن و هه‌م بو ئه‌وه‌ی هینزه‌کانی خویان به خیرایی و ئاسانی به‌پیننه‌وه. نه‌قیب ده‌سته‌پاچه و بپچاره ده‌یانود، گووتی «ئێستا ده‌زانم چیان کردوه، ده‌زانم چیان کردوه. هه‌ر دوو بنکه‌ی سه‌ره‌کی سه‌رکردایه‌تیان له باشوور و باکوور گرتووه، ناوه‌ندی په‌یوه‌ندی و سه‌نته‌ری سه‌ره‌کیان خستۆته ژیر ده‌ستی خویان تا په‌یوه‌ندی نیتوان هه‌موو هینزه‌کان بپچرین، دوو هینزی کوماندووی لیزانیان به خیرایی له راست و چه‌په‌وه جولاندوه بو ئه‌وه‌ی که‌مارۆی ته‌واوی ئه‌م ناوچه‌یه بده‌ن و له‌و به‌ینه‌دا به کۆمه‌لیک هیرشی ورد و کورت، سه‌ربازه‌کانی ئیمه‌یان به درێژایی چیا ده‌رکردوه و ئێستا

ئیمە لە گەمارۆیەکی تەواو داین». قسەکانی نەقیب ترسناک بوون، بەلام
 پێدەچوو راست بن. من سەیریکی نەقیبم کرد و گووتم «ئەی ئیستا چی
 بکەین؟». نەقیب لەو سەربازانە نەبوو، بیهوینت لە یەکەم شەوی جەنگدا
 تیاچیت، سالاھەیی سالا بوو، خەونی بە مەیدانی کوشتار و گۆرەپانی
 جەنگەوێد بینیوو، ئیستا کەوتبوو دۆخیکەوێد هەم ژیاڵی خۆی و هەم
 ژیاڵی فەسیلەکی لە مەترسیدا بوون. ئەو لەوانە بوو کە ئاسان خۆیان
 نادەنە دەست دۆژمن، دڵنیابووم کەر بزانییت دەکەوینتە دەست ئەوان،
 خۆکوشتن هەلەبژیرییت تا دیلی. بۆ چرکەیک سەیرمکرد و زۆر دڵم
 بۆی سووتا، ئەفسەریکی جەنگاوەر، بەلام بیهیز، بیچەک، لەگەڵ کۆمەلیک
 کریکاردا کە هیچیان ئەزموونی شەریان نییە. ئاخۆ دەبییت لە میژوودا
 چەندجار و چەند ئەفسەری کارامە، بە هۆی هەلومەرجی و نادادپەرە
 و سەختەوێد شکستیان خواردییت و دنیا لە بیرکردبن. نەقیب لە بەر
 بارانەکە وەستا بوو، هەموو هۆش و خەیاڵی خۆی کوکەردبوو، چی
 بکات. پیاویکی بیچارە کە بوو بوو بە داویکی چنراوەو... دواجار
 گووتی «لێرەوێد بۆ بنکەیی باشوور نزیکیی پینچ کیلۆمەترە، دەتوانین تا
 سێ کیلۆمەتری دیکە سوود لە پاسەکان ببینین، پێگایەکی باریک هەیە،
 دەکەوینتە پشتی بنکەیی سەرەکییەو، باوەرناکەم هیزەکانی مەمەد حەسار
 ئەو تۆلە پێگایەیان کۆنترۆلکردییت، ئەوان ئیستا سەرقالی خۆجیگیرکردن
 و خۆپاراستن، ئیمە ناتوانین بچینەوێد دوا، تا بۆ دواوە بڕوین ئەگەری
 ئەوێد بکەوینە تەپکەیی ئەوانەوێد زۆرترە. هەر گەرانیوەیک بۆ دواوە
 مەترسیدارە... تەنیا شانسیک مابیت ئەوێد لە درزیکەوێد گەمارۆکە بپڕین.
 تا شەو و تا بارانە و تا هیزەکانی ئەوان خۆیان نەگرتوو، دەتوانین
 ئەو بکەین، ئەوێد نزیکترین درزیکە بکریت بە کاریبەینین. گەر لێرەوێد بەم
 چیاانە بەردەمماندا سەرکەوین هەم کاتیکی زۆرمان دەپوات، هەم نازانم
 تا پۆژ دەبیتهوێد دەگەینە کوێ، ئەو درزە تاکە شانسی ئیمە، لە بەر

به يانه وه ئيتتر هيوامان نامينيت، يان کوژراوين يا خود ديلين، به لام گهر ئه مشه و دهست و برد بکهين دهتوانين دههچين... به کيلومه تريک بچه نه پشت بنکه ي سه ره کي، ئيدي له ويوه به ئاساني دهگهينه وه به هيزه کانمان».

له راستيدا من شتيکم له سه ره جوگرافياي شوينه که نه دهزاني، گهر بشمزانياه نه دهتواني زور قسه ي تيدا بکه م، مه سه له که په يوه ندي به چاره نو سي زياتر له سه ره و پا زده که سه وه هه بوو. پنده چوو نه قيب له سه ره هه ق بيت، ئيمه شانسي کي ئه وتومان بۆ نه جات نه بوو، هه وره کانيش وه ک هه وري ناو خه ونه که تا دههات تاريک و دپنده و خوړ دهبارين. من هينده ي له فیکري په يوه ندي نيوان خه ون و حه قيقه تي ئه م شه ودا بووم، له فیکري رزگاريدا نه بووم، به جوړيک له جوړه کان هه ستمده کرد چاره نو سي هه موومان پيکه وه گریدراوه، گهر به مري ن هه موو پيکه وه ده مري ن و گهر بگيري ن هه موو پيکه وه ده گيري ن. له ناخدا هه ستي کي نهيني و شار دراوه هه بوو که ده بيت متمانه م به نه قيب بيت. گهر چي دۆخه که زور سهخت بوو، به لام نه قيب دهيتواني هيم ن و ورد بير بکاته وه. ئيستا هه ستمکرد بارانه که له قازانجي ئيمه يه، دهنگ و خوړه ي باران به سه ره هه موو دهنگي کي تري شه ودا زال بوو، پاسه کان دهياتتواني تا ماوه يه ک به ناخي شه ودا بپو ن و دهنگيان نه گاته دوور، ده بوو دۆعابه کي ن که تا دهگهينه شويني خو مان باران هه ر توند بيت و خو ش نه کاته وه.

چاره کي کي دي به پاسه کان دهروين، تر سناکترين چاره که سه عاتي که له ژياندا، دلنيايين سه ره بازه کاني مه مه ده سه ار له هه موو لايه که وه، له چوار ده وري ئه م ريگايه له خو ريک خستيني گه وره دان بۆ گه مارو دان و خنکاندي هه ر ديلاواريه ک له م حه وزه دا بيت. خو شبه ختي ن که له زور جيگادا شه قامه که به جوړيک شاخاوييه، به زهحمهت هه چ هيزيک بتوانيت له به رزاييه وه هه موو به شه کاني ببينيت و بيخاته بن رکيفيه وه.

پيناچيت هيزهكانى دوژمن توانييتيان تهواوى ئو بازنهيه دروستبكه ن كه
 مه به ستيان بووه، به هيمنى و سه لامه تي له دووريه كي دياريكراوه وه هه موو
 داده به زين. نه قيب تا نزيكيه كي به رچاو له كه مپى يه كه م نزيكه ديته وه.
 يه كه يه كه فاسيله كه ئاگادارده كه مه وه كه ده بيت تهواو بيدهنگ بن. نه قيب
 خوى له پيشه وه ده پروات، ئو ته نيا كه سه كه ده زانيت به كويدا بمانبات،
 به من ده ليت، ده بيت من له كلكى كاروانه كه دا بم، دوا كه س بم، ده بيت
 هر كه سه و به فاسيله ده ههنگاو له دواى ئو ويتره وه بجوليت. به
 كريكاره كان ده ليم، هر كه سيكمان هه له بكات ژيانى هه موومان ده كه ويته
 مه ترسيه وه، له هيچ حاله تيكدا نابيت، هيچ كه س، هيچ جوړه دهنگيكي ليتو
 بيت. هه موو ترساو و دوودل و پهريشان، ههنديكيان ده له رزن، نازانم به
 كاريگه رى سه رمايه ياخود ترس، هه موو باران به گيانماندا ده چوريت،
 موشه ماکانى به رمان ناتوانن ده موچاومان بپاريزن، تا ديت باران توندتر
 و قامچى ئاساتر ليمان ده دات. نه قيب خوى سه رى كاروانه كه ده گريت
 و سه ربازه كانى له دواوه دين، نه قيب هيزه كه وا ريكه خات هه ر چهند
 كريكارىك و سه ربازىك بكه ويته نيوانيان، هه م بو پاراستن و هه م بو
 دابه شبوون و هه م بو كوومهك گهيانندن له كاتى پتويستدا. ههنديكيان
 به ئه ندازه يه كه ده ترسن، گومانم هه يه هه موو شتيك راست و ريک و
 په وان بروات. گويمان له دهنگى سه ربازه كانى دوژمنه له ناو باران و
 تاريخيدا بانگى يه كترى ده كه ن، له پال كه مپه كه دا كه ندپيكي كه ميک قول
 هه يه كه پرديكي دارينى له سه ره، سه ربازه كانى مه مه د حه سار ده بينين
 كه ههنديكيان بيترس لايتى ده ستي به كارده هينن، ئيمه ده بيت به توله
 پنگايه كدا تپه رين كه په نجا مه تريک له پرده كه وه دووره. پنگاكه لاپتيه كي
 فراموشكراوه كه پنده چيت كوون گوند نشينه كان بو مه به ستي سه ركه وتن
 به ره و ره زه كانى داميتى چيا به كاريان نه يتا بيت. په پينه وه ده بيت به جوړىك
 بيت سه ربازه كانى دوژمن هيچ نه بيستن. من و زه هاو له دواى دواوه

دهرۆين. رینگاکه زۆر باریکه، بارانیش زهوییهکهی وهها خزکردوه که ههر چهند ههنگاوێک دهرۆين و دهکهوین، گهر باران بوهستیت به دلنیاپییهوه گوئیان له دهنگی پێ و خشهێ موشه ماکانمان دهبیست. بهلام دهنگی باران و دهنگی توپبارانی بهردهوام کهشیکی وایان رهخساندوه بتوانین له پشتی هیزهکانی دوژمنهوه بهپهینهوه. نزیککی ده دهقیقه به رینگادا دهرۆين و له ناکاو فهسیلهکه له پیشهنگهوه دهوهستیت، ههستدهکهه ئیتر گهیشتی نهته جینگای خهتهر، لیرهوه دهبیست ههمووان ئارام بن، لیرهدا ژيانی ههر کهسیک ئیدی وهک ئهلقه له ژيانی ئهوانی تر هه لکیشراوه... لهسه رهخۆ کاروانه که دهکهوینهوه جوله، دلنیاام ئیستا یهک یهک له پیشهوه دهپهینهوه. من له جینگای خۆمهوه تارمایی ههموو کامپهکه دهبینم، له دوو ژووردا رۆشناییهکی کهم دهبینم، پیدهچیت ژووری ئهفسه رهکان بیت، هاتوچۆیهکی کهم له ژووردهکاندا دیاره. بهلام دهرهوه زۆر تاریکه، دلنیاام ئهوه هیزانهی شهو په ریوونه تهوه سه رجه می پیاوه، پێ ناچیت هیشتا توانیبیتیان کهلوپهلی قورس بگوازنهوه. تۆپهکانیان له دوورهوه ئهه ناوه دهکوئی و سه رپۆشیکی ئاگر بۆ جهنگاوه ران دا بیندهکات. لهگهڵ دهنگی بارانه کهشدا هه ندی جار دهنگی هاواریکی کپ و خنکاو له دوورهوه دیت، وهک یه کینک هاواریکات، یان دهنگیکی دوور به نا ئومیدی شهو شه قیبات. ورده ورده و به خاوی دهچینه پیشی. له ناو تاریکیدا پتر تارمایی پرده کهم له به رچاو پروون دهبیتهوه. زه هاو له پیش منهوه دهپوات، هه موو دل و نیگام له لایه تی، تا دیت ئیمه زیاتر له پرده که نزیک دهبینهوه. دلنیاام ئیستا به شیکی زۆری کرینکاره کان په ریوونه تهوه. بۆ چهند چرکه یه کی کورت، خۆشباوه و گه مژه هه سته کهم هه موو شتی که به ئاسانی و سه لامه تی دهپوات، ئیمه ته واو له تییه راندنی پرده که و گوزهر بۆ پشتی هیزهکانی دوژمن نزیک بووینه تهوه، نازانم چهند کهس له پیشدهمدا ماون، بهلام دلنیاام له سی تا چوار کهس زیاتر نین. هه موو هه سته وه رهکانم کۆده که مه وه تا وریایانه له م

جیگا ترسناکه بگوزهریتین، هیشتا په‌نجا مه‌ترینکمان بۆ ئاستی پرده‌که ماوه. له‌ویادا بۆ یه‌که‌م جار ده‌ستریژیکی ره‌ق و دریز و ترسناک رامده‌چله‌کینیت، گویم له‌ پیکراویکه پر به‌ شه‌و هاوارده‌کات. له‌گه‌ل ده‌نگی ته‌قه‌کاندا هاوار له‌وانه‌ی پیشه‌وه ده‌که‌م بگه‌رینه‌وه، له‌ سه‌ر پرده‌که‌وه تارمایی سه‌رباز ده‌بینم که ته‌قه‌ده‌که‌ن و به‌ راکردن به‌ره‌و لای ئیمه‌ دین. من به‌ هه‌موو هیزم جله‌کانی زه‌هاو له‌ دواوه ده‌گرم و را‌یده‌کیشم، هه‌ر دووکمان خۆمان ده‌ده‌ین به‌ زه‌ویدا و گولله‌ وه‌ک باران به‌ره‌و روومان دیت. چاوم لێیه ئه‌وانی پیشه‌وه به‌ پرتاو باز به‌سه‌ر برینداره‌کاندا ده‌ده‌ن و بۆ پیشه‌وه ده‌روژن، گویم له‌ ناله‌ی پیکانه، به‌لام له‌وه گرنگتر ئه‌وه‌یه خۆم و زه‌هاو به‌ خیرایی به‌ره‌و خوار تلده‌بینه‌وه، ته‌نیشته‌ رینگاکه که‌ندریکی پر به‌رده، له‌گه‌ل ته‌که‌کانمدا به‌رده تیژه‌کان ده‌چن به‌ له‌شمدا و توند ئازارم ده‌ده‌ن، سه‌رم له‌ چوکلێ هه‌ندێ به‌ردی تیژ ده‌دات. گویم له‌ ده‌نگی زه‌هاوه که له‌گه‌ل مندا بۆ ناو بنی که‌ندره‌که تلده‌بیته‌وه، گویم له‌ ده‌نگی گولله و ده‌ستریژه که ته‌واوی لاپال و ناو که‌ندره‌که ده‌بیژیت. ده‌یه‌ها ته‌فنگ کویرانه ته‌قه‌ده‌که‌ن و دۆله‌که ده‌بیژن. تاوی بارانه‌که به‌ هیژتر ده‌بیت، زه‌هاو له‌گه‌ل ته‌که‌کانیدا ده‌لێت «من گووتم.. من گووتم... من گووتم». که ده‌که‌مه بنی که‌ندره‌که له‌ به‌ر لێزمه‌ی باران ناتوانم باش چاوم بکه‌مه‌وه، به‌لام زه‌هاو ده‌ستم ده‌گریت و به‌ هه‌موو توانای خۆی رامده‌کیشیت، گویم له‌ هه‌ناسه ترساوه‌کانیتی، به‌ توندی ده‌ستم ده‌گریت و هه‌لمده‌ستین، ده‌که‌ومه سه‌ر ئه‌ژنۆ، هه‌ر دووکمان به‌ ده‌ست و له‌سه‌ر ئه‌ژنۆ وه‌ک دوو ئاژه‌لی ترساو به‌ره‌و دواوه هه‌لدین، بیوچاو و به‌ خیرایی و به‌ هه‌ناسه‌برکی هه‌لدین. گویم له‌ هه‌ندێ ده‌ستریژی به‌رامبه‌ره، دلنایام سه‌ربازه‌کانی خۆمان بۆ ترساندن و دورخستنه‌وه‌ی چه‌سارویه‌کان به‌ چری ته‌قه له‌سه‌ر پرده‌که ده‌که‌ن. ئاوڕده‌ده‌مه‌وه و ئاگربارانی یه‌کدی ده‌بینم، له‌ هه‌موو فه‌سیله‌که‌دا به‌س من و زه‌هاو به‌ره‌و دوا کشاوینه‌ته‌وه و ناتوانین جاریکی تر له‌ به‌رده‌م

ئهو پرده وه برۆین. ده زانم گه رانه وه و یه کگرتنه وه له گه له فه سیله که دا کاری نه کرده یه. زه هاو وهک پشیله یه کی ترساو وایه، له شسوک و بازدار له پیشمه وه، وهک که رویشکیک له تانژی هه لبیت راده کات، هه ر دوو کمان وهک شیت له سه ر چوار چنگۆله به ناو لیته و به رد و ئاوه پۆی ساردی باراندا بیئنه وه ی بزانیین ده چین بۆ کوئ، به ره و دوا ده گه پیننه وه. گویمان له ته قه یه... گویمان له هاواره ... گویمان له بارانه ... گویمان له هه وره ... گویمان له دهنگی به ریه ککه وتنی ئیسکی خۆمانه له گه له به رده کاندا ... دوا جاریش گویم له گریان، گریانێ خۆم که وهک ئاژه لیکێ ترساو له سه ر چنگۆلان هه لدیم و له ژیر باراندا ده گرییم.

ثال موراد بۆي گيڤرامه وه

له گه‌ل ته قاندينى فيشه كه كه‌دا، يه كسه‌ر تفهنگه كه‌م فريدا و به پرتاو
 وهك شيت، به دوا خيڤاييه كه كه خودا بيه خشيت به له شيكى سووك
 و بچوكى وهك له شى من، وهك بالنده يه كى چكوله‌ي فريو تا هيزم تندا
 بوو پامكرد و به سه‌ر پله كاندا وهك با به ره‌و خوار گفه مكد. پاكردنم
 ودها خيڤابوو، نه پاسه‌وانه كه‌ي ياوه‌رم، نه دوو سه‌رنشيني ماشينه كه‌ي
 خواره وه كه ئيستاپووى ماشينه كه‌يان وه‌رگيڤابوو و له به‌رى ئه‌وبه‌رى
 شه قامه كه چاوه‌پوان بوون، جوله‌يان بۆ كرا... هيچ يهك له‌وان پيشيني
 پاكردنى منيان نه كرده‌بوو، عه‌قليان بۆ ئه‌وه نه‌چووبوو من ودها بيژيى
 و دووربين بم. دياربوو بيخه‌يال دانىشتوون و ناماده‌گيان بۆ كرداريكى
 وهك ئه‌وه‌ي من نه كرده‌وه. من به پيچه‌وانه‌ي ئاراسته‌ي ماشينه كه‌وه، وهك
 با خۆم كرد به ناو پيڤواراندا و له دوورى دووسه‌ده مه‌تر، به پله كه‌يه كى
 كه‌ميك دريژدا چوومه ناو قه‌يسه‌رييه‌كانى غه‌فارييه وه كه سه‌دان كه‌س
 تندا به‌يه كدا ده‌چوون و سه‌ودا و مامه‌له‌يان ده‌كرد. من له جيگايه كدا كه
 دلنيا بووم كه سم به‌دواوه نيه‌يه، خامكرده وه و كه‌ومه سه‌ر رويشتنيكى
 ئاسايى، له يه‌كيك له ده‌روازه‌كانى قه‌يسه‌رييه كه‌وه چوومه ده‌رى و خۆمكرد
 به گوزه‌رى قه‌ساب و سه‌روپي فروشه‌كاندا. سه‌ده مه‌ترى كم ده‌ويست بۆ

ئه وهی بگه مه مهیدانیکی بچوک که تیندا تاکسییه کان ده وهستان. له وه سه د مه تردها هه ستم به شله ژانیکی زوری ناو بازارکرد، گویم له دهنگی هه ندی ته قه بوو، بینیم ماشینه کان به خیراییه کی شیتانه لیده خو پ، خه لک زوری به پرتاو سوار تاکسی ده بن. ده بوو منیش ده ست و برد بکه م ... به را کردن خۆم گه یانده مهیدانه که، له ویدا ژماره یه ک له باغه وانه کانم بینی به خۆیان و په رۆ وه نه وشه ییه کانی ناو چاوانیانه وه راده که ن و خه ریکن به سه ر چوار ږیگا که دا دابه شه بن. من گه یشته تاکسییه ک و خۆم تی فریدا و به کابرام گوت، خیرا به ده وری مهیدانه که دا بسوریوه و به ئا راسته ی باشوور لیخوړه. شو فیزه که م پیاویکی خیزانداری بینو ی بوو له هیچی نه پرس ی و پاره یه کی زوری شی نه سەند. من له دووری دو سه د مه تر، له مالی «مامه ی دایه» دابه زیم و سه رم داخست و بینو وه ی به یلم ه یچ که س له پوخسارم ورد دبیته وه، خۆم کرد به لای «سه ی فه تحولا» دا که وه ک هه می شه له سه ر به رماله که ی نویژی ده خویند. سه عاتیک دوا ی ئه وه له ږیگای رادیو که ی مامه ی دایه وه زانیم که ئه مړۆ ده ستیکی چه پهل و دوژمنکار، مرؤ فیک ی خوینمژ و له ئینسانیی هت به ده ر، به گولله یه کی بیړه حم کو تای ی به ژیا نی فرمانداری دیلاوار «عه بدولسه لامی ماروفی» هینا وه، دوا ی ئه وه ی به مه به ستی به سه رکردنه وه و هاندانی قوتا بیان، بۆ ئا گاداری له پندا ویستی ها ولاتیان، له سه ردانیکی ره سمیدا بووه بۆ قوتا بخانه ی سور ه یای کچان له گه ره کی غه فار یی. به پنی رادیو که کو نفد راسیونی بنه ماله کانی دیلاوار له کو بوونه وه یه کی په له دا بوون، بۆ دانانی ږیوشوینی پتویست بۆ پاراستنی ئارامی و ئاسایش و ږیگرتن له هه له اتنی تاوانباران. بۆ ئه و مه به ست ه ش حا کمی عه سه که ری یاسینی قه ره قازانی فرمانی به سو پای دیلاوار و باغه وانه کانی دیلاوار دابوو ته وای شار ه که بخه نه ژیر چاودیری ورده وه و هه موو ږیگایه کی هاتن و چوون به ستن. له ویدا زانیم که گولله که م پینکاویتی ... دواتریش بۆم ده رکه وت که فیشه که که م ږیک دابووی له ته ختی

ناوچاوانی فهماندار. دهیت بلیم که پیکانم بو ئه و پیاوه ته نیا خواستیکی
میکانیکی و ئاره زوویه کی نه خوشرانه بوو له لایه ن دهست راستیکه وه تا
هیچ گولله یه کی به هه در نه چیت و هیچ نیشانه یه ک له تیری دهر باز نه بیت.
من هیچ شتیکم به رام بهر فهماندار نه بوو، به لان نیشانه شکینیک بووم که
ده بوو نیشانه م له هه ر چیه ک گرته وه لیدم، هه تا گه ر ئه و نیشانه یه
سه ری فهمانداریش بیت... من ئال موراد، که چند مانگ له مه و پیش
له که مپی په روه رده و مه شق گالته جاری هاو پیکانم بووم ، ئیستا بکوژی
فهماندار بووم، ترسناکترین پیاو کوژی دیلاوار بووم، ئه وه بووم که ته وای
شار به دوامدا ده گه را. منیش لای مامه ی دایه، له سه ر کورسییه کی نایلون
دانیشته بووم و جامیکم خسته بووه سه ر کوشم و غه مگین و په شیمان نوک و
مئووژم ده خوارد.

تهنیا که سټیک به خه یالمداهات داوای کومه کی لیکه کم «نهرسه لانی موفتی» بوو. گهر ئه و یارمه تی نه دامایه هیچ که سم نه بوو له دونیادا یارمه تیم بدات. به لام «نهرسه لانی موفتی» نه هاوړیم بوو، نه که سم بوو، نه دوستیکی نزیکم بوو... تهنیا شتیک دهمزانی ئه وه یه که رقی له سهی ئه سلانه، رقی له باغه وانه کانه. گهر هه موو شتیکم به وردی بؤ باسبکردایه ئومیدیکي لاوازم هه بوو یارمه تیم بدات، گهر یارمه تیشی نه دابام، دلنیا بووم به گرتی نه دده دام، له وه دلنیا بووم. دهبوو له دیلاوار که سټیک هه بیت، تا قمیک هه بیت کومه که به کهسانی وهک من بکه ن. ئه و شه وه و سنی شه وی دواتریش نه مویرا بچمه دهرئ و هیچ په یوه نډیه کم به دهر وه نه کرد. له هه واله کانه وه بیستم که قهره قازانییه کان به کومه کی سوپای باغه وانه کان دهستیانگرتووه به سهر هه موو پوسته مه دهنیه کاند، بهړتیه بهری پولیس تاهیری وزیری و کوړه که ی گیراون، سهی ئه سلان وهک بهړتیه بهری ئیداره یه کی کاتی دهسه لاتیکی زوری وهرگرتووه تا دیلاوار بؤ قوناغیکی نوی ئاماده بکات. باغه وانه کان به سهدان له هه موو کوچه و شه قامنکدا بلا بوو بوونه وه، له

وتاریکی ئاگراویشدا سەي ئەسلان ئەوەي راگەياند کە شەهید عەبدولسەلامی ماروفی بە دەست بەکرئیکراوەکانی مەمەد حەسار کوژراوە و بکوژە کە سەیکى ناسراوە و دوو مانگە بە دزییەووە خۆی گەياندۆتە مەمەد حەسار و لەوئ مەشقی لەسەر چەک کردووە و نێردراوەتەووە بۆ دیلاوار تا ئاسایشی ناوخۆ تیکبەدات، لەم قۆناغە هەستیارەشدا لە میژووی دیلاوار هەموو دەبیت لە ئاستی بەرپرسیاریتیدا بن و بیرى تەسکى بنەمالەچیتی واز لێبھێنن و بیر لە قازانجى بەرزى دیلاوار بکەنەووە کە وا پتویست دەکات تەواوی دەسەلاتەکان بدریت بە گەنجانی خوینگەرم و جەنگاوەر لە سوپای باغەوانەکان و بە حاکمى سەربازى، تا بتوانین دوور لە پوڤحى تەسکى خوویستی و عەشرەتبازی دیلاوار لەم میحنەتە دەرەهینین. لە راستیدا سەي ئەسلان بە جۆریکی هیند بڕواھین قسەیدەکرد، گەر من خۆم ئال موراوە نەبوومایەووە و خۆم فەرماندارم نەکوشتبايە، باوەرم بە هەموو چیرۆکە کە دەکرد. من لای خۆمەووە ئیستا تێدەگەیشتم کە قەرەقازانییەکان و سەي ئەسلان بەراستی لە پشت هەموو مەشق و ئامادەکارییەکانى منەووە بوون، دڵنیاشبووم گەر هەلنەهاتبام دەیانکوشتم. من بەش بە حالى خۆم ئیستاش لە هەندئ شت دەپرسم و وەلامىکی پوونم نییە بۆیان. ئەو ساتەى کە دووربینە کەدا فەرماندارم بینی ناسیمەووە؟ زانیم ئەووە فەرماندارە... ئەووە عەبدولسەلامی ماروفییە؟ نازانم. بیرکردنەووەی قەناس لەو کاتانەدا بیرکردنەووەیەکی ئاسایی و مەنتیقی نییە. مەرۆف تەنیا چەند چرکە یەکی هەيە، ئەو چەند چرکە یە بە جۆریک تیکەل و ئالۆزە دواتر بەشەکانى پیکەووە نالکینرینەووە، مەرۆف لەو چەند چرکە کورتەدا کاتى ئەوەى نییە بیربکاتەووە ئەووە کینە لە بازنى ئاگرى دووربینە کەیدا و ئایا بیکوژیت یان نا. غەریزەى قەناس لەویدا بە پلەى یەک لەسەر خواستى لێدان دەووستیت. من دەمویست بۆ دونیای بسەلمینم کە بەلئ من دەستراستترینى دیلاوارم، بۆ کیتى بسەلمینم؟ ... بۆ مامۇستاگانم... بۆ هاوڕیکانم ... بۆ ئەو سەرکردە

نادیارانه‌ی که له‌سهر و منه‌وه بوون... بۆ خودا ... بۆ دراوسێکانمان ... بۆ باغه‌وانه‌کان ... بۆ هه‌موو خه‌لکی دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌ساریش؟ نازانم. منیک هه‌موو ژیانم گالته‌یان پێک‌دبووم و ترسابووم، ده‌میک تفه‌نگیک که‌وتبووه به‌رده‌ستم، جگه‌ له‌وه‌ی بۆ س‌رینه‌وه‌ی بچوکی و لاوازی خۆم به‌کاریبه‌ینم، ده‌کرا چی لی بکه‌م؟ . قه‌ناس وه‌ک پزیشک وایه، چۆن پزیشک ده‌بیت هه‌موو نه‌خۆشیک تیماربکات، هه‌تا گهر دوژمنی هه‌ره‌ گه‌وره‌شی بووه، قه‌ناسیش به‌ پێچه‌وانه‌وه، ده‌بیت هه‌موو نیشانه‌یه‌ک بپیکت هه‌تا گهر دۆستی هه‌ره‌ نزیکیشی بووه، ئه‌وه‌ فه‌لسه‌فه‌ی ئیشه‌که‌یه‌تی.

دوای سێ پۆژ، شار که‌میک هینور بووبوووه‌وه، هه‌موو دیلاوار به‌ دوای خائینیکدا ده‌گه‌را که‌ ناوی ئال موراڤ که‌نعانه، بۆچی له‌ بری ناوی باوکم ناوی باپیره‌ گه‌وره‌میان به‌کارده‌هینا نازانم؟ . من کاریکم کرد، مامه‌ی دایه نه‌زانیت، به‌لام ناوی من هینده له‌ ده‌نگوباسدا دووباره‌ده‌بووه‌وه ئاشکرابوونم نزیک بوو، بۆئه‌وه‌ی پێم نه‌زانیت تا نه‌خه‌وتبایه‌ گویم له‌ ده‌نگ و باس نه‌ده‌گرت. ئه‌و چهند شه‌وه‌ من و مامه‌ی دایه وه‌ک دوو ئازله‌ی جیاواز که‌ هه‌ر یه‌که‌مان سه‌ر به‌ جنسیک بین، بیده‌نگ و بپه‌یه‌وه‌ندی ده‌ژیاين، مامه‌ی دایه نوێژه‌کانی خۆی ده‌کرد و خوارنیکێ که‌می ئاماده‌ده‌کرد و ده‌خه‌وت، منیش بپه‌یه‌وه‌ی هیچ بلێم یان هیچ پروونکردنه‌وه‌یه‌ک بده‌م ده‌چوومه‌ سوچیکه‌وه و بیده‌نگ داده‌نیشتم. من و ئه‌و وه‌ک قه‌ل و که‌رویشکیک وه‌هابووین، کراپیتینه ناو قه‌فه‌زیکه‌وه، نه‌ یه‌که‌مان خۆشه‌ویست و نه‌ رقمان له‌ یه‌ک بوو، هه‌ر یه‌که‌مان سوچیکێ قه‌فه‌زه‌که‌ی بۆ خۆی گرتبوو و بپه‌یه‌وه‌ی هه‌ستیکی زۆرمان بۆ به‌رامبه‌ره‌که‌مان هه‌بیت، لیده‌گه‌راین ئه‌ویدی خه‌لوه‌تی خۆی بژی. شه‌وی چواره‌م ده‌بوو بچمه‌ ده‌ری، هیدی هیدی مانه‌وه‌م لیره‌ ده‌بوو به‌ کاریکی بیتسوود، ده‌بوو هه‌رچییه‌کم کردوه هه‌ولبده‌م له‌ دیلاوار ده‌رچم. ده‌مزانی قاچاغچییه‌کان به‌ چیاکاندا خه‌لک ده‌به‌ن بۆ شارانی تر. به‌لام من نه‌ پاره‌یه‌کی زۆرم به‌ده‌سته‌وه‌ بوو و نه‌ که‌سم ده‌ناسی. شه‌و سه‌ری خۆم

خسته بن کلایکی گه‌وره، که زستانی پار لای مامه‌ی دایه بیرم چووبوو و هاتمه دهره‌وه. په‌رۆیه‌کی باغه‌وانه‌کانیش له گیرفانمدا بوو، ئه‌ویشم به‌ست به ناوچاوانمه‌وه و له دهرگای مالی ئه‌رسه‌لانم دا. له شانسی زیرینی مندا ئه‌رسه‌لان خۆی کردیییه‌وه، هه‌ر منی بینی ده‌می به ئه‌ندازه‌ی نه‌هه‌نگیکی چه‌په‌ساو داچه‌قی، به جوړیک ترسا خه‌ریکبوو ده‌م و ده‌ست دهرگا‌که به ده‌موچاومدا دابخات و رابکاته‌وه ژوورئ، به‌لام توزیک بیریکرده‌وه و زانی که ئه‌وه کاریکی گه‌مژانه‌یه، خه‌را یه‌خه‌ی چاکه‌ته‌که‌ی راکیشام و برده‌میه ژوورئ و به سه‌رسامی و ترسه‌وه گووتی «وای کو‌ری ئاسمان، خۆ گیل نیت، تو چی ده‌که‌یت، بۆ هاتوویت بۆ لای من، نزیککی ۵ هه‌زار که‌س به‌دواته‌وه‌ن... گیلیت یان ته‌واویت، ده‌ته‌وێت به کوشتم بده‌یت؟». من به‌ده‌نگیکه‌وه که خالی نه‌بوو له راستگویی گووتم «ئه‌رسه‌لان، نامه‌وێت ئازار ببینیت، نامه‌وێت به هۆی منه‌وه تووشی هیچ بییت، به‌لام من گه‌ر ئه‌وه که‌سه ترسناکه بم که ئه‌وان باسیده‌که‌ن، پشت و په‌نایه‌کم ده‌بوو، گه‌ر خائین بوومایه کونیکم ده‌سته‌ده‌که‌وت خۆمی تیا بشارمه‌وه. هه‌ر چی شتیک که له رادیو و ته‌له‌فزیۆندا له‌سه‌ر من ده‌یلێن درۆیه. خۆت ده‌زانی من تاقه کو‌ری ژنیککی به‌سته‌زمانم، نه‌حه‌زم له شه‌په و نه‌ویستومه بېم به قاره‌مان، به‌لام منیش وه‌ک تو، وه‌ک زۆرینه‌ی ئه‌وانه‌ی له سوپادان یان له باغه‌وانه‌کانی دیلاواردان تووش بووم، من نه‌خائینم نه‌هیچ... له ژیانمدا مه‌مه‌د حه‌ساریشم نه‌بینیوه. دوو مانگه مه‌شقم پیده‌که‌ن، ته‌پیککی تابه‌تی سه‌ر به ره‌زمئارای قه‌ره‌قازانی مه‌شقم پیده‌که‌ن، هه‌ر من نه‌بووم پێنج که‌س بووین، ناوه‌کانیانم ده‌ده‌می تا به‌جیت به‌رسیت و دلنایبیت. من یه‌ک پوژیش له دیلاوار نه‌چوومه‌ته دهره‌وه، هه‌رچییه‌ک له‌سه‌ر من ده‌یلێن درۆده‌که‌ن. دواتر خۆیان تفه‌نگیان دامی و فه‌رمانیان پێدام ته‌قه‌بکه‌م، پلانی خۆیان بوو فه‌رماندار بکوژن و به‌چه جیگای. ئیستاش من ته‌نیا شاهیدم که ده‌توانم هه‌موو شتیک ئاشکراکه‌م. تکایه من هیچ که‌س نانا‌سم، چوار

پۆڭزە لە ژووریکى بچکۆلەدا خۆم شارپۆتەو، گەر تۆ یارمەتیم نەدەیت دەکوژریم و ھەموو شت لەگەل مندا دەچیتە گۆرپەو، بەس تۆم ھەبە ئەرسەلان، دەزانم تۆ دەیانناسیت... دەزانم تۆ وەك ئەوانى تر كەپ و کوێر نیت... بۆیە لە ھەموو دونیادا ھاتووم بۆ لای تۆ. تەكایە ئەرسەلان یارمەتیم بدە؟».

ئەرسەلان ھەپەسابوو، چاوانى ترسیكى زۆریان تیندا بوو، دەیزانى راستى دەلیم، بەلام راستى و درۆ لە كاتى وادا جیاوازییەكى ئەوتویان نییە، كێشەى ئەرسەلان ئەو نەبوو من راست دەلیم یان درۆ، كێشەكەى ئەو بوو ئیستایى لە من بکات. ھەلبەت دەیتوانى بلیت ئەم بەردەرگایە چۆلێکە و لەم ناو ھەمینە، بەلام دوودل بوو، ھەستمکرد بۆ ساتنیک و ابیری کردەو گەر یارمەتیم بدات بۆ خوشى سەلامەتترە، ھەر دەرکەوتنم لە بەر دەرگای مالاكەیدا مەترسییەكى گەورە بوو لەسەر ژيانى. ھەر شتێك خوار پۆشیتبا، ھەر بیانزانیاى من ئەم نەهێنیم بەو گوتوو، ژيانى ئەویش دەکەوتە مەترسییەو. بە دوودلییەو گوتى «باوهرت پێدەكەم. باوهرت پێدەكەم. بەلام باوهرت كردن و نەكردنى من ھیچ لە ھیچ ناگۆریت. من باوهرم بەو قسانە نەكردو كە لەسەر تۆ كریان. بەس تەكایە پێم بلى، من نازانم چۆن یارمەتیت بدەم، چى بكەم... خو گێل نیت، خو ت دەزانیت من ھیچم پى ناكړیت». زۆر غەمگین و دەستەپاچە دیاربوو. گوتم «پێم بلى، دەتوانیت سەرەتا بۆ چەند پوژنیک جیگایەكم بۆ پەیدا بكەیت. دەمەوینت دواتر قاچاغچییەك بدۆزمەو لە دیلاوار دەرەمبكات. ئەو تەنیا شانسی منە، لەو دەرچیت كۆشتنم مسۆگەرە، گیرانم مەسەلەى پوژ و سەعاتە». گوتى «بەم شەو ناتوانم ھیچ بكەم، ھەر شتێك بكەین مەترسى خوێ ھەبە. بىرت نەچیت براكانم لایەنگرى سەرسەختى سەى ئەسلانن. خو گێل نیت، خو ت خەلكى دیلاوار دەناسى چ عاتیفى و گەمژەن، لەم پوژانەدا ھەموو وەك پێغەمبەر سەیری سەى ئەسلان دەكەن. ھەر نابیت لێرە

بتبینن. به‌لام پیم بلی، تۆ ده‌توانیت تا دوو شه‌وی تر له‌و جینگایه‌ بمینیت‌ه‌وه‌ که ئیستا له‌و‌یت... ده‌توانیت یان نا؟». به‌ نابه‌دلییه‌وه‌ گووتم «به‌لی ده‌توانم. گهرچی مه‌ترسی خۆی هه‌یه‌، به‌لام هه‌موو شتیک ده‌که‌م دوو شه‌وی تریش له‌وی خۆم بشارمه‌وه‌». گووتی «یه‌ک تۆز بوه‌سته‌، یه‌ک تۆز بوه‌سته‌. خۆم ده‌گۆرم و دیم له‌گه‌لتدا، تا تۆ جاریکی تر خۆت نه‌خه‌یت به‌ر ئه‌و مه‌ترسییه‌. با من جینگای تۆ بزاتم». من گووتم «نا ... نا ئه‌رسه‌لان. من ناوینشانه‌که‌ت ده‌ده‌می. سی شه‌ویتر سه‌عات ۹ ی شه‌و وهره‌ بۆ به‌رده‌می فروشکای سه‌فا، به‌رامبه‌ر مالی جیهادی ده‌لاک، ده‌زانیت کوێ ده‌لیم، نزیک مالی کچه‌ جوانه‌کانی لوتفی خان. کوریک نییه‌ له‌ غه‌فاری مالی کچه‌ جوانه‌کانی لوتفی خان نه‌زانیت. وانیه‌؟ خۆ گیل نیت ... ئه‌م ریگایه‌ له‌گه‌ل مندا مه‌به‌ره‌... ریگاکه‌ به‌شی خۆی ترسی هه‌یه‌». که پیم گووت «خۆ گیل نیت» هه‌ردوو کمان پیکه‌وه‌ پیکه‌نین، ئه‌رسه‌لان چاوانی پرپوون له‌ ئاو و گووتی «کال موراد گوییگه‌ره‌... گهر نه‌متوانی شتیک بکه‌م، له‌ به‌رئه‌وه‌ نییه‌ که ناتوانم یان ده‌ترسم، به‌لکو ته‌نیا له‌به‌رئه‌وه‌یه‌ هه‌موو دیلاواریان ته‌نیوه‌. دار و دونیا یان پرکردوه‌ له‌ جاسوس و پاسه‌وان». من خه‌نده‌یه‌کم بۆ گرت و گووتم «دلنیا، دلنیا، ئه‌رسه‌لان».

ئه‌و شه‌وه‌ که له‌ مالی ئه‌رسه‌لان دوورکه‌وته‌وه‌، بۆ یه‌که‌مجار هه‌ستم به‌ گوناھیکی زۆر کرد. به‌ دریزایی ئه‌و ماوه‌یه‌ خۆم بیگوناھه‌ هاتبوو هه‌ستام چاو. تاوانبار ئه‌وانی تر بوون که به‌ زۆر منیان خستۆته‌ دۆخیکی دژواره‌وه‌، به‌لام ئه‌و شه‌وه‌ له‌ ریگای گه‌رانه‌وه‌مدا بایه‌کی سارد هه‌لیکردبوو، کۆلان و شه‌قامه‌کان به‌ جۆریکی به‌رچاو چۆل بوون، دنیا بۆ ترسینکی سه‌یری لی هه‌لده‌ستا، هه‌ستمده‌کرد با و ئه‌ستیزه‌ و دره‌خته‌کان سوسه‌ی کاره‌ساتیکی گه‌وره‌یان کردوه‌. من له‌ ناو ئه‌و سه‌رما و ترسه‌دا هه‌ستم به‌ گوناھێ گه‌وره‌ی خۆم کرد. من تاوانباربووم، له‌و ماوه‌یدا چه‌ندین که‌سم کوشتبوو. وینه‌کانی ئه‌و قه‌سابخانه‌یه‌ی له‌ سه‌ربانی زیندانه‌ نه‌ینییه‌که‌ سازمانکرد له‌

بەرچاوم بوون. چىتر نەمدەتوانى بە گوناھبارکردنى ئەوانى تر بژىم. ھەموو كەسىك دەبىت بەشە گوناھى خۆى بگرىتە ئەستو. سزاي كەسانى ۋەك من چىيە ۋ دەبىت چۆن بىت؟ ئەو نازانم؟ بەلام سووربووم لەسەر ئەوئى كە دەبىت سزايەك بىت لە دەستى تاوانبارەكانەو نەبىت... ھەر سزايەك تاوانبار بۆ تاوانبارى دابىت، سزا نىيە، بەلكو تاوانىكى نوپىيە. نە دەبوو بەيلىم بگىرىم، كە گەرامەو بۆ مالى مامەى دايە، مامە خەوتىو. ئەو شەو خەوتم ۋ بۆ يەكەمجار كۆمەلىك ھەورم بىنى لەسەردا دەبارىن... بە يەك جار ناو سەرم پېر بووبو لە ھەور... ۋەك ئەوئى ھەموو ھەورى سەر زەمىن ھىرشىكى نەتەبىيان بۆ ھىتابىتم، ئاسمان ۋەك دېندەيەكى توپە دەبارى. دەنگى ھەورە گرمە ۋ دەنگى بروسكە ۋ لىزمەى بە خور خەرىكبوو شىتەندەكردم، نپو شەو بە ئاكا ھاتمەو، بە دەم ھەژىن ۋ عارەق ۋ ترسەو لەسەر چنگۆلان بەرەو لاي سوراحى ئاۋەكە چووم، كە شەوان مامەى دايە دەخستە نزىكى خۆيەو، بە جۆرىك تىنوبووم خەرىكبوو دەخنكام. ۋەك فى ھاتو لە بەردەم خۆمەو دەمگوت «ھەورەكان ... ھەورەكان ... ھاتوون بۆ ناو سەرم». بۆ وام دەگوت نازانم. لەشم نوقمى ئاۋ بوو، دەلەرزىم، سەرمامبوو، دەنگى چۆقەى ددانم لە دەركاي دەروە دەبىسترا. ئەو شەوئى يەكەم بوو لەگەل ھەورەكاندا، لەگەل باراندا، لەگەل ئەو چەخماخانەى سەردا كە خوین ۋ دەمار ۋ ئىسكىيان پوناكدەكردمەو، بەلام دوا شەوم نەبوو، ھەورەكان ئىدى لەو شەوئى بەردەوام لە سەردا بوون.

سى شەو دواى ئەو بە ترسىكى زۆرەو چووم بۆ نزىكى فرۆشگەى سەفا، سەعات ۋ نپۆيك پىش ۋادەى خۆم لەو ناوە بووم، بۆئەوئى گەر جۆلەيەكى ناسروشتىم بىنى دەربازىم ۋ خۆم لە قەرەى ئەرسەلان نەدەم. بەلام ئەرسەلان لە كاتى خۆيدا ۋ ئەوئىش بە ترس ۋ لەرزىكى بەرچاۋەو ھات. كە منى بىنى بە ھىمنى خۆى كرد بە يەككە لە كۆلانە تارىكەكاندا

و منیش لەسەرەخۆ دوایکەوتم. لە جیگایەکی گونجاودا لەسەرم وەستا و
بیئەوێ سلۆ بکات، پەشوکاو و ئائارام لە منی پرسى «تۆ پرۆفیسۆر
بەھنام دەناسیت... دەیناسیت؟». من گووتم «نا، پرۆفیسۆرى چى... هیچ
کەس نانا سم پرۆفیسۆر بىت، بەدبەختى وەک من و ناسىنى پرۆفیسۆر،
تۆ بلى بۆقبۇقىلە، بلى بەرازە رەش، بلى فازىلى سەلە ئەفغانى... من ئەوانە
دەناسم، بەلام پرۆفیسۆر نا». خەندەيەکی گرت و گووتى «راستدەکەیت.
هەق بە تۆیە»، بەلام دەستى و دەنگى وەک دەست و دەنگى من دەلەرزىن.
گووتى «باشە، گوێگرە. شتەکە بە مجۆرەيە. من ئىستا لە بەشى زىندان
ئىشەدەکەم، تیدەگەیت، ماوہیەکە منیان گواستۆتەوہ بۆ بەشى زىندان. پىرئ
شەو لەگەل باغەوانەکانى دىلاواردا چووين بۆ گواستەوہى پیاویک، ناوى
پرۆفیسۆر بەھنامە. پیاویکە واتیدەگەم نەيارى سەى ئەسلانە. یەکەمین شتىک
ئەو کردى کە بووہ جیگرى حاکم ئەوہبوو مۆزەخانەکەى ئەوى داخست.
تیدەگەیت. منیش وەک تۆ تا پىرئ شەو ناوى ئەم پیاوہم نەبىستبوو،
نەشمەزانى دىلاوار مۆزەخانەيەکی وا گەورەى تىدایە. ئىفە ئەرکى ئەوہمان
لەسەر بوو پرۆفیسۆر بگرین و ببەین بۆ زىندانىکى تايبەت. من ھەر بینیم
زانیم پرۆفیسۆر پیاویکى بەرپزە، ئىنسان خو گیل نییە، مروف خو ديارە،
زانیم هیچ گوناھىکى نەکردوہ تا بگریت. ھەموو دوینى من پاسەوانى
تايبەتى ئەو بووم. لە فرسەتیکدا لىم پرسى دکتور چى کارىکى تايبەتت
ھەيە، چى راسپاردەيەکت ھەيە پىم بلى، من دەزانم تۆ کەسىکى خراپ نیت.
من ھەولەدەم بەپى توانا جیئەجیئیکەم...». من دوودل و نازەحەت پرسیم
«گوێگرە ئەرسەلان، من ژيانم لە مەترسیدایە، چ کارم بەم پرۆفیسۆرەوہ
ھەيە... تۆ باسى چى دەکەیت، ئەم وریئە قۆرانە چییە، بۆ نایبیرتەوہ و
بیئە سەر ئەسلى شتەکە؟». گووتى «دەزانم، دەزانم، بوہستە، پەيوەندى
ھەيە، زۆر پەيوەندى ھەيە... خو گیل نیت، بوہستە با تىتبیگەنم». گووتم
«ئادەى، بەس خىزاکە، وەستانى لەم جۆرە و لىزەدا مەترسى خو ھەيە».

گووتى «پروفيسور گووتى بچو هه موو كليلى موزه خانه كه له كچه كه م وهربگره، په مزىكى نهينى دامى و من چووم كليله كانى موزه كه م له كچه كه م وهركرت. په مزكه شتيك بوو له بابته هه وره كانى دانيال و نازانم چى ... شتيكى بيمه عينا بوو. گووتى له ژير زهمينه كه دا له ده رگايه كى ئاسنينى لاي چه په وه بړو ژوورئ و له فلانه جى گادا كتيبيكى زور كوڼ هه يه، هه ليكره و بيه ره لاي خوت و دواتر بيده به دكتور سوعاد. من دوينى شهو به خوم و كتيبه كونه كه وه چووم بۇ لاي دكتور سوعاد، پياويكى سهر چرچى تا خوا حه زبكات ناشيرينه، به لام زور ميه ره بانه. ئينسان كه ده بيبينيت سهره تا لى ده ترسيت، به س دوايى ده رده كه ويت كه سيكى به په حم و دلپاكه. من هه موو دوينى شهو له گهل ئه و بووم، باسى توم بۇ كرد، هه موو چيروكى توم له نوكه وه بۇ گيرايه وه، ئه و نامه يه ك و ناو نيشانينكى داومه تى ده بيت ئيستا بچين بۇ ئه وئ... تۇ له وئ ده بيت تا دكتور كه سيك ده دوزيته وه بتنيريت بۇ ده ره وه ي ديلاوار. له به رامبه ر ئه وه دا من په يوه نديان له گهل پروفيسور دا بۇ ريكد ه خه م، ئه وان زور پنيوستيان به پروفيسوره. دوعام بۇ بكه تا تۇ ده رده چيت من هه ر پاسه واني پروفيسور بم». كه وايگووت من تونيك كرامه وه و باوه شم پياكرد و گووتم «ده ي گهر وايه، هه زار جار سوپاس بۇ تۇ هاوړيم. تا مردن ئه مه م بيرناچيته وه. هه ر چيه كه و هه ر جى گايه ك هه يه، بابروين. تا شهو دره نگرينيت ها توچو مه ترسى زور تره».

ئهرسه لان به تاكسييه ك، منى برده مالنيك له باشوورى ديلاوار، له و گه ركه انه ي له گهل باغه وانه كان راوى دوژمنمان تيداكردبوو. ماليكى هه ژار كه ژوورينكى بچوك و تاريكيان له پشته وه هه بوو، چهند شه ويك له و ژوورده دا مامه وه، نه من قسه يه كى ئه وتوم كرد و نه خاوه نماله كان وشه يه كيان له گهلدا گوريمه وه، هه ردوو كمان ئاگادار كر ابووينه وه كه هيچ نه لين و هيچ نه پرسين. له وئ هه موو شه ويك خه ونم به هه وره كانه وه ده بينى ده بارين، شهو تا به يانى نوقمى ئاو و عاره ق ده بووم، هه موو شه ويك تا به يانى هه رچيه كم

بکر دایه هه ره هور و باران بوو، هه ره هور و باران و هیچی تر. شه ویک بهر له ده رچوونم به ره و مه مه ده سار دکتور سوعاد له گهل ئه رسه لانی موفتیدا هاتن بۆ لام، کتیبیکی کونیان پی بوو، له چهنده ها شته وه پینچابوویان، خستبوویانه قووتوویه که وه. ده بوو له سه ره پاسپارده ی پرؤفیسور، ئه و کتیبه بگات به ده ستی که سیک تر له مه مه ده سار. کتیبیکی زور دیرین که بهرگیکی نویی تیگیرابوو و یه کیک به خه تیکی جوان له سه ری نوسیوو «چیرۆکی راسته قینه ی هه وره کانی دانیال». من له دکتورم پرسی «ئه مه کتیبی چییه، که هینده گرنگه که ده بیت من ئاوا به هه موو چیا دا بییه م؟ من زور سوپاسی ئیوه ده که م و تا مردن قه رزاربار و شه رمه نده تانم، به لام خوتان ده زانن پیکاکه چهنه ناله بار و دریزه، ده ترسم ئه م ئه مانه ته م بۆ هه لئه گیریت». گروتی «به بی ئه م کتیبه ئه و که سه ی ده بیت له مه مه ده سار بتگریته خوی و بتپاریزیت و کومه کتبات، پیتشوازیت لی ناکات، ئه م کتیبه کلیلی ژیا نی تویه، به بی ئه م کلیله هیچت پی نا کریت و هیچ ده رگایه کت بۆ نا کریته وه. من نازانم، ئه م کتیبه م نه خویندۆ ته وه، کتیبیکه ده بیت بینیرین بۆ جیکایه ک نه فه وتیت. هه وره کانی دانیال ناویکه بۆ کاره ساتیک که هه میشه له خه یالی دیلاواردا بووه ... کاره ساتیک هه میشه به پێویه و دووباره ده بیته وه ... توفانیک هه میشه به شاردراو هی له سه رماندا بووه ... واده لین ... واده لین، به لام من هیچ نازانم. گرنگ ئه وه یه کتیبه که وه ک ژیا نی خۆت پپاریزیت. ئه م کتیبه نه بیت تۆش نیت». گه یاندنی ئه و ئه مانه ته تاکه پاسپارده ی دکتور سوعاد بوو. هه ره ئه و شه وه ناو نیشانی چاپخانه ی «نیعیتما د» م وه رگرت، ده بوو له وی کتیبی دانیال بده مه ده ست پیاویک به ناوی پرؤفیسور «قاسم شابه نده ر». جگه له کتیبه که نامه یه کی داخراوی پرؤفیسور به هنامم بۆ شابه نده ر خسته گیرفانم و خۆم بۆ سه فه ر ته یار و ئاماده کرد. شه وی دواتر له گهل قاچاغچییه کی بسته بالادا، دیلاوارم به پیکای چیاکاندا، پرووه و شاری دوژمن، به ره و مه مه ده سار به جیهیشت.

بە چىڭگۇلان و بەدەم گريانهو بە ناو كەندىرىكى درىژدا دەپۇم، زەھاو لە دوامەوہیە، چەندىن سەعاتە يىوچان سەردەكەوم، سەراپای دەست و ئەژنۇم خويته، بەلام بە جۆرىك سىرم، بەجۆرىك يېھەستم، ھەست بە ئازارى برىنەكانم ناكەم. شەو درىژدەبىتەوہ، گویم لە بارانە، گویم لە تەقەيە، گویم لە ھىچىش نىيە... ھەموو دەنگىك دەيىستم، بەلام نازانم دەنگى راستەقىنەن يان ژاوەژاوى ناو سەرى خۇمن، جياكردەوہى ئەو دەنگانەى كە ھىلاكى و وېبوون و گريان لە ناومدا دروستيانكردوہ لە دەنگەكانى دەرەوہ، سەختە. ھىدى ھىدى دۇنيا خەرىكە پوناك دەبىتەوہ. زەھاو لە من توانا و تىنى زۆرتەرە. ئەويش سەرتاپای لىتە و تەپى و برىنە. لە ئاسكىك دەچىت لە دەمى گەلە گورگىك بەربوويىت. بەر لەوہى دۇنيا تەواو پوناكبىتەوہ، زەھاو رامدەكىشىتە ناو چالىكەوہ و دەلىت دەبىت تا شتىكمان لى روون دەبىتەوہ لىرەدا خۇمان بشارىنەوہ. من چاوم سوور بووہ، دەنگم نوساوہ، تا خودا خەزىكات يىتتىم. لەگەل دەمەو بەياندا باران بە ھەمان گوپى شەوہوہ بەردەوامە، چىتر لەشم ھەست بە تەپى ناكات، ئىسكەكانم يان دەبىت بەرگەبگرن ياخود بمرن. بە جۆرىك تىنومە دەم دەكەمەوہ ئاسمان ئاوم بداتى. من لەو چالەدا بېھۇش دەكەوم، ھەردووكمان ماوہيەكى درىژ يىجولە لە جىڭگاي خۇمان دەمىنىنەوہ. من ھەستدەكەم

خه‌ویکی قوول و دریزم لیکه‌وتوو، هه‌ستده‌که‌م له‌شم پئویستی به‌وه‌یه
 ماوه‌یه‌کی دریز بچته سوریکه‌وه نزیك له مردن، هیچ شتیکم یادنامینیت،
 هیچ شتیک به‌ئاکام ناهینیت‌وه، چه‌ندین سه‌عات بیهوش یان خه‌وتوو
 به‌ده‌مدا له‌ناو که‌ندریکدا ده‌مینمه‌وه و نه‌هیچ ده‌بیستم و نه‌هه‌ست به
 هیچ شتیک ده‌که‌م. سه‌عاتیک که‌نازانم که‌یه، زه‌هاو هه‌لمده‌ستینیت، ئه‌ویش
 تیکشکاو و نیوه‌گیانه، به‌لام له‌من وریاتره، هوشی کوتر و هه‌سته‌کانی به
 هه‌موو تیزێ و زیره‌کی خۆیانه‌وه ئیشده‌که‌ن. ده‌لێت «هه‌سته. ده‌بیست
 بجولین، ده‌بیست تا شه‌و دانه‌هاتوو هه‌ولیده‌ین ریگا بدۆزینه‌وه». من
 هه‌لده‌ستم، ته‌واوی له‌شم کوتره‌وه، ماسوله‌که‌کانم به‌جۆریک کرژ و په‌قن،
 هه‌موو جوله‌یه‌کم ئازاره‌ین و سه‌خته، به‌لام زۆر له‌خۆم ده‌که‌م. زه‌هاو
 کوپی ئه‌م شاخانه‌بووه، لێیده‌پرسم «ده‌زانیت له‌کوین؟». ده‌لێت «نازانم،
 شه‌و وه‌ک تۆ، هه‌ر له‌خه‌یالی راکردندا بووم، نازانم که‌یشتووینه‌ته‌کوئ،
 به‌لام له‌دیلاوار ده‌رچووین». ده‌پرسم «مه‌به‌ستت چیه‌ له‌دیلاوار
 ده‌رچووین؟». «هه‌موو شه‌و راما‌نکردوه، هه‌شت سه‌عات زیاتر،
 باوه‌رده‌که‌م ئیستا له‌قوولایی خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا بین». من ترسیک
 دامده‌گریت، هه‌ست به‌په‌شوکان ده‌که‌م «ئیستا ده‌بیست چی بکه‌ین، چۆن
 بکه‌رپینه‌وه‌ بۆ دیلاوار؟». «ده‌بیست چاویک به‌و ده‌ورو به‌ره‌دا بگێرم، بزانه‌م
 ئه‌و سه‌ر قووتانه‌هیچیان لینه‌. که‌ر سنووره‌که‌یان گرتبیت، ناتوانین
 بکه‌رپینه‌وه‌ بۆ دواوه. ئیشی ئه‌و هه‌ساریانه‌ ده‌زانم، داخیان و له‌دلی
 مندا. هه‌ر ئیستا خه‌ریکی مین رێژکردن، یه‌که‌م شت رقیان لینه‌، ئه‌م لاری
 و شتانه‌یه... به‌لام ده‌بیست سه‌یربکه‌م». به‌ده‌نگیکی گریاوه‌وه ده‌لیم «یه‌عنی
 چی نه‌که‌رپینه‌وه‌ بۆ دیلاوار... یه‌عنی چی؟ ده‌بیست ریگایه‌ک هه‌ر هه‌بیست».
 زه‌هاو ده‌لێت «که‌وره‌م، که‌ر ئه‌لقاو ئه‌لق که‌مارۆی ئیمه‌یان دابیت، دوو
 ریگامان له‌به‌رده‌مدايه، یان ده‌بیست ئه‌و ریگایه‌ بدۆزینه‌وه‌ که‌قاچاغچیه‌کان
 به‌کاریده‌هین، یان ده‌بیست لیره‌وه‌ به‌ناو خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا نزیکی

سهه كيلومه تر به پي برؤين. تا بتوانين له كونجيك يان كهله به ريكه وه خومان بكهينه وه به وديودا، به لام من شارهزا نيم، ئه وه يان حوكمي مردنه، ئه م ريگا دريژه به خاكي هه سارييه كاندا له كاتي شهردا گالته نيه». من دهلئيم «دهبا ئه و ريگايه بدؤزينه وه كه جاران پيا هاتوويت، بابيدؤزينه وه». من ترسيكي گه وره م ههيه. من و زه هاو پيكه وه له كه ندره كه دينه دهري و به سهر به رزاييه كدا سهرده كه وين، له نزيكي لووتكه كه وه دهنيشينه سهر زه وي و زه هاو به خشكان تا تروپكي گرده كه دهچيت. چيت له وه دا نه ماوين شهرم له قور بكهين. زه هاو له نزيكي لووتكه كه به ئه سپايي و بيدهنگ بانگمه كات، من به هيمني خو دهخشينم و دهچمه لاي. له ويوه ته ختانيه كي گه وره دهبينم كه سه دان سهربازي مه مه ده سار له ژير باراندا خه ريكي هه لداني چادرن، ژمارهيه كي زور ماشيني سهربازي دهبينم كه هيژيكي پياده ي گه وره به ره و سهر ووتر دهگويژنه وه. به چه وه دهلئيم «چ هيژيكي گه ورهيه». زه هاو به ترسه وه سهرمه دهكات و دهلئيت «گه وره م، شه ر دهستي پيكرده. شه ر به ته واوي دهستي پيكرده». منيش سهر ي هيزه كه ده كه م و دهلئيم «ئه مه هيژي هيزشه، خواي گه وره دلنيام ئه مړو يان سبه ي په لاماري گه وره بو سهر ديلاوار دهست پندهكات ... خوداي گه وره ديلاوار تياچوو... ديلاوار له دهستچوو». زه هاو دهستم دهگريت و دهلئيت «ئيتر ناتوانين به ره و خوار برؤين، گه وره م، ئه وه ي بتوانين به ناو ئه م هيزه دا برؤين و نه ماندؤزنه وه، بي عه قليبه ... يه ك ريگامان له به ره بچين بو سهره وه. گهر ريگاي قاچاغچيه كان بدؤزينه وه، من شارهزام، كونج و كهله به ري دهزانم، به مه رجيك مين ريژ نه كراييت... گهر مين ريژكراييت و گيرا بيت، ئيتر دهبيت به پيچه وانه وه برؤين». من سهر يده كه م و دهلئيم «مه به ستت چيه به پيچه وانه وه برؤين؟». «يه عني بچين بو مه مه ده سار». نه گويم باوه ردهكات، نه باوه ر به گويم ده كه م. به توره ييه وه ده پرسم «بچين بو كوي؟ شيت بوويت». «شيتبم يان عاقل، گهر ريگا كه مين

پێژکراوێت یان گیراوێت، پێکای ترمەن نیه. گه‌وره‌م، من ده‌توانم تا ناو مه‌مه‌ده‌سه‌ر به‌ سه‌لامه‌ت بته‌بم». وه‌ک شیتیم لیهات «تۆ ده‌لێیت چی؟ ... زه‌هاو... له‌ مه‌مه‌ده‌سه‌ر چی بکه‌ین... چی؟ له‌ ویش ده‌مانگرن». «نازانم. دوو مائی قاچاغبه‌ری سه‌ساری ده‌ناسم، له‌وه زیاتر هیچ. له‌ ناو مه‌مه‌ده‌سه‌ر دا به‌مانگرن و بلێن قاچاغبه‌رن، باشته‌ره‌ له‌وه‌ی لێره به‌مانگرن و بلێن جاسوسی سوپان یان سه‌ربازن». من ده‌لێم «بابکه‌وینه‌ پێ به‌ره‌و باکوور، تا زووتر بکه‌ین شانسێ ده‌رچوونمان زیاتره‌، تا زوور بلاونه‌بوونه‌ته‌وه‌، با خێزابه‌کین». گه‌رچی جه‌سته‌م نایکات، گه‌رچی ماسوله‌که‌کانم هه‌موو لاوازن، گه‌رچی برسیمه‌ و هیچ شتی‌که‌مان پێ نیه‌ بیخوین، به‌لام جگه‌ له‌وه‌ی چی وزه‌مان تێدایه‌ تا ئه‌وپه‌ر به‌کاربه‌یه‌نین چاریکی ترمەن نیه. ده‌چینه‌وه‌ خوارێ، دوا‌ی که‌مه‌تر له‌ کیلومه‌تریک ده‌یه‌یت سه‌رکه‌وینه‌وه‌، من به‌ لای راست و ئه‌و به‌ لای چه‌پدا، ده‌یه‌یت به‌ جو‌ریک به‌رۆین ئاگاداری هه‌ر دوو دیوی دۆله‌که‌ بین. له‌ جیگایه‌کدا ده‌گه‌ینه‌ هه‌ری‌مێکی ئاودار، ده‌توانین ماوه‌یه‌ک له‌ ناو چه‌رستانیکێ پێ دره‌ختدا خۆمان به‌شارینه‌وه‌ و به‌رۆین، دره‌خته‌کان رووت و بیه‌گه‌لان، به‌لام به‌واری ئه‌وه‌ ده‌ده‌ن به‌ ناویاندا به‌رۆین و خۆمان له‌ رووته‌ن به‌پاریزین. که‌ له‌ ناو دره‌خته‌کان ده‌رده‌چین، ده‌که‌وینه‌ به‌رامبه‌ر کۆمه‌لێک گرد. زه‌هاو له‌ من چاوته‌زتره‌ و ده‌لێت «گه‌وره‌م سه‌یربکه‌، ده‌یه‌یت، له‌ سه‌ری گرده‌که‌ وردبه‌ره‌وه‌، ده‌یه‌یت». من وردبه‌مه‌وه‌ و سه‌ربازه‌کان ده‌بینم ده‌جولێن، سه‌یری لوته‌کی هه‌موو گرده‌کان ده‌که‌م و له‌ سه‌ر زو‌ربه‌یان سه‌ربازیک یان دووان ده‌بینم. به‌پرسم «ئێستا ده‌یه‌یت چی بکه‌ین؟». «گه‌وره‌م هیچ، هیچ. ده‌یه‌یت چاوهرێکه‌ین تا تاریک دایه‌ت، من لێره‌وه‌ شاره‌زام. که‌ خۆرئاوا‌بوو ده‌یه‌یت به‌نیوان گرده‌کاندا به‌رۆین، دوا‌ی ئه‌م گردانه‌، ته‌ختانییه‌کی گه‌وره‌ دیت، ده‌یه‌یت ئه‌م شه‌و ئه‌و ته‌ختانییه‌ به‌پێن، چونکه‌ گه‌ر پو‌ژبه‌یته‌وه‌ ده‌مانبینن، گه‌ر نه‌شمان بینن له‌ برسا ده‌مرین. ده‌یه‌یت ئه‌م‌شه‌و تا بناری چیا‌ی

بؤخرسان برۆین، لهوئ چر و دارستانه، دهتوانین به پرۆژ بگهینه سهر
 لوتکهکهی، که لهوئ دابهزین دهچینه سهر ریی قاچاغچییان. بؤخرسان
 چیاپهکی زه به لاهه گهر هیزیشیان لی دانابیت، پره له رینگای دیو و درنج
 و جنۆکان که من ههموویان دهزانم. لهویوه دهبیت دابهزین و ببینین چ
 باسه». لهناو دارهکاندا دانیشتین و هیچ کاریکمان نه بوو جگه لهوئ باران
 لیمان بدات. ههندی جار له ژياندا دهبیت چاوه رینی پرۆژ بکهین و پرۆژ
 نایهت، ههندی جاریش دهبیت چاوه رینی شهو بکهین و شهو نایهت ... ژیان
 ههمیشه شتیکه که نایهت. زه هاو به ناو درهختهکاندا بۆ شتیک گهرا
 بیخۆین، هیچی دهست نه کهوت. ههردوو کمان دهله رزین... له بن داریکدا
 داده نیشین و کات ناروات، هاتنی شهو دریژه دهبیته وه. باران که میک خوشی
 کردۆته وه، ئه و ماوهیه به کار دههینین تا به نۆره که میک بخهوین، هیندهی
 تاریکی دهکه ویت به ریده کهوین، جگه له ئازاری برینه کانمان، به هوئ ئه و
 پشووه وه شتیک له تینمان تیزاوه ته وه. له گوژمی به کهمدا نیو گردهکان
 ده برین و دهگهینه تهختانی، سهربازهکانی مه مه دهسه سار له م ناوه دا بیتخه یالن
 و پاسه وانییه کی وه ها ئه نجام نادهن. زه هاو له رۆیشتنی تهختانیدا ئیجگار
 به گوپ بوو، کهمبوونه وهی بارانیش کۆمه کی پیکردین خیرا برۆین. ههموو
 شهو بیدهنگ رۆیشتین، کهسمان شتیک ئه وتومان نه گووت، من ههندی
 جار شه کهتی ده پیر وکاندم و ده وه ستام، به لام زه هاو زوریده کرد نه وه ستین.
 بهر له وهی خۆره لیت گهیشتنه دامینی بؤخرسان. ئاه بؤخرسان چ
 چیاپه کی سهیره، پر نوک و چوکل و دندانی بهردینه، وهک پهیکه رینک
 وه هایه له بهردی زل چنرابیت، تاشه بهردهکان و له ته تیزهکانی پیده چیت
 به کیک به دهست به چیاکه وهی نووساند بیت. ببینی ئه م جۆره شاخانه
 ههمیشه مایه ی ترس و دوولیم بووه، زه هاو ده لیت «سهرکه وتن به سهر
 ئه م چیاپانه دا، وه ها قورس نییه وهک به چاو دیاره». له گه له بیاندا، دوو
 بهردی ساف و گه وره ده دۆزینه وه و له سهری دهخهوین، شویتی

خه‌وه‌که‌مان نه با ده‌یگریته‌وه نه باران و نه تیشک، به‌لام له‌گه‌ل به‌یاندا گویمان له نالهی بۆمب و هاوه‌نه له دووره‌وه دین. به درێژایی شه‌و گویمان له هیچ ده‌نگیک نه‌بوو، به‌لام ئیستا زۆرجار ده‌نگی نامۆ و نزیکمان گوئی لێیه، له‌گه‌ل شه‌وه‌شدا ده‌خه‌وین. برسیته‌ی به‌جۆریک برستی لێ بریوم ده‌مه‌وێت خه‌و له بیرم به‌ریته‌وه. دوا‌ی خه‌و هه‌له‌ه‌ستم و له‌شم له‌گه‌لم نایه‌ت، ماسوله‌که‌کانم به‌جه‌مام که‌وتوون، ده‌مارم کرژ و پۆحم گرژیه‌کی سه‌یری تێدايه. دوا‌ی دوو شه‌و ئیستا به‌پوونی ده‌بینم له‌چ دۆخیکی دژواردا‌ین که‌ له‌وانه‌یه‌ لێی ده‌رنه‌چین. له‌گه‌ل زه‌هاو له‌کونجه‌که‌ دێینه ده‌ری، بۆ شه‌وی به‌سه‌ر چیدا سه‌ربه‌که‌وین، له‌ناوقه‌دی بۆخرسانا‌ین که‌ هه‌سته‌که‌ین ده‌نگیکی زۆر له‌تروپکی چیاوه‌ دیت. زه‌هاو ده‌لێت ده‌بێت بوه‌ستین تا شه‌و دادیت، دووباره‌ له‌بن به‌رده‌کاندا خۆمان ده‌شارینه‌وه. له‌جێگای خۆمانه‌وه پووبه‌ریکی به‌رفراوان له‌سنووری نیوان دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بینین، ته‌واوی سنووره‌که‌ به‌هێز ته‌نراوه، به‌پوونی توپبارانیکی پچ‌ر پچ‌ر ده‌بینین، شه‌قامه‌ سه‌ره‌کییه‌کانمان لێ دیاره. به‌رده‌وام له‌مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه هێز دیت و له‌و پێده‌شخانه‌دا جیگیر ده‌کڕین. گه‌رچی به‌پوونی له‌زۆر شت تێناگه‌م، به‌لام هه‌سته‌که‌م هێزه‌کانی دیلاوار جۆره به‌رگرییه‌ک پێشانده‌ده‌ن، جار‌جار دو‌که‌لی ته‌قینه‌وه ده‌بینم له‌خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا به‌رزده‌بێته‌وه. له‌گه‌ل که‌وتنی تاریکی‌دا زه‌هاو ده‌لێت «گه‌وره‌م دوام بکه‌وه». زه‌هاو به‌ست به‌ست بۆخرسان شاره‌زایه. له‌لاپێیه‌که‌وه به‌ره‌و ئه‌ودیو ده‌مبات. هێنده‌ی چاومان ئاوقای تارماییه‌کانی ئه‌ودیو چیا ده‌بێت، ده‌زانی هێزکی زۆر گه‌وره له‌ده‌ربه‌ندی بۆخرسان کوکراوه‌ته‌وه. گویمان له‌ده‌نگی گروپێکه‌ سرود و ئاوازی دینی ده‌خوینن، قافله‌یه‌کی سه‌ربازی ده‌بینین له‌سه‌ر شه‌قامه‌ی که‌ به‌ناو ده‌ربه‌نده‌که‌دا گوزه‌رده‌کات، ده‌یان نه‌فه‌ره‌ه‌لگری سه‌ربازی که‌ زۆریان چرای ماشینه‌کانیان هه‌لکردوه و سه‌ربازه‌کانی له‌چاوه‌پوانیدا دابه‌زیون و له‌

که نار پئی دانیشتون. ئیمه کهمیک دهووستین، له ناکاو گویمان له دهسترپژی نزیکه، گویمان لینه هیزه که دشله ژین و هه موو به ئاراسته ی جیگایه کی دیاریکراو له چیا ته قه ده کهن، چاومان له پژی نه ی گولله کانه که که متر له کیلومه تریک له ولا ئیمه وه به ئاراسته ی چیا دین. زه هاو ده لیت «بیت و نه بیت، که سانیک تر هه ن، وه ک ئیمه، وان به بوخرسانه وه». دوور نییه خه لکانیکی تر، ئیشکهری فه سیله کانی تر وه ک ئیمه په رته وازه بووبن و که وتیینه چیا. من به زه هاو ده لیم «ده ترسم به هوی ئهم غه ربیانه وه ئیمه ش ئاشکرا بین». زه هاو ده لیت «نا، په رینه وه بو ئهم بهری چیا ئاسان نییه، گهر بشمانینن مه گهر هه ر دووراو دوور ته قه بکه ن». دوا ی ده ده قیقه ته قه کان ئارامده بنه وه. من و زه هاو به قه دپالی چیا دا به ره و خوار داده گه رین. زه هاو ده لیت ئه شکه وتیکی بچوک و نهینی هیه که ده بیت بگه یه ئه وئ، بریار نییه له ئه شکه وته که دا بمینی نه وه، به لام جیگایه که به سه ر پیگای قاچاغچیاندا ده روانیت، گهر ریگاکه مه ترسی له سه ر بیت له وئوه دیاره، ده بیت تا دهمو به یان له وئ بمینی نه وه، تا بتوانین به شیک له ریگاکه ببینین. زه هاو گه شبین نییه، ئه و هیزه گه وره یه ی له ده ربه نده که دایه، بروایه ک بو ئه وه ناهیلته وه که هیزه کانی مه مه ده سار پیگای قاچاغچییه کانیان هه روا ئازاد جیهیشتیت. به کزی و بیده نگیه کی زوره وه، له ناو تاریکی ئه نگوسته چاوی شه ویکی هه وریندا به ریگایه کی به ردیندا، به جووتیک پیلاوه وه که هی دی هی دی خه ریکه ده درین و کونده بن، به ترسه وه به قه دپالی بوخرساندا داده به زین. بهر له وه ی بگه یه ئه شکه وته که گویمان له دهنگی تره، گویمان له ته قه ی نزیکتره، هاوار و خشه و دهنگی خنکاو ده بیستین، جاریکی تر من و زه هاو له ناو به رده کاندا خو مان ده شارینه وه. ته قه کان ئیستا به ئاراسته ی جیگاکه ی ئیمه ن، به لام دلناین ئاخو ته قه له ئیمه ده کریت یاخود نا. نیوسه عات له ناو به رده کاندا خو مان هه شارده دین، هیچ دهنگیک نامیتیت، خاموشیه کی ترسناک بال به سه ر چیا دا ده کیشت.

به‌هیمنی له بن به‌رده‌کان دینه‌ده‌ری و به‌ره‌و ئه‌شکه‌وته‌که ده‌کشین. له ده‌می ئه‌شکه‌وته‌که‌دا گویمان له ده‌نگی که‌سیکه قسه‌ده‌کات، زمانه‌که‌ی دیلاوارییه، گویم له وشه‌گه‌لی وه‌ک «نامریت، خۆت بگره، پالکه‌وه» یه، ده‌نگه‌که ده‌نگیکی ماندوو و برینداره، تیناگه‌م ده‌لێت چی، به‌لام دلنیا‌م که‌سیکی دیلاوارییه و وه‌ک ئیمه‌ له چیاکاندا ونبووه. ده‌زانم پێوستی به یارمه‌تییه، دلنیا‌م پێوستی به‌ کومه‌که، بن هیچ دوو‌دلییه‌ک خۆم ده‌که‌م به ئه‌شکه‌وته‌که‌دا... به‌لام له به‌ر تاریکی هیچ نابینم.

هه‌وای ئه‌شکه‌وته‌که خنکاو و پر شیه. به‌زه‌هاو ده‌لیم گهر شتیک بوو، هه‌لێت و دوا‌ی من نه‌که‌وێت. ده‌چمه ژووری و ترسیکی نه‌یتی له دل‌مدا‌یه، به‌زمانیکی ساف و پروونی دیلاواری ده‌لیم «کێ لێره‌یه... من گویم لێت بوو... من خه‌لکی دیلاوارم، کێ لێره‌یه». ته‌نیا ده‌نگی نه‌فه‌سیکی قورس ده‌بیستم، یه‌کێک به‌ سه‌ختی ده‌توانێت هه‌ناسه‌ بدات، به‌لام له به‌ر تاریکی هیچ نابینم. جاریکی تر ده‌لیم «گویم لێت بوو به‌ دیلاواری قسه‌تکرد، تۆ له کویت، گویم لێت بوو... تۆ کیت؟». هیچ وه‌لامیک نابیستم. که‌میک زیاتر ده‌چمه ناوه‌وه، به‌رده‌وام ده‌پۆم و ده‌لیم «تۆ کویت؟». هیند نزیکه‌بمه‌وه گویم له هه‌ناسه‌یه‌تی، دلنیا‌م دوو که‌سن، یه‌کیکیان خیزه‌ی سنگی به‌رزه، ئه‌وێتریا‌ن به‌ خیزایی هه‌ناسه‌ده‌دات. دوو هه‌نگاو زیاتر ده‌پۆم و به‌سه‌ر یه‌کیکیاندا ده‌که‌وم، هه‌ردوو‌کمان له ترسدا هاوارده‌که‌ین. ده‌نگیکی ماندووی هه‌یه، من دوو تل ده‌ده‌م و که‌میک ده‌کشیمه‌وه دواوه و به‌ توندی ده‌لیم «تۆ کیت بۆ قسه‌ ناکه‌یت؟». پاش ئیستیک ده‌لێت «شتیک پێیه‌ برینی پێ بپنجم، پێوستیم به‌ شتیکه‌ برینی پێ بپنجم، هاو‌پێکه‌م ده‌مریت». له‌سه‌ر چنگ به‌ره‌و لای ده‌نگه‌که ده‌پۆم، خۆی تیشکی لایتیکی گه‌وره‌م تیده‌گریت، تیشکی لایته‌که ده‌دات له‌ چاوم، ناتوانم هیچ ببینم. به‌ ترسه‌وه ده‌پرسیت «تۆ کیت، تۆ کیت؟». من ده‌لیم «ئه‌و روناکیه‌ لابه‌ له‌سه‌ر چاوم، ئه‌و روناکیه‌ لابه، هیچ نابینم». ئه‌و ده‌لێت «شتیک به‌ینه‌ هاو‌پێکه‌م ده‌مریت،

ئەو كورۋى قەحبانە پىكايىن... شتىك بەينە تىكايە». لايتەكە لادەبات و من بۇ يەكەمجار دەيىنىم، دەموچاويكى قوپا و بارىك و ترساوى ھەيە كە شەوقى لايتەكە لاونيۇ رۇشنىكرۇتەو. ئەو يەكەمىن بىيىنى منە بۇ ئال مورا، خۇي لەسەر دەست بەرەو رۇوم دىت و دەلىت «خراب پىكراو... خراب پىكراو». ھاورپىكەي بىستەبالايەكى بىچكولانەيە، لايتەكەي لى وەرەگرم و سەيرىدەكەم، لە گيانە لاودايە، لىوھەكانى شىن بوونەتەو، چاوانى ھەلنەيەن، خىزەي سىنگى تا دىت كەم دەيىتەو، گوللەيەك لە قەرەغەو پىكاويىتى و لە جىگايەكى نادىارى ناوسكىدا گىرساوتەو. بىرەنەكەي لە جىگايەكدايە كە ناپىچرىت، من دەلىم «ئەمە كىتە، ئەمە چىيىتە؟». دەترسم ھاورپىكەي يان برايەكى بىت. بە دەنگىكى گىراو دەلىت «كەسم نىيە، ئەو قاچاغچىيەيە كە دەبوو دەرمىكات، كە دەبوو بمبات». من لايتەكە دەبەم و دەلىم «دەقەيەك سەبرىكە، دەقەيەك سەبرىكە، ئىستە دىم». بە پەلە دىمەدەرى و زەھاو بانگدەكەمە ناو ئەشكەوتەكە. پىكەو دەچىنە سەر بىرندارەكە كە لە دوا ھەناسەكانىدايە. زەھاو بە سەرسامىيەو دەلىت «خوای عالم، ئىلاھى، ئەمە ياقوبى قەموورە. ياقوبە، زىرەكتىر قاقاغچىيەكانى چىايە، بە گوربەي شاخ بەناوبانگ بوو». من دەلىم «زۆر خراب پىكراو، گوللەكە لە شوپىنكى كارىگەرى داو». بىرندارەكە ھىدى ھىدى خىزەي نامىنىت، لە ناكاو تەواو بىدەنگ دەيىت، بەردەوام خوڭنىشى لى دەروات. ئال مورا بەدبەخت و بىچارە سەرى خستۇتە ناو دەستى و دەگرى و دەلىت «مرد ... مرد». من ترپەي دەستى دەپتوم، چىتر خوڭ بە شادەماراندا نايەت، سەر دەنئەمە سەر سىنگى و دلپىشى بى ترپەيە، بە دەست بە ھەموو تواناي خۇم فشار دەخەمە سەر سىنەي بەلكو لىدانى دلى بگەرپتەو، دەستەكانى توند دەجولتىم، بەرزىدەكەمەو و رايدەو شىنم، بەلام بىسوودە. منىش دەستدەكەم بە گىران و دەلىم مرد.

ژیان به و جۆره یه، من له شوینیکی وه هادا، له شه ویکی به و جۆره دا ئال موراد م ناسی. من به ږیگاوه بووم بگه ږیمه وه بۆ دیلوار و ئه و به ږیگاوه بوو بچیت بۆ مه مه دحه سار، له ده می ئه وه وه یه که مجار چیرۆکی کوشتنی فه رماندارم بیست. ئه و به منی گووت «له دیلاوار، سه ی ئه سلان و قه ره قازانییه کان هه موو شتیکیان گرتوته ده ست». هه واله کان بۆ من سه یر و دلته زین بوون. من گه رچی فه رماندارم خو ش نه ده ویست، به لام هه والی کوشتنی کاره ساتیک بوو بۆ دیلاوار. ئیستا ژیان و چاره نویسی هه مووان له ژیر پرسیاردا بوو. هه ر ئال موراد به ئیمه ی ږاگه یاند که ږیگای قاچاغچییه کان به ته وای گیراوه و گه ږانه وه به سه لامه تی بۆ دیلاوار له ئه گه ردا نییه. قسه ی له بینینی لاشه ی چه ندین قاچاغبه ر کرد که له ږیگای هاتن و په ږینه وه دا تا بوخرسان بینونی و گووتی هه مووان به ده ستی هیزه کانی مه مه دحه سار تیاچوون. به قسه ی ئه و هیزه کانی مه مه دحه سار مرو ف ناکوژن، به لکو چاوانی ده رده هینن و زگی ده ږن و زه که ری ده ږن و زورجاریش سه ری لیده که نه وه. دوو شه و له دوا ی ده رچوونی ئه و له دیلاوار، هیزشی گه و ره ی مه مه دحه سارییه کان ده ستی پیکردبوو، ئه و که وتبووه ناو بازنه ی هیزشه که وه و وریایی و زیره کی یاقووبی قه موور تا ئیره ی هینابوو، گه ر قه موور نه بایه هه ر شه وی یه که م ده کوژرا. ئال موراد قسه ی له گرتن

و کوشتنی سهدان سه ربازی دیلاواری ده کرد. قسه کانی وهک دوا ته قه لی کفن بوون، بۆ هیوای گه رانه وهی من. له راستیدا ترسی گه وره م له خۆم نه بوو، ترسی گه وره م له زه هاو بوو، که به هیچ جۆریک نه مده ویست بیخه مه بهر مه ترسی وه ها گه وره، نه وه سه ته ی که ژیا نی نه وه هیشتا نه مانه تیکی گه وره یه له ملامدا هه می شه له ناومدا زیندو بوو، به لام نیستا هه موو شت پێچه وانه بوو، نیستا هه ستمده کرد پروفیسور گه مه یه کی ئالۆز و سه یری له گه ل کردوین، نه وه زه هاوه که راسپێردراوه ژیا نی من بیاریزیت و رزگار مبات، هه سستیکی قوول و نه فسانه ییم هه بوو که دکتور پێشبینی هه موو نه م رینگایه ی کردوه که ئیمه پیا ده رۆین و ژیا نی منی داوه ته ده ست زه هاو بیاریزیت. نیستا زه هاویش دلنیا بوو که گه رانه وه به رینگای قاچاغچییه کاندای کاری نه کرده یه، له بهر نه وه جگه له رینگای مه مه ده سار رینگای ترمان نه بوو، تاکه ئاراسته یه ک بتوانین بیگرینه بهر ئاراسته ی مه مه ده سار بوو. هیچ شتی کمان پێ نه بوو بتوانین له ناو نه شکه وته که دا گۆریکی لایه ق بۆ یاقووب هه لکه نین، به لام به دزییه وه و به بیده نگ کۆمه لێک بهر دمان هیناو به ده وری لاشه که دا هه لمانچنی. نه وه تاکه کاریک بوو بتوانین بیکه ی تا حورمه ت له لاشه ی کوژراوه که بنیین. له گه ل روناکی بونه وه دا، هیزه کانی مه مه ده سارمان بینی له و نزار و بهر چیا یه دا بلاو بوونه ته وه و ته واوی ناوچه کانی نه وه بهریان گرتووه. له ده می نه شکه وته که وه ده مان توانی هه ندی له جوله ی هیزه کانیان ببینین. به لام ده بوو ته واو له بۆ سه دابین و ئاگادار بین. دوا ی ته قه کانی دوینی شه و دلنیا بووم چاویکی بهرده وامیان له سه ر بۆخرسانه، ته نیا ترسم نه وه بوو قاچاغبه رانی تر په رییتنه وه نه مبه ری چیا و کاریک بکه ن مه مه ده سارییه کان بۆ گرتنیان، هیز بنینه سه ر چیا و بنینه نه مبه ر. ده بوو هه موو رۆژ له ده می نه شکه وته که دا چاوه روانی تاریکی بین. تاریکی گه وره ترین پردی خه لکانی بیتچاره و هه له اتوو، گه ر تاریکی نه بایه نیستا هه زاران مروقی ئازاد له زیندان و هه زاران که سانی زیندو له گۆردا بوون. مروف ده بیته

حه شارخواز و هه لهاتوو بیت تا له نرخى تاریكى تیڤگات، له م خاکه تاریکانه دا پوژ و پوناكى دۆزهخى ئازادیخوازانه. ده بوو شهو به رهو قوولایى ناوچه هیمنه کانی مه مه د حه سار به ریگاوه بین، تا بتوانین به روژ له ریگایه کی کهمیک هیمن و ئه مانه وه بچینه ناو شار. زه هاو ته نیا چاوسا غمان بوو، ئه و ژیا نه خش و پزگار که ری هه ردوو کمان بوو. ئال موراد به ردهوام ده یگووت «ئیه دیاری خودان بۆ من، ئه وه نیشانه یه که خودا نایه ویت من بمرم». ئه و له و ماوه یه دا له زور ته له ی مه رگ پزگاری بوو بوو، ده رکه و تنی ئیمه شى له ئه شکه و ته که دا به مو عجیزه یه کی خودایى ده زانی. پیتی وابوو ئیمه فریشته ی نه جاتین و له ئاسمان دابه زیوین، به لام بۆ من پیچه وانه که ی راست بوو، ده رکه و تنی ئال موراد، فریشته ی فریاد په سی ئیمه بوو. ئه و کۆمه کی به ئیمه کرد له برسا نه مرین. ریگای ئیمه ریگایه کی دریژ و ناخۆش بوو، به لام سوودمان له هه ندی خواردنی کۆله پشته که ی ئال موراد و یاقوب بینى، تا به سه ر برسیتی دوو پوژی پینشوودا زال بین، بۆ یه که مجار دواى زیاد له دوو پوژ شتی کمان ده خوارد و تینی ئه وه مان تیده که را بتوانین به رهو شارینکی نه ناس و دۆژمن به پى بکه وین.

من خۆم وه ک مستر گرینۆک به ئال موراد نه ناساند. له برى ناوى خۆم گووتم من «زه ریاوارییه کی خه ونین» م، که سیکم توانایه کی شه یتانیم هیه خه ونى ئه وانى تر ببینم، گه ر خه ونى مرو فه کانیش نه بیت، خه ونى شته کان، خه ونى به رد، گیا، زه وى، ئاو. به خه نده یه کی تاله وه گووتم «تۆ که سیکی شانسدار نیت، گه ر کهمیک به خت هه بایه لی رده دا، له م ئه شکه و ته خنکاو و تاریکه ی سه ر سنوورى جه هه نه مدا به من، به پادشای خه ونه چرنى و فرنییه کان نه ده که یشیتیت». هه ستم کرد نه ده زانیت باسى چى ده که م، نه تیده گات مه به ستم له بینینى خه ونى ئه وانى تر چیه. ئه و گووتى «من هیچ نیم، جگه له ده ستراسیتی که مژه، که وه سواسى ئه وه م هیه هه ر نیشانه یه کم بۆ دابنن بيشکینم، هه تا گه ر سه رى مرو فیکى که ورده ش بیت».

هه‌لبه‌ت سه‌ره‌تا نه‌یگوت که ئه‌و بکوژی فه‌رماندار ماروفیه. ئه‌و گووتی بۆ ئه‌وه‌ی بزانی‌ت من کیم ده‌بی‌ت له سه‌ره‌تاوه قسه‌ت بۆ بکه‌م، له پوژیکه‌وه که به‌رازه ره‌ش و هاو‌پنیه‌کی چوون بۆ لای سه‌ی ئه‌سلان. منیش گووتم، زۆر چاکه، گهر وا بی‌ت منیش ده‌بی‌ت له سه‌ره‌تاوه بۆت بگێرمه‌وه، له‌وه‌ی پوژه‌وه که میرئه‌ودال هات بۆ عیاده‌که‌ی مامم و ده‌ستی به گێرانه‌وه‌ی خونی خۆی کرد.

شه‌و به‌ر له‌وه‌ی بکه‌وینه پینگا به‌ره‌و مه‌مه‌دحه‌سار، ئال موراد کۆله‌پشته‌که‌ی کرده‌وه و قووتوویه‌کی ده‌ره‌ینا. گووتی «ئه‌م پینگایه‌ی ئیمه پیا‌ده‌پۆین وه‌ک پینگای هات و نه‌هاته، له مه‌مه‌دحه‌سار که‌سیک هه‌یه ده‌توانی‌ت یارمه‌تیمان بدات ناوی پرۆفیسۆر قاسمی شابه‌نده‌ره، له چیدا پرۆفیسۆره؟ نازانم. به‌لام گهر من له پینگا کوژرام، تیاچووم، گیرام یان به‌ر گولله که‌وتم، هه‌ر یه‌کێک له ئیوه ده‌توانی‌ت بجی‌ت بۆ ئه‌م ناو‌نیشانه «چاپخانه‌ی ئیعتی‌ماد، شه‌قامی حه‌بی‌بو‌لا داغستانی، ژماره ۱۹، گه‌ره‌کی هاجه‌ری خوارو» و ئه‌م کتیبه به ده‌ستی بداته پرۆفیسۆر، ته‌نیا پرۆفیسۆر خۆی و هیچ که‌سیکی تر نا. له‌گه‌ل ئه‌م نامه‌یه‌دا، جوان سه‌یری‌بکه‌ن، ئه‌مه نامه‌ی پیاویکه ناوی پرۆفیسۆر به‌هنامه، ئه‌م کتیب و نامه‌یه کلیلی ئیمه‌یه تا له مه‌مه‌دحه‌سار بۆ ماوه‌یه‌کیش بووه جی خه‌ویکی ئه‌مینمان ده‌ستبکه‌ویت، وشه‌یه‌کی نه‌ینی هه‌یه ده‌بی‌ت به پرۆفیسۆر قاسمی بلین ئه‌وسا ده‌تانینی‌ت «هه‌وره‌کانی دانیال». به‌بی ئه‌و وشه نه‌ینییه بینی‌ی شابه‌نده‌ر ئاسان نییه. گهر به‌یه‌که‌وه که‌یشتینه ئه‌و شاره، پێکه‌وه ده‌چین بۆ لای پرۆفیسۆر، گهر منیش کوژرام ئیوه بی‌به‌ن، گهر ئیوه‌ش کوژران من خۆم ده‌یبه‌م... هه‌ر که‌سیک له ئیمه که‌یشته مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بی‌ت ئه‌و کاره‌بکات، هه‌م له به‌ر خۆی، هه‌م له به‌ر ئه‌م کتیبه که ده‌بی‌ت بگاته شوینیکی باش».

ناوی پرۆفیسۆر به‌هنام، دلی منی تووشی خورپه‌یه‌کی کتوپرکرد. له

ئال موراد پرسی «پیم بلی، تو چون پروفیسۆر به‌هنام ده‌ناسیت، ئەم کتێبه‌ چیه‌ پێته‌ و کێ تۆی خستۆته‌ سه‌ر ئەم ڕیگایه‌. پروفیسۆر هاوڕێی من و زه‌هاویشه‌، ئەو ئیمه‌ی به‌ یه‌ک ناساند، هه‌ر ئەو ئەمانه‌تی پاراستنی ژیا‌نی ئەم کۆره‌ی خسته‌ گه‌ردنی من». ئال موراد وه‌لامیدایه‌وه‌ «نا ب‌رای زه‌ریا‌واری ... نا». ئیتر به‌رده‌وام وا بانگمه‌ده‌کات «ب‌رای زه‌ریا‌واری». «نا، من پروفیسۆر ناناسم، پروفیسۆرم نه‌بینوه‌، کورێکی هاوڕێی ئەم کتێبه‌ی بۆ هینام، ئیستا مۆزه‌خانه‌که‌ی پروفیسۆر له‌ بنده‌ستی سه‌ی ئەسلاندا‌یه‌، له‌سه‌رچی سه‌ی ئەسلان ڕقی له‌ پروفیسۆر به‌هنامه‌؟ نازانم، به‌لام هه‌ر ڕۆژی دووه‌می ده‌ستب‌کاربوونی وه‌ک جیگری حاکم یاسین، هیزیکێ نارد ده‌رگای مۆزه‌خانه‌که‌ دابخه‌ن و پروفیسۆر ب‌گرن. که‌سێک که‌ خۆی ئەندامی باغه‌وانه‌کانه‌، یاری به‌ ژیا‌نی خۆی کردوه‌ و چووه‌ ئەم کتێبه‌ی ده‌ره‌یناوه‌ و ڕزگاریک‌دوه‌. سه‌ی ئەسلان مۆزه‌خانه‌که‌ی بۆچییه‌؟ که‌س نازانیت. ئاخۆ ده‌یه‌وێت بیسووتینیت، ده‌یه‌وێت وێرانیکات، ده‌یه‌وێت ده‌ستی به‌سه‌ردا ب‌گریت، من هیچی لێ نازانم. تا‌که‌ شتیک له‌ مۆزه‌خانه‌که‌ ها‌تۆته‌ ده‌ری ئەم کتێبه‌یه‌، به‌وه‌دا جه‌نابی پروفیسۆر خۆی له‌ زیندانه‌ رایی‌سپاردوه‌ کتێبه‌که‌ ب‌گاته‌ ده‌ست هاوڕێیه‌کی که‌ نرخێ کتێبه‌که‌ی لایه‌... له‌وانه‌یه‌ ئەمه‌ به‌ نرخترین شتی مۆزه‌خانه‌که‌ی بیت، له‌وانه‌شه‌ وانه‌بیت، کێ چوزانیت؟ پروفیسۆر دلنیا‌یه‌، دیلا‌وار که‌سی وای تیدا نه‌ماوه‌ ئەمانه‌تی وه‌ها هه‌لب‌گریت... تا‌ دوا‌ی خۆی کتێبه‌که‌ نه‌فه‌وتیت، داویه‌ته‌ ده‌ست من... من هه‌ر ئەوه‌نده‌ ده‌زانم».

«من ده‌زانم، ده‌زانم، ئەوه‌ کتێبی دانیاله‌... دلنیا‌م کتێبی دانیاله‌، خۆیه‌تی»

ئال موراد به‌ بیباکی سه‌یریک‌ردم و گووتی «ده‌ی که‌واته‌ تو له‌ من باشتر ده‌زانیت. تو له‌ من زانیاریت له‌سه‌ر نرخێ کتێبه‌که‌ زیاتر لایه‌». هه‌ستم‌کرد سه‌رسام نه‌بوونی ده‌گه‌رایه‌وه‌ بۆ گه‌ژیه‌ی. یه‌که‌مین نیشانه‌ی گه‌ژیه‌ی نه‌مانی توانای سه‌رسامیه‌. من گووتم «نا، نا زانیاریم نییه‌، هیند هه‌یه‌ من

چهندين شهوه، ئهو هه ورانه له خهوندا دهبينم، چهند شهوه له خهونمدا هه
 باران دهباريت». خو شم نه مزاني پهيوه ندى ئه وه چييه به وهى كه من ناوى
 ئه وه كتييه ده زانم. سه يري چاوى ده كه م، دلنiam ئه و يش ئه وه خهونهى بينيوه،
 به لام هيچ ناليت، سه يري زه هاو ده كه م و ئه و يش سه رسام سه يرمده كات،
 دلنيايه ده زانم كه ئه وه له ميژه خهونى هه وره كان ده بينيت... هه وره كانى
 كار ه سات، هه وره كانى دوزهخ، كه بهر له وهى به سه ر ئه م چيا يانه دا بيارين،
 به سه ر ئه م شارانه دا بيارين، له ناخى ئيمه دا باريون. من له ده روازه ي
 ئه شكه وته كه وه ده روانم و هه وره كان ده بينم، ئه وه يه كه مجاره كا تم هه بيت
 و هو شم لاي خو م بيت و به مه به ست سه ر بو ئاسمان به ربكه مه وه تا
 هه وره كان ببينم. هه ستىكى سه ير دامده گريت كه ئه وه هه ورانه ي له ئاسماندا
 ده يانبينم، هه ر هه وري ناو خهونه كانى خو من و به ئاسماندا ده فرن. ئيستا
 كه سه يري ئه وه هه ورانه ده كه م، و له ده مى ئه م ئه شكه وتدا له خو م ده روانم
 ، تيده گم هه رچى ئوميد و خه يالاتيك له ديلاوار هه مبوو ته واوبوون، من و
 سه دان هه زار خه لكى تر ئيستا له ناو جه رگه ي جه نگداين، سه دان هه زار
 كه س كه ساله هايه بو ئه م جه نجه ئيشده كه ن. هه وره كان به خيرا يى ده پون
 و من به رده وام سه يريانده كه م، له وه خيرا ترن، بتوانم رايان بگرم، هه سته ده كه م
 به جورى كى شيتانه رووه و ديلاوار ده كشين، رهنگى كى خونين و سه يريان
 هه يه، تا ديت له بهر چاوم سوور تر ده بن. چيتر له وه درهنگتره كه س بتوانيت
 هيچ چه قويه ك رابگريت، هچ گولله يه ك بگيرپته وه، هيچ هه وريك له ئاسماندا
 بوه ستينيت، هه موو كار ه ساته كان كه وتوونه ته سه ر هيلى خويان، ئه وهى
 جاريك به خه ونيك، به ترسيك ده ست پيده كات، ئيستا له نيوان ئه م دوو
 ده فهرده واك جه نكيكى هه تا هه تا يى، وهك سه ربيرين و سووتانيكى بيكو تا
 و تا ئه به د ده ركه وتوته وه. هه موو كار ه ساته كان چوونه ته سه ر پيگاي
 خويان. ده پرسم ئايا له هيچ جيگايه كدا، له هيچ روژيكا ده كرا ئه م جه نجه
 بوه ستينريت. كه بير له خو م ده كه مه وه، كه بير له مامه سيام ده كه مه وه،

که بیر له نه‌خۆشه‌کانی عیاده‌که ده‌که‌مه‌وه، که بیر له فه‌رماندار و حاکم یاسین ده‌که‌مه‌وه، که بیر له نیگارکێشه‌کان ده‌که‌مه‌وه، ده‌لیم نا... نه‌ده‌کرا. به‌لام که بیر له پروفیسۆر ده‌که‌مه‌وه، بیر له دکتۆر سوعاد ده‌که‌مه‌وه، بیر له‌و ده‌موچاوه غه‌مگینانه ده‌که‌مه‌وه که له شه‌ویکی تاریکدا له دیلاواری ره‌ش بینیم، ده‌لیم به‌لێ ... به‌لێ ده‌کرا. له دهمی ئەشکه‌وته‌که‌وه ده‌روانم و سه‌ربازه‌ دێ و توره و پێشهاتووه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بینم، له خه‌یالی خۆمدا ده‌لیم «سه‌دان سال له مه‌وبه‌ر، دانیال له‌مجۆره هه‌ورانه‌ی بینیه».

وه‌ک شتیکی دووباره‌ بلێمه‌وه، وه‌ک راستیه‌ک بدرکێتم که له میژده‌یزانم و خۆمی لێ غافلده‌که‌م، ده‌لیم «مرووف بۆ ئەوه‌ی کاره‌سات ببینیت، پتیست ناکات سه‌یری میژوو بکات، سه‌یری ئاسمان بکات، سه‌یری زه‌وی بکات، ته‌نیا به‌سه‌ له ناخی خۆی بروانیت». غه‌مگین سه‌یریکی هه‌وره‌کان ده‌که‌مه‌وه، دلنیا‌م ئەوه هه‌وری خه‌ونه‌کانی منه‌ ده‌روات و ده‌باریت ... هه‌وری خه‌ونه‌کانی زه‌هاوه، هه‌وری خه‌ونه‌کانی پروفیسۆره ... له خۆم ده‌په‌رسم، ده‌بیت مامه‌ سیام ئەم هه‌ورانه‌ی دیبیت، ده‌بیت ئەمجۆره‌ بارانه‌ له‌ خه‌ونه‌کانیدا بارین؟ ده‌بیت ژهن‌رال مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی چیرۆکی ئەم هه‌ورانه‌ بزانیته‌؟ . هه‌نده‌ی من له مامه‌ سیام تیگه‌یشتیم، پیاویک بوو له‌م دوایه‌دا په‌یوه‌ندی به‌ ده‌روونی خۆیه‌وه‌ پچرا‌بوو، چیت نه‌یده‌زانی چی له ناخی خۆیدا ده‌گوزهریت.

ئێستا ئاوێ له‌ پابوردووم ده‌ده‌مه‌وه و ده‌زانم، جیگایه‌ک بتوانم په‌زگاری خۆمی تیندا به‌ ده‌ست به‌یتیم و له‌م جه‌نگه‌دا نه‌خکێتم، دیلاوار نییه ... من چیت سه‌ر به‌ هیچ شاریک، نه‌ته‌وه‌یه‌ک، زمانیک نیم، به‌لکو ته‌نیا ترسیکم و به‌زه‌ویدا ده‌که‌پیم. له‌گه‌ل زه‌هاو و ئال موراد دا کۆله‌پشته‌که‌ی یاقووبی قه‌موور هه‌له‌ده‌گرم و دوا نیگای ته‌رمه‌که‌ی ده‌که‌م و به‌ره‌و مه‌مه‌دحه‌سار ده‌که‌مه‌ پێ. به‌ خه‌نده‌یه‌کی بێزار و تاله‌وه به‌ خۆم ده‌لیم «مسته‌ر... بۆئه‌وه‌ی خۆت بناسیت، بپرو و که‌میک له‌ شاری دوژمنانیشدا بژی».

مەمەدخەسار شارىكى گەورەيە، كە لە تروپكى «يائىمام»-وە پروانىمان،
 ھەموو شار لە بەردەھەمماندا بوو، بەلام كوتاييەكانى لە ھىچ جىگايەكەو
 ديارنەبوون، دەريايەكى گەورەى تيشك بوو، مليونەھا گلۆپ پىكەو
 دەسووتان. ھىندەى لە سەرى يائىمامەو، چاومان بەو تيشكستانە بەرىنە
 كەوت، ئال موراد گووتى «واى، سەيركەن، سەيركەن، چ شارىكى گەورەيە،
 چ شارىكى عەجايەبە، رەنگە ئەمە گەورەترىن شارى دونيا بىت». ئەو
 كات نەمدەزانى دوژمن خاوەنى شارىكى وەھا گەورەيە، دىلاواری ئىمە
 بە ھەموو گەورەيى خۆى، پىدەچوو سى يەكى ئەم شارە نەبىت. من بە
 سەرسامى گووتم «گەر گەورەترىن شارى دونيا نەبىت، ئەى گەورەترىن
 شارى دونيا دەبىت چۆن بىت؟». لە شوينى خۆمانەو لە تروپكى يائىمام،
 نەماندەتوانى ئەوسەرى ئەم زەرياي تيشكە ببينىن، مليونەھا تيشك كە ھەر
 يەكەيان دەستى ئادەمىزادىك دايگىرساندون، ھەر يەكەيان مرقىك لە بەر
 روناككەيدا دانىشتوو، ھەر يەكەيان جۆرە دەستىك دەناسىت و جۆرە
 ژيانىك لە ژىر تيشكەكانىدا ھەناسەدەدات. شارەكە بە جۆرىكى سامناك
 گەورەبوو، بە جانەوهرىك دەچوو ھەر گەشەى كردبىت و گەشەى كردبىت
 و ھىچ ھىزىك نەيتوانى بىت بىوھستىنيت. سەيرم لىھات و لە خۆم پرسى،
 بۆ دەبىت خەلكانىك كە خۆيان شارىكى وەھا گەورەيان ھەيە، بىر لە

جهنگی شاری تر بکه‌نه‌وه. شاره‌که به‌و گه‌وره‌یه ترسناکه‌ی، به‌و هه‌موو تیشکه‌ی که لینی هه‌لده‌ستا، بۆ من غه‌ریب و شه‌رانگیز ده‌هاته به‌رچاو. گه‌وره‌یه‌که‌ی ئاماژه‌بوو بۆ برسی‌تییه‌کی جانه‌وه‌ر ئاسا، وه‌ک ئه‌وه‌ی له ناکاو سه‌دان جیگا و شار و شاروچکه‌ی هه‌لوشی بیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی بیه‌ویت به‌رده‌وام بکشی‌ت، نه‌وه‌ستی‌ت و جیگای تر بخاته سه‌ر جه‌سته‌ی خۆی. من که له‌سه‌ر به‌رزاییه‌کانی یائیمامه‌وه پوانیم، هه‌ستمکرد شه‌پۆلێکی دێ و بیه‌رمی تیشک له شاره‌که‌وه به‌ره‌و پوومان دیت. هه‌ستمکرد بارانی چه‌ند پۆژه خوشبۆته‌وه تا ئیتمه‌ لی‌رده‌ا شه‌رانگیزی ئه‌م شاره‌ بیه‌نین، تی‌گه‌ین که ئه‌وه‌ی به‌ره‌و ناوی ده‌پۆین، ده‌توانیت له خۆیدا به‌مانخکینیت و نه‌توانین ئاسان جاریکی تر بیه‌ینه ده‌ره‌وه. ئال مورادیش هه‌مان هه‌ستی هه‌بوو، سه‌یری ئه‌و ئوقیانۆسه‌ پوناکه‌ی به‌رده‌ممانی کرد و گووتی «پێده‌چیت به ئاسانی پڕۆینه ئه‌م شاره‌وه، به‌لام پێ ناچیت، ئه‌وه‌ی که‌وته ئه‌م به‌حه‌ره‌وه ئاسان بیه‌ته‌ده‌ری». منیش وام هه‌ستکرد، وه‌ک ئه‌وه‌ی مه‌مه‌دحه‌سار به‌مه‌به‌ست، به‌فریو، وه‌ک ته‌له‌ و فاقه‌یه‌کی ره‌ش، ده‌رگا‌کانی خۆی بۆ ئیتمه‌ کردیه‌ته‌وه. تاکه‌ که‌سیک که‌ پای جیاوازی بوو، زه‌هاو بوو، که‌ به‌هۆی ئه‌زموونی خۆیه‌وه، وه‌ک پشیل‌یه‌کی سه‌ر ریگاوبان، ده‌یتوانی له‌ شوینه‌ داخراوه‌کان ده‌رچیت و بجیه‌ته‌وه ناویان، ئه‌و گووتی «وه‌ک هه‌ر شاریکی تر ده‌رگای خۆی هه‌یه‌».

مه‌مه‌دحه‌سار به‌جۆریک گه‌وره‌یه، پاراستنی هه‌موو ده‌روازه‌ و ده‌لاقه‌کانی کاری نه‌کرده‌یه، که‌ ده‌گه‌یه‌ته به‌رزاییه‌کانی یائیمام ده‌توانیت له‌وینوه به‌ ئاسانی له‌ ژیر بالی شه‌ودا و له‌ هه‌ندیک لاری تاییه‌ته‌وه بگه‌یه‌ته ناو شار. من و دوو هاو‌پیکه‌م له‌ شه‌ویکی ئارامدا، دوا‌ی چه‌ندین پۆژ پڕیشتن و بارانی به‌رده‌وام، پیمان خسته‌ یه‌که‌مین کوچه‌کانی مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه، سه‌یری‌بوو، شاره‌که‌ له‌ بانه‌وه‌را، چه‌نده‌ پوناک بوو، له‌ ناوه‌وه‌را هیند تاریک بوو، وه‌ک ئه‌وه‌بوو تیشکی چرا بیه‌شوماره‌کانی بالا

هه مووی خه یالات بوو بیت، یان هه روناکیه و مولکی تایبه تی که سینک یان شوینیک بیت که هه رگیز تیشکی نادات به ناو کوچه و جیگاکانی دی. کولانه کانی مه مه دحه سار تاریک بوون، ئه وه سهرنجی کتوپری ئه و شه وه سهیره ی ژیانم نه بوو، به لکو له دوو سالی دواتریشدا که له و شارهدا ژيام، بهرده وام کوچه کانم تاریک دهبینی، وهک ئه وهی تیشک به ئاسانی نه توانیت شهوی ئهم زهمینه روناکباته وه، نه توانیت قهواره ی زولمه تیک بشکیتیت که به نهینی وهک هالاو له زهوییه وه هه لده ستا. له گه ل گه یشتنماندا به یه کهم شه قامی گه وره، یه کهم ئاسه واره کانی شه پرم بینی، گه رچی ئیمه زور دوور له که ناره کانی شاردا بووین، به لام چه ندین لافیتیه ی جه نگم بینی، دروشمی گه وره، وینه ی سهرانیک که نه مده ناسین. شه ورووی له درهنگی بوو، به قسه ی زه هاو نه ده بوو بکه وینه نیوه شهو. تا کات درهنگتر بایه، پنبواران و گه پریده کان و غه ربیان پتر ده بوونه جیگای گومان، کاتمان نه بوو وردبینه وه، کاتمان نه بوو له تاریکیدا سهیری ئهم سهر زهمینه جیاوازه بکهین، له باله خانه و ته لاری شار بنواپین. تاکه شتیک مهراقمان بوو، ئه وه بوو جیاوازی خومان درنه خهین و سهرنجی کهس رانه کیشین. سنی که سی شه کهت و بیپرست و چلکن بووین، ده بوو به زووترین کات بکهینه ئه و ناو نیشانه ی که بهس خودا خوی دهیزانی له ناو ده ریای ئهم شارهدا که وتوته سهر چ شه قامیک یان ناو چ کوچه یهک. ده مانزانی شیوه و پوخسار و زمانمان جیگای گومانه، به لام چ چاریکمان هه بوو. دوا ی چاوه روانیه کی که میک دریز تاکسییه کمان چنگ کهوت و زه هاو به و زمانه ی که دهیزانی ناو نیشانی چاپخانه کی پرؤفیسور شابه ندهری دا به شوفیره که. ئال مورد هه ندیک پاره ی مه مه دحه ساری پی بوو، که نه مانده زانی چه نده و نه مانده زانی چی دهکات، به لام زه هاو ده یگووت چه ند پرؤژیک کومه کمانده کات و چه ند نانیکی پی ده خوریت. خاوه ن تاکسییه که شوینه که ی به دوور ده زانی، به لام وهک هه موو شوفیره سهرسه خته کان که

سوورن له کۆتایی شه ودا پاره یه کیان دهستبکه ویت، ملی ریگای گرتی بهر. پیاویکی بیده نگ بوو، هه ندیک پرسپاری که می له زه هاو کرد که به ئارامی وه لامي دایه وه. زه هاو له سالانی قاچاغبه ریدا هیئنده له گه ل قاچاغبیه کانی مه مه دحه ساردا سه روکاری بوو بوو، دهیتوانی ئه و وشانه ی دهیانزانیت به دروستی و له شوینی خویاندا به کاریان بهیئیت. به پینچه وانیه ی منه وه که له سه ر پووی کتیب زمانه کان فیزبوو بووم و ئه گه ری به کارهینانی هه له م بو پسته کان گه وره بوو. دوا ی سه فهریکی دریز که نزیکي سه عاتیکی خه یاند گه یشتینه شه قامی هه بیولای داغستانی. شه قامه که له سه ر بو ئه و سه ر داخرا بوو، ده رابه کان زوریان قفلان لی درابوو، به لام پیده چوو ئه م جیگایه به رۆژ مهیدانی جموجولیکی گه وره بیت. چاپخانه ی ئیعتیما د له سه ری فولکه یه کی گه وره دا بوو، مهیدانیکی به رین و کراوه به رامبه ری بوو، پینانده گووت «ده روزه ی فیرده وس». چاپخانه که بالاخانه یه کی سنی قات بوو، تاکه جیگایه ک بوو له سه ری مهیدانه که دا ده رگای کرابووه وه، من و ئال موراد پیکه وه چووینه ژووری و زه هاومان له به رده رگا که دانا. گه ر تووشی کیشه و را کردنیک به اتباین، زه هاو دوا هیوامان بوو جاریکی تر له م شاره ده رمانبکات، ئیمه بریارمان دابوو گه ر ژیانمان له مه مه دحه سار بکه ویته مه ترسییه وه، هه ندیک که لوپهل و نه خشه یه ک بکړین و هه ندیک که س پروتبه کینه وه و دیسان به ره و شاریک و جیگایه کی دیکه بکه وینه رینگا. گه ر زه هاومان له ده ستبدا یه، هه موو هیوا یه کیشمان له ده ستده دا، ئه و هه ر شاره زا و گورگی راسته قینه ی رینگاوبان نه بوو، به لکو له هه ردوو کمان وریاتر و به گو پرتیش بوو.

ده می ده رگای چاپخانه که ئوفیسیکی گه وره بوو، ده رگایه ک له ئوفیسه که وه ده چوووه سه ر هۆلیکی گه وره که تیتدا ئامیره گه وره کانی چاپ وه ک شیت ده نگیان ده هات و چاپیانده کرد. میژیکی دارگویزی زور کۆن و پته و له ناوه راستی ئوفیسه که دا بوو، تا قمیک قه نه فه ی سه وزی تیر،

دۆلایىكى پىر كىتىپ، چەندىن تەپلەك كە ھەر ھەموويان چەندەھا جۆرى
 رۆژنامەيان لەسەر بوو، شوشەى سەر مېزە گەرەكە خاوين و پاك
 دەبرىسكايەو، وەك بەر لە ھاتنى ئىمە دەستىك شتەكانى رېكخستىت،
 تەنيا پيالەك چاى نيوەخوراوەى لەسەر بوو، لەگەل كۆيەك شەكردا،
 سۆبايەكى نەوتىش لە سوچىندا دەسووتا، دواى نزيكى سى مانگ يەكەم
 جارم بوو پىر بخەمە شوينىكەو لە ژوور بچىت، ھەواى گەرم و ئارامى
 ئۆفيسەكە ھىندە بە لەشم دۆست بوو، گيانم وھا غەربىي شوينىكى
 وھاى كردبوو، دەمويست بى ھىچ مۆلەتيك خۆم بدەم بەسەر قەنەفەكاندا
 و دانىشم. بۆنىكى تايبەتى لە ئۆفيسەكەدا بوو، كە بۆ من جادويى و ھەژىن
 بوو، بۆنى عەتر نەبوو، بۆنى دەرمانى خاوينكردنەو ھەش نەبوو، بەلكو بۆنى
 شتىك بوو كە بىرمەدەكرد، بۆنى تازەى كىتىپ، بۆنى لاپەرەى نووى كە تازە
 لە ژىر مىلى چاپ دىتەدەرى، بۆنى ھەرف كە تازە وەك بىچووى بولبول
 لەدايكبوون و خويان بۆ ژيان ئامادەدەكەن. پىم سەير بوو كە بۆنى تىژى
 چاپخانەكە، بۆنى ئامىرەكان، بۆنى مەرەكەبى چاپ، بۆنى كاغەز، لەم
 ماندوويىتى و ترسەدا وھا ئارامدەكەنەو. بۆ ساتىك ھەستم نەكرد لە
 مەمەدخەسارم، بەلكو ھەستمكرد لەسەر زەمىنىكى جاويدام، لە جىگايەكدام
 كە لە سەرەتاي ژيانمەو بۆى گەراوم، شوينىك كە بىئەو ھەى بە خۆم بزەم
 ژيانم بەردەوام پووى تىكردەو. بۆ چركەيەكى كورت ئەژنۆكانم شل بوون،
 دەبوو لەسەر زەوييەكە دانىشم، نەمدەزانى چى بكەم، ھەستىكى بىمانام
 ھەبوو كە لەو كاتەو ھەى لە دىلاوار دەرچووم، بە نيازى ئىرە ھاتووم و
 بەرەو ئەم جىگايە بەرپىگاوەبووم ... من و ئال موراو ھەردووكمەن سەيرى
 شتەكانمان دەكرد، بۆنى شوينەكەمان دەكرد، ھەر دووكمەن چلكن و ريش
 ھاتووبووين، گەرچى بەر لە ھاتنە ناو شار، لەسەر كانىيەك خۆمان
 خاوين كردبوو ھەو، بەلام ھەر كەسىكى زىرەك سەيرىكردبايە، دەبينى لە
 رىگاي دوورەو ھاتووين و شەكەتين. لەو كاتەدا پياويكى زۆر زلى سەر

پووتاوێ که جووتیک گویی خپیش و شوێی هه‌بوو، به‌ له‌فه‌یه‌که‌وه‌ هاته‌ ژوورێ. که ئیمه‌ی بێنی له‌ بری ئه‌وه‌ی به‌په‌سێت قاقا پێکه‌نی و گووتی «ئه‌وه‌ ئێوه‌ کێن؟ براکانم... فه‌رموون... فه‌رموون. چیتان ده‌وێت؟». من به‌و زمانه‌ی له‌سه‌ر پووی کتیب فیری بووبووم سلاو‌م‌کرد و به‌ ده‌نگی که‌ له‌رزوک گووتم «ئیمه‌ هاو‌پێی دکتۆر شابه‌نده‌رین، ئه‌مانه‌تیکی تایبه‌تیمان بۆ جه‌نابی پروفیسۆر هیناوه‌، له‌گه‌ل نامه‌یه‌کی خسوسی، ده‌مانه‌وێت ده‌م و ده‌ست چاومان به‌ جه‌نابیان بکه‌وێت». دیاربوو شیوه‌ و قه‌یافه‌تمان به‌ هیچ یه‌ک له‌ هاو‌پێکانی پروفیسۆری نه‌ده‌کرد. کابرا فه‌رمووی لیک‌کردین، دانیشین و به‌سه‌رسامیه‌وه‌ سه‌یریک‌کردین و گووتی «ئه‌ها... ئه‌ها... ئێوه‌ هاو‌پێی دکتۆر شابه‌نده‌رن، هاو‌پێی تایبه‌تین. ده‌تانه‌وێت به‌ شه‌خسی خۆی ببینن، ئه‌ها... ده‌تانه‌وێت ده‌م و ده‌ست خۆی ببینن». نه‌مزانی کابرا گاته‌ی به‌ قسه‌کانمان دیت یان به‌ راستی ده‌یه‌وێت تیبگات. من سه‌رم له‌قاند و گووتم «به‌لێ، وایه‌، ده‌مانه‌وێت خۆی ببینن، ده‌موده‌ست، شتیکی زۆر گرنگمان بۆ هیناوه‌». پیاوه‌که‌ له‌فه‌که‌ی دانا و ده‌ستی برد بۆ ته‌له‌فونیکی سه‌وز که‌ له‌سه‌ر میزه‌که‌ دانرابوو و ژماره‌یه‌کی لیندا و وه‌ک یه‌کیک دوودل بیت له‌ وه‌رگرتنی ژماره‌که‌ به‌ چاویکی که‌میک چه‌په‌ساوه‌وه‌ که‌وته‌ چاوه‌روان‌کردن. گویم له‌ ده‌نگی که‌سێک بوو له‌وسه‌ر، پیاوه‌که‌ به‌ ریزه‌وه‌ سلاو‌یکرد و به‌ خێزایی هه‌ندیک قسه‌یکرد که‌ من له‌ زۆری تینه‌گه‌یشتم، دواچار گووتی «به‌لێ ئه‌مانه‌تیان پێیه‌، یه‌کیک ئه‌مانه‌تیکی داونه‌تی بیهێتن بۆ جه‌نابت». پاش هه‌ندیک قسه‌، پیاوه‌ قه‌له‌وه‌ سه‌ر پووتاوێ که‌ سه‌یری منی کرد و پرسی «کێ ئێوه‌ی نارده‌وه‌؟». من گووتم «پروفیسۆر به‌هنام بریکان، پروفیسۆری میژوو و ئاسه‌واره‌ دیزینه‌کان. ئیمه‌ نامه‌یه‌کی تایبه‌تیشمان له‌ جه‌نابی پروفیسۆره‌وه‌ بۆ ئه‌وان پێیه‌، پێی بلێ هه‌ره‌کانی دانیال، ئیتر جه‌نابیان ده‌زانیت کێین». کابرا ناوه‌که‌ی پروفیسۆر به‌هنامی بۆ ئه‌وی سه‌ر خه‌ت دووباره‌کرده‌وه‌ و شفه‌ری هه‌ره‌کانی دانیالی پێگه‌وت، که‌ قسه‌یده‌کرد

جار جار به گومانیکيشه وه سهیری ئیمه ی ده کرد و به چاویکی سهیر و سه رسامه وه لینی ده پوانین. دوا یی ته له فونه که ی دانا و گووتی «خوی بوو، جه نابی دکتور بوو، شه خسی خوی بوو». وهک ئه وه ی بیه ویت ئیمه بخاته گومانه وه دوو جار سهیر کردین و گووتی «زور شه که ت دیارن، وانیه، زور شه که ت دیارن... له کویتوه هاتوون؟ به زمانتاندا دیاره خه لکی ئیره نین». من گووتم «ئه گهر جه نابتان که ره م بفرموون و پینگا به ئیمه بدهن، شه خسی دکتور خوی ببینین، ئه وسا له گه ل جه نایبان هه موو شتیک باسده که ی». سه ریکی راوه شاندا و گووتی «ته بیعی، ته بیعی. دکتور له سه ره وه چاوه پوانتانه، گهر له گه لمدا بین، من تا لای ئه و ده تانبه م. له خوشبه ختی هه مووماندا ئه وه سالیکه دکتور ماله که شی هیتاوه ته ئیره، ئه وه کاریکی باش بوو. ته بیعی ده تانبه م بۆلای جه نابی دکتور، ته بیعی، خودی دکتور له قاتی سه ره وه یه». من و ئال موراد دوا ی کابرا که ویتین، ئال موراد رهنگی سه ی بوو بوو، هه ردوو کمان به راستی ده ترساین، ئه م ساتانه گرنگترین ساتی ژیانمان بوو، به زه هاومان گووتبوو هه ر بینیت ماشینی پۆلیس لیره نزیکده بیته وه، دوور بکه وه و هه ولبدده نه گیریت.

بیئه وه ی پنیوست بیت به ناو هۆلی چاپخانه گهره که دا برۆین، به راره ویکی باریکدا برۆیشتین، به پله که یه کی ته نگه به ردا دوو قات سه ره که ویتین، نه مانزانی قاتی دووهم چی تیدایه، به لام له قاتی سه یه مدا پله که کان له پیش ده رگایه کی دارینی قه شه نگدا ته واو بوون. پیاوه قه له وه که له زهنگی ده رگا که ی دا و به جوړیکی سهیر هه موو هۆشی کوکرده وه بزانیته ده توانیت خشپه یه ک یان جوله یه ک ببیستیت، گوئ شلکردنی وهک گوئ شلکردنی که سیکی ترساو بوو، که سیک خوی ئاماده بکات تا له گه ل یه که م جوله ی پشت ده رگا که دا هه لبت. من له پیش ده رگا که دا وه ستابووم و ته نیا سهیری روخساری ئه وم ده کرد. بیئه وه ی هه یچ دهنگیک بیت، له ناکاو ده رگا که کرایه وه. پیاوه که کتوپر ده موچاوی گۆرا و خه نده یه کی

مندالانە کەوتە سەر سیمای و بە دەنگێک شتیک لە ڕیایی تیدا بوو گووتی «هۆی جەنابی دکتۆر، خۆتان؟ خۆتان؟». عەجایەب ئەو مەسعود لە مال نییە، یان ئەو تەپۆیە لە ئیستارە خەوتوو». دکتۆر دەرگاکی بە تەواوی کردووە و من و ئال مورادیش بینیمان، پیاویکی کەمێک ورگن و سەرخر بوو، ڕیش و سمیلکی چری هێشتبوو، جووتیک برۆی زۆر گەورە هەبوو، چاوانی ڕەش و گەورە بوون، ڕیشی ماش و برنجی بوو، بەلام قژ و برۆی وەها قەترانی کە هیچ پێکەو نەدەگونجان، ئەو دوو ڕەنگە ناکۆکییەکی جوان و سەرنجراکێشی بەخشیبوو بە پوخساری. دەستیک بیجامە ی سپی لە بەردابوو، چاویلکە یەکی بە دەستەو بوو و بە سەرسامییەو سەیری من و ئال مورادی کرد و بیئەوێ وەلامی کابرا بداتەو، گووتی «بەنام بریکان؟ بەنام بریکان؟ ئەو ئێوەی نارێوە بۆ لای من... ئەو؟». دەنگی پڕبوو لە پرسیار و سەرسامی. من تفتیکم قووت دا و گووتم «بەلێ، پڕۆفیسۆر بەنام، مێژوو... نوس». بە پەنجە ئاماژە ی بۆ کردین و گووتی «خێرا وەرە ژووری، وەرە ژووری». پوویکرە پیاو قەلەوێکە و گووتی «بەلێ خەوتوو... بەلێ. تا بەیانی پلاکاتەکان دەبیت ئامادەبیت... تا بەیانی، ئەمەشەو فتوانی باوەحیز سی جار تەلەفونیکردووە. گەر تا بەیانی کارتەکان کردووە، دەبیت ئامادەبیکەن». قەلەوێکە پێکەنی و گووتی «ئەو چۆن، ئەو چۆن، تەبیعی. ئێوە ئارام بخەون و کارتەکان بە هیچەو نەبیت، پێش سەعات هەشت هەموو شت ئامادەیه ... هەموو ئامێرەکان ئێشەدەکەن، مەکینە گەورە کەشمان داگیرساندووە». ئیمە چووینە ژووری، کابرا دەرگاکی توند داخست و بە زمانیکی دیلاواری ساف گووتی «بە راست، بە راست ئێوە لە دیلاواری هاتوون؟ بە راست پڕۆفیسۆر بەنام بریکان ئێوەی نارێوە؟». ئیمە لە ناوێراستی ژوورە کەدا وەستان، مالهەکی پڕۆفیسۆر قاسم، بە مالی پیاویکی زەنگین و پارەدار دەچوو. فەرەشەکانی لە گرانترین جۆری بەن بوون، کورسییەکانی لە قەشەنگترین

جوړی ته‌خته، پوناکی و چلچراکانی ته‌لایی و به‌شکو. من و ئال موراد دوو چلکن بووین، دوو ماندوو، دوو ترساو، دوو سه‌رسام، که به‌ترسه‌وه پیمان ده‌خسته سه‌ر فه‌رشه‌ گرانبه‌هاکان نه‌با پیسبن. هر دوو‌کمان سه‌یرمان له‌وز دیلاوارییه سافه‌ی پرؤفیسؤر هات. ئال موراد گووتی «به‌لی، به‌لی جه‌نابی پرؤفیسؤر له‌ دیلاواره‌وه هاتووین، من هه‌لگری نامه‌یه‌ک و راسپارده‌یه‌کم بۆ ئیوه». ئه‌و به‌رامبه‌رمان وه‌ستا و به‌وردی سه‌یریکی کردین و وه‌ک هه‌ره‌شه‌بکات، په‌نجه‌ی راوه‌شاند و گووتی «چه‌ند رۆژه به‌ ریتگاوه‌ن، که‌وتوونه‌ته‌ ناو که‌رمه‌ی جه‌نگ، ناخۆشی زۆرتان بینیه‌ ... ريوخسارتان دیاره. وه‌ک له‌ شه‌ر پاتانکردینت». من به‌ ده‌نگیکی کز گووتم «به‌لی». گووتی «دوامکه‌ون». جاریکی تر ئیمه‌ی به‌ ناو سالۆنیکي جواندا برد بۆ ژوویریکی رازاوه و فه‌رمووی لیکردین دانیشین. ئال موراد به‌ په‌له‌ نامه‌که‌ی پرؤفیسؤر به‌هنامی ده‌ره‌یتا و دایه‌ ده‌ستی و گووتی «ئهم ئه‌مانه‌ته‌شی له‌گه‌لدایه، ئهم ئه‌مانه‌ته‌». ئال مورادیش ده‌ستی ده‌له‌رزی، منیش ده‌ستم ده‌له‌رزی. بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌مانه‌ته‌که‌ نه‌که‌ویت، ئال موراد قوتوه‌ پتچراوه‌که‌ی به‌ هه‌ردوو ده‌ست گرت و خستییه‌ به‌رده‌ستی پرؤفیسؤر. هه‌ستمکرد پرؤفیسؤر له‌ دۆخیکي وروژان و نائاسایی دایه، به‌ په‌له‌ نامه‌که‌ی کرده‌وه، سه‌ری له‌قاند و گووتی «ده‌ستوخه‌ته‌ جوانه‌که‌ی خۆیه‌تی، به‌هنام ... به‌هنام بریکان». نامه‌که‌ دوو لاپه‌ره‌ی درێژبوو، به‌ خه‌تیکي ورد نوسرابوو. پرؤفیسؤر بیته‌وه‌ی هه‌تا یه‌که‌جاریش سه‌ر به‌رزبکاته‌وه، دوو‌جار نامه‌که‌ی له‌ سه‌ره‌تاوه‌ تا کۆتایی خوینده‌وه. به‌ ده‌ستیکي ترساوه‌وه‌ ده‌ستی برد بۆ قوتوی کتێبه‌که‌ و له‌ سه‌ره‌خو کردیه‌وه، من کتیبی دانیالم ناسیه‌وه. هه‌مان ئه‌و کتیبه‌ بوو که‌ جاریک له‌ جاران گرتبووم به‌ ده‌ستمه‌وه. هه‌ستمکرد پرؤفیسؤریش ده‌ستی ده‌له‌رزیت، هه‌موو گیانی خرۆشان و سه‌رسامی بوو، له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ دوو‌جار گووتی «له‌م شه‌وه‌دا ... له‌م شه‌وه‌دا و ئهم هه‌موو شته‌ سه‌یر و عه‌جایه‌ به‌ ... ئاه له‌ ده‌ست شه‌و». پوویکرده‌ ئیمه‌ و گووتی

«کتیبه‌که هه‌بیه‌تی هه‌یه، دوا نوسخه‌یه له دنیا‌دا، هیچ نوسخه‌یه‌کی تر له‌م کتیبه‌ بوونی نییه، گهر بفه‌وتیت به‌لگه‌یه‌کی میژوویی له‌سه‌ر دونیای دیزین ده‌فه‌وتیت. گونترین کتیبه‌که پیشبینی شه‌ری دینه‌کان، مه‌زه‌به‌کان، نه‌ته‌وه‌کانی ئەم سه‌ره‌مینه‌ی کردوه». سه‌یری‌بوو به‌لامه‌وه پرۆفیسۆر به‌هنام به‌نرخترین پارچه‌ی ناو موزه‌خانه‌که‌ی خۆی نارده‌وه بۆ ئەم پیاوه. به‌لام له‌دوخیکدا نه‌بووم پرسپاری وه‌ها بکه‌م و بچمه‌ ناو ورده‌کاری له‌و جو‌ره‌وه. پرۆفیسۆر که‌میک بونی کتیبه‌که‌ی کرد و وه‌ک توحفه‌یه‌کی به‌نرخ که‌میک نای به‌سنگیه‌وه و گووتی «دوای چه‌ندین سال، دوای چه‌ندین سال ده‌گه‌رپته‌وه». ئینجا سه‌یری‌کردین و گووتی «کامتان مورادن، کامتان؟ ... پرۆفیسۆر رایسپاردوه من کومه‌کی موراد بکه‌م». ئال موراد گووتی «ئیمه‌ سی‌که‌سین، هه‌ر سیکمان پنیوستان به‌یارمه‌تییه، هه‌ر سیکمان ژیانمان له‌مه‌ترسیدایه، هه‌م له‌دیلاوار هه‌له‌هاتووین و هه‌م له‌مه‌مه‌دحه‌ساریش بی‌پشت و په‌ناین و گه‌ر بگیرین نازانین چیمان به‌سه‌ر دیت. به‌لی من که‌له‌ دیلاوار هاتمه‌ ده‌ره‌وه له‌گه‌ل قاچاغبه‌ریکدا بووم، به‌لام له‌رینگا که‌وتینه‌ ناو په‌لاماری سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار و هاو‌پیکه‌م کوژرا. هاو‌پیم رینواری زه‌ریاواری و هاو‌پیکه‌ی، هه‌م من و هه‌م کتیبه‌که‌یان پزگارکرد، گه‌ر ئەوان نه‌بوونایه‌ من و کتیبه‌که‌ نه‌ده‌گه‌یشتی نه‌ئیره. ئەوه‌ی لیره‌دا سه‌یره‌ ئەوه‌یه که‌کاکی زه‌ریاواری خۆی دۆستیک‌ی شه‌خسی پرۆفیسۆر به‌هنامه، خۆی شه‌ره‌فی ئەوه‌ی پیت‌پراوه‌ روو به‌ روو له‌گه‌لی دابنیشیت و قسه‌وباسیش بگو‌رنه‌وه».

پرۆفیسۆر شابه‌نده‌ر سه‌یریکی منی کرد و گووتی «ئهی هاو‌پیکه‌تان کوا، ئەو له‌کونیه‌؟». من به‌شه‌رمیکه‌وه گووتم «له‌خواره‌وه چاوه‌ریمانده‌کات. ترسمان بوو هه‌ر سیکمان بینه‌ سه‌ره‌وه». پرۆفیسۆر گووتی «یه‌کیکتان زه‌حمه‌ت بکیشیت و بچیته‌ خواری، با ئەویش بیته‌ سه‌ری. من مه‌به‌ستم ئەوه‌ نه‌بوو بلیم که‌ته‌نیا کومه‌کی که‌سیک ده‌که‌م که‌ناوی له‌نامه‌که‌ی

پروڧيسۆردا ھاتىيت. بۇ ئىمە ئەو شتىكى نوئ نىيە، لە سالانى رابوردودا پروڧيسۆر بەھنام ژيانى چەندەھا كەسى پاراستوو كە لە مەمەدحەسارەو ھەلھاتوون، ماوھەك مالى ئەو شويىنى حەشاردان و خۇشاردەوھى ئەو كەسانە بوو كە لە دەست فەرمانرەوايانى مەمەد حەسار ھەلدەھاتن، من لىرەوھ ئەوانم دەنارد بۇ لای پروڧيسۆر و ئەو لەوئ دەيشاردەوھ و ژيانى نوئى بۇ دابىندەكردن. من و پروڧيسۆر ھاورىنى مندالىين».

سەيرم لىھات دوو پىاو لە دوو شارى وەھا دوژمندا بەمجۆرە دۆست بن. ئەو شەوھ زەھاویشمان ھىتايە سەرى و دىكتۆر بىئەوھى داواى ھىچ چىرۆك و ھىچ پرونگردنەوھەك بىكات، بىئەوھى لە ناوى تەواوھتیشمان بىرسىت، داواى ئەوھى يەكەك لە كرىكارەكانى چاپخانەكەى راسپارد، ھەرچىيەك بۇ خواردن لەم كاتەدا دەستدەكەوئ بىخاتە بەردەممان، لە قاتى دوو، لە ژوورىكى گەورەدا لەسەر سى تەختە خەوى پاك، شويىنىكى نوستنى تاييەتى بىبەخشىن كە لە دوو سالى داھاتوودا دەبىت بە شويىنى مانەوھ و خەوى ھەمىشەىى من و زەھاو. شەو دىكتۆر شاھەندەر پىنى گووتىن كە بەيانى بە ھىچ جۆرىك لەو ژوورە نەيەنە دەرەوھ، دەرگای ئەپارتمانەكە دابخەين و دەرگا لە كەس نەكەينەوھ.

بەيانى من بەر لە ھەمووان ھەستام، شەوىكى بىھۆشانە و بىخەون و مردووناسام بردبووھ سەر. تواناى بىرکردنەوھم لە ھىچ شتىك نەبوو، لە پەنجەرەكەوھ رۆانيمە شەقامى حەبىبو لا داغستانى و مەيدانى دەرۋازەى فىردەوس، شەقام و مەيدانىكى زۆر جەنجال و پىر ھاتوچۆ بوون، پىندەچوو شارى مەمەدحەسار لەم مەيدانەدا، توندتر لە ھەر جىگايەكى تر بەھژىت و ھەناسە بدات، ھەموو شتىك لەوئىدا دەجولا. لە ناوھراستى مەيدانەكەدا سەكۆيەكم بىنى، وەك بۇ شويىنى ئاھەنگ و كۆبوونەوھ تەرخان كرايىت. پەنجەرەى ژوورەكەى ئىمە ھەم بەسەر مەيدانەكەدا دەرۋانىت و ھەم

به‌سه‌ر به‌شیکی شه‌قامه‌که‌شدا، تا په‌نجه‌ره‌کان داخراون ژووره‌که‌کپ و خاموشه، به‌لام هینده‌ی په‌نجه‌ره‌یه‌کت کرده‌وه لیشاوی ده‌نگ و هه‌روژی هاوار و زیقه‌ی فروشیاران و وره‌ی ماشین به‌شیوه‌یه‌کی بی‌رحم خویان ده‌که‌ن به‌ژووردا... ده‌نگه‌کان به‌جۆریکن ده‌بیت خیرا په‌نجه‌ره‌که‌داب‌خه‌یت. من ئه‌و به‌یانیه‌ی بۆیه‌که‌مجار بۆنی راسته‌قینه‌ی مه‌مه‌دحه‌سار چوو به‌سه‌رمدا، شه‌ره‌کان به‌شه‌و بۆنیان نییه، ئه‌وه‌م له‌دیلاواریش تاقیکردۆته‌وه، هه‌ر وه‌خت تاریکی ده‌که‌و‌یت، هیدی هیدی بۆنی شه‌قام و کوچه‌کان پاشه‌کشه‌ده‌که‌ن و بئ بۆنییه‌کی سارد له‌هه‌موو شوینیک ده‌نیشیت، به‌لام پۆژ له‌گه‌ل هه‌له‌اتنیدا هه‌م مرو‌ف، هه‌م بۆن، هه‌م هه‌لاوه‌ تایبه‌تیه‌کانی شار له‌خه‌و هه‌له‌دسته‌نینیت. مه‌مه‌دحه‌سار دووه‌مین شاری ژیا‌نی منه‌پیی تی‌بخه‌م، بۆنیکی سه‌یری هه‌یه، که‌پله‌به‌پله‌و جار به‌جار ده‌گۆریت، هه‌ندئ جار وه‌ک تیکه‌له‌یه‌کی عه‌جایه‌به‌له‌بۆنی سیر و خه‌لوز و سملی ژنان، هه‌ندئ جاریش ئاو‌یتیه‌که‌له‌بۆی ترشیات و زیره‌و ئه‌دکۆلۆنی هه‌رزان، هه‌ر جاریک که‌با دیت و ئه‌و بۆنانه‌دینیت، مرو‌ف له‌ناو هه‌سته‌جیاوازه‌کاندا نوقم ده‌بیت، دواتر دوو بۆی تر ده‌چنه‌سه‌ر لیستی بۆنه‌سه‌یره‌کانی من، ئه‌و بۆنانه‌ی که‌تا ماوم وه‌ک بۆی مه‌مه‌دحه‌سار دینه‌وه‌که‌پووم و له‌هه‌ر جیگایه‌ک بم به‌ئاگام ده‌هیننه‌وه... بۆنی خوین و بۆنی سووتان... دوو بۆن هه‌ندیک پۆژ له‌مه‌یدانی فیرده‌وسه‌وه‌تا ئه‌و سه‌ری شار وه‌ک ته‌میک‌ی ته‌نک له‌هه‌موو جیگا‌کان ده‌نیشیت. پۆژی یه‌که‌مم ته‌نیا نه‌م‌توانی له‌پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه‌سه‌رسامانه‌له‌و شه‌قام و مه‌یدانه‌بنوارم، هه‌ر یه‌ک له‌زه‌هاو و ئال موراد تا دره‌نگ خه‌وتن، ده‌یانویست به‌خه‌وی دریز، شه‌که‌تی ئه‌و چهند پۆژه‌له‌له‌شی خویان ده‌ربکه‌ن. نزیک‌ی نیوه‌پۆ گلیلیک به‌هیم‌نی ده‌رگای ئاپارتمان‌ه‌که‌ی کرده‌وه‌و جه‌نابی پرۆفیسۆر به‌خۆی و دوو زه‌رفی گه‌وره‌ی خۆراک و نانه‌وه‌هاته‌ژووری. پرۆفیسۆر قژی له‌شه‌و په‌شتر و ریشی سپیتر دیاربوو، که‌مینک پوخۆشتر بوو،

شهو هه ژان و سه رسامیهک له چاویدا بوو که ئیستا نه مابوو، ئاسایی و خوشروو دهینواندا. کومه لیک زانیاری داینی له سهه مانه وه و هاتوچو و خوپاراستنمان، به لام گووتی «بهه له وهی هیچ بریاریکی گرنه دهر باره ی چاره نوستان بدهین، دهینت زور بیر بکهینه وه، مه سه له ی گه رانه وه تان بو دیلاوار مه حاله، جهنگ له دوینیه به دریزایی دوو سهه کیلومه تری سنوور گری سه نه وه، گه رانه وه و هاتوچو به سنوور هکاندا بوته مه حال، سه دان هه زار جهنگاوهر له ههه دوولا له شهردان». ده بوو ئیمه و پروفیسور یهک یهک دابنیشین و قسه بکهین، پروفیسور دهیویست باشتین رینگیهک بدوژیته وه بو ئه وهی یارمه تیمان بدات. یه کهم که سیک که قسه ی له گه ل کرد من بووم، له تهک خویدا چوومه ژووریکی جوانی ئاپارتمان هکی خوی، دیار بوو پروفیسور به تهنیا ده ژیا. تهنیا کوریکی بهه دهست له ماله که دا بوو که کاری پاککردنه وه و ریکخستنی نهجامده دا. پروفیسور هه ندیک پرسکاری له من کرد و منیش شتیکی که مم له ژیا نی خوم بو گیرایه وه. پروفیسور شتیکی دهر باره ی ئه وه بیستبوو که فه رمانه وایان له دیلاوار خه لک به تومه تی شیتی ده خه نه قه ره نتینه کان و دوا یی وهک هیزی کار ده یانبه نه سهه سنوور تا ئیشیان پتیکه ن. گووتی «بهلی رۆژنامه کان لیسه به ره وهام قسه له دوژمن ده که ن، هه وال زور بلاوده که نه وه، به لام چه ندی راسته و چه ندی درو مرؤف هیچ کات ناتوانیت تییگات». من گووتم «بهلی جه نابی پروفیسور، له چوار مانگی رابوردو دا یه که مین شیتخانه له دیلاوار دروستکرا، به لام هیچ کات پنه وریکی روونمان بو جیا کردنه وهی شیتی و عاقلی نه بووه، هیچ کات، زور به ی نه خوشه کانمان که سانی ئاسایی بوون که هه ندیک کیشه یان هه بووه، به لام هیچ کات نا کریت وهک شیت وه سفیان بکهین، ئیمه له دیلاوار هیشتا وه ها زیرهک و شاره زانین، بتوانین شیت و که سانی ئاسایی له یهک جیا بکهینه وه». دکتور گووتی «من ماموستای میژووبووم، بواری تایبه تمه ندیم میژووی

شاره کانی خوره لات بووه، دایلاوار هه میسه جینگای بایه خی من بووه. من تا حه قده سالان له دایلاوار بووم، ئه و کات دهسه لات له مه مه دهسه سار سه لته نه تی بوو، سولتانی مه مه دهسه سار خوی به سولتانی دایلاواریش ده زانی، باو کم پزیشکی سوپای مه مه دهسه سار بوو، من له دایلاوار له دایکبووم، دایکم دایلاواری و باو کم مه مه دهسه سارییه. پروفیسور به هنام هاورپی مندالیم بوو، له ته مه نی پازده سالی دا پیکه وه خولیای دروستکردنی زنجیره یه ک موزه خانه ی گه وره له دایلاوار و مه مه دهسه سار و شاره کانی تر که وته سه رمان. بیرۆکه ی موزه خانه ی دایلاوار که دواتر پروفیسور هه موو ژیا نی خوی بو ته رخان کرد، بیرۆکه ی هه ر دوو کمان بوو، به لام من ته مه نم شازده سالان بوو که شوڤر شگرتانی دایلاوار توانیان سوپای ئیمه ده ربکه ن، من و خیزانم گه پراینه وه بو مه مه دهسه سار، به لام به هوی دایکم و خزمه کانییه وه هه میسه له په یوه ندیدا بووین. من و پروفیسور دوی ئه وه په کترمان نه بینیه وه، به لام چه نده ها ساله، هه تا مانگی کیش تینه په ریوه بیته وه ی ناگامان له یه ک بیت. هه ر دوو کمان میژوو مان خویند، ئه وه خولیای هه ر دوو کمان بوو، له کاتی نویسی دکتوراکه مدا گه لیک سوودم له شاره زایی و لیزانی نی به هنام وه رگرت». پروفیسور به پینچه وانه ی مامه وه که قسه یده کرد هیچ کات چاویلکه که ی نه ده کرده چاوی، به رده وام به دهستییه وه بوو، گه ر چاویلکه که شی بکرایه ته چاوی قسه ی نه ده کرد، به لکو شتیکی ده خوینده وه. من گوتم «من ناتوانم، بلیم که دوستیکی نزیکی پروفیسورم، به لام چه ند جار یه کدی مان بینیه. له چوارچی وه ی ئه و ئه رکه دا که هه ر مروفیک به رپر سیاری یه کیک بگریته ئه ستوی خوی، هه ر مروفیک مروفیکی تر رزگار بکات، من ده بوو به شداریم، من پیشتی هه له یه کی کوشنده م کردبوو، پروفیسور ده یگووت، بۆئه وه ی خۆم پاکبکه مه وه ده بیت مروفیک رزگار بکه م. من له ویدا زه هاوم ناسی، گه رچی تا ئیستا ئه و زیاتر کومه کی به من کردوه، به لام هه ر ئه و به رپر سیاری تییه م به رامبه ر پروفیسور

بەرەو ئىرەى ھىنام». پروفىسور لە چەكمەجەكەى بەردەمىدا ھەندىك گەرا و نامەيەكى دەرھىنا، گووتى «بەلى تۆ لەسەر ھەقى، ئەو نامەيەكى پروفىسور دەگەرپتەو بۆ نزىكى دوو مانگ لەووبەر، لەویدا ھەموو شتىكى بۆ نوسىوم، دەربارەى كوشتارەكان، دەربارەى سەربىنەكانى ناو شار، دەربارەى سووتانى ماله غەوارەكان... سەيرە لە ھەمان كاتدا كە لە دىلاوار سەربىن و ترس دەستى پىكرد لە مەمدەحەسارىش سوپا و ھىزە تايبەتەكانى ئىمام سوبحان دەستيان بە ترساندن و كوشتن و تۆقاندن كرد. گەر راستگو بىم ئەو شتانه لىرە پىشتىريش دەستيان پىكرد، زۆر پىشتىر... من و دكتور بەھنام ھەمىشە سەرمان لەو سۆرماو، دىلاوار و مەمدەحەسار وەك ئاوينەى يەكن، ھەر شتىك لەو پوودەدات بەجۆرىكى تر، بە شىوہەكى پىچەوانە لىرەش پوودەدات. دوو شارن تەواوكەرى يەكن، گەر مەمدەحەسار نەبوایە دىلاوار دروستىدەكرد، گەر دىلاوارىش نەبوایە مەمدەحەسار دروستىدەكرد».

پروفىسور پىنگوتم كە لە مەولا ھەر بە دكتور قاسم ناوى بەينىم. بەلایەو گرنى بوو من دەمەوئىت چى بكەم. بەشەرمەو گووتم «جەنابى دكتور قاسم، من و زەھاو بە ئارەزووى خۆمان نە ھاتووينەتە ئىرە، ھاتنى ئىمە لە بەر ئەوہە ھىچ رىگايەك نەبوو پىيدا بگەرپىنەو، بە ناچار ئاراستەى مەمدەحەسارمان گرتە بەر. گەر بكرىت ماوہەك خۆمان حەشاربدەين تا رىگاكان ئاساى دەبنەو، دوا ئەو كۆمەكمانبكەن تا بڕوینەو دىلاوار». دكتور پىكەنى و گووتى «كى چوزانىت ئەم جەنگە چەند دەخايەنىت، چىتر پەرىنەو بە چىاكاندا بۆ دىلاوار ئاسان نىيە. دەبىت حسابى ئەو بەكەين كە جەنگ درىژ دەبىتەو، دەبىت ئەو بخەينە بەرنامەو كە ئىوہ ناتوانن بگەرپىنەو بۆ دىلاوار. ئىستا پروفىسور لاى سەى ئەسلان دىلە، سەى ئەسلان پىاوئىكى شەرانىيە، ئومىدەوارم دكتورى ھاوپىمان سەلامەت بىت. من گەرچى ئىمانىكى زۆرم بە پارانەو نىيە، بەلام دوعاى بۆ دەكەم، دلىام

شتیک که زۆر دلی خودا رازیده کات، دوعای ئهوانهیه که ئیمانیان نییه. دوعای بیثیمانان کهر به لگهش نه بیته له سهه بوونی خودا، به لگهیه له سهه لاوازی ئینسان. ئیوه لای من وهک ئه مانه تی پرۆفیسۆر وان. به هنام پیاویکه پزگار کردنی مرۆف به ته نیا ئیشیکی گرنه ده زانیت که له سهه زهوی ماییت. من ناتوانم پیت بلیم تو کهی ده توانی بجیته وه دیلاوار، جهنگ هیتا له سهه تادایه ... جهنگیکه چهند ساله خۆیانی بو ئاماده ده کهن. به لای به داخه وه مه مه ده سه سارییه کان له پیشه ویدان، هیرشی یه که میان گورزیکی کوشنده بوو له دیلاوارییه کان که پیده چیت کالفامی و ناریکی کۆنیان هه وهک خوی ماییت».

نه که پانه وه بو دیلاوار، لای من زۆر سهخت بو، له ناکاو بوو بووم به عاشقی ئه و شاره. غه ربیی واده کات مرۆف بیرى ناخۆشترین بۆن و ویرانه ترین کوچه و به دترین که سی شاری خوی بکات، منیش له و یاسایه به ده ره نه بووم و ئه و هه سته ی که ئیتر ناگه پیمه وه بو دیلاوار، ئازاری دهدام. هه ره له ویدا و له به رده م دکتۆردا چاوانم پرپوون له ئاو و هه لچوونیکى عاتیفی به رگه روی گرتم و ده ستمکرد به گریان. دکتۆر هیمنیکردمه وه و گووتی «غم مه خو، من له پۆژانی داهاتوودا، سی شونا سننامه تان بو ده رده ییم، خۆشه ختانه چهند سالیکه مه مه ده سه سار پرپووه له کریکاری بیانی که له ئه لانا باد یان که ربوله وه دین، زۆریان زمانى ئیره به باشی نازانن یان به شکاوی قسه ی پیده کهن، زۆربه ی خنده که کانی جهنگ، کاره لوژیستیکیه کان ئه و کریکاره هه رزانه بیانیانه ده یکهن، له به ره ئه وه خه لک به بینن و دهنگ و پهنگیان راهاتوون. له م پۆژانه دا ده ولت کاریکی زۆری به چاپخانه که ی من هه یه، ده توانم له ریگای په یوه ندیه کانمه وه و به هوی زۆربوونی کاره کانمه وه کریکاری نوی دابه زریتم. له سالانی رابوردوودا کیشه ی زۆرم له گه ل ده سه لاتدارانی مه مه د حه ساردا بووه. چاپخانه که م تاکه چاپخانه ی مه مه ده سه سار بوو که کتیپی زانستی و فه لسه فی و ئه ده بی

چاپدەکرد، جارێک ئاگريان لەم بالاخانەيە بەردا و خەريک بوو ھەموو شتێک بسووتیت. پوژیک سەرۆکی ھەيئەتی کولتور و پەرەدە بانگیکردم و گووتی کابرا تۆ چیت دەویت، بۆ سوار گای ھار بوویت، بۆ زیان لە خۆت دەدەیت، بۆ جۆرە کتیبیک چاپدەکەیت لەگەڵ سەلیقە و کولتووری ئێمەدا ناگونجیت، لە مەمەدحەسار لە چاپخانەيی تۆ باشتەری تیدا نییە، خۆت ھەلیژێرە یان چاپخانەکەت بۆ بسووتینن یان کار و پلاکات و کتیب و بلاوکراوەکانی ئێمە چاپیکە، ھەم بۆ ئیمانەت باشە و ھەم بۆ گیرفانت. بەلێ کابرا ئاوەھا بێ پێچ و پەنا بوو لەگەڵم. ھەر ئەو پوژە چی کتیبی زانستی و ئەدەبیم لایبوو دامەوێ بە خواوەنەکانیان و ناوی چاپخانەکەم لە چاپخانەيی پوژینگەرەییەوێ کرد بە چاپخانەيی ئیعتیقاد و دەستکرد بە کارکردن لەگەڵ دەولەتدا. سالانی پێشووتر، دەمیک دەولەتی سەلتەنەتی لەسەر کار بوو، سێ سالی زیندانم چەشتبوو، چیت بەرگەيی دیلیم نەدەگرت. نا بابە ... نا، من قارەمان نیم، پیاویکی ئازا نیم، کەسێکم دەمەویت مایکی خۆشم ھەبیت و بژیم، بەلام گەر کاریکی باشم لە دەست بیت و بزاتم گەردنم بۆ ژیر چەقۆ نابات، دەیکەم. نا ھیچ کات قارەمان نیم، لیت تیک نەچیت، کەسی باش و قارەمان دوو شتی جیان، قارەمان لە پیناوی ئەوانیترا دەمریت، بەلام مرقۆی باش، مرقۆی وەک من تەنیا چاکەیک دەکات کە بزانی ت پنی ناسووتیت. من تا بزاتم ناسووتیم لەگەڵتانم، لە پشتتانم، کۆمەکتان دەکەم، بەلام وامەزانن من قارەمانم، من پیاویکم چوومەتە تەمەنەوێ و دەمەویت ژیانم لێ تیک نەچیت ...».

قسەکانی پروفیسۆر کەمیک منیان ترساند، بەلام ئەزموونی ھەفتە و مانگ و سالم لەگەڵ پروفیسۆردا ئەو ھەستەيی نەدا بە من کە ئەو کەسیکی خراپ یان ترسنۆک بیت.

دکتۆر ھەر بەو جۆرەيی کرد کە خۆی گووتی، شوناسنامەيی دوو

هاولاتى خهلكى ئەلانابادى بۇ دهرهينايىن كه دهى سالا بههوى شهى ناوخوى ههرىمهكهيانهوه روو له مه مه دهسه سار دهكه ن.

قسهكانى ئال موراد له گهل پروفيسور قاسمدا جيابوو له گهل ئيمه. ئال موراد بريارىدابوو له مه مه دهسه سار نه ميئيتته وه و مى ريگايهكى سهخت بگريت و روو له به ندهره دوورهكانى سهر ئاوى باشوور بكات، تا له وئوه ههوليدات به رهو خورئاوا بپهريته وه. دهيوست دووباره به قاچاغ رووبكات هه كوفيان و له وئ ماوهيهك ئيشبكات و پاره كۆبكات وه و ئينجا به رهو «به ندهربا» يان «تهرابزوى» بروات و له وئوه بۇ هه تاهه تايه خوى ونبكات. بريارهكهى ئال موراد بۇ من مايهى دلتهنگى بوو، ئەو كوره لووت زيپكاوييه، چاوگاله كه چه ند رۆژيك له وه وه بهر فرماندارى كوشتبوو، له هه لگيرسانى ئاگرى ئەم شه ردا به شداربوو، ئەندامى تپه به دناوهكانى سهى ئەسلان بوو، كه چى شتيكى وه ها ترسناك و نااسايى تيدا نه بوو، جياييكاته وه له كه سانى هيمن و باش كه من له ژيانمدا ناسيومن. پياوكوژ و فريشته هه ندى جار ته نيا موويهكى بارىك له يه كيان جيا ده كاته وه، ئەو مووهش زورجار به چاو هه ر نابيينريت. ئەوهى ده مزانى ده روات و ناييينمه وه غه مگينى ده كردم. مانه وهى ئەو له مه مه دهسه سار ترسناك بوو. چيروكى هه له اتنى ئەو ليرهش بابتهى قسه وباسى رۆژنامه و ته له فزيونه كان بوو، ناوى ئەو سه ره بورد و حيكايه تى رۆژ بوو. پروفيسور چه نده ها رۆژنامهى چاپى مه مه دهسه سارى پيشاندا بوو كه به شيوهى جياواز ناوى ئەو و ژيانى ئەو و چاره نوسى ئەويان نوسيووه وه، خوشبهخت بوو له وه دا كه وئته يه كى رۆشنى وه هاى نه بوو، روخسارى به روونى ده ربخات. پوليسى نهينى ديلاوار رايگه ياندا بوو كه ئال موراد دواى جينه جيكردنى تاوانه كهى چوو ه بۇ مه مه دهسه سار. پروفيسور دلنيا بوو، كه سيخوړ و هه والذرهكانى مه مه دهسه سار گرتنى ئال موراد به ده سته كه وتيكي ميژوويى ده زانن تا بيهيتنه سهر ته له فزيونه كان و بلين كه ململانى ناوخوكانى ديلاوار وه ها

خويناوى بوو، كوشتنى فەرماندار تەنيا بەشىكە لە سافکردنى حىساب لە نىوان كۆدەتاجىيەكانى بنەمالەى قەرەقازانى و بنەمالەى ماروفىدا. چىرۆكىك بە راي ئەوان هيندەى تر ئاگرى دەکرد بە دووبەرەكىيە ناوخۆيەكانى دىلاوارد. پروفیسۆر توند و سەرسەختانە پىنى داگرت كە ئال موراد تا لىرە بىت نابىت بچىتە دەرى و ئەپارتمان و شوینی خەو كە جىبھىلىت، بە پىچەوانەى ئىمەو كە دەبوو زوو دابەزىنە چاپخانە و وەك دوو كرىكارى خەلكى ئەلئاباد بە ناوى «خەسەن تاج» و «ئەمىن لاھور»-ەو كاربەكەين. كە ئال موراد پىنى راگەياندم كە پروفیسۆر لە پۇژانى داھاتوودا كەسىكى بۆ دەدۆزىتەو و پەوانەى كوفيانى دەكات مەن دەستكرد بە گریان. ژوورەكەمان دەفتەرىكى گەورە و ھەندىك قەلەمى تىدا بوو، بە دەم فرمىسك و ھەنسكەو، دەفتەرهكەم خستە بەر دەست و گووتم «براى باش، كە بریار تداو بە جىمان بەھىلىت، ئەم ماوہیە چىرۆكى ژيانى خۆتم بۆ بنوسەو، كى دەلەت مەن پۇژىك لە پۇژان كىتىك لەسەر ئەم پۇژانە و ئەم گەشتە نانوسم. مەن گەمژەم ھەموو كاریكى خراپم لە دەست دیت، ھەتا كاری نوسىنى كىتىكىش، كە دلىام توانا و لیاقەتیم نىيە». ئال موراد بە غەمگىنىيەو دەفتەرهكەى لابرە و گووتى «براى زەریاوارى، مەن زور ئەھلى قەلەم و دەفتەر نیم، راستە لە چاوخەلكى تردا عەشقىكى زورم بۆ كىتبە ھەيە، بەلام ھەرچى پەيوەندى بە ژيانمەو ھەيە، دەتوانم تا دەپۆم ھەموو شتىك بە وردى بۆ بگىرمەو و تۆش دوايى بەوجۆرە بىنوسەو كە خۆت دەتەوینت».

ئىتر لەو شەو ھەو ئال موراد دەستىكرد بە گىرمانەو ھى چىرۆكەكانى خۆى.

ئەسلان لە وتارى يەكەمىدا پياوگۆژەكانى مەمەدخەسار و دوژمنانى ئەبەدى گەلى دىلاوارى بە كوشتنى فەرماندار تاوانباركرد، داواى لە خەلكى دىلاوار كرد تىكرا چەك ھەلبگرى و ناوى خويان لە سوپاي باغەوانەكاندا بنوسن و تەيار و ئامادە بۇ جەنگ لە دۇخى ئامادەباشىداين. سەيى وەك ھەميشە ھەموو پەشۈكان و دوودلىيەكى خۇى لە دوژمندا خالىدەكردەو. نەجمەى ئايىشە گۆل و تىپە نەينىيەكانى، شەوانە سەدان و ھەزاران كەسيان دەھيتايە سەر شەقام و ناو گۆرەپانەكان و سروديان بە سەي ئەسلاندا دەخويند. نەجمە بە جۆرىك گەرمى ئەو پۆژانە دەژيا، سەرما لە جەستەيدا نەما بوو. قەرەقازانىيەكان لە دلەو ە زۆر نىگەرەن بوون، بەلام ھىزى خويان بە جۆرىك نەدەيىنى سەي ئەسلان بتوانىت بيانخاتە كەنارەو. ئاشكرابوو تاكە كەسيك كە دەتوانىت دىلاوار بجولينىت سەي ئەسلانە. ئەسلان پياويكى دوودل بوو، ھەم دەترسا و ھەم لەزەتیشى لە دەسەلاتى خۇى دەيىنى. ھەر ئەو پۆژەى كە دەسەلاتە تازەكانى خۇى زانى، يەكەم جىگا ناردى دابخريت مۆزەخانەى دىلاوار و سەنتەرى كولتورى ھاوچەرخ و كىتىخانەى ئەسخيلۆس بوو. تەماحىكى گەرەى ھەبوو لە داھاتوودا مۆزەخانە گەرەكەى بەھنام بگۆرىت بۇ ئەو مۆزە خورافى و پىرۆزەى لە خەيالىدا بوو «مۆزەى مىران». ئەو جىگايانە شوينى كۆبوونەو ەى ئەو نوسەر و پۆشنبىرانە بوون كە بە دەنگى بەرز رەخنەى سەي ئەسلانان دەكرد و بە دەسەلاتخوازيكى نەخۇشيان ناودەنا. ھەر شەوى يەكەم زىاد لە دوازە نوسەر و شاعىر و پروفىسۆر گىران و رەوانەى گرتووخانەى نەينى كران. لە بەرامبەر ئەو ەدا سەي ئەسلان دەيوست كارىك بكات لە گردى جىلوەدار دووربەكەويتەو ە و جىگايەك بۇ خۇى بگريت تىندا ھەست بە دلىياى بكات، بەلام لە دلەو دەترسا. ھەفتەيەك لەو ەوبەر لە ھەندى كەسى دلسۆزەو ە خەبەرى بۆھات كە رەزمئاراي قەرەقازانى تەماحىكى بيوينەى خستوتە بەر فەراسە رەش، سەرۈكى تايبەتى پاسەوانەكانى ئەو،

تا له‌گه‌ل قه‌ره‌قازانییه‌کان ئیشبکات و هه‌موو زانیارییه‌کی تایبەت به‌هاتوچۆ و بیرکردنه‌وه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بداته‌ ئه‌و. فه‌راسه‌ په‌ش که‌ستیکی د‌لسۆز بوو، وه‌فادارییه‌کی بی‌ئینه‌ی بۆ ئه‌سلان هه‌بوو، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا خۆی هیچی لای سه‌یی نه‌درکانه‌بوو. ئه‌وه‌ به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان د‌لی ئه‌سلانی کرمی کرد و له‌ فه‌راس که‌وته‌ دوود‌لییه‌وه. سه‌ی ئه‌سلان نه‌یده‌توانی وه‌ها ئاشکرا فه‌راس دووربخاته‌وه، به‌لام چه‌ندین شه‌و بوو ئارام نه‌ده‌خه‌وت، به‌رده‌وام راده‌چله‌کی، ده‌رگا‌کانی توند داده‌خست و هه‌ولی ده‌دا زۆرترین پ‌شوو و کاری ده‌ره‌کی بداته‌ ده‌ست فه‌راس تا له‌ خۆی دوور بیت. ئیستا که‌ پۆزانه‌ ده‌رده‌چوو، هه‌میشه‌ فه‌راسی له‌ بنکه‌ جیده‌ه‌شت و خه‌لکانیکی تری وه‌ک پاسه‌وان له‌گه‌ل خۆیدا ده‌برد. له‌ د‌وای کوشتنی فه‌رمانداره‌وه هه‌موو پۆزیک ده‌بوو وتار و کۆبوونه‌وه‌ی گه‌وره‌ له‌ مه‌یدانه‌ جیاوازه‌کاندا سازبکات، گه‌رچی به‌و په‌ری جۆش و له‌ خۆ بوورده‌یییه‌وه تین و تاوی ده‌دایه‌ گه‌نجانی دی‌لاوار تا بچن بۆ جه‌نگ، به‌لام هه‌میشه‌ ترستیکی قوول و نادیار له‌ چاویدا بوو. ئیستا نه‌یده‌زانی جگه‌ له‌ ئال موراد ئاخۆ ده‌بیت قه‌ره‌قازانییه‌کان چه‌ند قه‌ناسی دیکه‌یان بلاوکردبیته‌وه و جگه‌ له‌ فه‌رماندار ک‌تی تر له‌سه‌ر لیسته‌که‌یان بیت. زۆر ئیواران وه‌ک جاران ده‌چوو بۆ خ‌وانه‌که‌ی میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی، خۆی وه‌ک پیاویکی د‌لسۆز و بی‌ته‌ماح پ‌یشاننده‌دا، به‌لام هه‌ر تیکه‌یه‌ک ده‌یخوارد، هه‌ر شه‌رابیک هه‌لیده‌دا، به‌ گومانه‌وه‌ تامیده‌کرد، به‌ دوود‌لییه‌وه‌ ق‌ووتی ده‌دا، به‌رده‌وام پ‌تی وابوو ئه‌م سف‌ریه‌ د‌وا سف‌ریه‌تی و ئه‌م تیکه‌یه‌ د‌وا تیکه‌یه‌تی.

هه‌والی په‌لامار و ه‌یرشی گه‌وره‌ی مه‌مه‌دحه‌سار هه‌موو شتیکی له‌ دی‌لاوار گۆری. شه‌وی یه‌که‌م که‌ ه‌یرشه‌کان ده‌ستیان پ‌یکرد، ه‌یزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌یان کیلومه‌تر هاتنه‌ ناوه‌وه‌ و سه‌دان سه‌رباز و ئیشکه‌ری دی‌لاواریان به‌ دی‌ل گرت. زۆرینه‌ی ئه‌وانه‌ی گیران له‌ به‌تالیۆنه‌کانی کاربوون که‌ ئیشیان خه‌نده‌ک ل‌دان و په‌ناگا دروستکردن بوو، خ‌ودی سوپای دی‌لاوار

لهو هیزشه‌دا گورزیکی کاریگه‌ری نه‌خواردبوو. به‌لام هه‌والی په‌لاماره‌که ترسیکی بیوته‌ی له‌دیلاوار خسته‌وه، هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار به‌درنده‌یی و بیتره‌حمیان به‌ناوبانگ بوون، چه‌ندین سال له‌وه‌وبه‌ر که دیلاوار ژیرده‌ستی ئه‌وان بوو، قه‌سابخانه و کومه‌لکوژی گه‌وره‌یان ئه‌نجام‌دابوو که تا ئه‌مرۆ له‌یاده‌وه‌ری خه‌لکدا زیندوبوون، له‌گه‌ل هاتنیان بۆ ئه‌مدیو سنوور دوو گوندیان به‌ژن و پیاو و گه‌وه و منداله‌وه سه‌ره‌برپیوو. سه‌دان که‌له سه‌ریان خستبووه سه‌ر یه‌ک و له‌پالیدا وینه‌یان گرتبوو. وینه‌کان هه‌ر زوو له‌دیلاواریش بلاووبونه‌وه. هه‌ر به‌یانی یه‌که‌م ده‌یان هه‌زار خۆبه‌خش که ناوی خویان له‌بنکه‌کانی ناووسین تۆمارکردبوو چوونه‌ریزی سوپا یان بوون به‌باغه‌وانه‌کانی دیلاوار و به‌خیرایی چه‌کیان وه‌رگرت و به‌ره‌و به‌ره‌کانی پیشه‌وه په‌وانه‌کران. ده‌لێن له‌وه‌سهرده‌مه‌دا مامه‌سیام ته‌واوی سه‌نته‌ره‌که‌ی چۆلکردوه و جگه‌له‌هه‌ندی شیتی ده‌سته‌پاچه و بیکه‌لک، که‌سیکی ئه‌وتۆ نه‌ماوه نه‌ینیریت بۆ پیشه‌وه‌ی شه‌ر. سه‌ی ئه‌سلان هه‌ر ئه‌و پۆژه و تاریکی ئاگرین بۆ میله‌تی به‌شه‌ره‌فی دیلاوار له‌ته‌له‌فزیونه‌وه پیشکه‌شده‌کات و میژووی دیرینی دیلاوار و ترسه‌په‌واکانی خه‌لک و ته‌ماحه‌کوشنده‌کانی دوژمنان ده‌هینیته‌وه بیر، وتاره‌که‌ی ئه‌سلان وه‌ها پرخرۆش ده‌بیت، زۆرینه‌ی خه‌لک ده‌خاته سه‌ر که‌لکه‌له‌ی چه‌ک هه‌لگرتن و خۆ کوتان به‌ره‌و مردن له‌پیتاوی دیلاواردا، هه‌ر ئه‌و پۆژانه‌ئیشی که‌سانی وه‌ک نه‌جمه و ئامیره‌کانی تری پرپاگه‌نده وه‌ها کاریگه‌ر ده‌بن، شه‌وان کۆلان و کوچه‌کانی دیلاوار پرده‌بن له‌پرپۆشتن و سرودخویندن و دروشمدان، به‌پۆژ گۆره‌پانه‌کان و شه‌قامه‌کان ده‌بن به‌شوینی لایه‌نگرانی شه‌ر، له‌زۆر جیگادا مالی هه‌ندیک خه‌لکی غه‌واره که گومانی دوژمنیان لێ ده‌کریت ده‌سووتینرێن. به‌فه‌رمانی سه‌ی ئه‌سلان و قه‌ره‌قازانییه‌کان هه‌ر که‌سیک ده‌ستی چه‌کی گرت ده‌بیت په‌یوه‌ندی به‌هیزه‌کانی پاراستنی دیلاواره‌وه بکات. وه‌ک ده‌لێن له‌و پۆژانه‌دا مامه‌سیام

به‌رده‌وام له رادیۆ و تله‌فزیۆن و پۆژنامه‌کاندا قسه‌یکردوه، باسی له‌وه کردوه که ئیستا ئاشکرایه دوژمن نه‌وه‌ک ناتوانیت بمانه‌زینیت، به‌لکو به‌جۆریکی به‌رچاو هه‌موو توانا شاردراوه‌کانی ئیمه‌ی ته‌قاندۆته‌وه. ئیمه‌ چیت‌ر له‌ فه‌رمانبه‌ر و موچه‌خۆری بی‌کار و بی‌به‌ره‌مه‌وه هه‌موو بووین به‌ جه‌نگاوه‌ری مه‌زن و شه‌رکه‌ری ئه‌فسانه‌یی. وه‌ک ده‌لێن مامه‌ سیام له‌و سه‌رده‌مه‌دا بۆ خۆی ئامی‌ریکی گه‌وره‌ی پروپاگه‌نده‌ بووه، به‌ پۆژ له‌ قوتابخانه و له‌ سه‌نته‌ره‌ پێشه‌یه‌یه‌کان و له‌ زانکۆکان گه‌نجانی بۆ جه‌نگ ئاماده‌کردوه، به‌ شه‌ویش له‌ تله‌فزیۆنه‌کانه‌وه، به‌رنامه‌ له‌ دوا‌ی به‌رنامه و که‌نال له‌ پشتی که‌نال قسه‌یکردوه. هه‌ندێ شه‌ویش و له‌ هه‌ندێ بۆنه‌دا له‌ پال حاکم یاسین و سه‌ی ئه‌سلاندا ده‌رکه‌وتوه و به‌رده‌وام یه‌کیک بووه له‌وانه‌ی مشتێ گرمۆله‌کردوه و ده‌ستی به‌رزکردۆته‌وه و قۆلی وه‌ک نیشانه‌ی هیز و به‌رخۆدان راوه‌شاندوه. ئه‌وانه‌ی ئیستا چیرۆکی ئه‌و پۆژگاره‌ ده‌گێرنه‌وه، ده‌لێن باغه‌وانه‌کان له‌ ناو دیلاواردا پۆژ دوا‌ی پۆژ بوونه‌ته‌ هیزکی بێ جله‌و که‌ هه‌یج که‌س نه‌یتوانیوه به‌ر به‌هه‌وا و هه‌وه‌سیان بگرت. له‌ سالانی جه‌نگدا مامه‌ سیام دوو ئیش ده‌گریته‌ ده‌ست، به‌ سه‌ریک ده‌بیته‌ سه‌روکی ئه‌و لیژنه‌ پزیشکیه‌ی که‌ کاری پشکنینی ئه‌و سه‌رباز و جه‌نگاوه‌رانه‌یه‌ که‌ تووشی کێشه‌ی ده‌روونی ده‌بن، به‌ سه‌ریکی دیش ده‌بیته‌ مامۆستا له‌ سه‌نته‌ریکی په‌روه‌رده و ئاماده‌کردندا که‌ به‌ فه‌رمانی سه‌ی ئه‌سلان بۆ هه‌لبژارده‌یه‌کی تایبه‌ت له‌ جه‌نگاوه‌ران داده‌مه‌زیت. ده‌لێن له‌و ماوه‌یه‌دا که‌ سه‌روکی ئه‌و لیژنه‌ پزیشکیه‌ بووه که‌ ده‌بوو پشکنینی ده‌روونی بۆ سه‌رباز و جه‌نگاوه‌ره‌ نه‌خۆشه‌کان بکات، ده‌یان نه‌خۆشی به‌ تۆمه‌تی درۆکردن و خۆشیتکردن و خۆ دزینه‌وه له‌ فه‌رمان داوه‌ته‌ ده‌ست تیپه‌کانی تیرباران.

دوا‌ی سه‌رکه‌وتنی یه‌که‌می هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، ده‌بوو خه‌یرا هیزکی زۆر له‌ سوپا و تیپه‌ چه‌کداره‌کانی دیلاوار له‌ دوو هێلی نویدا

جیگیر بکری نه وه. هەر شهوی یه که می په لامار، کۆبوونه وه یه کی په له ی نهجمه نی نوی حکومه تی دیلاوار، لیوا هورمزی قه ره قازانی وه ک فرمانده ی گشتی هیزه کان ده ستی شانه کات. کۆبوونه وه که له کوشکی میر سه لیمی قه ره قازانی و به ئاماده گی سه ی ئه سلان به پریوه ده چیت... ئیستا لیوا هورمز به پاله وانی بهرگری داده نریت، هەر ئه و شه وه خوی و هیزیکی دوو هه زار سه ربازی له بهر زاییه کانی ئافیانبه ر پینگا له په لاماریکی گه وری مه مه دحه سارییه کان ده گرن بۆ سه ر دیلاوار. لیوا هورمز یه ک هه فته ی ریک، هه موو هیز شه گه وریه کانی دوژمن بۆ سه ر دیلاوار تیکده شکینیت، هه ندیک ئه وه به بهنرخترین هه فته ی میژووی دیلاوار ده زانن. هیزه که ی لیوا، جگه له و بهر به سته سروشتیانه ی که بهر زاییه کانی ئافیانبه ر پیشکه شیده کهن شوینیکی خوچه شار دانی ئه وتویان نابیت، به لام زیره کی و وریایی لیوا له دابه شکردن و پلانداناندا واده کات هه ولی مه مه دحه سارییه کان بۆ گرتنی ئه و ناوچه گرنگه نه گاته نه نجام. ئه و هه فته یه به سه تا له دیلاواره وه هه زاران جهنگاوه ر بکه و نه پینگا و دابه زرین و خهنده ک لیندهن و هیلیکی نوی بهرگری دروستبکه ن و توپخانه کانی دیلاوار چالاکانه بیته شه په وه. شه ر له ئافیانبه ر هیته به هیز ده بیت، هیزه کانی مه مه دحه سار هه زاران کوشته دهن، گهرچی ئه وان به توپخانه یه کی سه ر شیت و هار که له چرکه یه کدا دهیان گولله توپ ده ته قینیت ده که و نه ویزه ی ئه و بهر زاییه سه ختانه، به لام بهرگری شه ره که ره کانی دیلاوار ئه فسانه یی ده بیت و شکستیکی گه وریه یان پیده هینیت... شکستیک بۆ ماوه یه ک گرتن و کهوتنی دیلاوار دواده خات.

وهک دواتر بۆیان گیرامه وه، هیزه که ی ئیمه به سه ر کردایه تی نه قیب نه جات یوکسه ل، له شه وی په پینه وه دا، شه وی هیز شه له ناکاوه که ی مه مه دحه سار، دوا ی ونبوونی ئیمه، دوو کوشته دهن، به لام هه موو ئه وانی دی، به هوی نه قیب نه جاته وه ده گه نه جیگای ئارام و له سنووری دوژمن ده په ر نه وه، هیزه که دوا ی شه و و پوژنیک پی پویشتنی بهرده وام ده گن

به کاروانیک له سهربازانی دینلاوار و رزگاریان دهییت، ناوی من و زه هاو
 وهک بینسروشوین دهریت به سوپا و ئهوانیش به نامهیهکی تایبته باوکم
 لهوه ئاگاداردهکه نه وه که له شهوی یه که مین په لاماری دوژمندا، ونبووین
 و هه والمان پچراوه. باوکم غه میکی گه وره له ونبوون و دیارنه مانی من
 ناخوات، هۆکه شی وهک خۆی ده لیت ئه وه بووه که چاره نویسی من، به
 پینچه وانیهی منداله کانی تره وه، هیچ کات شتیک نه بووه له دهستی ئه ودا
 بیت، به لکو یان له دهستی خۆمدا بووه یان له دهستی قه دردا. فه سیلی
 ئیشه که مان دواي رزگار بوونیان، ناوی سه نته ره که یان لی ده کریته وه
 و ده خرینه سهر پیکهاتی سوپای نویی دینلاوار و چه کیان پیده دریت و
 وهک جهنگاوه ری ئاسایی دهگوازیته وه بۆ پیشه وهی جهنگ. هه ندیکیان
 له جهنگی دوو ساله دا له به ره کاند ده کوژرین، ئیسماعیلی خه لکی دسکارا
 و داودی داود ئاغا و عیمادوک له ناو کوژراوه کاند ده بن. نه قیب یوکسه ل
 له ناوه راستی جهنگدا، به هۆی ئازایه تییه کانییه وه مه دالی ته لا وه ره ده گریته،
 به لام ته نیا دواي هه فته یهک له وه خه لاته، شه ویکی پر تریفه خۆی و سی
 سهرباز له سهر به ردیکی به رز داده نیشن، ههر یه که یان پووده که نه
 جیگایهک و به ئارامی سهیری ئه ستیزه کان ده کهن، له ناکاو نه قیب
 نه جات ده لیت «ئیتستا گولله یهک له دوور، له دوور، له دوور دیت و من
 ده کوژیت»، هه موو ئاوړ ده ده نه وه و سه یرده کهن، ههر سینکیان پیده کهن،
 نه قیب نه جات ده لیت «پیمه کهن، بۆ پیده کهن، جهنگ ئیتر ته واو... من پیم
 خۆشه له شه ویکی وه ها دا ده مر م. هه موو ژیانم ویستومه له شه ویکی پر
 ئه ستیزه دا بکوژریم، شتیک که غه می پیده خۆم ئه وه یه به قه د خواستی
 دلی خۆم له وه مه ده سارییه سه گانه م نه کوشتوو». هه موو پیکه وه
 پیده کهن، نه قیب نه جاتیش که هه موو ماوه ی جهنگ مۆن و پروو گرژ بووه
 پیده که نیت. دواي چه ند چرکه یهک گوئیان له خرچه ی ئیسکی ناوچاوانی
 ده بیت، له بهر مانگه شه وه که دا ئه و خوینه که مه ده بینن له برینه که ی دیت،

گوللەكە ناوچاۋانى دەپىكىت و بە ئارامى دەكەويت بە پىشتا، چاۋانى بە كراۋەيى و شادى، بە خەندەيەكەۋە كە پىشتەر لە ژياندا كەم كە وتۆتە سەر پوۋى، بە خۇشەيەكەۋە كە ھىچ كەس لە ھۆ و نەيتىيەكى نازانیت، دەمریت. مەرگىك نەقىب خۇى بە جۆرىكى دىكە لە خەوندا بىنىپوۋى، ۋەك مەرگى سەربازىكى ناديار، ۋەك مەرگى كەسىكى نەناس.

سالانى جەنگ گەلىك كارەساتاۋى و دېندە دەبىت، مەن دوو برام لە جەنگدا لە دەستدەدەم، يەككىيان لە سەنگەرەكەى خۇيدا پارچەى نارنجۇك بەر مىلى دەكەويت و يەككىكى دىيان بە تۆمەتى ترسنوكى و جىيەجى نەكردىنى فەرمان لە لايەن ھىزە تاييەتتەكانى سەى ئەسلانەۋە تىرباراندەكرىت.

جەنگى نىۋان دىلاۋار و مەمەدخەسار، يەككىكە لەو جەنگە كەمانەى مېژوو كە كەمترىن دىلى تىدا دەگىرىت، ھەر دوولا دىلەكان يان بەدەست بەستراۋى لە شوئىنى خۇياندا تىرباراندەكەن و دەيانخەنە گۆرى دەستەجەمەيەۋە، يان دەيانگرن و سوار ماشىنى سەر بە تالىيان دەكەن و لە شار و گوندەكاندا دەيانگىرن و دواتر لە نامىشى گەۋرە و لە گۆرەپانى تاييەتدا سەريانەبېن. بۇقبۇقىلە دەبىت بە سەركرەدى فەسىلىكى تاييەت كە ئىشيان سەرپەراندىنى زىندانى و دىلەكانى مەمەدخەسارە. پىندەچىت مەمەدخەسارىيەكان پىش لە دىلاۋار دەستيان بەو ئاھەنگە شىت و ھىستىريايانەى سەرپەراندىن كرىدىت، بەلام ئەۋەى جىگەى سەرسورمانە ئەۋەى ناۋى بۇقبۇقىلە ۋەك قەسابى يەكەمى دىلاۋار، ۋەك كەسىك كە بە لىزانىن و بە ساردىيەكى بى وىتەۋە سەرى قوربانىيەكان لىدەكاتەۋە، دەكەويتە سەر زارى ھەموو دونيا. مەن پىشتەر ناۋى بۇقبۇقىلەم لە چىرۆكەكانى ئال موراۋەۋە بىستېۋو، دواتر كە ئال موراۋ رۆشىت و ئىتر نەمانىيەۋە، ھىندەى نەبرد ناۋى بۇقبۇقىلە كەوتە سەر زارى ھەموو دونيا، بۇقبۇقىلە ۋەك دەمخوئىندەۋە و دەمبىست، لە ھەر زمانەدا بە جۆرىك ناۋيان دەنا «زىفدۇ، فرۇشۇ،

فرۆگێۆ، گورباگیۆ»، به لām گومان له وهدا نه بوو كه بۆقبۆقیله له دونیادا زیاتر له سهی ئەسلان یان له سهروك یاسینی قهره قازانی ناسرابوو. بهرامبهه بۆقبۆقیله كه هیدی هیدی ده بووه قاره مانیکی جیهانی له سه ربهرین و نیگای سارد و روانینی بیرهمانه دا، مه مه ده سارییه کان پالەوانیکی تایبته و ترسناکی خویان دروستکردبوو كه به «سکینان» بانگیانده کرد. سکینان زوو زوو له تهله فزیونه کانی مه مه ده ساره وه درده کهوت، هه میشه به شیکی کهم له ده موچاوی دیاربوو، دوو چه قۆی گه وهی پینیو كه ده یانگوت کارخانه یه که به تایبته بۆ ئه و و بۆ سه ربهرینی ئاسانی مرووف دروستیانکردوه، کارخانه یه که که نرخه چه قۆکانی به هۆی به کارهینانی سکینانه وه چوو بووه ئاسمان. سکینان به رده وام ئه وهی ده گوت كه رۆژیک له رۆژان بۆقبۆقیله سه رده بریت، هینده ئه وهی دوو باره کردبووه وه ئیدی هندی جار واده رده کهوت وه که ئه وهی هه موو ئه م جهنگه، ململانی تایبته تی نیوان سکینان و بۆقبۆقیله بیت، نه وه که به یه کدادانی گه وهی نیوان دیلاوار و مه مه ده سار یان سهی ئەسلان و ئیمام سوپهان. سکینان خۆی وه که پیاوینکی ئیماندار نیشانده دا که فهرزی خودا جیبه جیده کات و به ئیشیک هه لده ستیت که سوودی بۆ هه موو ره گه زی ئاده میزاد هه یه، ده یگوت له سه رده می چه زهره تی ئاده مه وه تا ئه مپۆ کاریکی وه ها مو باره که پهیدا نه بووه و ئه و شه و رۆژ شوکری خودا ده کات که نیعمه ت و به ره که تی ئه م ئیشه ی به و به خشیوه. پنی وابوو سه ربهرینی سه گیک ئازاری زورتر و په شیمانی زیاتری تیدا دروستده کات تا سه ربهرینی که سیک له دیلاوار... بره وایه که من زورجار لای دیلاوارییه کانیش هه ستم پیکردبوو، که ژیا نی قالۆنچه یه کیان له ژیا نی که سیکی مه مه ده سار لا گرنگتر بوو.

دەبوو لەگەل ناوێ تازەكەمدا رابینم. حەسەن تاج، خەلكی ئەلئاباد. زەهاو، بە ناوێ تازەكەى دلخۆش نەبوو «ئەمىن لاھور»... بەلام شوناسنامەكانمان فەرمى و دەولەتى بوون و پروفیسۆر بە پەيوەندییە بەرزەكانى خۆى و لە پێگای ئاشنا و دۆستانییەو لە بەپێوەبەرایەتى كۆچبەران بۆى دروستكردبووین، دەبوو پۆژى پێشتر لە فۆتوگرافىكى نزیك چاپخانەكەوێتەبگرین. من و ئەمىن لاھور و ئال موراڊ ، سى قولى لەگەل یەكێك لە كرێكارەكانى چاپخانەكەدا چووین بۆ وێنەگرتن، بۆ یەكەم جار شارەكەمان لە جەنجاڵیدا بۆنكرد و لە نزیكەوێتەهالاوى مرقەكان چوو بە سەرماندا و گوێمان لە دەنگى فرۆشیارەكان و قیرەى پاگوزەران بوو. لە هات و چوونماندا یەك ژنیشمان بەرچاو نەكەوت. من ماوەى ئەو دوو سالی لە مەمەدحەسار بردمە سەر هەتا دەموچاوى یەك ژنیشم نەبینى. دوو سالی پێك تەنیا لە دوورەوێتەو لە عەبای رەش و لە ژێر پەچەى ئەستووردا ژنەمان دەبینى، بە جۆریك ئیدى باوەرێم بە خۆم هێنا كە ئەم ئەستیرەیه تەنیا یەك جۆر لە جنسى لەسەرە و جگە لە پیاو جۆرە بوونەوهرێكى دى لەم سەر زەمینه ناژى. دونیای من بە گشتى جیهانىك بوو دوور لە خانمان، بەلام هیچ كات لەو باوەرەدا نەبووم بشیت دوو سال لە شارێكدا بژیم و بۆ یەكجارىش پوخسارى ژنیك نەبینم، شارێك بوو هەموو شتیكى بەو بۆنە

سه‌نگین و قورسه‌ی پیاوان قاندا‌بوو، که وه‌ک هه‌وایه‌کی ئالووده له هه‌موو شوین و کوچه و که‌لینیکدا ئازاد وه‌ک هه‌وای تاعوون ده‌سو‌رایه‌وه. دواتر زانیم که یاساکان له دیلاوار له‌و ږووه‌وه چه‌ند سه‌ختگیر و توند‌ئاژۆن، سزای ده‌رکه‌وتنی ژن سه‌خت و سزای نیگا‌کردنی پیاو بۆ ژنان سه‌ختتر بوو. ئال موراد له شونا‌سنامه‌که‌یدا ناوی «موجیب سو‌فیان» بوو، ئه‌و به‌ خه‌لکی «به‌نده‌ر سادق» شونا‌سی بۆ ده‌ره‌اتبوو، چونکه ره‌نگی پیستی و شینوه‌ی لووتی به‌ خه‌لکی ئه‌لا‌ئابادی نه‌ده‌کرد، جگه له‌وه‌ش ده‌یتوانی له سه‌فه‌ره‌کانی تریدا به‌ره‌و باشوور که‌م تا زۆر سوود له‌م ناوه تازه‌یه‌ی ببینیت.

پرو‌فیسۆر کاریکی‌کرد من و زه‌هاو زۆر پینکه‌وه نه‌بین، چونکه گه‌ر پینکه‌وه‌با‌ین ناچار ده‌بووین به‌ دیلاواری قسه‌بکه‌ین و ئه‌وه‌ش هه‌م ئیمه و هه‌م پرو‌فیسۆری ده‌خسته مه‌ترسییه‌وه. من بۆ کار دابه‌زیمه ناو چاپخانه‌که و زه‌هاو‌ییش له جیگایه‌کی تاییه‌ت، که ژماره‌یه‌کی زۆر کریکار کاریان له کو‌کردنه‌وه‌ی وه‌ره‌ق و سه‌فته‌کردندا ده‌کرد، ده‌ستبه‌کار بوو. جیگا‌که‌ی زۆر دوور نه‌بوو له‌ من، ژیر زه‌مینکی دی بوو ده‌که‌وته بنی ئوتیلیکی کۆن و هه‌رزانه‌وه، که ته‌نیا ده‌مه‌ترینک له‌ولای چاپخانه‌که‌وه بوو. به‌لام ده‌بوو من و زه‌هاو تا ده‌توانین پینکه‌وه قسه‌نه‌که‌ین. دوورکه‌وته‌وه‌ی زه‌هاو له‌ من زۆر نیگه‌رانیده‌کردم، هه‌ستیکی خراپی باو‌کانه‌م به‌رامبه‌ری هه‌بوو، به‌لام سه‌لامه‌تی و مانه‌وه‌مان وا پیوستیده‌کرد له‌ ږۆژدا له‌ یه‌کدی دووربین. ئیشی چاپخانه‌که‌ی من گه‌رچی زۆر‌بوو، به‌لام سه‌خت نه‌بوو، ئه‌وانه‌ی کاری سه‌ر ئامیره‌کانیان ده‌کرد خه‌لکانی لینزان و هونه‌ریی بوون، ئیشی من پاک‌کردنه‌وه‌ی ئامیره‌کان بوو، له‌گه‌ل کو‌کردنه‌وه‌ی قه‌راغی ب‌راوی کتیبه‌کان، هه‌لگرتن و سه‌فته‌کردنی به‌نده چاپ‌کراوه‌کان و ڕیز‌کردنیان له‌ جیگایه‌کی تاییه‌تدا به‌ مه‌به‌ستی گواسته‌نه‌وه‌ی بۆ ئه‌و کریکارانه‌ی کو‌یده‌که‌نه‌وه و وه‌ک کتیب ده‌یه‌یننه‌وه. پرو‌فیسۆر ژووره‌که‌ی به‌ کرییه‌کی ناچیز بۆ

حیسابده‌کردین و له موچه‌که‌مان ده‌یبری، موچه‌مان وه‌ک کریکاره‌کانی تر بوو، دکتور نه‌یده‌ویست شتی‌کمان بۆ بکات یاخود شتی‌کمان لی بستی‌نیت بمانخاته به‌ر گومانه‌وه. کاره‌کانی من زۆربه‌ی پوژ به‌یانیان سه‌عات هه‌شت بۆ نزیک‌ی چوار یان پینجی ئینواره بوو، شه‌فتی شه‌و کریکاریکی تر ده‌هات و جیگای منی ده‌گرته‌وه.

له پوژانی یه‌که‌می جه‌نگدا گورانکارییه‌کی گرنگ له چاپخانه‌که‌دا پرویدا، زۆرینه‌ی شه‌و گه‌جانه‌ی که لی‌ره بوون و دانیش‌تووی مه‌مه‌دحه‌سار‌بوون ده‌بوو بچن بۆ جه‌نگ، هه‌موو ناویان بۆ خزمه‌تی سه‌ربازی هات‌بووه‌وه و ده‌بوو چه‌ک هه‌لبگرن. له‌گه‌ل ده‌ست به‌کار‌بوونی مندا، ستافی چاپخانه‌که‌ جگه له سه‌ید یه‌دولا، شه‌وانی دی هه‌موو جینیان هه‌شتین. سه‌ید یه‌دولا پیاویکی تو‌زیک به‌ ته‌مه‌نی سه‌روو په‌نجا سال بوو، سه‌ره‌رشتی راسته‌وخوی مه‌کینه‌کان بوو، ئامیری چاپه‌که‌ی ده‌برده‌ری‌وه و له‌گه‌ل کورپیکی خه‌لکی کوفی‌اندا هاریکار‌بوو که شه‌ویش له لی‌زانین و ده‌ست په‌نگینیدا ده‌سته‌که‌میکی له سه‌ید یه‌دولا نه‌بوو. شه‌و پیاوه‌ گوپنه‌ قه‌له‌وه‌ش که شه‌وی یه‌که‌م پیش‌وای له ئیمه‌ کرد، شه‌ویش دوا‌ی هاتنی ئیمه‌ به‌ ده‌ پوژ، مالا‌وا‌یکرد و بوو به سه‌رباز، ئیتر تا دوو مانگ نه‌مانینییه‌وه، که گه‌رایه‌وه پیاویکی لاوازی نیمچه شیت بوو که ده‌نگی گولله‌ توپ و دیمه‌نی کاره‌ساته‌کانی جه‌نگ تووشی په‌شو‌کانیکی ده‌روونی قوولی‌ان‌کرد‌بوو. پیاوه‌که ناوی سه‌ی مو‌حسن بوو، چه‌ند سال بوو لی‌ره له نو‌سینگه‌ی پیشه‌وه‌ی چاپخانه‌که‌ داوا‌کاری‌ی خه‌لکی وه‌ر‌گر‌ت‌بوو، نرخ‌ی دابووه‌ خاوه‌ن کتیب و چاپه‌مه‌نییه‌کان، وه‌لامی ته‌له‌فونی دابووه‌وه، ریکه‌وتنی مۆر کرد‌بوو، له‌گه‌ل شه‌و قا‌چاغ‌چیا‌نه‌دا که ئامیر و پارچه و مه‌ره‌که‌بیان له باش‌ووره‌وه به‌ قا‌چاغ ده‌هینا مامه‌له‌یکرد‌بوو، بۆ کاروباری ناو چاپخانه‌ش پرۆفیسۆر ده‌سه‌لاتی ته‌واوی پێ‌به‌خشی‌بوو. پویش‌تنی سه‌ی مو‌حسن کێشه‌ی زۆر گه‌وره‌ی بۆ چاپخانه‌که‌ دروست‌ده‌کرد، چونکه له دوو سالی رابورد‌و‌دا پرۆفیسۆر زۆربه‌ی ئیشه‌کانی دابووه‌ ده‌ست شه‌و و خوی

تهنیا دوور به دوور چاودیری کاره کانی دهکرد. بۆیشتنی ئه و له پوژیکدا بوو که چاپخانه که که وتبووه ژیر گوشاریکی زۆره وه، پێشتر په یمانیکی له گهڵ وهزارهتی کاروباری جهنگدا مۆر کردبوو که به زووترین کات چاپه مه نی و پیکلام و پلاکاته کانی هاندانی جهنگ بگه ینیتته دهست دهزگای راگه یاندنی وهزارهت. ئه وهی جیگای سه ی موحسنى گرته وه مامۆستایه کی پیری زانکۆ بوو به ناوی سه فهد، پسپۆریکی تایبهت له میژووی مه مه ده ساردا که به تۆمه تی شیواندن و ناشیرینکردنی میژووی ولات له زانکۆ ده رکرابوو، به وه دا هاوڕییه کی کۆنی پرۆفیسۆر بوو، بۆ ئه وهی بێئیش نه بیت و خۆی و خیزانه که ی له برسا نه مرن، هاتبوو سه سه ئه م کاره. به گشتی له گهڵ هاتنی مندا فه زای چاپخانه که ته واو نوێ بووه وه، زۆربه ی ئیشکه ر و کریکاره کان بوون به گه نجی بیانی که وه ک ئیمه باش زمانی خه لکی مه مه ده ساریان نه ده زانی.

پوژانه سه عاتیک پشووی نیوه پروانمان هه بوو، له و ماوه یه دا ده چوومه وه سه ری و په رده ی ژووره که م لاده دا و شتیکی که مم ده خوارد و چایه کم ئاماده ده کرد و له په نجه ره که وه سه یری ده روازه ی فیره ده وس و شه قامه که م ده کرد. زۆربه ی پوژ له به ر په نجه ره که دا ده که وتمه بیر کردنه وه و چاوانم پرده بوون له فرمی سک، له راستیدا هۆیه کی دیاریکراوم بۆ گریان نه بوو، به لام سه رجه می دونیا، ژیا نی خه لک، دۆخی تاریکی دیلاوار و ژیا نی خۆم ده یانگریاندم. یه ک یه ک بیرم له هه موو ئه وانه ده کرده وه که ده یانناسم، له خوشک و براکانمه وه تا ده گه یشته کریکاره به ده بخته کانی فه سیله که مان. زۆر خه می پرۆفیسۆر به هنامم بوو، هه میشه له بیری ئه وه دا بووم ئاخۆ ئازاد بووبیت، به لام هیه رینگا و هۆکاریکم نه بوو بتوانم هه والی بزائم.

له و کاته وهی من له چاپخانه که کارمه ده کرد، پوژ دوا ی پوژ ژماره ی پۆسته ری کۆژراوه کانی مه مه ده سار زیاده انده کرد، هه موو پوژ

چاپخانه که مان هه زاران پۆستهری چاپده کرد، کوژراوه کان زۆربه یان کورانی گهنجی ریش هاتووبوون که زۆریان له وینه کاندایه پرهویه کی رهشیان بهستبووه ناوچاوانیانوه. من ته نیا به ژمارهی پۆستهره کان و زانیاریی سه ره وینه کاندایه زمزانی شه ره له کوپیه و کوشتاری گه وره له کوئی پرویداوه. هه ر کاتیک چاو م به وینه ی نه و کوژراوانه ده که وت، نه مه ده توانی به ری خۆم بگرم و فرمی سک به چاو م دا دهاته خوار. که س له چاپخانه که به مسته ر گرینۆک بانگی نه ده کردم، به لام هه موو کریکاره کان به ئاماده گی ده روونی من بو گریان ئاشنا بوون. من شتیکی نه وتوم له ژیا نی ناوه وه و له سیاسه تی مه مه ده سار نه ده زانی. زۆر شه و گه ر پرۆفیسۆر بیتا قه ت بایه ده ی نا رد به دوا ی من دا و شه و تا دره نکا نیک دا ده نیشتین و قسه مان ده کرد. له و شه وانه دا دکتۆر زۆر شتی له سه ر ژیا نی خۆی و له سه ر خه لکی مه مه ده سار بو باس کردم. شه ره که پینچ سال بوو له ژیر دهستی ده سه لاتیکی ئایندا بوو که نان خوار دن و پیساییکردن نه بیت هه موو شتیکی تری قه دهغه کردبوو. ئیمام سو بجان خۆی وه ک جو ره ره وانه کراویکی نویی خودا پیشانده دا، جو ره ته فسیریکی دیکه ی بو دین هه بوو، په یما ن و مژده یه کی تری به مرو فقه کان ده دا. ئیمام پیایوکی هیم ن و له سه رخۆ بوو، ده نگیکی خۆش و نه رمیه کی جو ان له گه رویدا بوو، به لام به و نه رمی و هیم نییه ی، به و میهره بانییه زا ره کییه ی سو پایه کی دل ره ق له هه وادار نی بو خۆی دروست کردبوو، زۆر که م له ته له فزیۆ نه کاندایه ده ره ده که وت، زۆر که م وتاری ده دا و که م که سیش له نزیکه وه دیبوویان، به جو ریک هه ندی که س پیان وابوو ئیمام خۆی بوونی نییه و ده ستردی ئامی ریکی سه ربازی دل ره قه، به لام نه و دووری و که م ده ره که وته ی وایده کرد نه فسوناوی و خودایی ده ربکه ویت. پینچ سال له وه وه به ره له شکر یکی به ناوی پاسه وانه کانی ئیمان پیکه وه نابوو. سه ره تا ئیشیان ته نیا رینماییکردن و ئامۆژگاریکردن بوو، به لام وه ک پرۆفیسۆر ده یگێر یه وه سال دوا ی سال و مانگ دوا ی مانگ ورده ورده هه موو شتیکی

گورابوو، له سوپایه که وه که کاریان «هیدایهت» دان بوو، بووبوون به سوپایه که ئیشیان سووتاندن و سه ره پهراندن بوو.

زور سه رم له وه سوورما که پرۆفیسۆر گووتی له نزیکى ههوت بۆ ههشت مانگ له وه وه بهر له مه مه دهسهار خه و نیکى سه یر بلا بوته وه که تا ئیستاش خه لکانیکى زور ده بیین. که سیک رهنگ و پروی شه یتانیکى دزیوى هیه ده چیه خه ونى خه لک و دواى ده رکه و تنى، به ده به ختى و نه خوشى سه ره هه لده دات، خه و نیک به خیرایى له م سه ره وه ده فریت بۆ ئه و سه ر و له م خه یاله وه باز ده دات بۆ ناو ئه و خه یال. هه ندیک له وانه ی خه و نه که ده بیین به له رزو تای توند ده مرن، فنى ده یانگریت، تووشى ده ردی گه ربوون و داوه شان دین، ئازارى ناوه کی نادیار له ناوه وه ده یانخوا ت. ژنه کان تووشى نه زوکی، هه وکردنى ترسناکی مه مک، ژانه سکی به رده وام، له بارچوونى منداڵ دین. نه خوشانى ئه و خه و نه هه موو له خه سه ته خانه ی تابه تدا جیا ده کرینه وه، بارى ده روونیان تیکه ده چیت، رهنگى پیستیان ده گۆریت و به جوړیکى گورگئاسا شه پرانگیز ده بن. شیوه شیان وه ها ده گۆریت، مروّف به چاوى ئاسایی ده توانیت له شه قام و کوچه کاندایان بکاته وه. ماوه یه کی زور ئیمام خوى بیده نگ ده بیت، به لام له ینگای هاو پینى هه ره نزیک و جیگرى دلسۆزى خویه وه «سادق میرداد» که به خواجای گه وره به ناوبانگه و که سانیک به به هیزترین پیاوى مه مه ده سه سارى ده زانن، ئه وه راده گه یینیت، تاکه ریگایه ک بۆ ده رکردنى ئه و ده رده له رۆح و جه سه ته ی خه لکی مه مه ده سه سار، ره نجدان و گیانفیدا کردنه له پیناوى به رزکردنه وه ی ئیمان و ئالای پاکی سه رزه مینى خوداناسان. ئه و خه لکی مه مه ده سه سار به ئه یوب ده شو به یینیت که خودا بۆ ئه وه ی ئیمانیان تاقیبکاته وه، هه موو جوړه به ده به ختى و ده ردیکیان بۆ ده نیریت. خواجا میرداد وه ک دواتر بینیم پیاویکی سه یر بوو، رۆژیک وه ک پیاوانى مۆدیرن خوى ده گۆرپى و قاتى له به رده کرد، رۆژیکیش جبه ی دريژ و میزه ر و سه لته ی پیاوانى ئایینى ده پوشى، رۆژیک به تراکسوتى یارى

و شورتى مهله وه وينهى بلاوده كرايه وه، پوژيكيش به جلى سهربازى و تفهنگى قه ناسه وه. ئه وه كه م كهس بوو كه به خه لكى مه مه دحه سارى گووت «ئيه وهى له وه خه ونه دا دهر ده كه ويت، ئيبليس، ئه وه شى ده يه ويت ئيبليس له گيانى خوئى دهر بركات، ده بيت هه ولبدات، ده بيت دانه نيشيت و ته لاشبكات، ده بيت هيزى ئه وهى تيدا بيت له گه ل عه زازيلدا بچيته جه نكه وه، چه كى ئيمان هه لگريت و بروات بو جه نكى بيتدينان كه له وه ديو سنووره وه پيلان له ئومه تى ئه م ولاته قاره مانه ده كه ن».

خه لكى مه مه دحه سار به جوړيك له وه دهر دهر ترسن، ئاماده ن بچن بو هه ر جيگايه ك، هه ر كاريك بكه ن تا بارى سه نگينى ئه وه موته كانه له كوئل خويان بكه نه وه. هه ر كهس دهر ديكى هه بيت ده يه ستيته وه به دوژمنه وه، ته نيابى و شيتى و بيكارى هه موو ده بنه جوړه ئافات و تاعوونيك كه دوژمن ره وانه ي ئه م ولاته ي كردون. له چ جيگايه ك به ده بختى و ده ستكورتى زوره، لايه نگرانى ئيمام سوبحان و جه نكاوهرانى له وه جيگايه له هه موو شوينيك زور ترن. پوژانه ئيمامه كان، خواجاكان، جبه داران، وه عزگه ران، بانگه شه چيان له ماله كانى خوداوه، له شه قامه كانه وه، له راديو كانه وه، له ته له فزيونه كانه وه، خه لك له وه خه ونه شه يتانييه ئاگادار ده كه نه وه كه ته نيا به جه نگيكى دهر وونى و جه سته ي له گه ل خودى ئيبليسدا مروؤف پاكده بيتته وه. خه لك له ترسى ئه وهى شه يتان لتيان نزيك نه بيتته وه، زيان به خويان و منداله كانيان نه كه ينيت يان ده خزينه كونجى په رستگا و ماله دينيه كان يان خويان له ژووره كانى خوياندا ديلده كه ن يان پوئل پوئل ده چنه پيزى سوپاى ئيماندارانه وه تا برون و له گه ل سهربازه پيس و بوئداره كانى ئيبليسى كه وهره دا بجه نكن كه به وته ي خواجا له وه ديو چياكانى ديلاواره وه قه راريانگرتووه.

دكتور ده يگووت «هيدى هيدى ترسى خه لك له وه خه ونه وه وهرگه را بو ترس له تاعوون و ئافات و نه خوشيه ك كه له ديلاواره وه به ره و ئه م

شاره دیت». له دیر زه‌مانه‌وه، له‌سه‌رده‌می‌که‌وه که دیلاوار ژێرده‌سته‌ی مه‌مه‌دحه‌سار بووه، که‌مایه‌تییه‌کی بچوکی خه‌لکی دیلاوار له‌م شاره‌ ژیاون، بازرگان بوون، دوکاندار بوون، ئیشی ئاساییان کردوه، منداڵه‌کانیان له مه‌مه‌دحه‌سار گه‌وره‌ بوون و زانکویان خویندوه، به‌شیکی هه‌میشه‌یی بوون له‌ ژیان و له‌ شاره‌که. به‌لام له‌ ناکاو ئه‌و که‌مایه‌تییه‌ وه‌ک گه‌رای ئیبلیس له‌ دلی مه‌مه‌دحه‌ساردا ناوده‌برین، وه‌ک وه‌چه‌یه‌کی شه‌یتانی که‌ به‌ مه‌به‌ستی پیسکردنی خوین و تیکدانی ئیمان هاتوونه‌ ئێره. پوژیک دیت هه‌موو بازرگانه‌کانیان کۆده‌کرینه‌وه و بێ ئه‌وه‌ی تۆمه‌تیکی پوون و دیاریکراویان ئاراسته‌بکریت، به‌ ده‌یانیان له‌سیداره‌ ده‌ده‌ن و لاشه‌کانیان ده‌که‌ن به‌ ستوونی ئاسنینی کاره‌باکاندا، به‌ دره‌خته‌کاندا، به‌ ناوه‌راستی مه‌یدانه‌کاندا. هه‌موو شه‌قامه‌ سه‌ره‌کییه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار تا چه‌ند پوژ پرده‌کرین له‌و جه‌ستانه. له‌ زۆربه‌ی گوند و شار و شاروچه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار مالی دیلاوارییه‌کان ده‌سووتین، ژنه‌کانیان ده‌رفینن و ده‌یانبه‌ن بۆ ئه‌و سه‌ربازگه‌ و مۆلگه‌ تایبه‌تانه‌ی مه‌شق تا سه‌دان پیاو له‌ سروتی ده‌سته‌جه‌معی گه‌وره‌دا پێکه‌وه‌ لاقه‌یانکه‌ن. له‌ هه‌ندێ جیگادا گوپی به‌ کۆمه‌لیان بۆ هه‌لده‌که‌ن، لاشه‌کانیان به‌ سووتاوی فریده‌ده‌نه‌ سه‌ر ڕیگاگان. به‌لام تا تاوان زیاتر بیت خه‌لک تینوتر ده‌بن و زیاتر و زیاتریان ده‌وێت. تا کوشتار زۆربیت خه‌لک دپتر ده‌بن، برسیتیان بۆ بینینی خوین و سووتان و سه‌ربرین زیاتر جۆش ده‌ستینیت. له‌و سه‌رده‌مه‌دا پروفیسۆر قاسمی شابه‌نده‌ر بۆ یه‌که‌مجار خه‌ونی هه‌وره‌کان ده‌بینیت... چه‌ندین ساڵه‌ وشه‌ی نه‌ینی له‌ نیاوان ئه‌و و پروفیسۆر به‌هنامدا هه‌وره‌کانی دانیال بووه. کتییی دانیال، له‌ دۆزینه‌وه‌ی پروفیسۆر قاسمی شابه‌نده‌ره، ئه‌و هه‌شت ساڵ له‌مه‌وبه‌ر له‌ مالی یه‌کیک له‌ دیلاوارییه‌کاندا کتیه‌که‌ ده‌دۆزیته‌وه. به‌ درێژیی میژوو وابوو دیلاوارییه‌کان که‌ هه‌له‌هاتوون هاتوون بۆ مه‌مه‌دحه‌سار، چوون بۆ کوفیان، بۆ ئه‌لا ئاباد، به‌ پێچه‌وانه‌شه‌وه، مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان که‌ له‌ شاری

خۆیان ھەلھاتوون، ڕوویانکردۆتەووە دیلاوار یان ھەر جیگایەکی دی کە گۆشەییەکی ئارامیان دەست بەکویت. پروفیسۆر دەمیک باسی دۆزینەووی کتێبەکەی دەکرد چاوانی دەکرانەووە، نیگای پردهبوو لە سەرسامییەکی قوول، دەنگی بەگۆرا و دەیگووت «من ھێندە کتێبەکەم خویندەووە بوومە مەروڤێکی دی. مەروڤی راستەقینە کەسیکە تەنیا مەروڤەکان لە مەترسی ئاگاداردەکاتەووە، مەروڤی راستەقینە کەسیکە وەک نوح کە توفان دەبینیت و خۆی بۆ ئامادەدەکات، توفان دەبینیت و کەشتی خۆی دروستدەکات. ئەمڕۆ لە سەردەمی کەدا ئێستە کەشتی گەورە دروست ناکریت، توفانە کە ھەموو کەشتییەکی گەورە نوقمەدەکات، ئەووی دەکریت بەلەمیک بچووکە کە خۆت و ھەندیک مەخلوقاتێ تێخەیت... دانیاڵ کەشتی دروست نەکردووە، بەلام ھەورەکانی بۆ ناردوین، خەبەری توفانی بۆ ناردوین ... لەو ڕۆژەووە من دەمەوێت دانیاڵییەکی راستەقینەم، کەشتییەکی بچووک ھەبێت و خۆم و سەر نشینانی بە ناو توفانە کەدا بپەرێتمەووە، ئەفسوس کە کەشتییەکەم جیگای ھەموو بوونەووەرانی تێدا نابێتەووە.. ئەفسوس».

جاریکی تر لە بەردەم ئەم پیاویدا کە وەک وێنەی ئاوێنەیی پروفیسۆر بەھنام دەمیانی، سەرسام و غەمگین دەووستام. چون دەبێت دوو مەروڤی وەھا چونیەک و ئاوێنەیی لە دوو شارێ دۆژمندا بژین؟ . من بێدەنگ دەبووم و وەک یەکیەک بە دوای وەلامی مەتەلێکی وندا بەگەریت دەمپرسی «دانیاڵی راستەقینە کتێب، دەبێت چۆن بیت؟». چاوانی ھێندە تر دەکرانەووە، چاویلکەکەی بە ھیمنی لە دەستیدا دەجولاند و دەیگووت «ئەوێە کە کارەساتە گەورەکان دەبینیت. دەبینیت توفان ھاتووە، دەزانیت گەورەترین دۆژمنی مەروڤ، مەروڤ خۆیەتی. جگە لە توفان ناویکی دیکە لە توفان ناییت. دانیاڵییەکان قارەمان نیین، زۆرجار ترسنۆکیشین، بەلام دوو چاوی وریایان ھەیە، تەنیا شتێک کە بیریان لایەتی، ئەوێە ئەوانیتر ڕزگارکەن، دۆژمیان زۆرە بەلام ئەوان دۆژمنی کەس نیین. «من تەنیا کاتێک دەبم بە دۆژمن کە

ئەو وەك دوژمن دەمبینیت، وە ئەو تەنیا كاتێك دەبیتە دوژمن كە من وەك دوژمن دەیبینم... لەووە بترازیت، دوژمن لەسەر زەوی بوونی نییه» دانیال وادەلێت. ئەوان جگە لە پزگاركردن باوەریان بە هیچ وشەیەکی تر نییه، ناتوانن دونیا بگۆرن، بەلام دەتوانن هەندێ ژيان پزگاربكەن. بەلێ ... من ئەم كتیبهەم دۆزییەو، سەدان سالا دەلێن ئەم كتیبهەم بوونی نییه، سەدان سالا هەر كەسیك بلێت دوژمن لە خەونەكانی خۆمانەووە دیتەدەری، زمانی دەبێ، بە درۆزن و نوکەر و خیانهتکار ناویدەبەن، بەلام كە ئەم كتیبهەم دۆزییەو، كە ئەم كتیبهەم گرت بە دەستمەووە و پەرە پەرە هەلمدایەو، دانیابووم هەمیشە لە قوولایی میژوودا هاوڕێیەكم هەبوو، خەلكانیك هەبوون كە لەودێو مانای دۆست و دوژمنەووە بیریان لە مرقوف كردۆتەو، گەورەتر لە سنووری شاری خویان تیفكریون، دوورتر لە سنووری پوژگاری خویان پوانیویانە، مرقوفی راستەقینە كە بیریکردەو، بیر لە مرقوفی هەموو شوینەكان و هەموو سەردەمەكان دەكاتەو. پروفیسۆر بەهنام لە سەرەتاو، لە پوژگاریكەووە كە چیرۆکی كوشتاری دانیالییهەكانی لە دیلاوار خۆیندبوووە، باوەری بە بوونی ئەم كتیبهەم هەبوو، باوەری بە بوونی دانیال هەبوو، باوەری وابوو كە هەر كات هەورەكان دەرکەوتن سەرەتای کارەساتە گەورەكان دەرەكەویت، بەلام بەلگەی تەواوی بە دەستەووە نەبوو. چەندین سال بوو من و پروفیسۆر و چەندانی تر بە دواي ئەو كتیبهەدا دەگەڕاین... دەمانزانی دەبیت لە جیگایەکی دونیادا هەلگیراییت. من دەمانزی كە ئەم كتیبهە چ نرخیکێ بۆ پروفیسۆر هەیە، بە پۆستیکی نهنیی و تاییهەدا كتیبهەكم بۆ نارد، بەو مەرجەي پوژنیک دانیابوو دەكەوێتە دەستیکی غەریب، دەستیك كە لە نرخي تیناگات، بینیریتهووە بۆ من. كەمن ئەو كەسانەي لە مانای ئەم كتیبهە تێدەگەن. ئەفسوس، یەكێك لە سیفەتە نزیوہەكانی مرقوف ئەوہیە، كاتێك بەلای شتی مەزندا دەروات كوێردەبیت... من سەلماندم كە دانیال هەبوو، دەبیت لە هەموو سەردەمیكیشدا هەبیت.

من و پروفيسور پنگه وه تورپنكمان دروستكرد بۇ رزگاركردى ژيان، وشەى نھيتيمان ھەميشە «ھەورەكانى دانىال» بوو. من ليرەو ھەيان شاعير و نوسەر و ميژونوسى ھەلھاتووم ناردو ھە بۇ لای ئەو، خەلكانىك لەسەر ئيمانىكى تر بوون و لە مەمەدھەسار ژيانىان لە مەترسيدا بوو، خەلكانىك بى ھىچ ھۆيەك يان بەھانەيەكى ديارىكراو ژيانىان كەوتۆتە مەترسييەو، پروفيسور ھەميشە لە مالى خويدا يان لە ژيرزەمىنى مۆزەخانەكەدا دەيشاردنەو تا دەرفەت دەھات و لە رېنگاى قاچاغچيەكانەو دەيناردن بۇ خورئاوا، من و ئەو ھەيان ژيانمان رزگاركردو.... ئىستا كە ئەو چيتر ئازاد نبيە، كە جەنگ ديوارەكانى نتيوانمانى ئەستوورتە كرددو، ھەست بە ترسنىكى گەورە دەكەم. ئەم جەنگە توفانى راستەقىنەيە و ھەورەكانى لە ميژە لەسەرى ئيمەدا دەبارين».

پروفيسور زور غەمگين بوو، ھەستيدەكرد تا ديت رزگاركردى مرقەھەكان سەختتر دەبیت. شەويك بە منى گووت «لە ئاگرى جەنگدا، رزگاركردى مرقەھەكان كاريكە لە تواناي كەسانى ھەك مندا نبيە»، ھەستى بە لاوازی دەكرد، خوی و قژە پەشوكاو و پڑياوھەكى، بە چاويلەكەيەكەو كە پتر بە دەستیيەو ھەو تا لە چاويدا بیت، دەھات و دەچوو، دەيگووت «تەنيا بەختەوھرى ئەم ماوھيەم ئەوھيە كە دەتوانم كۆمەك بە ئيوە بكەم. من گەر نەتوانم كۆمەك بە كەسيك بكەم دەمرم».

كاری پروفيسور تا دەھات دژاردەبوو. ھاوکارەكانى ئەو زۆربەيان برايوون بۇ جەنگ، چاوی پياوانى دەولەت لە جاران دېتر دەيانروانى و زياتر گومانيناندەكرد، سەر شەقام و ناو كۆلان و كوچەكان بە سيخوړ و چاوی نھيتى و ھەوالكرانى بېرھەم تەنرابوون، ئەو پروفيسور قاسمى خزانەبوو ھەو ناو چاپخانەكەى خوی و كاريكى ئەوتو گرنگى بۇ نەدەكرا. ھەنديك پوژ تەواو خوی دەگوړئ، شەپقەيەكى رەشى دەكردە سەرى و

پالتۆیه کی درێژی دهپۆشی و به خۆی و چه ترێکی گۆچانی درێژه وه بۆ چهند سهعاتیک دهچووه دهري. هه ميشه ئه و چه تهری پى بوو، دهیگووت «گهر هه واش خۆش بیت، باران له سهری مندا بهردهوام هه ر دهباریت»، چهند جار سه رنجمدا که کاتیک باران دهباریت ئه و خه یالی لای ئه وه نییه چه تره که بکاته وه، ده مبینی به خیرایی له شه قامه که وه به ره و مهیدانی فیردهوس دهروات و له وێوه له پشت سه کۆی سه ره کی مهیدانه که وه و نده بیت، ده مبینی هه ندی جار بى باران چه تری هه لدهدا و هه ندی جاریش باران چهند توندبایه چه تری هه ل نه ددها، هه ستمده کرد چیتر توانای جیا کردنه وه ی بارانه کانی نه ماوه، نهیده زانی کامه باران له سه ریدا دهباریت و کامه باران له ئاسمانه وه دیته خوارى.

هه موو ئه و ماوه یه ئال موراد له ژووره وه چاوه پروانی قاچاغبه ریکی ده کرد له مه مه ده سار بیباته ده ری. پرۆفیسۆر پۆژ دواى پۆژ و هه فته دواى هه فته سه فته ره که ی ئال مورادی دوا ده خست. به قسه ی پرۆفیسۆر قاچاغبه ره کان تا ده هات که مده بوونه وه، ریگا کان تا ده هات پرده بوون له مه ترسی، هه له اتووه کان تا ده هات زیاتر ده کوژران و بواری پرگار بوونیان ته سک ده بووه وه، مه مه ده ساریش پۆژ دواى پۆژ ده بوو به سه ر زه مینیکی خویناوی داخراو، به ته له یه کی کوشنده که هیه کس به ئاسانی نهیده توانی لێی ده ربجیت.

دواى ماوه یه ک له پیکه وه ژیان و چیرۆک و ترس و دودلی، شه ویک زۆر درهنگ پرۆفیسۆر له سه ره خۆ له ده رگای ژووره که مانى دا و دواى ئیستیک هه ر خۆی کردییه وه و هاته ژوورى. من له جیگا که ی خۆم هه ستم و سه یرم لێهات که پرۆفیسۆر شابه نده رم به خۆی و قژه درێژ و بژه که یه وه بینى، به هیمنی به ئال مورادی گووت «خیرا خۆت کۆ بکه ره وه، له خواره وه چاوه پروانتن، هه ر ئه مشه و ده بیت ده ربجیت، رهنگه ئه مه دوا فرسه تمان بیت.

گهر ئه‌مشه‌و دهرنه‌چیت، دوور نییه تا چهند مانگ و سالی تر لیره گیر بخویت». مالاواییمان له ئال موراد خیرا و کتوپر بوو، من ده‌ستمکرد به گریان و بیئه‌وه‌ی بتوانم هیچ پرسته‌یه‌کی مانادار بلیم و خوداحافیزییه‌کی دۆستانه بکه‌م. باوه‌شم به ئال موراد دا کرد و توند به خۆمه‌وه نوساند و گریام. ئال موراد پتر له‌وه‌ی غه‌مگین یان دلخۆش دهربکه‌ویت، سه‌رسام و په‌شوکاو دیاربوو. به‌ر له‌وه‌ی له‌ دهرگای ژووره‌که بچیته دهره‌وه و مالاوای هه‌میشه‌ییمان لی بکات، به‌ ده‌نگیکی ساده و مندالانه گووتی «ده‌بیت برۆم»، ده‌نگی پر له‌ پاک‌ی و ته‌نهای‌ی و بیگونه‌های بوو. ده‌نگیکی ساف بوو، ده‌نگی رۆحیک دلنیام ده‌توانیت بکه‌ریته‌وه بۆ سه‌رچاوه پاکزه‌کانی بوونی خۆی. له‌و ساته‌دا ئال موراد رۆخساری بیگهرد و مندالانه‌ی خۆی وه‌رگرته‌بووه‌وه، چیتر که‌سیک نه‌بوو که له‌ سوپایه‌کی در و بیره‌حمی وه‌ک باغه‌وانه‌کانی دیلاواردا کاریک‌ردییت، که‌سیک نه‌بوو به‌ قه‌ناس له‌ دووره‌وه خه‌لکانیکی کوشتییت که نه‌یناسیون، گه‌نجیکی ساده‌بوو که به‌ دوا‌ی ژیانیکی ساده‌دا به‌ره‌و زه‌مینیکی دوور ده‌رۆی. زه‌هاو و پرۆفیسۆر هیوا‌ی سه‌رکه‌وتنیان بۆ خواست، ئه‌و به‌تایبته باوه‌شی به‌ مندا کرد و گووتی «برای زه‌ریا‌واری ئاگات له‌ خۆت بیت، گهر گه‌رایته‌وه دیلاوار دایکم بدۆزه‌روه و پینی بلی که من سه‌فه‌رم‌کردوه، من ده‌زانم چیت وه‌لامده‌داته‌وه، به‌لام تو هه‌ر بچۆ. هه‌ر چیه‌کی گووت گوئیگره و هیچ مه‌لی، که هاتیته‌ده‌ری له‌ مالی ئیمه‌یه‌کسه‌ر بچۆ بۆ لای مامۆستا سمکۆ سه‌هه‌یب و سه‌یریکی په‌یکه‌ری بالنده‌که بکه، بزانه ئه‌و ته‌یرانه جوان بوون که من راوم‌کردون، گهر توانیت بچۆ بۆ لای ژن و منداله‌که‌ی فه‌رماندار ماروفی و داوا‌ی لیبوردنیان لی بکه، تکایه‌ گهر توانیت ئه‌و کارانه‌م بۆ بکه». ده‌مزانی که له‌و دهرگایه‌ چوو به‌ودیدوا ئیتتر نه‌ده‌یییننه‌وه و نه‌ له‌ هیچ جیگایه‌کی دونیاشه‌وه جاریکی تر هه‌والیکمان بۆ ده‌نیریته‌وه. که له‌دهرگا‌که چوو به‌ودیدوا ئیتتر بۆ هه‌تاهه‌تایه ونبوو، ئه‌و له‌وجۆره که‌سانه بوو که جیگایه‌کیان به‌جیه‌یشت هه‌رگیز ناگه‌ریتنه‌وه بۆی.

هفته يهک دواى رويشتنى ئال موراد من دهستمکرده وه به بينينى خه ونه کان،
 خه ونى نه وانى دى، خه ونى شارىکى نه ناس، خه ونى که سانیک که نازانم
 کين... خه ون به ليتساو ده هاتن و شه ويان پرده کردم له گینگل و دوودلى.
 جياوازي خه ونه کانى ئيره م له وه دا بوو که هه مووى خه ونى نه ناس بوون،
 خه ونى شوينى نه ناس و هيمای نه ناس. من دوو سال خه ونى مه مه د هه سارم
 وهک خويان بينى، به لام خه ونه کان هه ميشه ئالوز و تیکه ل و نائاشنا بوون،
 بو من هه ميشه نامۆ و ته ماوى بوون. خه ونه کان پرېوون له ئاره زووى
 کوشتن، له خواستى سووتاندىن، له ئاره زووى دېرندانه ي سيکس، له ترسى
 مردن، له وينه ي ويرانه، له شارى نغرو، له لاشه ي پزىو. سه يربوو به لامه وه
 که به شى زورى خه ونه کانى ئه م شاره له دهورى کوشتن و سووتان و
 توندوتيزى ده سورانه وه، پرېوون له شوينى کاو لېوو، له پردى روخواو، له
 شه قامى ويران، له ئاگرکه ليک که هه رگيز ناکورژينه وه، له گرکان که مندا لان
 ده که ونه ناوى، له سه رى براو که پنده که نيت، له مروف که وهک پشکو وان
 و به وينه ي خه لوزى که شاهه به شه قامه کانداه که رين، له چه قووى که روک
 که به هه رکه س ده گهن سه ريده بېن، له سه نگه رى پر لاشه، له قه فه زى
 پر ئيسک و پروسک، سه عات که زهمانى مردن ده خو نيتته وه، پوژژمير
 که ته نيا واده ي سه ره لدا نه وه ي مردو وه کان پيشانده دات، کفنيوش که به

شهقام و کوچهكاندا دهگهړين، بالون كه له ناوهراستى شارهكاندا گرډهگرښت و دهسووتيت... خهونهكانى مەمەدحهسار بى خاوهن بوون، له هەندى خهوندا خاوهن خهونهكانم دهبينى، بهلام كهسانىكى نهاسراوبوون، هيچ كات رېكهوتى نهكرد من يهكيك لهو روخسارانه بېنم يان بناسمهوه. نهوهى بهلامهوه سهيربوو نهو ترسه زورهووه كه له خهونى نهى شارهدا دهمبينى، چەند جار نهو نههريمه نهى بينوه له خهونهكاندا دهردهكهوت و بهجوړى درېندانە نهشكه نهى خهوبينهكانى دها، زورى خهونهكان له ترس و تاريكى و وهحشه تياندا له خهونهكانى ديلاوار دهچوون. له راستيدا پوژ به پوژ و خهون له دواى خهون زياتر لهوه تيگهيشتم كه ديلاوار و مەمەدحهسار وهك يهك بيردهكه نهوه، وهك يهك خهون دهبينن، وهك يهك دهترسن، ههم يهك دل و ههم يهك سهر و ههم يهك روحيان ههيه.

ههنديك پوژ گهر كارمان كه مېووايه، ياخود ئيشهكانمان زوو تهواوكردبا، زووتر چاپخانه كه م بهجیده هيشت و دهچوومه سهرى يان له شهقام و كوچهكانى دهوروبهردا پياسه يه كم دهكرد. لهسهر روشنايى رينمايهكانى پرؤفيسوردا گرتنى هاوپرى و نزيكبوونهوهى زور له ههر كهسيكى خهلكى مەمەدحهسار تهواو قهدهغه بوو. بهلام جار جار دهبوو شهقامهكانى مەمەدحهسار بگهړيم تا له نزيكهوه ژيان و هه ناسهى شارهكه بونيكه م. دواى دوو مانگ ژيان له مەمەدحهسار، يه كه م رېرويشتنى كفېوشه كانم بينى، كه به مارش و لهسهر ئاوازي سرودى «نهى خاكى نيرگس و بههار، نهى باغى پيروژ و پر گول، نهى دهشتى مەمەدحهسار» به رېنگادا دهرويشتن. ههزاران كهس تهماشاياندهكردن و سروديان لهگه لدا دهخويندن و دهگريان. له دواى نهوهوه بينينى مارش و رېرويشتن و مالاواييكردن و پيشوازيكردن له سوپا بوو به بهشيك له ژيانى پوژانهى نهى شهقامه. پوژانه، لهسهر دهنگى سرودى ئايينى و موسيقاى سهر بازيى، جهنگاوه رانى تازه بهرهو بهرهكانى جهنگ پهوانه دهكران. پوژنيك له چاپخانه كه بوو به

هه لا و سه رکاری گه وره مان پنی راگه یاندین که بهر پرسانی ئاسایش و چاودیری له ناوچه که دا ئاگاداریان کردوینه ته وه که ده بیت هه موو دوکاندار و فه رمان به ران و ئیشکه رانی سه ر ئه م شه قامه سه عات یه کی نیوه رۆ له مهیدانی ده روزه ی فیرده وس ئاماده بن. خه لکی مه مه ده سار ده یانزانی به هانه ی ئه م کۆبوونه وانه چیه. پنیشت هه والیان هه بوو که ئه م نمایشه ترسناکانه وه ک شانۆی گه رۆک وان و هه موو به شیکی خاکی مه مه ده سار و هه موو مهیدانیکی ئه م شاره ده گه ری. ئه و رۆژه ده بوو ئیمه ش ئامیری چاپه که بکوژینی وه و ده رگای چاپخانه که دابخه ی و بچین بۆ گۆره پانی ده روزه ی فیرده وس. له وئ حه شاماتیکی گه وره کۆبوو بووه وه، هه ندیکیان دروشم و هه ندیکیان شمشیریان هه لگرتبوو. بهر له ده ستپیکردنی مه راسیمه کان، بانگی «فیداتم ئه ی خاکی ته لا» «تا مه حشه ر... تا مه حشه ر... سه ربازی سو بجانم» «خوینی من، خوینی تو. ئازاده خاکی من، سه ربه رزه خاکی تو» گوینی که رده کرد. هاواره کان هیند به رزبوون من دهنگی ئه وانه م نه ده بیست که له نزیکمانه وه قسه یانده کرد. سه کۆی ناو مهیدانه که کرابوو دوو به شه وه، به شیک بۆ قسه کردن و وتاردان، به شیکیش بۆ نمایشیکی تایه ت. ئالای سوور و ره شی مه مه ده سار به سه دان ده شه کانه وه. له ناکاو بیده نگیه کی کوشنده بالی به سه ر مهیدانه که دا کیشا، من و زه هاو و جه نابی پرۆفیسۆر و یه دولا پیکه وه وه ستابووین و له جیگایه کی که میک به رزه وه به سه ر ته واوی مهیدانه که دا ده مانپوانی. پیاویکی بالا به رز به قاتیکی جوانه وه له سه ر سه حنه ده رکه وت و ده ست پیکردنی مه راسیمه کانی به هه ندیک ئایه ت راگه یاند. له کاتی خویندنی ئایه ته کاند مهیدانه که ته واو بیده نگ و خامۆش بوو، دواتر که قسه که ره کان ده رکه وتن، دوو باره هوتاف و هاوار زه مینی ده له رزان. چه ندین که س قسه یانکرد، و ته کانیا ن جنیو و هه ره شه و وه سفی نابه جیتی دیلاوار بوو، به لام خرۆش و حه ماس و خۆشیه کی بیۆینه ی له نیوان ئاماده بووندا دروستکرد. له مه راسیمه که دا دیلاوارییه کان به و سه گانه وه سفکران که

تهنیا به پانکردنه‌وهی سهریان زهوی له شهر و ئافه‌تیاں پرزگاری ده‌بیت، دینلاواریان به‌سهر زهمینی مه‌یمونه بینک‌که‌کان ناونا، هه‌موو پینیاں له‌سهر ئه‌وه داده‌گرت که سهرکه‌وتنی کوتایی سوپای مه‌مه‌دحه‌سار تهنیا مه‌سه‌له‌ی کاته و له داهاتوو‌یه‌کی زور نزدیکدا خودی شاری گه‌وره‌ی دینلاوار به‌ئاگری هیزه نه‌به‌رده‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له‌گه‌ل زه‌ویدا ته‌خته‌کریت. قسه‌کان ودها به‌جوش ده‌کران، ده‌نگه‌کان ودها تاییه‌ت هه‌لبژێرد‌رابوون و وشه‌کان ودها کاریگه‌ر ریز‌کر‌ابوون، هه‌ستمده‌کرد هه‌تا مندا‌لانی بچوکی ئه‌م شاره‌ش گه‌ر دینلاوارییه‌ک بگرن، ئاماده‌ن له‌ویدا پیستی له‌جه‌سته دامالن و وه‌ک ئاژهل که‌ولیبکه‌ن. له‌گه‌رمه‌ی هوتاف و حه‌ماسه‌ت و سروودا، دیله‌کانی دینلاواریان هینایه سهر سه‌کو. ساتیک بوو ته‌واوی خه‌لک ئاماده‌ی بینینی سهر‌بر‌پینیاں بوون. سه‌عاتیک بوو قسه‌که‌ران، ئه‌و خه‌لکه‌ زور و حه‌شاماته هاره‌یان بو بینینی ئه‌م دیمه‌نه ئاماده‌ده‌کرد. له‌سهر سه‌کوکه جیگایه‌کی تاییه‌تیاں بو جه‌لاد و زیندانییه‌کان ریک‌خستبوو. یه‌که‌م جار ئه‌و پیاوه بالا‌به‌رزه گه‌وره‌یه به‌ دوو چه‌قووه ده‌رکه‌وت، خه‌لک هینده‌ی ناوی سکینانیان بیست وه‌ک فینان لی هاتبیت، وه‌ک ئه‌ستیره‌یه‌کی گه‌وره‌ی نینو فیلمه‌کانیان بینیبیت، به‌جوش و خروشینکی بیوینه‌وه، وه‌ک پیکرا خه‌ویان لی که‌وتبیت و هیزیکی نه‌ینی بیان‌جولینیت، ئاگریان گرت. سکینان دوو چه‌قوی گه‌وره و تیژی پی بوو، وه‌ک زور‌به‌ی جه‌لاده‌کانی دونیا بیده‌نگ بوو، به‌لام ته‌واوی مه‌یدانه‌که وه‌ک هاوار له‌ شیریک بکات، به‌یه‌ک ده‌نگ و یه‌ک گه‌روو هاواریده‌کرد «سکینان». یه‌که یه‌که سهر برینه‌کان ده‌ستی پیکرد، هه‌یج که‌س نه‌یده‌وه‌یرا چاوی بگریت یاں خوی بیلایه‌ن پیشانبدا‌ت یاں بترسیت. ئیمه‌ش ده‌بوو وه‌ک ئه‌وان ده‌رکه‌وین، وه‌ک ئه‌وان هاوار‌بکه‌ین، وه‌ک ئه‌وان چاوه‌روان بین چون دیله‌کانی دینلاوار ده‌هینن و به‌ چه‌قویه‌کی خیرا و بیگری و یه‌که‌سهره سهریان لی ده‌که‌نه‌وه. هه‌یج که‌س نه‌یده‌وه‌یرا له‌و ساتانه‌دا چاو لیک بنیت، چونکه له‌ سهره‌وه‌را چاودیره‌کان سه‌یریانده‌کرد و دیمه‌نه‌کیان به‌ کامیرای تاییه‌ت ده‌گرت.

دهبوو هه موو هاو لاتییه کی مه مه ده سار گهر ئاماده گی ئه وه شی تیندا نه بیت، خوئی دیلاوارییه ک بکوژیت، ئاماده گی ئه وه ی تیندا بیت له زهت له سه ربهرین و ئازاردانیان ببینیت. ئه وه ی سهیر بوو، تا سکینانی جه لاد به دوو چه قوکه ی دیلی زیاتری سه ربهریایه، خه لک برسیت و به جۆشتر و شادتر ده بوون، گهر سکینان خوئی ماندوو نه بایه، گهر خوئی کوتایی به ئاههنگه کانی سه ربهرین نه هینایه، خه لک ئاماده بوون هه موو شه و دابنیشن و سهیری خوین و که لله ی براو بکه ن.

ئهو ئاههنگه ههستیریانه ی که هه میشه به سه ربهرین یان سووتاندنی هه ندیک دیلی دیلاواری کوتاییان ده هات، زوو زوو له مهیدانه کاندای کۆبوونه وه یان بۆ سازده کرا. ده بوو هه موو جاریکیش ئیمه ده ست له کار هه لگرین و بچین. ئه وانه ی نه ده چوون بۆ ئاههنگه که و له گۆره پانه که دا نه ده بینران، ئه که ری ئه وه هه بوو سزابدهرین، بگهرین، تۆمه تی ناره وایان بۆ دروستبکریت. پرۆفیسۆر هه موو شه ویک بهر له م بۆنه ترسناکانه، هه وره خوینینه کانی دانیالی ده بیننی به سه ریدا ده باریت. هه میشه بانگیده کردم و به چه لینی ده پرسیم «هه وره خوینینه کانت نه بینیه؟». من هه ندیک جار ئهو هه ورانه م ده بیننی و هه ندیک جار نا، هه ندیک جار سه رنجی زه هاوم ده دا که عاره قی ده رده دا و بارانی سامناک له خه ونیدا ده باری و به ده م له رزه وه هه لده ستا. پرۆفیسۆر سووربوو له سه ر ئه وه ی که هه موومان بچین بۆ ئهو کۆبوونه وانه. ده یگووت «مرۆفه دهرنده کان له ویدا زیاتر ده بیه دهرنده و مرۆفه راسته قینه کانیش زیاتر ده بیه که سانی میهره بان و پر به زهی». پێیوابوو ئه وه ی له مهیدانی ده روازه ی فیرده وس رووده نات، به شیکی گرنکی میژووه و مرۆف ده بیت ببینیت. جاریک له کاتی سه ربهرینه کاندای له کاتیکدا دیلیک له ژیر چه قوئی سکیناندا دهینالاند، پرۆفیسۆر چاویلکه که ی له ده ستیدا و چه تریکیش له بنههنگلیدا چه پانی به گویمدا «ئیمه ئیستا گه وره ترین شاهیدین له سه ر دهرنده ی میژوو، له سه ر وه حشییه تیک نه وه کانی داها ترو باوه ری پی

ناکهن، به دروی دهخه نه وه، خه لکانیک وهک چیرۆک سهیریده کهن، له کاتیکیدا ئیمه دهتوانین بزاین چ راستیه کی گه ورهیه، چ راستیه کی عه جایه ب و ئازار به خشه». من بینینی ئه و دیمه نانه تووشی غه مۆکیه کی قولیان ده کردم، دواي ئه وهی که له مهیدانه که دهگه پاینه وه شه و و پۆژیکی ریک دهگریام. دکتور قاسم دهیزانی که چیم به سهر دیت، دهیزانی من بو زیاد له بیست و چوار سعات ناتوانم ژیر بیمه وه، هه میسه دواي ئاههنگه کان پۆژیک پشووی ده دامی و لیده گه را له ژووره که ی خۆم نه یه مه ده ری و ته نیا به بیده نگ بگریم.

له دووه مین زستانی جهنگدا، به یانییه ک وهک هه ندیک جاری پتشیوتر، پیاوان و چاودیزانی ده وله ت له شه قامی هه بیلولای داغستانی ئیمه یان ئاگادار کرده وه که ده بیت کاتزمیری دوانزه ی نیوه رۆ بو ئاههنگیکی نویی پیشاندان و سه ربپینی دیله دزیوه کانی دیناوار له گۆره پانه که ئاماده بین. من ئه و پۆژه بیهۆ ترسیکم لی نیشتبوو، هه ستمده کرد کاره ساتیکی زور ناخۆش و پروداویکی تایبه تی به ریه وه، تکام له زه هاو کرد که خوی بپاریزیت و ئه مپۆ هه موو شتیک به وردی و ریکی ره چاوبکات. هه سته کانم ئالۆز و ته مومزای بوون، به لام پیکرا به و ئاراستیه بوون که شتیکی ناجۆر دهقه ومیت. ئه و پۆژه سعات دوانزه له پتشی پتشی وهی مهیدانه که و ته نیا چه ند مه تریک دوور له سه کۆکه وه جیگام گرت. هه رگیز له و باوه رده نه بووم، چیرۆکیک که له عیاده که ی مامه سیام دهستی پیکردبوو، ئه مپۆ و له م گۆره پانه گه وره یه دا بگاته کوتایی. هیچ کات جورئته ی ئه وه م نه کردبوو به و ئه ندازه یه له سه کۆی قه ساییه که نزیک بیمه وه، به لام ئه و پۆژه په لی زه هاوم کیشا و تا به رده م سه کۆکه درمان به خه لکه که دا و له جیگایه کی زور نزیک قه رار مانگرت. به دریزیای ئه و ماوه یه ی که قسه که ران، دووانی ئاگرینیان ده دا و مهیدانی دهروازه ی فیرده وسیان دههینایه جۆش، من وهک بیهۆش بووم، ئاگام له هیچ شتیک نه بوو، وشه کان ته نیا وهک غه لبه غه لب و ژاوه ژاو

دههاتنه گویم، به ترسیکه وه توند دهستی زه هاوم گرتبوو و نه مده ویست لیم دوور بکه ویته وه، هه ستمده کرد تا له سه کوکه نزیکترین سه لامه تر ده بین. شهوی پیشتر چه ندین خهونی شله و بهم بینبوو، ئیستا مهیدانه که ته واو به خهونیکه رهش دهچوو، به مۆته که یه که له ساتنیکه ترسدا له دونیای خهونه کانه وه بۆ ناو حهقیقهت بازیداییت. هه موو شتیکی شوینه که ئیستا به خهون دهچوو، به خهونیکه ترسناک، به تاریکییه کی ناو ناخ که بازیدایته دهره وه. بۆ ئیستیک ورده بووم، سه رم لنده شینوا، چاوانم لیل دهبوون، سه رم به رزده کرده وه و هه ورینکی سووری زۆرم له ئاسماندا ده بین، ئاو پم ده دایه وه و پروفیسۆر شابه ندهرم ده بین له ناو حه شاماته که دا، هه م کلاویکی گه وره ی له سه ر کرده و هه م چه تره که شیه له دا وه. بۆ ساتنیک چاوم لیکده نا و ئه و هه ورانه له سه رمدا بوون، سه رم به رزده کرده وه و دیسان له ئاسماندا ده بین، گویم لئ بوو پروفیسۆر بانگمه دکات و ده لیت. «حه سه ن تاج... حه سه ن تاج، سه یری ئاسمان بکه». من توند دهستی زه هاوم ده گرت و له ناو ئه و هه زاران که سه توپه و سه رسام و به جۆشه دا جاریکی دی، سه رم بۆ ئاسمان به رزده کرده وه، چاوانم جگه له لیلی و سه رسامی، له ترس، له ماقبوون و وری، هه چی تریان تیندا نه بوو. سکینان به خۆی و دوو چه قۆ تیزه که یه وه بازیده دایه وه پیشی سه حنه، له گه ل ده رکه و تنی ئه ودا یه که مین تنۆکه کانی باران دهباری، بارانیکه سوور، بارانیک وهک ئه وهی خوینی جیگا دوور هه کانی هه لگرتیت و به ره و ئیره هیناییتی. له گه ل سکیناندا هه شت دیلی نوێ به زنجیره وه دههاتنه سه ر سه حنه، هه موویان جلی سه ربازانی دیلاواریان له به ردابوو. من وهک یه کیک له ژیر کاریگه ری شوکیکی گه وره دا بیت ده پوانم، پینجه مین کهس له ریزه که دا ده بینم... خۆیه تی، که میک لاواز تره له جاران، به لام خۆیه تی میرئه ودا له. هه ردوو دهستی و هه ر دوو قاچی به زنجیر به سترانه ته وه، پومه ته کانی سوورن وهک ئه و پۆژه ی له عیاده که دا هه لچوو و پۆلیسه کان هاتن و قۆل به ستیانکرد، وهک ئه و

كاتانەى لە سەنتەرى چارەسەرىيەكە پىكەو قسەماندەكرد، وەك ئەو سات و چركانەى لەگەل كرىكارانى فەسىلەكەدا لە ناو چياكاندا بەردى ھەلدەگرت و جەبلەى دەگواستەو. مەن دەبىيەم و خورپەيەكى گەورە بە دلمدا دىت، زەھاو دەچىننىت بە گۆيمدا و دەلەيت «سەيرىكە، مەرئەودال». ھەموو شتىك لە بەرچاوم لىل دەبەيت، ھەموو شتىك وەك خەونىك دەبىيەم، سەيرى مەر دەكەم و دەمەوئەت ھاوارىكەم «جەنابى مەر سەيرمبەكە... جەنابى مەر سەيرمبەكە، مەن رەينوارى زەرياوارىم». بەلام دەنگم دەرنایەت. بايەكى ھىمەن يارى بە قزى دەكات، بەجۆرىكى سەير و توند و بىرەحمانە چاوانى نوقاندو، وەك بىەوئەت ھەم مەرگى خۆى و ھەم سىماى بكۆرەكەى نەبىيەت. ھەستەمكرد بۆنىكى زۆر ناخۆش دەچىت بە سەريدا، بۆنى دزىوى مەرگ، بۆنى چەقويەك كە دەيان جار لە خويىنى تر ھەلەكشاو. چەقويەك مەمەدحەسارىيەكان بە سەمبولى خويانى دەزانن، چەقويەك دەيانەوئەت دواى جەنگ بىخەنە مۆزەخانەى نىشتىمانیانەو، چەقويەك ئىستا لە مەرئەودال نزيكەدەبىتەو، پياويك كە پىنشتەر سەدان جار لە خەونەكانيدا سەربەردابوو، سەدان جار لاشەى خۆى بىنيبوو، سەيرى سەرى براوى خۆى كەردبوو. ئىستا تەواو چاوى لىكەدەنا، وەك مەن نەيدەزانى ئەمەى لىرەدا پوودەدات خەونىكە و دووبارەدەبىتەو يان راستىيەكى ئازارەخشە و كۆتايى بە ھەموو شتىك دەھىننىت. ئەوئەى سەربوو چاوەكانى بوون كە توند نوقاندبوونى و ھەلەنەدەبەين. لەگەل سەربەينى يەكەم قوربانى پىزەكەدا باران توند دايدەكرد، بارانىكى تورە و خوينىن، تاريكىيەكى مەيلە و سوور بالى بەسەر گۆرەپانەكەدا دەكىشا، مەن ھىندە لە ناو دەنگەدەنگى ناخ و ھاژەى ترسناكى رۆحى خۆمدا ونبووم، گويم لە دەنگەكانى دەرەو ھەبوو... ھىند لە سەكۆكەو نزيكبووم بۆنى خويىنى قوربانىيەكان دەگەيشتە لام، دەمىيىنى چۆن ئەو خويىنە خەستە لە دەمارەكانى گەردنەو دەرژەيت و لەسەر سەكۆكە تىكەل بەو بارانە خوينىنە دەبەيت و پىكەو ئەوئەيتەيەكى شلتر و كالتەر دروستەكەن. بۆيەكەمجار وەھا لە نزيكەو خويىن دەبىيەم

پاسته وخۆ له گهرووی مروڤه وه فيچقه دهکات، بۆ يه که مجار خوین ده بینم له ئاسمانه وه دیت، بۆ يه که مجار بۆنی چه قو و لاشه ده که م که له بۆنی ناو خهون که سکونتر، تیزتر، برتوکترن. سه ره کان ده بینم تلده بنه وه، سه ره کان ده بینم يه کینک هه لیانده گریت و ده یانخاته ناو توره که يه که وه، له نزیکه وه چاوانی سکینان ده بینم ده رپو قیون، چاوانی ده بینم که ترسیکی وهک ترسی ناو چاوی قوربانیه کانی تیدایه، دهستی ناله رزیت، جهسته ی تۆکه و پته و له سه ر سه کۆکه یه، به لام له چاوانیدا له رزیک ی نه ینی هه یه که من ده بینم، ترسیکی شار درا وه هه یه که من ده بینم. میر ئه و دال پینجه م قوربان ی ئه مپویه، هه میشه چاوانی لیکناره، باران به سه ر سه ر و گۆنایدا دیته خوار ی، سه رتا پای ته ره، سکینانیش سه رتا پای ته ره، من و زه هاویش سه رتا پامان له باراناویکی سوور باو هه لکشاهه. وهک هه میشه جله کانی میر ئه و دال گه وره ن به به ری، که رایده کیشن توند خۆی را ده ته کینیت، به لام دوو یاری ده ده ری زل و که ته ده یگرن و ملی ده خه نه سه ر ته ختی سه ر برینه که، سکینان وهک هه میشه به يه کینک له چه قوکانیه وه له دوا وه دیت و قر ی میر ده گریت و توند به ره و لای خۆی ده یکشیت، رهنگه ئه وه ئه ستوورترین گه ردن بوو بیت تا ئیستا چه قوی ئه و بریویت ی. گرمه یه کی گه وره له سه ری مندا ده نگه داته وه، نازانم گرمه ی هه وره کانی بالا یه یا خود گرمه ی هه وری خه ونه کانه. میر وهک چاوانی توند نوقاندو وه، من هه موو گیانم کردۆ ته چاو، هه ناسه م له خۆم بریوه، توند دهستی زه هاو ده گو شم، بۆ ئه وه ی هاوار نه که م، بۆ ئه وه ی دلنیا بم دۆستیک و مرو ڤیک له نزیکه وه یه. خوینی میر ده بینم، يه کجار و بیتر که ده ر ڤیت، دلنیا م میر هه موو توانا و هیزی خۆی له وه دا کو کردۆ ته وه چاوانی نه کاته وه و هیه شتیک نه بینیت و هه موو ئه م ساته وهک خه ونیک له خه ونه کان بژی، دلنیا بووم ئازاری ئه م راستیه سه ختر نیه له ئازاری ئه و سه ر برینه خه یالیانه ی له خه ونه کانی میردا دوو باره بوو نه ته وه. میر گه ردنیک ی ئه ستوور و ئیسکیکی ره ق و خوینیک ی چری هه یه که سکینان ئاسان بۆی نابردیت،

ده‌بوو به‌هه‌موو هیزی خوی چه‌ندجار سهری میر ږاکښیت، چه‌ندجار کیرده درنده‌که‌ی توند گیربکات، چه‌ندجار هیزیکي ته‌فسانه‌یی له‌مه‌چه‌کی خویدا کوبکاته‌وه تا ده‌ماره‌کان بېریت. ئه‌وه دریزترین سهربرینی سکینان بوو، تا سهری میر له‌جه‌سته‌ی بووه‌وه من ته‌ماشامده‌کرد، دهنکی میر ده‌هاته‌وه گویم که له‌کاسیته‌کانی مامه سیامدا باسی سهربرینی خوی ده‌کرد، باسی ئه‌و ساته‌ی ده‌کرد که چه‌لادیک سهری ده‌گریت و بو دواوه ده‌یکښیت، باسی جه‌سته‌ی خوی ده‌کرد له‌چه‌وزیکدا. من تاکه که‌سی ئه‌و مه‌یدانه‌بووم که هه‌موو مردنه‌کانی میرئ‌ودالم بینیبوو، هه‌م مردنه‌ خه‌یالی و هه‌م مردنه‌ راسته‌قینه‌کانی. که سهری ده‌که‌وته سهر ته‌ختی سه‌کۆکه دهنکیکی که‌وره‌ی لینه‌ده‌هات، ده‌مبینی ده‌ستیک سهری میر له‌قره‌وه هه‌لده‌گریت و پیشانی ئه‌و چه‌شاماته‌توره‌یی‌ه‌ی ده‌دات که وه‌ک شیت بو بینینی ئه‌م سهره‌ مندالانه و بئ‌گوناوه و غه‌مگینه‌ دروشمیان ده‌دا و هاواریانده‌کرد. هه‌موو گیانم نوقمی له‌رز و ترس و باران بوو، له‌گه‌ل ئه‌و بارانه‌شدا له‌شم عاره‌قیکی ساردی ده‌رده‌دا، غه‌مگین بووم له‌وه‌ی نه‌متوانی هاواربکه‌م «جه‌نابی میر، سه‌یرمبکه و مه‌ترسه». زه‌هاویش وه‌ک من هه‌موو گیانی ده‌له‌رزی، زه‌هاویش له‌سام و چه‌سره‌تدا وه‌ک من توند ده‌ستی ده‌گوژیم و ده‌یویست دلنیا‌یت که ئه‌وه‌ی له‌گورپه‌پانی فیره‌ده‌وسدا ده‌ییینیت خه‌ون نییه. تا ئاهه‌نگه‌که دریزتر بایه‌ته‌وه، هه‌وره‌ خوینینه‌کان توندتر و ډرتر ده‌بارین، به‌جوړیک له‌بری ئه‌وه‌ی له‌باران بچیت له‌لیدانی قامچی ده‌چوو. نه‌ده‌بوو تا ئاهه‌نگه‌که کوتایی دیت که‌س بېروات، که‌س بجولیت، که‌س بگری. من تا کوتایی ئاهه‌نگه‌که به‌رده‌وام سهری میرئ‌ودال له‌پیش چاوم بوو، خوینه‌که‌ی، قره‌ته‌په‌که‌ی که به‌ناریکی له‌سه‌رچاوی بوو، گوپه‌ سووره‌ ډاکه‌وتووه‌کانی که وه‌ک هه‌میشه‌ خبر و پېر زیان بوون... که چه‌شاماته‌که له‌ژیر لیزمه‌ی توندی باراندا ئه‌و ناوه‌یان جیه‌یشیت. من تا ماوه‌یه‌ک هه‌ر ده‌ستی زه‌هاوم گرتبوو و له‌جیگای خۆم وه‌ستابووم ...

له پوژانی دواتردا ئیدی زور کهم له چاپخانه که دهچومه دهري، زور کهم له په نجه ره که وه یان له ده رگای چاپخانه که وه سهیری مارشی ئه و کفنپوشانه م ده کرد که به شه قامه کانداه که پان. به شی هه ره زوری کاتی خوم ته نیا له لای ئامیره کانی چاپ و له نزیک بونی لاپه ره چاپکراوه کانه وه ده برده سه ر. ته نیا له زه تی ژیانم ئه وه بوو که کتیبه تازه کان له دهستی کریکاری سه ر مه قهسته که کاره بایه که وه ربگرم و سه فته یانکه م و کومه ل کومه ل ئاماده یانکه م بو بار. زور به ی کتیبه کان کتیبه گه لیکی مه زه بی بوون یان کتیبه گه لیک که ئاوینه ی سیاسه تی ره سمی ده ولت بوون، هه ندی جار پیده که وت رومانیک یان کومه له شیعریک ده که وت نه او چاپه مه نیه کان. بونی کتیبه کان، مه لمه سی لاپه ره کان، بریقه ی به رگه کانیا ن، پکی بنکه کانیا ن، جوانی شیوه یان پیکرا سه رسامیانه کردم. خو شحال بووم که به رده وام بوونکی خو ش و شتیکی قه شهنگی وه ک کتیبه هیه، من سه یریکه م. له سالی یه که مده زمانی مه مه ده سه سارییم وه ها پیشکه وت ئاسان ده متوانی هه موو جو ره کتیبه یکی پی بخوینمه وه. پرؤفیسور ده یزانی من عاشقی کتیبه و خوینده وه م، هه ندی جار ریگای ده دام له کتیبه خانه تایه تیبه که ی کتیبه قه رزبکه م و دواتر بیبه مه وه. شه وان گه ر نه چوو بامیه بو لای پرؤفیسور، ئه و یان زه هاوم قیری خوینده وه و نویسنی باشتر ده کرد یان رومانیکم ده خوینده وه. زور به ی شه و پرؤفیسور بانگیده کردم تا زانیاریم له سه ر به ره کانی جه نگ پنبلیت. شه ر له هه ندیک ناوچه و له سه ر هه ندیک لوتکه و له نزیک هه ندیک ئاوه دانیه وه روویده ها که من زور جار به دروستی نه مده زانی ده که ونه کوینی خاکی دیلاواره وه. سالیک بوو هیزه کانی مه مه ده سه سار له جه نگیکی دپ و پپ کوشته و خوینا ویدا ده یانویست به رزاییه کانی ئاھیانه ر بگرن و بویان نه ده گیرا، به لام له رووی ده ریچه کانیشه وه جهنگی کوشنده و خویناوی رووینده ها. دواتر زانیم که میرئه ودال له جهنگیکی خوینا ویدا

له سەر هه‌ریمی سهرانکو که‌وتۆته ده‌ست دوژمن. من هه‌موو ئه‌و ماوه‌یه زۆر هه‌ولمدا شتیکی تایبته له‌سەر ژیا‌نی پرۆفیسۆر بزائیم، به‌لام خۆی ده‌یگوت «ژیا‌ن، من ژیا‌نم نییه. من هه‌ر به‌‌جۆره ژیا‌وم که ده‌مبینی، ئیش، ته‌نهای، کتیب، ته‌نهای، نوسین، ته‌نهای، سه‌فه‌ر، ته‌نهای، که‌رانه‌وه، ته‌نهای، خواردن، ته‌نهای، خویندنه‌وه، ته‌نهای، ئه‌وه ژیا‌نی منه و هیچی تر». پیاویکی ته‌نها بوو، جگه له میژووی ئه‌م شاره خویناویانه‌ی خۆره‌لات هیچ خولیا‌یه‌کی تری نه‌بوو، له‌سه‌ره‌تای که‌نجیدا کتیبی‌کی له‌سەر زیندا‌نه‌کانی خۆره‌لات نوسی‌بوو، به‌‌جۆریک له‌‌جۆره‌کان که‌یشته‌بووه ئه‌و برۆایه‌ی که نه‌ک ته‌نیا دی‌لاوار، به‌‌لکو هه‌موو شاره‌کانی خۆره‌لات له‌‌بنه‌رتدا له‌‌ده‌وری زیندان دروست‌بوون. «گه‌ر زیندان نه‌بایه، ئه‌م می‌لله‌ته‌‌کوچه‌ری‌یا‌نه نه‌ده‌بوون به‌‌شارنشین». پرۆفیسۆر وایده‌گوت و پیده‌که‌نی. زۆر شه‌و هیچ قسه‌مان نه‌ده‌کرد، ته‌نیا پیکه‌وه شه‌تره‌نج یا‌ن ئه‌زنیفمان ده‌کرد. ئه‌و له‌ شه‌تره‌نجدا ده‌ستی بالا‌ی هه‌بوو، منیش له‌ ئه‌زنیفدا، من به‌‌ده‌گه‌ن ده‌ستی‌کی شه‌تره‌نجم ببردا‌یه‌ته‌وه و ئه‌ویش به‌‌ده‌گه‌ن بیتوانی‌ایه له‌‌گه‌مه‌کانی تر‌دا پێشم بکه‌ویت. به‌‌دوو مانگ جاریک، تاکسی‌یه‌کی ده‌گرت و من و زه‌هاوی سواره‌کرد و ده‌بیردین بۆ رێستۆرانتی‌کی گرانبه‌ها له‌‌په‌ری شار، هه‌ر جاره‌ی به‌‌ری‌گایه‌کدا ده‌بیردین، به‌‌دریژایی رینگا باسی میژوی مه‌مه‌ده‌سه‌ر و گه‌ره‌که‌کانی بۆ ده‌کردین، برۆایه‌کی سه‌یری هه‌بوو که «میژووی راسته‌قینه ته‌نیا میژووی شاره». ده‌یگوت «میژووی نه‌ته‌وه، میژووی ولات، میژووی ده‌وله‌ت، میژووی جیهان ته‌نیا وه‌همه. یه‌ک میژوو بوونی هه‌یه، ئه‌ویش میژووی شاره». باوه‌ری و‌ابوو که شاره‌کان ته‌نیا جه‌نگه‌لیکن و خۆیا‌ن لی‌ گۆراوه، زۆر شه‌و که له‌ مه‌مه‌ده‌سه‌ر و بی‌زه‌حمی ناو شاره‌که بی‌زارده‌بوو، سه‌ری با‌ده‌دا و ده‌یگوت «مه‌مه‌ده‌سه‌ر شار نییه، هه‌ر جی‌گایه‌که درنده‌کان تیندا یه‌کتری ده‌ناسن».

نزیکی دوو سال بوو له‌ چاپخانه‌که‌دا کارمه‌کرد، زه‌هاوم فیری

خوینده‌واری ده‌کرد، کتێبه‌کانم سه‌فته‌ده‌کرد، ده‌گریام، خه‌ونم ده‌بینی، ده‌مخوینده‌وه، له‌ پوچی راده‌مام، له‌ پۆستهری کوژراوه‌کانی جه‌نگ راده‌مام، له‌ وینه‌کانی ئیمام سو‌بو‌حانم ده‌روانی له‌ مه‌یدانی ده‌روازه‌ی فیرده‌وسدا، گویم له‌ موسیقای جه‌نگ ده‌گرت، گویم له‌ ده‌نگی مه‌کینه‌ی چاپه‌که‌ ده‌گرت، که‌ به‌ خیراییه‌کی سه‌رسو‌رپه‌ینه‌ر کاغه‌زه‌ چاپکراوه‌کانی فیرده‌دایه‌ ده‌ری، خو‌اردنی سادهم ده‌خوارد، هه‌ولی ئه‌وه‌م ده‌دا زه‌هاو دل‌خۆش‌به‌کم، هه‌ولم ده‌دا شه‌تره‌نجیک له‌ پرۆفیسۆر بیه‌مه‌وه، هه‌ولم ده‌دا وشه‌ی زۆرت‌ری مه‌مه‌دحه‌ساری فیزبیم. له‌ گۆره‌پانه‌که‌دا ده‌چووم بۆ بینینی سه‌ره‌برینی دیله‌کان، سه‌یری خه‌لکی ئه‌م شارهم ده‌کرد که‌ پیکرا بو‌وبوون به‌ جه‌نگاوه‌ر، گویم له‌ پێکه‌نینی کریکاره‌کان ده‌گرت که‌ هه‌ر یه‌که‌یان له‌ شارێک و له‌ جیگایه‌که‌وه‌ ها‌تبوون، بۆنی کتێبم ده‌کرد، له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌مه‌وه‌ سه‌یری ئه‌و خۆبه‌خشه‌ گه‌نجانهم ده‌کرد له‌ سه‌ته‌ره‌که‌ی ئه‌وبه‌ردا خۆیان نا‌ونوسی جه‌نگ ده‌کرد، له‌ پا‌قله‌ فرۆشه‌کانم ده‌روانی له‌ به‌رده‌م چاپخانه‌که‌دا... ژیانم سو‌رانه‌وه‌یه‌کی به‌رده‌وام و دو‌وباره‌ و پر ترس و مۆته‌که‌ و بێباکی بوو، له‌ هه‌ر شت زیاتر لیک‌چوونی خه‌ونی ئینسانه‌کان له‌ نیوان دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌ساردا ئازاری ده‌دام. هه‌وره‌کان ئازاریان ده‌دام که‌ هه‌موو شه‌و ده‌بارین، بێده‌نگی هه‌رچی زۆرت‌ری زه‌هاو ئازاری ده‌دام که‌ تا ده‌هات غه‌مۆکی تر و په‌نگ زه‌رد‌تر ده‌ینواند... هه‌موو ئومێدم ئه‌وه‌بوو که‌ جه‌نگ کۆتایی بیت... دوو سال به‌وجۆره‌ من چاوه‌روان بووم و جه‌نگ کۆتایی نه‌هات. دوا‌جار شه‌ویکی زۆر دره‌نگ، که‌ هه‌ریه‌ک له‌ من و زه‌هاو له‌ شیرین خه‌ودا بووین، پرۆفیسۆر دوو جار له‌ ده‌رگای دا و پاش ئیستیک ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه‌ و گووتی «هه‌والێکی گرنگ هه‌یه‌ ده‌بیت پیتان بلێم، پێده‌چیت ئه‌م‌شه‌و هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، بچنه‌ ناو دیلاواره‌وه‌. هه‌واله‌کان قسه‌ له‌ هه‌ره‌سیکی کتو‌پری هیزه‌کانی دیلاوار ده‌که‌ن».

دوای سى مانگ له دهستپيكردنې جەنگ، هيزيكي پۇليس له ژيرزميني
 يه كيك له قهيسه ريه كانى ديلاواري باكووردا، مهيتى گهنيوى فerasه
 رهشيان دوزيه وه. سى پوژ بوو فeras ديارنه بوو، دهستيكي ناديار
 كوژراوه كى بۇ نهو جينگا تاريكه داوه تكدربوو، دواتر به كيژديكي تيژ
 چەند جاريك پيكا بوويان، لاشه كه ئاسه واري بهرگريه كى زوى پيوه بوو،
 دياربوو بهر له وهى بيكوژن، ههوليكي زورى داوه له دهستيان دهر بازيت،
 به لام نهيتوانيوه. كوشتنى فeras، كه سهردهسته ي پاسه وانه كانى سهى
 ئهسلان بوو، گه ليك پرسىار و مه تهلى گه وره ي له دوای خو ي به جيهيشت.
 زوربه ي ئاماژه كان بۇ نهو بوون كه يان ره زمئاراي قهره قازانى له پشت
 تاوانه كه وهيه يان خودى سهى ئهسلان، له بهر نهو وه پشكينه كانى پۇليس و
 گه پانى به دوای تاوانباراندا، له جيگايه كدا وهستا و دوسيه ي تاوانه كه بيدهنگ
 خرايه ژيره وه. نهو هى سهيربوو دوای كوشتنى فeras، نه جمه ي ئايشه گول
 بوو به بهر پرسى بيزوى سهى ئهسلان، حاميد سولتانيش بوو به بهر پرسى
 پاسه وانه كان. به پيى نهو قسه و پاسانه بيت كه دواتر بلاو بوونه وه، پنده چي
 گومانى نابه جيى سهى ئهسلان له پشت له ناوبردنې فerasه وه بوو بيت.
 كوشتنى فeras مملاننى نيوان ره زمئاراي قهره قازانى و سهى ئهسلان زور
 قوولده كاته وه. ههر دووكيان له سه ره وه خو يان وهك دوست نيشانده دن و

له ژیره‌وه دوو دوژمنی سه‌سه‌ختن، ئه‌و ناكوكييه باغه‌وانه‌كانی دىلاواريش له‌تده‌كات و ده‌يانكات به دوو به‌ره‌ی نه‌يار. كوشتنى فه‌راسه ره‌ش بى‌ده‌نگ تىپه‌رى، هه‌تا هه‌ندىك له هه‌قالانى خو‌شى كه ئىزه‌يه‌يه‌كى زورىان به پله‌وپايه‌ی ده‌برد، به مردنى د‌ل‌خوش بوون. هه‌چ ژيانىك له دىلاوار نرخی نه‌ما‌بوو، تا ژيانى فه‌راسه ره‌ش نرخی هه‌بىت... له‌و كاته‌دا دىلاوار كىشه‌ی قوول‌ترى هه‌بوو، به‌رده‌وامى جه‌نگ وای ده‌کرد ژماره‌ی كوژراوه‌كان ږوو له زياد‌بوون بىت. دواى چه‌ند مانگى يه‌كه‌مى جه‌نگ، ده‌مىك ږوژانه لاشه‌ی كوژراوه‌كان ده‌هاته‌وه بۆ دىلاوار، بىمارستانه‌كان پرده‌بوون له جه‌نگاوه‌رانى ده‌ست و قاچ په‌رىو، چىتر وتاره‌كانى سه‌ی ئه‌سلان هه‌يز و سىحرى جارانى نه‌ده‌ما، به‌لاغه‌تى سه‌رۆك تا ده‌هات ده‌چووه كزى. ئه‌و ئومىد و مژده و په‌يمانانه‌ی سه‌ی ئه‌سلان سه‌ره‌تا به خه‌لكى دىلاواری ده‌دا، هه‌چيان نايه‌نه‌دى. سوپای باغه‌وانه‌كان نه‌وه‌ك ناتوانن له به‌ره‌كانى جه‌نگدا دوژمن بشكىنن و پاشه‌كشه به هه‌زه‌كانى مه‌مه‌دحه‌سار بکه‌ن، به پىچه‌وانه‌وه وه‌ك هه‌يزىكى نارىك و بىئه‌زموون كه پتر له‌سه‌ر دروشم و هاوار گۆشبوون، له هه‌موو جه‌نگى‌دا كوشته و برىندار و گىراوىكى زور ده‌ده‌ن. شكستى سوپا و باغه‌وانه‌كان له شكاندنى دوژمن و دوورخستنه‌وه‌يدا له دىلاوار، توپه‌بى و نا‌ئومىديه‌يه‌كى گه‌وره دروسته‌كه‌ن. چىتر هاواره‌كانى سه‌ی ئه‌سلان، وتاره درىزه‌كانى، ئه‌و ته‌فسىر و لىكدانه‌وانه‌ی زانا و ږوڤىسۆره‌كانى وه‌ك مامم بۆ قسه‌كانى ئه‌وى ده‌كه‌ن، سوودىكى راسته‌قىنه‌يان نامىنيت. له زور جىگا مامه‌سىام و هه‌ندىك له ئه‌كادىمىسته‌كانى دىلاوار له‌گه‌ل كه‌ژاوه‌ی دىله‌كانى مه‌مه‌دحه‌ساردا ده‌گه‌ڤىن و ده‌يانه‌وىت تىن و وره‌ی خه‌لك ب‌ل‌ندپاگىر، به‌لام هه‌وله‌كانيان شتىكى ئه‌وتو گىرنگ ناده‌ن به‌ده‌سته‌وه. له دواى سالىك له جه‌نگ تارمايه‌يه‌كى ره‌ش بال به‌سه‌ر دىلاواردا ده‌كىشيت، له كاتى‌دا هه‌زه‌كانى مه‌مه‌دحه‌سار ږوژ دواى ږوژ گوردان و تىپى نو‌ی ده‌خه‌نه سه‌ر هه‌زه چه‌كداره‌كانيان، سه‌ربازه‌كانيان به ئىمانىكى كو‌يرا‌نه‌وه ږوو له مردن ده‌كه‌ن،

به لام جاریک نه بوو گه شبین و پر هیوا له مهیدان بگه ریته وه، سهربازهکان و باغه وانان له دڅخکی دژواردا بوون، شه وهی رایگرتبوون هیز نه بوو، چهک نه بوو، پلانی سهربازی نه بوو، به لکو خه ونی جهنگاوهران بوو بو شکاندنی دوزمن، ناره زوویان بوو بو توله وه. شه خه ونه وایده کرد هندی له سهربازهکان تا مردن له سهنه ره کانداه لنه ستن. نه جم دهیزانی که هیزه درنده کانی مه مه دحه سار تا دیت نزدیکتر ده بنه وه، ده بیینی رځی بهرگری و قاره مانیتی هیندهی ژماره ی کوژراوه کانی بهر زکړدو ته وه، سوو دیکی کاریگری نه بووه. سهیری لیده هات که ژماره ی شه گه نجانیه غه فاربی که رڅژیک له رڅژان پیکه وه چوون بو ماله هاوینییه که ی سهی نه سلان تا دیت که متر ده بنه وه. زوریان بهو جوړه کوژرابوون وهک له خه ونه که دا بینیبوویان، به دیلی و به سهر برین ... نیستا بوو بوون به دوو به شه وه، یان وهک بوقبوله جه لادی به ناوبانگ بوون، یان لاشه یه کی بیسه ر بوون و له ژیر خاکدا نیژرابوون. دوا ی گه پانه وه یان له دوا سهر دانی سهنه ره کان، دلنیا بوو که دیلاوار ده که ویده ده ست دوزمن، سهربازه کانی دیلاواری برسی و بیهیز و بیوره بینی بوو، سوپایه کی ماندوو که چیتیر سهر دانی که سیکی وهک سهی نه سلان ناتوانیت وره و خوگری زیاتریان پی به خشیت، له شکریک که له ناو قور و لیتیه پیده شت و چیاکاندا ونبووه بیته وهی توانایه کی راسته قینه ی جهنگی هه بیت. سهی نه سلان بهر له هه مووان باوه پی به شکستیکی ترسناک هینا، شه وان که له گهل قهره قازانییه کانداه دانه نیشست، وهک جاران له عه شقی دیلاواردا تیزی فله سه فی و نه زمی شاعیرانه ی نه ده هونییه وه، بیده نگ وهک سه رڅکیکی شکسته به دیار په رداختیک مه یه وه کوم هه لده کورما و گوئی له نوکته و گورانی و پیکه نیینی قهره قازانییه کان ده گرت، که پیده چوو بریار یان دابیت تا خاپوور بوونی دیلاوار مه ستن و بخونه وه و پیکه نن، سهی نه سلان و نه جمه ش هه ر دووکیان هه ستیاند ه کرد بو قهره قازانییه کان شه وه گرنگ نییه دوزمن دیلاوار بگریت، به لکو شه وه

گرنگه هیزیکى ناوخو دهسه لات له دهستى ئه وان نهستينيت، گه يشتبوونه پنتيک له بيباکی، وهک ئه وهى بۆيان پروون بيت درهنگ يان زوو دىلاوار نوهمدهبيت و ئه وانيش له گه ليدا دهخنکين. به لام جيا له هه موو ئه و راستييانه، مانگيک بهر له شکستى گه وره نهجمه ی ئايشه گول سه رنجى ئه وهيدا که چيتر خه ون نابينيت... هه فته يهک له سه ر يهک خه وت و هيچ خه ونیکى نه بينى، ئه وه ترس و سه رمایه کی گه وره ی هتايه وه بۆ جهسته ی، سه رته تا نه يوئرا ئه و رازه لای کهس بدرکينيت، نه يوئرا ئه و کيشه يه له گه ل سه ی ئه سلانيشدا باسبکات، که ئیستا وهک باوکی خوی خوشيده ويست، ئه وه ی وهک نهينيهک لای خوی شارده وه، بيئه وه ی بزانتيت که له پشت ئه و نه مانی خه ونه وه، ديسان په تايه کی ترسناکی نوئ هه يه.

مانگيک بهر له هه ره سه ی گه وره ی سوپای دىلاوار، سه ی ئه سلان به کومه کی نهجمه ی ئايشه گول و حاميد سولتان و هه ندیک سه رکرده ی دیکه له هه وادارانى سه رسه ختى خوی، پلانيک بۆ پاشه کشه و خو قايمکردن له چياکانى خورئاوا دا دهه پيژن. تاکه شتيک سه ی ئه سلان له بيريدا بيت، رزگارکردنى خوی و دهسته يهک جهنگاوه ره، تا بکريت يان له ريگای چياکانى خورئاوا وه به ره و ده ره وه هه ليين يان له وييدا تا رۆژى گه رانه وه خويان هه شاربه دن.

دواى دوو سال جهنگ، شه ويک هيزه کانی مه مه ده سه ر به هيرشيكى توند و گه وره، ته واوى ئه و هيلانه يان شکاند که دوو سال بوو جهنگاوه ره کانی دىلاوار به خوین و عاره ق به رگريان ليده کرد. ده لين شکانى سوپای دىلاوار په يوه ندى به ترسنوکی يان گه مژه ييه وه نه بووه، به لکو له ناکاو له ناو هيزه کاند ده رديکی ترسناک بلا بو ته وه، ده لين ته واوى سوپای دىلاوار له وه که وتوو به يه کجار خه ون ببينيت، به يانیهک سه ربازه کان له خه و هه لده ستن و سه رنجده دن که پيکرای له شکری گه وره ی دىلاوار، له مه سه ری

سنوور بۆ ئه وسهر، هيچ خه ونيكيان نه بينيوه. خهون به يه كجار له خه يال و خه و تنی جهنگاوهرانی دىلاواردا ده سېردرېته وه، ده لىن ماندویتی زۆر، شه ړی به رده وام، بيخه وی دريژ کاريگيان کړدوه، له شکر چيتر توانای خه و بينینی نه مي نيت. له گهل نه مانی خه وندا سوپای دىلاوار نه ئوميد، نه ترس، نه به هانه يه کيان بۆ جهنگ نامي نيت. وهک هه زاران خه لکی ئاسووده که باکيان به ئازادی يان دىلى نييه، له سهنگه رهکاندا ده وهستن و ده ست به رزده که نه وه و خويان راده ستی سوپای مه مه دحه سار ده کهن، ئه وانيش بيناکانه قه سابخانه و کومه لکوژی گه وره يان تيا ئه نجامده دن. ده لىن هه تا لاشه ی سهر بازه کان نا ئاسایی و سه یر بووه، روخساريان له کاتی مه رگدا بيپاک و ئاسووده ديار بووه، وهک خوشحال بن که ئازاريکی دوور و دريژ کوتايی هاتوه، وهک ئه وه ی بيسه لمينن هيزيک نه توانيت خهون بينيت ناتوانيت جهنگيش بکات. ئايا ئه وه ئه فسانه بووه، خورافه ت بووه، درويهک بووه دىلاواريه کان دروستيان کړدوه تا شکستی ميژوويی خويانی پى پاساوبدهن؟ نازانم. به لام هه ندیک ده لىن ئه وه سه رچاوه ی سه ره کی شکستی دىلاوار بووه.

ئاشکرايه له پال ئه وه دا، له پال ئه و ترسه دا که وهک تاعوون له ناو جهنگاوهراندا بلاوده بيته وه، ده يان راستی دی هه بووه که کوتاييان به دىلاوار هيناوه. دىلاوار له وه بچو کتر بوو به رگه ی ئه و هه موو کوشته يه بگريت، جهنگ هيدی هيدی بوو بوو به قه سابخانه يه کی پوژانه بۆ هيزيکی ماندوو که هه ندیک له جهنگاوهرانی شه ش مانگ بوو ساتيکی پشوويان نه ديوو. هيزه که توانای ئه وه ی له خويدا نه ده بينی هيرشبکات، هه ر هيزيکيش توانای هه لمه تی نه ما، ئه سته مه بتوانی له دۆخی به رگریدا زۆر خزی بگريت. دىلاواريه کان له يه کهم سالی جهنگدا زۆر له سه رکرده کانی خويان له ده ست دا، له کوتايی سالی يه کهمدا هه ردوو ژهنرال مه حمودی قه ره قازانی و هورمزياری قه ره قازانی له مه يدانی جهنگدا و له سهنگه ړی پيشه وه دا کوژران. دواى ئه وان هيچ سه رکرده يه کی گه وره نه بوو، بتوانيت وهک ئه وان

هیمه‌تی سه‌ربازه‌کان بجولینیت، چیت‌له ناو‌ئو ده‌ریای خوینده‌دا که ده‌رژا، جۆش و خرۆشی که‌س به‌ سرودی «دیلالوار ئه‌ی سه‌رزه‌مینى شیران» گه‌رم نه‌ده‌بوو. سه‌ربیرینی دیله‌کان له‌لایه‌ن بۆقبۆقیله‌وه که به‌ فرمانیکی تایبه‌تی سه‌ی ئه‌سلان بوو، هینده‌ی درنده‌یی جه‌نگی بیر جه‌نگاوه‌ره‌کان ده‌خستنه‌وه، هیمه‌ت و هه‌لمه‌تی نه‌ده‌بزواند. شه‌ویک مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان بریاریاندا کۆتایی به‌ جه‌نگ به‌ینن، شه‌ویکی سه‌یربوو که هیزه‌کانی دیلاواریش وه‌ک زیندانییه‌ک چاوه‌روانی په‌تی مه‌رگ بکات، ئاماده‌بوون بۆ شکست.

له‌ ماوه‌ی بیست و چوار کاتژمیردا دیلاوار هه‌موو شتیکی دۆران. سه‌ربازه‌کانی دیلاوار هه‌ر چیه‌کیان بکرایه ده‌که‌وتنه به‌ر لیزمه‌ی تیرهاویژه‌کانی دوژمن، به‌جۆریک له‌ هه‌ندى جیگادا هه‌تا یه‌ک سه‌ربازیش به‌ زیندوویی نامینیته‌وه، تا سه‌ربوردی ئه‌و شه‌وه‌ بگێریته‌وه. مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان هه‌چ دیلیکیان له‌گه‌ل خویان نه‌برد، هه‌ر سه‌ربازیک یان جه‌نگاوه‌ریک گیرا ده‌موده‌ست له‌ویدا تیرباران کرا، سوپای دیلاوار له‌و شه‌وه‌دا به‌ جۆریکی ترسناک قه‌تل و عام ده‌بیت و ده‌یان هه‌زار کوشته‌ده‌دات. ده‌مه‌و به‌یان و غافلگیر هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار گه‌یشته به‌رده‌روازه‌کانی شار، به‌ر له‌وه‌ی پینخه‌نه ناو‌شاره‌که‌وه، به‌ر له‌وه‌ی خه‌لک له‌سه‌ر ئه‌و راستیه‌ به‌ ئاگابینه‌وه که سوپاکه‌یان بۆ ئه‌به‌د تیکشکاوه و هه‌چ هیزیک نییه به‌رگریان لى بکات، فه‌رماندار «موهیب جه‌نگی ماماد» که فه‌رمانه‌روای سه‌ربازی هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار بوو، فه‌رمانیدا چی شتیک له‌ دیلاواردا ده‌شیت بسووتینریت و بپوختینریت، با بسووتیت و بپوختیت. شاره‌که به‌رگریه‌کی وه‌ها له‌ خۆی ناکات، به‌لام هیزه‌کانی ماماد، به‌ر له‌وه‌ی بچه‌ هه‌ر گه‌ره‌کیکه‌وه، به‌ر له‌وه‌ی ده‌ستبکه‌ن به‌ په‌شه‌کوژی، به‌ر له‌وه‌ی ژنه‌کان وه‌ک ده‌ستکه‌وتی جه‌نگ بخه‌نه‌ لۆری و ماشینی تایبه‌ته‌وه، چه‌ندین سه‌عات به‌ چپى موشه‌کباران ده‌که‌ن، تیئیتى ده‌خه‌نه ژیر باله‌خانه به‌رزه‌کان و ده‌یانته‌قینه‌وه، ئه‌و ده‌یان هه‌زار

سهر بازه‌ی که دیلاواریان داگیر کرده، به دهیان بلدوزهر و مه‌کینه‌ی گه‌وره ده‌ستده‌کن به تیکدانی زور له شوینه گرنه‌گه‌کانی شاره‌که، خه‌لک هه‌ندیکیان به‌ره و چیاکان هه‌لدین، هه‌ندیکیان ده‌بن به ژیر داروپه‌ردووی پوخاوی ماله‌کانیانه‌وه، هه‌ندیکیان تیر باران ده‌کرین، ئه‌وانه‌ی که ده‌میننه‌وه و به زیندووویی ده‌رده‌چن جگه له‌وه‌ی له ناو ویرانه و خه‌راباتی شاره‌که‌یاندای دریزه به ژیان بدهن چاریکی دییان نییه. له پینجه‌مین شه‌وی که‌وتنی دیلاواردا، سوپا سنووره‌کان ده‌کاته‌وه و ریگا به تالانچی و خه‌لکانی تورپی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌دات برژینه ناو شاره‌که‌وه‌وه و ئه‌وه‌ی ده‌یانه‌ویت تالانیکه‌ن، من و ئه‌مین لاهور به لوری یه‌کێک له تالانکه‌ران گه‌پاینه‌وه بو دیلاوار. دوا‌ی حه‌وت پوژ به‌سه‌ر داگیرکردنی دیلاواردا هیشتا شاره‌که نو‌قمی دو‌که‌ل و بو‌سو و ته‌پوتوزه، هه‌ندیک گه‌ره‌ک له‌گه‌ل زه‌ویدا ته‌خت‌کرا‌بوون، هه‌ندیکیان زیانیکی وه‌هایان به‌ر نه‌که‌وت‌بوو. زیندانه‌کانی دیلاوار نه‌بیت وه‌ک خو‌یان مابوون، ته‌واوی شوینه ده‌وله‌تییه‌کان خاپوور‌بوون، زانکوی دیلاوار ته‌واو سو‌وتابوو، موزه‌خانه‌که‌ی پروفیسور به‌ه‌نام کرابوو به‌بنکه‌ی حه‌وانه‌وه‌ی هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، وه‌زاره‌تی ئاوه‌دانی که ده‌که‌وته سه‌نته‌ری دیلاوار هیشتا هه‌ر گری لی هه‌لده‌ستا. له ماوه‌یه‌کی که‌مدا ده‌یان هه‌زار که‌س له خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار بو تالانکردن پڑانه دیلاواره‌وه، له زور جیگادا ته‌نیا که‌لوپه‌ل و خشل و پاره‌یان نه‌ده‌برد، به‌لکو خیزانه دیلاوارییه‌کانیان له مالی خو‌یان ده‌رده‌کرد و ده‌چونه جیگا‌که‌یان. هیچ که‌س نه‌یده‌زانی سه‌ی ئه‌سلان یان قه‌ره‌قازانییه‌کان بو کوی هه‌له‌اتوون، له نا‌کاو زه‌وی قلیشتبوو و ئه‌وانی قووت دابوو. گردی جیلوه‌دار بوو به‌نیشته‌جینی فه‌رمانداری سه‌ربازی نو‌ی دیلاوار، «موهیب ماماد» له‌وی بنکه‌ی داکوتا و ماله‌که‌ی میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی کرد به‌کو‌شکی نو‌یی فه‌رمانه‌روایی خو‌ی، هه‌موو ئه‌فسه‌ره بالا‌کانی دیکه‌ش چوونه ناو کو‌شکه‌کانی دیکه‌ی گردی جیلوه‌دار و له‌وی نیشته‌جی‌بوون. له زور گه‌ره‌کدا بو‌نی لاشه نه‌یده‌هیشتا که‌س نزیک

بکه ویتته وه، له هه نددی جیگادا سه دان پیاوانی دیلاواریمان ده بینی که زنجیر کرابووه ده ست و قاجیان و به ریز بۆ جیگایه کی نادیار ده بران، خه لکانی برسیمان بینی که هه نددی جار سه ربازه کانی مه مه ده سار به رماوه ی خۆیان بۆ فزیده دان تا بیخۆن. له هه یج جیگایه ک دیلاوارییه کان به رگرییه کی توندیان پیشان نه دا، هه نددی جار وا ده مبینی وه ک ئه وه ی دلخوشین به م شکسته، پازبین به م کۆتاییه. ده لێن موهیب «جهنگی ماماد» که یه که م شه و له دیلاوار خه وتوو، بۆ به یانی به خه یالیک کی گه لیک ئاسووده وه هه ستاو، ده لێن په نجه ره کانی کردۆته وه و دوکه لی سووتانی دیلاواری هه لمژیوه و گه لیک شادومان بووه، پشتر له هه یج جیگایه ک وا ئاسووده نه خه وتوو، شه ویک ی بۆ خه ون ژیاوه، بۆ مۆته که. به یانی به ئه فسه ره کانی گووتوو «هه یج سه ر زه مینیک وه ک دیلاوار بۆ خه وتن خوش نییه».

ئهو پۆژه که من و ئه مین لاهور ده گه یه دیلاوار، هه سته ده که ی چتر خه لکی ئه م شاره نین، که س نانا سینه وه و که س ناماننا سیتته وه، دوو سال جهنگ به ئه ندازه ی سه د سالی غوربه ت شیوه و پوخساری شویته کان و مروقه کان ده گۆریت. بریارمانداوه جاری ته نیا ناوه ساخته کانمان به کاربه ینین، جگه له و ناوانه، جگه له و شونا سنامانه هه یج به لگه یه کی ترمان پی نییه بیسه لمیتیت ئیمه کتین. دوا ی ئه م هه موو جهنگ و ویرانییه ئیمه چتر به ئاسانی نابینه وه به پینواری زه ریاواری و زه هاو عه بدی جارن، به لکو بۆ ماوه یه کی زور دریز هه ر سه سه ن تاج و ئه مین لاهورین، دوو مروقی ون و بيشوناس و بی شار و بی نیشتمان. هه یج شه ره ف و شانازییه که له وه دا نابینین خه لکی ئه م دوو شاره بین. هه ردوو که مان هه سته ده که ین ئه و دوو ناوه له م دنیا دزیوانه دوورمان ده خه نه وه، ئه و میژوووه تاریک و پۆژه ترسناکانه شمان له یاده وه ریدا بۆ ده پاریزن که نابیت بیرمان بچنه وه. من و ئه و یه کی کۆله پشتیکمان پتیه که پرۆفیسۆر شابه ندهر به دهستی خۆی بۆی پچاوینه ته وه، ته نیا نان و خواردنی قوتو و هه ندیک دارووی پیویست

و وزه به خشي تيدايه، له گهل دوو پارچه سابوون و جلی ژیره وه. ده ميک ده گينه سخته ري ديلوار هه لايه کي گه وره يه، هه زاران که س کوبونه ته وه، قسه له وه ده که ن که بوقبوقيله گيراوه و ئه مړو له م ميدانه دا به ده ستي سکينان سهر دهر دريت. گهر چي بوقبوقيله م نه ديوه، به لام له چيرو که کاني ئال موراده وه ده يناسم، هه ست به ئالوزي و وروژانيکي دهرووني گه وره ده که م، ده زانم گهر ئال موراد ليزه بایه، گهر به خووی و چاوه کز و لووته زيکاو ييه که يه وه ئیستا له گهل مندایه، ئه م ديمه نانه به شيک بوون له چيرو کي ئه و، ئه مين لاهور هينده ئه و ديمه نانه ي بينيوه که ده لیت «ئینسانم له پيشچاو که وتووه». من ده مه ویت ده ستي بگرم و له گهلما ده سيري ئه م به شه ي کاره ساته که ش بکات، به لام نايه ویت... ئه مين لاهور هه سته دکات ئاره زوويه کي نه ماوه سه يري ئه م ديمه نانه بکات، له دويئي شه وه که پيمان خستوته سهر خاکی ديلوار هه وره کان له خيال و خه وماندا نه ماون، سهر بۆ ئاسمان به رزده که مه وه و سامالیکي شين و روون ده بينم، هه تاويک ته نيا دوکه لي ئاگره کاني ناو شار به ريان گرتووه، چيتر ئاسه واريک له هه وره خوئينه کان ديار نييه. سهر بازه کاني مه مه ده سار ده بينم که له سه نته ره که دا سه کويه کي ئاسنيني بچوک دروستده که ن. ئه وه به شيکه له کولتووري مه مه ده سارييه کان که جه لاد هه ميشه ده بيت له جيگايه کي به رزدا بوه سستيت و به شيوه يه ک سهر ي قوربان ييه که ي به ير نيت، که له هه موو گوشه يه کي مه يدانه که وه بينريت. ئه مين لاهور ده چيته جيگايه کي دوور و من له ناو هه شاماته که دا ده وه ستم، سهر بازه کاني مه مه ده سار به زور خه لکاني ماندوو و ترساو و بيخه وي ديلوار ده دهنه پيش خويان و ده يانه يتن بۆ مه يدانه که تا به چاوي خويان کوشتنی دوا جه نگاوه ري خويان بينن. ئايا بوقبوقيله له ديلوار خو شه ويست بووه يان نا؟ نازانم. به لام ئیستا هه م غه م، هه م شکست، هه م بيناکي له چاوه کاندا ده بينم... هه ست ناکه م ئه و شکسته ي له چاوي خه لکي ديلوار دايه، په يوه ندي به بوقبوقيله وه هه بيت،

شكستىكى قولتەر و درىزخايەنتەر، ئاماژەيە بۇ رۇحىك لە مېژە توچپاۋە و ھەلاھەلا بوۋە. لە سەرەتاي مەراسىمەكەدا جارىكى تر سىكىنان دەبىنمەۋە، دوو سالە ئومىدى ھەرە گەۋرەى سىكىنان ئەۋەبوۋە رۇژىك سەرى بۇقۇقىلە بخاتە بىندەست و گەردنى بىتتە ژىر چەقۇى خۇى. لەسەر ئەۋ سەكۈيەۋە سىكىنان ھاۋاردەكات ھەر ئەمىرۇ سۈيىند و پەيمانى خۇى جىبەجىدەكات. خۇى ۋەك نۆينەرى خودا لەسەر زەۋى ناۋدەنىت و دوو چەقۇكەى دەستى بە زولفەقار دەشوبەينىت، بەلام دەنگى لەرزىكى تايبەتى تىدايە كە پىشتەر لىم نەبىستۋە، دەنگى كەسكى ھەيە لە ناكاو ناخى پىرۋوۋىت لە ترستىكى كتۈپىر. گەرچى مەيدانەكە پىرە لە سەربازى مەمەدخەسار، گەرچى خەلكى دىلاۋار لەژىر حوكمى چەقۇ و گوللەى سەربازە دىندەكانى موھىيدان، بەلام مەيدانەكە گىر و تىن و جۇشى دەروازەى فىردەۋسى نىيە. رەنگە ھۆكەى ئەۋە بىت جەنگ كۇتايى ھاتوۋە، دۇراۋەكان لەۋە بىتەزترن مردنيان نرخى ھەبىت، كوشتنى مۇۋىكى شكستخواردو خالىيە لە ھەر جۇش و خرۇشىك، سەرەكەۋتۋى راستەقىنە كەسىكە لىدەگەرپى دۇراۋەكان بژىن و شكستى خۇيان بىيىن. ھەر سەرەكەۋتۋىك بە كوشتنى دۇراۋەكان دلخۇش بىت، سەرەكەۋتۋىكەى ترستۋكە كە لە ھىزى خۇى دلنيا نىيە. كاتىك بۇقۇقىلەيان ھىنايە سەر سەكز چاۋيان بەستىۋوۋە، بەر لەۋەى بىكوژن پەرۋكەى سەرچاۋيان لابرەد و لىگەرەن بۇ دۋاجار سەيرىكى ئەۋ خەشاماتە گەۋرەيە بىكات. ئەۋ بە رۇخسارىكى گەلىك ترساۋەۋە سەيرى مەيدانەكەى كرد، پىشتەر تەنيا ۋەك جەلاد لەۋ جۇرە جىگايانەدا ۋەستابوۋ. مەن لەۋ باۋەرەدا نەبوۋم دۋاى ئەۋ ھەموۋ ماۋەيە، دۋاى سەربىرىنى سەدان كەس، ۋا لاۋاز و ئەژنۇشل رۋبەرۋى مەرگ بىتتەۋە. چاۋانى پىرۋوۋ لەسەرسامى و خەپەسان، ۋەك باۋەرەنەكات، ۋەك ئەۋەى ۋايزانىيىت ئەۋەى لە خەۋنەكاندا بىنيۋىتى، بۇئەۋ تەنيا لە سنوۋرى خەۋندا دەمىنيتتەۋە. بۇقۇقىلە ۋەھا نىگاي خەلكى دەكرد، ۋەك ئەۋەى زولمىكى گەۋرەى لى بچىت، ۋەك ئەۋەى بى

گوناھىكى گەورە بىت و بە ناھەق ڕوو بە ڕووى سزای وەھا بىتەو. من توڕە بووم لەو نىگا بىگوناھانە، بۆقۇقىلە و سكىنان بۆ من يەك كەس بوون، يەك جانەوەر بوون بە دوو سەرى جياو. ئەوێ يەككىيان سەرى ئەويديان دەپەراند، هېچى لەو نەدەگۆرى كە هەردووکیان سەرى جياوازی يەك مەخلوقن، هەر دووکیان دوو بوونەوهرى ئاوينەين كە هەميشە يەك يەكتريان دروستکردو. لەو ساتەدا كە هەستم بە ترس و لەرزى ناو جەستەى بۆقۇقىلە دەکرد، هەستم بە ترسىكى گەورە لە دەست و نىگا و وەستان و ڕەفتارى سكىنانيشدا دەکرد. چەند بۆقۇقىلە دەترسا، هيندەش سكىنان دەترسا، ساتىكى سەيربوو، هەستمکرد ئەو تەنيا سكىنان نىيە كە بۆقۇقىلە سەردەپریت، بەلكو هەردووکیان بە جۆرىك لە جۆرەكان يەكترى دەكوژن. بە درێژایى ئەم دوو سالە، جەنگ بووبوو بە جەنگى نىوان دوو جەلاد، كە مردنى هەر يەككىيان مانای مەرگى ئەوى دىكەش بوو. سكىنان لە هەر كەس باشتر دەيزانى كوشتنى بۆقۇقىلە، كوشتنى خوشىيەتى. بەزمى كوشتنەكە سارد و بى خروشان و بى گەرمى تىپەرى، هات و هاواری سەربازەكانى مەمەدحەسار و تالانچىيەكان نەيانتوانى بەسەر ئەو ترسەدا سەربكەون كە يەكجار بالى بەسەر هەموواندا كىشابوو. فەرماندارى مەمەدحەسار بريارىدا بوو كە لاشەكەى بۆقۇقىلە و كەللەسەرەكەى تا بۆگەندەكات لە مەيداندا بمىنیتەو. بەلام هەمان شەو، هەوالى ئەو بەلاوبوو، كە سكىنان خۆى كوشتوو... ئەو چەندە دروست بوو نازانم؟ بەلام لەو ئىوارەيەو سكىنان لە هېچ جىگايەك و شوينىكى دىكە نەبينرا و هېچ هەوالىكى دىكەى لى نەبىسترا....

ئەو ڕۆژە من گەرامەو بۆ مال و ئەمىن لاھورىش چوو، ئەو بۆ باشورى دىلاوار تا لەوى بە دواى خانەوادە و خىزانيدا بگەریت. ڕىكەوتىن كە بۆ سبەى يەك ببينىنەو و پلانى پاشەڕۆژ داپڕژين...

گه په کی ئیمه له و گه په کانه بوو که زیاننکی که می بهرکه وتیوو، ماله که ی ئیمه وهک له که شتی نوخدا بوو بیت هر هیچ زیاننکی نه دیوو، که چوومه ژووری، خوشکه کانم سه رسام سه یریانکردم و چاویان باوه پری نه ده کرد و له گهل دیتنی مندا کردیانه هاوار و قریکه و هله له و گریانی خوشی. له کاتیکدا هه مووان چاوه پروانی هه والی مردنی زیندوو هکان بوون، ئه وان به چاوی خویان زیندوو بوونه وهی مردوویه کیان ده بینی. هه لبت وهک نه ریتی هه میشه یی خوشکان و برایانی دیلاوار هه موو خویان گه یانده دؤخیکی پؤخی سه خت و خویان بورانده وه و به دم فرمیسه که وه، خویان به ملی مندا هه لواسی. کهس باوه پری نه ده کرد له ناو ئه و ترس و دوکهل و بای کاره ساته دا، مردوویهک زیندوو بیته وه. من دوو سال بوو به مردوو حسابکرا بووم، وه فاتنامه ی په سمیم بؤ دهرهاتبوو و له قهیدی بنه ماله و له نفوس سرا بوومه وه. له راستیدا گه پانه وهم بؤ مال په یوه ندییه کی به وه وه نه بوو که بمه ویت دلی خیزانه کهم خوشبکه م یان بمه ویت وهک کوپنکی باش بگه پیمه وه ئامیزی خانه واده. من وهک هه میشه نه کوپری خانه واده بووم، نه کوپری شار، نه کوپری نیشتیمان... کوپری گریانیک بووم که بؤ هیچ هؤ و به هانه یهک ناگه پیت، فرمیسه کی که ته نیا دیته خواری و دهیویت هه موو ئازاره کان له خویدا جی بکاته وه. من وهک حه سه ن

تاج گەپامەو ە بۆ مال نە وەك رېنواری زەریاواری... كە چوومە ژووری
 بۆ لای باوكم، ئەو لەسەر جیگا كەوتبوو. لە دەمی ئەو ەو ە بیستم كە
 مامە سیام لە پوژی دوو ەمی داگیرکردنی دیلاواردا لەگەل ژمارەیهك
 لە پیاوان و كار بە دەستانی دەو لە تدا ەولی ە لەهاتنیان داو ە و كەوتوونەتە
 بۆسەى سەربازەكانى مەمە دحەسار و ەموو كوژراون. مەن دواتر و دواى
 پشكینیكى درێژ لە كۆمەلیك بەلگەنامە و دۆسیە بۆم دەر كەوت كە لەو دوو
 سالا ەدا مامە سیام چەندە لە كارى ترسناك ەو ئالاو ە و چ پۆلیكى خراپى
 لە تیربارانكردن و ئەشكەنجەدان و زیندانكردنى گەنجاندا بوو. باوكم لە
 جیگا كەى خۆیدا نیو ە گیان كەوتبوو، ەەر لە ژوورە كۆنەكەى جارانى
 خۆیدا بوو، ژوورەكە تیشكێكى زۆر كەمى تێدا بوو، ەموو پەنجەرەكان بە
 پەردەى ئەستوور بەریان گیرابوو، باوكم لە ناو پیخەفەكەیدا تەنیا وەك
 تارماپیهك دیار بوو. پێدەچوو جوله و ەستان و دانیشتنى ئاسایى نەبیت،
 زۆر پیرتر لە دوو سال لە مەو بەر دەر دەكەوت، بیجامەیهكى خەت خەتى
 سبى و شینی لە بەردابوو لەگەل كلاویكى سبى بەندا، وەك ەمیشە پاك و
 تەمیز و تەراشكراو، بەلام چرچتر و بیخالتەر لە جارەن. بە ەوى بینینی مەو ە
 كەمێك خۆى لە جیگا كە بەرزكردو ەو و بەرلەو ەى ماچمبكات گووتى «لەو
 دوو سالا ەدا تاكە مندالێك كە بیرم نەكردو ە تۆ بوویت، ژيانى تۆ ەیچ كات لە
 دەستى مندا نەبوو، یان لە دەستى خۆندا بوو ە یان لە دەستى قەدەردا».
 تۆرەى و بێزارى پێو ە دیار نەبوو، پاش ئیستێك دەستى برد و لە ژیر
 سەرىنەكەیهو ە سى و ەفاتنامەى دەر ەینا، ەەر سێكیانى بە وردى سەیركرد
 و دوو ەمین دانەى رادەستى مەن كرد و گووتى «ئەو ە ەفاتنامەكەى
 خۆتە. تۆ بە مردوو حیساب بوویت، ەلێگرە با لای خۆت بیت، رەنگە
 پوژێك پێوستت پێى بیت تا بیسەلمینیت كە مردوویت». ەستمكرد باوكم
 وادەزانیت مەن لە خەوندا سەردانی دەكەم، چەند زیاتر قسەمان بكردایە،
 زیاتر دلنیا دەبوو كە مەن لە خەوندا دەر كەوتووم. گووتى «دلنیام خوشك

و براکانت باوه رناکه ن که تو ده گه پڕیتته وه، هه ر جارێک من باسی ئه وه یان
 بۆ ده کهم، ده لێن بابه واز له م خه وه شله و بلانه ی خۆت به ینه، رینوار
 کوژراوه... ئه وه هه ر له شه وی یه که می جه نگدا کوژراوه». گووتم «بابه
 من خه ون نیم، من گه پراومه ته وه، جه نگ به شکست و ویرانبوونی دیلاوار
 کوتایی هات». گووتی «له گه نجیمه وه من ته نیا خه ونی خۆشم بینوه،
 به لام هه میشه که سیک له خه ونه که دا دیت و پیم ده لیت ئه مه خه ون نییه.
 له راستیدا له ژیا ندا شتی خۆش پروونا دات، چه ند پوژ له مه و پیش مامه
 سیاتیان کوشت، ئه وه یه ژیا ن». ئه وه یه که مجار بوو هه والی کوشتنی
 مامه سیام بیستم، به لام سارد و بیباک سه یری باوکم کرد و هیچم
 نه گووت. من ئیستا به ناو ویرانه کانی دیلاواردا هاتبوومه ژووری و هیشتا
 بۆی سه دان لاشه ی گه نیوی سه رجاده کان له لووتمدا بوو. به درێزایی
 پڕگای گه رانه وه م له مه مه ده سه ره وه تا ئیره، ته نیا لاشه ی گه نجان و
 خه لکانی بێ گونا هم بینبوو، هه والی هیچ مردنیک نه یده جولا ندیم. له و دوو
 ساله دا زۆر که م بییری مامه سیام کردبوو، ئه وه مه ودا یه ی که وتبووه نیتوان
 من و ئه وه وه هه موو پر دیککی عاتیفی له نیتوانماندا پچراندبوو، وه ک ئه وه
 بوو باسی مردنی که سیکم بۆ بکات که نایناسم، وه ک هه ر لاشه یه ک له و
 لاشانه ی ئیستا له کوچه و کۆلانه کاند که وتوون، وه ک هه ر مردوویه ک که
 گولله ی سه ربازه کانی مه مه ده سه رسار کوتاییان به ژیا نی هینابیت. من گووتم
 «شه پڕیکی سه خت بوو، مان و نه مان ته نیا مه سه له ی شانس بوو و هیچی
 تر». باوکم گووتی «له و دوو ساله دا مامه سیاتم وه ک تو ته نیا له خه وندا
 بینوه. له و کاته وه ی جه نگ دهستی پیکرد ئیتر سه ردانی منی نه کرد، ته نیا
 له خه ودا ده بینیم، به لام ئه وه هیچ له وه ناگوریت که بلیمه تیکی گه وره
 بوو، یه کێک بوو له گه وره ترین پیاوانی زه ریاواری. له و پوژه وه ی جه نگ
 دهستی پیکرد هه موو کاتی خۆی بۆ خزمه تی باغه وانه کان ته رخانکرد،
 ده لێن سه ی ئه سلان دوو جار خه لاتیکردوه. به لام که دیتته خه وم زۆر کاتی

ئەو قسانەمان نىيە». چىرۆكى كۆژرانى دوو براكەمى بۇ گىرامەو، من نەگريام، ئەو بە شتىك لە ساردىيەو گوتى «بەسەرھاتەكە دەگەریتەو بۇ سالتىك لەووەبەر، من چەندجاری تریش بۆم گىراویتەو، وەك چۆن بەردەوام باسى كۆژرانى تۆش بۇ براكانت دەگىرمەو... ئەوانیش وەك تۆ زوو زوو دینە خەوم».

هیچ ئارەزوویەكم نەبوو كە زور پىداگرى لەو بەكم كە من بە راستى گەراومەتەو، چونكە لە ئىستىكدا ھەموو شتەكان وەك خەونىكى ناخۆش ھاتنە پىشچاوى خۆشم. منیش ھەستەم كە ئىستا باوكم لە خەوندا دەبینم، بۇ ساتىك چاوم لىكنا و تەواوى ژوورەكەم وەك ژوورى ناو خەونىكى تارىك ھاتە پىشچاوى. هیچ مانایەكى نەبوو بە باوكم بلىم «من خەون نیم». ئەو زیاتر بەو دىلخۆش دەبوو كە من خەون بىم نە راستى. دواتر لە پىگای خوشك و براكانمەو زانىم كە سالتىكى تەواو، ھەموو دیوارەكانى نىوان خەون و راستى لە سەرى باوكمدا روخاون و ئیتر ناتوانیت ئەو دوو دونیایە لە یەكتر جیاكەتەو.

ئەو شەو لە قاتى سەرەو، لە ژوورە كۆنەكەى خۆمدا خەوتم، جگە لە تەختى خەو كەم و دۆلايتىك هیچ شتىك لە ژوورەكەدا نەماو. من هیچ كات ھەستم نەكردو كە ئەمە ژوورى منە... ئىستاش ئەو ھەستم نىيە كە ئیترە ژوورى منە. لە بەر پەنجەرەكەدا دەوەستم ... دەمەویت بگريم و ناتوانم... ترسى ھەرە گەورەى ژيانم ئەو یە پۆزىك بىت نەتوانم بگريم، وای چ كارەساتىك دەبىت گەر نەتوانم بگريم، مرقەكانى تر بە جەنگ دەژىن، بە ئىمان، بە نىشتىمان، بە عەقیدە... بەلام من بە گریان دەژىم. من لەو كەسانەم كە تەنیا بە گریان دەتوانم پەيامى خۆم بە دونیا بگەيتم، گەر ترسە، گەر غەم ... گەر تورپەییە، گەر خۆشەووستى... گەر شادییە، گەر ناویندى، من تەنیا بە گریان دەتوانم شتىك بلىم. گریان هیچ كات

زمان نه بووه، شتیكه پێش زمان، كه رهسته ی پوچیکه پاشه كشه یكردوه و گه راوه ته وه بو جیگایهك بهر له هه ر گوزارشته و قسه یهك... ئه و درنده یه ی من ده مبینی، ئه و پاشه كشه قووله ی له ئینساندا ده مبینی بو جیگا و پله ی درنده كان، پاشه كشه ی هه موو دونیا و هه موو جیهان بوو بو پێش وشه، پێش قسه كردن. من له سه رده مینكا ژیا، له شاریكدا ژیا، كه زمان، وشه، نوسین ته نیا كه رهسته ی فریوی گه وره بوون، له سه رده می وێرانه و جهنگه گه وره كاندا، كه ملیونه ها مروف هه ست و زمان و عه قلییان له ده ست ده دن، مروف یان ده بیت ببیت به جهنگاوه ر یان به گرینۆك. ئه وانه ی ده بن به گرینۆك كه مینه یه کی بچوكن، یاخود له وانه یه چهند كه سێك بن. فرمیسك چهك نییه، من بۆیه له م جهنگه دا به فرمیسك به شداریمكرد ... چونكه ته نیا كه رهسته یهك بشیت له جهنگدا به شدار بیت و چهك نه بیت فرمیسكه. ئیستا پر به سییه كانم هه وای دوكه لاوی دیاوار هه لده مژم، بۆنی برا كوژراوه كانم ده كه م و ناتوانم بگرم... ئایا جهنگ ته واو بوو بوو؟ ئایا من وهك هه موو مه خلوقاته كانی تر هه موو هه سته كانم له ده ستدا بوو، ئایا وێرانه كانی دیاوار و وێرانه كانی پوچی من بوو بوون به یه كینك؟ ... نازانم. له و ساته دا كه دوكه لی وێرانه كان ده چوون به سه رمدا، هه ستمده كرد شار به جوړیك له جوړه كان له دایكه ده بیته وه... هه یج بیروكه یه كم نه بوو كه ده بیت چۆن له دایك بیته وه، به لام دیاواریکی سووتاو، دیاواریکی شهل، دیاواریکی له خویندا شهل له ژیر ئه م خۆله میشه وه ده بینرا، دیاواریك كه من هه یج شتیكم له سه ر داها تووی نه ده زانی. ئه وه بریاری ژیا، بوو كه وهك مروفیک، نه وهك كه سێکی ئیره، نه وهك دیاوارییهك له م شاره دا بمیتمه وه و بهیتم ئه و دیاواره له دایك بیت، دیاواریك كه ئیستا هه موو جهسته ی خوین و برین بوو.

ژووره خالییه كه م وهك نیشانه یهك بوو بوو هه موو ئه و پوچییه ی كه رابورد، هه یج ئاره زوویه كم نه بوو بپرسم جله كانم و كتیبه كانم چیان لی

هاتوو، له ناو ئه وه موو ویرانه یه دا جوړه پرسپاری وه ها چهند دلی
 بازار ددها، هیندهش بیمانا بوو. دهمه ویت هه موو شه و په نجه ره که بکه مه وه
 و بخه وم، دلم لای ئه مین لاهوره، ناو نیشانی ته و اووی ماله که ی خومانم
 داوه تی تا گهر شتیک بوو خوی بگه ینیته من... نازانم له کوپوه ژیان
 دهست پییکه مه وه، مروؤف ده توانیت دوا ی عه شق، دوا ی مردنی نازین، دوا ی
 نه خوشی و ثافات و کاره سات ژیان دهست پییکاته وه، به لام دوا ی جهنگ
 نا، دوا ی جهنگ مروؤف ناتوانیت ژیان دهست پییکاته وه، ناتوانیت و ابکات
 وهک ئه وه ی شتیک له جیگاهه کدا پچراوه و سر له نوی گریی ده دینه وه،
 تو ده توانیت ته نیا هه ندیک له و شتانه ی پوخاون دروستیان بکه یته وه. هه موو
 ئه وانه ی له سه رده می جهنگدا ژیاون، دواتر ته نیا توانیوانه خه ریکی
 چاککردن و تیمارکردنی ئه و ویرانه و برینانه بن که جهنگ له سه ر دیمه نی
 شاره کان، شوینه کان، سروشت، جهسته، رۆح جیهیشتوو. دوا ی جهنگ
 تا ماوه یه کی دریژ ناتوانین بیر له سه ره تا بکه یته وه، بیر له نوی بکه ینه وه،
 ته نیا شتک بتوانین بکه ین ئه وه یه جیهانی کوون، دارمانه گه وره کان وهک
 خو یان دروست بکه یته وه.

به ر له وه ی بخه وم ده رگای دولا به که ده که مه وه و وه فاتنامه که ی خوم
 ده خمه ناوی، جگه له به سته یه ک کاغه زی پیچراوه هیچی دیکه ی تیندا نییه،
 ده سته ده بم به سته که ده که مه وه، وینه کانی قاسم وه لید و ئاسه ف بورهان
 و مسته فا له یلانن رۆژیک وینه زیاده کانیانم هه لگرت، ده میک نیگاری
 گونا هباریکی خه یالیا ن کیشا. له سه ر زه وییه که داده نیشم و یه ک یه ک وینه کان
 سه یرده که م، ده یان وینه ن که هیچ کامیان له ویدی ناچیت، ده یان وینه ن
 که تاقیکردنه وه ی هه له ی مروؤن له سه ر وینا کردنی شتیک که وینا نا کریت،
 وینه ی پیاویکن که هیچ کات نه یان زانیوه کینه و چیه و له کی ده چیت،
 وینه یه که ده توانین تا قیامه ت تاقیکردنه وه ی له سه ر بکه ین... ده یان و هه زاران
 سکیچی تری بو دروست بکه ین، به لام دوا جار وهک خه ونیک ده مینیته وه که

مه‌حاله بتوانین شیوه‌ی پنبه‌خشین. سه‌یری دوکه‌له‌کان ده‌که‌م، سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م، دلنیا‌م دوژمنیک که له خه‌ونه‌کانماندا دروستیده‌که‌ین، ناتوانین بو ئه‌به‌د هه‌ر له خه‌ونه‌کانماندا دیلیکه‌ین، دوژمنیک که له سه‌ره‌تاوه‌ و هه‌ک دوژمن هه‌لیده‌بژیرین، له هه‌ر بۆته‌یه‌که‌دا به‌سترایته‌وه‌ و له پشت هه‌ر خه‌ونیکه‌وه‌ هه‌لگیراییت، دواتر هه‌ر دیته‌ده‌ری. ئیستا دوا‌ی ئه‌و هه‌موو خه‌راباته‌ ده‌پرسم: ئایا ده‌کرا دوژمن دروست نه‌که‌ین؟ نا، گه‌ر دوژمنمان دروست نه‌کردایه‌ چیمان بکردایه‌، گه‌ر دوژمن ئیمه‌ی دروست نه‌کردایه‌ چیمان بکردایه‌؟ ئه‌م سکێچانه‌ چیین، جگه‌ له‌ کۆمه‌لێک هیلکاری و تاقیکردنه‌وه‌ که هه‌ر یه‌که‌مان به‌رده‌وام به‌ خه‌یال ده‌یکیشین، چ یه‌کێک له‌ ئیمه‌ ده‌یان سکێچی خه‌یالی دوژمن له‌ سه‌ریدا نییه‌؟ ئیستا بۆ یه‌که‌م جار شتیک له‌ دکتۆری مام تیده‌گه‌یشتم ... ئه‌م هه‌موو وزه‌ و یرانکاره‌ی که دوو سه‌اله‌ ئه‌م سه‌رزهمینه‌ و یرانده‌کات، بچووبایه‌ بۆ کو‌ی، گه‌ر له‌ جه‌نگیکی وه‌ها خویناویدا، گه‌ر له‌م و یرانکردنه‌ په‌یتاپه‌یتایه‌ی خۆمان و ئه‌وانی دیدا خالی نه‌بایه‌ته‌وه‌. سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م و ده‌زانم که ده‌یان سه‌اله‌ دیلاوار له‌ ناخی ترساوی خۆیدا روخساری ئه‌م پیاوه‌ ترسناکانه‌ ده‌بینیت... بیرده‌که‌مه‌وه‌ و دلنیا‌م، هیچ گه‌شبینیه‌کی درۆزن ئه‌م جه‌نگه‌ی نه‌ده‌وه‌ستان، هیچ شتیک نه‌بوو بتوانیت به‌ر به‌م کاره‌ساته‌ بگریت، جه‌نگیک بوو جه‌نگی هه‌موومان، جه‌نگی دۆراو و جه‌نگی براوه‌کان... ئه‌وه‌ی دیلاوار ئه‌م شه‌ره‌ی دۆران، ئه‌وه‌ی ئه‌م شاره‌ خاپوور بوو، ئه‌وه‌ مانای ئه‌وه‌ نییه‌ که ئیمه‌ بیخه‌تاین. سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م و ده‌لیم «دیلاوار ئه‌وه‌ تۆیت، که بۆ دوژمن ده‌گه‌رایت». به‌ په‌له‌ له‌ ژووره‌که‌م داده‌بزم و داوا‌ی چه‌رخیک یان شقارته‌یه‌ک له‌ خوشکه‌کانم ده‌که‌م، ده‌گه‌ریمه‌وه‌ سه‌ری و له‌ به‌رده‌م په‌نجه‌ره‌که‌دا ده‌وه‌ستم و به‌ هیمنی وینه‌کان گرده‌دم، ده‌مه‌وێت دوکه‌ل و خۆله‌میشه‌که‌یان تیکه‌ل به‌ دوکه‌ل و خۆله‌میشی دیلاوار ببیته‌وه‌، وینه‌کان ده‌سووتین و با به‌گره‌وه‌ ده‌یانبات، هه‌سته‌ده‌که‌م ئه‌وه‌ی له‌ دیلاوار بۆی

دەگە پايىن دۆزيمانەو، ئەو ەى قاسم وئاسەف و مستەفا سىكىچيان كىتشا، ئەو ەى ەزاران لە خەونەكانياندا دەيانىيىنى، ئىدى خۇى لىزەيە، دۆزمن چىتر وينەيەك يان خەياللىك نىيە، بەلكو ئىستا و پاشە پۆزى دىلاوارە. ئەوانەى پۆزىك ەك شىر بە دواى دۆزمندا دەگە پىن، زۆر جار دەگەنە جىگايەك كە دەبىت ەك مشك، خۇيانى لى بشارنەو. سەربەرز دەكە مەو ە و ئاسمانىكى سامالى دەمەو ئىواران دەبىنم. تا چاو بربكات سەيرى ەندىك لە پارچە كاغەزە سووتاو ەكان دەكەم كە با دەيانبات، سەيرى دوكلەى وينەكان و دوكلەى حەقىقەت دەكەم پىكەو تىكە لاودەبن و بەسەر دىلاواردا! پەخشدەبنەو. تەنيا شتىك ئاسوودەم دەكات ئەو ەيە كە لە ناو ەموو ئەم ئوقيانوسە تارىكەدا مروۇف دواچار پەنگە بتوانىت يەكىك رزگار بركات. خۆشحال مەن لەو ەموو ماو ەيەدا، لەو ەموو سەختىيەدا، دەستم لە ئەمىن لاوور بەرنەدا، خۆشحال پروفىسۆر شابەندەرىك لەسەر زەوى ەيە كە ئىمەى رزگار كرد، ەمىشە لە بەرچاومە بە رىشە سى و قزە رەشەكانىيەو، بە چاويلكەكەى دەستىيەو، بە قىافەتىكەو كە ئارامى و دلىيى دەهىنىت، دەلىت «سەيركە ەتا مروۇفى ترستۆكى ەك منىش كەر بىەوئىت دەتوانىت كەسانىك رزگار بركات»... چاو دادەخمە و دەبىنم بە خۇى و چەترەكەيەو لە مەيدانى دەروازەى فىردەوس دەپەرئىتەو ە دەچىت بۆ جىگايەكى نادىار. شەوىك بە منى گووت «ئەو ەى مانا دەدات بەم ئىشەى مەن و پروفىسۆر بەنام، ئەو ە نىيە ژمارەى كوژراو ەكان كەمتر دەكەينەو، بەلكو ماناى راستەقىنەى لەو ەدايە كە دەشىت شتىك بوونى ەبىت ناوى رزگارىى بىت. ەتا لە ناو ەراستى دۆزەخىشدا، ەتا لە ناو جەرگەى گر و بلىسەى ئاگرى جە ەنەمىشدا، دەبىت شتىك ەبىت ناوى نەجات بىت، ناوى دەرباز بوون بىت».

به‌ر له هه‌ر شت، من ده‌بیت هه‌موو ئه‌و کون و که‌له‌به‌رانه بگرم که ده‌شیت له یاده‌وریمدا دروست بین، ده‌مه‌ویت بگه‌ریمه‌وه بۆ هه‌ر جینگایه‌ک که میژووی من و میژووی دیلاوار به‌یه‌که‌وه گرێده‌داته‌وه له‌سه‌ر جینگاکه‌م پالده‌که‌وم و بیر له ئال موراد ده‌که‌مه‌وه، ده‌مه‌ویت بچمه ئه‌و ژووره و به‌ر ئه‌و په‌نجه‌ره‌یه‌ی که له‌ویوه ته‌قه‌ی له فه‌رماندار کردوه، هه‌زه‌که‌م بزانم ئیستا له کوینه. به‌لام ده‌نگیک له ناخدا پێم ده‌لێت که جارێکی دی نایبینمه‌وه. له خۆم ده‌پرسم «ده‌بیت خۆشه‌خت بیت؟ ده‌بیت گه‌یشتیته ئه‌و جینگایه‌ی که خۆی ده‌یه‌ویت؟ ده‌بیت پۆژیک له پۆژان هه‌تا گه‌ر له پیریدا بووه بیر له گه‌رانه‌وه بکاته‌وه؟». زۆرجار هه‌ولده‌دم که رقم لێی بیت، که بیرێ نه‌که‌م، که روخساری له پێشچاوم بسرمه‌وه، به‌لام ناتوانم... له‌گه‌ل ئه‌و خه‌یالاتانه‌دا خه‌وم پێداده‌که‌ویت و شه‌ویکی ئارام، به‌لام درێژ و تاریک ده‌به‌مه‌سه‌ر.

دوای دوو هه‌فته له گرتنی دیلاوار، هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له کوشتن و سووتاندن و پوختن بێزارده‌بن. تا ئه‌ندازه‌ی تیربوون له خه‌لک تیربارانده‌که‌ن و له گه‌نجان سه‌رده‌بن، زۆربه‌ی سه‌نته‌ره گرنه‌که‌ان ده‌سووتین، شاریکی نیمچه پوخوا و تیکشکاو به‌جێده‌هێلن و زۆرینه‌ی هیزه شه‌پکه‌ره‌کانیان ده‌به‌نه ده‌ره‌وه‌ی شار. شاریکه‌ بێ بیمارستان، بێ ئاو، بێ کاره‌با، پڕ له بۆنی مردن و ته‌نهایی. هه‌ر هه‌فته‌ی یه‌که‌م کوپه‌ بچکۆله‌که‌ی عه‌بدولسه‌لام ماروفی، که ناوی موخته‌سه‌می ماروفیه وه‌ک فه‌رماندار داده‌نێن و به‌ چوار پاوێژکاری خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار ئابلقه‌ی ده‌دن. به‌ فه‌رمانی فه‌رمانداری نوێ، هه‌موو ئه‌وانه‌ی که به‌زیندوویی ماون، ده‌بیت ده‌ستبکه‌نه‌وه به‌ ژیان. وه‌کو چۆن لێره مردن به‌ فه‌رمانه، ژیانیش هه‌ر به‌ فه‌رمانه. دوای دوو هه‌فته، ئیدی ژیان ده‌ست پێده‌کاته‌وه،

ئىدى قوتابىيەكان دەگەرپنەوہ بۇ قوتابخانەكانيان و دەك ئەوہ وايە ھىچ نەبوويىت، مەن دەچمە دەرى و سەيرى ئەو دايەك و باوكانە دەكەم كە ھىشتا زىندوون و لە ناو داروپەردووى ويرانەكاندا مەدالەكانيان دەبەن بۇ قوتابخانە، سەيرى ئەو فەرمانبەرانە دەكەم كە بە پەلە بەرەو سەركار دەپۇن، سەيرى ئەو دوكاندار و فرۇشيارانەى كە بە پەلە دوكانەكانيان دەكەنەوہ... ئاسوودەگى و بەختەوہرىيەكى نەينى لە چاوى ھەموواندايە، بە فەرمانى فەرماندار، ئەوانەى لە دەزگای پۇلىسى كۇن كاريانكردوہ و زىندون، دەتوانن بگەرپنەوہ سەر كارى خۇيان. ھىزەكانى مەمەدخەسار تەنيا بوار بە ھىزىكى پۇلىس و ئىدارەيەكى مەدەنى لە دىلاوار دەدەن. لە كۇبوونەوہيەكى بچوكدا كە ھەندىك لە بنەمالەكانى دىلاوار تىيدا بەشدارن، بابەعەلى وەزىرى كە تازە لە زىندان ھاتۇتە دەر، دەكرىت بە بەرپوہبەرى نوئى پۇلىس. ژيان، ھىمەن و سادە دەست پىدەكاتەوہ. بەلام شارەكە پىكرا قسە لەوہ دەكەن كە چەندىن شەوہ كەس خەون نابىنىت. بەلام مەن وا نىم، مەن ھەر خەون دەبىنم، خەونەكانم ھىچ مانايەكان نىيە، ھىچ نەزمىكان نىيە، ھىچ شىتىكى ديارىكراوم پى نالەن، بەلام خەونن و دەيانىنم. ئايا بە راست ھەموو دىلاوار خەون نابىنىت؟ ... ئايا ھەموو شارەكە پىكەوہ و بۇ ھەتاهەتايە، بە يەكجار خەونەكانى خۇيان قووتداوہتەوہ و چىتر خەون نابىنن؟ يان ئەوہش نمايشىكى ترە كە دەبىت ھەموومان تىيدا بەشدارىن، ھەموو پىكەوہ خەونەكانمان بشارىنەوہ، ھەموو پىكەوہ بىخىكىنن تا بۇ ھەمىشە لە يەك بچىن، تا ھەمىشە دىلاواری بىن، لە ئازايى و ملکہچىدا، لە خەون و بىخەونىدا، لە جەنگ و لە كۆيلەيىدا؟ .

مەن بۇ دوو ھەفتە بەردەوام بەيانيان زوو دەچمە دەرى و شەو بۇ خەوتن دەگەرپنەوہ، سەيرى مەمەدخەسارىيەكان دەكەم مالاكان و دوكانەكان و كۇگاكان تالاندەكەن، سەيرى قەيسەرى و بازارەكان دەكەم كە ھەندىكان سووتاون و ھەندىكان كراونەتەوہ و ھەندىكان ھىشتا ھەر داخراون، زور

کوچه هیشتا هەر به ستراره و هه ندیک تپیی تایبەت که له لایەن فه رمانداری نویوه دانراون لاشه کان دهردههینن و له گوڤری دهستهجه معیدا دهیاننیزن. دهچمه وه بۆ جیگای موزه خانه که ی پرۆفیسۆر به هنام و ده بینم که هیزه کانی مه مه ده سار چۆلایان کردوه و قفلێکی گه وه ره له دهرگا که ی دراوه. دوو جار له گه ل ئەمین لاهور یه ک ده بینن، ده لیت که دایکی و برا که ی باشن و ده بیت له داها توودا ئیشیک بدۆزیته وه تا بتوانیت بژی. یه که م هه والی پرۆفیسۆر به هنام له ده می ئەوه وه وه رده گرم، به پنی زانیارییه کانی ئەو که له خزمه کانی خوی بیستویتی. پرۆفیسۆر شه ش مانگ دوای له گیرانی له لایەن سه ی ئەسلانه وه گوازرا وه ته وه بۆ زیندانێکی دی له دهره وه ی شار و له وی دادگایه کی کورت کراوه و له گه ل کۆمه لێک نوسه ر و میژوونوسی دیکه ی دیلاواردا به تومه تی خیانه ت تیربارانکراون. ئەو ده لیت تاکه شتیک له پرۆفیسۆر له زیندانه وه ها توته دهری، دوو نامه یه که به ر له مردنی به نهینی نوسیونی، یه ککیان بۆ که که ی و یه ککیان بۆ پرۆفیسۆر شابه نده ر. ئەو که سه ی قسه کانی بۆ ئەمین لاهور کردوه گووتویتی ئیستا هه ردوو نامه که لای که که ی پرۆفیسۆر به هنامه و به سته زمانه رینگایه ک شک نابات، نامه که بگه ینیته ده ست پرۆفیسۆر شابه نده ر. ئەوه خولیای ئەوه ده خاته سه رمانه وه بچین و که که ی پرۆفیسۆر بدۆزینه وه، لایه نیکه م تا هه ولیدهین دوا نامه ی پیاویکی وه ک پرۆفیسۆر به هنام بگه ینین به پرۆفیسۆر شابه نده ر.

خۆم وه ک رینواری زه ریاواری به که که ی پرۆفیسۆر به هنام ده ناسینم، تا باوه ریم پی بکات. هه موو چیرۆکی خۆم و ئەمین لاهور له نوکه وه ده گیرمه وه، کیژه که هه ر به گومانه لیمان. تا وشه ی نهینی «هه وره کانی دانیال» نادرکینم، خانم ئاماده نابیت گویمان لی بگریت. هه ر گوینی له و دوو وشه یه ده بیت رووی ده گه شیته وه و به و په ری جیدییه ت و دلناییی له لاما ن داده نیشیت. که که ی پرۆفیسۆر به هنام که سه یکه وه ک باوکی، بچکوله و لاواز، به ناوچاوانیکی بلند و قژیکی پره وه، به هه مان زه رده خه نه وه که

زۆربهی کات له سهەر لێوی پرۆفیسۆریش بوو. پێدهچیت کچی ته نیا بیت، ئیستا له مالی پوریکی له دیلاواری پۆژههلات دهژی. مالهکه تا بلیتی ساده و ئاساییه، کچهکهی پرۆفیسۆر ماکسییهکی ژنانهی درێژی له بهردایه و وهک باوکی کتیییکی به دهستهوهیه. به غه مگینی دهلیت «باوکم هه موو کاروباری موزهخانهکهی بۆ من جیهیشتوو، ئهو ئهرکهی داوه به سههر مندا که تا دهتوانم موزهخانهکه بپاریزم و کتیبخانهکهی له فهوتان پرزگاریکهم. سهربازهکانی مه مه دهسه سار و پیشتریش ئهو که سانهی که سهی ئهسلان کردبوونی به پاسهوان، زیانیکی زوریان له هه موو بیناکه داوه، به شیکی کتیبخانه و ئاسهوارهکان تهله فببون، بهلام زور شتیش وهک خوی ماوه، به پنی سه نه د و به لگهی دائیره ی مولکیهت موزهخانهکه ئیستا مولکی منه. من سالیکی خهریکی هاتوچۆ بووم تا مولکیهتی جیگا که هاته وه به لای مندا. من ئومیدیکی زورم نییه دهسهلاتی تازه له دیلاوار بهیلت له داها تووی نزیکدا موزهخانهکه بکهینه وه، بهلام ده بیت ئیشی تیدا بکه م و ئاماده بیکه م «من سهیری «نادین» خانم دهکه م و دهلیم «خانم من میژوونوس نیم، شتیکی ئه وتۆ له میژوو نازانم. نامه ویت هیچ شتیکی هه لبرگرم یان بیپاریزم ... ههزم له هیچ شتیکی کون نییه، بهلام ده مه ویت له شوینیکیدا بژیم، مرۆف ئومیدیکی به نه جات و ده ربازبوون هه بیت، هه ر ئه وه نه ده. ئهو موزهخانهیه ئی لای من وهک بنکهیه که بۆ ئهو ئومینه».

نهمده و یست هیچی تر بلیم، باوهرم به هیچ عه قیده و فهلسه فهیه ک نه بوو، بهلام ده مویست ئهو کارهی له گه ل پرۆفیسۆردا دهستم پیکردوه درێژه ی پێدهم. دهزانم هه میشه مرۆفیک ههیه که ده بیت پرزگاریکه یین... ئیستا پتویستیم به م خانمه بوو، پتویستیم به م موزهخانهیه بوو تا به و ئیشه ههستم. من نامه کهی پرۆفیسۆر شابه نه ده ر و ده ده گرم و په یمان به خاتوو نادین ده ده م که په یامه کهی باوکی ده گه ینمه جیگای خوی. نادین خانم دهلیت «باوکم له نامه کهیدا بۆ من داوای کردوه هه میشه بۆ راویژ و

پرسوڤا، پرس به پروفیسۆر شابه‌نده‌ر بکه‌م. له‌ مالى ئيمه‌ هه‌موو ده‌زانين باوکم و پروفیسۆر شابه‌نده‌ر گه‌رچى له‌ گه‌نجيه‌وه‌ يه‌کتريان نه‌بينيو، به‌لام دۆستى هه‌ره‌ نزیکى يه‌ک بوون. له‌ هه‌موو ئه‌و سالانه‌ى دوايیدا، به‌رده‌وام مالى ئيمه‌ ميوانیکى غه‌ریبى لى بووه‌، باوکم هه‌میشه‌ ده‌یگوت هاوڤى قاسمن. ئه‌و دوو وشه‌يه‌ به‌س بوون بۆئه‌وه‌ى هه‌موومان ڤيز له‌و غه‌ریبانه‌ بگري‌ن».

من له‌ ناو ئه‌و خه‌لکانه‌دا که‌ هاتوون بۆ دىلاوار که‌سیک ده‌دۆزمه‌وه‌ که‌ زۆر جار بۆ کارى چاپ هاتۆته‌ چاپخانه‌که‌ و نامه‌که‌ى پروفیسۆرى پیندا ده‌نیرم. خۆشم نامه‌يه‌ک بۆ پروفیسۆر ده‌نوسم و داواى لى ده‌که‌م باوه‌ڤى پێم بێت، داواى لى ده‌که‌م چه‌ند سال چى له‌گه‌ل پروفیسۆردا کردوه‌ له‌گه‌ل مندا درێژه‌ى پیندا، به‌ قوتابيه‌کى بچوک و هاوکاريکى خۆى و پروفیسۆر به‌هنامم دا‌بنیت. پروفیسۆر ده‌زانیت هه‌موو شته‌کان چه‌ند ترساناکن... دىلاوار بووه‌ به‌ جیگایه‌کى تاريک و ڤر مه‌ترسى. به‌لام من ده‌مه‌وێت به‌رده‌وام بين... ده‌مه‌وێت.

هه‌موو ئه‌و ماوه‌يه‌ بيه‌وده‌ و بى مه‌به‌ست ته‌نيا به‌ کوچه‌ و کۆلانه‌کانى دىلاواردا ده‌سوڤيمه‌وه‌. ئىواره‌يه‌ک ڤيارده‌ده‌م به‌چم بۆ گه‌ڤه‌کى غه‌فارى تا دايکى ئال موراد بينم. پاش گه‌ڤانيکى زۆر ده‌گه‌مه‌ به‌رده‌م ماله‌که‌يان. خۆمى پینده‌ناسينم «من هه‌سەن تاجم به‌ ئه‌سل خه‌لکى ئه‌لائاباد، دوو سال له‌ مه‌وبه‌ر کوڤه‌که‌ى ئیوه‌ ئال مورادم له‌ مه‌مه‌دحه‌سار بينیوه‌، ئه‌و منى پاسپارد گه‌ر ڤۆژیک ڤيمکه‌وته‌ دىلاوار بيم و پیتان بليم کوڤه‌که‌تان کاتى خۆى به‌ سه‌لامه‌ت له‌ دىلاوار ده‌رچوووه‌ و به‌ نه‌يتى له‌ مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه‌ چوووه‌ بۆ به‌نده‌ره‌کانى باشوور، تا له‌وێوه‌ بتوانیت به‌ره‌و خۆرئاوا سه‌فه‌ربگات، يان هه‌ر جیگایه‌کى تری دونیا». دايکى له‌و ژنانه‌يه‌ که‌ به‌ته‌مه‌ن گه‌نجه‌، به‌لام ده‌رد و ماندویتی و به‌ده‌ختى ڤيريانکردوه‌، کراسيکى

ئاودامانى له بهردايه، دهموچاويكى رهق و باريك و پىستىكى سپى و كال،
 دوو چاوى بچوك و تيز، وهك چاوانى كوردهكەى. به هيمنى سهيرمهكات
 و ههست ناكهم شتىكى تايههتى له چاويدا بيت. وهك من چاوهروانمدهكرد
 نهگريا، نهكهوت به سهر مالمدا و شيوهنبكات، پهرووشيههكى تندا نهبوو...
 منيش نهگريام، منيش كه دهبوو به راستى ليرهدا بگريم، ههموو شتىكم
 سارد و بيوزه و بى ههلوون گىرايهوه. دايكى داوهتى نهكرمه مال و
 به گسكيكهوه له دهستيدا گووتى «بههلهوهى بيهن و بيكهه به پياوكوژ،
 كوڤى من بوو... بهلام لهو پوژهوهى برديان و شارديانهوه، ئيتىر زانيم
 كوڤى من نيه. ئينسان ههر بهوه نايت به پياوكوژ بى خهتايهك بكوژيت،
 بهوهش دهبيت به پياوكوژ گهر تاوانبارترين و خهتاكارترين كهس بكوژيت.
 كهس هيچ بههانهيهكم بو نههيتيهوه، كه تو له يهك پياوكوژ خوش
 بوويت وهك نهوهيه له ههرچى دهعبا و جينايتكار و قهتلچى دونيايه
 خوش بوويت. لهو پوژهوه كه تفهنگىكه ژهنگاويان دايه دهست و چووه
 ناو نهو سهگانه، زانيم عاقبيهتى چيه ... وادهزانى نهمانه قسهى ئيستهن،
 نهخير ... من نه شتانهم له يهكهه پوژهوه پى گووتووه». نازانم بلنم
 چى. بهلام دلنيام كه نهگهرايهوهى ئال موراد بو لاي دايكى، باس نهكردنى
 له حيكايهتهكاندا، كپوونى بهرامبهرى، سهرهههكردنى لهوهوه هاتووه كه
 نهه ژنهى ناسيووه. به تورپيههوه گووتى «له مندالييهوه پينم گووت، دروت
 ليدهبوورم، دزيت لى دهبوورم، بهلام يهك شت لى نابوورم، كوشتن.
 من دهلنم گهر خوداش ههقى كوشتنى دايتته ئينسان، بهشهر بوى نيهه
 نهو ههقه بهكاربهيتيت. سهيربكه... نهه شاره بو ويران بووه، گهر له
 يهكهه چارهوه ئينسان كوشتنى حهرايمكرديا، نهه شاره ئيستتا بهم جوړه
 دهبوو؟ ئاوا كولول دهبوو؟ نهه ژيانه ئاوا دهبوو؟ من نهه دهرد و
 چهرمهسهرييهه بهسهر دههات؟». چاوهپى نهوه نهبووم، قسهى وال له
 دايكى ئال موراد ببيستم. منيش دهمزانى ئال موراد پياوكوژه، ههتا زور

له و زیاترم ده زانی، به لام له قوولایی دلّه وه ئه وم به خشیبوو، هیچ کات و هیچ ساتیک وهک بکوژ و درنده سهیرم نه کردبوو ... بۆ؟ نازانم. ئایا له بهر ئه وه بوو خۆی له پیاوکوژ نه ده چوو؟ له بهر ئه وه بوو زۆر راستگو بوو له گه لمدا؟ له بهر ئه وه بوو، توانایه کی گه وره ی له گیرانه وه ی چیرۆکدا هه بوو که منی سه رسامده کرد؟ یان له بهر ئه وه بوو که له بنه رتدا ئال موراد بیگونا نه بوو، رۆحی پیاوکوژی نه بوو، جارێک له به زمیکه وه ئالابوو و ئیتر تا کوتایی، تا هه له اتنی نهیتوانی بوو ده ستیت، نهیزانی بوو چون کوتایی پی بهینیت؟ . دایکی وهک بیهویت من ده ربکات به تورپیه وه گسکه که ی دهستی راوه شاند و گووتی «خه لکی ئه لا ئابادیت، خه لکی هه ر کویت، برۆ به ریگای خۆته وه، نامه ویت هیچ بزانم. هه زار جار خیرت بنوسیت و ته شه کور بۆ هیلاکیت. ئه وه ی من دایکم، ئه وه ی تاقه مندالم بووه، ئه وه ی له گلینه ی خۆم خۆشترم و یستوه. مه عنای ئه وه نییه که پیاوکوشتن قه بوو لیکه م... بمبه خشه به قوربان، له کوپوه هاتوویت بچۆره وه بۆ ئه وئ... سه لامم بگه ینه ئه لا ئاباد».

من ده بوو مالی مامۆستا سمکو سو هه یبیش بچم، ئه وه سویتدیک بوو بۆ ئال مورادم خواردبوو که پوژیک گه رامه وه دیلاوار، دیده نی مامۆستا سو هه یب بکه م. دوزینه وه ی مالی ئه وان ئاسان بوو، خۆی ده رگا که ی بۆ کردمه وه و گووتی «ها به قوربان، ئه مرکه ... فه رموو چاوه که م». من خۆم پیناساند «من ناوم هه سه ن تاجه، خه لکی ئه لا ئابادم، دوو سال له مه بهر له شاری مه مه ده سار به خزمه تی که سیک گه یشتم ناویان ئال موراد بوو، ئه و به منی گووت که بیم و سه ردانی ئتوه بکه م». مامۆستا سو هه یب هه ر ناوی ئال مورادی بیست قوڵی گرتم و گووتی «سووک قسه بکه، عاسمان، ئه وه تو ده لینی چی، وای هه رک به سه ر باو کم، کوپه یه کی ئه و ناوه ی گوێ لی بیت، شه ش پشتم قورده کریت به سه ریاندا ... ناوی مه به ... بۆ خاتری ئه لا». من گووتم «ده ی ده ور و زه مان گوڤاوه، ئیستا له دیلاوار کوته ک

به دست كه سانيكى ترن، ئيتير ترسى ناويت، بؤيه ناوم هيتا». مامؤستا سوهيب گووتى «دهى قابيله نه زانم، بهس من دوو سالم دهويت، تا ترسى ئه و دهو و زه مانهش له ميتشكدا دهسريت هه، قابيله من به چى ده زانيت». من گووتم «مامؤستا من هاتووم، ئه و بالندهيه بينم كه ئه و هاوړييه مان ده يگووت تۆ له په ړى بالندهكان دروستيده كه يت... په يكه ړى بالندهيك له په ړى هه چى بالندهى دونيايه». مامؤستا سوهيب چاوانى كرايه وه و به سه رسامى و خوښييه وه سه يري منى كرد و گووتى «تو شه ردف به راسته، تۆ له ئه لانا باده وه هاتوويت، بۆ ئه وهى ئه و بالندهيه بينيت؟ ... بلئى به ئه سحابه بۆ ئه وه هاتووم». من دلنيا مكرده وه كه به تاييه ت له ئه لانا باده وه بۆ ئه وه و هه نديك ورده ئيشى تر هاتووم. گووتى «يه غنى خوانه ناسى لامه زه ب ئه و ړيگا خه ته رت بۆ ئه وه بريوه ئه و بالندهيه بينيت؟». گووتم «بيگومان، تۆ له و باوه ړدا نيت كه ئه و بالندهيه وه ها به نرخه، شايه نى ئه وه بيت مروف ئه و ړيگايه بۆ بېريت؟». گووتى «دهى چوزانم، ليتره هه موو پيتم ده لين سمكو شيت، خالق ليتره فهن و مهن نازانم، ليونارد داوينشى به به جرېت شيتتده كن، هه موو ده لين بخو و بكورڅه، بخو و سووكايه تى به خه لك بكه، بخو و گالته به دنيا و قيامه ت بكه. من دوو ساله له و ته يره دا ئيشده كم... ئه وه ته يري خه ونه كانمه، وهره وهره پيشانت بدهم». مامؤستا سوهيبم وهك پياويكى شيرين و مهيله و شيت هاته بهرچاو، كهنجيكي جوان، ترسنوك و ړوحسوك. گووتى «عه فومكه بهر له وهى بچينه ژوورى، ده بيت به خانم، كه بيانووى مال بليم خووى جه موجودركات». من گووتم «بيگومان فهرموو». پاش توزيرك كه ړايه وه و گووتى «برا ړو، ئه سلن هر ناچيت به ميتشكدا، به شه ړى وه هاش هه يه له ئه لانا باده وه ملى ړيگا بگريت بۆ بينينى شتيكى وه ها. بهس تو ئه سحابه پيتم بلئى ئه و زمانه ي ئيمه چوڼ ئاوا فيتريوويت». گووتم «دهى مامؤستا، من دايكم خه لكى ديلوار بووه و بام بازركانيكى ئه هلى ئه لانا باد،

ئیتەر چۆن دیلاواری نازانم؟». منی به‌ره‌و ژیر زه‌مینیک برد، ژیر زه‌مینیکی زۆر تاریک، سه‌ره‌تا مۆمیکی داگیرساند و دواتر به ئاگری مۆمه‌که نزیکی ده‌چرا و چه‌ندین مۆمی پۆشنکرده‌وه، ئیستا ژیر زه‌مینه‌که وه‌ها پۆشن بوو، مه‌گه‌ر له‌به‌ر پۆشنایی خۆردا نیگا وه‌ها روون و ساف هه‌ییت. هه‌ر گه‌یشتی نه‌ ناوه‌وه گووتی «ده‌ی توخودا ئیستا پیم بلی، ئەو مه‌لعونه باشه، ته‌ندروستی باشه، خۆشی لی ده‌گوزهریت؟». من گووتم «مامۆستا، من دواچار دوو سال له‌مه‌وبه‌ر سه‌ره‌تای هه‌لگیرسانی شه‌ر له‌مه‌مه‌دحه‌سار بینومه، به‌رینگاوه‌ بوو بۆ باشوور، ده‌چوو بۆ به‌ندهر سادق، ئەو شه‌ویک باسی تۆی بۆ کردم، باسی ئەوه‌ی ده‌ته‌ویت بالنده‌یه‌ک دروستبکه‌یت له‌په‌ری هه‌موو بالنده‌کانی دنیا». چاوانی پرپوون له‌بریسکه‌ و شادی، وه‌ک که‌سیک بوو په‌یوه‌ندی به‌م شار و میژووه‌وه نه‌ییت، به‌روویه‌که‌وه که‌ پرپوو له‌پیکه‌نینیکی په‌نه‌ان گووتی «ئای، دایه‌ پۆ، چۆن منی بیربووه، چۆن. ده‌مه‌ویت بالنده‌یه‌ک دروستبکه‌م له‌په‌ری هه‌موو بالنده‌کانی جیهان... هه‌موو بالنده‌کان. هیچ کات بالنده‌یه‌ک به‌ته‌نیا جوان نییه، به‌لام ته‌یریک... ته‌یریکی که‌وره‌ که‌ هه‌ر په‌ریکی و له‌بالنده‌یه‌که‌وه هاتییت، هه‌ر په‌ریکی و له‌ته‌یری شاریک و گوندیک و جه‌نگه‌لیکه‌وه هاتییت، ته‌یریک هه‌موو ته‌یره‌کانی دنیا له‌خۆیدا کۆبکاته‌وه، عاسمان، ته‌یریک بیت هه‌موو دنیا، هه‌موو عاسمانه‌کان، باکان، هه‌ره‌کان له‌خۆیدا کۆبکاته‌وه». چاوانی پرپوون له‌شه‌یدایی و سۆزیکی زۆر، له‌میژبوو له‌چاوی هیچ مرقۆنیکدا هه‌ستی له‌وجۆره‌م نه‌بینیوو، پرپوون له‌ئومیدیک که‌ من چه‌ندین سال بوو نه‌ له‌دیلاوار و نه‌ له‌مه‌مه‌دحه‌سار و نه‌ له‌چاوی کریکار و ئیشکه‌ره بیانیه‌کانیشدا نه‌بینیوو. له‌ناوه‌راستی ژیر زه‌مینه‌که‌دا شتیکی زه‌به‌لاح هه‌بوو، جیگایه‌ک وه‌ک سه‌کویه‌کی که‌وره، به‌په‌رده‌یه‌کی چیتی هه‌رزان له‌هه‌موو لایه‌که‌وه داپۆشرا بوو، ده‌ستی برد و له‌سێ لاوه‌ په‌رده‌که‌ی کرده‌وه، په‌یکه‌ری بالنده‌یه‌کی که‌وره ده‌رکه‌وت، بالنده‌یه‌ک له‌هه‌زاران

چەشنە پەرى جىاوان، رەنگى جىاوان، مەن ھىچ كات بالەندەى وەھا جوانم نەبىنىبوو، سەرى وەك سەرى ھەلۆيەكى دىرى ناو شاخان بوو، بەلام لەشى و بالە كراوەكانى وەك شەبەنگىك لە رەنگ، لىشاويك لە تىشى نەينى بوون، رەنگ شەپۆلانى دەدا، ئارامى و دانیایى دەبەخشى. مامۇستا سۆھەيب ئەو شادى و سەرسامىيەى لە چاوانى مندا خويندەو و گووتى «كوپى عاسمان، ئەمە پىشانى ھەر كەس نادەم، بەلام تۆ لە ئەلابادەو تا ئىرە ھاتوويت، زەحمەت داووتە بەر خوت، عەيبە بۆ مەن، جوان نىيە دەست بىنىم بە پروتەو. بەلام ئەمە خەونى مەن... مەن خەونم زۆرە ... ئەمە تەنیا خەونىكىانە. خەون بە درەختىكەو دەبىنىم لە گەلای ھەموو درەختەكان، خەون بە وینەيەكەو دەبىنىم لە ھەموو رەنگەكانى دونیا كىشرا بىت، خەون بە زمانىكەو دەبىنىم لە وشەى ھەموو زمانەكانى دونیا دروستبوو بىت، ئا گيان... ئا، مەن خەون بە ئامىرىكى مۇسقاو دەبىنىم، دەنگى ھەموو ئامىزەكانى كۆكردىتەو، بە ئىنسانىكەو جوانى ھەموو مرقۇقەكانى سەر زەوى ھەلگرتىت». دەنگى پەربو لە خوشىيەكى مندا لانە، لە خرۆشانىكى كتوپر، وەك يەكەك لە ناكاو كەسىكى دۆزىيتەو كە تىدەگات. دەستى برد و لە ژىر سەكۆكەدا دوو بەستە زەرفى نامەنوسىنى دەرھىنا «دەبىنىت، دەبىنىت، لە ھەموو شوئىنىكى دونیاو پەرى بالەندەيان بۆ ناردوم، لە ھەموو شوئىنىكەو، خالق شوئىنى واى تىدايە ھەر خۆشم نازانم لە كوئىيە، لە سەر نەخشەش نايدۆزىتەو ... گەر پۆژىك بە رىگادا پۆشستى و بالەندەيەكى جوانت بىنى، گەر پۆژىك لە جىگايەك دانىشتىت و بە رىكەوت پەرىكى جوان، ئا... پەرىكى زۆر جوانت دۆزىيەو، مەنت لە بىر بىت، مامۇستا سەمكۆ سۆھەيب لە بىر بىت، خوت دەزانى ئەم پەيكەرە تەواو بوونى بۆ نىيە». ئىنجا كەمىك بە سەرسامىيەو سەيرى بالەندە ئەفسانەيەكەى خۆى كرد و بە دەنگىكى كەمىك غەمگىنەو گووتى «نا ئەم پەيكەرە تەواو نابىت، بۆ پەرى بالدارىكى نوئ ھەمىشە شوئىم ھەيە...

ھەمىشە شوينىم ھەيە». بە سەرسامىيە ۋە سەيرى مامۇستا سۈھەبىم كىرد
ۋە پىرسىم «بەلام مامۇستا، تۇ ئۇ خەۋنەت نەبىنى، ئۇ خەۋنە كە زۆربەي
خەلكى دىلاۋار بىنيان، خەۋنى ئۇ ۋەي يەككىك سەرت دەپرىت؟». چاۋانى
بە خۇشىيەكى گەرە كرانه ۋە گوۋتى «نا... نا ... من خەۋنى ۋا نابىنىم،
من گەر خەۋن بىنىم بە پەرى بالندەكانە ۋە دەبىنىم، بە رەنگەكانە ۋە، بە
شەۋە ۋە پىرىت لە مۇسىقا. ئۇ خەۋنە ھەموۋى درۋىە ... ھەموۋى درۋ».

ئۇ رۆژە كە لە مالى مامۇستا سۈھەب ھاتمە دەرى، ئاۋاتىكى سەير
لە دلمدا بوو، رۆژىك ئەم بالندە قەشەنگە لە ھۆلىكى گەرە ۋ تايىەتى
مۆزەخانەكەي پىرۇفىسۇردا دابنىم ۋ خەلك لە ھەموو جىگايەكى دۇنياۋە
بانگىكەم بۇ تەماشاكردنى.

ئىوارەيەكيان دەگەنمەۋە بۇ جىڭاي عيادە كۆنەكەي مامەسىيام. لە پلەكەكان سەردەكەوم. سەرسام لە دەرگاي عيادەكە دەروانم، دواي زىياد لە دوو سال ھەمان ئەو نووسىنە كۆنە بە دەرگاگەۋەيە «تكا لە ھەموو ئەو برا و خوشكانە دەكەين كە بۇ سەردانى دكتورى دەروونناس سىيامەند زەرياۋارى دىنە ئىرە، لە ھەفتەي داھاتوۋەۋە، پۈۋىكەنە بىكەي يەك بۇ تەندروستى دەروونى لە سەر شەقامى شەھرىار، شوينى زىندانە كۆنەكەي بىنەمالەي شوکور ئاغا ... سوپاس بۇ ھاۋكارىتان». لەگەل ھەموو كارەساتەكاندا، لەگەل ئەو ھەموو تۆز و دوكلەدا كە بە ناو كوچە و كۆلانەكانى دىلاۋاردا گوزەريانكردوۋە، نوسىنەكە ھىشتا نوئ دەنوئىت. من دوو قاتى تر چوومە سەرى و لە دەرگاي بىرۈكەي مام سولتانم دا، كە خاۋەنى ھەموو بالەخانەكە بوو. پياۋىكى بە تەمەن بوو، لەسەر كرىي مولكەكانى دەژيا. ۋەك جاران بەردەستە پىرەكەي كردييەۋە، كە ئىستا لە چاو جاراندا كۆماۋەتر و كزتر دەينواند. گەر مام سولتان لەۋئ نەبوۋايە، ئەو لە برى مام، كرىي بىرۈ و مولك و عەمبارەكانى ۋەردەگرت. مام سولتان ھەمىشە جلى كاسىكارە كۆنەكانى دىلاۋارى دەپۇشى، كلاۋىكى سېي لەسەردا بوو، كەشىيەكى حەج بە پشتىيەۋە بوو، پوخسارىكى ھىمن و كەمىك نورانى ھەبوو، كە خالى نەبوو لە شتىك لە سەرسەختى و

وشکی و پینداگری. وهک پیاویکی پیسکه ناوبانگی رۆیشتبوو، که هیچ کات له دواکه‌وتنی کرێ نابوریت و توند له هه‌ر تیکدان و شکان و ویرانکردنیکی مولکه‌کانی ده‌پرسیته‌وه. به‌ حورمه‌تیکی زۆره‌وه پیشوازی لیکردم و گووتی «باش بوو هاتیت، به‌خیربێت، من خه‌مم بوو چون یه‌کیکتان بدۆزمه‌وه. دکتۆر خودا لینی خۆش بێت، جگه‌ له‌ ته‌له‌فونی سه‌ر ئیش، ژماره‌یه‌کی تری به‌ من نه‌دابوو. ئیستا که‌ تۆ هاتوویت، ئیتر دانیام». دیاربوو مام سولتان هه‌والیکی له‌ ژیانی ئەم دوو ساله‌ی من نییه. من پرسیم «خیره‌ مام سولتان، من ته‌نیا ریکه‌وت لیره‌وه رابوردم و گووتم سه‌ریک له‌ جیگا که‌ بده‌م». گووتی «ئه‌لبه‌ت ... ئه‌لبه‌ت... کاریکی باشه‌، نا، کوپم مه‌به‌ستی خراپم نییه. هه‌ر هینده‌یه‌ گه‌ر دکتۆر سیامه‌ند کوچی کردبیت و گه‌رابیته‌وه به‌ر قاپی خودا، پاشه‌پوژی مولکه‌که‌ به‌ کوێ ده‌گات، کێ لیره‌ به‌ دواوه‌ کرینی مانگانه‌ی شوینه‌که‌ ده‌دات؟ گه‌ر چۆلێشی ده‌که‌ن، ئه‌وا که‌لوپه‌له‌کانی ناوی بیه‌ن به‌ لایه‌کدا». سه‌یرم لینه‌ات، بۆچی مامم له‌ دوو سالی رابوردوودا ئەم جیگایه‌ی چۆل نه‌کردوه. من به‌ سه‌رسامیه‌وه گووتم «من ئاگام له‌وه نییه که‌ له‌م دوو ساله‌شدا مامه‌ سیام هه‌ر کرینی ئەم جیگایه‌ی داوه. ئه‌وه‌ی من ئاگادارم دواي کردنه‌وه‌ی سه‌نته‌ری چاره‌سه‌رییه‌که‌، له‌ شوینی زیندانه‌که‌ی مالی شوکور ئاغا، مام ئیره‌ی وه‌ک شوینی ئیش به‌کارنه‌هیناوه». گووتی «راسته‌... راسته‌. دوو سال زیاتره‌ که‌ ئیره‌ عیاده‌ نییه، به‌لام خۆی جارجار ده‌هات، به‌ دوو هه‌فته‌ جاریک ... به‌ سێ هه‌فته‌ جاریک... چهند سه‌عاتیک ده‌مایه‌وه و ده‌پۆی. هه‌ستده‌که‌م هه‌ندیک شتی له‌وێ هه‌یه‌ نه‌یده‌ویست بیانباته‌ ماله‌وه، یان بیاخاته به‌ر ده‌ستی ئەم و ئەو. گه‌ر ئیوه‌ ده‌توانن کریکه‌ی بده‌ن ئه‌وا باشه‌، گه‌ر نا... هه‌ر خۆتان سه‌رپشکی که‌لوپه‌له‌کانی بن. من له‌ ئیوه‌ زیاتر که‌س شک نابهم له‌ دکتۆره‌وه نزیک بێت». من گووتم «مام سولتان، من کلیلی بیروکه‌م نییه، گه‌ر بفرموون و پێگا بده‌ن چاویک به‌ جیگا که‌دا بخشینم. گه‌ر کلیلیک بده‌ن من، له‌ چهند پوژی

داهاتوو هه موو شتیكتان بۆیه کلایی دهکه مه وه». مام سولتان دهستی برد و له چه که مه یه کی بچوکدا دهسته یه کی زۆر که و ره کلیلی دهرهیتا و دوا ی که پانیکی کورت، کللیکی دریژی دوزیه وه و دوو جار سهیری ژماره که ی کرد و له که ل ژماره یه کی تر دا له سه ر دهفته ریک به راوردی کردن و گووتی «ئه وه کلله که یه، تا زوو ئه وه مه سه له یه به لا دا بخه ن باشته ر، دکتور خوی به رحمت بیت شوین متمانه بوو، له وه موو ساله دا هیچ کات کرینه کی ئیمه ی دوا نه خستوو. به لکو خوا له گونا ه ی ئه وه و گونا ه ی هه موومان خوش بیت».

من کلله که م وه رگرت و به خیرایی هاتمه خوار. له بهر دهرگا که دهستم برد و ئه وه را که یاندنهم لی کرده وه و قه دمکرد و خسته گیرفانه وه. له سالونه که دا هه موو شتیک وه ک خوی بوو، چون عیاده که م به جیهیشتبوو هه ر به و جو ره مابوو وه، سهیریکی بنمیچ و پانکه و په نجه ره کانم کرد، پنده چوو له خه ویکی قولدا بن، دلنیا بووم مامم چند هاتیه ئیره، وه ک نه ریتی هه میشه یی، له سالونه که دا ئیستی نه کرده وه و دم و دهست و به په له چۆته ژوو ره که ی خوی. یه که م شت چه رچه فه سپیه که م له دۆلاییکی چکولانه ی ناو سالونه که دهرهیتا و بۆنمکرد، بۆنی زه مانیکی دیرینی لیده هات، بۆنی مۆته که دوو ره کان و نا ئارامیه کۆنه کانی من، بۆنی ئه وه شه وه دریزانه ی ته نهایی که له م سالونه دا بیده نگ ی دهیترساندم. ده چمه ژوو ره که ی مامم، له سه ره خۆ دهرگا که ی دهکه مه وه ... زۆر له سه ره خۆ... وه ک ئه وه ی بترسم ئه وه له وی بیت، هه موو دهرگا که دهکه مه وه و ده وهستم، جووتیک دهستکیشی سپی ده بینم له سه ر میزه که ی دانراون، چاویلکه یه ک ده بینم له سه ر میزه که به کراوه یی جیما وه. دهفته ریکی کراوه و قه له م پاندانیک که له نیوان دهفته ره که دایه. دلنیا م جاریکی تر مامه سیام نایه ته وه ئه م ژوو ره... ده مه ویت بگرم و ناتوانم... ده مه ویت پیش ئه وه ی پی بخه مه ژوو ره که وه به گریان شتیک له په شیویم ئارامبه که مه وه... به لام ناتوانم.

هه‌نگاو هه‌نگاو ده‌چمه ژووری، سه‌یری په‌فی کتێبه‌کان ده‌که‌م، هه‌چ شتیک نه‌گوراهه، مامم هه‌چ کات بۆ خوینده‌وه نه‌هاتۆته ئێره. هه‌موو شته‌کان له جیگای خۆیانن، هه‌چ ده‌ستیک به‌ر دۆڵه‌به‌کان، به‌ر ئه‌رشیفه‌که، به‌ر کتێبه‌کان نه‌که‌وتوو. به‌ ترسه‌وه ده‌چمه پشته‌ی میزه‌که‌ی، به‌ ترسه‌وه داده‌نیشم، یه‌ک یه‌ک چه‌که‌مه‌جه‌کان ده‌که‌مه‌وه، جگه‌ له‌ هه‌ندیک ده‌ستکێشی سپی هه‌یچان تێدا نییه. ئه‌و ده‌فته‌ره‌ی سه‌ر میزه‌که‌ ده‌که‌مه‌وه. له‌ سه‌ر دێری سه‌ره‌وه‌دا ده‌خوینمه‌وه

«نامه‌ بۆ مردوو یه‌ک»

به‌ سه‌ر سامیه‌وه لاپه‌ره‌کانی هه‌لده‌ده‌مه‌وه. چاوانم کراونه‌ته‌وه ... ده‌خوینمه‌وه:

«... تو ئێستا مردویت، ئێتر من و تو یه‌کتر نابینینه‌وه. ئه‌فسوس که هه‌چ کات ئه‌م دێرانه ناخوینیته‌وه. من هه‌موو شتیکم له‌ ده‌می نه‌قیب یوکسه‌ل خۆیه‌وه بیست. هه‌ر ئه‌و رۆژه‌ی نه‌قیب گه‌یشته‌وه دیلاوار، ده‌ستکێشه‌کانم هه‌لکێشا و چووم بۆ لای. هه‌موو دلایان له‌ شه‌هیدبوونی تو و هاوڕێکانت. من نه‌گريام، توند ده‌ستی نه‌قیبم گووشی و گووتم «شه‌هیدبوون بۆ دیلاوار، مایه‌ی سه‌ره‌برزی بنه‌ماله‌که‌مانه‌»».

به‌ په‌له‌ به‌ لاپه‌ره‌کاندا دیمه‌ خوارێ

«... مردن به‌ شیک بووه‌ له‌ ئیمه، که کاتی خۆی له‌ ولاتی ئینگلیزه‌کان گه‌رامه‌وه، زۆر بیرم له‌ مردن ده‌کرده‌وه. سه‌یرم لێهات که گه‌رامه‌وه دیلاوار، ببنیم خه‌لکی ئه‌م شاره‌ هه‌ست به‌ مردن ناکه‌ن، خه‌لکی ئێره هه‌موو وا هه‌ستده‌که‌ن ده‌کوژرێن. هه‌تا ئه‌وانه‌ی به‌ ده‌ردی پیری ده‌مرن، به‌ نه‌خۆشی ده‌مرن، ئه‌وانه‌ی به‌ هۆی ده‌ردیکی زگماکه‌وه دلایان ده‌وه‌ستی، ئه‌وانیش ئه‌و هه‌سته‌یان هه‌یه که کوژراون... من وه‌ک دکتور، وه‌ک که‌سیک

که چاره‌سەری مرقۆفه‌کانم لەسەر بوو بەردەوام ئەو هەستەم هەبوو،
 که هەموو دێلاوارییه‌ک وا هەستەدەکات، خەلکانی تر بۆیه لە دایک بوون
 تا ئەو بکوژن».

.....

«... دێلاوار شارێک بوو شیت. من هەموو شەویەک که چاوم ناوێته
 خەو، لەوێ ترساوم بەیانی لە خەو هەستم و ببینم هەموو دێلاوار چووێته
 جەنگی دەستەویەخەوێه له‌گەڵ یەکدا. لەسەر زەوی هیچ شارێک نییه وەک
 دێلاوار، شیتی خۆی ناو بنیت یاخی بوون، شۆرش، نیشتمان پەرۆهری،
 ئازادی، هیچ شارێکی تری وەها نادۆزیتەوێه»

... من دەزانم تۆ چاوه‌پوانی شتی گەورەترت لە من دەکرد، دەزانم
 چاوه‌پوانی زیاترت لە من هەبوو، بەلام پێم باش بوو لە بری ئەوێ وەک
 دکتۆر پەفتارێکم، بێم بە خودی شیتەکان... دواي چەند سال لە پزیشکی
 زانیم ناتوانم هەتا مرقۆفیکیش چاره‌سەرێکم، شیتی هەموو حوکمەکانی
 خۆی کردبوو بە یاسا. هەتا بەر لەوێ تۆ بنیت بۆ عیادەکە و بێته
 هاوکارم. بڕیارمدا بوو که ئێتر واز لەوێ بهێنم یاری پزیشکەکان بکەم،
 ئەوێ من دەمکرد ئێتر یاری شیتەکان بوو ...».

.....

«... هیچ هیزیکم نەما بتوانم شیتەکان و عاقلەکان لە یەک جیا بکەمەوێه»

.....

«... جەنگ تاکە پێگایەکی بوو بپارێزێت دێلاوار پزگاریکات، گەر جەنگ
 نەبایه، بەس خودا دەیزانی چۆن بنەمالەکانی دێلاوار دەکووتە گیانی یەک.
 گەورەترین کارەساتێک پووبکاتە خەلکی ئەم شارە ئەوێه دۆزمنیان

نه بێت. دێلاوار، شکست و دۆران و ویران بوونی له نه بوونی دۆژمن
پنخۆشتره ...

... دۆژمن له ئاو، له نان، له ههوا گرنگتره بۆ ئه م شاره».

.....

«... من نه متوانی پزیشک بم، له بهر ئه وه بپارمدا نه خۆش بم ...».

.....

«... گهر لیره بوویتایه دهتینی چه ند رۆژه دهستکێشه کانم فێداوه ...
ئیترا ئه و ترسه ی جارانه نییه، ئیستا وهک نه خۆشه کان له زهت له ژیا ن
ده بینم ...».

به په له به سه ر هه موو لاپه ره کانه ها تم، لیره دێرێک و له و ی دێرێکم
ده خوێنده وه. مامه سیام که پنی وابوو ه من چیترا مالاوایم له دنیا کردوه،
دوا نامه ی خۆ ی بۆ من نوسی بوو. بۆ یه کێک له و باوه ردا نه بووه ب توانیت
بیخوێنیت وه. نامه که ی به جو رێک نوسرا وه تا هه رگیز نه خوێنیت وه. وهک
ئه وه ی، بیه ویت وهک جاران هه موو شتی کم بۆ پروو نیکاته وه، وهک ئه وه ی
هه ستبکات قه رزاری ته فسیریکه و ده بێت له به رده م مندا پروو نکرده وه یه کی
هه بێت. له جیگایه کدا نوسی ویتی «که جه نگ هه لگیرسا ده بێت هه موو
مرو فه کان وهک یه ک ئاماده گی مر دنیان تیندا بێت. وهک یه ک، به یه کسان ی».
به پینوسه که ی دوو جار هیل ی به ژیر وشه ی یه کسانیدا هینا بوو. پیده چیت
ویستیتی ته فسیریک بۆ ئه و فره مانانه ی مر دن بدۆزیت وه، که به هۆ ی
لیژنه کانی ئه وه وه ده رچوون. هه ستم کرد زور جار لاپه ره کانی دران دوه و
سه ر له نو ی نوسی ویتی وه، ته واوی نامه که ی له به رگریه ک ده چیت بۆ
دادگایه ک نوسرا بیت، دادگایه ک مامه سیام هه ستی کرد وه ده بێت له به رده میدا

بوهستیت و قسه بکات. من ئەو رسته یه ی خۆی ده پهریته وه یادم، دهرباره ی هه ندیک مروف که تهنیا بۆئه وه له دایکده بن تا مردن دووباره بکه نه وه، ئیستا مام وهک یه کیک له وانه ده بینم، وهک یه کیک له و مروفانه ی تهنیا و تهنیا مردن دووباره ده که نه وه.

دهفته ره که داده خه م و چاو لیک ده نیم. هه سته ده که م له بهرده م نوسینیکدام ده که رپته وه بۆ سهرده میکی کۆن، بۆ زه مانیکی به سه رچوو، نوسینیک که پزیشکیکی شیت بۆ برازیه کی مردووی نوسیوه که من نیم. هه سته کی سه یر پالم پتوه ده نیت، نوسینه که نه خوینمه وه، له بهرئه وه ی ئەو که سه ی نوسیویتی مردووه و ئەوه شی بۆی نوسراوه مردووه. دهفته ره که هه لده گرم و هه ست به گیزییه ک ده که م، وهک ته وای ئەم جیگایه به شیک بیت له زه مه نیکی دی، به شیک بیت له سهرده میک که بۆ هه تاهه تایه تپه رپتوه و جاریکی تر نا که رپته وه، هه سته ده که م مانه وه ی زۆر له م ژووره دا، له سه ر ئەم میزه، به دیار ئەم دیوارانه وه وهک مانه وه وایه له ناو گۆرپیکی گه و ره دا، له ناو جه رگه ی مردندا. به کاوه خۆ دیمه ده ری و کلیله که ده ده مه وه به مام سولتان و ده لیم «دوو رۆژی تر دیمه وه و که لوه له کان ده گوازمه وه». ئاره زووم نییه له وه زیاتر هیچی تر بلیم، نه مانی ئەم شوینه به نه مان و ته وابوونی به شیک له میژوو ده زانم، ئەو به شه له میژووی شته کان که ده بیت بروات و ونیت و بیت به ژیر کاره ساته کانه وه. هیچ ئاره زوویه کم نییه دهنگی مامه سیام به سه ر پۆخی کوژراوی مندا بگه رپته وه بۆ دیلاوار، دهفته ره که هه لده گرم و به خیرایی ده که رپته وه بۆ ژووره که ی خۆم و له وئ به هه مان شیوه ی وینه کان ده یسووتینم... په ره په ره ده یکه مه وه و بیئه وه ی له هیچ وشه یه کی بنواپم ئاگری ده ده م، خۆش حاله م که ده توانم شتیک بسووتینم، خۆش حاله م که من و مامه سیام مردووین، خۆش حاله م که به شیک له شته کان ده بن به خۆله میش.

شه و ئەمىن لاهور دىت بۆ لام و دەلىت نامەىەك له پروفیسۆر شابه ندره وه بۆ نادىن خاتوون هاتووه، نامەكه لای ئەوه و دەبىت پىكه وه بىدهینه دەست خاتوون. به تاكسىیهكى كۆن له باكورى دیلاواره وه دهچىن بۆ پۆژهه لات، سه عاتىك به رىگاوه دهبن، شۆفىزه كه زۆر خىرا لىده خوړىت، من و ئەمىن لاهور به رده وام قسه له سه ر داهاتوو دهكهىن، هه موو ئومىد مان ئەوه یه ئەم وىزانىیه سه ره تای كوتایى كار ه ساته كان بن. شار ه كه ئىستا هىمن و خامۆش ده نوینىت، زۆرىنه ی هیزه كانی مه مه دحه سار كشاونه ته وه بۆ كه نارى شار، هیزى پولىسى ناوخۆ له وه لاواز تره بتوانىت دهست به سه ر هه موو جىگاكاندا بگرىت، مه ترسى دز و پىگران له زۆربووندا یه، به لام به په رۆشم هه والى پروفیسۆر بزانم، به رده وام داوا له شۆفىزه كه دهكهم خىراتر و خىراتر ماشىنه كه ی بئاژووىت. دهگه ینه مالى خانم، وهك هه مىشه به خه نده یهك و به كتىبىكه وه پىشوازیمان لى دهكات، ئەمجاره بچوكتر و بزىوتر له جارى پىشوو دىته به رچاوم. به په له نامەكه ی پروفیسۆر دهكاته وه و له بهر تىشكى زهردى چراهه كدا دهخوینىته وه، به پىكه نینه وه دەلىت «ئىوهن حه سه ن تاج و ئەمىن لاهور؟». هه ر دوو كمان سه ر ده له قىنىن، ژووره كه هه وایه كى زهرد و غه مگىنى هه یه، له هه وای ئەو ژووره دهچىت شه وىك له دیلاوارى رهش پروفیسۆرم تىاناسى. نادىن خانم دهلىت «پروفیسۆر منى پاسپاردوه له گه ل ئىوه دا مۆزه خانه كه بخه مه وه سه ر پى». من و ئەمىن لاهور شادمانىن، شابه ندره له نامەكه ىدا نوسىووىت «دەبىت هه موو ئىشه كانمان له مۆزه خانه كه دا نهىتى بىت. دەبىت تا ده مىك هه موو شت ئاسایى ده بىته وه، ده رگای مۆزه خانه كه نه كه ینه وه، له ناوه وه شته كان بگىرنه وه بۆ دۆخى جارانى و بوه ستىن تا بارودۆخى سیاسى زیاتر روونده بىته وه». من خوشحالم، ده مه وىت بۆ ماوه ی داهاتوو كارىكى گرنگمان هه بىت بىكه ىن. «به و نزیكانه پتوىستمان به جىگای نهىنى ده بىت، به شوین بۆ حه شاردانى خه لكانى بىگونا ه». پروفیسۆر وای نوسىوه. هه ر

سيکمان دلمان دترسيت، پروفيسور به زمانیکی غه مگين ده لیت «جنگ کوتايی نایت، هه میشه هه وره کان ده بارین، دین و ده پون و ده گه پینه وه. ده بیت هه من ناماده بيم و هه م ئیوه». هه ر سیکمان نیگای یهک ده کهین و هه سته که م یهک هه ستمان هه یه، نه وهی پیمان بکريت ده یکهین. نادین خانم ده لیت «رهنگه پروفيسور له داهاتوودا خوئی بیت بو ئیره، دوور نییه قاسمی شابه ندهر لیره ش چاپخانه یهک بکاته وه، ده لیت ته نیا شیعر چاپده کهین... شیعر و هیچی تر». که ناوی چاپخانه دیت، من هه وای کتیه کان ده چیته وه سه رم، دهنگی نامیره کانی چاپ جاریکی تر له گویمدا ده زرنگینه وه، که پووم پرده بیت له بوی مه ره که بیکی بونخوش. نادین ده لیت «ئیوه هه ردوکتان له به یانییه وه لای من موچه یه کی مانگانه تان هه یه، له سبه ینیوه ده سته کهین به کار له دروستکردنه وهی جیگاکه ی پروفيسوری باوکمدا». هه ر دوو کمان له مالی خانم دینه ده ری و دلمان پره له ترس... دلمان پره له هیوا. به خوشییه که وه خالی نییه له هه ستي مندا لانه، به کوچه که دا راده کهین، دلخوشین به وهی که ده توانین شتیک بکهین... ده گهینه سه ر شه قامیک و هه ر یه که مان ده بیت به جیا تاکسییه ک بکريت و بگه ریته وه بو مالی دووری خوئی له و په ری شار. من ده لیم «ئه مینی هاوړیم، پروفيسور راستده کات، روظانی ترسناکی تر زور به ریوهن، به لام ئه مجاره ئیمه نامادهین... وانیه ... ئه مجاره ئیمه نامادهین؟». تاکسییه ک دیت و ئه مین لاهور سوار ده بیت، له په نجه ره که وه ده ست راده وشینیت و ده لیت «تا سبه ی... تا سبه ی هاوړیم». نه وه یه که مجاره به هاوړی بانگمبات، یه که مجاره نه و دیواره نه ستووره ی له نئوانماندا بووه ده روخت. تاکسییه که ده روات، من به خوشحالییه وه ده ست به رزده که مه وه و ده لیم «تا سبه ی هاوړیم... تا سبه ی هاوړی ئازیزم ... تاسبه ی ... تا سبه ی». من ته نیا ده وه ستم و له تاریکیدا، چاوه پروانی تاکسییه کی دی ده که م، سه یری ئاسمان ده که م... هه وره کان، مانگ، نه ستیره کان له وه جوانتر و پوشتتر

مرۆف هه‌ستبکات، بۆ ساتیکیش چیه، ئاگیان له غه‌می دیلاوار بووه.

به‌یانی کاتژمێری ده‌، هه‌ردوو کمان له به‌رده‌م مۆزه‌خانه‌که‌دا ده‌هه‌ستین. خانمی نادین له کاتی خۆیدا، به‌ کتێبه‌که‌ی به‌ر سنگیه‌وه ده‌گات و به‌سته‌یه‌ک کللی گه‌وره‌ ده‌رده‌هێت و ده‌رگا که ده‌کاته‌وه. سێ قۆلی ده‌چینه‌ ناو مۆزه‌خانه‌که‌وه، له‌گه‌ڵ هه‌موو پووداوه‌کاندا، له‌گه‌ڵ ئه‌و ده‌سته‌ جیاوازه‌ی یارییان به‌ شته‌کانی ئه‌م جیگایه‌ کردوه، له‌گه‌ڵ ئه‌و پێزان و پیسی و شکانه‌دا که جوانی شوینه‌که‌ی تیکداوه، مۆزه‌خانه‌که هه‌یه‌تی هه‌میشه‌یی خۆی هه‌یه. پیاوه‌کانی سه‌ی ئه‌سلان و سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، شینوانیکی گه‌وره‌یان دروستکردوه، کتێبه‌کانیان له‌ سه‌ر په‌فه‌کانه‌وه فریداوه‌ته‌ خوار. هه‌ندیک دۆلابیان به‌ ده‌مدا خستوه، به‌ چه‌که‌ و بۆستاله‌کانیان هه‌ندیک ده‌ستنوسی کونیا خستۆته‌ ژێر پێیان، هه‌ندیک کتێبیان بیهۆ په‌په‌په‌ کردوه. زۆر له‌ ئاسه‌واره‌ کۆنه‌کانی پیشانگا میژوویه‌که‌یان شکاندوه، زیانیان به‌ چه‌ند په‌یکه‌ریکی میژوویی گه‌یاندوه، به‌لام نه‌یانویستوه هه‌موو شت به‌ به‌رنامه‌ و به‌ پلان ویرانبکه‌ن، هه‌ندیک به‌شی ژێر زه‌مینه‌که‌ و زۆر له‌و جیگایانه‌ی پروفیسۆر وه‌ک کۆگای نه‌ینی به‌کاریه‌نابوون، ته‌واو سه‌لامه‌ت بوون. بیروکه‌ی پروفیسۆر درابوو به‌سه‌ر یه‌کدا، دیاربوو سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار وه‌ک بنکه‌ی خه‌وتن و حه‌وانه‌وه به‌کاریانه‌یناوه، جیگای ئاگرکردنه‌وه و پاشماوه‌ی سفره‌ و خوراکیان له‌و ناوه‌دا بلابوته‌وه، بۆنی گوشتی گه‌نیو و نانی که‌پووکردو ئه‌و ناوه‌ی ته‌نیوه. دیاربوو به‌ په‌ره‌ی کتێبه‌کان ئاگریانکردۆته‌وه، قورپی پێلاوه‌کانیان سه‌ریوه، له‌ زۆر جیگادا که‌ فه‌رشێ گرانبه‌ها راخرا‌بوون، زه‌خره‌فه‌ی شیوه ته‌لا دیواره‌کانی رازاندبووه‌وه، ئه‌وان میزیانکردبوو. به‌لام هه‌چ یه‌ک له‌و بۆنانه، بیه‌ینی هه‌چ یه‌ک له‌و دیمه‌نانه، شکۆی مۆزه‌خانه‌که‌ی لکه‌دار نه‌ده‌کرد. ئیستا له‌و قسه‌یه‌ی پروفیسۆر تیده‌گه‌یشتم که‌ نااگا به‌ منی گه‌وت «پێنوار، بزانه‌ جیگام زۆر زۆره‌، ژێر پێی ئێمه‌ به‌ دوو قات، چه‌ندین

ژيرزه ميني گورهى تيدايه، جيگاي ئه وهى تيدا دهبيتوه ههم ئىستاي تيدا
 بشارينه وه و ههم رابوردو ... ههم پاشه پوژ ... ههم پاشه پوژ ... ئه وهت له
 بير نه چيت». ئهه جيگايه شوينيك نه بوو بو هه لگرتنى رابوردو، به لكو
 پرؤفيسور له پيناوى داها توودا دروستيكر دبوو، له پيناوى مندا، له پيناوى
 ئه مين لاهوردا، له پيناوى خانمى كچيدا، له سه ره تاوه ئيشه كانمان به شكرد،
 من چاكر دنى كتيخانه كهه گرته ئه ستو، ئه وانيش ده بوو دوو قولى له
 پيشانگا ميژووييه كه و ژير زه مينه كان و راپاوه نه نيينه كاندا كار بكه ن. من
 قسه كانى دكتورم ها ته وه ياد، پوژنيك كه قسه ي له سه ر خنكاني كتيبه كان
 كرد ... بهر له وهى هيچ شتيك بكه م، هه نديك له كتيبه كان هه لده گرم و
 ده يانبه مه بالكونه كه، له بهر خو ره كه دا دا يانده نيم، هه ستيكى غه مگينم هه يه،
 له هه موو شوينيكي موزه خانه كه دا خه نده كه ي پرؤفيسور به هنام ده بينمه وه.
 هه موو جيگايه كي ئهه شوينه به عه شق دروستكراوه ... كه ده ست له
 كتيبه كان ده دم هه ستيان پنده كهه م راده چله كن، وهك ئه وهى تر سابين يان
 بزائن كه هه ر ده ستيك له ئىستا به دواوه بهر لاپه ره كانيان ده كه ويئت، ده ستي
 ميهره بانى پرؤفيسور نيه. وهك ده ست به سه ر بالنده يه كدا به نيم ده ست
 به سه ر كتيبه كاندا ده هينم، ده مه ويئت له ئىستا به دواوه له گه ل په نجه ي مندا
 رابين، هه ستيكه ن ده ستيكى ميهره بانى تريش له دونيادا هه يه. گه و ره يي
 كتيخانه كه ده متر سينيت ... زور كتيب هه لده ده مه وه، زور ناو نيشان ده بينم كه
 هه رگيز نه مديون، زور نوسه ر كه ناوه كانيان نازانم، له نيو كتيبه كاندا كتيبيك
 ده كه مه وه «ئاناباس» سان ژون پيرس، له سه ري نوسراوه «پيشكه شه به
 دانيالى ئهه پوژگار، به هاوړيم به هنام، رزگار كه ري پوچه قه له نده ره كان،
 به كه سيك ده زانيت تاريكى ديت و پوحي خو ي بو ئاماده ده كات. برات
 ئه ندازيار مورته زا هه ساري». كتيبه كه ده خه مه لاوه و به يه كجار ده كه ومه
 داگرتنى ريزيك كتيبي دي، ده بيت ته واويان پاكيكه مه وه، به هه موويان
 ئاشنا بم، ده ست له هه موويان بده م ... سه يري گه و ره يي كتيخانه كه ده كه م

و جاريكى تر سەراسىمە دەۋەستەم، ۋەك جىگايەك دەبىيىم كە خۇى بە ئەندازەى ھەموو دىلاوار نەينى تىدايە. بە خۇم دەلىم «كى دەلىت لەم جىگايەدا نەينى زۆر گەۋرە نادۈزمەۋە». ھەموو پۇژەكە تەنیا سەرسامانە كىتب دادەگرم و جىايان دەكەمەۋە. ئىۋار ئىككى ئاناباس ھەلدەگرم و سەر لە نوى پىشكەشكردنەكەى دەخوئىمەۋە... «بە كەسىك دەزانىت تاريكى دىت و پۇخى خۇى بۇ ئامادەدەكات». سەر بەرزەكەمەۋە و لە پەنجەرەكانەۋە لە دەرەۋە دەروانم، لە ئاسۋكان دەروانم، ۋەك ئەۋەى ئىتر ئىشى من بىت ھەموو پۇژىك سەيرى دووربەكەم و بۇ ھەۋرى خوئىن بگەپىم، دلىام كە تاريكى دووبارە دىت و دەبىت پۇخى خۇمى بۇ ئامادەبەكەم. ئىۋارە ھەر يەك لە ئەمىن لاھور و نادىن دىنەۋە سەرى، ھەر دووكيان ماندوون... بەلام شادومانن، ھەر سىكمان ھەستەكەين ژيانىكى نويمان دەست پىكردوۋە. خانمى نادىم ۋەك ژنىك دىتە بەرچاۋ كە ئىشىتى ھەموو ئەو مىژۋوۋە بسىرپتەۋە كە پىۋانى دزىو لىرە بەجىيان ھىشتوۋە. ئىشىكى كەممان كىردوۋە، بەلام كاتمان دەۋىت تا لە دىمەنى ئەم ھەموو شكۋىە، لە بىستى ئەو مۇسىقا نەينىيە، لە پەيامى ئەو ھەموو شفرە داخراۋانە، تىدەگەين ... پىكەۋە دەچىنە دەرى... ھىشتا دونيا روناكە. من جىادەبمەۋە، ئەمىن لاھور و نادىن پىكەۋە بەرەۋ باشوور دەپۇن.

ئىۋارەيەكى فىنكە، شەقامەكان ۋەك جاران جەنجال نىن، بە ھىمنى پوۋە و باكور دەكەۋمە پى. سەر بەرزەكەمەۋە و پۇلىك بالندەى سەير دەبىم بەسەر سەرمدا دەفرن. ھەرگىز ئەو بالندانەم لە دىلاوار نەبىنيۋە، ۋەك بزىنن چ خوشحالم لە بىننىيان، دىن و بەسەر سەرمدا دەفرن و دەگەرپىنەۋە، من دەۋەستەم و تەماشايان دەكەم... خەيالم لاي بالندە ھەرە گەۋرەكەى مامۇستا سۈھەبىيە، خەيالم لاي پەرىكى نوئىيە بۇ ئەو بالندە گەۋرەيە. دەبىم كە بالندەكان بەرزەدەنەۋە، دەبىم لە ئاسماندا گىژ دەخۇن، دەبىم دوو جار بە بەرزىدا خولەدخۇن و دەگەرپىنەۋە... ۋەك بزىنن چاۋەروانى

چیم... وهک بزائن بۆ وهستاوم و سهیریاندهکهه...من دهپۆم و ئهوان بۆ
 دوور دهفپن، دهپۆم و له یادم دهچنهوه... بهلام سهیری سهه شام دهکهه
 و دهیبینم، دهست دریزژژ دهکهه ... دهست دریز دهکهه و پهپیکی
 قهشهنگ له سهه شام ههلهگرم، جوانترین پهپیک تا ئیستا به چاوانی
 خۆم دیبیتم، سهه سام سهیری پهنگهکانی دهکهه، وهک ماموستا سهههیب
 دهلیم «وای خالق لهو پهنگانه». پهپکه دهگرم به دهستمهوه و به خیرایی
 بهرهو باکوور دهپۆم... بهرهو غهفاریی... بهرهو لای بالندهکهی ماموستا
 سهههیب... بالندهیهک که دهبیت له پهپی ناوازی ههموو بالندهکانی دنیا
 دروست ببیت... بالندهیهک که ئهفسانهیه و ئهفسانهش نییه. من بهخۆم
 دهلیم، خیراکه، خیرا، بهرهو لای بالندهکهمان... بهرهو باکوور ... بهرهو
 غهفاریی... بهرهو غهفاریی... ههنگاو ههلههینم و دهپۆم، خیراتر و خیراتر
 و خیراتر و خیراتر

كتیبه چاپکراوهکانی ئەندیشه

ز	ناوی کتیب	ناوی نووسەر	ناوی وەرگیر
١	بنەرەتەکانی فەلسەفە	حەمید عەزیز	
٢	کورد لە دیدی رۆژ ھەڵاتناسە کانهو (چ ٢)	فەرھاد پیربال	
٣	رێبازە ئەدەبییەکان (چ ٢)	فەرھاد پیربال	
٤	مۆزەخانەی پاکیزەیی	ئۆرھان پامۆک	بەکر شوانی
٥	نەتەوێ زێرا بەکان	جەبار جەمال غەریب	
٦	ناسیۆنالیزم و ناسیۆنالیزمی کوردی (چ ٢)	جەعفەر عەلی	
٧	سۆفیزم و کاریگەری لەسەر بزوتنەوێ رزگاری خوازی...	جەعفەر عەلی	
٨	مەحووی لەنیوان زاھیرییەت و باتینییەت و... (چ ٢)	ئەحمەدی مەلا	
٩	نەینییەکانی ژیان	ئۆشۆ	ئازاد بەرزنجی
١٠	کورتیلە یەک لە میژوووی کات	ستیفن ھۆو کینگ لیونارد ملۆدیتۆ	حوسەین حوسەینی ھیوا عومەر
١١	کۆشک	فرانتس کافکا	عەتا نەھایی
١٢	فەصول مەقال	ئیبین روشد	مەریوان عەبدول

۱۳	شورشی ئەيلوول لەبەلگەنامە نەينىيەکانى ئەمريکادا	۱۳	وريا رەحماني
۱۴	دەسەلات و جياوازي	۱۴	مەريوان وريا قانع
۱۵	لە چ ئۇستايە کدا دەژين	۱۵	مەريوان وريا قانع
۱۶	شوناس و ئالۆزي	۱۶	مەريوان وريا قانع
۱۷	سياست و دونيا	۱۷	مەريوان وريا قانع
۱۸	جەمشيد خاني مامم	۱۸	بەختيار عەلى
۱۹	کەشتى فريشته کان (کتیبي ۱)	۱۹	بەختيار عەلى
۲۰	کەشتى فريشته کان (کتیبي ۲)	۲۰	بەختيار عەلى
۲۱	لە ديارەوہ بۇ ناديار	۲۱	بەختيار عەلى
۲۲	وہ ک بالندەى ناو جەنگەلە	۲۲	بەختيار عەلى
۲۳	ترسناکە کان	۲۳	بەختيار عەلى
۲۴	چيژى مەر گدۆستى	۲۴	بەختيار عەلى
۲۵	مەعريفە و ئيمان	۲۵	هيمن قەرەداخى
۲۶	دۆزى کورد لە بازنەى پەيوەندىيەکانى ئەمريکاو...	۲۶	گۆران ئيبراھيم صالح
۲۷	سەمەر قەند (چ ۲)	۲۷	ئەحمەدى مەلا
۲۸	ويستگەيە ک لە گەشتيکى فەلسەفى	۲۸	ئەمين مەلوف
۲۹	ئەخلاقناسى	۲۹	فاروق رەفيق
۳۰	گەشەسەندنى راميارى...	۳۰	تەحسين حەمە غريب
	ميژووى کۆنى کورد (چ ۲)		د. ک. پيسچانى
			د. ئارام عەلى
			ملکۆ کەلارى

	هيو قادر	مندالاي گهرهك	۳۱
نازاد بهرزنجي	ئهلبير كامو	مروفي ياخي	۳۲
	هيرش جهوههر مهجيد	پهيوهنديه سياسيپه كاني نيوان ههريم و دهوله تاني...	۳۳
ههورامان فهريق كهريم	فريشته نوراي	ميژووي گورانكاري كومه لايه تي و سياسي... (چ ۲)	۳۴
	توانا رهشيد كهريم	سليماني له نيوان سالاي (۱۹۴۵- ۱۹۵۸)	۳۵
	ههوراز جهوههر مهجيد	شاري سليماني (۱۴ي ته موزي ۱۹۵۸-۱۷ي ته موزي ۱۹۶۸)	۳۶
	عه تا محهمه د	كتيبي په راويژنووسان	۳۷
	مهريوان وريا قانع	فيكر و دونيا (به رگي ۱)	۳۸
	مهريوان وريا قانع	فيكر و دونيا (به رگي ۲)	۳۹
	مهريوان وريا قانع	دين و دونيا (چ ۲)	۴۰
	مهريوان وريا قانع	كتيب و دونيا (چ ۲)	۴۱
	د. عادل باخهوان	كومه لگه ي رهش	۴۲
دلاوهر قهره داغي	كولم توييپن	زستانيكي دريژ	۴۳
دلاوهر قهره داغي	نيكوس كازانتراكيس	فرانسيסקوس قهديسي من (چ ۲)	۴۴
جهليل كاكه وهيس	ماريو بارگاس يوسا	ناهه نكي ته گه كه	۴۵
كهريم پهرهنگ	ثيريش ماريا رپمارك	شهو ي ليشبوننه	۴۶
كارزان عهلي	ئهلبيرتو مورافيا	من و نهو	۴۷

سەباح ئىسماعىل	جان دۆست	مىرنامە (چ ۲)	۴۸
رووناك شوانى	لەتيفە	رووخسارە بەندكراوۋە كەم	۴۹
ھەورامان وريا قانع	مستەفا خەلىفە	قەپىلك	۵۰
	ماردىن ئىبراھىم	خەۋنى پىاۋە ئىرانىيە كان و كەۋتنى بۆرە قەلا	۵۱
خەبات عارف	پىر لاگەر كفىست	گر گن	۵۲
حەكىم كاكەۋەيس	جۇرچ ئۇروپل	۱۹۸۴ (چ ۲)	۵۳
سىامەند شاسۋارى	ستاندال	سوور و رەش	۵۴
سىروان مەحمود	پاولو كۆيلۇ	دەستىۋوسە دۆزراۋە كەى ئەكرا	۵۵
	دلاۋەر قەرەداغى	جادەى مىخەك (۱)	۵۶
	دلاۋەر قەرەداغى	جادەى مىخەك (۲)	۵۷
خەبات عارف	پىر لاگەر كفىست	ئىۋارستان	۵۸
تارا شىخ عوسمان	ھاروكى موراكامى	دارستانى نەروىجى	۵۹
	بەختىار عەلى	ئىۋارەى پەروانە (چ ۱)	۶۰
	بەختىار عەلى	شارى مۇسىقارە سىپىيە كان (چ ۳)	۶۱
	بەختىار عەلى	مەرگى تاقانەى دوۋەم (چ ۵)	۶۲
	بەختىار عەلى	كۆشكى بالندە غەمگىنە كان (چ ۲)	۶۳
	بەختىار عەلى	تاماتەمى گوول... تا خويىنى فرىشتە (چ ۳)	۶۴
	بەختىار عەلى	سىۋى سىھەم (چ ۳)	۶۵
	بەختىار عەلى	ئاۋرەكەى ئۆرفىۋس	۶۶
	بەختىار عەلى	غەزەلنوس و باغەكانى خەيال (چ ۲)	۶۷

٦٨	ئەي بەندەرى دۆست، ئەي كەشتى دوزمن (چ ٢)	بەختيار عەلى
٦٩	دواھەمىن ھەنارى دونيا (چ ٥)	بەختيار عەلى
٧٠	ئىمەي پەنابەر	كۆمەللى نووسەر
٧١	گرەوى بەختى ھەلالە (چ ٢)	عەتائەھايى
٧٢	عيراقىيەك لە پاريس	سەمۆئىل شەمعون
٧٣	جىيەھانى سۇفيا و فەرھەنگى سۇفيا (چ ٤)	يۇستايىن گاردەر
٧٤	كچەي پرتەقال (چ ٣)	يۇستايىن گاردەر
٧٥	لە ئاوينەيەكدا، لە نەينىيەكدا (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٦	كچى بەرپوئەبەرى سىرك (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٧	نەينى يارى كاغەز (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٨	مايا (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٩	ئىنسايلكلۆپىدىايەكى مېژووى ويئەدار	كۆمەللى نووسەر
٨٠	فەلسەفەي بوون	محەمەد كەمال
٨١	وھك رووبارە بەخوڤرەكە	پاولو كۆيلۆ
٨٢	ديارىيە مەزنەكە	پاولو كۆيلۆ
٨٣	سېشەممان لە گەل مۆرىي	مىچ ئەلبوم
٨٤	دواليزمى دژ يەك لە ھۆنراوہ ليرىكييەكانى مەولاناي رۆمى و...	لەھون قادەر عەبدولرەحمان
٨٥	رووناك وھك ئەوين، تاريك وھك مردن	مەمەد ئوزون
		وريا غەفوورى

بەيان سەلمان	فۇلتىر	كانديد	۸۶
ئەحمەدى مەلا	بەلزاك	باوكە گۆريۇ	۸۷
	جەبار جەمال غەريب	زىبرا	۸۸
دلاوەر قەرەداغى	ستىگ داگەرمان	مىندالى سووتاو	۸۹
عەتا محەمەد	ئەنتونىۋ تابوكى	ورپىنە	۹۰
دانا مەلا حەسەن	بوساچە ئەحمەد	مردن لە روانگەي ئايىنە كانەو	۹۱
خەبات عارف	ويلەپلىم رايىش	گۆي بگرە، پياۋى بچووك	۹۲
	عەتا محەمەد	رېبەرى كىتېسازە كوژراوەكان	۹۳
عەتا محەمەد	ھېرنان رېقىرا لېتېلىير	كچە فىلىم گېرەرەوەكە	۹۴
رووناك شوانى	پەرىنوش سەنىعى	باوكى ئەو	۹۵
سىروان مەحمود	پاولۇ كۆيلۇ	داۋىنپىسى	۹۶
سىروان مەحمود	پاولۇ كۆيلۇ	كىمياگەر (چ ۲)	۹۷
حسەين لەتيف	محەمەد ماغوت	رۆژھەلاتى عەدەن، رۆژئاۋاي	۹۸
كارزان عەلى		خودا	
حسەين لەتيف	محەمەد ماغوت	خۇشى پېشەي مەن نىيە (چ ۲)	۹۹
كارزان عەلى			
حسەين لەتيف	محەمەد ماغوت	خىانەت لە نىشتامانەكەم دەكەم	۱۰۰
كارزان عەلى			
عەلى عوسمان	ئان فرانك	رۆژرەمىرى كىژۇلەيەك	۱۰۱
ياقووب			
دلاوەر قەرەداغى	نىكۇس كازانتزاكىس	مەسىح لە خاچ دەدەنەو (چ ۲)	۱۰۲
	ماردىن ئىبراھىم	تۆمەچۆ بۆشەر (چ ۲)	۱۰۳

	محهمه د موکری	سه گوهر (چ ۵)	۱۰۴
نازاد به رزنجی	بوزورگ عه له وی	چاوه کانی (چ ۱۰)	۱۰۵
عه تا محهمه د	فیږینک گویندویر	A-6171	۱۰۶
خه بات عارف	پیږ لا گهر کفیسټ	من له ناوشفیتز ده ربار بووم	۱۰۷
	محهمه د موکری	باراباس	۱۰۸
سیروان مه حمود	یوستانین گارده ر	توله	۱۰۹
	به ختیار عه لی	سلاو؟ که س له وییه؟ (چ ۲)	۱۱۰
		هه وره کانی دانیال	

ENGESE

مؤسسة علم و تكنولوجيا

١٢٠٠٠ دينار